

JEAN PHAURE

LE CYCLE DE L'HUMANITÉ ADAMIQUE

INTRODUCTION À L'ÉTUDE
DE LA CYCLOGOLOGIE TRADITIONNELLE
ET DE LA FIN DES TEMPS

Préface de Jacques d'Arès

DERVY

JEAN PHAURE

CICLUL UMANITĂȚII ADAMICE

**O INTRODUCERE ÎN STUDIUL CICLOLOGIEI TRADIȚIONALE
ȘI AL SFÂRȘITULUI TIMPULUI**

Prefață de Jacques d'Ares

Éditions DERVY
91, boulevard Saint-Germain
75006 PARIS

Introducere la a treia și a patra reeditare

Ne aflăm astăzi la amurgul acestui teribil, dar fascinant secol XXI, care marchează în istoria timpurilor moderne "întoarcerea tragicului" pe care Nietzsche o prezicea la sfârșitul secolului al XIX-lea. Pentru acele minți meditative care nu sunt înstrăinate de imnurile isterice ale așa-numitului "progres", ci care pot citi în haosul prezent semnele unei viitoare redresări, epoca noastră se dezvăluie fără îndoială ca fiind purtătoare a unei relative restaurări a Tradiției metafizice. Sub mormanul de literatură stupidă sau de doi bani, unde abundă operele de falsă popularizare și de ocultism luciferic, alte cărți ne restituie fragmente autentice ale unei comori mântuitoare. Printre puținii gânditori ai Occidentului nostru în putrefacție care, uneori în indiferența generală, merită numele de Maeștri, René Guenon (1886-1951) începe acum să-și ia adevărata statură și să formeze în tăcere elitele spirituale de mâine.

Una dintre cele mai valoroase contribuții ale sale a fost, fără îndoială, restituirea doctrinei tradiționale a CICLURILOR de timp calificat. Iată ce scria în 1927, la începutul lucrării sale "CRIZA LUMII MODERNE" (Gallimard și colecția de buzunar "Idei", 1969):

"Doctrina hindusă ne învață că durata unui ciclu uman, căruia îi dă numele de MANVANTARA, este împărțită în patru Vârste, care marchează tot atâtea faze ale unei întunecări treptate a spiritualității primordiale; sunt aceleași perioade pe care tradițiile antichității occidentale, la rândul lor, le desemnau ca Vârste ale AURULUI, ARGINTULUI, BRONZULUI și FIERULUI. Ne aflăm acum în cea de-a patra epocă, KALI-YUGA sau "Epoca Întunecată", în care ne aflăm, se spune, de mai bine de șase mii de ani, adică de o perioadă mult mai veche decât oricare alta cunoscută în istoria "clasică". De atunci, adevărurile, care erau deja accesibile tuturor oamenilor, au devenit din ce în ce mai ascunse și mai greu de atins; cei care le posedă sunt din ce în ce mai puțini, iar dacă comoara înțelepciunii "non-umane", anterioară tuturor timpurilor, nu poate fi pierdută niciodată, ea este învăluită în voaluri din ce în ce mai impenetrabile, care o ascund vederii și sub care este extrem de greu de descoperit. Iată de ce se vorbește peste tot, în diferite simboluri, despre ea ca despre UN LUCRU CARE S-A PIERDUT, cel puțin în aparență și în raport cu lumea exterioară, și CARE TREBUIE RECUPERAT DE CEI CARE CER CUNOAȘTEREA ADEVĂRATĂ; dar se mai spune și că ceea ce este astfel ascuns va deveni din nou vizibil la sfârșitul acestui Ciclu, care va fi în același timp, în virtutea continuității care leagă toate lucrurile între ele, ÎNCEPUTUL UNUI NOU CICLU.

Dacă vrem să sintetizăm datele fundamentale ale ciclicologiei tradiționale aplicate umanității noastre provenite din Adam cel primordial, vom spune că cele patru Vârste cu spiritualitate degresivă și cu durate proporționale cu Tetraktys-ul pitagoreic inversat (4.3.2.1.), sunt următoarele:

Epoca de Aur 25.920 de ani
Epoca de Argint 19440 ani
Epoca de Bronz 12.960 de ani
Epoca de Fier 6480 ani

Într-adevăr, aceste durate pornesc de la Ciclul de bază care este cel al Precesiei Echinocțiilor de 25 920 de ani și de la nenumăratele sale submulțimi, dintre care principalul este, evident, timpul necesar pentru ca punctul vernal să traverseze un semn al zodiacului stelar: Era Precesională de 2160 de ani. Paul Le Cour și Schwaller de Lubicz au fost primii, la începutul acestui secol, care ne-au restituit această tradiție și au arătat cum trecerea de la o Eră la alta a modificat profund în trecut simbolismul religios al umanității: civilizațiile post-diluviene din Taur, epopeea lui Abraham la intrarea în Era Berbecului și întruparea Cuvântului divin în Iisus Hristos la intrarea în Pești. Aceeași deplasare precesională a punctului vernal este cea care, aproape 2.000 de ani mai târziu, explică haosul din zilele noastre, deoarece ne aflăm în perioada de tranziție dintre Pești și Vărsător, iar orice astfel de perioadă aduce profunde tulburări umane. Dar aceste convulsii sunt cu atât mai mari astăzi, cu cât ne apropiem de sfârșitul întregului ciclu adamic.

Întregul curs al istoriei omenirii este punctat de cicluri de diferite lungimi, toate bazate pe revoluția stelelor și pe legile aritmosofiei. Nu există "șansă", în ciuda unor laureați ai premiului Nobel... Mai este necesar să le reamintim oamenilor (da, este necesar, pentru că, din păcate, acest lucru nu se predă în instituțiile noastre ateiste de învățământ public, adică în intoxicația materialistă) că lumea și noi înșine suntem guvernați de trei factori: determinismul Legilor lumii sensibile, printre care se numără legile ciclicității; VOINȚA umană, motorul LIBERULUI nostru ARBITRU; și Providența divină, care de cele mai multe ori acționează asupra noastră fără a ne încălca libertatea și care își exercită puterea numai în măsura în care ne punem noi înșine în situația de a o merita. .. Lumea este alcătuită din armonia dintre aceste trei influxuri, iar această cunoaștere stă la baza tuturor științelor sacre, în special a adevăratei astrologii, astrologia spirituală care face parte din Tradiția primordială... Toate științele sacre au ca scop REINTEGRAREA omului adamic în starea inițială de dinaintea Căderii. Aceste științe constituie ESOTERISMUL, care, în esență, nu poate fi decât DEZINTERESAT, în timp ce OCULTISMUL are ca scop CĂUTAREA PUTERII, care este calea luciferică... Iată de ce, în ceea ce privește astrologia, să ne îndepărtăm de șarlatanii care se dau imperativ prezicători și să ne amintim că dispoziția indefinit schimbătoare a astrelor nu este decât "ceasul" destinului nostru, nu este decât CALIFICAREA unei atmosfere cosmice în care libertatea noastră găsește întotdeauna, în cele din urmă, să se exercite.

Adevăratul obiect al astrologiei tradiționale este știința ciclurilor Timpului calificat, adică a proiectului lui Dumnezeu pentru lume. Este o lecție de Speranță, căci în mijlocul celor mai grele încercări omul nu este niciodată abandonat. Și, din această perspectivă, o minte înzestrată cu facultățile de sinteză nu poate să nu constate că nu numai că toate doctrinele tradiționale contribuie la această coerență metafizică, dar că multe dintre datele științelor moderne (cu condiția să se debaraseze de dogmele eronate ale transformismului și ale "progresului") aduc apă la moara Tradiției Timpului calificat și a sensului divin al Istoriei.

În acest spirit de convergență între discipline uneori foarte îndepărtate și de RECONSTRUCȚIE a elementelor fragmentate ale tradițiilor celor mai autentice, am fost condus la șocul operei guenoniene pentru a elabora această sinteză metafizică și ciclică în care nouă capitole permit să se considere într-o lumină spirituală, și creștină pentru că-i tradițională, **α** și **ω** a Umanității provenite din Adam cel primordial, precum și marile probleme metafizice atașate condiției noastre terestre. Într-o astfel de perspectivă tradițional INVOLUTIVĂ și CICLICĂ a epopeii adamice, noțiunea de CĂDERE sau PĂCATUL ORIGINAL este, în mod evident, de o importanță crucială, motiv pentru care i-am dedicat capitolul central al acestei cărți.

Faptul că o carte de această natură - care, cel puțin, nu face nici o concesie modelor zilei - este reeditată la cincisprezece ani de la publicare ar putea apărea, printre alte semne, ca o încurajare la continuarea unei lupte spirituale a cărei necesitate decurge în mod logic din involuția în care ne aflăm acum.

Din 1973, toate semnele pe care le-am analizat, în special în capitolul VIII, s-au precizat, crescând în intensitate și virulență, dar fără a-și schimba natura. Studiul bulversărilor suferite de societăți începând cu secolul al XIV-lea, realizat în lumina concepțiilor tradiționale, este singura cheie care poate oferi o înțelegere profundă a lumii moderne, a originii aberațiilor sale, a naturii iluziilor sale și a destinației sale inevitabile. Și, într-un sens și mai larg, numai cunoașterea Legii celor patru vârste și a ciclurilor oferă o viziune lucidă asupra cauzelor turpitudinilor istoriei, inclusiv a celor ale societăților tradiționale care au fost ele însele scufundate în Epoca de Fier sau Kali Yuga încă din cea mai veche antichitate.

Mentalitatea tradițională este absolut străină de suspinele despre "vremurile bune de odinioară", precum și de reveriile rousseauiste și socialiste despre o îmbunătățire spontană a naturii umane care, în lipsă de dovezi în prezent, este promisă demagogic pentru un viitor nedeterminat. De fapt, ceea ce lipsește cu desăvârșire în societățile noastre și în "oamenii torentului", cum spune Louis Claude de Saint-Martin, care se scufundă în el, este ceea ce religiile demne de acest nume învățau înainte de degenerarea lor actuală: adevărata natură a omului, originile sale, căderea sa, posibilitățile sale de reintegrare și scopurile sale finale. Această metafizică fundamentală, această "philosophia perennis", este cea pe care această carte își propune să o reamintească în lumina

ciclogiei tradiționale.

Această ciclicitate, susținută de cele mai riguroase date ale astrologiei mondiale și, în special, de studiul planetelor "grele" ale sistemului solar, este cea care ne arată cum aparenta dezordine a lumii și chiar a societăților noastre face parte, de fapt, dintr-o ordine superioară. Astfel, pana de curent catastrofală care a avut loc la New York în noiembrie 1965 s-a repetat în același loc în iulie 1977, adică doisprezece ani mai târziu, conform unui ciclu jupiterian. Acum, dacă derulăm următorul dintre aceste cicluri, ajungem la puternica *doriforie* (alinieri) din decembrie 1989, în care aceeași planetă Jupiter (care simbolizează ordinea și autoritatea) se va afla singură în opoziție cu cinci planete, printre care Saturn, Uranus și Neptun. Este regretabil că nici un jurnalist sau editorialist cu o oarecare pregătire astrologică nu a sesizat în presă acest "semn" orbitor și nu a exprimat teribila sa valoare de MEDIE-ȘTIINȚĂ. Acesta este doar un exemplu dintr-o mie. Căci în anii optzeci ai acestui secol, planetele "grele" descriu un fel de "numărătoare inversă" al cărei rezultat este tocmai această *doriforie* din 1989, care va vedea încheierea primului necaz al Apocalipsei, început în 1917, precum și a "Marelui ciclu al lui Daniel" de 2.592 de ani, deschis în 603 î.Hr.

În acest moment crucial, suntem martorii sfârșitului celor 1440 de ani de "timp al națiunilor", care a început cu căderea finală a Imperiului Roman în 476. Cei 72 de ani ai acestui necaz, pe care Nostradamus i-a profețit ca fiind "Adventul Comun", reprezintă timpul Legiunii Anticristului, care va fi urmat în secolul XXI, după restaurarea temporară a "Bisericii din Filadelfia", de către Omul-Anticrist.

Conform legii celor patru clase ale oricărei societăți în raport cu legea celor patru vârste, după decadența preoției și a nobilimii, care s-a încheiat la sfârșitul secolului al XV-lea, asistăm la autodistrugerea accelerată a ultimelor două clase, care acum sunt amestecate: burghezia și proletariatul. Spunem proletariat și nu popor, care, ca și burghezia creatoare, a dispărut practic în fața mentalității "asistate" și a dirijismului omniprezent al statului-mamut, chiar și al guvernelor care se pretind "eliberate" și "avansate".

Avansat, cu siguranță ne aflăm pe calea distrugerii tuturor mecanismelor societății în care nimeni nu mai este la locul său, în care, în căutarea "locurilor de muncă", însăși noțiunea de JOB și VOCAȚIE tinde să dispară. Imbecilitatea criminală a lui Jean-Jacques Rousseau, Sigmund Freud, Wilhelm Reich și Ivan Illich a dus la apariția unei societăți de barbari iresponsabili, devotați plăcerii sexuale, disperării și drogurilor, care oscilează constant între lașitate și violență. După cum scriu autorii cărții *"Les Racines du futur"* (Masson), *"o personalitate este omul liber prin excelență, capabil să-și stăpânească destinul printr-o voință puternică. Dar această voință nu poate fi forțată decât în cadrul unei societăți cu standarde solide. Personalitatea este produsul unei civilizații"*. Nu există libertate fără disciplină, iar cea mai bună disciplină este cea autoimpusă prin educație. Niciodată nu au fost mai mulți sclavi pe pământ decât de când cuvântul libertate a fost transformat într-un idol, iar libertatea este călcată în picioare. Același lucru este valabil și pentru "drepturile omului", când nimeni nu îndrăznește să vorbească despre DATORIILE omului. Inversiunea generală a valorilor începe astăzi cu cuvintele înseși: avionul Concorde a semănat discordie, Ierusalimul, Orașul Păcii, este orașul războiului permanent, iar "uniunile", fie că este vorba de partide politice în căutarea puterii sau de Națiunile numite în mod comic "Unite", dau spectacolul celei mai incoercibile dezbinări...

După cum știm, peștii putrezesc de la cap. Iar sfârșitul acestei Ere a Peștilor oferă, într-adevăr, spectacolul generalizat al unei demisii a aproape tuturor așa-numitelor "elite", agitate de o mâncărime de demagogie, de fapt victime ale "sistemului", cei mai buni nemai datorându-și menținerea precară în poziții importante prețului unor concesi abominabile și reiterării celor mai josnice lingușeli, precum și a celor mai nerușinate minciuni. Iar acest lucru este valabil și în inima templelor noastre...

Când se iau în considerare toate aspectele misterului Răului, de la revolta lui Lucifer și "căderea îngerilor răzvrățiți" la mecanismele Involuției și la sfârșitul Timpului, trecând prin neascultarea adamică și bestializarea filozofiei primordiale, se înțelege că o tradiție atât de complexă a trebuit să facă obiectul unui anumit număr de adaptări și simplificări în cadrul

diferitelor teologii și catehisme; Dar este mai puțin de înțeles faptul că a fost practic ignorată timp de secole în Biserica Romană, în timp ce a fost discutată pe larg de Părinții Bisericii și este încă predată astăzi în Biserica Ortodoxă. Chiar și noțiunea foarte catolică și clară a căderii îngerilor este astăzi complet ignorată de preoții care au ieșit de la Vatican II și care, este adevărat, au aruncat la gunoi atâtea alte învățături și mai fundamentale! Cum să ne mai mirăm, atunci, de succesul unei "teologii" inversate și răstălmăcite, precum cea a părintelui Teilhard de Chardin, agent recognoscibil al subversiunii globale antitraditionale și anticreștine, care subjugă acum lumea datorită inculturii și mediocrității mentale crescând a mediilor așa-zis "burgheze", în cercuri care nu mai sunt creștine decât cu numele? Știm că în acest sistem, care nu este altceva decât un camuflaj stângaci al ateismului marxist, Creația și Căderea sunt rapid evacuate, ca și orice idee de Judecată de Apoi și de Reintegrare prin suferință, în favoarea unui "punct Omega" foarte materialist și scientist, un avatar jalnic al așa-zisului "progres" transformist...

Ceea ce unii încă mai numesc cu modestie "criza" Bisericii nu a făcut decât să confirme diagnosticele pe care le-am propus în capitolul VIII. Cu cincisprezece ani de retrospectivă, Vatican II pare să fi fost pentru Biserică ceea ce deschiderea Statelor Generale a fost pentru nobilimea Vechiului Regim: o dorință laudabilă de reformă complet deviată de la obiectivele sale de forțele subversive. Deschiderea acestui consiliu pastoral, în 1962, coincide cu una dintre cele trei mari *doriforii* ale secolului nostru (1941, 1962 și 1989), cea al cărei desen se găsește la pagina 88 și despre care comentez la pagina 456 una dintre consecințe: distrugerea de către trupele maoiste a ultimei civilizații tradiționale de pe planetă, cea tibetană. Se pare că aceste concentrări de planete eşalonate în nota sfârșitului Timpurilor (cea mai "încărcată" este cea din decembrie 1989 despre care am vorbit mai sus și al cărei desen se va găsi la pagina 571) "semnează" principalele etape ale invaziei planetei de către hoardele devastatoare ale lui Gog și Magog. Aceste "entități" infrapsihice, mai mult sau mai puțin bine stăpânite atâta timp cât religiile și-au jucat rolul, profită, așa cum spune René Guenon, de fisurile din "Marele Zid", care nu se află doar în China, pentru a investi tot ceea ce mai are un caracter tradițional pe Pământ.

În epoca noastră de inversiune generală a valorilor, se poate măsura gradul de autenticitate tradițională a unei instituții, a unei opere literare sau artistice prin determinarea forțelor întunericului de a o distruge. "Satana dezlănțuit", după cum spune Apocalipsa Sfântului Ioan, își rezervă loviturile cele mai ascutite pentru tot ceea ce se află în vârful piramidei umane, care a fost înălțată de-a lungul secolelor de către "lucrătorii" inspirați, în analogie cu Cerul și în amintirea Epocii de Aur. Munca sa în timpul tribulațiilor de la sfârșitul ciclului este de a șterge cât mai repede posibil tot ceea ce în mintea umană mai poartă încă amintirea Originilor, a Căderii și a mecanismelor sale de răscumpărare. Lucrarea Anticuvânt este de a-i face pe oameni amnezici, indiferenți față de propria mântuire, obsedați de plăcerea fizică și gata, la cel mai mic pretext, să-și taie gâtul unul altuia.

Rolul Bisericii - și al bisericilor și al tuturor religiilor organizate - a fost tocmai acela de a REAMINTI în permanență oamenilor, prin intermediul unor rituri specifice și al unor învățături precise, natura originii lor, motivele căderii lor, modalitățile de mântuire și scopurile finale ale umanității... Sărmanii de noi! Iată o Biserică dezorientată, golită de orice metafizică și de orice teologie tradițională, și fericită "deschisă spre lume", în ciuda avertismentelor precise ale Evangheliilor (de exemplu, Ioan XVII și Epistola Sfântului Ioan al II-lea).

Iată-i pe păstorii din spatele turmei, cerșind mulțimii favoruri, zâmbete și indicații! Mentalitatea democratică a contaminat definitiv totul! Și iată toate aberațiile marxismului călărit cu voioșie de insularii noștri din Vatican! Citiți în "*La Croix*": "*Căutarea credinței Bisericii săracilor se opune certitudinii de credință a Bisericii burgheziei*"! Orice idee de FUNDATIE, de origine divină, precum și de escatologie tradițională, este evacuată. Noțiunea de păcat este deturnată de la sensul ei. Un nou țap ispășitor: societatea burgheză și capitalistă. "Omul este bun" și datorită luptei de clasă toată lumea va fi salvată! Rousseau, Marx și Teilhard, părinți ai noii Biserici! Declanșatorul a fost "începutul" apostolatului în clasa muncitoare, în jurul anului 1945 (cartea abatele Godin și Daniel, "*France pays de mission*"). Nu se poate vorbi limba maselor decât

împărtășind viețile lor: cuvintele cheie vor fi: împărtășire și cercetare într-o lume în schimbare. Tot ceea ce s-a dezvoltat între comunitatea primitivă din Faptele Apostolilor și Conciliul Vatican II va trebui să fie "lichidat" fără speranță de întoarcere: de fapt, este o "Biserică a puterii", a "credinței-certitudine". Și aici alunecăm în ideile deja răspândite de Rousseau și de revoluționari: așa cum societatea a corupt natura, care este bună, așa și Biserica instituțională a corupt Evanghelia, făcând un ansamblu socio-cultural de neînțeles, ba chiar dăunător pentru că este folosit de exploatarea clasei muncitoare: religia este "opiul poporului" (Marx), religia trebuie ucisă și Biserica instituțională trebuie făcută să "explodeze".

De aici, se dezvoltă o opoziție dialectică care definește "revoluția coperniciană" de la Vatican II (sau așa se presupune): a existat o Biserică ierarhică, piramidală, definită de cunoaștere, posesie și putere; este înlocuită de o Biserică orizontală, definită de sărăcie, cercetare și slujire. În primul rând, un principiu de oțel: credința-certitudine mă face "stăpânul lui Dumnezeu"; îmi creează o superioritate față de cei care nu au această credință. Trebuie să mergi până la a împărtăși necredința dacă vrei să iubești cu adevărat. Pierde credința pentru a avea caritate! Pornind de la această "experiență", vom face "schimbarea", adică vom inventa un "Dumnezeu care spune" și o "Biserică care face"; vom "face o călătorie", vom "merge pe un drum"; ne vom situa astfel în raport cu ceea ce percepem.

Rezultatul este nașterea unor "comunități de bază" care își vor depăși diferențele și vor învăța să se iubească reciproc: acest lucru se numește pluralism. Este un han spaniol în care totul este tolerat, cu excepția, bineînțeles, a gândirii tradiționale. Este, de fapt, dictatura haosului...

Se ating următoarele niveluri:

- *Exegeza biblică*: trebuie găsită "lectura" proprie: cele mai recomandate sunt lectura materialistă și cea marxistă, pentru a intra în mentalitatea celor care luptă pentru dreptate.
- *Eclesiologie*: un preot definește Biserica ca fiind "cea a cărei misiune este de a scoate la iveală incertitudinile". Nu mai există o ierarhie. Raționament: "A nu este un super-B, Papa nu este un super-episcop, episcopul nu este un super-preot, preotul nu este un super-creștin.
- *Preoția*: preotul este un botezat ca oricare altul, care a primit o slujbă de prezidiu: el "joacă pe post de mijloc de minge", adică contemplă fundurile jucătorilor de rugby grupați în "minge", așteptând ca mingea ovală să iasă la nivelul solului. Nici un personaj, nici o prezență reală prin transsubstanțiere, Hristos este prezent la slujbă prin efectul adunării participanților; nu mai există mărturisire privată, ci absoluții colective; nu mai există învățătură prin predică, ci "împărtășirea Evangheliei".
- *Spiritualitatea*: trebuie să evite atât intimismul, cât și înapoierea, retragerea în sine, recuperarea prin spiritul burghez etc.
- *Liturghia*: cea mai vizibilă: nu mai există o liturghie fixă, ci "celebrări" mereu reinventate: cercetare, schimbare, împărtășire...

Un preot dintre prietenii noștri, dureros de lucid și înzestrat, pentru binele sănătății sale mintale, cu simțul umorului, propune această definiție a Noii Biserici: "*O adunare informală de oameni rătăciți în căutarea a ceva, provocați de cel mai bun prieten al lor, Isus, să devină parte a tuturor eliberărilor celor exploatați*".

("Cel mai bun prieten al meu, Hristos" este titlul unei cărți publicate recent).

Ar trebui să fim deci surprinși să auzim astăzi vocile înțelepciunii care se ridică din alte religii? Citim cu mare emoție și recunoștință cuvintele Excelenței Sale Si Hamza Boubakeur, membru al Consiliului Superior de Studii Islamice și rector al Institutului Musulman din Paris: "*Biserica Catolică, pentru noi prima dintre Biserici, este astăzi copleșită de spiritul modern, împovărată de un postulat pe care noi îl respingem: evoluționismul (...) Cu inconștiența unui catâr, ea a subordonat spiritualul socialului. Vedem rezultatul: Roma, este incredibil, Roma a devenit comunistă! (...) Este trădarea preoților, este trădarea spiritului lui Isus! (...) Să ne temem de golul moral pe care l-ar aduce dispariția Bisericii Romano-Catolice. Ar fi chiar mai rău decât nazismul...*". Iar Si Hamza Boubakeur propune remediile Tradiției: "*Să redevină adevărați preoți,*

atenți la Revelație (...) Să nu mai vadă panaceul în sacrosanta lor "evoluție" (...) Să studieze puțin teologia!...". (Interviu publicat de Le Quotidien de Paris luni, 24 octombrie 1977).

În timp ce peste tot în lume și chiar în Franța (mișcarea "noilor filozofi") o întreagă intelectualitate, până acum marxistă, se trezește și conștientizează tragica ei eroare, nu trebuie să disperăm că vom vedea "noii preoți" devenind în câțiva ani ultimii laudători ai colectivismului totalitar!

Pentru că astăzi nu doar intelectualii care au supraviețuit marxismului manifestă o reacție care, deși încă imperfectă și departe de o conștientizare tradițională a problemei, nu este mai puțin promițătoare. Și cunoaștem adevărata "rezistență" la autodistrugerea Bisericii reprezentată, de la Vatican II încoace, de diferitele mișcări numite, pe bună dreptate sau nu, "integraliste". Este adevărat că pozițiile lor sunt uneori destul de înguste, din păcate ostile oricărei mentalități ezoterice, iar teologia lor nu merge mult mai departe de Conciliul din Trento, adică într-o perioadă în care Biserica era destul de departe de metafizica sa medievală. Am explicat această problemă în anexa la capitolul VIII. Dar, în ciuda limitelor sale, integralismul are imensul merit de a fi un baraj mai eficient împotriva inundațiilor de subversiune și de a păstra LITURGHIA liturgiei, ceea ce va permite Bisericii din Philadelphia să re trăiască SPIRITUL și profunzimea metafizică a revelației creștine înainte de sfârșitul acestui secol. Pentru că aspectul escatologic al acestei Revelații va trebui să fie subliniat cu o acuitate din ce în ce mai mare pe măsură ce omenirea se apropie de încercările și gloria finală.

În sfârșit, într-o ordine de idei care ne este deosebit de dragă, am dori să încheiem această introducere complementară, care, evident, nu poate pretinde în câteva pagini să analizeze toate aspectele revoluției mondiale din 1973-1983. Vrem să vorbim despre o preocupare care străbate întreaga carte, aceea a constatării unor CONVERGENȚE din ce în ce mai precise între realizările celor mai recente științe "avansate" și datele imemorabile ale cosmogoniei, cosmogenezei și metafizicii tradiționale.

Pentru a rămâne succint pe un subiect imens, ne vom referi doar la publicarea în 1974 a *"THE PRINCETON GNOSIS"* de Raymond Ruyer, o lucrare foarte densă și de interes primordial, care poartă subtitlul "Oameni de știință în căutarea unei religii". Rezultatul este că, după Einstein, Planck, Pauli, Hoyle, Heisenberg etc., mii de oameni de știință americani, în principal astronomi, fizicieni și biologi, se debarasează definitiv de scientismul secolului trecut și, prin fizică, redescoperă metafizica. Pentru ei, materialismul științific este imposibil, Universul este făcut din Spirit. Este adevărat că "religia" lor este încă foarte panteistă și că îl abandonează pe Iisus în favoarea hipioților. Dar "convertirea" lor nu este mai puțin spectaculoasă. Să judecăm: *"Credem că omul nu se poate defini pe sine ca un fel de Ființă vie absolută într-un univers lipsit de sens... Pentru a înțelege legile organizării sociale, ale iubirii, ale limbajului, este necesar să invocăm o Sursă, o Unitate, o Ordine universală..."* (pagina 34, ediția din 1977). (pagina 34 din ediția Livre de Poche "Pluriel" din 1977). *"A specula asupra universului totalizat înseamnă a gândi, fie că ne place sau nu, TEOLOGIC"* (p. 44). (p. 44). *"Nimic nu mai pare a fi static, totul este în curs de devenire, dacă nu chiar de creație"* (p. 45). *"Gnoza ar putea fi definită ca fiind FILOZOFIA LUMINII CONȘTIENȚE într-un univers asemănător cu zona vizuală a unui creier viu"* (p. 118). *"La început a fost Ordinea sau Marele Organizator, sau Anti-Hasardul, sau Conștiința"* (p. 118)... Iar știința acum "deschisă" a neo-gnosticilor noștri merge atât de departe încât întâlnește elemente ale escatologiei tradiționale: *"Gnosticii prevăd schimbări îngrozitoare. Acestea vor avea loc în următorii douăzeci de ani. O regresie tehnică ne poate face să ne întoarcem la morile de vânt și la morile de apă. Nicio putere politică nu îi pregătește pe oameni pentru acest lucru. Cei care conduc, fie că sunt de dreapta sau de stânga, în Est sau în Vest, încă mai cred în mitul progresului continuu. Și aici, o bună utilizare a matematicii ne învață că nicio curbă nu poate fi exponențială pentru mult timp. Trezirea va fi brutală (...) Al treilea mileniu care va începe va fi Era Spiritului, a Conștiinței, a Divinității..."*.

Cât de tragic, desigur, dar cât de incitantă este epoca noastră pentru cei care îi înțeleg logica transcendentă! Cu șase luni înainte de publicarea primei ediții a acestei cărți și de începerea

șantajului petrolier în octombrie 1973, am menționat această ultimă posibilitate la pagina 466. Dar contemporanii noștri au nevoie de alte mesaje decât simple și fortuite "clarviziuni" despre unele evenimente viitoare! De fapt, este vorba astăzi pentru fiecare om al Tradiției să discearnă, dincolo de vociferările politice, de termenele limită economice, de impactul terorist, prin ceața demonică a ocultiştilor, a sectanţilor şi a tuturor celor care, contra cost, oferă acces la "stări" pretins superioare şi de fapt infraumane, este vorba de a discerne lucrarea obscură a celor care, prin mentalitatea lor, sunt spirituali.

Oamenii Tradiției sunt singurii care astăzi pregătesc cu adevărat viitorul, pentru că, fiind singurii informați despre liniile mari ale Istoriei care se află la ușa noastră, ei înțeleg natura exactă a ceea ce se prăbușește sub ochii noștri și care trebuie într-adevăr distrus, și disting în tapițeria abundentă a evenimentelor din timpul nostru și a informațiilor cu care suntem asediați, restaurarea tot mai accelerată a datelor elementare ale concepției tradiționale, adică NORMALĂ și FONDAMENTALĂ, a existenței.

Lucrarea lui Satana fiind distrugerea sufletelor, el lucrează astăzi ca prinț al acestei lumi, așa cum îl numesc Evangheliile, pentru a DISTRUGEREA în toate modurile posibile pe oamenii de la sfârșitul ciclului nostru, pentru a uide în ei orice amintire a originilor și orice preocupare pentru ultimele scopuri... Astfel, contemporanii noștri, amețiți de nenumărate gadgeturi, se îndreaptă, bară la bară, spre viitorul radios al abatoarelor cu aer condiționat... Pentru cei care mai au încă o oarecare putere de reflecție și o oarecare intuiție spirituală, timpul nostru oferă totuși hrană pentru Viață și Speranță. Relativa renaștere a științelor ezoterice, dezvăluirea civilizațiilor străvechi și anunțurile mariane ne ajută foarte mult să ne reîntregim conștiința adamică și să ne pregătim pentru Tribulațiile planetare care se apropie. Aceștia nu vor interveni decât pentru a FILTRA această Umanitate a Sfârșitului care a pierdut temporar până și memoria lui Dumnezeu... Lunga "scară" coborâtă de-a lungul Epocilor de Argint, Bronz și Fier a fost coborâtă în mod COLECTIV; acum putem spera să o urcăm din nou în mod INDIVIDUAL, dar prin Iubire și Cunoaștere.

Apocalipsa, să nu uităm, înseamnă REVELAȚIE. Dacă primul necaz al acestui Sfârșit de Ciclu al Umanității pe care îl trăim și a cărui fază cea mai crucială nu am ajuns încă, a început în acel tragic an 1917 despre care am vorbit mai sus, acest prim necaz se va încheia atunci când se va termina "Marele Ciclu al lui Daniel" de 2.592 de ani. Adică, la scurt timp după Marea *Doriforie* astronomică de la Crăciunul din 1989. Aceasta ar putea fi "Ziua lui Yahweh"... Aici se încheie "Timpul Națiunilor". Acolo se deschide cea de-a șasea pecete. Acolo începe "pauza divină" a Bisericii din Filadelfia, unde cei care vor trebui să lupte împotriva celei de-a doua fețe a fiarei vor fi reînarmați spiritual. Căci după Legiunea Antihristului din secolul XX, Antihristul-om se va ridica împotriva lui Dumnezeu, pe care îl va batjocori: acesta va fi al doilea și ultimul necaz al Apocalipsei...

De asemenea, poarta Vărsătorului va fi îngustă, poarta acestui Mileniu anunțat de Sfântul Ioan și a cărui durată nimeni nu o poate cunoaște!

Căci se spune în Sfântul Matei, capitolul XXIV, versetul 36, că această "Zi" nimeni nu o poate cunoaște, nici îngerii, nici măcar Fiul. Acum, ce este această oră, ce este această zi? Este ceea ce Paul Le Cour a evocat atât de mult în L'ERE DU VERSEAU (era Vărsătorului), este Marele Advent al Cuvântului pe pământ, nu mai este Isus răstignit, ci Cristos triumfător, Cristos în glorie, așa cum de o mie de ani îl vedem sculptat pe timpanul bisericilor noastre romane.

Dacă ciclul umanității se încheie cu sfârșitul celui de-al doilea necaz al Apocalipsei și în prima jumătate a secolului al XXI-lea, această "a doua venire" este cea care va încheia definitiv epopeea adamică și va presupune coborârea Ierusalimului ceresc, Paradisul viitorului ciclu. Ceea ce trebuie să pregătim cu toate forțele noastre este tocmai acest timp intermediar, acești "Mii de ani", cum spune Sfântul Ioan, număr simbolic care înseamnă PLENITUDINE, o durată care va coincide cu o parte din trecerea punctului vernal în semnul stelar al Vărsătorului.

În acest timp, Sfântul Ioan, în capitolul XX al Apocalipsei sale, vede RĂZBOIUL LA VIAȚĂ "tuturor celor care nu se închinaseră fiarei și chipului ei și care nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mâini"... "Și au domnit cu Hristos...". Pentru că aceasta este, într-adevăr, REGATUL SOCIAL AL LUI IISUS HRISTOS pe care Hieronul din Valea Aurului de la Paray-le-Moniai a avut

sarcina de a-l pregăti, astăzi pus sub obroc, alături de atâtea alte avertismente divine de către Biserica apostată (pe care nu o confund cu Biserica veșnică, cea a credincioșilor lui Hristos și care va dăinui până la sfârșitul Timpurilor). Pentru că prima zi a Vărsătorului este și Era Leului, timpul lui Cristos VICTORIOS, al lui Cristos Regele.

Miza de astăzi este de a citi prin toate "semnele" acestui timp, dincolo de termenele dureroase ale deceniului, împlinirea promisiunilor mesianice ale vremurilor din urmă, iar pentru noi, catolicii deschiși la celelalte forme ale Tradiției, oricât de nevrednici am fi, munca noastră spirituală este de a netezi drumul spre Domnia Duhului, spre Asumarea Ciclului și spre împlinirea celei de-a doua veniri a Cuvântului divin pe pământ.

Cum să nu vedem astăzi, în mijlocul confuziei timpului nostru, începuturile acelui timp care, dacă nu va fi Epoca de Aur, va fi o reflectare a acesteia și va reda oamenilor din acel timp unele dintre prerogativele lui Adam cel primordial?

Fie ca Trandafirul Iubirii Divine contemplant neîncetat în noi, fie ca această Lumină a Originilor meditat neîncetat în noi, să ne ajute să ne asumăm în mijlocul celor mai grele încercări funcția de HOMO RELIGIOSUS! Căci, așa cum spunea marele poet Milosz:

"Țineți minte cuvintele mele: la orizontul de fum și de foc, se ridică lucruri mari, mari pentru cei puri".

*În Marais de Paris
La sărbătoarea lui Hristos Regele 1977
și la Paștele din 1983*

Prefață

Multă vreme m-am întrebat dacă este locul meu să prezint publicului această lucrare magistrală care constituie "eseul" lui Jean Phaure. Mi s-a părut, având în vedere importanța tezei și dezvoltările pe care ar fi trebuit să le aibă, că o personalitate de profil în domeniul gândirii ar fi fost mult mai potrivită. Dar este adevărat că, în această a treia treime a secolului XX, contemporanii noștri sunt din ce în ce mai rari în a ști să-și ridice preocupările deasupra unui intelectualism uscățiv. Și, după toate aceste reflecții, am acceptat, nu în nume personal, dacă pot spune așa, ci în calitatea mea de redactor-șef al revistei "Atlantis", și pentru că aceste funcții nu sunt străine de faptul că de paisprezece ani încerc să-mi luminez contemporanii cu privire la istoria comparată a civilizațiilor.

Într-adevăr, în această revistă *Atlantida* am avut deja plăcerea de a prezenta, într-un lung editorial, "planul de lucru" stabilit de Jean Phaure după ce am discutat, plan care a fost propus sagacității tuturor colaboratorilor *Atlantidei* și care a culminat cu patru importante broșuri însumând aproape patru sute de pagini. Sub titlul "*Ciclurile Tradiției*", au fost supuse atenției cititorului patru teme de reflecție: I) Timpul profan și sacru, II) Cele patru vârste ale umanității și protoistoria, III) Hristologia și mariologia, IV) Sfârșitul timpului.

În ciuda unui tiraj mare, aceste numere din *Atlantis* au fost epuizate cu o rapiditate aproape deconcertantă, ceea ce dovedește interesul crescând al contemporanilor noștri pentru viitorul omenirii prin trecutul, prezentul și viitorul său.

În plus, a existat un alt motiv pentru această prefață. Jean Phaure, în demersul său intelectual, aduce un omagiu fondatorului revistei *Atlantis*, Paul Le Cour, maestrul meu, care, primul, a evocat în mod precis această Eră a Vărsătorului, expresie care califică atât de bine vremurile pe care începem să le trăim încât a căzut în domeniul obișnuit. Am avut privilegiul de a prezenta publicului francfon edițiile a 4-a și a 5-a ale acestei cărți magistrale (Dervy-Livres, Paris).

Lucrarea lui Paul Le Cour servește atât de bine ca introducere la *Ciclul umanității adamice*, încât, în ultima ediție, am considerat esențial să prezint, în câteva pagini care constituie un capitol suplimentar, esența filozofiei ciclologice a lui Jean Phaure, pentru că, dacă Paul Le Cour a fost fără îndoială un precursor în interpretarea istorică a precesiei echinocțiilor (primele sale lucrări în acest domeniu au fost publicate în 1930), lui Jean Phaure i-a revenit sarcina de a reuși o sinteză ambițioasă a tradiției primordiale considerate în "devenirea" sa, permițând astfel o rearanjare metafizică și tradițională a unor noțiuni prea adesea dispersate.

În cele din urmă, aș dori să adaug că Jean Phaure a fost un prieten excelent timp de mulți ani... Din ziua în care, trebuie să recunosc, când, printr-un efect al Providenței, a devenit unul dintre colaboratorii mei când eram în administrație, m-a auzit vorbind despre *Atlantida* cu o terță persoană. - Cunoașteți această revistă? - Pe bună dreptate", i-am răspuns. Prietenia noastră a fost pecetluită de cuvintele care au urmat.

*
* *

Aceste considerații nu au alt scop decât acela de a-l prezenta cititorului pe autorul acestei cărți extraordinare: *Ciclul umanității adamice*.

Pentru a putea evoca - chiar și în aproape 700 de pagini - șase sute cincizeci de secole de "istorie" (între ghilimele, deoarece aceasta a început oficial abia acum șaiszeci de secole), este indispensabil să ai un anumit număr de calități care ies din comun. Iar aceste calități trebuie să provină din domenii extrem de diferite, pentru că este vorba, în esență, pe de o parte, de a avea o capacitate enormă de analiză și, pe de altă parte, de a fi capabil, pe baza unor elemente din cele mai diverse discipline, să producă o sinteză decisivă.

Cred că autorul nostru face acest lucru foarte bine. Există mai multe motive pentru acest lucru.

Născut în Vex-Indochina Franceză, Jean Phaure vede rădăcinile strămoșilor săi trăgându-și sucul din surse franceze (Poitevin), hinduse și galeze! Nici că se putea visa la un substrat mai bun pentru asimilarea învățăturilor tradiționale din Est și Vest.

Nu voi insista asupra vicisitudinilor adesea dramatice ale vieții autorului nostru. Dar consider că privațiunile de tot felul la care a fost supus, atât din punct de vedere material, cât și moral, și greutățile pe care le-a îndurat și în toate domeniile, i-au exacerbat spiritul critic și i-au ascuțit astfel facultățile de analiză.

În ceea ce privește facultățile de sinteză, deși scutitorul nu poate fi așezat cu rangul de rege, consider că Jean Phaure le deține din temperamentul său de poet și artist. Intuiția estetică - această *Aisthesis* celebrată de Paul Le Cour - este într-adevăr esențială pentru a completa și a rafina rezultatele analizei raționale.

Deși în a treia treime a secolului XX poezia este aproape în totalitate denigrată și neînțeleasă, rămâne faptul că termenul provine din verbul grecesc *Poieô*, care înseamnă "a crea". Or, Adam cel primordial a fost făcut după chipul lui Dumnezeu și, în ciuda involuției care ne caracterizează, **nu putem încerca să ne întoarcem la sursă fără să "creăm"** - așa cum Dumnezeu a creat lumea. Și pentru a face acest lucru, trebuie să fim "poeti", chiar dacă nu scriem poezii. Paul Valéry - atât de drag lui Jean Phaure - ar putea scrie (Variety I):

"Poezia poartă și un sens mai general, mai răspândit, greu de definit, pentru că este mai vag, ea desemnează o anumită stare, o stare care este deopotrivă receptivă și productivă"...

Acesta este motivul pentru care Jean Phaure, în afară de alte lucrări, articole de revistă, desene, picturi, fotografii, a publicat deja două cărți de poezie, *Le Pèlerin de Paris* și *Le Sel d'Enfance*¹.

Desigur, lucrarea pe care am onoarea să o prezint aici nu are nimic de-a face cu poezia în sensul obișnuit al termenului. Dar cititorul va înțelege de ce vreau să fac această legătură citind două fragmente din poemele autorului, inedite până în prezent, care fac parte din *Summa* poetica, *Vent de Vivre*, care va apărea în curând. Printre altele, ele subliniază foarte bine cadrul de bază și

1 Primul este epuizat. Cel de-al doilea este publicat de *Paragraphes littéraires de Paris*, 29, rue Boyer, Paris (20).

permanent al paginilor care urmează.

SEARA RĂNITĂ

O, amurg, o, calvar greu,
O, boală a Luminii,
O, nori ai serii rănite
Că Cerul deleagă pe Pământ,
Când vei avea suficient
Din această plajă funerară,
Când vei avea suficient sânge
Pentru a spăla toată natura,
Pentru a scălda omul renăscut
Și sub crucea ta de Atotputernic,
Pentru a face din misterul serii
Zorii unei Zile orbitoare?

Cap. xix (Ora a unsprezecea.)

IMUABILUL

Eu caut Imuabilul
Cu care nimic nu seamănă,
Nici roata călătoriei
Nici imnurile îngerilor...
Ca o flacără nemișcată
În aerul liniștit ard.
Pentru neobositul înțelept
Lumea strălucește pur...
Eu rup ceea ce mă leagă
Pe acest pământ uscat.
Singurul care lucrează cu mine
Este Copacul Trezirii.

Cap. XXIV (Cântecele eternității.)

Cred că cititorul va înțelege cu ușurință că, având astfel de preocupări, Jean Phaure a dezvoltat curând o pasiune pentru istoria și estetica Parisului, pentru simbolismul arhitectural, pentru esoterismul creștin, pentru metafizica tradițională și pentru escatologie, ca să luăm doar temele principale ale reflecțiilor sale zilnice.

*

* *

În acest sens, autorul nostru pare a fi ieșit din comun, atât de mult încât, în secolul nostru exclusiv formal, al "specialiștilor", el se află exact - și în mod deliberat - la capătul opus al spectrului.

Cartea pe care am onoarea să o prezint trebuie abordată în aceeași lumină, adică este esențialmente nonconformistă în raport cu pozițiile adoptate în toate domeniile de "întelighenția" mondială. Trăim într-o lume esențialmente și din ce în ce mai materialistă: *Ciclul umanității adamice* este o adevărată pledoarie pentru Spirit. Majoritatea teoriilor oficiale privind evoluția Cosmosului și a Umanității se bazează pe transformismul său darwinist: Jean Phaure demontează și respinge punct cu punct această "eroare genială și grandioasă", așa cum le-a calificat Nietzsche. În sfârșit, în fața "demisiei" dumneavoastră, a majorității Bisericii, care nu numai că nu mai transmite mesajul tradițional al cărui păstrător este în mod natural, dar îi neagă chiar existența,

această carte se afirmă ca fiind în esență ezoterism creștin, întrucât și Sfântul Augustin a afirmat foarte bine că creștinismul face parte din Tradiția primordială și că nu a luat acest nume decât din momentul întrupării cristice.

Din această lucrare aparent voluminoasă, dar în realitate foarte subțire dacă ne uităm la "material", cititorul ar trebui să scoată - în plină îmbogățire permanentă - un anumit număr de idei-cheie:

- Cosmosul nostru, un cuvânt grecesc care înseamnă "ordine", este într-adevăr ordonat după un anumit număr de legi pe care, se pare, știința noastră modernă nu le-a redescoperit încă, în timp ce toate învățăturile noastre tradiționale le evocă de mii de ani.
- Miturile, legendele și cosmogoniile tuturor popoarelor antice ale pământului reflectă aceeași certitudine, în ceea ce privește umanitatea noastră: crearea ei de către o putere invizibilă și indefinibilă, involuția ei în materie și posibilitatea de a evolua prin Spirit.

Această "involuție", marcată de succesiunea clasică a celor patru epoci ale aurului, argintului, bronzului și fierului, este confirmată în fiecare zi de descoperirile arheologice care demonstrează valoarea calitativ superioară a celor mai vechi civilizații.

- Aceleași mituri proclamă de mii de ani organizarea ciclică a lumii, a microcosmosului și a macrocosmosului, pe care știința cea mai recentă o confirmă în mod luminos.

De aici încolo, noțiunea de Paradis terestru sau de Epocă de Aur poate fi demonstrată. La fel și noțiunea de Unitate fundamentală, care, în opinia mea, constituie o dovadă a existenței lui Dumnezeu.

- Toate aceste descoperiri, confirmate în special de legea precesiei echinoctiilor, cunoscută oficial de puțin peste două mii de ani, au fost înscrise în texte anterioare, majoritatea dintre acestea având acum dovada că nu sunt apocrife.
- Prin urmare, dacă aceste texte reflectă o realitate tangibilă și rațională pentru majoritatea afirmațiilor lor, de ce ar trebui să fie neglijată ultima parte, care se referă la viitor?
- De fapt, este foarte științific să luăm în considerare această ipoteză. De altfel, lucrarea lui Jean Phaure nu are altă pretenție decât aceea de a fi o introducere în studiul ciclologiei tradiționale și al Sfârșitului de veac, după cum spune subtitlul cărții.
- Într-adevăr, ne aflăm la Sfârșitul Timpului, așa cum au proclamat câțiva precursori rari, urmați acum, de doar câțiva ani, de anumiți clarvăzători.
- Este necesar nu doar să constatăm faptele, ci să încercăm să le înțelegem și, astfel, să le explicăm originea și motivele, pentru a trage concluzii valabile pentru toți.

Spre o astfel de înțelegere se străduiește *Ciclul umanității adamice* al lui Jean Phaure, prin ceea ce rămâne o ipoteză de lucru foarte fertilă și tradițională.

După părerea mea, cititorul ar trebui să aibă o viziune clară asupra "devenirii umanității", deci asupra vremurilor pe care le trăim și, dincolo de aceasta, asupra vremurilor care vor veni foarte curând în perspectiva lor "apocaliptică". Un om informat valorează cât doi, conform vechiului proverb. Atunci, dar numai atunci, în deplină conștiință și libertate, fiecare dintre noi își poate alege calea, care nu poate decât să ne conducă spre Imuabil, ca să folosim titlul poeziei lui Jean Phaure.

Jacques d'ARÈs
Redactor-șef al revistei Atlantis
Lecturer in Comparative History of Religions.

Când Tatăl care te-a născut a văzut lumea în mișcare
și în viață devenită Templul Puterilor Eterne, a fost cuprins de admirație;
în bucuria sa, s-a gândit să o facă și mai asemănătoare modelului său.
Pentru că, așa cum acesta din urmă este un "Cel Viu" etern,
tot așa a încercat să facă acest univers etern pe cât posibil. (...)
El a avut dorința de a forma un fel de imagine în mișcare a Eternității;
și, în timp ce organiza Cerul, a format,
după Eternitatea neschimbată în Unitatea ei,
o imagine cu o desfășurare eternă ritmată de Număr,
și pe care am numit-o Timp, (...)
care imită Eternitatea prin descrierea ciclurilor în ritmul Numerelor divine.

Platon, *Timeu*, 452 c d, 453 a.

Aceste lucruri nu pot fi înțelese de generalitatea voastră,
ci doar de cei câțiva care vor fi destinați să pregătească,
într-o măsură sau alta, semințele viitorului Ciclu.

René Guenon, *The Reign of Quantity and the Signs of the Times*.

Introducere

Din punctul de vedere al Spiritului, am putea împărți oamenii de pe această planetă în două mari categorii: cei care conjugă verbul A AVEA; aceștia sunt cei mai mulți. Și cei care conjugă în ei înșiși verbul A FI. Aceștia din urmă, care sunt puțini și trăiesc adesea la marginea comunităților, sunt singurii care reflectă o stare anterioară a umanității în care omul nu era încă proiectat în afara lui însuși. Astăzi, însăși forma societății (inclusiv aspectele cele mai puțin reprobabile ale "nivelului de trai" al acesteia) îl împinge pe omul modern să se înstrăineze în mod constant pentru a dobândi bunuri materiale, a căror bucurie îi este adesea interzisă din lipsă de timp. Această "îndeletnicire", a cărei creștere cantitativă dă naștere la atâtea revendicări și buletine de victorie, este ea însăși distrusă insidios de înseși formele de supraviețuire în megalopolisurile contemporane: timpul de transport, poluarea, îngheșuiala locuințelor, multitudinea de "informații", îndepărtarea locurilor în care mai există natură și, mai ales, caracterul pasiv și gregar al divertismentului oferit de mass-media audiovizuale, care ajunge să opereze o adevărată "spălare a creierului"...

În acest vertij senzorial, unde mai poate avea loc reflecția asupra propriei persoane, esențială pentru a redescoperi periodic înseși motivațiile acțiunii? Cei mai mulți dintre contemporanii noștri sunt atât de bine condiționați încât nu mai știu să analizeze cauzele relelor lor și, pentru că nu știu cum să-și "reîncarce bateriile", cer în aceeași activitate multiformă un remediu la angoasa și alienarea lor. Astfel, ei cad din ce în ce mai mult în capcanele sclipitoare ale materiei, ale *mayeri*, care îi copleșește cu satisfacții sensibile, dar iluzorii, și le ascute la nesfârșit setea lor nestăvilită.

În acest fel, corpurile grele cad pe fundul întunecat al unui acvariu și se amalgamează treptat, în timp ce spațiul superior devine aparent pustiu. Dar, printr-un fenomen legat de echilibrul etern al lumii, obiectele cele mai ușoare se ridică și se pot separa de ceea ce le împiedică să se întoarcă la Lumină. Această carte se adresează acelor ființe care au reușit să înceapă măcar operațiunea alchimică și spirituală de separare a purului de impur. Celor care, cu lovituri viguroase sau inofensive, se străduiesc să se întoarcă de la A AVEA la FIINȚĂ, să regăsească în ei înșiși, și tocmai prin această mișcare de întoarcere la lumina lor interioară, natura lor primitivă de creatură înzestrată atât cu o existență universală, cât și cu o parte din Ființa creatoare.

Orice meditație asupra Ființei este alimentată de tripla și universală întrebare: CINE SUNTEM? DE UNDE VENIM? UNDE MERGEM? Toată literatura spirituală, poetică și metafizică din Antichitate până în zilele noastre, inclusiv uneori cele mai profane utopii, se hrănește din această triplă interogație, fie pentru că transmite o nostalgie obsedantă a originilor și a unei stări primordiale care singură ne-ar putea informa despre starea noastră actuală, fie pentru că este intoxicată de fuga frenetică spre un viitor care reflectă o perfecțiune negată originilor și transpusă în viitor.

Dar singurele răspunsuri coerente la aceste întrebări esențiale sunt cele ale tradițiilor religioase sau metafizice, indiferent de starea de mutilare sau deformare în care au ajuns la noi. Prin multiplicitatea și disparitățile lor, o evidență se impune pentru orice cercetător înzestrat cu spirit de sinteză: aceea a sursei lor comune, a unei *Tradiții primordiale*, oricât de îndepărtată în timp ar fi aceasta.

Aceste dovezi constituie marea redescoperire a acestei relative resurecții a gândirii tradiționale pe care o trăim la sfârșitul secolului XXI. Și aici intervine factorul primordial în această idee de exhumare a TRADIȚIEI, care nu este nici "obișnuință", nici "rutină", nici "valori burgheze", nici "folclor", nici "idei primite", ci transmiterea unei Cunoștințe care provine din primele veacuri ale omenirii: în limba greacă Tradiția se numește *paradosis*.

Toate tradițiile ne spun că, așa cum Cosmosul (care înseamnă ordine, lume ordonată) a avut un început și va avea un sfârșit, omenirea noastră actuală ocupă un loc bine definit în timpul Cosmosului, care este un Ciclu legat de structurile înseși ale Timpului divin; că a cunoscut mai întâi o stare de perfecțiune; că, în urma unui "accident", ea s-a găsit angajată într-un proces de involuție spirituală; că ne aflăm în acest secol XX al Erei Creștine, la sfârșitul ciclului nostru; și că acest ciclu se va încheia printr-o distrugere urmată de nașterea unei noi umanități care va reflecta din nou

această similitudine divină din care am venit.

Aceasta este de natură să arunce o lumină transcendentă asupra tulburărilor istoriei umane în general și a timpului nostru în special... Sunt mulți astăzi - și din ce în ce mai numeroși de la an la an - oameni lucizi care denunță aberațiile de tot felul în care umanitatea noastră se cufundă cu plăcere, indiferență sau disperare. Puțini sunt însă cei care nu se mulțumesc să deplângă aceste consecințe, ci știu să depisteze cauzele acestei degenerări și să pună sub semnul întrebării însăși noțiunea de progres.

Nu ne confruntăm doar cu o criză de civilizație, ci și cu începutul mării convulsii finale care a rezultat din răsturnarea valorilor tradiționale de la sfârșitul Evului Mediu și al epocii clasice. Și trebuie să ne întoarcem și mai mult în trecut pentru a descoperi semințele otrăvitoare. Și să nu ne facem iluzii, indiferent de conștientizările individuale care s-au remarcat ici și colo asupra gravității situației, nicio redresare colectivă nu va fi posibilă până când, din păcate, nu se vor produce evenimente catastrofale: căci mecanismul alienator pus în mișcare de om nu numai că este în mișcare de mult timp, dar a înnebunit acum și nu se va opri decât cu propria sa distrugere și cu distrugerea celor care acceptă să-l servească până la capăt.

Bineînțeles, nu totul în epoca noastră este o cădere, iar la sfârșitul acestei cărți vom observa semne de redresare care ar trebui să ne alimenteze speranța și energia. Este adevărat că aportul tehnologiei și al legilor sociale a ușurat în multe domenii durerea omului. Dar aceste contribuții au lăsat intactă - dacă nu cumva au agravat-o adesea - criza spirituală pe care toți cei de astăzi, și cei mai mulți în mod inconștient, o reflectă în gândurile, cuvintele și comportamentul lor. Distrugerea la nivel planetar a formei exoterice a religiilor lasă în acea zonă a sufletului uman care atinge spiritul un gol dureros pe care nici instrumentele de confort, nici călătoriile rapide, nici distracțiile, nici instrumentele moderne de cultură nu îl pot umple. Însuși cunoașterea, astăzi, în complexitatea ei crescândă și în fragmentarea ei descurajantă, contribuie la îndepărtarea omului de propriul său centru sacru.

Să fie clar: nu intenționăm aici să judecăm știința contemporană și aplicațiile sale tehnologice în sine, ci să denunțăm pretenția acesteia de a explora totalitatea realității. Așa cum a fost formulată în secolul trecut, știința experimentală se vrea a fi mai presus de orice explorare a măsurabilului: "Nu există știință decât cea a măsurabilului".

Domeniul său este cel cantitativ. Cu toate acestea, omul, ca și tot ceea ce participă la viața pe Pământ, scapă în mare măsură unei analize exclusiv raționale și unei viziuni exclusiv fenomenologice. Substanța ființelor și modalitățile de existență ale acestora sunt măsurabile; ceea ce atinge esența lor nu este măsurabil. Pe măsură ce trecem de la corp la suflet în toate manifestările vitale, trecem de la cantitativ la calitativ. Cu atât mai mult la om, unde sufletul superior este "informat" de parcela de Spirit universal care i-a fost conferită ca un privilegiu absolut pe această planetă.

Știința, cu succesele prodigioase pe care le cunoaștem și cu imprudențele pe care începem să le deplângem, este extraordinar de bine înarmată pentru a manipula Corpul lumii, dar Sufletul lumii îi scapă. (Această ignoranță sau indiferență este legitimă; ceea ce este mai puțin legitimă este negația pe care unii dintre slujitorii săi cred că trebuie să o exprime în legătură cu aceasta, manifestând astfel o aptitudine pentru a discuta despre ceea ce este cel puțin dincolo de competența lor).

Iată de ce majoritatea contemporanilor noștri, hrăniți de gândirea științifică, au doar o viziune matematică și cantitativă asupra structurilor fundamentale ale realității. Noțiunea de spațiu calitativ diferențiat, de spațiu sacru, este încă abia perceptibilă în clădirile religioase din trecut. Această lucrare, și în special primul capitol, este dedicată restaurării noțiunii complementare și tradiționale de timp sacru.

Este cu siguranță o ambiție extremă să vrei să schițezi panorama spirituală a acestui "ciclu al umanității" care își are sursa în Adam, în tradiția iudeo-creștină, dar și în alte tradiții. Nu avem altă pretenție decât să introducem acest studiu, să propunem un cadru și să deschidem un domeniu pe care alții îl vor putea dezvolta după noi. Nu avem altă pretenție decât aceea de a reuni aici, într-un îndrăzneț efort de sinteză, un anumit număr de învățături tradiționale (scripturale, mitice, simbolice,

profetice), precum și învățături istorice și științifice, referitoare la istoria ființei umane pe care o suntem și despre care știm că este HOMO SAPIENS, HOMO RELIGIOSUS.

Pornind de la datele tradiționale ale Timpului calificat, de la desfășurarea sa ciclică, de la fenomenul astronomic al Precesiunii Echinocțiilor și de la eșalonarea involutivă a celor patru Vârste ale Aurului, Argintului, Bronzului și Fierului care au ritmat Ciclul Adamic, am fost îndemnați să reunim învățături din orizonturi diferite, care ni s-au părut admirabil de armonioase. Pentru că, și aceasta este una dintre preocupările majore ale acestei cărți, ne-am străduit întotdeauna să refuzăm sincretismul, ci să ne străduim să realizăm o sinteză, adică să aducem împreună elemente de aceeași natură spirituală. Iată cum, după ce l-am citit pe marele restaurator al Tradiției pe care René Guenon l-a fost în secolul nostru, am ajuns la ipoteza de lucru care se află în centrul proiectului nostru: să fundamentăm măsurarea acestui Ciclu al umanității pe cronologia hindusă a Vedelor și să arătăm că această datare tradițională constituie cadrul armonios pentru a pune în ordine elementele furnizate de celelalte tradiții revelate, atât pentru geneza Ciclului, cât și pentru structura sa cvadripartită și escatologia sa.

Toată munca noastră nu este de fapt decât un comentariu al tabelului din capul cărții, de la pagina 30, unde se desfășoară epopeea adamică pe parcursul a 64.800 de ani și a treizeci de ere procesionale. Înainte chiar de a menționa natura lui Adam cel primordial și originea sa spirituală, am ținut să studiem în capitolul II ipoteza transformistă, care ar fi putut constitui un obstacol în calea contemplării noțiunii de creație pentru cititorul de astăzi, și am arătat cum faptele paleontologiei, eliberate de această dogmă pseudoștiințifică, nu erau în nici un fel în contradicție cu datele Tradiției.

Pe acest drum adamic, găsim un prim "obstacol", la sfârșitul unui ciclu precesional de 25 920 de ani: această "Cădere", această ieșire din starea primordială despre care ne vorbesc toate tradițiile. Am menționat și în capitolul V acest mister al nașterii Răului, motorul metafizic al procesului de involuție.

De la ieșirea din Paradis până la zorii Istoriei, din această protoistorie, doar miturile de până acum ne-au permis să schițăm traseul. Dar astăzi, anumite descoperiri arheologice confirmă adevărul a ceea ce filozofia științifică tratează prea des drept "legende". Astfel, așa cum descoperirea Troiei de către Schliemann l-a reabilitat pe Homer, se pare că recenta descoperire a șoselei megalitice scufundate din insulele Bahamas a dat o nouă consistență relatărilor lui Platon despre Atlantida (inclusiv datarea pe care o avansează în *Timeu*) și a confirmat frumoasa intuiție a celui alt restaurator al Tradiției, Paul Le Cour, care s-a atașat toată viața sa de resurecția arheologică și spirituală a Atlantidei.

În cele din urmă, vom arăta modul în care Întruparea istorică a Cuvântului divin în trupul lui Isus este înscrisă cu o logică transcendentă în datarea noastră, precum și rolul escatologic propriu-zis al acestei Întrupări. În ultimele două capitole, vom analiza semnele Timpului nostru, care este, după cum spune René Guenon, "Domnia cantității", și apoi perspectivele deopotrivă îngrijorătoare... și de bucurie spirituală care ni se oferă nouă și urmașilor noștri imediați. Aici se situează o altă contribuție a lui Paul Le Cour: cea din lucrarea sa *L'ERE DU VERSEAU*, eră finală precesională și "în afara ciclului", în care începe să intre umanitatea și pe care o asimilăm "Mileniului" despre care ne vorbește Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsa sa. Astfel s-a încheiat ciclul nostru adamic, cu o "Judecată", pe care toate tradițiile revelate ne-o anunță sub diferite forme. Se bănuiește că o astfel de trecere în revistă a șase sute cincizeci de secole nu poate fi decât o frescă rapidă din punct de vedere "nativ". Și nu vom ascunde nici lacunele și nici incertitudinile de detaliu pe care le prezintă ipoteza noastră sintetică: omenirea a distrus mult mai mult decât și-a păstrat "arhivele"!

În mod similar, nu aspectul aritmetic al concepției ciclice a istoriei este cel pe care ne-am străduit să îl evidențiem. Această carte nu este un tratat de ciclologie. Această "introducere în studiul ciclologiei tradiționale" se dorește a fi în primul rând o expunere a metodei și, mai ales, o filozofie a concepției ciclologice a timpului uman, singurul răspuns spiritual la întrebările

metafizice transcendente pe care le-am menționat mai sus.

Pentru a acorda cât mai mult spațiu posibil celor care, de mii de ani, au oferit răspunsuri la aceste întrebări, am conferit în mod deliberat acestei cărți un aspect care poate că vă va surprinde: abundența de citate. Unele dintre prezentările noastre sunt aproape un fel de antologie de texte tradiționale și uneori puțin cunoscute. Sperăm că aceia dintre cititorii noștri pentru care unele dintre aceste texte ar fi revelații vor vedea în demersul nostru o invitație la continuarea acestor lecturi și la observarea, dincolo de divergențele de detaliu, a unității gândirii tradiționale în timp și spațiu, un aspect pe care studiile prea specializate ale timpului nostru îl evidențiază rareori.

Un prim stadiu, mai succint, al acestei lucrări a fost publicat în 1967 și 1968 în numerele 241 - 244 ale revistei *Atlantis*, care a purtat titlul "*LES CYCLES DE LA TRADITION*", sub forma a douăsprezece articole personale, la care au făcut ecou alte studii ale mai multor colaboratori ai acestei reviste de arheologie științifică și tradițională fondată în 1926 de Paul Le Cour. Îi mulțumim prietenului nostru Jacques d'Ares, secretar general al asociației *Atlantis* și editor al acestei reviste, pentru că ne-a permis să preluăm substanța acestor texte, să reproducem o mare parte din desenele noastre care le-au ilustrat și să prefăcăm această carte. Nimeni mai bine decât el, care a văzut cum a luat viață în fiecare dintre stările sale succesive, nu era în măsură să scrie această prefată. Pe parcursul redactării acestei lucrări, am renunțat la un număr mare de dezvoltări pe care le-am putea relua la un moment dat în viitor, din motive de echilibru și pentru a nu supraîncărca volumul. În mod similar, am încercat să reducem la minimum notele de subsol, preferând să le încorporăm, ori de câte ori este posibil, în textul și citatele noastre.

Căci nu specialiștilor ne dorim să ne adresăm aici, ci acelor ființe cultivate, înzestrate cu intuiție spirituală, pe care învățăturile strict raționaliste și agnostice din liceu și universitate nu le mai satisfac astăzi. Pentru nemulțumirea lor, pentru angoasa lor, pentru dificultatea lor uneori de a reconcilia în ei înșiși realizările științei și ale religiei, propunem cu umilință acest eseu de sinteză care, dincolo de evocarea unui viitor apropiat îngrijorător, constituie totuși, prin evocarea originii spirituale a umanității, a trecutului vostru prestigios și a ultimelor sale sfârșituri, un fervent mesaj de speranță.

Paris-Marais, 26 ianuarie 1972

*Philosophia Perennis sau Cybele ezoterică și Scara Reîntregirii,
de pe tabloul porții Judecății din fațada Notre-Dame de Paris*

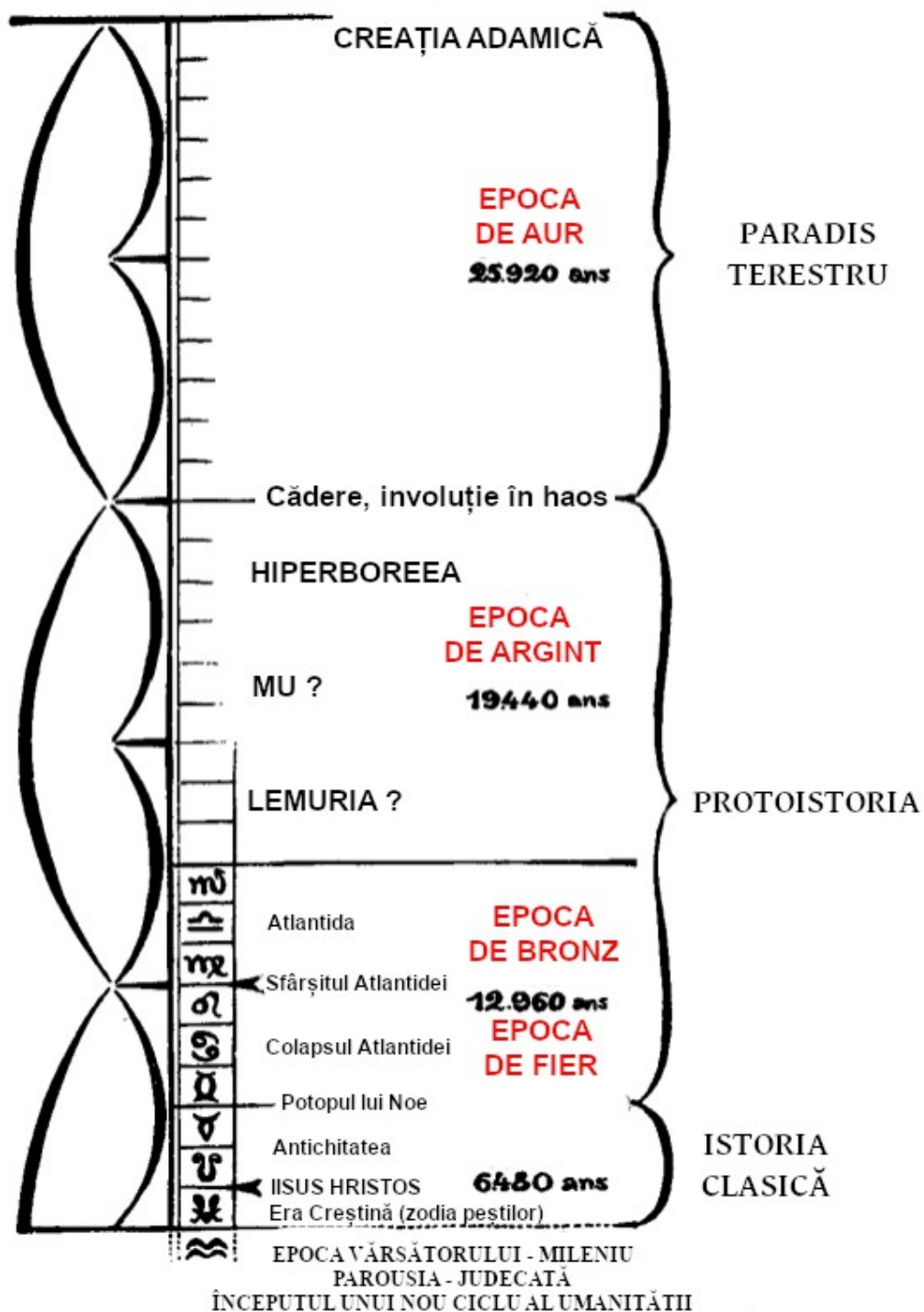

Diagrama sintetică a ciclului umanității adamice după egipteni, hinduși, greci și tradițiile biblice

CAPITOLUL I

Timp calificat

*"Care este cel mai înțelept lucru? - Numărul.
Ce este mai frumos? - Armonia".*

Pitagora, către discipolii săi.

I. ASTROLOGIE SPIRITUALĂ

O prezentare, fie ea și succintă, a viitorului Omenirii în forma tradițională a Ciclurilor Timpului, precum și o reamintire a noțiunii metafizice de Timp calificat care stă la baza acesteia, nu poate fi încercată decât cu cititori care cunosc deja natura categoriilor mentale și spirituale la care vom continua să ne referim. În special, sperăm că nu vor fi confundați cu privire la adevăratul sens al epitetului "tradițional" pe care tocmai l-am folosit, un termen căruia limbajul laic nu-i conferă decât sensul de "vechi", "obișnuit", "rutină" sau chiar "învechit".

Timp și tradiție

Civilizațiile tradiționale, la ale căror învățături spirituale ne referim în mod constant, deoarece au constituit etapele ciclice intermediare și mediile de transmitere între Casa Tradiției Primordiale și noi înșine, pot fi, după cum știm, definite în mod succint în felul următor: o civilizație sau o societate este "tradițională" atunci când este guvernată de principii metafizice care transcend toți factorii umani, sociologici și chiar religioși; atunci când originea tuturor puterilor exercitate în cadrul acesteia se află într-un plan superior și neschimbător, direct derivat din planul divin; și, în sfârșit, atunci când individul se poate integra într-o ierarhie socială armonioasă care îi permite să se realizeze pe deplin și să dea carieră atât exercitării efective a unei meserii, cât și unei realizări spirituale efective. (Organizațiile tradiționale care au ajuns până la noi în Occident, Compagnonnage și Masoneria, au avut în trecut această dublă funcție profesională și gnostică).

Căci aici se află punctul de plecare al întregului nostru studiu: datorită acestei cunoașteri spirituale transmise din generație în generație (*tradere*: a transmite, a învăța), civilizațiile tradiționale (la a căror definiție nu mai răspunde nici o societate care trăiește în prezent pe glob...) au putut, în istorie și în protoistorie, să dea un răspuns la această nostalgie, întipărită în inima fiecărei ființe umane, a unei stări paradisiace, nostalgie care este motivul psihologic și spiritual al tuturor interogațiilor religioase legate de Timp. În timp ce omenirea de astăzi, dezorientată spiritual, ascultă toate pseudo-răspunsurile unei mentalități deliberat agnostice și, mai ales, promisiunile demagogice ale unei "epoci de aur" tehnocratice, presupusă a fi în viitorul apropiat, Învățătura Tradiției, pe de altă parte (a cărei substanță religiile, în tinerețea lor, au fost capabile să o adune), a oferit răspunsul la un adevăr revelat în zorii umanității actuale și păstrat ulterior magnific de viu prin cunoașterea transmisă cu fidelitate a simbolurilor transcendente ale Timpului și Spațiului. Ne vom concentra aici asupra unei încercări modeste de a aduna câteva urme ale acestei cunoașteri metafizice și de a oferi un răspuns "tradițional" la nostalgia noastră pentru un Paradis pierdut.

Spațiu și timp sacru

La originea oricărei căutări a lui *Homo religiosus*, de fiecare dată când, din lumea dureroasă în care trăim, avem dorința de a ne înălța puțin spre o stare anterioară de plenitudine, de fiecare dată când, pentru a ne "rezolva" nostalgia, căutăm să trecem mental de la profan la sacru, în mod firesc, sunt mai întâi imaginile spațiale care ni se prezintă: Din spațiul indistinct și profan al străzilor orașului sau al drumurilor de la țară, căutăm astfel să trecem în spațiul distinct, protejat și sacru al templului credinței noastre, fie că intrăm fizic într-un loc sau clădire consacrată, fie că intrăm în el în spirit prin reflecție, meditație sau rugăciune, izolându-ne astfel de lumea "exterioară". Căci a te

ruga înseamnă a face din tine însuși un templu, a face din întreaga ta ființă un loc sacru din care comunicarea cu Puterile Superioare va deveni posibilă.

Dacă, în acest fel, noțiunea de spațiu sacru este familiară tuturor celor care încă mai practică sau tânjesc după o credință vie, este mai puțin evident că, în mod simetric, cei mai mulți dintre noi sunt adesea conștienți și de timpul sacru. Și totuși, cele mai multe dintre etapele inteligenței care ne permit să înțelegem un spațiu sacru, deci calificat, își găsesc deplina aplicare și în determinarea unui timp sacru.

În continuare vom explica pe scurt bazele acestei analogii.

Calitate și cantitate. Esență și substanță

Orice meditație asupra caracterului "neobișnuit" al unui element sacru al Manifestării în raport cu mediul profan "obișnuit" se bazează întotdeauna pe binecunoscuta opoziție dintre calitate și cantitate. Această dualitate fundamentală este menită să devină principala constantă metafizică a studiilor despre Ciclurile Timpului pe care le vom citi în aceste nouă capitole. De aceea, am dori să insistăm la începutul acestor prezentări asupra definirii și delimitării acestor concepte, astfel încât dezvoltările ulterioare să pară cititorilor noștri cu atât mai naturale.

La baza acestei complementarități calitate-cantitate se află cele două aspecte fundamentale ale oricărei manifestări, și anume esența și substanța, care reprezintă primul gest al oricărei creații, și anume Principiul activ, Esența, care fecundează și "dă formă" principiului pasiv nediferențiat, Substanța. Aici regăsim din nou dualitatea creatoare primordială: Formă și Materie, *Purusha* și *Prakriti*, Cuvântul creator și Materia Prima, masculinitate și feminitate sau, într-un limbaj mai propriu-zis aristotelic: act și potență (în sensul că spunem că un astfel de fenomen este în "potență", adică este ca și cum ar fi "în rezervă" și "la dispoziția" unei intervenții externe active). În același sens metafizic, primul termen corespunde calității pure, iar cel de-al doilea cantității pure, înțelegându-se că aceste două concepte nu pot fi atinse decât în minte și că orice fenomen manifestat nu este decât rezultatul acțiunii primului principiu asupra celui de-al doilea.

Să precizăm în treacăt - și dezvoltările care urmează fac necesară această paranteză - că este permis să vedem în Esența pură, sau Primul Principiu, sursa directă, pe de o parte a IDEILOR PLATONICE, iar pe de altă parte a NUMERELOR PITHAGORICE: ambele constituie structurile formatoare ale întregii emanații divine, schemele directe ale lumii manifestate și pot fi considerate - dacă ne este permisă această metaforă antropomorfă - ca fiind "ideile lui Dumnezeu". (Pentru a desemna acest Principiu formativ fundamental, Aristotel a folosit cuvântul grecesc εἶδος sau "formă", care este la originea cuvântului francez "idée").

Timp calificat

Alăturându-ne astfel unor aspecte ale tradiției metafizice, știm că științele fizice contemporane ne-au obișnuit de o jumătate de secol, urmându-l pe Albert Einstein printre alții, să considerăm că timpul constituie "a patra dimensiune". Prin urmare, putem spune că în aceste patru dimensiuni, în acest "continuum spațiu-timp", este organizată și inserată întreaga lume manifestată. Prin urmare, este firesc ca din acest punct de vedere fenomenele temporale să poată fi clasificate, ca și fenomenele spațiale, după cum participă mai mult sau mai puțin la principiul calitativ sau la principiul cantitativ (înțelegându-se că fiecare fenomen, în lumea noastră a "amestecului", participă atât la esență în forma sa, cât și la substanță în materia sa, și că calitatea pură și cantitatea pură nu sunt conceptibile decât în spirit).

Vedem că, fără ajutorul experienței sau al intuiției noastre, logica cea mai riguroasă ne determină să luăm în considerare existența unui Timp "sacru" sau "calificat" paralel cu Spațiul sacru sau calificat la care ne-am referit în primele rânduri. Și tocmai acest paralelism, această analogie, ne face să înțelegem corespondența strânsă, ontologică, dintre simbolismul spațial și simbolismul temporal, despre care vom găsi numeroase exemple: simbolurile Spațiului și simbolurile Timpului provin, într-adevăr, din NUMERE și își trag importanța comună din natura lor calitativă comună; cele mai multe dintre ele, ca expresii ale arhetipurilor primordiale, se află la baza relațiilor de analogie care ne permit să înțelegem structurile fundamentale ale lumii manifestate.

De atunci încolo, determinările cantitative ale timpului "obișnuit" vor deveni derizoriu de insuficiente: așa cum ceea ce face specificitatea unui cor de catedrală sau aspectul reglator al unui rozariu gotic rezidă nu numai în dimensiune, ci și în proporție, și în voința de a simboliza în materia modelată de om o ordine cosmică, tot așa ceea ce va marca caracterul calificat al Timpului va transcende în mod singular simpla măsurare a acestuia: acest flux cronologic va deveni purtător de SIMBOLURI. De la domeniul NUMERELOR, trecem la cel al NUMELOR.

Să reflectăm asupra naturii fenomenelor care stau la baza percepției noastre despre Timp: bătaile inimii, orele zilei, anotimpurile anului... Toate acestea sunt susținute fie de mișcarea unui astru - și în special de rotația zilnică a Pământului și de revoluția sa anuală - fie de mișcarea unui organism viu. Aceste mișcări condiționează biosfera noastră și sunt regulatorii fundamentali, fie conștienți, fie inconștienți, ai existenței noastre și ai susținerii a tot ceea ce trăiește. Cursul manifestării lor este supus unei succesiuni și combinații de faze evolutive și involutive, adică de CICLURI fundamentale, în cazul stelelor, inimilor, sânilor, plantelor, frunzelor, animalelor și oamenilor.

Timpul nu are prea multă influență asupra materiei neînsuflețite, cel puțin la scara vieții noastre. Dimpotrivă, el este motorul direct și sensibil al întregii lumi vii. Iar acest "timp al vieții" nu poate fi reprezentat de o linie dreaptă nedeterminată, ci de curbe, chiar de cercuri, precum cursul stelelor și cadranul ceasurilor noastre. Este locuit de pulsații și de reluări neîncetate. Este un RITM și este alcătuit din cantități măsurabile de timp subtil întrepătrunse, astfel încât aceste cantități, devenite CICLURI, capătă un caracter calitativ. Fiecare "întoarcere a roții" modifică acest Timp și această Viață care se hrănește din el. Ritmul intern, ontologic al acestui Timp viu va fi reprezentat de Cicluri, unde reluările neîncetate nu vor marca relații de identitate, ci de analogie.

De asemenea, în această arhitectură - mai mult "vegetală" decât "mecanică" - a Timpului viu, fiecare ritm, fiecare ciclu scurt se referă analogic la un ciclu mai lung care îl cuprinde, adesea cu ajutorul unor numere caracteristice, după cum vom vedea mai târziu.

În timp ce Spațiul ne dă adesea (cel puțin la scara simțurilor noastre) ideea unei cantități nediferențiate, ale cărei măsurători par arbitrar, Timpul, în pulsațiile sale, dezvăluie imediat o armonie transcendentă. Biosfera și Cosmosul sunt în dialog, pentru că ambele vorbesc aceeași limbă, cea a numerelor. Iar ciclurile vieții pământești, ale microcosmosului, sunt în strânsă analogie cu cele ale cursului stelelor, ale macrocosmosului. Această analogie reprezintă însăși baza noțiunii de astrologie, știința imemorială a ciclurilor timpului calificat. Mișcarea circulară a stelelor și, bineînțeles, în principal a soarelui și a lunii - cu sau fără referire la "zeități" corespunzătoare - sunt martorii vizibili ai acestor "veșnice reîntoarceri", sunt ceasurile fundamentale ale ritmurilor noastre vitale și constituie "modelele" propriilor noastre cicluri biologice.

Festivaluri și sărbători

Înainte de a fi conduși să ilustrăm această noțiune de ciclu, care este una dintre Cheile fundamentale pentru înțelegerea lumii manifestate, să spunem că acest caracter de Timp sacru stă la baza oricărei idei de sărbătoare și de celebrare, fenomen sacru dacă a existat vreodată unul, căci nu trebuie să ne întoarcem foarte departe în Istoria noastră pentru a surprinde o perioadă în care orice sărbătoare era prin definiție religioasă. Începând cu simpla duminică a săptămânii (restul celei de-a șaptea "zile" a Creației), fiecare zi "calificată" printr-un anumit rit poartă în ea amintirea unui eveniment anterior de natură divină. Dar dacă ne adâncim în definiția tradițională a acestei "rememorări" colective legate de o sărbătoare, întâlnim întotdeauna ideea de analogie între momentul evenimentului inițial și momentul în care are loc sărbătoarea: există o corespondență metafizică între natura timpului considerat, "*in illo tempore*", "în acel moment", și "astăzi", indiferent dacă ciclul considerat este săptămânal, lunar, anual sau secular... Și știm, desigur, că suportul rațional al acestor corespondențe analogice este de natură cerească și fizică, întrucât observarea astrelor oferă atât baza cantitativă, cât și cea calitativă a cunoașterii timpului (astronomia punând accentul pe aspectul cantitativ și măsurabil, iar astrologia - cel puțin cea tradițională - vizând înțelegerea calitativă a mișcărilor astrelor).

Astfel, omul religios sau tradițional (ceea ce, din păcate, majoritatea oamenilor nu mai sunt)

trăiește într-un mediu ciclic și coerent în care totul îi amintește de evenimentele divine care au prezidat la nașterea și menținerea acestei lumi: el trăiește într-o durată sacralizată în care, fără încetare, corespondențele numerologice și astronomice ale calendarului îi oferă semne de recunoaștere care dau tot sensul și toată funcția lor "magică" riturilor religioase la care participă. Angoasa "devenirii" legată de ideea de a merge orbește de-a lungul unui timp rectiliniu, nediferențiat și fără sens transcendent, este exclusă în mod fundamental de conștiința "*homo religiosus*" (chiar dacă nu are o "lumină" supranaturală asupra propriului său viitor) că timpul calificat și "populat" în care pășește dă sens deplin vieții sale: timpul calificat și sacralizat califică și sacralizează propria sa viață. În locul unui "prezent istoric" plin de capcane, el trăiește și "călătorește" într-un Timp sacru suficient de bogat în legături cu toate celelalte momente ale duratei pentru a putea fi asimilat "Eternității"! Și, bineînțeles, pentru un creștin, totalitatea acestor legături liniștitoare între el și cosmos va căpăta o semnificație suplimentară și transcendentă în conștiința faptului că însuși Cuvântul creator este cel care a venit pe acest pământ în trupul lui Isus pentru a da sens acestor elemente ale Timpului calificat: Datorită eșalonării temporale a liturghiei, așa cum în fiecare duminică Răscumpărătorul își oferă Trupul său de viață, în fiecare an, și în conformitate cu simbolismul astrologic și alchimic, Cuvântul se întrupează, acționează, vorbește, suferă, moare și învie, actualizând într-o adevărată "Eternitate" **un Sacrificiu divin care a fost inițial inserat în timpul istoric.**

Din punct de vedere metafizic, orice eveniment trecut, celebrat ritualic într-un moment al unui ciclu temporal analog cu primul, se repetă, nu doar "simbolic", ci efectiv pentru toți cei care vor și știu să trăiască pe deplin ritul în cauză: cunoașterea momentelor privilegiate și adecvate ale unui ciclu dat, legată de cea a naturii profunde a evenimentului celebrat, constituie baza oricărei MAGII operative și, prin urmare, a oricărei religii sau științe tradiționale; este, în special, fundamentul alchimiei.

Se poate deci concepe că acest caracter de corespondență efectivă între două evenimente prin analogii ciclice a dat naștere unor expresii precum "Noua naștere", de exemplu, atribuită Anului Nou, "Noul Soare" (New Helios: Crăciunul) atribuit sărbătorii solare a solstițiului de iarnă și, mai general, noțiunii de "Eterna întoarcere".

Dar trebuie să ne ferim de caracterul ambiguu al acestei ultime expresii, care i-a determinat pe mulți gânditori - și pe Nietzsche în special - să construiască o teorie falsă. Această teorie era falsă, deoarece se baza pe credința în "repetarea" evenimentelor de-a lungul timpului istoric. În realitate, și insistăm asupra acestui lucru, nu există niciodată identități, ci analogii în cadrul acestor corespondențe ciclice: factorii cerești de calificare a Timpului nu sunt niciodată complet similari și înțelegem mai bine atunci că Timpul, care poate fi asimilat unui mobil animat de o mișcare circulară și unui fluviu, a dat naștere la celebrul *apoftegma* al lui Heraclit:

"Nu ne scăldăm niciodată în același râu".

Această reflecție se află, evident, la baza oricărei idei de evoluție, acest termen fiind luat în sensul său etimologic.

Acest dublu caracter de similitudine și diversitate a factorilor cerești ai Timpului este cel care face din el un timp calificat.

Microcosmos și Macrocosmos

Egiptul, spuneau Anticii, este "după chipul Cerului". Nu este vorba de o metaforă literară vagă, ci de o afirmare a caracterului eminent tradițional al acestei civilizații, cea mai veche care a ajuns în zorii istoriei alături de cea chineză. O civilizație fondată pe principii metafizice pe deplin explicite și trăite este tradițională, o civilizație care nu este doar "religioasă", ci este ea însăși în întregime religioasă. În special, ordinea socială, ca și viața de zi cu zi, ca și arhitectura, leagă efectiv Pământul și Cerul prin simbolismul cel mai operativ, pentru a stabili acea armonie care este efectul însuși al dependenței fericite a creatului de Puterile creative.

Pitagora, care a petrecut douăzeci și doi de ani la Memphis și Teba, a învățat că întreaga lume există numai prin armonie, este numai armonie, Dumnezeu Unicul fiind armonia supremă; că

Ordinea este esența tuturor lucrurilor și că totul este Număr, adică relații armonice între cauze și efectele lor.

Această armonie fundamentală și-a găsit expresia în numeroase texte antice sau tradiționale, în special în Tabla de Smarald, a cărei propunere principală este următoarea:

"Ceea ce este jos este ca ceea ce este sus și ceea ce este sus este ca ceea ce este jos, pentru a realiza miracolul acehuiuși lucru...".

Aceste relații analogice, care se aplică tuturor manifestărilor pământești privite din punctul de vedere al cauzelor lor, sunt deosebit de evidente în ceea ce privește fundamentele timpului vieții noastre, deoarece ele derivă din diviziunile făcute în revoluțiile cerești: anii, zilele și orele noastre sunt solare; lunile noastre sunt lunare. Orice organizare socială începe cu observarea cerului. Egiptenii, încă din cele mai vechi timpuri (sfârșitul mileniului al cincilea î.Hr., conform lui Schwaller), observau cerul înainte și, potrivit lui Schwaller de Lubicz, reușise să stabilească un calendar lunisolar de o perfecțiune neegalată de atunci și care presupunea milenii de observații cerești, ținând cont atât de mișcările Pământului (inclusiv de precesiunea echinocțiilor), ale sistemului solar, dar și ale anumitor stele, întrucât răsăritul heliacal al lui Sirius, "steaua lui Isis", determina prima zi a anului fix.

Vechile civilizații post sau prediluviene au dus aceste observații foarte departe pentru a organiza Pământul după chipul Cerului, deoarece găsim la egipteni, în Caldeea, în America precolumbiană, în Extremul Orient și în civilizația megalitică numeroase vestigii de temple, orașe, drumuri, monumente de tot felul, dispuse după figura constelațiilor. Nu era vorba doar de un simbolism vag, ci de magie operativă, pentru a completa Creația și pentru a pune microcosmosul cât mai perfect în acord, în corespondență analogică cu macrocosmosul. (Vezi pe această temă *Le secret d'Adam et Chaussées Brunehaut et monuments mégalithiques de la Gaule du Nord* de W. și M. Brou, Office international de Librairie, Bruxelles 1969-1971. *Les civilisations des étoiles* de Marcel Moreau, Laffont 1973).

Templul, în special, are tocmai funcția de a realiza această "comunicare" și de aceea multe dintre ele (în Orient, în Islam și în special în creștinismul bizantin și roman) au ca structură regulatoare un cub care reprezintă Pământul și cele patru puncte cardinale ale sale, surmontat de o cupolă care reprezintă Cerul. De asemenea, acestea sunt peste tot (și în Occident până în secolul al XV-lea) orientate, adică locul lor de cult este îndreptat spre Est, unde soarele "tânăr" al dimineții, figura Cuvântului creator, începe în fiecare zi un nou ciclu solar.

În aceste "corespondențe" profunde dintre Vizibil și Invizibil, pe care *Homo religiosus* le prelungește prin riturile sale, Tradiția, intuiția și rațiunea sunt în intimă armonie. De-a lungul secolelor, cei mai mari metafizicieni și mistici au vorbit în termeni similari:

"Totul este plin de ființă, deci totul este continuu, iar ceea ce este atinge ceea ce este..."

Parmenide (Despre adevărul tău).

"Universul sensibil este o scară către Dumnezeu (...) Așa cum Dumnezeu a terminat macrocosmosul în șase zile și s-a odihnit în a șaptea, tot așa microcosmosul, la capătul celor șase grade succesive de iluminare, trebuie să ajungă metodic la odihna contemplației (...) Toate lucrurile sunt îngurgitate de numere (...) Dumnezeu ni se revelează astfel în toate corpurile sensibile, ori de câte ori le percepem numerele, ne bucurăm de armonia lor sau emitem o judecată irefutabilă conform legilor raporturilor de proporționalitate (. ...) Toate creaturile... sunt vestigii, simboluri și reprezentări care ne sunt oferite pentru a ne ridica la conștiința lui Dumnezeu, ca semne divine: sunt, zic eu, specimene sau mai degrabă copii, la îndemâna minții noastre încă groșiere și senzuale, și destinate să le facă să treacă de la universul sensibil, pe care îl văd, la lumea inteligibilă, pe care nu o văd, așa cum se trece de la semn la semnificat...".

Sfântul Bonaventura, Itinerarul Duhului către Dumnezeu
(capitolele I și II, trad. Henry Duméry, Vrin 1967).

"Legile naturale nu sunt, pe scurt, decât o expresie și o exteriorizare a voinței divine; nu ne permite aceasta să afirmăm că simbolismul este de origine "non-umană", cum spun hindușii, sau, cu alte cuvinte, că principiul său merge mai departe și mai sus decât umanitatea? (...) Lumea este ca o limbă divină pentru cei care știu să o înțeleagă (...) Filozoful Berkeley nu s-a înșelat când a spus că lumea este "limba pe care spiritul infinit o vorbește spiritului finit. (...) Dacă Cuvântul este Gândul dinăuntru și Cuvântul din afară și dacă lumea este efectul Cuvântului divin rostit la originea Timpului, întreaga ta natură poate fi luată ca un simbol al realității tale supranaturale (...) Toate lucrurile se leagă și se corespund între ele pentru a contribui la armonia universală și totală, care este ca o reflectare a Unității divine însăși..."

René Guenon, *Le Verbe et le Symbole*, în "Regnabit" din ianuarie 1926.

Repetat în *Symboles fondamentaux de la science sacrée* (Gallimard 1962).

"Razele magnetice care emană de la mine sau de la alții trec fără obstacole prin lanțul infinit al lucrurilor create; este o rețea transparentă care acoperă lumea și ale cărei fire libere sunt comunicate de la una la alta planetelor și stelelor. Captiv în acest moment pe pământ, vorbesc cu corul de stele care participă la bucuriile și la durerile mele..."

Gérard de Nerval Aurelia.

Natura este un templu în care stâlpii vii lasă uneori să iasă cuvinte confuze; omul trece prin păduri de simboluri care îl observă cu ochi familiari...

Charles Baudelaire, *Les Fleurs du Mal*, sonet din Corespondențe.

Această relație "biologică" dintre Pământ și Cer, pe care anticii au făcut-o rituală și care stă la baza oricărui simbolism autentic, și-a văzut totuși funcția foarte subtilă, psihică și spirituală negată de cea mai mare parte a științei noastre materialiste, care nu vrea să știe decât ceea ce măsoară și explică rațional.

Cu toate acestea, se pare că, în epoca noastră de răsturnare a certitudinilor recente și de renaștere a unor cunoștințe uitate, anumite aspecte ale acestor relații subtile intră în cadrul observației științifice. Descoperirea razelor cosmice infirmase deja negarea sistematică a oricărei "acțiuni la distanță" care nu este purtată de un fluid detectabil. (Afluxul gravitațional nu a fost niciodată explicat fizic de când știința a respins ipoteza tradițională a "eterului" interastral). În prezent, biologii au studiat fenomenul prin care anumite specii de animale și plante "cunosc" ora, anotimpul și marea, chiar dacă aceste organisme sunt închise în camere închise ermetic, unde lumina, umiditatea și temperatura sunt constante. Așa au fost descoperite "ceasurele biologice", care, fără nicio cauză detectabilă, marchează timpul cosmosului.

"Un nou domeniu al științei, care sfidează știința însăși, apare acum pe scenă. Cum sunt influențate toate creaturile pământești, plantele, animalele, omul însuși, de modulații cosmice aproape impalpabile? Omul este legat în mod inextricabil de restul universului nu numai prin instrumentele pe care el însuși le-a inventat, ci și prin sensibilitatea uimitoare a propriei sale substanțe".

Frank A. Brown Jr. prefată la cartea lui Michel Gauquelin,
Les horloges cosmiques (Denoël 1970).

Încă din anii '20 ai acestui secol, A.L. Chizhevsky a studiat statistic rolul petelor solare asupra vieții umane, iar medicii Faure și Sardou au demonstrat relația dintre acestea și bolile de inimă. Apoi, în 1941, savantul japonez Maki Takata a demonstrat influența unor radiații solare necunoscute asupra serului sanguin uman; în 1948, Frank A. Brown a descoperit ritmuri exogene misterioase la plante și animale, datorate mediului cosmic al Pământului; în sfârșit, s-a redescoperit ereditatea planetară: în jurul anului 1950, Michel Gauquelin, dorind să demonstreze statistic

inutilitatea astrologiei tradiționale, nota cu onestitate:

"O ciudată preferință a viitorilor mari doctori de a se naște atunci când planetele Marte și Saturn tocmai au răsărit sau au atins vârful pe cer..."

(The Cosmic Clocks, p. 187).

Același lucru este valabil și pentru sportivi și soldați; cu toate acestea, foarte puțini viitori scriitori sau artiști se nasc sub aceste auspicii. Refuzând toate explicațiile tradiționale, Michel Gauquelin crede că anumite stele "declanșează" anumite nașteri..., ceea ce echivalează cu același lucru.

În sfârșit, lucrările considerabile ale lui André Faussurier, doctor inginer responsabil cu cercetarea în domeniul mediului la Universitatea Catolică din Lyon, reprezintă un răspuns precis și riguros din punct de vedere științific la numeroase constatări tradiționale:

"Observațiile atente și experimentele efectuate în mod corespunzător arată că există legături între natură și mediul cosmic și se pare că aceste legături nu se limitează la diverse radiații obișnuite sau la jeturi de particule provenite de la corpurile cerești și din regiuni privilegiate ale universului (. ... Îmi surprind întotdeauna ascultătorii când le spun și le demonstrez că influențele cosmice sunt mult mai mari asupra anumitor substanțe "inerte", cum ar fi poluările apoase vulgare de săruri minerale, decât asupra substanțelor vii aparținând unei plante, unui animal sau, mai bine zis, unei ființe umane. Cu cât se urcă mai sus pe scara ființelor, cu atât acestea tind să devină mai independente de mediul lor cosmic și să se caracterizeze prin specia lor, în cazul plantelor și animalelor, și prin individualitatea lor, în cazul oamenilor. Dimpotrivă, un element care aparține planetei noastre este foarte legat de acest mediu și își vede uneori proprietățile, de exemplu chimice, profund modificate în timpul unor fenomene astronomice remarcabile, cum ar fi eclipsele de lună sau de soare, sau simple conjuncții planetare sau răsăritul și apusul stelelor. Atunci când aceste studii de cosmologie nouă, de cosmobiologie, care abia încep, vor fi dezvoltate și încurajate, vom înțelege poate cum primul contact al omului la naștere cu acest mediu, prin intermediul atmosferei, poate juca un rol atât de important în caracterul său, în temperamentul său, și poate pune în mișcare ceasul intern care va marca marile ore ale evoluției sale..."

André Faussurier, *L'Astrologie, haute science ou coïncidences fortuites*,
în Atlantis, nr. 264 (sept.-oct. 1971).

Astrologie tradițională

Noi, care de mulți ani ne străduim să urmărim, în limitele competenței noastre, atât dezvoltarea științelor, cât și relativa resurrecție a cunoștințelor tradiționale ale timpului nostru, care încercăm să ne verificăm intuițiile în această dublă lumină și să detectăm "convergențe" fructuoase, suntem frapați de evoluția fizicii moderne în special. Descoperirea radioactivității, a naturii duale a luminii și a particulelor subatomice pare să prefigureze știința viitoare, mai degrabă decât să servească drept punct culminant al cunoștințelor profund schimbate de ieri. Se pregătesc noi sinteze în care vedem că investigația fizică duce în mod natural la gândirea metafizică a anumitor oameni de știință. În special, cel de-al doilea principiu al termodinamicii și moartea ineluctabilă a întregii energii sunt puse la îndoială în mod deschis aici și colo (vom reveni asupra acestui aspect în capitolul IV). O entropie negativă, o "negentropie", ar explica atât sursele de energie cosmică, cât și fenomenul vieții. În sfârșit, noțiunea de Timp uniform a fost deja înlocuită în teoriile postensteinene cu cea de Timp "viu", locuit de faze evolutive și involutive. Ritmul domnește din nou.

Nu cumva în acest domeniu se realizează una dintre "convergențele" disruptive între știința contemporană (cea mai avansată formă a ei!) și Tradiția multimilenară? Atunci când André

Faussurier, ale cărui cercetări de cosmobiologie tocmai le menționam, evocă noua față a biologiei în revista *Equinoxe* (Lyon, nr. 1, septembrie 1967), nu definește el chiar esența timpului sacru și a astrologiei tradiționale?

Să judecăm noi:

"Orice fenomen, chiar și fizico-chimic, are un trecut și o "devenire". Pentru fiecare lucru, ca și pentru fiecare ființă, există perioade de forță și de slăbiciune, perioade de accelerare și de încetinire. Peste tot putem descoperi zile și nopți, anotimpurile tinereții și bătrâneții, ale vieții și ale morții. Și atunci apare un timp calificat, nu un timp cantitativ care numără numărul de oscilații ale unui pendul sau o voce spectrală. O clipă nu valorează cât alta și nu se poate face întotdeauna orice în orice moment. Nu mai este un timp uniform și monoton care se manifestă. Să numim Natură tot ceea ce ni se manifestă; de la stea până la grăunte de nisip și la toate ființele vii; și să postăm ca principiu și ca simplă ipoteză de cercetare că acest ansamblu aparent incoerent este ținut într-o Unitate rigidă, dar ascunsă, o Unitate care domnește prin subdiviziunea sa într-o Dualitate fundamentală, în doi Poli originari, pe care îi vom desemna destul de imperfect ca fiind Vizibil și Invizibil. Invizibilul nu este ca radiațiile ultraviolete sau infraroșii pentru ochiul uman! Nu se află la capătul telescoapelor noastre, nici sub microscopul sau bisturiurile noastre. Ea este în mod necesar prezentă peste tot".

Tradiția învață unitatea lumii și etapizarea manifestărilor sale de la invizibil (Spiritul și Sufletul lumii) la sensibil; ea învață interacțiunea cosmică a tuturor fenomenelor; ea învață că relația dintre macrocosmos și microcosmos este în continuă schimbare, dar că, prin însăși mișcarea sa, lumea se află într-un echilibru perpetuu; că stelele nu determină destinul ființelor, ci, prin pozițiile lor, califică atmosfera cosmică în care se scaldă aceste ființe; că aceste stele sunt, prin urmare, semnificatori în perpetuă schimbare ai lumii în perpetuă devenire; și că, în consecință, astfel de fenomene pot apărea sub astfel de "lumini" și nu sub altele...

Astrologia tradițională, departe de a diminua liberul arbitru, îl informează și astfel îl întărește: "drumul" nu este modificat, ci, luminat de "lumini" bune, poate fi parcurs cu mai puține pericole.

Astfel, primul scop al stabilirii unei teme, adică imaginea sistemului solar văzut de pe Pământ în momentul nașterii, este de a clarifica natura ființei umane, în primul rând în ceea ce privește psihologia, dar și corpul și mintea sa. Comparând cerul natal cu cerul viitorului, astrologul poate determina anumite potențialități și poate face lumină asupra viitorului. Dar primul obiect al astrologiei tradiționale și spirituale este de a răspunde la adagiul lui Thais și Socrate:

"Cunoaște-te pe tine însuși!"

De fapt, astrologia tradițională în ansamblul ei se bazează pe trei niveluri:

- Ceea ce numim astăzi *astronomie*: studiul fizic al cerului, descrierea stelelor și măsurarea cursului lor.
- Ceea ce astăzi numim în mod obișnuit *astrologie*: studiul calitativ și psihic (bazat pe o experiență foarte îndelungată) al efectelor poziției astrelor asupra vieții noastre individuale.
- În sfârșit, ceea ce numim *astrologie mondială*: studiul calitativ și metafizic al efectelor poziției astrelor asupra viitorului comunităților, națiunilor și al umanității în general. În acest domeniu era practică în principal astrologia tradițională; doctrina ciclurilor timpului calificat constituia cadrul acesteia; și în acest domeniu decăderea este cea mai importantă.

Oricare ar fi nivelul la care omul își exercită investigația, orice interogare celestă va trebui să înceapă cu o cunoaștere solidă a legilor fizice ale revoluției astrelor. (De ani de zile îi îndemnăm pe cei care doresc să ne ceară sfatul să dobândească o bună cunoaștere a astronomiei, în special a sistemului solar, înainte de a se lansa - cu câtă prudență! - în astrologia propriu-zisă).

Întrucât scopul nostru nu este de a scrie un tratat de astrologie (există unele excelente în zilele noastre), nu vom reaminti elementele de bază ale ceea ce a fost o știință sacră - care, din

fericire, este încă sacră pentru unii -, dar care a căzut prea des în mâinile unor oameni "pricepuți" mânați mult mai mult de preocupări venale decât spirituale; Acești negustori nu fac decât să răspundă aspirațiilor materialiste ale unei clientele care, de multe ori, este mai preocupată de o eventuală moștenire sau de un câștig la loto decât de reintegrarea lor în sânul Tatălui! ... Să nu insistăm și să constatăm, pe de altă parte, în rândul unui număr mic, dar care pare să crească de la an la an, o revenire salutară la o concepție mai tradițională și deci mai spirituală a astrologiei individuale, precum și o revigorare a astrologiei mondiale.

În același mod, după cum am văzut, oamenii de știință, biologii și fizicienii analizează dovezile experimentale ale anumitor relații microcosmos-macrocosmos și ajung să exprime în termeni de experimentare științifică adevăruri pe care le-au respins ca fiind tradiționale. Alții, pe de altă parte, cred că găsesc noi arme împotriva astrologiei. Astfel, din când în când, câte un om de știință, care, desigur, nu s-a obosit să deschidă o carte bună pe această temă, descoperă "un fenomen bine cunoscut de astrologii serioși, afirmând că, din cauza precesiunii echinocțiilor, toate horoscoapele întocmite de-a lungul secolelor sunt afectate de o eroare fundamentală: astfel, persoanele care au ca semn solar Săgetătorul ar fi în realitate Scorpioni! Aceasta pentru a confunda semnul și constelația!

Se știe că, în virtutea precesiei echinocțiilor (discutată în capitolul VI) - cea revoluție lentă de aproximativ 25.920 de ani a punctului vernal de-a lungul eclipticii, cauzată de mișcarea de rotație a axei polilor Pământului - locul de pe cer unde soarele pare să se proiecteze la echinocțiul de primăvară "alunecă" încet de-a lungul eclipticii. De la nașterea lui Hristos, acest "punct vernal" (punctul γ) a traversat constelația Pești; acum se apropie de constelația Vărsător. Înseamnă oare că semnele zodiacale vor urma aceeași "schimbare" și că o persoană născută, de exemplu, pe 12 martie va avea acum ca semn solar Vărsător - și nu, așa cum dictează tradiția, Pești? Bineînțeles că nu, pentru că întreaga "roată" a zodiacului simbolic se "întoarce" odată cu punctul vernal (și cu punctul autumnal și cu cele două solstiții) și face o revoluție în mai puțin de 26.000 de ani:

"Semnele zodiacale nu corespund cu constelațiile cu același nume. Diferența dintre semnele, care sunt egale, și constelațiile inegale este în prezent de aproximativ treizeci de grade, adică un semn zodiacal. Această deplasare, care variază în mod regulat în timp cu un grad la fiecare șaptezeci și doi de ani, este prima obiecție pe care unii astronomi o aduc astăzi astrologiei, dându-le astfel "conștiința împăcată" de a nu intra în această știință pe care o critică din exterior fără să o cunoască. Nu stelele din constelațiile zodiacale determină caracterul aparent "arbitrar" al semnelor zodiacale, ci ciclul anual, în douăsprezece faze, al soarelui de-a lungul liniei ecliptice".

André Faussurier, în Atlantis, nr. 264.

În același mod, alți abstracționiști ai cuantificărilor au crezut că pot pune în șah astrologia individuală prin intermediul unor statistici² în care, de exemplu, diagramele natale ale soldaților sau ale medicilor erau puse în legătură cu locul în zodiac al lui Marte sau Mercur (am văzut că, procedând astfel, Michel Gauquelin a găsit ceea ce nu căuta: influența răsăritului și a culminației anumitor planete). Pentru că o hartă natală poate fi interpretată doar ca un întreg: un factor luat izolat nu poate fi decisiv. Chiar și într-un studiu elementar, se ia în considerare locul celor două corpuri luminoase, Luna și Soarele, al celor opt planete, altele decât Pământul (tema fiind geocentrică), în fiecare dintre gradele celor douăsprezece semne, precum și al celor douăsprezece "case" deduse din ora exactă a nașterii. La aceasta se adaugă "aspectele" pe care stelele le prezintă una față de cealaltă, "părțile", "nodurile" etc., pe scurt, o complexitate armonică astfel încât două teme nu pot prezenta niciodată aceeași configurație și, prin urmare, aceeași semnificație. La un bun astrolog, spiritul de geometrie și spiritul de finețe trebuie să fie compatibile, și nicio mașină electronică care lucrează pe diagrame prestabilite nu va putea vreodată să exercite spiritul de calificare, sinteză și libertate necesar investigației astrologice.

Ar trebui interzise și horoscoapele colective ale unei anumite prese mai dornice de

2 A se vedea numărul special 134, mai-iunie 1968, al revistei *Cahiers astrologues* (ed. A. Volguine, 27, boulevard de Cessole, 06 NICE) consacrat STATISTICII ASTROLOGICE.

rentabilitate demagogică decât de adevăr. Un horoscop colectiv nu se bazează decât pe un singur factor: semnul solar, în timp ce cunoașterea întregii hărți, cu Ascendentul, casele și poziția celorlalte nouă stele, este necesară pentru a da consistență studiului tranzitelor zilnice!

Astfel de aberații "profitabile", care nu au nimic în comun cu adevărata astrologie, ci doar o etichetă uzurpată, sunt cele care o discreditează în ochii ignoranților.

Ce Hercule al vremurilor de pe urmă va mătura aceste grajduri ale lui Augias ?

II. CÂTEVA SIMBOLURI ALE TIMPULUI CALIFICAT

Ajunși în acest punct al studiului nostru, putem încerca figurarea grafică a Timpului calificat.

Cunoașterea ierarhiei metafizice a celor Trei Lumi care prezidează întreaga manifestare (Lumea Spiritului, sediul **Principiului inefabil și din care fiecare om posedă o scânteie de la naștere**; Lumea Formei și a Legilor care corespund în microcosmos sufletului uman ; și lumea materială de manifestare care corespunde pentru noi corpului) ne amintește mai întâi că noțiunea de Timp este legată de cea de "modelare", de "structurare" a Materiei prime de către Spiritul sau Principiul esențial purtător al acestor "forme" și al acestor "legi" divine și primordiale. În eșalonarea "gesturilor" Creației, Timpul aparține astfel celei de-a doua lumi, lumea intermediară și "feminină", care este ca un suflet al Cosmosului emanat din Principiu și destinat să imprime materiei structurile divine de care este purtător. Astfel, afluxul său poate fi imaginat în curbe (în timp ce structurile spațiului care aparțin lumii a treia sunt rectilinii, cel puțin la scara microcosmosului nostru). Noțiunea de Timp calificat și divin este astfel legată de ideea de cerc. Și într-adevăr, stelele, care sunt semnele Timpului și "figuratorii" celei de-a doua lumi a legilor și formelor, care este cheia înțelegerii întregii mitologii și astrologii, se mișcă după elipse aproape circulare.

În acest sens, Plotin scrie acest dialog (Enneade, II, 2):

"De ce se mișcă cerul în cerc? - Pentru că imită inteligența. Dar inteligența se mișcă rămânând nemișcată. Și astfel, universul, deși se mișcă în cerc, rămâne în același loc..."

Căci inteligența, ale cărei mișcări celeste imită lucrările, aparține și ea, ca și Rațiunea și Sensibilitatea, celei de-a doua lumi, cea a sufletului, și manifestă prin însăși "mișcarea" ei stabilitatea cosmosului, acea armonie "muzicală" a Sferelor în care vede Platon:

"Imaginea în mișcare a Eternității nemișcate".

De asemenea, Muzica, arta Timpului - și prin aceasta mai "spirituală" decât artele Spațiului - nu a încetat din cea mai înaltă vechime să ofere "corespondențe" poetice ale mișcărilor cerești, deoarece și ea se bazează pe această serie de "respirații" ciclice care constituie Ritmul. Nici o școală metafizică, poate mai mult decât cea a pitagoreicilor, nu împinge această cercetare mai departe. Platonicienii, stoicii, neoplatonicienii se întrec și ei în elocvență disertând asupra acestor "modele" celeste din domeniul Numerelor care, aici, se contopește cu cel al Iubirii.

"Lucrurile se derulează conform ordinii imuabile a Ciclurilor..."

Celsi (Vorbirea adevărată, 49).

În cele din urmă, marii mistici creștini au găsit în el o sursă inepuizabilă de meditații asupra prezentului etern, unde timpul calificat și sacralizat atinge eternitatea. Astfel, Maestrul Eckart spune (Predica nr. 10):

"Timpul este întotdeauna în momentul prezent. Deoarece cerul se mișcă în mod circular, ziua datează de la prima rotație..."

Această reflecție stă la baza căutării mistice a "primei zile" a lumii, a stării primordiale, obiect al căutării mistice fundamentale a spiritiștilor din toate timpurile și tradițiile.

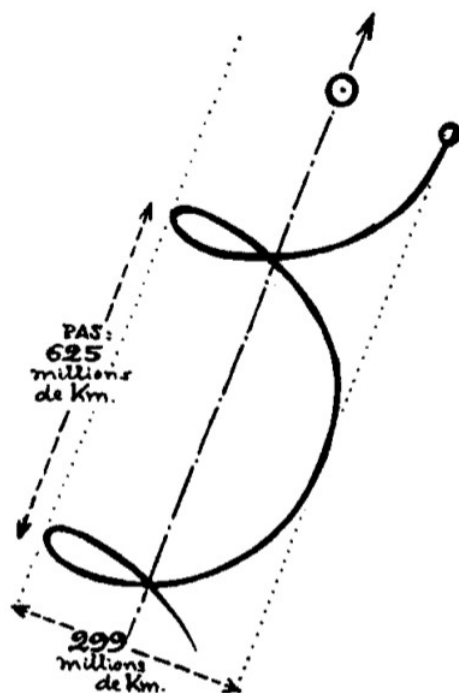
Helixul și spirala, figurații ale ciclului evolutiv

Să deducem că noțiunea de Timp ciclic ar trebui să fie reprezentată de un cerc, sau mai precis de un cerc care se "generează" fără sfârșit, asemănător clasicului Ouroboros, șarpele care își mușcă coada? În practică, da, și mai ales dacă luăm în considerare necesitățile unei figurații pe un spațiu bidimensional (așa am reprezentat mai târziu Saturn - Kronos și clepsidra sa înconjurată de un Ouroboros și semnele zodiacale).

Dar, de fapt, știm deja din cele de mai sus că "**Șarpele**", simbol al ciclului temporal, nu-și răsucesce exact coada, **nu se naște din nou, ci că la fiecare "moarte și renaștere" naște un nou Șarpe**, asemănător, dar nu identic. De aici și semnificația Șarpelui, comună tuturor tradițiilor, a reînceperii vieții, a influxului genetic, a trecerii de la un ciclu la altul și, deci, a nemuririi, sau chiar a vieților succesive.

Astfel, numai o figură tridimensională ar putea concretiza cu exactitate ideea noastră de ciclu temporal calificat: și această figură va fi o spirală (reprezentată în mod analogic într-un spațiu bidimensional printr-o spirală).

Minunată concordanță între lumea ideilor și cea a manifestării sensibile: ce imagine mai frumoasă am putea găsi a Spiralei Timpului decât traiectoria parcursă în realitate în spațiul interstelar de însuși Pământul nostru? În timp ce orbitează în jurul Soarelui în 365 de zile $1/4$, noi suntem de fapt trași în același timp de același Soare spre Vârf, un punct al galaxiei situat lângă Vega din Lyra, și spre care se îndreaptă întregul sistem solar cu o viteză de 19,5 km pe secundă (care este, de altfel, o viteză foarte mică în comparație cu vitezele obișnuite ale stelelor). Astfel, planeta noastră descrie o spirală gigantică în spațiu, cu un diametru de 299 milioane de km și un "pas" de 625 milioane de km, adică drumul parcurs de Soare într-un an de 365 $1/4$ zile.

Nenumărate figuri "tradiționale" de spirale și mișcări elicoidale există ca simboluri metafizice sau elemente "decorative" în aproape toate civilizațiile. Este bine cunoscut faptul că monumentele megalitice și romanice, în special, au folosit aceste figurații ciclice și semnificația cosmică pe care le atribuie majoritatea exegeților tradiționali.

Uneori, spirala este dublă și este organizată într-o figură simetrică, ca în cazul capitелurilor ionice sau al unor capitелuri preromane, cum ar fi cel din biserica Saint-Genest de Lavardin (valea Loir). Acest motiv se regăsește, de asemenea, în templele miceniene sau pre-miceniene din Creta și Malta. Această dublă spirală, comună aproape tuturor civilizațiilor pre-diluviene și neolitice, are o multitudine de semnificații: în timp ce amintește structura ciclică a Timpului și dubla mișcare de evoluție și involuție a influxului creator (adică alternativele de creație și decreație), ea ne amintește, de asemenea, de bipolaritatea masculină și feminină fundamentală a lumii manifestate. Astfel, în simbolistica egipteană, cele două vase Hes sunt înclinate de către Horus cel solar și, respectiv, Thoth cel lunar pe capul regelui (gest care se repetă de patru ori, câte o dată spre fiecare punct cardinal). Caduceul lui Mercur va prelua mai târziu această semnificație a dublului aflus vital.

Uneori, spirala este cvadruplă, ca în acest votiv grecesc antic, și amintește caracterul cvadruplu al fundamentelor Spațiului și Timpului (cele patru Elemente simbolice, cele patru anotimpuri ale ciclului anual, cele patru Vârste ale ciclului umanității etc.). Natura, mai ales în cochiliile sale, a oferit omului minunate modele vii ale acestor simboluri, îmbogățite și însuflețite de calitatea lor de organisme marine, deci scăldate în mediul original al vieții.

În sfârșit, nu posedăm noi înșine, de fiecare parte a capului, aceste cochilii vii, aceste spirale de carne care sunt cele două urechi ale noastre, niște scoici roz a căror formă, deopotrivă simbolică și foarte "funcțională", se pretează în mod deosebit la exercitarea celui mai "spiritual" dintre simțurile noastre, cel al auzului, și la perceperea, dacă nu a "muzicii sferelor", cel puțin a vocii umane, atunci când este armonioasă, și a instrumentelor noastre, atunci când sunt acordate?

Imaginea biologică a Timpului calificat

Lumea, ca o existență modulată pe termen nelimitat, este suspendată între două principii: Unitate și Multiplicitate. Dumnezeu Unul, după ce a "emanat" - înainte de începutul tuturor "timpurilor" și al tuturor "ciclurilor" - Materia Prima, o frământă cu Cuvântul său și, din acest gest, lumea se naște ca înflorirea unei Flori de nedescris, un Trandafir sau un Lotus cosmic, a cărui contemplare în spirit îi permite omului involuat să își găsească propriul "centru". Viața Lumii este cuprinsă în întregime în acest dialog gigantic între Unu și Multiplu, o palpitare neîncetată a Cuvântului în creația continuă pe care Ritmul Ciclurilor divine o face Muzică. Într-o succesiune de "timpuri", ca și cum ar fi aninate unele în altele, afluxul divin este uneori "creație", alteori "decreație". Uneori, "Unicul" se multiplică, aparent la infinit, iar alteori pare să vrea să se "prăbușească" înapoi în Unitate, ca în cazul acelor stele care par să-și fi încheiat existența ciclică, ai căror atomi constituenți se "prăbușesc" asupra lor și a căror materie așa-zis "degenerată" (procesul invers al "genezei") atinge densități inimaginabile: "piticele albe", numite "pitice negre" atunci când nu mai emit lumină.

Iată de ce, după spirală, o altă imagine și mai "vie" ne vine în minte atunci când vrem să reprezentăm mental ideea de Timp ciclic și ritmic, considerat mai mult în permanența sa decât în devenirea sa: cea a unei respirații, cea a unui organism viu locuit de o pulsație regulată, organizată în jurul unui centru generator. Dintre toate simbolurile Timpului, acesta este poate cel mai fertil pentru investigația metafizică, deoarece găsim în el schema mentală esențială care va inspira toate prezentările noastre ulterioare: ideea cosmică de creație (sau emanație) din Principiul transcendent, ideea unei lumi manifestate care se extinde din ce în ce mai mult de la Sursă și care, periodic, își "inversează" mișcarea pentru a se apropia de centrul său, înainte de a se lansa într-o nouă perioadă de expansiune. Știm că multe ipoteze cosmologice prevăd o succesiune de expansiuni și contracții pe parcursul a miliarde de ani pentru întregul cosmos și că universul se află în prezent într-o fază de expansiune.

Cum să nu ne gândim aici, prin analogie, la sistemul pulmonar al animalelor și al oamenilor și, mai ales, desigur, la Inimă, a cărei importanță primordială și, în special, utilizarea ei "cavalerească", printre toate simbolurile spațio-temporale, este de prisos să o amintim? După punctul plasat în centrul unei roți, Inima este cel mai bun simbol al "motorului imobil" al lui Aristotel, al Celui care se mișcă fără a fi mișcat, Principiul Suprem manifestat.

Acest simbol grafic capătă o importanță deosebită atunci când este înmulțit cu patru și aranjat în acea imagine a perfecțiunii divine care este cercul, astfel încât să reprezinte o cruce cu ramuri egale (numită și "templieră"), așa cum se poate vedea în multe "cruce de consacrare" pictate sau sculptate în bisericile medievale. Crucea este, după cum știm, ca și Trandafirul, simbolul fundamental (fără a aduce atingere numeroaselor sale alte semnificații) al expansiunii creatoare dintr-un Centru primordial: ea manifestă Creația divină, iar aceasta este apoi calificată "biologic" atunci când este înscrisă între simbolul Inimii repetat de patru ori. Prin ideea de "bătăie" și de ritm, este simbolizată astfel însăși structura spațiului punctat de timp; cele patru puncte cardinale, cele patru vânturi ale Spiritului, dar și cele patru anotimpuri și cele patru vârste tradiționale ale ciclurilor umanității (cifra patru a fost întotdeauna cea a manifestării pământești). Vedem în ea axele de

"trecere" ale Crucii templierilor, imagine a "coborârilor" succesive ale Cuvântului divin și a "menținerii" lumii manifestate ciclic de către Duhul Sfânt (pentru această imagine vie a pătrunderii materiei de către Spirit, trimitem la toate studiile despre simbolismul Crucii, în special la cel al lui René Guenon (Véga 1931-1957 și 10.18, 1970) și la numerele din *Atlantis*, 183 și 216, printre altele).

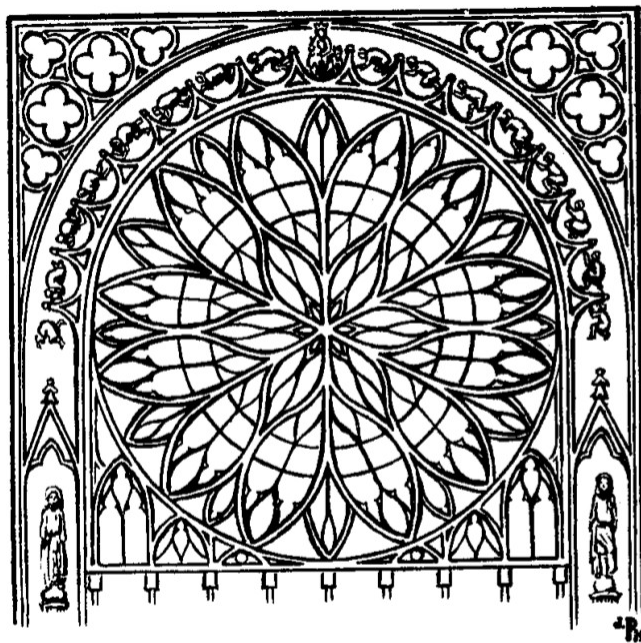
Gândindu-ne la acest simbolism al Inimii, cum să nu admirăm în ce măsură aceste figurații biologice ale Timpului ciclic manifestă corespondența ermetică dintre microcosmos și macrocosmos, dintre om și lume?

Alte figuri ale Timpului ciclic

A simboliza grafic desfășurarea Timpului înseamnă, evident, a cere Spațiului și instantaneității privirii ceea ce numai o inteliecție întinsă pe o anumită durată ne putea sugera anterior, și nu fără dificultate. Este vorba de a trece de la abstract la sensibil. De aceea, importanța acestor figurații desenate, pictate sau sculptate este mare pentru înțelegerea devenirii umane în cadrul realității cosmice, a semnificației metafizice a fenomenului de involuție sau de îndepărtare de un Centru primordial, și chiar a legilor numerice care guvernează această devenire.

După spirală și inimă, una reprezentând "drumul" Timpului, iar cealaltă "motorul" său biologic și divin, ne vom referi acum rapid la aceste simboluri ale Centrului: cercuri, cicluri, roți așadar, începând desigur cu cea pe care ne-o oferă nopțile înstelate, această bandă cerească a cărei axă este ecliptica și în interiorul căreia circulă cele două lumini și cele opt planete, acest "drum al Vieții" care este foarte etimologic zodiacul (*zoo diakon* duc Viața). Să nu uităm că, dacă reprezentarea zonei zodiacale cu cele douăsprezece semne, "centrate" sau dispersate, a fost din belșug sculptată sau pictată în templele tuturor tradițiilor, mai general orice "roată" care cuprinde douăsprezece spițe este implicit și un zodiac.

În arta gotică, în special, acest simbolism a însuflețit întreaga artă prodigioasă a rozetelor care evocă, în mod esențial și deosebit de sensibil, lumina creatoare și care, atunci când sunt construite în jurul a douăsprezece raze, reprezintă Timpul divin și cele douăsprezece "locuințe" anuale ale sale, la fel ca anumite mandate tibetane.

Rozeta crucii sudice a Catedralei din Amiens (secolul al XIII-lea) cu o structură hexagonală, surmontată de o "Roată a Norocului", care exprimă ideea fundamentală a creșterii și decăderii ciclice. În partea de sus, Saturn, "Regele cel Bătrân" așezat, simbolizează punctul culminant al ciclului. Alături de el se află un câine lup, Annubis-Hermes, al cărui rol este preluat în tradiția creștină de Sfântul Mihail

"Rozetele catedralelor nu sunt doar virtuozități arhitecturale și estetice, ci și scheme ale concepției despre lume, și asta din perioada romanică până la sfârșitul perioadei gotice".

Lucien Carny, în *Atlantis* 237

(simbolismul rozetelor a fost studiat în *Atlantis* 208, 209, 218 și 237).

Știm, de asemenea, că Fulcanelli a evidențiat simbolismul alchimic al rozaliilor din marile noastre catedrale. Acum, care este sensul succesiunii lucrării de la nord la vest, trecând prin sud, la negru, la alb, apoi la roșu, dacă nu prin ciclul solar, Marea Operă Cosmică, cadrul divin și trinitar al cosmogenezei, al ciclicității, esența însăși a Timpului sacru?

Și ce este o rozetă dacă nu realizarea arhitecturală a unui simbol spațio-temporal derivat dintr-o schemă fundamentală și universală, cea de care devine conștient omul Tradiției (sau al intuiției de azi) care contemplă bolta înstelată? Cosmosul sacralizat de Cruce, cupa lumii întreținută de axa divină, Graalul vizitat de Cuvânt, multiplicitatea transcende unitatea.

Fiecare simbol al centrului, din care derivă toate roțile și cercurile care reprezintă Timpul calificat, amintește cu o intensitate înflăcărată Originea, Punctul de plecare divin al tuturor lucrurilor create. Punctul din centrul cercului, care în astrologie și simbolistică desemnează soarele, amintește de *fiat lux* oricărei geneze.

"Un punct este totul",

repetă Jacques d'Ares în cursurile sale despre simbolism:

"Punctul este emblema Principiului, cercul este cea a Lumii"

(René Guenon, în *Symboles fondamentaux de la science sacrée*, NRF 1962, p. 84).

Într-o roată, numărul de spițe este, evident, foarte important. Crucea din cerc are, după cum am văzut, o funcție cuaternară (cele patru faze ale lunii, cele patru anotimpuri ale anului, cele patru vârste ale ciclului umanității etc.). "Roțile" celtice au șase sau opt spițe, unele fiind asemănătoare cu *crisma*, cu "ceasul lui Solomon", altele cu trandafirul inițiat, cu roata Sfintei Ecaterina, cu roata budistă, cu lotusul oriental. Toate sunt deopotrivă roți și trandafiri. În biserica din Echiré (Deux-Sèvres), fereastra sudică a transeptului este decorată cu nouă roți, dintre care opt au opt spițe, iar una are șase: numărul total de spițe este de 70, iar noi știm (așa cum vom vedea în ultimul capitol) cât de important este numărul șapte în ceea ce privește timpul calificat în general și simbolismul escatologic în special.

Să luăm în considerare aceste raze. În funcție de faptul că le parcurgem dinspre centru spre circumferință sau în sens invers, vom contempla fie ideea de emanație, de creație din Principiul etern, fie de decreație. Respirația cosmică: expirație divină (rezolvare, disipare, expansiune, îndepărtare de Principiu); inspirație divină (coagulare, condensare, contracție, întoarcere la Principiu)... Cicluri.

În ordinea microcosmică și umană, mișcarea centrifugă va reprezenta Involuția în materie, Căderea în Timp, îndepărtarea de Sursa Iubirii și a Cunoașterii căreia omul contemporan îi dă imaginea; mișcarea centripetă va simboliza reintegrarea spre Principiu, supunerea față de Tradiție și detașarea de "lume" pe care ne-o predică atât scrierile creștine, cât și scrierile celorlalte tradiții religioase autentice, ca remediu divin la "Căderea" în Timp.

Aceste raze simbolice sunt imaginea însăși a "religiei": ele sunt cele care leagă Cerul de Pământ. Și omul necăzut, *Homo religiosus*, îndeplinind și el această funcție, razele roții cosmice sunt imaginea omului a cărui funcție originală este de a conecta natura cu Dumnezeu.

Dar și aceste roți se învârt! Roata cosmică pe care o reprezintă a fost *Rota Mundi* a rozicrucienilor și alchimiștilor.

"În Evul Mediu, trandafirul central al pridvoarelor se numea Rota, roata... Trandafirul singur reprezintă... acțiunea focului și durata lui... Acest ultim foc, excitat de căldura vulgară, este cel care face roata să se învârtă și provoacă diferitele fenomene pe care artistul le observă în vasul său".

(Fulcànnelli, în *Misterul catedralelor*, pp. 65-66; italicizele ne aparțin).

Căci toate lucrurile manifestate sunt în mod necesar supuse mișcării, singurul punct neschimbător fiind centrul, Principiul, polul, imaginea vizibilă a Eternității: "motorul imobil" al lui Aristotel.

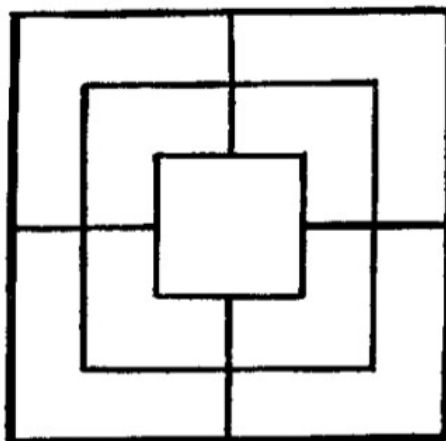
Mișcarea "lumii" nu este nicăieri mai bine exprimată decât în figura svasticii, care pare, prin intermediul Atlantidei și al civilizațiilor celtice, să fi venit din Hiperboreea: simbolismul său solar și polar în același timp îi permite să evoce mai bine decât oricare altul centrul primar de difuzare a Tradiției Primordiale. Svastica poate fi găsită în toate tradițiile și are aceeași semnificație de rotație, polaritate și putere.

Un alt simbol al lumii în rotație ciclică, imaginea devenirii dureroase a condiției umane este, după cum știm, puternic simbolizată în tradiția creștină de "Roțile Norocului" (de altfel, lama X din Tarot). Aceste reprezentări ale mișcării lumii și ale vieții umane exprimă în special calificarea Timpului și fazele ascendente sau descendente, benefice sau malefice ale duratei unui ciclu. Am ilustrat mai sus Roata norocului sculptată în jurul rozetei din transeptul sudic al catedralei din Amiens.

Deoarece curiozitatea noastră metafizică neobosită ne-a determinat să încercăm să găsim în toate tradițiile simbolurile Timpului calificate pentru nevoile acestui studiu și ale muncii noastre personale, am ajuns să grupăm o masă de elemente a căror importanță ne-a amestecat. Deoarece acest capitol introductiv nu poate fi extins la dimensiunea unui tratat în contextul acestei cărți, vom încheia această scurtă trecere în revistă cu două exemple deosebit de caracteristice.

Cunoaștem numeroasele semnificații ale triplei îngrădiri, simbol grafic deosebit de prezent și în filiația celto-creștină. Marele Charbonneau-Lassay (al cărui admirabil *Bestiaire du Christ* nu știm, din păcate, dacă va fi vreodată republicat!), răspunzând în 1929 la o scrisoare a lui Paul le Cour, a scris într-un studiu acum adunat în *L'Esotérisme de quelques symboles géométriques chrétiens* (Editions Traditionnelles, 1960) pe tema unei pietre druidice descoperite în jurul anului

1800 la Suèvres (Loir-et-Cher):

"De ce simbolul Triplei Închideri, pe care l-ați remarcat pe megaliții galilor și pe Partenon, pe obiectele romane cotidiene, ar fi fost înlăturat de emblematicii creștini? De fapt, știm că nu a fost așa, deoarece Tripla Închidere există pe biserici laice sau monahale și pe obiecte religioase; să spunem doar că intră în acea categorie de simboluri pe care "neștiința" de astăzi nu le mai înțelege sau le ignoră complet... Nu m-aș mira să aflu că primii creștini au făcut din Tripla Incinta una dintre imaginile Ierusalimului ceresc... Tripla incintă este prezentată în primul rând ca ideogramă a domeniului de aplicare a Răscumpărării la nivel universal... Crucea care o traversează în două treimi reprezintă eficacitatea directă a jertfei de la Calvar asupra lumii terestre și astronomice (lumea a treia și a doua), dar se oprește în pragul lumii angelice și divine, care nu are nevoie de răscumpărare..."

(p. 12-15. (p. 12-15. Paranteza este a noastră).

Or, această idee de Răscumpărare pe care Charbonneau-Lassay o împrumută pietrei de la Suèvres, este într-adevăr, în concepția tradițională a Timpului calificat, expres "crucială", în special în ceea ce privește "Sfârșitul Timpurilor", adică Sfârșitul Ciclului pe care îl trăim în prezent, și unde îndepărtarea colectivă de Principiul divin trebuie corectată "printr-o "Coborâre" divină. Vedem astfel în ce măsură traversarea simbolului cvadrangular al triplei manifestări, al "celor trei lumi", prin Crucea Cuvântului mântuitor capătă aici un sens intens creștin și devine un simbol major al Timpului calificat, fără a-și pierde însă celelalte semnificații spațiale și inițiatice pe care le cunoaștem de obicei.

În sfârșit, am prezentat aici, conform unei reproduceri din Lumea simbolurilor publicată în 1966 de Zodiaque de la Pierre-qui-Vire, mozaicul de la baptisteriul de la Albenga, în Etruria, care datează din secolul al V-lea sau al VI-lea. Tot simbolismul temporal al creștinismului este cuprins în ea: crucea tridimensională care:

"este cea mai desăvârșită imagine sacră din lume.... semnul vizibil al Treimii în Unitate..."

se află aici pe o suprafață bidimensională reprezentată ca o stea cu șase colțuri care cuprinde lumea triplă sub forma unei triple cristelnițe care amintește de cele șase "zile" ale creației. Repetate de trei ori pe fiecare dintre cele trei lumi spirituală, animică și materială, "α" și "ω" amintesc de devenirea ciclică a creației divine organizate conform planului lui Dumnezeu, de la Geneză la Apocalipsă.

"Cei doisprezece porumbei prezintă Biserica universală răspândită pe întregul glob pământesc, umplând pătratul terestru marcat în cele patru colțuri de cele patru stele"

(Lumea simbolurilor, pp. 336 și 338).

*Mozaic al baptisteriului din Albenga
(Etruria, sec. Al V-lea sau al VI-lea)*

III. SATURN ȘI JANUS

Caracterul ciclic al Timpului ilustrat în cele câteva figuri simbolice pe care tocmai le-am amintit are drept consecință - este obiectul acestei lucrări să o arate - să explice de ce "timpul oamenilor", Istoria, este supus acestor "pulsatii", acestor "respirații", acestei succesiuni neîntrerupte de progres și decădere, de măreție și decadență, care compun țesătura devenirii noastre. Putem citi în hexagramele din Yi-King-ul taoist, cartea Mutațiilor:

"Permanența invariabilă este imposibilă; soarele, după ce și-a atins apogeul, trebuie să scadă; aceasta este legea universală a progresiei și regresului. Oamenii să fie avertizați de acest lucru..."

Grecii și romanii au ilustrat în mod bogat meditațiile lor asupra naturii metafizice a Timpului prin simboluri precum Roata Norocului, la care ne-am referit mai devreme, și prin mitologia lor.

Anticipând într-un fel capitolul III, să evocăm acum funcțiile esențiale ale lui Saturn și ale lui Janus. Primul dintre acești zei ai Timpului este, alături de Hermes, moștenitorul unei mari părți din prerogativele zeului egiptean Thoth, pensula cu care scrie zeul Universului, Maestrul celei de-a doua lumi a formelor și legilor, marele Regulator al ciclurilor timpului.

Saturn în mitologie

Saturn-Kronos (înfățișat aici în interiorul Ouroborosului Timpului ciclic, al cărui "stăpân" este, și cu atributele sale tradiționale, Cheile celei de-a doua lumi și Secera lunară) ține Clepsidra, care simbolizează "răsturnările polilor", trecerile de la un ciclu la altul.

Niciuna dintre aceste "Puteri" numite "zei" nu oferă un exemplu mai bun de succesiune a "regatelor" în cadrul ierarhiei celeste decât Kronos-Saturn. În această privință, nicio entitate cosmică nu era mai potrivită pentru a personifica cursul ciclic al Timpului. Este posibil ca Kronos, ca și Ouranos, Hyperion, Gea, Rheia etc., să reprezinte memoria fixată în mitologia greacă a stărilor anterioare ale lumii, a ciclurilor primordiale de manifestare, și ca mitologia "clasică", al cărei Tată este Zeus, să corespundă ciclului actual al umanității. Se știe că "la început", chiar înainte ca Timpul să se manifeste, Materia Prima, Haosul originar este scăldat în Noapte, care este o imagine a Potențialității divine. Creația începe cu influxul iubirii divine. "Iubire" este deci numele admirabil pe care grecii îl dădeau principiului motor al Ființei, acest principiu creator, pe care creștinismul îl va adora sub specia Cuvântului și în care va recunoaște natura divină a lui Iisus-Cristos: cel care va spune:

"Eu sunt Lumina și Viața..."

"Noaptea și iubirea", ca în "Imnurile nopții" ale lui Novalis... ! De fapt, este frumos că grecii, din "modestie metafizică", am putea spune, nu au dat o față antropomorfă nici unuia dintre ei: se pare că și aici, ca și în concepția lor ezoterică despre "Deus absconditus", Dumnezeuul necunoscut și suprem, au rezervat viitorul...

Dar Haosul este deja separat în ape "superioare" și "inferioare", deoarece sub Noapte se află deja fratele său Erebus: Lumea de Jos, conform concepției homerice. Din această matrice "nocturnă" se naște o sferă imensă; oul lumii care "eclozează", împărțindu-se în două jumătăți:

Cerul și Pământul, Ouranos (sau Uranus) și Gaia (sau Gea), cuplul metafizic primordial al tuturor generațiilor divine.

Din această uniune se nasc cei șase Titani: Okeanos, Coeos, Crios, Hyperion, Japet și Kronos; și cele șase Titanide: Theia, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phoebe și Tethys. Cuvântul titan este format din rădăcinile indo-europene *tīt*, fântână sau izvor, și *ain*, abis, inexistență, pe care le regăsim în *sat-an*; el desemnează forțele elementare și oarbe ale unui cosmos în curs de organizare. Dintre acestea, știm că cuplul Okeanos-Tethys reprezintă apele primordiale, dar deja terestre, Hyperion focul astral, Themis legea, ordinea lumii, Mnemosyne memoria și puterea spiritului. Dintre toate forțele primordiale care abia mai emană din Ființă și care ajung încet-încet la existență, Kronos, cel mai celebru dintre Titani, este cel care va capta și ordona forțele prolife și indistincte ale lui Ouranos: el reprezintă puterea creatoare și distructivă a TIMPULUI, marele Ordonator, agentul Legii generației și degenerării ciclice, Forma în care curge Voința divină.

Dar ce lupte pentru a învinge Haosul care încă domnește! Pentru că Ouranos și Gea nu-i avuseseră ca urmași doar pe Titani: Pământul încă tânăr era în permanență deranjat de ceilalți copii ai lor: Cyclopii, Monștrii celor o sută de raze etc., pe care Ouranos îi ținea închiși în adâncurile Pământului. Atunci, Gea, pentru a pune capăt acestei dezordini continue, pune la cale proiectul de a-i elibera și obține ajutorul celor mai tineri și mai întreprinzători dintre copiii ei: Kronos. Ea îi dă secera, care devine de acum înaintea atributului principal al Timpului. În umbrele care ascund iubirile "părinților" săi, Kronos îl emasculează pe Ouranos. Sângele din rană cade pe pământ și îl fertilizează. Acolo se naște o nouă generație de puteri, printre care se numără Uriașii, Eriniile, Meliadele, dar mai ales marea Venus-Urania, care reprezintă Natura în aspectul ei transcendent. De acum încolo, Kronos-Saturn domnește singur peste univers.

Cu toate acestea, el poartă blestemul crimei sale: mama sa, Gea, prezice că și el va fi detronat de unul dintre fiii săi. Astfel, nu se mulțumește să îi arunce din nou pe frații săi monstruoși în întunericul infernal, ci îi devorează succesiv pe toți copiii pe care i-a dăruit Titanida Rea, pe care a făcut-o soția sa: fiicele sale Hestia, Demeter și Hera, iar fiii săi Hades și Poseidon. Totuși, când i se naște un al șaselea copil, Zeus, Rhea, cu ajutorul lui Gea, reușește să-și înșele soțul; ea înlocuiește copilul nou-născut cu o piatră și se refugiază într-o peșteră din Creta, unde viitorul stăpân al Olimpului va crește, vegheat de nimfe și de Curete și alăptat de capra Amalthea. Când va ajunge la vârsta adultă, Zeus-Jupiter va reuși să-l determine pe tatăl său să îi returneze surorile și frații pe care îi devorase și, cu ajutorul puterilor eliberate din Lumea de Jos, va purta un lung război împotriva lui și a Titanilor, război la sfârșitul căruia Kronos-Saturn și frații săi, detronați, vor merge să îi înlocuiască pe ceilalți copii ai lui Ouranos în Tartar.

Se pare însă că pedeapsa lui Saturn "*in infernum*" a fost de scurtă durată. Într-adevăr, nu ne spune oare legenda că stăpânul Timpului, renunțând la suveranitatea sa supremă, s-a refugiat în Italia și a primit ospitalitatea lui Janus, regele Latiumului? (Latium înseamnă ascunzătoare, refugiu, din latinescul *lateo*.) Un episod de mare importanță, deoarece vedem, pe de o parte, că Janus primește ca recompensă de la Saturn capacitatea de a cunoaște atât viitorul, cât și trecutul, iar pe de altă parte, munca agricolă în care se angajează zeul-titan deschide domnia Epocii de Aur pe Pământ.

Simbolismul lui Saturn

Platon în Cratyle (396) scrie despre Kronos:

"Coros, aceasta este semnificația numelui lui Kronos. nu într-adevăr coros "băiat tânăr", ci "ceea ce este pur" (Catharon) de "neamestecat" (A – Keraton), în "Spiritul" său (Nous)".

În Kronos regăsim cele trei consoane sacre **KRN**, dar și rădăcinile indo-europene care au dat naștere la numele de familie Cor, Ker, Court, și toate atașate ideii de Centru divin, de curte; pe de altă parte la cuvântul grec *Nous*, Spiritul. Vedem astfel că numele Kronos, compus de Hesiod, este unul dintre cele mai sacre nume. De aici putem deduce următoarea idee: Stăpânul Timpului este "inima" Spiritului, centrul vital al Principiului, Motorul Creației divine.

Saturnus conține de asemenea același sufix ca și **di-urnus**, **noct-urnus**, care a ajuns intact până la noi în cuvântul **urnă**; rădăcina **sat** înseamnă Ființă în sanscrită. Saturn este puterea protectoare a Epocii de Aur,

"care, din punct de vedere metafizic, corespunde cu starea de a fi în sens absolut..."

Julius Evola, *Tradiția hermetică* (p. 90).

Omul este încă în plinătatea ființei sale create. Aceeași rădăcină **sat** cu același sens metafizic o regăsim în termenul hindus pentru Epoca de Aur: Satya-Yuga (numit și Krita-Yugă). Potrivirea semantică dintre Puterea cerească și Epoca pe care o guvernează este, prin urmare, perfectă. Saturn poate fi astfel definit etimologic ca fiind "*urna*" Ființei, Forma, Vasul sacru în care se depune influxul emanat de Principiu, depozitarul, sediul Legilor divine. Saturn este pentru Ființa Supremă, "Tatăl", ceea ce *Graahul* este pentru Cuvântul divin, "Fiul". De aici afinitățile și corespondențele care există între simbolismul lui Saturn și cel al Lunii, care în acest domeniu, cu o octavă mai jos, îndeplinește aceeași funcție. Semiluna lui Saturn simbolizează această înrudire lunară. Putem astfel aprecia admirabila complementaritate a numelor de Kronos și Saturn: primul subliniază caracterul dinamic al Stăpânului Timpului, al doilea aspectul său formativ în organizarea cosmosului.

Dacă examinăm acum hieroglifa lui Saturn, observăm mai întâi că este compusă dintr-o cruce, simbolul manifestării, al pătrunderii Spiritului în materie, și că de această cruce atârna un fel de șarpe desfășurat în formă de vas, de cupă. Partea superioară a hieroglifei pentru Uranus conține, de asemenea, această cruce, dar ea este închisă între două linii verticale: dualitatea cosmică a lui Ouranos

Gea. Mai mult, cercul vieții este închis. Saturn eliberează crucea, deschide cercul și îl derulează în jos, sub forma unui șarpe desfășurat, imaginea influxului creator al lui Ouranos, răspândit acum în întreaga Manifestare. Tradiția hindusă exprimă același gest spunând că șarpele Shesha se desfășoară pentru a purta Viața lui Vishnu prin Ciclurile Creației.

Proeminența crucii ne amintește de materialitatea locului în care se propagă influența divină: cele patru direcții ale spațiului. De aici și denumirea de "zeu al Pământului" dată uneori lui Saturn: din "Centru", el "transmite" Viața, Focul și Kundalini pe Pământ, dar după Legi, după o Ordine pe cât de divină, pe atât de riguroasă. Aceste legi nu pot fi încălcate: de aici aspectul sever, riguros, nemilos al lui Kronos-Saturn, stăpânul Ciclurilor Timpului Calificat.

Aceste cicluri sunt "copiii" săi, pe care îi devorează. Dar, procedând astfel, Saturn încorporează și toate cauzele, toate experiențele trecute: el este Memoria cosmosului, Cupa Ființei, *Sat-urnus*. De aceea, el personifică, cu tragică măreție, legea universală a cauzalității, KARMA, care guvernează deopotrivă indivizii și civilizațiile. El era cunoscut și ca "marele răzbunător al justiției" (a nu se confunda cu "Regele Justiției": Jupiter). În funcție de faptul că o persoană își aliniază acțiunile și gândurile la legea divină, la *dharma* hindusă sau la legea creștină a iubirii și a renunțării, ea își ușurează sau își îngreunează *karma*, iar Cupa lui Saturn se golește sau se umple pentru ea.

Astfel, Saturn, ca o lege karmică, încorporează esența întregii vieți și adună în Cupa sa tot ceea ce produce viața. Acest depozit, aceste cauze, vor fi eliberate într-o nouă naștere. În domeniul psihologiei simbolice, Saturn personifică mentalitatea care analizează și separă, dar și care se concentrează asupra elementelor analizei sale pentru a construi un concept analitic. Aici activitatea sa este strâns legată de cea a lui Venus (Venus-Urania, pe de o parte, Venus-Afrodita, pe de altă parte), care reprezintă inteligența cea mai înaltă a ego-ului, și Hermes-Mercur, intuiția spirituală. Nu degeaba o tradiție iconografică - a cărei semnificație se pierde prea des din vedere - îl înfățișează pe bătrânul Saturn ținând o oglindă către Venus...

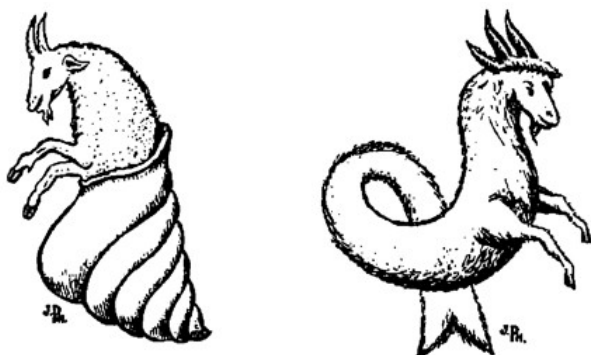
În sfârșit, descoperim și sensul acestei filiații "ciclice" (la care nu putem face aici decât o aluzie, altfel ne-am îndepărta de subiectul nostru) între Mercur și Venus (Hermafroditul), apoi Venus se separă de Mercur (sfârșitul Hermafroditismului, sfârșitul Epocii de Aur); în sfârșit, Saturn se atașează de Cruce, de Pomul Vieții, de șarpele care a făcut-o pe Eva să cedeze ispitei. ("Veți fi ca niște zei!"), iar aceasta este baza relației hermetice dintre Satana și Saturn.

Saturn în zodiac

Conform tradiției astrologice, Saturn este stăpânul semnelor Capricorn și Vărsător, dar de la descoperirea lui Uranus, în 1781, Vărsătorul a fost atribuit acestei planete, în mod destul de logic. De asemenea, astrologia hindusă și cea tibetană îi atribuie uneori lui Saturn semnul Peștilor. Dar nu există nicio îndoială că semnul cel mai "saturnian" este semnul de pământ Capricorn. Acesta este singurul semn pe care îl vom examina, foarte pe scurt.

Capricornul este al zecelea semn zodiacal. Numărul Zece reprezintă, chiar și în aritmetica noastră, sfârșitul unei numerări și trecerea la o numerație superioară. 10 este "1", forță pozitivă, inițială, fertilizatoare "0", câmp de manifestare, spațiu limitat: este începutul unui nou Ciclu de manifestare. Culmea semnului Capricornului corespunde solstițiului de iarnă și marchează sfârșitul și începutul ciclului zodiacal și solar al unui an de 365 de zile 1/4: "noul soare", "Noul Helios" (la trei zile după solstițiu), acel Crăciun în care tradiția marchează întruparea Cuvântului sub forma lui Cristos-Isus. Or, în paralel cu acest ciclu de nouă luni de gestație divină (de vreme ce Buna Vestire către Maria este fixată la 24 martie), o veche tradiție orientală fixează simbolic "nașterea" lumii la începutul semnului Berbecului și "desăvârșirea" sa la cel al Capricornului.

Cunoaștem importanța simbolică a paralelelor zodiacale dintre cei doi sfinți Ioan, care corespund celor două solstiții (vezi în special René Guenon, *Symboles fondamentaux de la science sacrée*, Gallimard, 1962, cap. XXXVI și Augustin Berger, *Le temple, chronologie du monde*, cap. IV al nr. 238 din "*Atlantida*"), cu noțiunile de "porți solstițiale" în cadrul zodiacului: "poarta oamenilor", care corespunde Racului, începutul fazei ascendente a ciclului anual, când zilele încep să se scurteze, și "poarta zeilor", care corespunde Capricornului, începutul fazei descendente. Saturn, stăpânul acestui din urmă semn, este "Podul" care permite Vieții să "coboare" pe planurile fizice cele mai dense, în materia cea mai grosieră. Așadar, nu este "întâmplător" faptul că Cuvântul divin "alege" acest "pod" pentru a se încarna pe Pământ la începutul celei mai "întunecate" perioade a "Epocii Întunecate", Kali Yuga, ultima din ciclul nostru uman. Nu este întâmplător faptul că Saturn, printr-un simbolism alchimic foarte profund, în timp ce la începutul ciclului simboliza AURUL, corespunde acum celui mai "josnic" dintre metale : *plumbul*; și că în inima, în "creuzetul" acestui metal negru, Cel care este Lumina și Viața vine să își împlinească Opera Sa de Răscumpărare în plan pământesc, promisiunea unei "Răscumpărări" supranaturale și a acestei reveniri la Epoca de Aur care, după încheierea Ciclului, va marca începutul celui următor.

Două reprezentări tradiționale ale Capricornului

Hieroglifa Capricornului face parte dintr-o natură duală, indicând atât o "coborâre", cât și o "urcare". Este simplificarea unui corp de capră care se termină cu o coadă de pește: peștele este

viața care plonjează în materie, care se scufundă adânc în noroi (Capricornul este un semn de pământ, în complementaritate cu opusul său, Racul, semn de apă); capra simbolizează viața care tinde să se desprindă de materie (noua naștere) și caută să urce pe cele mai înalte culmi.

Capricornul este "nodul" din ciclul zodiacal anual, locul simbolic în care *ouroborosul* își mușcă propria coadă. Din punct de vedere spiritual, este locul "alegerii": șarpele care delimitează Cupa lui Saturn va reprezenta toate tentațiile lumii manifestate pentru omul care nu a evoluat încă; pentru celălalt, pentru cel inițiat, va fi Focul original, energia lui Kundalini care, odată stăpânită, îl va ridica pe cele mai înalte culmi.

La Delphi, sub trepiedul Sibila, în reprezentările armăsarilor carului solar, Capricornul era simbolizat de un delfin, iar Cancerul de o caracatiță, figurații marine ale vieții sufletelor care, conform unei tradiții comune Orientului și Occidentului, "coboară" prin poarta "sudică" a zodiacului: Racul; și "urcă" prin poarta "nordică": Capricornul (în sens invers față de tradiționala "coborâre" a zeilor prin acest din urmă semn): Rac; și "urcă" prin poarta "nordică" a zodiacului: Capricorn (în direcția opusă tradiționalei "coborâri" a zeilor prin acest din urmă semn). Cunoaștem aplicarea poetică și inițiatică a lui Homer a acestui simbolism al "trecerii" în fragmentul din *Odiseea* în care el descrie peștera din Itaca, lăcașul nimfelor, un adevărat templu zodiacal, o cavernă cosmică în care intrările corespund "ușii oamenilor" și "ușii zeilor".

Un alt aspect al complementarității dintre semnele opuse ocupate de cei doi sfinți Ioan a fost menționat și de Augustin Berger în același studiu despre templu, locuință simbolică, pagina 112. El este extrem de important: este vorba de constatarea că perioadele de revoluție ale lui Saturn, regent al Capricornului, și ale Lunii, regentă a Racului, sunt ambele definite de numărul 29: 29 de zile 12 h 44 m și 29 de ani 168 de zile.

Simbolismul lui Janus

Desigur, nu vom repeta aici pasajul din același studiu (paginile 103 și 104 din nr. 238) în care Augustin Berger amintește funcția de *Janitor* atribuită lui Janus în epoca romană, "cel care deschide și închide ușile ciclului anual", precum și relația sa cu misterele minore și majore care făceau din el zeul inițierii și precursorul în religia romană al "bisericii" iohanești a creștinismului. Foarte utile sunt, de asemenea, cele două studii ale lui René Guénon (pp. 145 și 250) din *Symboles fondamentaux de la science sacrée* (NRF, 1962), în care acesta subliniază, pe bună dreptate, caracterul inițiatic și pre-ioanit al cultului antic al lui Janus, precum și formele mai ales ezoterice pe care le lua uneori figurațiile zeului cu două fețe.

Regele Numa a fost cel care a instituit acest cult, trădând originea etruscă a zeului căruia i-a dedicat un pasaj acoperit în apropierea Forumului. Deschis în timp de război pentru a indica faptul că Janus "plecase" el însuși alături de soldați, acesta era închis în timp de pace. Prin urmare, pasajul, care servea drept templu, a fost închis de cel mult trei ori în decurs de șapte secole: o dată sub Numa, a doua oară după cel de-al doilea război punic și a treia oară sub domnia lui Augustus.

Sărbătoarea sa a căzut pe 9 ianuarie, iar luna ianuarie, *Januarius*, îi datorează numele. De Anul Nou, romanii își dădeau unii altora dulciuri și medalii de cupru cu capul dublu al lui Janus: aceste cadouri, *strenae*, sunt darurile noastre de astăzi.

Toate reprezentările antice ale lui Janus se caracterizează prin prezența a două obiecte simbolice: o cheie în mâna stângă și un sceptru în mâna dreaptă, embleme ale puterii preotești și, respectiv, regale. Dar în reprezentările complete, există două chei, de aur și de argint, în strânsă legătură simbolică cu misterele mari și mici, paradisul ceresc și cel pământesc și, în cazul ușilor solstițiale, "ușa zeilor" și "ușa oamenilor". Vedem astfel în ce măsură simbolismul lui Janus reprezintă o aprofundare a simbolismului saturnian al Capricornului în ceea ce privește ideea de ciclu, atât colectiv, cât și individual, și "alegerea" crucială între calea profană și calea inițiatică și "eliberatoare" a "Roții" devenirii.

Regăsim această funcție de "gardian ceresc" la fiecare nivel al simbolismului său:

"Tot ceea ce vezi - cerul, marea, norii, pământul - mâna mea se închide și se

deschide pe rând. Numai eu sunt gardianul imensului univers. Puterea de a-i roti balamalele îmi aparține doar mie...". (Ovidiu, Fastele).

Faptul că reprezentarea zeului Janus, zeul cu două fețe, a supraviețuit răsturnărilor mitologice provocate de creștinism este destul de revelator (cunoaștem, printre altele, cele două figurații din catedrala Chartres), dar este și mai emoționant să vedem cum reprezentarea sa ia forme mai ales ezoterice în cadrul creștinismului inițiativ însuși.

Janus din portalul regal al Catedralei din Chartres

În 1925, de exemplu, Charbonneau-Lassay a atras atenția asupra unui cartuș pictat pe o pagină detașată a unui manuscris bisericesc din secolul al XV-lea găsit la Luchon. Reproducem mai jos acest desen din gravura de la pagina 146 a cărții sus-menționate a lui René Guenon. Observați că fața feminină corespunde unei singure chei (puterea preoțească), în timp ce fața bărboasă a bărbatului corespunde sceptrului (puterea regală). Ambele fețe sunt încoronate, dar mai ales sunt surmontate de monograma IHS și de o inimă.

Janus din Luchon, simbol al timpului triplu

Aici vedem semnificația ezoterică fundamentală a lui Janus, comună Orientului și Occidentului, materializată în beneficiul lui Hristos. Janus, purtătorul lui Hristos, este stăpânul timpului triplu. Deasupra dualității prezent-viitor, care este o dialectică sfâșietoare, el suprapune prezentul evaziv, nereprezentabil, dar Etern, care cuprinde toată realitatea, toate aspectele manifestării. Este funcția divină a celor trei care transcende cele două, ochiul frontal al lui Shiva care reprezintă "sensul Eternității", "motorul nemișcat" al lui Aristotel, iar aici Cuvântul co-etern cu Tatăl, cel care a spus:

"Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul", Apocalipsa XXI. 6.

IV. TIMP CICLIC

Scara ciclurilor

Ne rezervăm posibilitatea de a studia un anumit ciclu pentru dezvoltări viitoare privind ritmurile Timpului calificat. În capitolul VI, vom examina ciclul precesional de 25 920 de ani, întrucât el reprezintă fundamentul doctrinei tradiționale a ciclurilor. Să ne mulțumim aici să îmbrățișăm cu ochii minții formidabila gamă de cicluri care pot fi avute în vedere din punct de vedere uman, de la "ritmul" inimii noastre, care bate de 72 de ori pe minut, până la miliardele de ani avute în vedere de tradiția hindusă.

În această enumerare rapidă, am omis ciclurile cele mai scurte, de la perioadele intra-atomice până la săptămâna noastră de șapte zile.

Ciclul lunar (revoluția sinodică): 29 zile 12 h 44' ;
Ciclul anual zodiacal și solar: 1 an de 365 de zile 1/4;
Ciclul lui Marte: 687 de zile;
Ciclul de activitate solară: 11 ani;
Ciclul lui Jupiter: 11,86 ani;
Ciclul Saros, care determină eclipsele: 18 ani și 11 zile;
Ciclul lunisolar al lui Meton: 19 ani;
Ciclul Saturn-Jupiter: 19,9 ani;
Ciclul Saturn: 29 ani 168 zile;
Ciclul Neptun-Saturn: 35,9 ani;
Ciclul Uranus-Saturn: 45,3 ani;
Ciclul Uranus: 84 ani;
Ciclul Neptun: 165 ani;
Ciclul Pluto: 248 ani;
Ciclul lunar caldeean: 600 ani;
Ciclul egiptean Sothlak: 1.440 de ani;
Era zodiacală, a 12-a parte a ciclului precesional și Ciclul hindus al lui Rama: 2.160 de ani;
Ciclul Daniel: 2.520-2.592 de ani ;
Ciclul lui Enoh: 7.000 de ani ;
Marele ciclu al lui Ezra (143 X 49): 7.007 ani;
Marele an grecesc: 12.960 de ani;
Ciclul deplasării axei principale a orbitei Pământului: 20.700 de ani;
Ciclul zodiacal precesional: 25 920 de ani;
Ciclul de oblicitate a ecuatorului: 40 000 de ani;
Ciclul Manvantara sau ciclul umanității: 64.800 de ani;
Ciclul de variație a excentricității orbitei Pământului: 92.000 de ani;
Kalpa sau ciclul celor 14 Manvantaras: 907.200 de ani;
Ciclul zilei unui an al lui Brahma: 64 411 200 de ani;
Para sau Viața lui Brahma (o sută de ani ai lui Brahma): 2.351.008.800.000 de ani (2.351 miliarde de ani).

S-a subliniat faptul că majoritatea acestor cifre sunt... numere. Dar ce vom spune după ce ne vom reaminti aceste armonii fundamentale care, în mare parte, ne-au fost readuse în memorie prin lectura frumosului *Livre des cycles* de Raoul Auclair ("Aux Portes de France", 1947)? Să ascultăm:

Inima noastră bate de 72 de ori pe minut.

Respirăm de 25.920 de ori pe zi.

Dacă luăm 72 de ani ca durată medie sau teoretică a vieții, se numără: $360 \times 72 = 25\,920$ de zile.

72 de ani reprezintă o "zi" în ciclul precesional, adică timpul necesar pentru ca punctul vernal să treacă printr-un grad al zodiacului datorită precesiei echinocțiilor.

O zi este formată din 1.440 de minute.

În timpul unei zile solare, lumina parcurge 25 920 de milioane de kilometri.

Suprafața masei terestre este de 144 de milioane de km².

Mările acoperă 72% din suprafața Pământului.

Pământul, cu o viteză de 30 km pe secundă (în timpul revoluției sale în jurul Soarelui) parcurge 2 592 000 km pe zi.

Suprafața Pământului este a 12.000-a parte din cea a Soarelui.

Distanța medie de la Pământ la Soare este de 12.000 de diametre terestre, iar de la Lună, de 30 de diametre terestre.

Masa Lunii este de 72 de ori mai mare decât cea a Pământului.

Volumul lui Saturn este de 72 de ori mai mare decât cel al Pământului.

Soarele (și întregul sistem solar) se deplasează spre Vârf (Vega din Lira) cu o viteză de 72.000 km pe oră (această stea Vega va fi polul peste 12.960 de ani).

Toate măsurătorile acestor corelații biologice și cosmice, după cum am văzut, sunt multipli de trei sau trei la pătrat: nouă; ele exaltă Triada și Enneada divină...

Din păcate, aceste armonii cosmice care atestă o prodigioasă unitate de plan, precum și o relație metafizică între cea mai mică și cea mai mare dintre părțile componente ale cosmosului, aceste relații, spirituale și materiale în același timp, care ar ridica știința la nivelul spiritual al celei mai înalte poezii și al celei mai adevărate cunoașteri, și care ar putea servi drept bază pentru magnifice imnuri religioase, nu sunt predate nici de profesorul universitar, nici de preotul din civilizația noastră intelectualistă și obscurantistă de la Sfârșitul Timpurilor. ..

În fața vertiginoaselor roțițe ale acestui ceas cosmic, ale cărui "roți dințate", "ancore", "lanțuri", "pivoți", "pendule" și "arcuri" sunt răspândite în toate dimensiunile într-un spațiu-timp "populat" pe care poate doar arhitecturile prodigioase ale lui Piranesi ni-l oferă în istoria artei occidentale, ne oferă o corespondență plastică, în fața acestei catedrale ale cărei cicluri întrepătrunse formează nenumăratele pietre, două atitudini umane, ni se pare, sunt previzibile: adorația sau admirația. Dacă prima reacție (sperăm, lipsită de orice sentimentalism!) nu poate fi decât cea a unor minți cu adevărat spirituale, putem prevedea că a doua va fi cea a unor inteligențe orientate mai mult spre aspectul practic al fenomenelor și, în special, spre aspectul lor cantitativ. Desigur, trebuie să se țină seama și de natura fizică și matematică a învățaturii tradiționale a Ciclurilor, și nu desenatorul din noi va reproșa nimănui că încearcă, pe baza datelor numerice tradiționale, să acopere teancuri de hârtie cu diagrame și calcule deosebit de incitante. Tentația este într-adevăr prea puternică pentru ca noi înșine să ne fi gândit să îi rezistăm...

Dar trebuie să-i avertizăm și pe cititorii noștri, și în special pe cei interesați de problemele numerice ale Timpului, împotriva tentației de a încerca să realizeze în zilele noastre o sinteză matematică exactă a datelor tradiționale, în primul rând pentru că, fiind atât de îndepărtați de Sursa Primordială de Învățătură, lucrăm acum doar cu elemente de tradiție care, deși numeroase, sunt mutilate și uneori denaturate, în al doilea rând, în ciuda nevoii noastre de a păstra o mentalitate tradițională, suntem cu toții, fără să vrem, conduși să atribuim materialului aritmetic în cauză un caracter cantitativ (așa cum am fost învățați la școală) și nu neapărat calitativ, singura atitudine care ne-ar putea oferi cheia spirituală a adevăratei înțelegeri.

Și totuși, pe baza acestor dificultăți, care nu făceau decât să ne sporească setea, ne-am dat seama că ne aflăm într-un moment în care o încercare de sinteză, de neconceput la începutul acestui secol, devenea din ce în ce mai puțin imposibilă pe măsură ce treceau anii. În ciuda aparențelor, știm încă prea puțin despre aceste noi motive și despre implicațiile lor "cutremurătoare": Pe de o parte, este vorba de punerea la dispoziția occidentalilor a unor materiale tradiționale până acum nesperate, care privesc atât tradițiile orientale, cât și cele occidentale (pe care cele mai bune minți au decis, în sfârșit, să le recunoască drept complementare și nu antagoniste), pe de altă parte, este metamorfoza științelor laice (la nivelul cercetătorilor mai mult decât la cel al "filosofilor științei",

din păcate) în ceea ce privește însăși fundamentele viziunii lumii și contribuțiile senzaționale ale arheologiei care a ruinat schemele "liniștitoare" pe care unii și le formaseră cu privire la "progresul" lui *Homo Sapiens*. Se poate spune că frumoasa "piesă de decor" a științei secolului XX este la pământ și că, cu ajutorul unor materiale noi (pe care majoritatea oamenilor, încă prizonieri ai unor scheme mentale vechi de un secol, refuză să le folosească), sunt posibile noi sinteze, în care multe dintre vechile antagonisme dintre știința seculară și Tradiție se topesc deja ca zăpada la soare.

Istoria calificată de timp

Nu, nu este "întâmplător" sau ca efect al unui determinism pur mecanic și material faptul că anumite căutări, anumite studii și anumite construcții, care erau cândva imposibile, sunt acum posibile. Nu se face nimic care să nu răspundă unei corespondențe profunde între microcosmos și macrocosmos la un moment dat în starea globală a cosmosului și, în ceea ce privește umanitatea, în evoluția planetei vii pe care ne aflăm. Natura noastră triplă, *corpus-animus-spiritus*, ne plasează, la fiecare nivel al existenței noastre, într-o strânsă corespondență, fie armonică, fie dizarmonică (deși se îmbină într-o armonie superioară), cu întreaga manifestare însăși, etapizată calitativ conform schemei metafizice a celor Trei Lumi, fizică, animală și spirituală.

Fericite sunt inteligențele care, în fața acestei catedrale indescriptibile a Lumii vizibile și invizibile, își vor înțelege propriile limite în planul rațiunii umane și, în cunoașterea intuitivă a Căii pe care trebuie să o urmeze, vor exclama împreună cu Sfântul Augustin:

*Credo ut intelligam**,

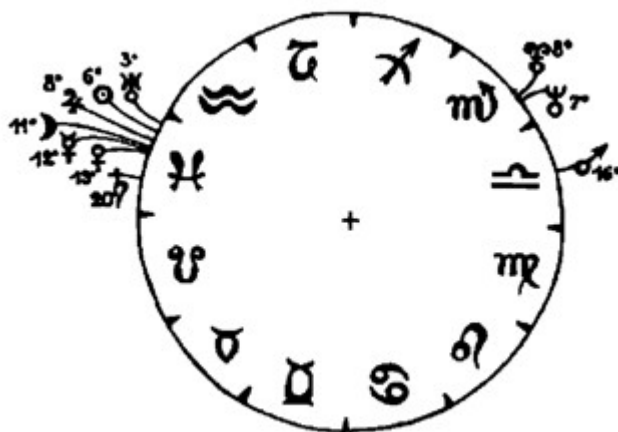
și cu Sfântul Bernard:

"Doamne, fă-mă să cred ca să pot înțelege!"

Aceștia sunt cei care vor fi capabili (fără a se sustrage niciodată de la rigoarea calculelor și de la acuratețea cifrelor !) să traducă dialogul dintre Pământ și Ceruri, să interpreteze semnele planetare și să ne vorbească despre viitorul nostru. Căci, repetăm pentru cei, din păcate mulți, care au doar o concepție mecanică și materială, și deci superstițioasă, despre astrologie, astrele nu sunt cauze, ci, prin pozițiile lor care se schimbă la nesfârșit, simboluri ale stării lumii și ale relațiilor dintre diferitele ei părți. Astăzi, astrologia a căzut în dizgrație și nu mai este decât o simplă tehnică de predicție pe termen scurt și de certitudine precară, manipulată de indivizi de ambele sexe, interesați doar de câștiguri materiale și cărora nu le pasă deloc de "muzica sferelor"... Un grup restrâns de cercetători contemporani cu spirit filozofic și chiar tradițional reacționează din fericire și pun bazele unei relative renașteri, dar este cert că, luată în ansamblu, ceea ce se numește acum "astrologie" justifică o mare parte din disprețul actual al oamenilor de știință, care sunt deja surzi la însăși noțiunea de "știință sacră".

Căci, în funcția sa primitivă de "știință sacră", astrologia tradițională avea ca prim și principal obiect știința ciclurilor și a timpului calificat, în Egipt ca și în China, în văile Eufratului ca și în Indus, în lumea celtică ca și în America precolumbiană. Baza calificării metafizice a Timpului a fost cu siguranță atunci, ca și astăzi, acest "dialog" între fixitatea celor douăsprezece semne zodiacale și mobilitatea celor șapte stele principale. Am văzut că durata de rotație a planetelor în jurul Soarelui constituie baza numerică a ciclurilor fundamentale, dar se pare că prea puținii astrologi contemporani care lucrează din nou la astrologia mondială au pierdut mult din semnificația tradițională a aspectelor prezentate de aceste planete. Unii, încurajați de descoperirea (sau redescoperirea) celor trei planete cele mai lente și mai îndepărtate, Uranus, Neptun și Pluton, din secolul al XVIII-lea până în prezent, acordă din nou toată atenția aspectelor relativ rare și prelungite prezentate de aceste trei planete cu cele două planete "grele" cunoscute în antichitate: Jupiter și Saturn. În special, conjuncția a două sau mai multe dintre aceste planete lente într-un punct al zodiacului face obiectul unei reflecții fructuoase asupra concomitenței acestor aspecte cu anumite perioade critice din istoria omenirii (a se vedea în special lucrarea lui Michel de Socoa, *Les grandes conjonctions*, Chacornac 1951). Se pare că, dintre semnele cerești, acestea sunt cele care trebuie observate și chestionate în mod deosebit.

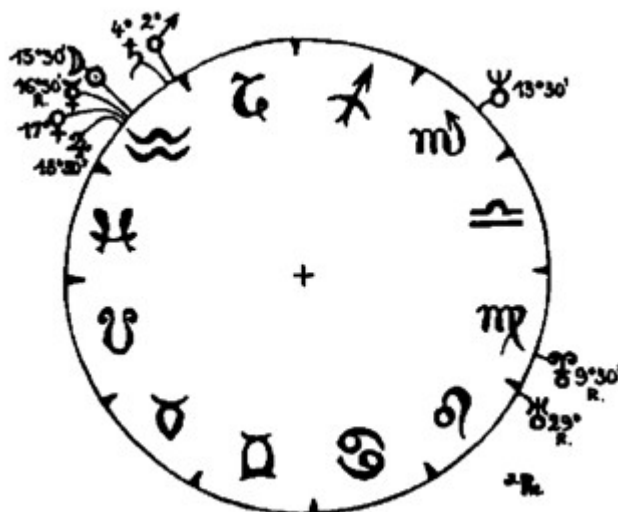
* Credință, dar și inteligență

Doriphoria în 6 martie î.Hr.

Conjuncțiile de o importanță excepțională nu pot să nu atragă atenția astrologilor asupra variațiilor celeste pe perioade lungi: este vorba despre *doriforii*, adică acumularea într-un singur semn, și uneori în câteva grade ale zodiacului, a cinci până la șapte stele. Am ales să reprezentăm aici două dintre acestea, care pentru noi au o semnificație ciclică deosebită: intrarea lumii terestre în "Epoca Peștilor" în luna martie a anului 6 d.Hr.: șapte stele din zece se află în acest semn, iar conjuncția foarte rară Neptun-Pluton se află într-un alt semn de apă: Scorpionul! Această conjuncție extraordinară trebuie să fi precedat cu foarte puțin timp conceperea lui Hristos sau să o fi marcat exact.

A doua temă prezintă cerul din 4 februarie 1962, deosebit de "simetric" față de primul, cu cele șapte stele în semnul Vărsătorului. Vom comenta acest aspect ceresc în capitolul IX, deși, în cele din urmă, o cifră atât de "grăitoare" ca aceasta se poate lipsi de comentarii.

Doriphoria pe 4 februarie 1962, 21 h GMT (Lună Nouă)

Astfel, conjuncțiile, *doriforele* și ciclurile planetare sunt folosite pentru a preciza, reaminti, prezice și mai ales califica - pentru cei care dețin Cheia acestei calificări metafizice - o stare spirituală a Umanității la un moment dat în Istoria sa. Regularitatea divină a mișcărilor "semnificatorilor cerești" autorizează, de asemenea, deși cu prudență, tot felul de previziuni. Alchimistul, care înainte de toate "imită" natura în modul său operativ, lucrează deci în strânsă colaborare cu astrologul - dacă nu este el însuși astrolog -, deoarece "stările" terestre semnificate de aspectele celeste privesc mediul biologic al întregii planete, iar omul este profund imersat în el.

În acest "timp calificat", nu se produc decât acele evenimente care sunt strict permise de

natura acelui timp, iar partea incontestabilă a libertății umane este ea însăși "prevăzută" în acest proces; ea nu poate perturba întregul "plan" celest și divin. Lumea se află astfel în echilibru în fiecare moment, dar acest echilibru se întemeiază el însuși pe mișcarea însăși,

"imaginea Eternității imobile...".

Mai mult - și aici ne întoarcem la miezul problemei - Tradiția ne învață că, în cadrul unui Ciclu al umanității, ritmul aparentei "curgeri" a Timpului suferă o accelerare crescândă și o alterare continuă, pe măsură ce lumea se îndepărtează tot mai mult de "tinerețea" sa și "degenerează" în toate părțile sale. După cum știu atât alchimiștii, cât și misticii, întreaga natură participă, de asemenea, la involuția planetară și reflectă "dizarmonia" crescândă dintre microcosmos și macrocosmos; dar se pare că omul "precede" această decădere și poartă - în măsura în care este conștient - o mare parte din responsabilitate.

Timpul ciclic, imagine a Eternității

Înainte de a încheia această expunere foarte incompletă, să aruncăm o ultimă privire asupra unui simbol extrem de cunoscut, "exercitat" prin noțiunea de Timp calificat, despre care nu vom adăuga nimic, decât că exprimă și el - pe lângă multiplele sale semnificații hermetice deja elucidate - adevărul unei învățături ciclice. La pagina 110 din lucrarea *La philosophie des nombres* (Omnium Littéraire, 1966), A.R. Darry spune următoarele despre acest simbol, care include, bineînțeles, celebrul pătrat Sator:

Poate fi citită în toate direcțiile fără a-și altera sensul... Or, dacă cei care au studiat traducerea acestei enigme sunt de acord să traducă SATOR prin semănătorul, creatorul, OPERA prin lucrări (sau prin verbul a lucra), ROTAS prin cicluri, TENET prin ține sau sprijină, rămâne deschisă discuția asupra sensului lui AREPO, care nu are un sens comun în latină. După părerea noastră, soluția este ridicol de simplă: întrucât AREPO este opusul lui OPERA, vom citi: Creatorul, prin inversiune (printr-o lucrare inversă), își întreține lucrările ciclice (sau întreține și operează evenimentele care se repetă periodic)... toată creația este făcută și întreținută prin reînnoirea unui proces de scindare a energiei "divine" primitive...

S A T O R
A R E P O
T E N E T
O P E R A
R O T A S

Iar pe poetul celei mai înalte metafizici, Platon, îl vom ruga să încheie cu această admirabilă pagină din *Timeu* (37, 38), pe care am numit-o "Nașterea timpului" (traducere de Léon Robin, NRF, Bibliothèque de la Pléiade, t. II, pp. 452 și 453).

"Or, când a văzut lumea în mișcare și în viață devenită Templul Puterilor Eterne, Tatăl care o născuse a fost cuprins de admirație, s-a bucurat și a avut ideea de a o apropia și mai mult de modelul său; căci așa cum acest model se întâmplă să fie un "Viu" etern, tot așa s-a angajat să facă acest univers cât mai asemănător cu el (...). (...) Așa că a avut ideea de a forma un fel de imagine în mișcare a Eternității: în timp ce organiza Cerul, el a format, din Eternitatea neschimbată în unitatea ei, o imagine a desfășurării eterne căreia îi dă ritmul Numerelor: și aceasta este ceea ce noi numim Timp (...) care imită Eternitatea prin descrierea Ciclurilor în ritmul Numerelor divine..."

Fie ca sufletul marelui Platon să ne călăuzească în prezentările noastre ulterioare, al căror unic scop va fi acela de a observa această "desfășurare eternă ritmată de Numere" și de a încerca să elucidăm, prin intermediul funcționării Ciclurilor cosmice, semnele Timpului nostru.

CAPITOLUL II

Tradiția ciclurilor în fața ipotezei transformiste

"Astfel, Elohim a făcut fiarele sălbatice după felul lor, vitele voastre după felul lor și toate târâtoarele pământului după felul lor...".

Geneza I, 25.

I. FORMAREA DOGMEI TRANSFORMISTE

Din punct de vedere istoric, ideea modificării progresive și a creșterii complexității lumii vii, pornind de la formele elementare, își are rădăcinile în antichitate, de când Anaximandru, în secolul al XX-lea î.Hr. susținea că strămoșul omului a fost un pește. El nu și-a susținut "intuiția" cu nicio încercare de explicație, așa cum nu au făcut-o nici Xenofan din Colophon, Anaxagora din Clazomenes sau Empedocle, care au concurat cu imaginația pentru a propune teorii care, deși pur și simplu pitorești, au avut totuși consecințe morale foarte pozitive: De exemplu, Empedocle, ducând conceptul său de unitate a lumii vii până la etică, declară că *"a pune mâna pe un animal echivalează cu un parricid"*. .. Dar poate că nu este absolut esențial să ne bazăm respectul și dragostea pe care le datorăm fraților și surorilor noastre inferioare pe ideea unei eredități biologice comune...

O mare parte a mitologiei antice se bazează pe ideea generală de metamorfoză, care se reflectă în bestiarele noastre din Evul Mediu și Renaștere.

Cu toate acestea, timp de peste două milenii, credința în fixitatea speciilor de plante și animale, bazată pe experiență și observație, precum și concepția tradițională a creației lor divine, nu a fost supusă nici unui atac semnificativ. În schimb, în secolul al XV-lea, Linnaeus și Buffon au stabilit o concepție fixă a lumii vii. Dar, fără îndoială, Maupertuis a fost cel care, în același timp, a meritat epitetul de "primul transformist" și, mai precis, de "primul mutaționist", deoarece a explicat apariția unor specii noi printr-o serie de mici "erori" făcute de natură în reproducerea speciilor existente.

După el, Jean-Baptiste-Charles Robinet, La Mettrie și Diderot au încercat să explice ipoteza originii animale a omului cu ajutorul unor argumente diverse. Primul care a conceput ideea unei evoluții progresive care să cuprindă întreaga lume vie a fost Dr. Erasmus Darwin, bunicul lui Charles.

Căci este un fapt de civilizație și un semn foarte clar al vremurilor faptul că am ajuns în secolul al XVII-lea în "epoca luminilor", epoca rațiunii umane, dornică să se elibereze cu orice preț și în toate modurile de tradiția revelată și, mai insidios, dornică mai ales să nege originea divină a omului și să se elibereze de imperativele morale și spirituale pe care le implică o astfel de ascendență. Voltaire, exilat în Anglia între 1726 și 1729, s-a împrietenit cu Bolingbroke, Locke, Pope și Swift, toți filosofi atei care înlocuiseră deja ideea de creație și tradiție cu cea de evoluție rectilinie și progres nesfârșit. Când s-a întors în Franța, anglomania care domnea acolo i-a asigurat succesul *"Lettres anglaises"*, iar de atunci încolo "gândirea liberă", cluburile și proaspăta francmasonerie franceză aveau să modeleze, cu eficacitatea pe care o știm, gândirea oratorică a acestui secol, care predica toleranța, dar nu a încetat să distrugă, printre altele, decorul, vitraliile și uneori chiar arhitectura bisericilor gotice, înlocuindu-le cu teatralul *"Grand Goût"* al catafalcurilor la modă.

De asemenea, Buffon s-a întors din Anglia ca evoluționist. Aici vedem prima caracteristică a doctrinei: aceea de a fi o opțiune filosofică înainte de a fi o consecință strictă a examinării faptelor observabile. Dar era încă prea devreme pentru a proclama prea tare noua dogmă; primul său volum din *Istoria Pământului* i-a adus condamnarea de la Sorbona. La moartea sa, Lacépède, care sub Napoleon I a devenit președinte al Senatului și președinte al Marelui Orient, și-a finalizat *Histoire naturelle des poissons* și a încununat-o cu o prefață în care a expus o teorie completă a evoluției progresive, în ciuda opoziției lui Daubenton și Cuvier.

Cele două date-cheie în dezvoltarea ipotezei transformiste sunt, fără îndoială, 1809 și 1859.

Acestea au fost, respectiv, publicarea lucrării *Philosophie zoologique* a lui Jean Lamarck și a lucrării *L'Origine des espèces* a lui Charles Darwin.

Potrivit lui Lamarck, întregul regn animal, inclusiv formele cele mai înalte, derivă, prin complexitate crescândă, din organizarea unor forme *nidimcotice* analoge infuziei noastre. El nu face nicio lumină asupra cauzelor acestei complexificări; în schimb, este prolix în ceea ce privește modalitățile procesului: în funcție de faptul că, din cauza mediului extern, un organ este folosit sau nu, acesta se dezvoltă sau se atrofiază. Ba mai mult, se pot forma organe noi de la zero! Astfel, explică el, cârțița și-a pierdut ochii trăind în întuneric, șarpele și-a pierdut picioarele târându-se, iar rumegătoarele au dobândit coarne pe craniu luptându-se frunte în frunte, că limicolele și-au alungit picioarele întinzându-le pentru a evita contactul cu apa, că rațele și-au alungit picioarele înotând în lichide, că girafele și-au alungit gâtul întinzându-l spre frunzișul înalt, și așa mai departe. Sistemul lui Lamarck postulează astfel două principii: acțiunea transformatoare și creatoare a mediului și ereditatea caracterelor dobândite.

Georges Cuvier, care tocmai fondase paleontologia, care credea în fixitatea speciilor și care considera că potopul biblic nu era decât ultima dintre marile convulsii care modificaseră suprafața globului în trecut, a avut libertatea de a-l ironiza pe Lamarck:

"Un metafizician poate deriva din el o întreagă generație de sisteme, dar nu poate rezista la examinarea cuiva care a disecat o mână, o viscere sau chiar o pană...".

Doar Geoffroy Saint-Hilaire a îndrăznit să recunoască faptul că a fost un discipol al lui Lamarck, denunțându-i în același timp exagerările. Atât timp cât a rămas strict observațional, Geoffroy a făcut multe descoperiri fructuoase pentru zoologie.

"Pe de altă parte, când a încercat să stabilească analogii între vertebrate și nevertebrate, de exemplu între inelele insectelor și vertebrele peștilor, a ajuns la concluzii extravagante, care au fost criticate pe bună dreptate și cu asprime de marele Cuvier...". (Jean Rostand, *L'Evolution*, Delpire 1960, p. 40).

În acest moment a avut loc celebra controversă dintre Geoffroy Saint-Hilaire și Cuvier în fața Academiei de Științe, controversă care s-a încheiat abia la moartea lui Cuvier, în 1832. În 1859, publicarea cărții *Originea speciilor* a făcut senzație și a reaprins dezbaterea, care a fost alimentată și mai mult în 1871 de lucrarea *The Descent of Man*, în care Darwin afirma că originea animală a speciilor noastre era una dintre consecințele inevitabile ale transformismului. În timp ce, pentru Lamarck, numai mediul provoacă schimbarea și adaptarea organismelor vii, pentru Darwin, organismele vii sunt prin natura lor instabile: ele se schimbă puțin în toate direcțiile la fiecare generație, iar evoluția va fi cu atât mai rapidă cu cât generațiile sunt mai numeroase; mediul intervine doar pentru a elimina formele aberante sau neadaptate. Și, bineînțeles, ca și Lamarck, Darwin a adăugat în mod logic la acest sistem ereditatea caracterelor dobândite. Este de înțeles că această viziune a evoluției fără un plan specific, deși progresiv, a fost o bombă la vremea respectivă:

"Până la Darwin, una dintre dovezile clasice ale existenței lui Dumnezeu a fost așa-numita dovadă fizico-teologică, derivată din finalitatea structurilor animale. Perfecțiunea unui ceas atestă existența ceasornicarului... Acum, știința, prin gura unui adevărat om de știință, pretindea că ceasul fusese capabil să se construiască singur: selecția naturală acționa ca și cum ar fi fost divină..." (Jean Rostand, *ibidem*, p. 57).

De aici încolo, teoria transformismului în întreaga Europă s-a diversificat și a devenit extrem de complexă, conducând până în prezent la o multitudine de curente uneori violent opuse, pe care ar fi peste scopul acestei scurte prezentări să le deslușească.

Să spunem doar că, în rândul cercetătorilor, unii se revendică de la Lamarck, alții de la Darwin, dar noile evoluții ale geneticii și imposibilitatea de a verifica experimental ereditatea

caracterelor dobândite, care este cheia de boltă a întregului sistem transformist, au pus în încurcătură multe minți și au alimentat numeroase controverse, dintre care cea mai mică este că, în ciuda unui anumit conformism al tăcerii, ele nu s-au potolit nici astăzi!

În 1901, mutaționismul lui H. de Vries a dat un nou suflu teoriei, înlocuind controversatele scheme La-Marckiană și Darwiniană cu ideea unei variații abrupte, ereditare: am revenit la viziunea lui Maupertuis și, mai ales, contrar celor afirmate fără dovezi de teoreticienii anteriori, am propus un proces care este abundent observat în natură. Unii neo-darviniști s-au opus violent noii teorii. Alții, dimpotrivă, care sunt larg reprezentați astăzi, includ mutația printre principalii factori evolutivi.

Dar, alături de aceste speculații și lucrări de laborator, paleontologia, și în special paleontologia umană, a fost, desigur, cea care a furnizat cel mai mult material pentru construcția mereu reînnoită a "Bisericii" transformiste.

După moartea lui Cuvier, care a întemeiat noua știință pe baze nepieritoare, Boucher de Perthes, "inventatorul" preistoriei, a fost cel care, prin săpăturile sale și prin descoperirile de pietre cioplite în depozitele aluviale de pe Somme, a impus ideea unei umanități contemporane cu animalele "antediluviene". Imediat, filozofii transformiști și-au dat seama de beneficiul incomparabil pe care teoria lor îl putea obține din studiul oaselor fosile și au trimis săpători zeloși care, de fapt, au acumulat până în prezent o masă considerabilă de documente care au oferit noi și abundente subiecte de controversă.

Oasele găsite în 1857 la Neanderthal, lângă Dusseldorf, în ciuda coborârii craniului și a proeminenței enorme a arcadelor *superciliare*, corespund unui "preomeneu" destul de apropiat de *Homo Sapiens*. Pe de altă parte, în 1890, transformiștii au crezut că au găsit "veriga lipsă" pe care Haeckel o prezisese între maimuță și om atunci când doctorul Dubois, în timpul unei misiuni de săpături în Java, a dezgropat doi dinți, un craniu și un femur, intermediare din punct de vedere morfologic, se pare, între cele ale primatelor și cele ale omului. În 1908, un maxilar inferior fosil a fost scos din nisipurile de la Mauer, lângă Heidelberg, pe un teren datat la limitele Pliocenului și Pleistocenului, adică în era terțiară și cuaternară, în urmă cu aproximativ 600.000 până la un milion de ani. Era cea mai veche fosilă "umană" cunoscută. În același an, noi oase de *Neanderthal* au fost descoperite într-o peșteră din La Chapelle-aux-Saints, în Corrèze; zăcămintul era de tip Mousterian (cu o vechime de aproximativ 120.000 de ani).

De atunci încolo, descoperirile par să se înmulțească: 1912, Piltown; 1914, Talgai în Australia; 1921-1929, celebrul Sinantrop de la Choukoutien, lângă Peking; 1925, bărbatul din Londra; 1926, Denise, în Auvergne; 1947. Fontchevade; 1955, Swanscombe; pentru a le menționa doar pe cele principale.

Există un acord general în ceea ce privește clasificarea acestor fosile după următoarea scală, din care se admite că diverse elemente sunt încă conjecturale:

ÉPOQUES GÉOLOGIQUES	GLACIATIONS	TYPES HUMAINS ET PRÉHOMINIENS	MILLÉNAIRES
Quaternaire	Holocène	Homo Sapiens	100
	Würm I Würm II Würm III	Néanderthal Homme de Palestine Homme de Fontchevade Homme de Swanscombe	200
	Riss	Homme de Mauer Sinanthrope Pithécantrope	400
	Grand interglaciaire	Homme de Heidelberg	500
	Mindel	Australopithèque	600
	Günz		
	Pleistocène		
Tertiaire Pliocène			

Nu există niciunul dintre acești "pre-umani" care să nu fi făcut obiectul unei literaturi abundente. În special *Sinanthropul* descoperit în 1921 de către Dr. Ånderson... Timp de șapte ani, au fost descoperiți doar trei molari. În 1928, Dr. Pei a colectat bucăți de craniu și numeroși dinți, urmate de o calotă craniană. În situl Choukoulieu, l-am găsit pe părintele Teilhard de Chardin, ale cărui scrieri, după cum se știe, aveau să aibă un mare impact de atunci încolo. În aceste pagini, vom analiza opera sa doar din punct de vedere științific, rezervând capitolul VIII pentru implicațiile sale teologice și metafizice.

Știm că a visat să fuzioneze într-o sinteză îndrăzneată transformismul ateu și credința creștină și că, pentru a construi o punte între aceste școli de gândire atât de diferite, a crezut și el că poate conferi materiei puterea de *autocreație* - făcând ecou la "élan vital" al lui Bergson -, prevăzând în viitor o asumare a totalității numărului viu într-o "convergență" spirituală spre un misterios "punct Omega" pe care nu se temea să-l asimileze unui "Hristos cosmic în evoluție". Această doctrină a venit la momentul potrivit pentru a încălzi o lume occidentală angoasată, însetată de speranță și sfâșiată între învățăturile - de altfel, puțin înțelese - ale unei științe aflate într-o continuă "explozie" și vocea deja foarte îndepărtată și adesea distorsionată a unei Biserici aflate în amurg. Datorită lui Teilhard, dogma transformistă, care a fost adoptată pe scară largă în cercurile științifice, și mai ales în cercurile academice, care își bazează etica materialistă pe ea, s-a bucurat în anii 1960 de o popularitate pe care nimeni nu ar fi îndrăznit să o spere cu doar douăzeci de ani în urmă. În prezent, în metrou, la coafor și la un ceai între două *petits fours* (ronțăituri), cine nu vorbește despre "convergență", "hominizare", "mutanți" și "punctul Omega"? Ce glorie! Ce triumf! Acest suflu cuceritor pare să fi măturat totul. Adversarii parcă au rămas muți și paralizați. Mecanismele de "planare" în "noosferă" și de "hristogeneză" puse în mișcare la trâmbița glorioasă a imnului Materiei în procesul de "emergență" par acum să domnească nestingherite peste o lume care tocmai a recunoscut o nouă *Evangelhie*. Cine ar îndrăzni să se opună acestui ciclon pe cât de încântător, pe atât de liniștitor?

Și totuși...

II. OBIECȚII ȘTIINȚIFICE

Și totuși, se pare că pentru cei care încă mai știu să întoarcă paginile unei cărți, să exploreze publicațiile de specialitate și să-și folosească materia cenușie în mod independent (căci gândirea liberă, slavă Domnului, nu este apanajul "liber-cugetătorilor"), apar opoziții ciudate și contradicții surprinzătoare, și nu au încetat niciodată să apară. De fapt, acest "imn transformist" este plin de note false. În timp ce întregul "sistem" omniprezent al presei *atee* sau progresiste catolice, al radioului și al televiziunii, continuă să cânte fără încetare o *osana* triumfătoare zeului Progresului și evangheliei transformiste, cercetători, savanți, profesori și scriitori, mergând uneori până la a-și compromite cariera, îndrăznesc să scrie respingerea asentimentului general și să-și expună motivele. Vocile lor sunt cu siguranță reduse la tăcere, iar manuscrisele lor găsesc rareori un editor. Ei sunt "necunoscuți" pe undele de emisie sau pe micul ecran... Cu toate acestea, unii dintre ei, ajutați uneori de profesia lor sau de notorietatea lor anterioară, reușesc să ofere apa limpede a gândurilor lor celor care nu se mulțumesc cu robinetul public. Din această apă vom încerca să bem acum.

Ne cerem scuze cititorilor noștri pentru abundența de citate pe care urmează să le oferim. În domeniul controversat de astăzi, oricine nu poartă eticheta liniștitoare de "specialist" și merge împotriva "înțelepciunii primite" riscă să nu fie crezut pe cuvânt dacă nu invită adesea "martori" să vină și să vorbească direct.

Primul dintre aceștia va fi Jean Rostand, un ilustru biolog și ateu profund, despre care nu se poate spune că *a priori*-urile sale "spirituale" îi afectează rigoarea științifică. Onestitatea sa intelectuală, franchețea sa uneori dureroasă (care duce uneori la contradicții acceptate, pe care le vom remarca mai târziu) nu se lasă tăiate și au produs rezultatul uimitor că, în ciuda faptului că a fost copleșit de titluri și de faimă, el este astăzi practic la fel de "necunoscut" pe undele noastre de radio ca Alexis Carrel...

Ce are el de spus despre neo-lamarckism?

'În această privință, nu avem nimic de sperat, nu numai pentru că nu se transmit caracteristicile dobândite, ci mai ales pentru că nu vedem niciodată materia vie să răspundă la mediu sau la modul de funcționare prin schițarea celei mai mici structuri noi. În prezent, nu lipsesc biologii care se încăpățânează să strâmbe din ochi la lamarckism și repetă, cu un aer cunoscător, că acesta nu și-a dat duhul. Ne întrebăm care este motivul lor ascuns și dacă speră în mod serios că ne vom întoarce la ideea că efortul de a merge a făcut să crească picioarele, că efortul de a zbura a făcut să crească aripile (...). Serios, ar fi timpul să renunțăm la toate iluziile lamarckiene și să punem capăt, o dată pentru totdeauna, acestui basm pentru adulți care ne aduce aminte de celebrele "Histoires comme ça/Povești ca asta" ale lui Rudyard Kipling'.

(Jean Rostand, *L'Evolution*, Delpire 1960, p. 80 și 83.)

"Prin urmare, pentru a explica evoluția, trebuie neapărat să ne referim la modificări care se produc direct în cromozomi și care, prin definiție, vor fi transmisibile: aceasta este cea de-a doua teză, cea a mutaționismului, care, pe scurt, nu face decât să actualizeze și să clarifice teza darwinistă. Dintre aceste modificări directe ale moștenirii ereditare, cunoaștem unele, care sunt mutații..."

(J.R., *L'Homme*, NRF, cap. 8.)

Dar utilizarea mutațiilor ridică, de asemenea, obiecții biologice brutale:

"Mutații, așa cum îi putem observa, sunt mai degrabă forme de degenerare decât de "progres" sau de adaptare..."

(Jean Servier, *L'homme et l'Invisible*, p. 23)¹.

"Mutațiile pe care le cunoaștem și pe care dorim să le facem responsabile de construcția lumii vii sunt în general privațiuni organice, deficiențe (pierderea pigmentului, pierderea unui apendice) sau duplicări ale unor organe preexistente. În orice caz, ele nu aduc niciodată nimic cu adevărat nou sau original la nivel organic, nimic care să poată fi considerat ca fiind baza unui nou organ sau începutul unei noi funcții (...) Nu mă pot convinge să cred că aceste "scăpări" ale eredității ar fi putut, chiar și pe parcursul imenselor perioade de timp de care dispune evoluția vieții, să construiască întreaga lume vie, cu bogăția și delicatețea sa structurală, cu uimitoarele sale "adaptări" (...). ...); nu văd nimic care să-mi permită să concep schimbările profunde, metamorfozele fantastice pe care suntem obligați să le imaginăm în istoria evoluției atunci când vorbim despre trecerea de la nevertebrate la vertebrate, de la pești la batracieni, de la batracieni la reptile, de la reptile la mamifere..."

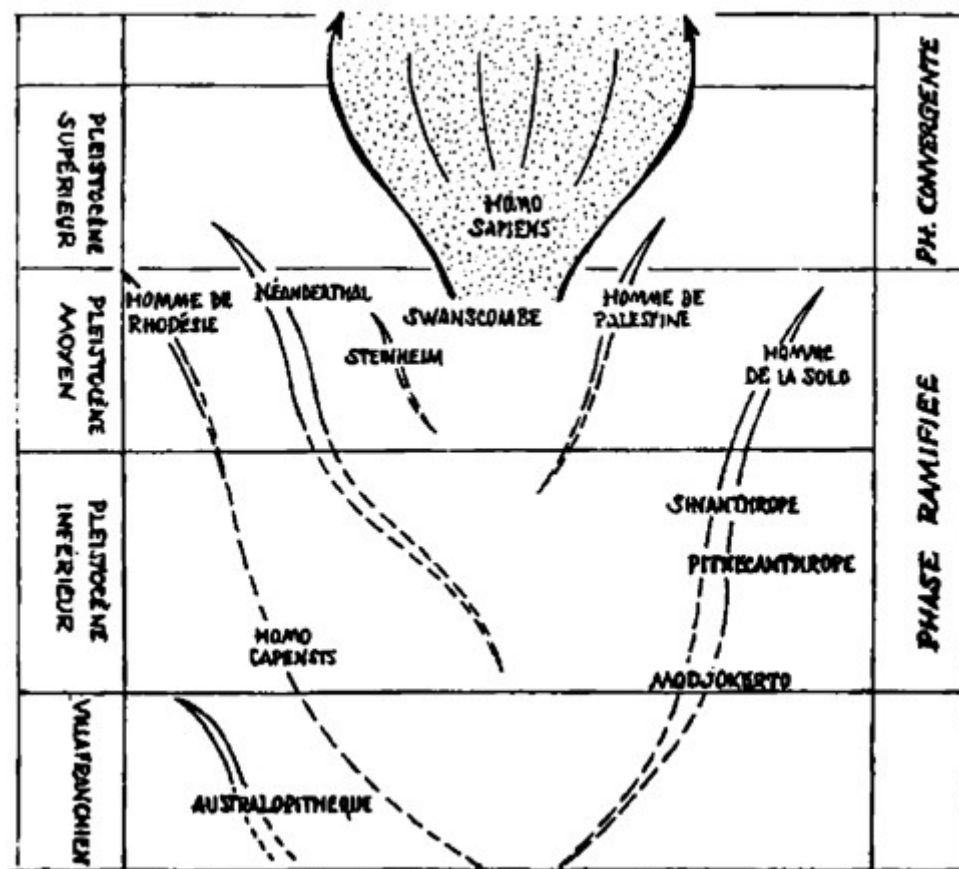
(Jean Rostand, *Evolution*, p. 79.)

Știm că această "poveste a evoluției" a fost descrisă din belșug: un "copac" imens ale cărui "ramuri" sunt atașate de "ramuri", apoi de un "trunchi". Toate acestea plac ochiului, flatează imaginația, seduc mintea... Dar acest frumos "copac" al transformismului, pe ce se bazează el?

"Majoritatea tipurilor fundamentale ale regnului animal ni se prezintă fără nicio legătură din punct de vedere paleontologic..."

Profesorul Deperet, paleontolog,
Transformation du monde animal
(Transformarea lumii animale).

¹ Jean Servier este profesor de etnologie și sociologie la Faculté de Montpellier. Este autorul, printre altele, al cărții *Les Portes de l'Annie (rites et symboles)*, Laffont, al unei *Histoire de l'Utopie*, N.R.F., și al unei cărți importante, *L'Homme et l'Invisible*, Laffont 1964.

Fazele de naștere ale oamenilor. Structura schematică în ipoteza "erelor" (în Le Groupe Zoologique Humain de P. Teilhard de Chardin, Albin Michel, 1956)

Observați că în această diagramă a "Arborelui evoluției", ramurile sunt punctate, iar trunchiul rămâne ipotetic.

"Fenomenologia lui Teilhard de Chardin duce la o cosmologie punctată... Gândirea cosmologică actuală spune mai puțin despre univers decât despre om într-una din nevoile sale incoercibile...".

(Pierre Fougey-Rollàs, revista Arguments, trimestrul IV, 1961).

"Dacă respingem liniile punctate ale arborelui evoluționist și ipotezele secolului trecut în favoarea exclusivă a faptelor observabile, dacă înlocuim vechea axiomatică cu o abordare fenomenologică, atunci oamenii ne apar, de la un capăt la altul al spațiului și timpului, egali în inteligență și perfecțiune morală, indiferent de civilizațiile din care fac parte sau au făcut parte (...). ...] Nu avem dreptul să admitem că umanitatea are un punct de inserție pe trunchiul presupus evolutiv al animalității: acesta este un postulat sau un act de credință, nu o concluzie logică. **Vrem să vedem un singur trunchi cu ramuri divergente, în timp ce observarea faptelor ne arată o pădure cu arbori diferiți, clar separați.** Dorința încăpățânată de a găsi "veriga lipsă" îi determină pe cei mai cinstiți oameni de știință să ceară fapte, să tragă concluzii înainte de a fi întreprins cea mai mică analiză (...) Dacă ar exista o dezvoltare continuă a creierului de la animalitate la om, ar trebui să existe tranziții în pragul umanității pe care noi nu le găsim...".

(Jean Servier, L'Homme et l'Invisible, p. 49, 363, 35 și 48).

Ce trebuie să înțelegem din clasificarea unor oase prezentate ca ipotetici "pre-umani"? Australopithecus în special?

"Pentru ca Australopithecus, cu o capacitate craniană de 600 cm', să fie în sfârșit legătura

găsită între animalitate și om, ar trebui să găsim forme cu 610, 620, 650, 700, 900 cm¹. Prin urmare, este mai aproape de maimuță și de cei 450 cm³ ai gorilei decât de om; nu este o verigă lipsă"

(ibidem, p. 47).

Dacă, pornind de la acest Australopithec, care nu poate fi un "strămoș" pre-uman, ne întoarcem la vârful "scării" pe care am reprodus-o mai sus, găsim câteva tipuri foarte bine definite, în special celebrul *Sinanthrope*. Este acesta "intermediarul" pe care îl căutăm între primat și hominide? Nu, deoarece:

"o femeie australiană din zilele noastre, cu o capacitate de 1181 cm³, este deci apropiată de un Sinanthrope care avea între 1100 și 1200 cm³. Neanderthalienii din Mont Cirké sau Le Moustier, cu o capacitate craniană de 1500 și 1564 cm³, sunt foarte apropiați de parizienii din zilele noastre cu cei 1559 cm³. În sfârșit, omul de Neanderthal, cu 1.408 cm³, avea o capacitate craniană foarte apropiată de cea a unui napolitan modern (1.401 cm³) (...) Mai mult, nu a existat o variație reală a capacității craniene de la Neolitic încoace..."

(Jean Servier, ibidem, p. 47 și 46.)

În același mod, profesorul Marcellin Boule respinge filiația Pithecanthrope, în care vede o formă gigantică de maimuță înrudită cu grupul Gibbon. Alții merg mai departe:

*"Pitēcanthrope și Sinanthrope pot fi, prin urmare, varietăți ale aceleiași specii sau două specii separate, dar cu siguranță nu sunt înrudite cu omul. Termenii **hominian** și **antropian** au fost inventați de evoluționiștii transformiști pentru a desemna maimuțele despre care se crede că ar fi strămoșii omului; totuși, astăzi ele sunt și au rămas întotdeauna identice cu ele însele: Sinantropi din cei 50 m care formează umplutura locusului L. din Choukoutien sunt identice la bază ca și în partea superioară a zăcămintului. Nici ei și nici descendenții lor nu au evoluat vreodată spre forma umană, cu excepția ipotezei transformiste..."*

(Doctorul A. Dubois și profesorul O. Fribault, Evolution ou Création, Nisa 1957).

Și cum putem să nu observăm, aproape întotdeauna, subtilitatea și fragilitatea "dovezilor"? Aici un dinte, acolo un fragment de maxilar sau de craniu, din care credem că putem reconstitui schelete întregi!

Și, pe lângă erorile pe care astfel de extrapolări le implică inevitabil, ce să facem cu numeroasele falsuri dovedite, dintre care unele au ajuns chiar pe prima pagină a ziarelor?

Între 1911 și 1913, la Piltdown (Sussex) au fost exhumate diferite oase, printre care un craniu și un maxilar:

*"În august 1913, un paleontolog francez, Abbé Teilhard de Chardin, a explorat depozitul și a găsit un canin pe care l-a atribuit jumătății maxilarului; acest canin a întărit și mai mult caracteristicile simiene ale maxilarului. Totul, în conformitate cu istoria și evoluția, a fost acceptat fără discuție până în 1953. Timp de patruzeci de ani, Omul din Piltdown a rămas argumentul major al preistoricienilor. În 1953, domnii Weiner, Le Gros, Clark și Oakley au repetat testele cu fluor și au dovedit că maxilarul inferior și dinții aparțineau unei maimuțe, nici măcar unei maimuțe preistorice, ci unei maimuțe moderne ale cărei "rămășițe clasate și machitate fuseseră introduse voluntar în depozit" (Marcellin Boule și Henri V. Vallois, p. 193 din **Hommes fossiles**, ed. a 4-a, 1953). Examinarea faimosului dinte canin cu o lupă a relevat "striații paralele, cum ar fi putut fi produse de un abraziv" (id.). Omul din Piltdown a fost un fals grosolan..."*

(Jean Servier, L'Homme et l'Invisible, p. 32.)

Jean Servier adaugă cu pertinentță, în legătură cu obiectele și cărămizile de la Glozel (vezi nr. 227 din *Atlantida*) care dovedesc o civilizație foarte avansată și foarte veche:

"Merită să ne amintim în acest sens că posibilele falsuri de la Glozel, care contraziceau teoria evoluționistă, nu au primit nici măcar beneficiul îndoielii, nici măcar o amânare de câteva ore, dacă nu chiar de patruzeci de ani de impunitate, ca în cazul omului din Piltdown. Trei mii cinci sute de obiecte au fost respinse fără nicio verificare sau analiză¹. Pe de altă parte, rămășițe eterogene au fost identificate cu mare entuziasm și folosite în alcătuirea unor reconstituiri uimitoare..."

(p. 32 și 33)

Căci transformiștii sunt hotărâți să găsească pretutindeni urme ale evoluției tehnice continue a omului preistoric;

"Preistoricii și etnologii au ocolit discontinuitatea raselor umane pentru a reține doar două serii evolutive paralele: creșterea, chiar dacă relativă, a capacității craniene odată cu dispariția anumitor caracteristici somatice și, simetric, complexitatea crescândă a uneltelor... Această viziune simplistă asupra tehnologiei umane stă la baza întregii gândiri evoluționiste care a fost transformată într-un sistem științific. Această idee a părut atât de satisfăcătoare pentru minte, încât suflete bune au deformat piese, au șlefuit dinții și au trunchiat maxilarul unei maimuțe, așa cum au făcut la Piltdown, pentru a pune mai clar în paralel evoluția creației cu evoluția tehnicilor occidentale, atribuind Creatorului încercări și erori similare celor ale omului alb..."

(Jean Servier, ibidem, p. 179.)

Premisa de bază a transformismului este, de fapt, imperfecțiunea originilor și căutarea perfecțiunii progresive prin intermediul materiei care creează viața și gândirea! De fapt, paleontologia umană ne pune față în față cu specii foarte specifice. Unele sunt apropiate de maimuță, altele de omul actual, și reprezintă urmele unor pre-umanități dispărute, ale unor cicluri care s-au încheiat. Dar toate sunt perfect stabile și fixate în timp.

Ceea ce este valabil pentru oameni este valabil și pentru animale și plante:

"Deși flora și fauna se succed pe scena mondială, ele nu apar într-o ordine de progres treptat, așa cum ar vrea teoria transformării și evoluției speciilor: primele ființe pe care le găsim fosilizate sunt deja foarte complicate și foarte variate ca aspect. Mai mult, multe specii au traversat toate erele geologice și au ajuns la noi neschimbate, absolut asemănătoare cu strămoșii lor din Devonian și Silurian; dacă multe dintre ele trăiesc încă în mările de astăzi, este pentru că găsesc acolo condiții de mediu asemănătoare cu cele pe care strămoșii lor le-au găsit în mările Devonian și Silurian. Alte specii, pe de altă parte, au dispărut pentru că mediul în care au fost create a dispărut fără urmă, în timp ce speciile create pentru noul mediu le-au înlocuit..."

(Docteur Dubois și Professeur Fribault; *Evolution ou Création*, p. 48).

La aceste obiecții privind lipsa totală a dovezilor actuale ale evoluției progresive, transformiștii vin cu obișnuita porțiță: speciile care sunt fixate astăzi au evoluat cândva în condiții diferite de cele actuale. Dar dacă așa stau lucrurile, de ce nu ne oferă paleontologia o mulțime de forme intermediare pe care să le putem desena în "linii punctate"? Chiar și dispărute în prezent, aceste forme stau mărturie a transformismului trecut. Dar există încă lacune uriașe.

"Geneza, viața și evoluția ei ulterioară nu ar fi fost posibile decât în timpul unei anumite perioade de evoluție cosmică..."

(Jean Rostand, *L'Evolution*, p. 88.)

În ceea ce privește "geneza", aceasta este, de fapt, ceea ce tradițiile au învățat întotdeauna: mediul de viață era calitativ foarte diferit de al nostru la acea vreme. Cu toate acestea, ele nu au

¹ Cărămizile Glozel, acoperite cu inscripții pre-diluviene, au fost autentificate de către Institutul Științific danez Riso în 1972, folosind procesul de termo-luminescență.

vorbit niciodată despre o evoluție progresivă care să urmeze acestei geneze. Geneza este definită ca o serie de creații succesive: este suficient să citim "în spirit" relatarea celor șase "Zile" din Geneza voastră biblică. După fiecare creație, speciile pot fi suprimate ca urmare a unei schimbări de mediu și se pot adapta în detaliu, dar fiecare dintre ele rămâne identică în specificitatea și genetica sa.

*"De foarte mult timp, nicio inovație structurală majoră nu a fost introdusă în domeniul vieții. După cum a subliniat Lucien Cuénot, au trecut mai mult de șase sute de milioane de ani de când s-au format marile **phyla** sau **clade** în regnul animal..."*

(Jean Rostand, L'Homme, capitolul 8.)

Citind aceste rânduri, s-ar putea crede că Rostand era creaționist, dar el era mai degrabă un "spontanist":

"Suntem, ca să spunem așa, reduși să admitem generarea spontană a vieții"

(Ibidem),

El nu a fost singurul care a recunoscut fixitatea speciilor:

"Majoritatea tipurilor fundamentale ale regnului animal ni se prezintă fără nicio legătură din punct de vedere paleontologic".

(Charles Dbpéret, *Les transformations du monde animal*, 1907).

"Încă de la începutul erei primare, au existat toate grupele majore de nevertebrate marine, net distincte unele de altele. În mod similar, fiecare clasă de vertebrate a apărut brusc cu specii numeroase și variate. Pentru evoluționist, acest fapt echivalează cu o condamnare la moarte..."

(Louis Bounoure.

Profesor de biologie generală la Facultatea de Științe din Strasbourg,
Déterminisme et finalité, Flammarion 1957).

"Dacă luăm, de exemplu, toate echinodermele, de la formele fosile din perioada primară până în prezent, adică pe o perioadă pe care geologii o estimează la șase sute de milioane de ani, trebuie să recunoaștem că "nimic nu a ieșit din ele care să nu fie o echinodermă"

(Cuénot, *L'Evolution biologique*, p. 17).

Acest lucru echivalează cu a spune că ariciul de mare a rămas un arici de mare (...) Nimic nu ne permite să afirmăm științific vreo evoluție morfologică sau existența unei ierarhii progresive între speciile vii: o astfel de credință materialistă este contrazisă de observarea faptelor pe care pretinde că se bazează..."

(Jean Servier, p. 20 și 27-28.)

"Fiecare specie care apare arată în primii săi reprezentanți tipul perfect realizat la prima încercare. Și mai bine, speciile nu apar încet, una câte una, pe măsură ce progresează transformarea organismelor: dimpotrivă, ele apar brusc, în număr mare, cum spun paleontologii, "într-o tufă"..."

(Doctorul Dubois și profesorul Fribault, *Evolution ou Création*, p. 48).

Știm, de asemenea, că principalul argument al transformiștilor, seria "evolutivă" a ecvideelor fosile, care ar fi condus de la *Eohippusul eocen* la calul actual, s-a prăbușit:

*"Observația geologică stabilește în mod oficial că nu există o tranziție treptată între aceste genuri: ultimul *Palacotherium* dispăruse de mult timp, fără să se fi transformat, când a apărut primul *Auchitherium*, iar acesta din urmă a dispărut la rândul său, fără să se modifice, înainte de a fi înlocuit brusc de invazia lui *Hipparion*"*

(Charles Depéret, *Les transformations du monde animal*, 1907).

Prin urmare, nu este vorba de specii diferite care s-au generat reciproc, ci de specii dispărute care au făcut loc unor specii noi, create conform unui plan de diferențiere și complexitate progresivă de către o inteligență superioară.

"Cercetările recente, contrar a ceea ce s-ar fi putut închipui în urmă cu vreo cincizeci de ani, au întărit ideea stabilității actuale a formelor animale și vegetale și au redus variațiile lor fie la fenomene pur individuale, fără repercusiuni în descendență, fie la o diversificare limitată, practic cuprinsă în tipul fiecărei specii"

(Maurice Caullery, *Le Problème de l'Evolution*, 1931).

Același lucru este valabil și pentru inteligență:

"Nimic nu ne permite să găsim zorii gândirii umane, să ne imaginăm cele mai vechi etape ale acesteia și să facem din ele "stadii" primitive mai puțin complexe decât cele ale prezentului....".
(Jean Servier, op. cit., p. 203).

Astfel, baza materială și strict experimentală a teoriei transformiste se prăbușește sub ochii noștri. Caracterul său de sugestie colectivă devine din ce în ce mai evident.

"Faptele se îndepărtează de această viziune simplă asupra lumii pe care o reprezintă evoluționismul, această teorie care se pretinde a fi o concluzie științifică, dar care nu este de fapt decât o dogmă (...) Credința materialistă se bazează pe un crez: în acest sens, ea se alătură religiilor pe care pretinde că le combate și le înlocuiește (...) Evoluția a devenit o religie care este în mod constant contrazisă de fapte. (...) singurul său scop este de a da omului un motiv pentru prezența sa pe pământ: în locul voinței lui Dumnezeu, ea înlocuiește tendința misterioasă a tuturor formelor vii de a evolua spre o mai mare perfecțiune. Ce trebuie să înțelegem din această vis metafizic, această forță necunoscută care animă creația într-o spirală ascendentă?"

(Jean Servier, op. cit., pp. 15 și 18).

Răspunsul este că, întrucât Jean Servier este un adversar convins al transformismului, el nu dorește decât să vadă eșecurile acestuia. Să-l lăsăm deci pe Jean Rostand să-și spună cuvântul:

"Este greu să rezisti unui anumit scepticism, pentru că ai impresia că, atunci când vine vorba de acest subiect formidabil, mintea umană nu se mișcă decât într-un cerc de idei destul de îngust. Invenția germinală era deja la Coumot. Când Teilhard și Chauchard spun că natura a dorit producerea omului, ei nu fac decât să-l repete pe Robinet, iar Vandel îl repetă pe Chambers când compară dezvoltarea individului..."

(Evoluția, p. 91.)

În sfârșit, genetica contemporană infirmă și ea dogma transformistă:

"Adevărata lovitură dată evoluționismului a venit din partea geneticienilor. Lucrările lor din ultimele decenii au scos la iveală o serie de fapte ale căror repercusiuni în toate domeniile - anatomic, fiziologic, psihologic și chiar metafizic - par a fi imense: codul care reglementează întreaga viață fizică a unei ființe vii - creșterea embrionului, chiar și cele mai infime caracteristici fizice, cum ar fi culoarea părului sau a ochilor, forma degetelor etc. - are ca "suport material" filamente minuscule vizibile doar la cele mai mari mărimi ale microscopelor noastre cele mai sofisticate, filamente incluse în nucleul celulelor (eventual în grăunțe de cromatină): aceștia sunt "cromozomii". Ei înșiși conțin o multitudine de mici corpuri (80 până la 100.000 la om); am reușit să le măsurăm dimensiunea: 1 sau 2 miimi de milimetru! greutatea lor: câteva miliardimi de gram!"

Aceste corpuri mici se numesc "gene" și se întind pe toată lungimea cromozomului. Fiecare dintre aceste gene are o misiune bine definită, pe care o îndeplinește în conformitate cu un cod riguros prestabilit.

Compuse din A.D.N (acid dezoxiribonucleic), D.R.N., AXP etc., pe bază de azot, fosfor, zahăr etc., ele sunt "suporturile materiale" ale acestei "substanțe de viață" despre care vorbește "Geneza ezoterică"; ele sunt gardienii feroce ai "codului genetic", iar numărul lor este fixat în mod imuabil pentru fiecare specie. Toate încercările de a le schimba numărul s-au dovedit a fi zadarnice. Nu puteți schimba "genotipul cromozomial" al unei specii. Mai mult, dacă, prin artificii sau prin acțiunea anumitor factori, reușim să modificăm ordinea genelor, structura sau compoziția lor, individul suferă de o boală genotipică, adesea fatală, întotdeauna gravă, dintre care cunoaștem deja câteva sute (dintre care mongolismul este cea mai cunoscută).

"În fața acestor fapte, cum putem accepta faptul că oamenii descind din maimuțe? Toate maimuțele cunoscute au 48 de cromozomi (cu excepția Hylobasterului, care are 44). Cu toate acestea, omul are 46 de cromozomi. Acest simplu fapt ar fi suficient pentru a tranșa problema (...)

"Hematologii, la rândul lor, au venit în ajutorul colegilor lor geneticieni cu testele lor de sânge (...) Omul nu poate fi considerat, prin urmare, o maimuță evoluată. În afară de caracteristicile sale fizice, "genotipul său cromozomial" și analizele sale de sânge exclud acest lucru".

*Doctorul Robert Hollier, în Atiantis 241, și în
Tohu-Bohu, des confins de la science au seuil de la Connaissance
(Tohu-Bohu, de la frontierele științei la pragul cunoașterii),
Omnium Littéraire, 1972, p. 113-115.*

Unii nu au ezitat să publice concluzia evidentă. În 1938, Paul Lemoine, fost director al Muzeului, scria în *Encyclopédie française* (volumul V):

"Teoria evoluției este imposibilă. În fond, în ciuda aparențelor, nimeni nu mai crede în ea, iar noi spunem "evoluție" pentru a însemna "succesiune", sau "mai evoluat, mai puțin evoluat" în sensul de "mai perfecționat, mai puțin perfecționat", fără să-i acordăm altă importanță, pentru că este un limbaj convențional acceptat și aproape obligatoriu în lumea științifică. Evoluția este un fel de dogmă în care preoții săi nu mai cred, dar pe care o mențin pentru popor. Trebuie să avem curajul să spunem acest lucru, pentru ca oamenii din generația următoare să-și orienteze cercetările în alt mod..."

Ca și cum și-ar fi dat seama că fenomenologia singură este neputincioasă pentru a întemeia transformismul, știm în ce "pathos" filosofic își înfășoară unele dintre ele prezentările. Dar astfel de ecrane de cuvinte și fumigene nu-i pot păcăli nici pe adevărații Spiriduși, nici pe adevărații raționaliști. Astfel, omiliile psiho-spiritualiste pe care Teiïhard de Chardin crede că ar trebui să le adauge Transformismului sunt gustate cu severitate de anumiți *agnostici* ireductibili, care nu au nici o dificultate în a le judeca ca fiind străine de esența materialistă a doctrinei:

"Extrapolările teologice ale R.P. au tot atât de mult de-a face cu cunoștințele certe ale paleontologiei pe cât are de-a face oceanul cu un pahar cu apă, și chiar mai puțin, căci oceanul este compus în esență din aceleași elemente ca și apa din pahar..."

(Jean-François Revei, La cabale des dévots, Julliard 1962).

În mod similar, Jean Rostand :

"Să ne ferim să ne imaginăm tendințe spre progres, principii călăuzitoare, impulsuri vitale sau alte entelehii: acolo unde persistă încă umbre pe tărâmul științei, trebuie să ne ferim mai ales de "claritatea obscură" care cade din metafizică..."

De fapt, alegerea transformiștilor seamănă cu un pariu disperat:

"De ce ar trebui să optăm științific pentru optimismul punctului Omega.... mai degrabă decât pentru pesimismul nerealizării" .

(Pierre Fougeyrollas, revista Arguments, trimestrul IV, 1961).

Dintre toți acești martori, atitudinea lui Jean Rostand ni se pare deosebit de caracteristică: tocmai am văzut cu ce onestitate științifică și cu ce spirit critic fără cusur demontează aproape întregul edificiu al teoriilor transformiste. Ei bine, întrucât este un agnostic convins, face și el pasul cel mare și afirmă, într-un adevărat act de credință, că transformismul este

"singura interpretare rațională a genezei omului, în special, și a lumii vii, în general...".

(Omul, cap. 8.)

Prin urmare, nu este o deducție, ci un postulat filosofic.

Încă din 1879, Haeckel îi scria anatomistului Virchow:

"Nimic nu poate fi mai absurd, nimic nu arată mai clar că nu înțelegem nimic din teoria noastră despre evoluție, decât să cerem ca aceasta să se bazeze pe dovezi experimentale".

La fel și Yves Delage, în 1903, în *L'Hérédité et les grands problèmes de la biologie générale*;

"Recunosc cu plăcere că nu am văzut niciodată o specie să dea naștere alteia sau să se transforme în alta și că nu avem nicio observație absolut formală care să demonstreze că acest lucru s-a întâmplat vreodată. Cu toate acestea, consider că evoluția este la fel de sigură ca și cum ar fi demonstrată în mod obiectiv. Cei care se simt jigniți de aceste premise nu trebuie decât să închidă cartea".

Supunându-se acestui postulat viguros, pe cât de dogmatic, pe atât de necontestat, și uitând că Darwin însuși s-a exprimat într-o scrisoare:

"îndoiala oribilă care creștea în el",

un om de știință concluzionează astăzi:

"Fără a recurge la creații din nimic, repetate la nesfârșit de-a lungul perioadei cuaternare, nu putem concepe succesiunea formelor umanoide decât ca descendenți în procesul de evoluție..."

(M.-H. Alimen, director de cercetare la C.N.R.S.,

Regards sur les origines et le passé - l'humanité,
în revista "Lumières et Vie", octombrie 1957). p. 69).

Vedem că, pentru acesta din urmă, posibilitatea de a recurge la "creații din nimic, repetate la nesfârșit" (o bună definiție, de altfel, a ideii ciclice de creație!) este văzută ca un *minus* inacceptabil și că o astfel de poziție este tipărită cu nonșalanță într-o revistă creștină, dominicană ce-i drept, ceea ce nu ar trebui să ne surprindă din moment ce știm că, în vremurile noastre de sfârșit de veac, ideea anticreștină și antitraditională a evoluției progresive s-a strecurat practic în toate Bisericile, care suferă toate de ceea ce s-ar putea numi "complexul lui Galileo"...

În concluzie, agnosticii sunt obligați să creadă în transformism, chiar dacă dovezile științifice li se par extrem de fragile... În caz contrar, singura lor opțiune este să se întoarcă la fixism

și creaționism, ceea ce refuză să facă, nu din motive științifice, ci filosofice:

"Dacă ar exista o altă ipoteză științifică decât transcendența pentru a explica originea speciilor, mulți transformiști ar renunța la opinia lor ca fiind insuficient demonstrată. În afară de transcendență, singurele alte ipoteze sunt cea a generării spontane a tuturor speciilor, chiar și a speciilor superioare, și cea a creației de către o putere divină de un anumit fel. Aceste două ipoteze sunt la fel de extraștiințifice...".

(Profesorul Yves Delàge, Structura protoplasmei și ereditatea, p. 204).

"Ar trebui să recurgem la un Creator pentru a explica apariția ființelor vii, dar creaționismul este anterior, deci transformarea speciilor este un fapt. Faptul evoluției este evident, doar mecanismul său rămâne incert...".

(Profesorul Caullery, titularul catedrei de "evoluția ființelor organizate" de la Sorbona, în *Le problème de L'Evolution*, Payot, prefață).

Am "apreciat" natura feroce și dogmatică a ceea ce nu îndrăznim să numim un raționament: "creaționismul este antiștiințific"!

"Nu este vorba doar de o deducție bazată pe fapte, pentru că faptele pot fi contestate sau interpretate în alt mod, ci de o noțiune care se impune în mintea noastră ca fiind singura acceptabilă din momentul în care abandonăm teoria creației supranaturale..."

(Yves Delage și Goldsmith, *Les théories de l'Evolution*, p. 4).

Transformismul apare astfel ca fiind calul troian al antiadevărului și al antitradității și o formă de gândire deosebit de caracteristică inversiunii spirituale a Sfârșitului nostru de ciclu.

III. RĂSPUNSUL TRADIȚIONAL

Să începem prin a-i cere lui Louis-Claude de Saint-Martin, "filosoful necunoscut", contemporan al lui Buffon și Lamarck, să exprime gândirea tradițională cu privire la fixitatea speciilor:

"Trebuie să combatem aici un sistem fals, reînnoit în ultimul timp, despre natura lucrurilor, în care se presupune o perfectibilitate progresivă a acestora, care poate aduce succesiv clasele și speciile cele mai inferioare la primele rânduri de înălțare în lanțul Ființelor: astfel încât, potrivit acestei doctrine, nu se mai știe dacă o piatră nu ar putea deveni un copac; dacă copacul nu ar deveni un cal; calul un om; și treptat o Ființă de o natură și mai perfectă. Această conjunctură, dictată de eroare și de ignorarea adevăratelor principii, nu mai există odată ce este atent analizată.

"Totul este reglementat, totul este determinat în specii și chiar în indivizi. Pentru tot ceea ce există, există o lege fixă, un număr imuabil, un caracter de neșters, precum cel al ființei principiale în care rezidă toate legile, toate numerele, toate caracterele. Fiecare clasă, fiecare familie, are bariera ei, pe care nicio forță nu o poate trece vreodată...".

(Louis-Claude de Saint-Martin, în *Tableau naturel des rapports qui existe entre Dieu, l'homme et l'univers*, cap. III, Griffon d'Or 1946).

Am văzut că variațiile spontane, efectele corectoare ale mediului, ereditatea caracterelor dobândite, mutațiile - nimic din toate acestea nu poate fi păstrat pentru a explica nașterea speciilor în trecut. Singura explicație plauzibilă este aceea că mutațiile nu numai că au fost benefice, dar s-au desfășurat conform unui plan coordonat, ascultând de o inteligență transcendentă.

Așadar, ce tocmai am definit, dacă nu un act creator realizat de Dumnezeu?

Jean Rostand, după cum am văzut, recunoaște acest lucru:

"Suntem reduși să admitem generarea spontană a vieții tale (...) Au fost condițiile de mediu din trecut foarte diferite de cele de astăzi? Erau încă disponibile anumite forme de energie care în prezent sunt absente din vechiul nostru univers degradat? Posibilitățile de sinteză care au dus la construirea protoplasmei au depins de o anumită fază a ciclului cosmic?"

(Jean Rostand, *L'Homme*, cap. 8; sublinierea noastră).

Ne aflăm în plină calificare a Timpului!

"Pentru a-și explica eșecurile, biologii ne spun că sinteza chimică a vieții a fost posibilă într-un moment amânat la nesfârșit în timp, "tinerețea Pământului", imposibil de recreat în laborator și, prin urmare, imposibil de verificat. Practic, este ca și cum am parafraza primul verset din Geneză: "Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor" (...) Am afirmat a priori că materia a fost la originea vieții fără să ne imaginăm nici o clipă că acest punct de vedere ar putea fi fals și că poate o propoziție opusă ar da o mai bună explicație a faptelor..."

(Jean Servies, *L'Homme et l'Invisible*, p. 16.)

Toate cosmogoniile metafizice vorbesc despre un Cuvânt creator care dă viață unei Materia Prima care anterior emana din Principiu:

"În toate civilizațiile, de la un capăt la altul al umanității, mai mult decât mâinile omului au stăpânit materia, Cuvântul este cel care este conceput ca instrument unic al întregii creații (...) Niciodată, în stadiul actual al cunoștințelor noastre, viața nu a putut să se nască din materie, în laborator, în timp ce putem observa în mod curent că materia poate să se nască din viață (...). (...) În timp ce trecerea de la viață la materie pare posibilă și în timp ce omul poate uneori să se frece de animalitate, nimic nu ne permite să afirmăm procesul invers, al materiei care produce viață, al animalului care se ridică la om, al planului inferior care trece în mod material la planul superior".

(ibidem, pp. 30, 18 și 26).

Iată ce spune Descartes - pe care se pare că mulți dintre cei care se numesc "cartezieni" nu l-au citit prea mult! - a clarificat cu mai bine de trei secole în urmă:

"Și de aici rezultă nu numai că neantul nu poate produce altceva, ci și că ceea ce este mai perfect, adică ceea ce conține în sine mai multă realitate, nu poate fi o continuare și o dependență a ceea ce este mai puțin perfect (...) Și chiar dacă se poate întâmpla ca o idee să dea naștere unei alte idei, aceasta nu poate fi totuși infinită, ci în cele din urmă trebuie să ajungem la o primă idee, a cărei cauză este ca un model sau un original, în care este conținută formal toată realitatea sau perfecțiunea..."

(Descartes,

Meditații atingând prima filozofie în care se demonstrează existența lui Dumnezeu
și distincția sa reală între sufletul și trupul omului,
1641, Meditația a treia).

Pentru ca ceea ce este mai mic să producă ceea ce este mai mare, pentru ca ceea ce este mai puțin perfect să genereze ceea ce este superior, trebuie să existe un act creator transcendent. Dar numai o inteligență umană care a păstrat un simț al sacralului mai poate înțelege acest lucru. Un agnostic, pe de altă parte, va plasa instinctiv imperfecțiunea la origine.

Dar tot ce ar fi nevoie este un minim de gândire metafizică pentru a-mi răsturna schema și a restabili adevărul: Ființa nu poate apărea decât din Ființă. Pentru a trece de la existența "virtuală" a Vieții și a Gândirii considerate "potențiale" în Materie, la înflorirea lor în "Act", nu există două

variante: trebuie să presupunem un "Arhitect"... A atribui Materiei o virtute autocreativă (nu în sensul geneticii, ci al inventării de noi forme) înseamnă a face din Materie un zeu sau a adopta, alături de Hegel și Engels, concepția "panpsihică" a Materiei, ceea ce echivalează cu același lucru. Aici ne aflăm în inima filosofiei marxiste, care atribuie materiei caracteristici divine. Expresia lirică, însuflețită și furtunoasă a acestei gândiri este bine cunoscută: este vorba de Imnul Universului al lui Pierre Teilhard de Chardin, cu care se delectează intelectualii ritualici și sentimentali de astăzi:

"Scufundă-te în Materie, Fiu al Pământului, scufundă-te în apele ei fierbinți, căci ea este Sursa și Tinerețea Vieții! (...) Binecuvântat ești tu, Materie Puternică, Evoluție irezistibilă, realitate mereu născută I (...) Tu domnești. Materie, în înălțimile senine unde Sfinții își închipuie că te evită. Carne atât de transparentă și de mobilă încât nu te mai putem deosebi de un spirit. Du-mă acolo sus, Materie, prin efort, separare și moarte. Du-mă în locul unde va fi în sfârșit posibil să îmbrățișez Universul...".

(p. 66, 73 și 74).

Nu există nici măcar una dintre aceste expresii care să nu mărturisească o spiritualitate inversată și, foarte precis, una luciferică.

Evoluționismul "mistic" la care duce astăzi agnosticismul materialist este o formă modernă a vechiului panteism: este un panteism teogonic, ale cărui parfumuri delicioase îl încântă pe omul modern rupt de Tradiție.

Dar omul modern este o "excepție" în istoria umanității. Cât de departe putem găsi un om demn de acest nume, îl găsim pe *homo religiosus*.

"Trebuie să recunoaștem unitatea gândirii umane în fața Invizibilului (...) Totul se întâmplă ca și cum, în acest domeniu, omul ar avea, de la apariția sa pe pământ, certitudini imuabile..."

(Jean Servier, *L'Homme et l'Invisible*, p. 63, 65).

Din momentul în care a apărut pe pământ... Chiar și Sinantropul, urmașul unei creații anterioare creației noastre cu ceea ce fără îndoială se poate numi "preumanitate", mărturisește - așa cum au arătat săpăturile - un cult, păstrarea unui foc sacru și sacrificii, poate cu o jumătate de milion de ani înaintea noastră.

"Omul este în primul rând o ființă religioasă și cu siguranță, de la început, toate acțiunile sale au fost impregnate de acest spirit. Uitarea acestui adevăr face incompreensibile cele mai evidente fapte pe care ni le dezvăluie descoperirile paleontologice..."

(Doctorul Dubois și profesorul Fribault, *Evoluție sau creație*).

Dacă tehnica omului preistoric ne scapă uneori, de multe ori, dimpotrivă, arta sa s-a păstrat pentru noi. Și totuși,

"Arta, încă de la prima sa manifestare, a apărut perfectă. Nu a existat un drum lung de la linie, la tușă, la meandru, la reprezentare figurativă. Nu găsim în decursul veacurilor, de-a lungul mileniilor, o trezire comparabilă cu cea a simțului de reprezentare al copilului. Fiecare formă de expresie artistică a răspuns unei nevoi de a exprima sacrul. Nimic nu ne permite să plasăm operele de artă într-o serie evolutivă..."

(Jean Servier, *ibidem*, p. 184).

O parte a artei moderne ne-ar face să ne gândim mai degrabă la o evoluție regresivă !

Dar să nu ne înșelăm, aceste peșteri pictate nu erau "muzee": mai degrabă, datorită funcției lor extrem de magice, erau sanctuare.

"Ceea ce caracterizează această artă este schematizarea sa deliberată, mergând până la hermetismul unui simbolism închis a cărui cheie o au doar câțiva inițiați (...). (...) **Studiile recente dezvăluie tot mai mult un fapt: înrudirea care există între concepțiile metafizice ale tuturor civilizațiilor, într-o asemenea măsură încât ar fi mai util să se cerceteze fragmentarea unui patrimoniu comun decât să se evidențieze diferitele determinisme materiale la care a fost supus omul, care sunt neglijabile în fața unității gândirii umane.**.. Singurele eșecuri și imperfecțiuni par să provină din încercările și erorile impuse de utilizarea unor materiale noi: proiectul rămâne perfect de la început, ca și cum scopul de atins ar fi fost cunoscut dintotdeauna..."

(Jean Servier, ibidem, p. 188 și 170.)

Dornic să păstreze intactă legătura sacră dintre el și Cer, pe care o consideră adevărata sa patrie, homo, sapiens religiosus deoarece,

"Tradițiile tuturor civilizațiilor au ales soluția Căderii. Ele trag din ea toate consecințele. Știința occidentală, pe de altă parte, apără hominizarea maimuței, poate pentru că este mai ușor să fii o maimuță "terminată" decât un înger căzut (...) Potrivit tuturor tradițiilor, omul a fost mai întâi un spirit, participând la toată seninătatea Lumii Invizibile. O dorință l-a împins să rupă armonia cosmică: ca ispășire, a trebuit să coboare în materie, în universul formelor, în animalitate: să îmbrace haine de piele..."

(Jean Servier, ibidem, p. 168, 27 și 365).

Nu este emoționant să vezi cum acest profesor de etnologie și sociologie, înarmat cu o pregătire strict științifică, a știut să citească în artele, obiceiurile, legendele și folclorul tuturor popoarelor ceea ce cărțile revelate ale tuturor tradițiilor nu încetează să ne spună?

Dar pentru o minte surdă la toate adevărurile revelate și care continuă să atribuie o virtute intactă evoluției progresive, aceste noțiuni pe care le tot repetăm despre perfecțiunea originilor, despre Cădere și despre decadență, nu trebuie să pară absolut "gratuite" și chiar dictate de o anumită desfătare morocănoasă?

Cu toate acestea, predarea arheologiei - și în special cele mai recente contribuții ale sale - contrazice o concepție ascendentă și progresivă a eșalonării civilizațiilor. An după an, se acumulează dovezi care demonstrează contrariul. În special, atunci când găsim mai multe civilizații suprapuse pe un sit arheologic, cea mai "evoluată" din punct de vedere intelectual și mai ales spiritual se află adesea la nivelul cel mai de jos: este deci cea mai veche...

În domeniul biologiei, un agnostic ca Jean Rostand declară :

"Dacă luăm în considerare doar faptele de variație ereditară întâlnite în specia umană, se pare că specia are mai mult de ce se teme de decadență decât de ce se așteaptă de la progres. Deoarece "caracteristicile dobândite" nu se transmit de la ascendent la descendent, nu există niciun motiv să ne așteptăm ca specia să se schimbe direct ca urmare a condițiilor de civilizație, iar această concluzie negativă merită să fie subliniată cu tărie (...). ...] Schimbările la animalul uman nu pot proveni decât din mutații care, după cum am văzut, sunt în general fenomene nedorite, producând anomalii, deficiențe și defecte (...) Nu se poate scăpa de această concluzie destul de dezamăgitoare. În același timp în care civilizația crește neconținut cantitatea de viață umană, masa de protoplasmă umană existentă pe planetă, reduce în același timp calitatea biologică a acesteia..."

(Jean Rostand, L'Evolution, pp. 95-98).

Prin intermediul biologiei, Rostand redescoperă astfel ideea și faptul de *involuție*. După ce l-am văzut alăturându-se lui Carrel, este extrem de instructiv să observăm cum, în mod instinctiv, acest savant și mare scriitor agnostic ajunge să aprecieze involuția actuală a Umanității noastre în termeni de calitate și cantitate, redescoperind distincția metafizică de bază care ne permite să judecăm în profunzime toate fenomenele umane și spirituale.

În numele acestei tradiții, al textelor revelate care o susțin și al lipsei totale de dovezi experimentale în favoarea tezei opuse, încheiem cu Vialleton:

Cuvântul "creație" trebuie reintrodus și înlocuit cu "evoluție", care nu explică nimic.
(L'origine des êtres vivants, Plon, p. 365).

"Trebuie să recunoaștem că în paleontologie nu apucăm niciodată adevăratele începuturi: originile ne scapă. O astfel de lacună este cel mai adesea atribuită unei lipse de documentare pe care șansa unei săpături norocoase o va umple într-o zi. Dimpotrivă, ea pare a fi expresia unei legi profunde de care nu poate scăpa nimic din ceea ce se desfășoară în decursul timpului".

(Jean Piveteau, Traité de paléontologie, Masson 1957, p. 327).

În concluzie, datele paleontologiei ne spun că la începutul perioadei cuaternare existau ființe cu caracteristici morfologice comune maimuțelor și oamenilor. Aceste ființe "intermediare" făceau parte, fără îndoială, dintr-un plan creativ de evoluție care a culminat cu omul adamic. Dar faptul că toate aparțin unor specii bine definite și că lipsesc "legăturile" sperate de transformiști între aceste specii ne obligă să credem că tradițiile au dreptate atunci când ne spun că o Inteligență creatoare, un Demiurg divin, a creat noi specii în trecut. În urmă cu patruzeci, cincizeci sau șaiszeci de mii de ani, *Homo Sapiens* s-a născut dintr-un organism animal preexistent, prin modificarea codului genetic și injectarea "Pneume" divine, fiziologic identică cu ceea ce suntem noi astăzi. Oamenii din Grimaldi, Cro-Magnon și Chancelade reprezintă rase diferite ale aceleiași specii: "*Sapiens*".

Mai mult, paleontologia ne spune că ultimii Neanderthalieni au fost contemporani cu primii *Sapiens* în momentul glaciațiunii Wurm II, fiecare cu o identitate morfologică distinctă. Încă o dată, a susține că o "mutație" benefică "a transformat un Neanderthal în Cro-Magnon" înseamnă să nu știi ce să spui și să încerci să descrii nașterea unei noi specii sub numele de mutație, evitând cu orice preț cuvântul "creație"!

Fabula transformismului provine dintr-o dorință inconștientă sau, de cele mai multe ori, foarte hotărâtă de a nega spiritualul. Iar această impostură continuă, în disprețul oricărei onestități, să fie predată ca un adevăr incontestabil în liceele și facultățile noastre doar pentru că ea constituie (temporar...) una dintre cele mai eficiente arme împotriva Spiritului pe care societatea noastră materialistă și apostată a făurit-o vreodată.

CAPITOLUL III

Sursele tradiționale ale dreptului celor patru veacuri

"Domnul binecuvântat spune: Ordinea cvadruplă a fost creată de Mine în funcție de diferitele voastre calități și funcții active. Să știți că Eu am fost cel care v-am instituit (această ordine cvadruplă a acțiunilor umane). Eu, însă, sunt Cel neacționat nepieritor".

Baghavad Gita, IV.

Homo Sapiens, "creat" într-un moment precis al Timpului calificat, creat, adică pe substratul unui corp asemănător cu cel al animalelor superioare, unicul receptacul terestru al Spiritului divin, acest om primordial, acest Adam, care va fi "istoria" lui de acum înainte? Înainte de a examina ideea de Creație și tradiția Paradisului original, să aruncăm o scurtă privire asupra învățăturilor spirituale care oferă cadrul metafizic și aritmetic al acestei "povești".

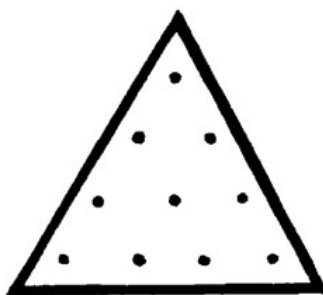
Tot ceea ce în simbolismul aplicat servește ca structură a Creației ordonate este aranjat sau desfășurat conform unei scheme cvadripartite: cele patru Vânturi ale Spiritului, cele patru Râuri ale Paradisului, cele patru Elemente, cele patru Anotimpuri, cele patru Temperamente, cei patru Evangheliști etc. și, în sfârșit, cele patru Vârste ale umanității.

Deja structurile Spațiului, legate în mod universal de cele patru puncte cardinale, multiplică cvadripartițiile simbolice și le conferă o semnificație fundamental religioasă. Într-adevăr, există vreun simbol mai vechi și mai sacru, după cel al punctului și al cercului solar, decât cel al Crucii, care simbolizează, ca și Crucea Vieții (egipteanul ANKH), pătrunderea influxului solar și divin la suprafața Apelor primordiale, în Materia Prima? Crucea este imaginea Lumii divine și a Creației.

Modelul fundamental cvadripartit se regăsește în toate tradițiile, inclusiv în cele mai "primitive" (de fapt, nu există oameni "primitivi", ci doar oameni care provin dintr-o origine comună și care au evoluat foarte diferit unii de alții). Astfel, pentru indienii Kogi din Sierra Nevada a voastră, Lumea este susținută de patru giganți mitici, Sierra Nevada este împărțită în patru zone, satele tradiționale au patru porți în apropierea cărora patru locuri sacre sunt receptacolele ofrandelor, iar casa dedicată cultului are patru cămine în jurul cărora stau membrii celor patru clanuri principale.

Să lăsăm tratatele de istorie a religiilor și tratatele de simbolism să înmulțească exemplele. Structura cvadripartită a timpului este cea căreia îi vom consacra acest capitol. Prima observație este că majoritatea tradițiilor împart durata umanității în patru Vârste distincte. A doua observație este că aceste patru Vârste reprezintă cele patru etape principale ale degradării progresive a calităților spirituale atribuite inițial Omului. Această scară progresivă arată distanța creaturii față de Principiul Creator. În sfârșit, mai multe tradiții atribuie simbolic fiecăreia dintre aceste Vârste numele unui metal: de la aur, cel mai perfect, cel mai inalterabil, până la plumb, cel mai "josnic", cele două "etape" intermediare fiind simbolizate de argint și de bronz, numit și *airain*. La aceasta se adaugă un simbolism planetar: prima Epocă, a Aurului, manifestă primordialitatea Soarelui, sursă a întregii vieți și imagine a Cuvântului creator; a doua, a Argintului, simbolizează Luna, Mama universală a cărei lumină este reflexia Soarelui; a treia, a Bronzului, este dedicată lui Venus, simbol al Vieții; în sfârșit, a patra, a Plumbului sau a Fierului, simbolizează influența dureroasă a lui Saturn, stăpânul Timpului calificat și al ciclurilor sale ordonate.

Aceste patru Epoci nu au o durată egală: ele devin din ce în ce mai scurte pe măsură ce manifestă involuția spirituală a umanității. Cele zece puncte ale *Tetraktys*-ului lui Pitagora - pe care îl vom studia în capitolul următor - repartizate pe patru niveluri, reprezintă, atunci când sunt "citite" de jos în sus, duratele proporționale ale acestor patru Vârste: $4 + 3 + 2 + 1 = 10$; ultima Vârstă, cunoscută sub numele de Vârsta Fierului, acoperă deci a zecea parte a întregului Ciclu.

Acest fapt pitagoreic nu este decât un motiv elementar în simfonia de numere și simboluri a căror simfonie grecii, instruiți de egipteni, au fixat în scrierile lor o parte din fapte și ale căror fapte similare se regăsesc, în forme foarte diferite, în majoritatea scrierilor tradiționale atât din Occident, cât și din Orient. Pretutindeni găsim descrieri, măsurători și sărbători ale acestui Timp, care:

imită Eternitatea prin descrierea ciclurilor în ritmul Numărului

(Platon, *Timeu*, 37. 38).

Este adevărat că majoritatea acestor tradiții au ajuns până la noi "pe bucăți", dar este cu atât mai emoționant să observăm, în epoci, regiuni și mentalități extrem de diferite, profunde analogii metafizice și aritmetice profunde.

Tradiția chineză cunoștea "muzica sferelor": o "spirală a sunetelor" compusă din note alternativ *yin* și *yang*, legate de învățături cosmologice, și al cărei maestru și gardian era împăratul. Bazate inițial pe numărul de zile din an, aceste spirale de sunete au crescut ulterior în complexitate pentru a include 25.824 de ani elementari, aproximativ același număr de ani ca și revoluția precesională tradițională (25.920) și chiar mai aproape de cifra folosită acum de știință. Chinezii aveau, de asemenea, un "Mare An" de 129.600 de ani, adică 360 la pătrat, sau 25.920×5 . Acest Mare An chinezesc este exact de două ori mai lung decât *Manvantara* hindusă de 64.800 de ani, după cum vom vedea mai târziu.

Un text al lui Berossus menționează un ciclu lung de 259.200 de ani (adică zece revoluții precesionale) în timpul căruia, spune el, omul s-a orientat. Aceasta este, fără îndoială, o creștere de zece ori, în scopuri ezoterice, a duratei Epocii de Aur, care este *Krita Yuga* din *Veda* hindusă. După această primă Epocă, Berossus evocă un ciclu consecutiv de 432.000 de ani care, dacă împărțim și noi la zece, se apropie de intervalul de timp care, conform *Indexului*, ne-ar despărți de sfârșitul acestei *Krita-Yuga* sau Epoca de Aur. În această epocă, care a început cu apariția zeului civilizator cu coadă de pește Oannes (similar în reprezentarea sa cu imaginea zodiei Capricorn) și s-a încheiat cu un potop, zeii au creat pentru omenire un sistem monarhic, în care zece regi mitici s-au succedat unul după altul.

Tradiția mayașilor-quichés, exprimată în *Popol Vuh*, începe relatarea creației lumii cu determinarea celor patru direcții ale spațiului, cele patru granițe ale Universului. Acest cvadrilater cosmic exprimă nu atât cele patru puncte cardinale, cât diviziunea cvadripartită a ciclului anual prin solstiții și echinocții. Este deci o diagramă spațiu-timp, extinsă și aici prin doctrina ciclică a celor patru Vârste. Fiecare dintre acestea este separată de următoarea printr-un cataclism distructiv și începe cu o nouă creație, o reflectare a creației primordiale. De fiecare dată intervine un erou civilizator. O parte din trecut, devenită mit, este încorporată în cultura noii umanități. Poporul din prima Epocă se închina unui singur zeu. Apoi, unitatea limbii originale este ruptă. Astronomia și calendarul își au originea în cea de-a doua Epocă. Primele trei Vârste corespund preistoriei omenirii; a patra, istoriei mayașilor-quichés, și a început cu un mare potop, care a distrus omenirea celei de-a treia Vârste, lovită pentru impietatea sa, și ai cărei reprezentanți au devenit, în parte, maimuțe!

"Principiul fundamental al doctrinei ciclice Maya-Quiché se bazează pe ideea unei

regenerări periodice a timpului, prin repetarea simbolică a cosmogoniei și mitologiei".
(Raphaël Girard, *Le Popol Vuh*, Payot 1954).

Toate aceste elemente, Epoca de Aur primordială, prima dintr-o succesiune de patru epoci, cataclisme ciclice, revenirea unei relative Epoci de Aur la începutul fiecărei noi epoci, eroi sau "zei" ca instructori, și așa mai departe - în încercarea noastră de a "reconstrui" istoria tradițională a umanității, vom găsi aceste elemente în aproape toate tradițiile. Dar în tradițiile egipteană, hindusă, greacă și biblică această viziune a viitorului umanității este exprimată cel mai explicit. A existat o comunicare între ele? Unitatea învățării lor, reflectată în civilizații cu mentalități foarte diferite, atestă aici, ca și în multe alte domenii, caracterul durabil al unei cunoașteri metafizice imemorale care era încă destul de bine transmisă la începutul a ceea ce numim istoria "clasică", care corespunde vârstei noastre de fier.

I. SURSA EGIPTEANĂ

Cunoaștem formele dispartate și fragmentare în care grecii și alexandrinii ne-au adus ceea ce s-a putut salva din tradiția scrisă egipteană, ea însăși o relicvă târzie și foarte parțială a adevăratei tradiții, adică, ca întotdeauna în cazul unei civilizații tradiționale, orale. Pentru a arăta câteva dintre sursele directe ale gândirii grecești, și doar cu titlu de exemplu, ne vom limita să notăm în treacăt anumite concepții egiptene antice despre Timpul calificat, așa cum aflăm din lectura *Cărții Morților* și a tratatelor atribuite lui Hermes Trismegistus, care este și zeul egiptean Thoth¹.

Patria mitică a lui Thoth era Achmountein, ceea ce înseamnă *Ogdoade*, adică cei opt zei primordialii care, colaborând cu Thoth la crearea lumii, au format împreună cu acesta *Enneada*. De la Achmounin, grecii au creat faimoasa *Heliopolis Magna*, care, în secolul al V-lea î.Hr. a fost prima oprire a lui Pitagora în călătoria sa spre Egipt, înainte de Memphis și Teba, unde urma să fie inițiat în "Marile Mistere".

Thoth-Hermes a avut multe funcții, dar mai presus de toate a fost Scribul *Enneadei Divine*:

"În realitate, eu sunt pensula cu care scrie zeul Universului".

El este creatorul limbilor, Marele Magician al Sferelor (zeul Lunii) care prezidează creația originară pentru a chema lumea la existență prin vorbire, alături de Ptah. Mai presus de toate, el este cel care prezidează ordinea lumii, Marele Calculator, Regulatorul celei de-a doua lumi, Stăpânul ciclurilor timpului. Afinitățile sale cu Hermes-Mercur și Kronos-Saturn sunt evidente. Atunci, nu este de mirare că sub egida sa au fost plasate cele mai sacre învățături referitoare la Ordinea Lumii și la dezvoltarea sa ciclică? O imagine din tradiția egipteană confirmă acest lucru, unde Thoth este reprezentat ca Barca Soarelui, semilună sub discul lui Ra: aici regăsim cuplul masculin-feminin, Cuvântul și Materia Prima deja organizată, Ostia și Potirul: Graalul... Dar mai există și diagrama Primei Lumi, cea a Spiritului care surmontează Lumea a Doua, cea a Formelor și Legilor, al cărei rector este Thoth-Hermes și din care el conduce Lumea a Treia, cea a Manifestării vizibile:

"Cuvintele mele sunt puternice în cele Două Lumi"

(Cartea Morților, cap. CLXXXII).

Thoth este ceea ce Platon numea Sufletul Lumii. Grecii, traducând un epitet egiptean, au amintit de trei ori foarte mare (Trismegistus). Tratatele așa-zis "hermetice" care au ajuns până la noi

¹ *Le Livre des Morts des Anciens Egyptiens*, tradus și comentat de Grégoire Kolpakhtch, a fost retipărit în 1966. Introducerea substanțială este deosebit de remarcabilă (Omnium Littéraire). *Corpus Hermeticum* se află în patru volume în colecția Guillaume Budé (Belles Lettres, 1954-1960). *La Révélation d'Hermès Trismégiste*, de R.P. Festugiere, O.P., în patru volume mari (Gabalda, 1949-1954).

reprezintă un sincretism între cărțile egiptene destinate învățării și gândirea neoplatonică din primele secole ale erei noastre.

Care sunt temele cosmogonice și ciclice majore ale metafizicii egiptene? În primul rând, cum prezintă ea căderea? În urma unei catastrofe cosmice, Lumina este întemnițată în Întuneric (de comparat cu începutul Evangheliei Sfântului Ioan:

"Și Lumina strălucește în Întuneric și Întunericul nu a primit-o".

Tradiția acestui divorț cosmic original se regăsește peste tot și s-ar părea că, potrivit legii "întrepătrunderii" ciclurilor, căderea ciclului nostru umanitar nu este ea însăși decât reflectarea, repetarea analogică a unei catastrofe primordiale la începutul unuia dintre aceste "super-cicluri", a căror durată doar tradiția hindusă ajunge să ne-o precizeze în milioane de ani.

Ezoterismul egiptean face de asemenea aluzie la o separare primordială a principiilor masculin și feminin reprezentate de Soare și de Lună. *Cartea Morților* face frecvent referire la aceste "căderi", care par să fi avut o semnificație astronomică foarte precisă și a căror amintire, prin intermediul miturilor de pe întreaga planetă, continuă să locuiască în inconștientul colectiv al întregii umanități:

"În spațiile veșnice" se pot vedea din toate părțile urmele "Prăbușirii Lumilor..."

(*Cartea morților*, cap. LXXVIII)

Luptele dintre primii zei (pe care Hesiod le evocă sub forma luptelor dintre Titani) sunt exprimate astfel:

"O, Thoth, spune-mi ce s-a întâmplat cu ei?

"Zei pe care Nut îi purta odinioară?

"Aud vocea lui Thoth vorbind:

"Ei au provocat conflicte, au dezlănțuit dezastre,

"Au comis nelegiuiri, au creat demoni.

"Au provocat haos și distrugere..."

(*Cartea morților*, cap. CLXXV.)

Dacă drama primordială a "îngerilor căzuți" se exprimă sub diverse forme pretutindeni, în Egipt ea capătă o intensitate dramatică rară odată cu mitul lui Set-Tifon. Bătălia dintre Set și Horus este evocată peste tot, deoarece este vorba de toate puterile care veghează la echilibrul lumii reparând dispersarea membrilor lui Osiris săvârșită de Set. În mitul lui Osiris, Egiptul antic a exprimat cel mai deplin destinul ciclic al umanității.

Osiris este Omul Primordial, Adam Kadmon din *Cabala*, "Ființa Bună"; el este, de asemenea, cuplul inițial Soare-Lună, simbol al primei stări a Creației. Printr-o catastrofă cosmică, el este depozat de plinătatea sa inițială. Osiris zace pe pământ, cu membrele împrăstiate, simbolizând dispersarea operei create tot mai departe de Principiul spiritual, tot mai jos în substanța cea mai densă.

Dar această "moarte" care o simbolizează pe a noastră este voluntară din partea zeului: "moartea" lui Osiris este un sacrificiu divin, o "răscumpărare": numai el poate transmuta Răul în Bine. Osiris este astfel o prefigurare a lui Hristos. El își asumă funcția în lume în avans, deși în mod parțial, deoarece lumea, nefiind încă în întregime involuată, nu are încă nevoie de Răscumpărarea totală pe care numai Hristos o va aduce.

Învierea lui Osiris simbolizează, pe de o parte, întinerirea lumii la începutul fiecărui Ciclu, când totul revine la Principiu, iar pe de altă parte, reintegrarea individuală a omului "eliberat" prin asceză și Cunoaștere. Omul, a cărui bătrânețe fizică este ineluctabilă, reușește, prin moarte și dacă reușește să-l "imite" pe Osiris, să experimenteze tinerețea unei noi vieți, care este adevărata viață: dezbrăcat de trup, un "nou-născut" complet, el se îndreaptă apoi spre Lumina divină.

O mare parte a *Cărții morților* descrie în mod dramatic această luptă a defunctului care, asimilându-se lui Horus, fiul lui Osiris, sau lui Thoth, "reconstruiește" corpul lui Osiris, adică își "construiește" propria nemurire:

Acum dispersez Întinericul care te învăluie "Căci te iubesc Osiris și am venit să-ți contemplan chipul".

(Cartea morților, IX.)

"L-am eliberat pe Horus din strânsoarea lui Set"

(CX)

În adevăr, eu sunt Thoth, "Arbitrul luptei dintre Set și Horus" .

(CXXIII)

"Eu sunt Thoth care triumfă asupra dușmanilor lui Osiris"

Și care, în vederea catastrofelor care îi așteaptă "Aranjează lumile de mâine..."

(CLXXXII)

"Eu devin un corp glorios..."

(LXXVIII)

Căci aceste lupte și această aparentă "dezordine" răspund unei Ordini transcendente:

"Sfințească-se Numele Tău,

"O, zei, regulatori de ritmuri sacre.

"Tu care prezidezi la desfășurarea Misterelor! "

(XIV)

Se cuvine să evocăm :

"Ierarhiile divine și Spiritele cu figuri voalate

"care lucrează în Regiunea Eternei deveniri"

(LXV).

"Stăpânii ritmurilor Universului".

(LXXXIV)

De altfel, mitologia egipteană, indiferent de starea teribil de fragmentară în care structurile sale și cu atât mai mult cosmogenezele sale au ajuns până la noi, nu este lipsită de a ne oferi aici și colo scheme metafizice cuaternare legate de concepția despre lume.

Astfel, marele zeu Ptah, care în timpul Noului Regat a devenit "tatăl" triadei Ptah-Sekhmet-Nefertum și care a fost adesea asimilat cu Osiris însuși, a fost considerat de către clerici ca fiind zeul-creator începând cu dinastia a III-a, adică la începutul mileniului al III-lea î.Hr. Procesul de creație care îi este atribuit prezintă un interes considerabil în ceea ce privește metafizica tradițională: Ptah (Lumea primordială) gândește mai întâi Lumea în termeni de Forme și Legi (Lumea a doua). Apoi, trecând de la "Putere" la "Act", făcându-se pe sine însuși Cuvântul creator, el numește lucrurile și ființele, aducându-le astfel la existență (Lumea a treia). În meditația sa creatoare, el este înfățișat ținând în mână un sceptru cu patru "plăcuțe", care este o reprezentare redusă a "Djed" osirian, figura lui Osiris înviat, simbol al lumii restabilite după fiecare cataclism în plenitudinea sa cuaternară de Spațiu și Timp. Djed-ul egiptean sau "coloana lui Osiris" reprezintă

Principiul creator al stabilității și permanenței: este fundamentul suprem al Legilor invizibile ale lumii create. Animat de Ouas (fertilitate), el formează cadrul Vieții simbolizat de Ankh (vezi capitolul următor).

Capitalul său cvadru plu susține caracterul cvadripartit al creației în spațiu (cele patru puncte cardinale) și în timp (cele patru anotimpuri, cele patru vârste etc.). Această structură cuaternară este cea care, în calitate de "schiță" a celei de-a Doua Lumi a Sufletului și a Inteligenței divine, permite puterilor demiurgice să "reconstruiască" cea de-a Treia Lume a existenței materiale după fiecare cataclism: aceasta este Structura și Memoria metafizică a lumii, domeniul "zeilor" din Spațiu și Timp.

Djed-ul osirian sau Arborele Vieții surmontat de Ankh-ul sau Crucea Vieții: Zeul Creator (cel care devine Trei prin traversarea planului de reflexie al Apelor primordiale) dă viață creației și ciclului umanității în cele patru Vârste ale sale.

În același mod, "dialogul" fundamental, simbol al structurii lumii (pe care îl reamintim mai târziu, în capitolul IV, când vom evoca *Tetraktys*-ul pitagoreic), acest dialog fundamental al Unului cu Patru plul, structura temporală și spațială a Multiplului, este magnific reprezentat de imaginea inepuizabilă a Sfinxului ridicat lângă Piramide de către dinastia a IV-a, în a doua jumătate a erei pre-Secunde a Taurului. În formidabila sa imobilitate, Sfinxul din Gizeh concentrează într-o singură piatră fiind cele patru Elemente, cele patru "Vânturi" ale Spiritului (care vor "izbucni" mai târziu în cvadrupla natură a Evangheliștilor creștini). În unitatea sa tetramorfă, ea reprezintă o încercare supremă și foarte precis "magică" de a readuce la Unitate tot ceea ce Numărul Patru poartă ca semnificație "materială" și "explozivă", izvorâtă din însuși actul Creației: ea este Centrul, Butucul

Roții cu patru spițe, simbolul universal al lumii manifestate: el este "Locul" din afara Spațiului, la răscrucea celor patru dimensiuni ale sale, iar Centrul care "în afara Timpului" reprezintă Eternitatea redescoperită deasupra fragmentării Timpului în succesiunea temporală a celor patru Vârste ale devenirii umane.

Întorcându-se spre Răsărit, acolo unde răsare soarele, spre locul devenirii din care "vine" Timpul, el privește viitorul de la înălțimea eternului său prezent. El este figura stării Primordiale reintegrate, imobilizarea Roții Devenirii: Centrul acesteia din urmă, Inima Lumii, Trandafirul mistic, Lotus principal. Este Eternitatea redobândită.

În sfârșit, să rezumăm în linii mari cosmogeneza și antropogeneza conținute în scrierile atribuite lui Hermes Trismegistus, care sunt principalele surse ale gânditorilor greci și iudaici, ale Sfântului Pavel și ale Părinților Bisericii. În ele găsim revelația originilor noastre din Tradiția primordială, care nu a fost încă simplificată în mod excesiv de diferitele "catehisme". Prima carte hermetică, *Poimandres*, în special, exprimă pentru prima dată separarea Luminii și a Întunericului, care se rostogolesc în spirale sinuoase ca un Șarpe. Cuvântul divin iese din Lumină (care este *Nous*-ul primordial, atât Dumnezeu Tatăl, cât și Dumnezeu Spiritul: Fiul său este Cuvântul).

*"Acum, Dumnezeul **Nous**, fiind bărbat și femeie, existând ca Viață și Lumină, a dat naștere printr-un cuvânt unui al doilea demiurg **Nous** care, fiind zeul Focului și al Suflării, a modelat Guvernatori, șapte la număr, care învăluie lumea sensibilă în cercurile lor; iar guvernarea lor se numește Destin..."*

(Tratatul I, *Poimandres*, 9).

După ce organizează elementele, Cuvântul își unește forțele cu demiurgul *Nous*. Împreună, ei dau mișcare celor șapte cercuri de foc. Nașterea animalelor. Crearea omului.

*"Acum **Nous**, tatăl tuturor ființelor, fiind Viața și Lumina, a dat naștere unui Om asemenea lui, pe care l-a iubit ca pe propriul său copil"*.

Omul creează la rândul său și intră în sfera demiurgică, unde cei Șapte Guvernatori sărbătoresc împreună cu el (Aici regăsim omnipotența Numărului Șapte în structurile Spațiului și Timpului).

Dar, în același timp, începe procesul Căderii:

"Atunci, Omul, care avea putere deplină asupra lumii ființelor muritoare și a animalelor fără rațiune, s-a aplecat prin cadrul Sferelor, după ce a străpuns învelișul lor, și a arătat naturii de jos forma frumoasă a lui Dumnezeu..." (14).

Omul androgin se îndrăgostește de forma sa reflectată de Natură (mitul lui Narcis) și cei doi se îmbrățișează...

"Și iată de ce, singur dintre toate ființele care trăiesc pe Pământ, omul este dublu, muritor în trup, nemuritor în Omul Esențial...", (15).

Urmează dezvoltări prodigioase asupra transformărilor omului. Apoi, într-o perioadă ciclică determinată, Dumnezeu separă sexele animalelor și ale oamenilor și le spune:

"Creșteți și vă înmulțiți". (18).

De acum înainte, omul are de ales între două căi: cel care prețuiește trupul "născut din greșeala iubirii" rămâne în întuneric și moarte; cel care se știe nemuritor se îndreaptă spre nemurire, pentru că trăiește "după Omul Esențial" născut din Tatăl care este Lumină și Viață.

După ce au făcut lumină asupra originilor noastre (chiar dacă într-un mod cu siguranță deja foarte voalat în raport cu Tradiția Primordială), scrierile hermetice transmit și ele "apocalipse", pentru că, asemenea Bibliei, ele merg de la *α* la *ω*. Pentru a încheia aici cu "sursa egipteană", transcriem aceste rânduri emoționante din *Asclepios* (24-26):

"Va veni o vreme când se va părea că egiptenii și-au cinstit zeii în zadar... Zeii, părăsind Pământul, se vor întoarce în Ceruri; ei au abandonat Egiptul... Străinii vor umple această țară, acest pământ, și nu numai că nu va mai exista nici o preocupare pentru observațe, dar, lucru și mai dureros, se va decreta prin așa-zise legi, sub pedeapsă, să te abții de la orice practică religioasă, de la orice act de pietate sau de închinare față de zei. Atunci, acest pământ cel mai sfânt, patria sanctuarelor și a templelor, va fi acoperit de morminte și de morți. O, Egipt, Egipt, nu va mai rămâne nimic din fabulele tale, iar copiii tăi de mai târziu nici măcar nu le vor mai crede; nimic nu va supraviețui în afară de cuvintele gravate pe pietre care povestesc despre faptele tale pioase... Egiptul nu va mai fi decât un deșert. Ție, preasfânt râu, ție îți anunț cele ce vor urma: râuri de sânge te vor umfla până la maluri și le vei revărsa, și nu numai că apele tale divine vor fi poluate de acest sânge, dar le va face să iasă din albie, și vor fi mult mai mulți morți decât vii... În acel ceas, obosiți de viață, oamenii nu vor mai privi lumea ca pe un obiect demn de admirația și venerația lor... Ei nu vor mai disprețui și nici nu vor mai prețui Universul în ansamblul său, opera incomparabilă a lui Dumnezeu, o construcție glorioasă. O creație atot-bună, alcătuită dintr-o varietate infinită de forme, un instrument al voinței lui Dumnezeu care, fără invidie, își revarsă favoarea asupra operei sale unde, într-un singur întreg, într-o diversitate armonioasă, se adună tot ceea ce se poate vedea și care este demn de respect, de laudă și de iubire. Căci întunericul va fi preferat luminii... Nimeni nu-și va mai ridica ochii spre cer; omul pios va fi privit ca un nebun, iar cel fără Dumnezeu ca un înțelept; omul frenetic va trece drept un om curajos, cel mai rău criminal drept un om bun. Sufletul și toate credințele asociate cu acesta, conform cărora sufletul este nemuritor prin natura sa... vor fi doar luate în răs... Și chiar, credeți-mă, va fi o infracțiune capitală, în condițiile legii, să te fi dedicat religiei spiritului... Zeii separați de om: un divorț deplorabil! Rămân doar îngerii răi, care se amestecă cu oamenii și, prin violență, îi obligă pe aceștia, pe cei nefericiți, la toate excesele unei îndrăzneli criminale, angajându-i în războaie, în jafuri, în înșelăciuni și în tot ceea ce este contrar naturii sufletului. Pământul își va pierde atunci echilibrul, marea nu va mai fi navigabilă, cerul nu va mai fi brăzdat de stele, stelele își vor opri cursul pe cer; orice voce divină va fi constrânsă la liniște și va fi redusă la tăcere; roadele pământului vor putrezi, solul nu va mai fi fertil, aerul însuși va deveni amorțit într-o toropeală sumbră."

"Iată, așadar, ce va fi bătrânețea lumii: ireligiozitate, dezordine, confuzie a tuturor lucrurilor bune. Când toate acestea se vor fi împlinit, o, Asclepius, atunci Domnul și Tatăl, primul Dumnezeu în putere și Demiurgul Dumnezeului Unic, după ce va considera aceste moravuri și

aceste crime voluntare, încercând prin voința sa, care este Bunătatea divină, să blocheze calea viciilor și a corupției universale și să îndrepte eroarea, va anihila toată răutatea, fie că o va șterge cu un potop, fie că o va mistui prin foc, fie că o va distruge prin boli pestilențiale răspândite în diferite locuri ; Apoi va readuce lumea la frumusețea ei inițială, astfel încât lumea însăși va părea din nou demnă de respect și admirație, iar Dumnezeu, creatorul și restauratorul unei opere atât de mărețe, va fi și el glorificat de oamenii care vor trăi atunci, în imnuri continue de laudă și binecuvântare. Iată ce va fi nașterea lumii: o reînnoire a tuturor lucrurilor bune, o restaurare sfântă și solemnă a naturii".

(Traducere de A.-J. Festugière în *Corpus Hermeticum*,
Les Belles Lettres, coll. Guillaume Budé. 1960, t. 1.)

II. SURSA HINDUSĂ

Tradiția hindusă a ciclurilor cosmice este cea care ne va permite să exprimăm cu cea mai mare precizie această lege a "Involuției umanității", punctată de succesiunea celor patru Vârste și, mai ales, să oferim o cronologie în cadrul căreia elementele preluate din alte tradiții se pot înscrie cu o logică remarcabilă și adesea cu precizie.

"Super-ciclurile" indiene, cum ar fi "Era lui Manou" de 4.600.800 de ani sau "Viața lui Brahma" de 2.351 de miliarde de ani - cifre pe care nici măcar cosmologiile contemporane nu reușesc să le atingă - nu sunt direct relevante pentru subiectul nostru! (Rețineți că, în disciplinele ezoterice tradiționale, este obișnuit ca anumite date cronologice să fie înmulțite cu un exponent cunoscut doar de cei inițiați, pentru a deruta profanii). Cu toate acestea, unele dintre aceste numere propuse se suprapun cu datele științifice contemporane. De exemplu, Maçoudi, un erudit arab din secolul al X-lea care a interpretat *Vedas*, a vorbit despre un Superciclu de 4 miliarde 320 de milioane de ani, care este vârsta pe care geologii o atribuie în prezent Pământului.

Acesta este textul lui René Guenon pe care l-am citit când aveam douăzeci de ani, care ne-a făcut să reconsiderăm în mod critic tot ceea ce învățasem la școală și de care eram cu greu mulțumiți, și care ne-a pus pe calea ciclologiei tradiționale:

*"Doctrina hindusă învață că durata unui ciclu uman, căruia îi dă numele de **manvantara**, este împărțită în patru epoci, care marchează tot atâtea faze ale unei întunecări treptate a spiritualității primordiale; sunt aceleași perioade pe care tradițiile antichității occidentale le numeau epocile de aur, de argint, de bronz și de fier. Ne aflăm acum în cea de-a patra vârstă, **Kali-yuga** sau "Epoca Întunecată", și ne aflăm acolo, se spune, de mai bine de șase mii de ani, adică dintr-o perioadă cu mult anterioară oricărei epoci cunoscute de istoria "clasică". De atunci, adevărurile care odinioară erau accesibile tuturor oamenilor au devenit din ce în ce mai ascunse și mai greu de atins; cei care le posedă sunt din ce în ce mai puțini, iar dacă comoara înțelepciunii "non-umane", care este anterioară tuturor epocilor, nu poate fi pierdută niciodată, ea este învăluită în văluri din ce în ce mai impenetrabile, care o ascund vederii și sub care este extrem de greu să te descoperi. Iată de ce se vorbește peste tot, sub diferite simboluri, despre ceva care s-a pierdut, cel puțin în aparență și în raport cu lumea exterioară, și care trebuie găsit de cei care aspiră la adevărata voastră cunoaștere; dar se mai spune și că ceea ce este astfel ascuns va deveni din nou vizibil la sfârșitul acestui ciclu, care va fi în același timp, în virtutea continuității care leagă toate lucrurile între ele, începutul unui nou ciclu."*

(René Guenon, *La crise du monde moderne*
(Gallimard, 1927; "Idées", 1969, cap. 1, L'Age sombre).

Vishnu Purâna (Purânas sunt colecții de mituri și cosmologii compuse ca și marile epopei *Ramayana* și *Mahabhârata* cu două sau trei secole înaintea erei noastre) ne învață că istoria lumii este punctată de perioade foarte lungi, *Kalpas*, fiecare subdivizată în paisprezece *Manvantaras* sau

cicluri ale umanității. Cele paisprezece *Manvantaras* sunt subdivizate în două perioade de șapte ani. Ciclul umanității actuale este al șaptelea din primul septenar. Rețineți din nou importanța numărului șapte, care reprezintă într-un fel spațiul (4) și timpul (3) combinate, așa cum numărul doisprezece este spațiul înmulțit cu timpul. Combinația aritmologică a Numărului Triadei Divine (3) cu cele ale Timpului și Spațiului stă la baza simbolismului Numerelor în toate tradițiile. Este "*Tertius-Quartus*" al filosofiei creștine medievale. În special, ea se regăsește în toate cosmogenezele tradiționale.

Fiecare *Manvantara* sau ciclu al umanității este împărțit, ca și în alte părți și în special la greci, în patru Vârste, care și aici, prin diminuarea treptată a "calității" spirituale și a duratei lor, arată înstrăinarea progresivă a Principiului creator. Trebuie subliniat faptul că durata respectivă a acestor patru Vârste, care corespund Vârstelor de Aur, Argint, Alamă și Fier ale lui Hesiod, este proporțională cu 4, 3, 2 și 1, adică, de fapt, cu cele patru "etape" ale *Tetraktys*-ului lui Pitagora. Vârsta de Aur a lui Hesiod corespunde aici cu *Krita Yuga*, Vârsta de Argint cu *Trêtâ Yuga*, Vârsta de Alamă cu *Dwapara Yuga* și Vârsta de Fier a noastră cu *Kali Yuga*. Iată cum descrie *Baghavata Purâna* aceste Epoci:

"Când organele interne, inteligența și simțurile participă mai presus de toate la Bunătate (*sattwa*: tendință ascendentă, luminoasă), atunci recunoaștem Epoca **Krita**, în timpul căreia ne complacem în știința austerității".

"Atunci când ființele se dedică datoriei, interesului și plăcerii, atunci aceasta este epoca **trêtâ**, în care domină pasiunea (*rajas*: tendință expansivă)".

"Atunci când lăcomia, insașiabilitatea, mândria, impostura și invidia domnesc în mijlocul lucrărilor în interes propriu, atunci aceasta este epoca **dwâpara**, în care domină pasiunea (*rajas*) și întunericul (*ramas*: tendință descendentă, întunecată)".

"Când domnesc înșelăciunea, minciuna, inerția, somnul, răul, consternarea, durerea, dezordinea, frica, tristețea, aceasta se numește **kâli**, care este exclusiv tenebroasă (tendință descendentă exclusiv *tamas*)."

Această calificare spirituală și morală a celor patru Vârste se regăsește sub formă de aluzii în multe dintre scrierile tradiționale din India vedică, brahmanică și budistă.

"Indra a venit sub formă umană, spunând:
"El este **Vârsta-Kâli**, cel care zace nemișcat!
Vârsta-Dwâpara, cel care se ridică!
Imobil, noi suntem **Vârsta-Trêtâ**!
Și **Vârsta Krita**, dacă ești activ".

Aittareya-Brâhmana, 7. 13: *Mythes et légendes extraits des Brâhamana*,
trad. Jean Varenne, Gallimard 1967).

Simbolismul hindus reprezintă, de asemenea, virtutea sub emblema unei vaci, care, în *Krita-Yuga*, stă în patru picioare, apoi, în epocile următoare, în trei, două și apoi într-un singur picior. Iată ce spune un text arab citat de René Guenon în nr. 247 din *Etudes Traditionnelles*:

"În cele mai vechi timpuri, oamenii se deosebeau unii de alții doar prin cunoaștere, apoi nașterea și rudenția au fost luate în considerare, mai târziu încă, bogăția a ajuns să fie considerată un semn de superioritate; în sfârșit, în cele din urmă, oamenii au fost judecați doar pe baza aparențelor exterioare".

Astfel, în tradiția hindusă, ca și în altele, cele patru epoci sunt caracterizate de predominanța succesivă a castei preoțești, apoi a nobilimii, apoi a negustorilor și a burgheziei și, în cele din urmă, a oamenilor de rând.

Această degenerare spirituală și morală se reflectă, de asemenea, în durata vieții umane, care

devine din ce în ce mai scurtă. Ne gândim aici la durate de viață exorbitante atribuite în Geneza biblică oamenilor de la Adam la Noe și care, fie că sunt considerate adevărate sau legendare, pot fi regăsite în multe alte tradiții ca aceasta.

Fiecare *Manvantara* este caracterizată de un demiurg numit "Manu", cuvânt care se regăsește la începutul lui *Manvantara* (*Antara* înseamnă epocă). Manu al ciclului actual este *Vaivaswata*, pe care René Guenon îl aseamănă cu *Xisuthros*, care a "domnit" în Caldeea timp de 64.800 de ani, la sfârșitul unui "superciclu" de zece "regi".

La începutul fiecărui ciclu al umanității sau *Manvantara*, India vedică atribuie lui "Shakti", adică *paredra* lui Manou în funcție, rolul, ca să zicem așa, de rezervor de energie și spiritualitate. Un fel de "entropie" afectează această energie spirituală, care este aproape epuizată la sfârșitul fiecărui Ciclu, până când o nouă revărsare a lui Brahma "reîncarcă" Shakti a noii *Manvantara*...

René Guenon a fost cel care a furnizat cheia cronologică a acestei tradiții hinduse a ciclurilor temporale într-un articol pe care l-a scris în *Etudes traditionnelles* în octombrie 1938 și care a fost retipărit în *Formes traditionnelles et cycles cosmiques* (Gallimard, 1970): *Manvantara* valorează cinci "Mari Ani" greci, ei înșiși jumătate din ciclul precesional de 25 920 de ani. Prin urmare, *Manvantara* durează 64.800 de ani.

- Krita Yuga	25.920 de ani
- Trêtâ Yuga	19.440 ani
- Dwâpara Yuga	12.960 de ani
- și Kâli Yuga	6.480 ani

După cum am văzut, aceasta este cronologia pe care am luat-o ca bază a ipotezei noastre de lucru. Vom reveni asupra ei în capitolul VI, în legătură cu precesiunea echinocțiilor.

Ciclul umanității sau *Manvantara* durează 64.800 de ani. Prin urmare, rezultă că întreaga *Kalpa* are o durată de 907.200 de ani și că prima perioadă de șapte ani, la sfârșitul căreia ne aflăm, a durat 453.600 de ani.

Dar ceea ce este cel mai important și ceea ce face posibilă fixarea în timp a acestei scări cronologice este faptul că toate tradițiile care vorbesc despre aceste patru Epoci de spiritualitate degresivă sunt de acord cu René Guenon în a indica cu tărie că epoca noastră corespunde sfârșitului ultimei Epoci.

*"Știm, din toate datele tradiționale, că ne aflăm de mult timp în **Kali-Yuga**; putem spune fără teama de a greși că ne aflăm chiar într-o fază avansată a acesteia, fază ale cărei descrieri date în **Purânas** corespund, de altfel, în modul cel mai frapant, caracteristicilor epocii actuale..."*

(Forme tradiționale și cicluri cosmice, p. 24).

*"S-ar părea că, potrivit tuturor indicațiilor date de doctrinele tradiționale, am intrat cu adevărat în faza finală a **Kali-Yuga**, perioada cea mai întunecată a acestei "epoci întunecate", o stare de disoluție din care nu se poate ieși decât printr-un cataclism, căci nu mai este vorba de o simplă refacere care este atunci necesară, ci de o renovare totală..."*

(The Crisis of the Modern World, cap. I, The Dark Ages).

Un alt caracter fundamental al succesiunii celor patru Epoci este îndepărtarea treptată și accelerată de Principiu. Decadența spirituală trebuie să fi fost insesizabilă în timpul Epocii de Argint și a Epocii de Bronz. Acum, la sfârșitul Epocii noastre de Fier, ea devine evidentă pentru toată lumea, chiar și pentru cei care o botează cu nepăsare cu numele liniștitor de "progres"...

De fapt, această cădere, care se accelerează de-a lungul timpului, este "Cădere", despre care ne vorbesc explicit sau voalat toate tradițiile și care a început atunci când omul a părăsit starea primordială în care se afla în Paradisul său original. Omul, încă o trinitate (trup, suflet, spirit), și-a avut mai întâi "centrul de greutate" în partea cea mai înaltă a sufletului său, Pneuma, care atinge Spiritul; la sfârșitul involuției sale spirituale, "centrul" său este astăzi sufletul inferior, care atinge

trupul.

În sfârșit, să observăm imediat că, în conformitate cu însăși natura Timpului calificat, această "Cădere" nu este uniform accelerată, ci este punctată, în cursul unor "subcicluri" ordonate în cadrul ciclului umanității (și ale căror durate corespund de cele mai multe ori unor submultipli ai ciclului precesional de 25 920 de ani), de crize brutale, urmate de distrugerii sau cataclisme, și de reveniri la relative "vârste de aur". Puținul pe care îl cunoaștem despre protoistorie și, mai ales, despre istorie, confirmă din plin acest lucru. Involuția umanității ar putea fi reprezentată, așadar, printr-o linie sinuoasă a cărei direcție generală ar fi descendentă.

Am văzut, și vom vedea și mai clar, că această tradiție a cataclismelor periodice este păstrată în mod universal. *Mahabhâratâ* - din care *Baghavad Gita* (Cântecul Domnului) este poate episodul cel mai atașant pentru un occidental -, plasată între secolele al V-lea și I î.Hr. subliniază funcția distructivă a divinității. Brahma Creatorul, "gardianul nepieritor al legilor eterne", se manifestă sub forma lui Krishna - care se naște pe Pământ ori de câte ori "Dharma" (legea divină) este abandonată de om -, dar și în Timpul distructiv: el este Rudra, dansatorul impasibil și nemilos, zeița Kâli cu ghirlanda de cranii. El este cel care provoacă cataclisme necesare pentru reînnoirea periodică a umanității.

"Domnul binecuvântat a spus: (lui Arjuna, sufletul uman) Eu sunt Spiritul Timpului, distrugătorul lumii, ridicat în statura sa uriașă pentru distrugerea popoarelor..."

(Baghavad Cita, trad.: Al. Camille Rao și Jean Herbert, Albin Michel, "Spiritualités vivantes", 1970, cap. XI, versetul 32).

Regăsim această temă obsesivă peste tot.

III. SURSA GREACĂ

Trebuie să facem o precizare importantă încă de la început și să specificăm la ce Grece ne referim...

În cercurile elenistice, și în special în rândul universitarilor, se obișnuiește să se vadă într-o anumită Grece - cea a sofistilor și epicureilor în special - precursorul, două mii de ani mai târziu, al gândirii raționaliste și științifice dezvoltate în Occident începând cu secolul al XVIII-lea.

Protagoras, de exemplu, este prezentat ca zorii rațiunii luminoase eliberate de "superstițiile" anterioare,

"Omul este măsura tuturor lucrurilor",

sau ideea lui Epicur că lumea s-a format treptat, fără intervenție divină, prin simpla autocombinație a atomilor, și așa mai departe. Tocmai asupra acestor aberații, în care mințile laice ale secolului al XIX-lea au fost încântate să recunoască propriile "sisteme" filosofice, acestea din urmă au aplicat, după cum se știe, eticheta, care de atunci a făcut avere, de "miracol grecesc".

Suștinătorii acestui așa-zis "miracol" uită, în primul rând, că filozofii greci în cauză nu erau decât o minoritate, în timp ce majoritatea gânditorilor greci nu făceau decât să actualizeze metafizica tradițională pentru epoca lor, chiar dacă cu diferite grade de succes, ceea ce este funcția oricărei filozofii demne de acest nume. De asemenea, ei uită să-și amintească faptul că Socrate și Platon, la fel de "greci" ca Protagoras, se pare, i-au răspuns acestuia din urmă timp de două mii de ani, unul cu altul:

"Cunoaște-te pe tine însuși"

iar celălalt cu:

"Dumnezeu este măsura tuturor lucrurilor!"

În ultimul secol, termenul de "miracol grecesc" a fost folosit și de către spiritiști, cu o intenție opusă celei a gânditorilor laici. Dar au oare aceștia mai multe motive întemeiate pentru a face acest lucru decât raționaliștii? La urma urmei, expresia a fost inventată de Ernest Renan, un ignorant spiritualist. De atunci, generații întregi de istorici au preluat această expresie, care este de fapt vârful de lance al mândrei mentalități progresiste și transformiste, potrivit căreia Omenirea, ieșită din "noaptea" în care au fost scufundate popoarele "primitive", ar fi ajuns în "lumina" civilizației noastre tehnocrate.

Dar nu există miracole în Creație și nici nu au existat vreodată. Ceea ce "nesimțirea" noastră numește "miracol", fie pentru a ne speria, fie pentru a ne strâmba din nas în negare, este pur și simplu accelerarea unui proces natural operat de Spiritul în manifestare: La Lourdes sau oriunde altundeva, nu am văzut niciodată un membru retezat să crească la loc, dar am văzut mecanismele de autovindecare - pe care fiecare dintre noi le poartă cu el de-a lungul vieții și care erau blocate de senectute, degenerare sau factori accidentali - accelerate brusc și, în câteva minute, vindecate într-un mod pentru care, în mod normal, ar fi trebuit să așteptăm luni sau ani de zile, sau care ar fi fost zădărnicate de victoria forțelor de distrugere.

În același mod, nicio civilizație nu a înflorit vreodată *ex nihilo*. Nicio școală filosofică nu a fost vreodată rodul unei generații spontane. Omul nu inventează niciodată: el redescoperă, grație unui impuls exterior. De fiecare dată când credem că vedem ceva "născut" sau "renăscut" după perioade uneori foarte lungi de decadență, este pentru că a existat o filiație, o transmitere tradițională din centre care s-au păstrat cumva. Gândirea greacă pe care o admirăm pe bună dreptate, cea a lui Heraclit, Pitagora, Socrate, Platon și Aristotel - și nu, desigur, cea a lui Protagoras și Epicur! - nu face excepție de la această regulă. Nu degeaba Platon, în *Timeu*, amintește cuvintele adresate lui Solon de către un preot egiptean:

"Voi, grecii, sunteți niște copii!"

Da, grecii au fost acei "copii" care au fost învățați și care au avut geniul de a merge să bea din cea mai autentică sursă tradițională a timpului lor; ei au fost acei "copii" datorită cărora ni se permite și acum, după două milenii, să bem din însuși izvorul Vieții.

Cei mai mulți gânditori greci au transmis și dezvoltat magnific această tradiție egipteană, pentru care majoritatea dintre ei au profesat cel mai mare respect. Dar au făcut-o cu o mentalitate adesea cu totul opusă celei a maeștrilor lor, aducând în ea acea succesiune de acțiuni și reacții, de sisteme uneori destul de opuse între ele, care prefigurau deja mentalitatea modernă, în totală opoziție cu imuabilitatea metafizicii tradiționale. Cei mai mulți dintre ei au știut, de asemenea, să îmbrace această tradiție imemorabilă într-un veșmânt care ne-o face și mai dragă: frumusețea cuvântului. Natura esențialmente artistică a Greciei este cea care a asigurat supraviețuirea gândirii sale până în zilele noastre și, în timp ce majoritatea oamenilor așa-numiți "cultivați" de astăzi le refuză cu ușurință lui Homer, Hesiod sau Platon statutul de mari metafizicieni, nu le refuză niciodată statutul de mari poeți.

Cu toate acestea, ne vom concentra aici asupra aspectului dogmatic sau, mai exact, *gnostic* al gândirii lor și asupra concepției lor despre viitorul temporal al lumii și al umanității. Ne cerem scuze cititorilor noștri pentru scurtimea acestei prezentări.

Homer și Hesiod au apărut în zorii literaturii grecești, în secolul al VIII-lea. S-ar putea scrie un studiu întreg despre conceptul de timp în *Iliada* și *Odiseea*, dar relațiile simbolice dintre episoadele epopeii și semnele zodiacale au fost deja tratate pe larg, iar noi am făcut aluzie mai devreme la studiile lui René Guenon despre simbolismul cosmic al Peșterii Nimfelor în raport cu axa solstițiilor din ciclul solar anual.

Hesiod este și el purtător al gândirii tradiționale, cu miturile sale celeste și simbolismul său astrologic. Aceasta a fost cosmogeneza *Teogoniei* sale, rezumată pe scurt în capitolul anterior. Dar este vorba de *Muncile și zilele* care ne va oferi cel mai precis text din literatura greacă despre legea

celor patru epoci succesive ale umanității. După ce spune povestea *Pandorei*, care oferă o explicație a Răului, Hesiod cântă astfel:

"Din aur a fost prima rasă de oameni perisabili. Îi crease pe Nemuritori, locuitori ai Olimpului, a fost pe vremea lui Cronos, când acesta încă domnea în ceruri. Ei trăiau ca niște zei, cu inimile lipsite de griji, ferite de suferință și de mizerie: bătrânețea mizerabilă nu-i împovăra, ci, cu brațele și coapsele încă tinere, se bucurau de ospăț, departe de toate relele. Murind, păreau să sucumbe în somn. Toate bunurile erau ale lor: pământul fertil producea de la sine o recoltă generoasă și sănătoasă.

Recoltă sănătoasă, iar ei, în bucurie și pace, trăiau în câmpurile lor, în mijlocul nenumăratelor bogății. De când pământul i-a acoperit pe cei din această rasă, ei au fost, prin voința puternicului Zeus, geniile bune ale Pământului, gardienii muritorilor și împărțitorii de bogății: aceasta este onoarea regală care le-a fost acordată.

Apoi, o rasă mult inferioară, o rasă de argint, a fost creată mai târziu de către locuitorii Olimpului. Aceștia nu semănau nici ca mărime, nici ca spirit cu cei din rasa de aur. Timp de o sută de ani, copilul a crescut jucându-se alături de vrednica sa mamă, cu sufletul său tot copilăros, în casa ei. Iar când, crescând cu vârsta, au ajuns la termenul care marchează intrarea în adolescență, au trăit puțin timp și, din cauza nebuniei lor, au suferit mii de necazuri. Nu știau cum să se abțină de la excese nebunești între ei. Au refuzat să se închine nemuritorilor sau să jertfească la sfintele altare ale celor binecuvântați, conform legii oamenilor care și-au dat locuințe. Atunci Zeus, fiul lui Cronos, i-a îngropat de mânie, pentru că nu au adus omagiu zeilor binecuvântați care stăpânesc Olimpul. Și când pământul i-a acoperit la rândul lor, au devenit cei pe care muritorii îi numesc Fericiții Lumii de Jos, genii inferioare, dar pe care o oarecare onoare îi însoțește încă.

Și Zeus, tatăl zeilor, a creat o a treia rasă de oameni perisabili, o rasă de bronz, cu totul diferită de rasa de argint, fiică a frasinilor, teribilă și puternică. Acești oameni se gândeau doar la muncile chinuitoare ale lui Ares și la centrele de exces. Ei nu mâncau Sain; inimile lor erau ca oțelul rigid; se îngrozeau. Puternică era forța lor, invincibile brațele care se agățau de umărul trupurilor lor viguroase. Armele lor erau de bronz, casele lor de bronz, cu bronz arau, căci fierul negru nu exista. Au sucombat sub propriile lor brațe și au plecat spre locuința mohorâtă a tremurândului Hades, fără să lase nici un nume pe pământ. Moartea neagră i-a luat, așa înfricoșători cum erau, și au părăsit lumina strălucitoare a soarelui.

Și când pământul a acoperit din nou această rasă, Zeus, fiul lui Cronos, a creat încă o a patra pe pământul hrănit, mai dreaptă și mai curajoasă; o rasă divină de Eroii care se numesc semizeii și a căror generație ne-a precedat pe Pământul nemărginit. Ei au pierit în războiul dur și în lupta corp la corp dureroasă, unii în fața zidurilor Tebei cu cele șapte porți ale sale, pe pământul Cadmei, luptând pentru turmele lui Œdipe; alții dincolo de abisul mării, în Troia, unde războiul i-a dus pe corăbii pentru Elena cu părul ei frumos și unde moartea, care desăvârșește totul, i-a învăluit. În cele din urmă, Zeus, fiul lui Cronos și tatăl zeilor, le-a dat altora o existență și un cămin departe de oameni, stabilindu-i pe cei mai îndepărtați dintre ei, în cele mai îndepărtate colțuri ale Pământului. Acolo locuiesc, cu inimile libere de griji, în insulele Fericiților, la marginea vârtejurilor adânci ale Oceanului, eroi norocoși pentru care solul fertil dă o recoltă înfloritoare și dulce de trei ori pe an.

Și-aș fi vrut ca Dumnezeu să nu fi trăit la rândul meu printre cei din rasa a cincea și să fi murit mai devreme sau să mă fi născut mai târziu. Căci aceasta este acum rasa de fier. Ei nu vor înceta să sufere ziua de oboseală și mizerie, și nici nu vor înceta să fie mistuiți noaptea de chinurile aspre pe care le vor trimite zeii. Cel puțin vor găsi totuși ceva bun amestecat cu necazurile lor. Dar va veni ceasul în care Zeus va distruge la rândul său această rasă de oameni perisabili: acela va fi momentul în care se vor naște cu tâmpale albe. Atunci tatăl nu va mai semăna cu fiii săi, nici fiii cu tații lor; oaspetele nu va mai fi drag oaspetelui său, prietenul prietenului său, fratele fratelui său, ca pe vremuri. Față de părinți, de îndată ce vor îmbătrâni, nu vor arăta decât dispreț; pentru a se plânge de ei, vor rosti cuvinte aspre, ticăloase! și nu vor cunoaște nici măcar frica de Cer. Vor refuza să-i hrănească pe bătrânii care i-au hrănit. Niciun preț nu va fi atașat jurământului

respectat, la ceea ce este drept, la ceea ce este bun: respectul lor va merge la autorul crimelor, la omul tuturor exceselor; singurul drept va fi forța, conștiința nu va mai exista. Lașul îl va ataca pe cel curajos cu vorbe chinuitoare susținute de un jurământ fals. Gelozia va călca pe urmele oricărei ființe umane nenorocite, cu limbajul ei amar și cu fruntea plină de ură care se complace în rău. Apoi, plecând spre Olimp, Pământul drumurilor largi care ascund trupurile lor frumoase sub văluri albe. Conștiința și Vergogne, lăsând oamenii în urmă, vor urca spre Eternități. Doar suferințele triste vor rămâne pentru muritori: nu va mai exista nici o cale de atac împotriva Răului".

(Hésiode, *Les Travaux et les Jours*, p. 90-93,
traducere de Paul Mazon, colecția Guillaume Budé, Les Belles Lettres, 1964).

Dintre toate comentariile pe care le-ar merita un text atât de bogat, să ne mulțumim aici să subliniem interpolarea între veacurile III și IV a acestui celebru "veac al eroilor" (pe care, ca un bun grec, Hesiod îl leagă de războiul troian: să nu uităm că a fost contemporan cu Homer). Multe tradiții ne-au adus relatări similare despre cum, în urma uniunilor "muritorilor" cu ființe din ierarhiile celeste, Pământul a fost la un moment dat populat de ființe fabuloase, eroi sau uriași. Una dintre cele mai importante dintre aceste tradiții este, fără îndoială, celebra *Carte a lui Enoh*, respinsă din *Biblie* și menționată în *Noul Testament* în *Epistola lui Iuda* (14-15). Problema este, evident, de a ști dacă acest episod misterios a avut loc în timpul ciclului nostru de umanitate, așa cum spune Hesiod - și cum ar putea sugera toate statuile de uriași și sculpturile colosale ale diferitelor civilizații din trecut - sau dacă el corespunde unui ciclu de umanitate anterior.

În secolul al VI-lea, părintele de necontestat al gândirii științifice grecești a fost Thales din Milet, unul dintre cei Șapte Înțelepți ai Greciei, care sublinia unitatea lumii și pentru care

"Totul este plin de zei".

Acest lucru arată că învățase lecția lui Trismegistus, pentru care

"Totul este plin de suflete"

(Tratatul XI, 8).

Iar acest pan-psihiism avea să fie firul comun al tuturor gânditorilor tradiționali ai Greciei, cu excepția unui mic număr de "nonconformiști" care, așa cum am spus, au prefigurat raționalismul modern prin impietatea și materialismul lor.

În același timp în care Dionysos moștenește multe dintre funcțiile lui Osiris, iar misterele de la Eleusis actualizau și adaptau misterele egiptene, Heraclit și Pitagora au făcut din secolul XX un răsărit minunat pentru gândirea greacă și au construit o punte "tradițională" între Egipt și Platon. De patruzeci de ani, în *Atlantida*, Paul le Cour și adepții săi aduc un vibrant omagiu gândirii pitagoreice într-un număr considerabil de conferințe; iar în ceea ce ne privește, este destul de clar că doctrina Numerelor ca arhetipuri și structuri ale Lumii a Doua și a Treia și, în special, ale Timpului calificat, reprezintă baza filozofiei Timpului, așa cum încercăm să o explicăm aici. *Tetraktys*-ul pitagoreic, așa cum vom vedea în capitoul următor, este modelul metafizic pentru succesiunea cronologică a celor patru Vârste.

Heraclit are o viziune suverană asupra dezvoltării umane: binele și răul sunt doar iluzii antropomorfe cauzate de încarcerarea noastră în manifestarea substanțială; în ochii Esențelor, totul se contopește într-o armonie transcendentă. Tot ceea ce se manifestă este supus unor transformări ciclice care nu se repetă niciodată:

"Niciodată nu faci baie în același râu de două ori".

(Fragmentul 91.)

Heraclit, ca și stoicii de mai târziu, și în acord cu *Puranas* indiene și cu *Apocalipsa* biblică,

prevede sfârșitul lumii actuale prin Foc, agentul reînnoirii naturii și al reintegrării finale (*igne renovabitur natura*). El precizează că această renovare prin Foc are loc la fiecare 10.800 de ani (adică la fiecare cinci ere precesionale). Aceasta este imaginea întoarcerii periodice la Principiu, întrucât, potrivit metafizicii tradiționale, Focul reprezintă Inteligența universală și agentul divin al creațiilor și descreșterilor ciclice.

Pentru Anaximenes și Anaximandru, tot în secolul al VI-lea, istoria lumii este punctată de o serie de distrugeri și recreări.

În secolul al V-lea, Herodot ne spune că divinitatea este geloasă pe măreția muritorilor: de îndată ce un popor a devenit prea mare, Nemesis vine să îl niveleze, pur și simplu pentru a-l pedepsi pentru că s-a ridicat prea sus și pentru a le reaminti muritorilor că măreția și înălțimea aparțin doar zeilor. Acest zeu gelos amintește de Dumnezeu din Vechiul Testament!

În același secol al V-lea, Empedocle din Agrigento, elev al lui Parmenide, a reluat ideea foarte tradițională a naturii complementare a celor două forțe primordiale "Iubire" și "Ură", adică Atracție și Repulsie (pe care o regăsim astăzi în dinamica Fizicii și a Astronomiei, în special în Cosmogeneză). Pentru acest filozof, oamenii, care au fost cândva ființe fericite, au fost alungați din lăcașurile divine din vina lor și trebuie să rățească timp de trei ori zece mii de ani, renăscând în tot felul de forme muritoare; eliberarea nu poate fi obținută decât prin purificare, care duce la înțelepciune... (Fragmentul 117). Empedocle a fost mai puțin norocos când, împreună cu Anaximandru din Milet și Archytas din Tarentum, a descris structura ciclică a Timpului ca pe o serie de veșnice reînnoiri. Douăzeci și trei de secole mai târziu, diverși filosofi, inclusiv Nietzsche, au preluat această viziune, care nu a adăugat nimic la gloria lor.

În cele din urmă, în secolele al patrulea și al treilea, ajungem la onoarea Greciei: Socrate, Platon și Aristotel. Desigur, primul și al treilea dintre aceștia au pus accentul pe studiul sufletului uman și pe căutarea înțelepciunii, dar Aristotel a scris, de asemenea, numeroase texte impregnate de platonism și de concepția sa ciclică și "catastrofală" despre Timp. În *Meteorologii* (A 14), de exemplu, el descrie metamorfozele Pământului și, ici și colo, evocă înțelepciunea antediluviană, cunoașterea care domnește din nou doar diminuată după fiecare dintre catastrofele cosmice care se succed la intervale regulate. Astfel, discipolul său Philipon scrie ca și cum ar fi sub dictarea sa:

"Este important de știut că omenirea pierde în diferite moduri: prin ciumă, foamete, cutremure, războaie, o sută de varietăți de boli și multe alte cauze, dar mai ales prin inundații masive, cum ar fi cea care, potrivit legendei, a avut loc sub Deucalion și care a fost teribilă, deși nu a distrus toți oamenii. Căci ciobanii și toți cei care trăiau pe munți sau pe versanții lor au scăpat de cataclism, în timp ce câmpiile au fost scufundate împreună cu toți cei care trăiau acolo..."

O comparație a acestui text cu *Timeus* (22) și *Legile* (676) ale lui Platon este concludentă. După Hesiod, este de fapt la strălucitul discipol al lui Socrate la care trebuie să ne întoarcem mereu pentru a obține cea mai coerentă expunere a concepției grecești despre Timpul calificat, chiar dacă forma dialogată și digresivă adoptată de Platon face ca elementele acestei doctrine să fie foarte dispersate.

Pentru Platon, sufletul lumii, a doua lume, este cea pe care Demiurgul o creează primul. Acesta este sediul Timpului (am numit Nașterea Timpului magnificul text din *Timeu* care a încheiat primul nostru capitol despre Timpul calificat). Ca o imagine a Sufletului Lumii, lumea materială a stelelor se mișcă de-a lungul curbilor și Creația, în continuă devenire, este supusă unei perpetue succesiuni de creații, distrugeri și renașteri. La începutul umanității noastre actuale se află Epoca de Aur, pe care *Le Politique*, în special, o descrie pe larg (271, 272). După ce amintește în mod tradițional comuniunea intimă a omului de atunci cu o natură pașnică și spontan generoasă, în care era posibil, printre altele, dialogul dintre om și animal, Platon precizează că:

"Divinitatea în persoană era cea care le era păstor și care le prezida viața",

și că:

"În ceea ce privește fericirea, oamenii de atunci erau de o mie și o mie de ori superiori celor de astăzi".

Din punctul de vedere al relației fundamentale, dar evident delicate, dintre concepția generală a celor patru Vârste ale Ciclului și mitologia greacă, Platon face următoarea precizare:

"Tocmai ai aflat, Socrate, ce fel de viață duceau oamenii în vremea lui Cronos. În ceea ce privește viața pe care tradiția o atribuie vremii lui Zeus, aceasta este viața de astăzi...".

Acest lucru ar însemna că sfârșitul Epocii de Aur sau Căderea corespunde ciclic tulburărilor planetare exprimate în mitologia greacă prin războiul purtat de tânărul Zeus împotriva tatălui său, Cronos, și a unchilor săi, Titanii, cu ajutorul Puterilor infernale, urmat de exilul lui Cronos. De altfel, Platon explică mai departe, tot în *Politica* (272), că la același sfârșit catastrofal al Epocii de Aur,

"Cel care conduce corabia Universului, după ce a abandonat, ca să zic așa, cârma, s-a retras în camera de gardă...".

care, prin familiaritatea expresiei, exprimă procesul metafizic de "îndepărtare" de Principiul care constituie caracterul fundamental al Involuției ciclice a umanității.

Cu diferite grade de succes, romanii nu au făcut decât să-i parafrazeze pe greci, adesea neînțelegându-i și adaptând conceptele lor spirituale la mentalitatea lor fundamental utilitară.

Virgiliu singur, sau mai mult sau mai puțin singur, la trecerea de la Era precesională a Berbecului la cea a Peștilor, a demonstrat daruri spirituale transcendente în slujba adevăratei cunoașteri inițiatice, profetind doctrina tradițională a celor patru Epoci și punând în evidență Ciclul de 2.600 de ani (sau 2.592 de ani) pe care îl vom regăsi acum în tradiția biblică la profetul Daniel.

IV. SURSA BIBLICĂ

Nabucodonosor, după ce a cucerit Ierusalimul în 597 î.Hr. și apoi din nou în 587, a anexat regatul lui Iuda și i-a dus pe evrei în captivitate în Babilon, pe care l-a reconstruit într-un mod grandios. El i-a crescut și educat pe unii dintre cei mai talentați copii ai lui Iuda, printre care Daniel, care:

"avea intuiție în toate viziunile și visele (...). Regele i-a consultat și i-a găsit de zece ori superiori tuturor ghicitorilor și magicienilor care erau răspândiți în tot regatul său...".

(Daniel, I, 17 și 20.)

În al doilea an al domniei sale, Nabucodonosor a fost tulburat de un vis extraordinar pe care ghicitorii, magicienii și descântătorii săi nu l-au putut explica. Îl cheamă pe Daniel ca ultimă soluție.

"Atunci lui Daniel i-a fost dată descoperirea tainei într-un vis, noaptea, și Daniel a binecuvântat pe Dumnezeuul celor doi."

(II, 19.)

"Daniel a vorbit în fața regelui și a spus: taina pe care regele cere să i-o explice, nu înțelepții, magicienii, ghicitorii, astrologii sunt cei care pot să i-o dezvăluie regelui. Dar există un Dumnezeu în ceruri care dezvăluie mistere și care i-a făcut cunoscut regelui Nabucodonosor ceea ce se va întâmpla în zilele următoare. Visul tău și vedeniile din capul tău, pe care le-ai avut pe patul tău, acestea sunt". (II, 27 și 28.)

"O, rege, ai văzut o viziune și iată o statuie mare: această statuie era imensă, strălucirea ei era extraordinară, stătea în fața ta și înfățișarea ei era teribilă. Era o statuie al cărei cap era din aur fin, al cărei piept și brațe erau din argint, ale cărei coapse și gambe erau din bronz, ale cărei picioare erau din fier și ale cărei tălpi erau parțial din fier și parțial din lut. Te uitați la ea când o piatră s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini și a lovit picioarele statuii, care erau făcute din fier și lut, pulverizându-le. Apoi, fierul, lutul, bronzul, argintul și aurul au fost pulverizate împreună. Erau ca pleava de pe aria de treierat vara, iar vântul le-a dus fără urmă. Piatra care a lovit statuia a devenit un munte mare și a umplut tot pământul".

"Acesta este visul și vom spune explicația lui în fața regelui."

"Tu, o, rege, ești regele regilor; căruia Dumnezeu cerurilor i-a dat împărăția, puterea, tăria și gloria. În orice loc în care locuiesc copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, el i-a dat în mâna ta și te-a făcut stăpân peste ei. Tu ești capul de aur".

"După voi se va ridica o altă împărăție, inferioară celei a voastre; apoi o a treia împărăție, care va fi de bronz și va stăpâni tot pământul. O a patra împărăție va fi tare ca fierul, ca fierul care zdrobește și sfărâmă totul; și, ca fierul care zdrobește, îi va zdrobi și îi va nimici pe toți. Și ceea ce ați văzut: picioarele și degetele de la picioare și de la picioare parțial din lut de olar și parțial din fier, aceasta va fi o împărăție împărțită. Va avea tăria fierului, așa cum ai văzut fierul amestecat cu lut modelator, dar degetele picioarelor fiind în parte de fier și în parte de lut, o parte din împărăție va fi puternică și o parte va fi slabă. Și ceea ce ați văzut: fier amestecat cu lut de modelat, înseamnă că ele vor fi amestecate prin sămânța oamenilor, dar nu vor fi unite, așa cum fierul nu este amestecat cu lutul."

"În zilele acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi distrusă niciodată și această împărăție nu va trece la alt popor. El va zdrobi și va nimici toate aceste împărății și va rămâne în veci, așa cum ați văzut că o piatră s-a desprins de pe munte, fără ajutorul vreunei mâini, și a zdrobit fierul, bronzul, lutul, argintul și aurul. Marele Dumnezeu i-a făcut cunoscut regelui ce se va întâmpla după aceasta. Visul este adevărat și explicația lui este demnă de încredere".

"Atunci regele Nebucadnețar a căzut cu fața la pământ, s-a închinat în fața lui Daniel și a spus să i se aducă ofrande și tămâie. Atunci regele a luat cuvântul și i-a spus lui Daniel: "Cu adevărat, Dumnezeul tău este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul împăraților și descoperitorul misterelor, pentru că ai putut să descoperi această taină..."

(Daniel, II, 31 - 47.

Traducere de Franck Mkhaéli în l'Ancien Testament de la Bible (Bibliothèque de la Pléiade, Gallimard 1959) de Edouard Dhorme).

La fel ca toate marile texte ale *Bibliei*, acest text celebru și admirabil necesită o dublă interpretare, exoterică și esoterică. Aici, ambele sunt "clasice":

- Capul de aur reprezintă regatul babilonian, care a durat din 625 până în 539 (capturarea Babilonului de către Cyrus și sfârșitul captivității evreilor), adică aproximativ *un secol*.
- Pieptul și brațele de argint reprezintă Imperiul Persan, care a durat din 539 până în 331 (invasia lui Alexandru în Mesopotamia), adică *două secole*.
- Pântecele și coapsele din alamă reprezintă Grecia elenistică, care a durat din 331 (fondarea Alexandriei) până în 30 î.Hr. (colonizarea Egiptului grec de către Imperiul Roman). Durata: *trei secole*.
- În sfârșit, picioarele de fier și tălpile de fier și lut reprezintă în mod evident Imperiul Roman, din 27 î.Hr. (Octavian-Augustus, primul împărat) până în 380 (proclamarea creștinismului ca religie de stat) sau 395 (moartea lui Teodosie, divizarea imperiului). Durata: *patru secole*.

Așadar, aici vedem din nou succesiunea 1, 2, 3 și 4 a *Tetraktys*, care împarte proporțional acest mileniu ca și ciclul umanității. Simbolul statuii ne amintește, de asemenea, că această cvadripartiție proporțională corespunde împărțirii în înălțime a corpului uman conform canonului clasic: capul, o zecime din înălțime; trunchiul, două zecimi; stomacul și coapsele, trei zecimi;

picioarele și tălpile, patru zecimi. Această analogie între proporțiile corpului uman și cele patru Vârste ale umanității este o magnifică aplicare a legii relațiilor dintre microcosmos și macrocosmos, dintre Timp și Spațiu.

Și piatra care reduce statuia în praf? Majoritatea comentatorilor l-au văzut, desigur, pe Hristos și Biserica Sa. Cu toate acestea, Raoul Auclair, pe care nimeni nu l-ar putea acuza că nu este un bun creștin, un bun catolic și un bun cunoscător al ezoterismului mistic, contestă această interpretare și notează în lucrarea sa *Livre des cycles* (Aux Portes de France, 1947) că trădarea regatelor trecute nu a cedat încă locul în ordinea temporală - în ciuda Întrupării Cuvântului - unei împărății ridicate de Dumnezeu care "umple tot pământul" și "rămâne pentru totdeauna". Împărtășim interpretarea sa, care face din picioarele și cele zece degete de fier și lut ale acestora națiunile Epocii creștine care au succedat Imperiului Roman și care vor ceda locul, la sfârșitul Ciclului, adevăratei "împărății" creștine, care în acest secol XX încă nu a venit!

O altă relație confirmă acest punct de vedere: conform "zodiacului-om", picioarele omului corespund semnelui Peștilor; or, aceste zece națiuni simbolice se află în Era creștină, care este într-adevăr Era precesională a Peștilor.

Prin urmare, visul lui Nabucodonosor are o dublă semnificație ciclică și escatologică. Același lucru este valabil și pentru celelalte viziuni escatologice ale lui Daniel din capitolele următoare, care fac din această carte una dintre cele mai prodigioase din *Vechiul Testament* și una dintre cele mai importante pentru timpul nostru al sfârșitului: Al doilea vis al lui Nabucodonosor, *Copacul* (IV), inscripția supranaturală trasată pe perete în timpul ospățului lui Baltazar (V), cele patru Animale și "Fiul Omului" (VII), Berbecul și Capra (VIII), discursul îngerului Gabriel (IX), în sfârșit apariția omului îmbrăcat în pelerină cu fața strălucitoare ca un fulger care a apărut pe malul Tigrului (X-XII). Vom reveni asupra acestui subiect în capitolul IX.

Și nu ar trebui să vedem în însuși locul lui Daniel în desfășurarea timpului o confirmare a rolului său escatologic? Profetul a dat numele său unui ciclu esențial care reprezintă a zecea parte a ciclului precesional, adică 2 592 de ani. Aceasta este exact perioada de timp care s-a scurs între captivitatea lui Daniel printre evreii din Babilon și visele sale profetice de la sfârșitul secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea. Viziunile sale, deseori obscure până acum, devin mai clare atunci când le comparăm cu cele din *Apocalipsa* Sfântului Ioan și sunt de o relevanță directă pentru vremurile noastre.

Să dea Dumnezeu ca, asemenea lui în groapa cu lei, să putem striga în timpul marilor încercări:

"Dumnezeul meu a trimis pe îngerul său și a închis gura leilor. Ei nu mi-au făcut niciun rău, pentru că înaintea lui am fost găsit nevinovat" (Daniel, VI, 23).

Daniel în groapa cu lei
Biserica Sfântul Vital din Ravenna (secolul al VI-lea); sarcofagul exarhului Isaccio (secolul al VII-lea), unde a fost reutilizat acest basoreliev de la sfârșitul secolului al IV-lea.

NOTĂ

CICLUL DANIEL propriu-zis cuprinde ȘAPTE "ANI DE ANI", adică $360 \text{ de ani} \times 7 = 2.520$ de ani. Prelungirea sa include cei 72 de ani ai primei Tribulații din *Apocalipsa*, care se va încheia cu marea doriforie din 1989. Durata sa este atunci de 2.592 de ani, adică exact A Zecea parte a CICLULUI PRECESSIONAL de 25.920 de ani. Importanța eschatologică fundamentală a Secolelor Nostradamus este demonstrată de faptul că ele se produc exact la $6/7$ din durata ciclului și la exact 2.160 de ani de la începutul acestuia. Între visul descifrat de Daniel și profețiile lui Nostradamus, există așadar exact o ERA PRECESSIONALĂ. Acesta este un exemplu foarte frapant al legilor cicologice ale Istoriei și al "semnăturii" pitagoreice a evenimentelor majore.

— 603	Songe de Nabuchodonosor
— 243	
117	
477	Fin définitive de l'Empire romain
496	: Baptême de Clovis et de la France
837	
1197	
1557	Parution des Centuries de Nostradamus
1559	: Cateau-Cambrésis. Mort de Henri II
1917	Première Guerre mondiale. Fatima
	Déclaration Balfour. Révolution bolchevique
1989	Les 72 ans de la Première Tribulation de l'Apocalypse

CAPITOLUL IV

Lumina originilor

"Omul este o ființă vie divină, care trebuie comparată nu cu restul viețuitoarelor pământești, ci cu cele de sus, din Ceruri, care se numesc zei...".

Hermes Trismegistus, *Corpus Hermeticus*. Tratatul X, 23.

Adevărul este simplu. Teroarea este cea care este complicată. Dar ceea ce este simplu poate fi dificil, mai ales pentru noi, ființe involuate, care ne întoarcem cu lăcomie privirea spre o Cunoaștere din care acum nu posedăm decât frânturi. Și totuși, aceste rămășițe strălucesc de o lumină inefabilă...

Asemenea prizonierilor lui Platon închiși într-o peșteră, știm că ceea ce privim nu este decât o reflectare a adevăratei realități. Nu ni se permite încă să ne întoarcem și să privim Lumina în față. Pentru că Timpurile nu au venit încă... Dar Tradiția ne învață să "citim" aceste reflexii proiectate pe ecranul cinematografic fantastic al conștiinței noastre, care este încă oarecum luminată de Spirit.

Și, zi de zi, învățăturile științelor contemporane ne aduc noi obiecte care, "citite" la rândul lor de ochii Tradiției, confirmă în mod straniu ceea ce ne fusese deja șoptit într-un cu totul alt limbaj...

1. Prin cosmogeneza științifică

Fără a insista aici asupra teoriilor învechite, să menționăm pe scurt anumite cosmogeneze care au rămas de mare interes pentru noi: cea a lui Kant, care a evocat "haosul" primitiv; cea a lui Spencer, care, în 1871, a văzut în evoluția lumii o tranziție de la omogenul instabil la eterogen; Sir James Jeans, care în 1931 a postulat că la originea Universului a fost un gaz care a umplut uniform spațiul și apoi a format galaxiile, și care a pus un accent deosebit pe transformarea materiei stelare în lumină; și Eddington, pentru care Universul se dizolvă în unde hertziene tot mai lungi, dublându-și raza la fiecare două miliarde de ani.

Una dintre cele mai celebre și mai fructuoase cosmogeneze este cea a abatelui belgian Georges Lemaître care, bazându-se pe fizica modernă și pe Relativitate, a demonstrat în 1927 că Universul lui Einstein este în mod necesar instabil și că acesta trebuie să se afle într-o stare de expansiune continuă pornind de la un "atom primitiv", sursa "exploziei" inițiale; la origine, toată energia din Cosmos ar fi fost concentrată într-un singur cuantic, originea Timpului, cu o masă atomică egală cu cea a Universului. Razele cosmice ar fi "fosilele" exploziei inițiale care au ajuns până la noi.

Observația efectului Doppler-Fizeau privind recesiunea tuturor galaxiilor îndepărtate a conferit o greutate considerabilă acestei ipoteze. În 1928, Slipher, Humason și Hubble au reușit să anunțe următoarea lege:

"Galaxiile se îndepărtează de noi cu o viteză proporțională cu distanțele lor".

O galaxie aflată la un milion de ani-lumină se îndepărtează cu 180 km pe secundă. În acest ritm, raza Universului s-ar dubla în 1 miliard 300 de milioane de ani. Cea mai mare viteză observată în 1973 de către Dr. Allen R. Sandage de la Observatorul Haie din California a fost cea a noului quasar O.H. 471, aflat la 12 miliarde de ani lumină, care se îndepărtează de Calea noastră Lactee cu o viteză fantastică de 91% din viteza luminii! Desigur, aceste viteze considerabile sunt efecte ale observației noastre geocentrice, iar vitezele relative ale acestor galaxii sunt mult mai mici. Dar suntem foarte aproape de punctul în care viteza galaxiilor devine egală cu viteza luminii și în care acestea par să "iasă" din Univers!

Calculul arată că recesiunea a început acum 12-13 miliarde de ani, ceea ce ar putea fi

interpretat ca fiind vârsta Universului. Potrivit lui Mac Vittie (*General Relativity and Cosmology*, Londra 1956), expansiunea Universului încetinește.

Deși faptul că galaxiile fug cu o viteză proporțională cu distanța lor nu este, în general, contestat, teoria cosmogonică a abatelui Lemaître, preluată în diferite forme de Sir James Jeans, Eddington, Gamow etc. și aprobată de Papa Pius al XII-lea, a fost puternic criticată, adesea pentru că avea o "culoare" metafizică pronunțată și amintea prea mult de tradiția inițială "Fiat Lux"...

Respingerea de către o serie de astronomi a ipotezei "Atomului primitiv" i-a determinat pe alții să elaboreze teorii uneori la fel de "metafizice" ca cea a abatelui Lemaître: de exemplu, ipoteza formulată de Hoyle, Bondi și Gold privind crearea continuă de materie, în special de atomi de hidrogen, materialul de bază al Universului.

Deoarece expansiunea Universului este un fapt, au fost propuse câteva teorii ciclice foarte interesante pentru a explica starea actuală a acestuia, în special de către Jean Perrin, care consideră că expansiunea se va opri atunci când toată materia va fi transformată în lumină; în acel moment, Universul se va contracta și fotonii vor fi din nou transformați în materie, ceea ce va relua procesul de expansiune.

O altă idee foarte tradițională se desprinde din teoria relativistă a lui Friedmann (care confirmă ipoteza abatelui Lemaître): Universul, de rază variabilă și densitate uniformă, se comportă ca și cum ar fi supus la două forțe antagoniste: atracția newtoniană și repulsia cosmică, calculată de Einstein în 1917, care ar deveni predominantă la distanțe foarte mari care separă galaxiile. În Universul actual, repulsia ar fi mai puternică decât atracția.

Această dualitate atracție-repulsie era dragă filosofiei grecești, în special lui Empedocle din Agrigento. Aici intrăm din ce în ce mai mult în domenii în care fizica atinge metafizica.

Trei forțe fundamentale guvernează lumea fizică: forța nucleară, cea mai puternică, care menține nucleele atomilor, în principal protoni și neutroni, la o densitate fantastică; forța electromagnetică, care menține electronii pe orbite foarte precise în jurul nucleelor și care stă la baza "materiei" în toată diversitatea ei; și, în sfârșit, cea mai slabă forță, forța gravitațională, care menține stelele pe orbite relativ fixe, Luna în jurul Pământului, planetele în jurul Soarelui și Soarele în jurul centrului galaxiei.

Aceste trei impulsuri fundamentale sunt în primul rând forțe de atracție, dar sunt și forțe de respingere: electro-magnetismul poate atrage sau respinge, în funcție de natura "sarcinilor" care îl animă; forța gravitațională este echilibrată de forța centrifugă, iar acest echilibru menține stelele pe orbitele lor; în sfârșit, forța nucleară poate elibera energie "solară" pentru perioade foarte scurte, atunci când nucleul atomului se sparge, ca în cazul bombelor termo-nucleare.

Vom reveni la acest dualism fundamental, căruia Paul le Cour i-a acordat atâta importanță, în capitolul următor, deoarece a fost unul dintre puținii oameni din vremea sa care "citea" ultimele descoperiri ale științei în lumina Tradiției.

O altă convergență între știință și tradiția metafizică este aceea că relativitatea cere ca masa și întinderea Cosmosului să fie finite. Din cauza curburii spațiului inerente masei Universului, lumina călătorește în mod necesar pe orbite închise. Acesta este motivul pentru care, în ciuda finitudinii sale, niciun instrument astronomic optic sau radioastronomic nu va fi vreodată capabil să îi vadă limitele. Dacă razele de lumină nu ar fi interceptate de materia galactică, ele s-ar întoarce la punctul lor de origine și am vedea Galaxia noastră și sistemul nostru solar din spate și într-o stare de evoluție mult mai timpurie.

Deși fracțiunea Cosmosului cunoscută în prezent prin radioastronomie este încă doar o miime din dimensiunea sa, Einstein a reușit să calculeze masa sa: $2 \cdot 10^{33}$ g; și energia sa: $2 \cdot 10^{76}$ ergs. Eddington a găsit aceleași cifre folosind fizica atomică.

Aceasta înseamnă că omul se află exact la jumătatea drumului, nu între "cele două infinituri", așa cum scria Pascal, pentru că Infinitul este doar în Dumnezeu, ci la jumătatea drumului între cele două scări extreme ale Cosmosului: Eddington a observat că un om alcătuit din 10^{27} de atomi este exact echidistant pe scara logaritmică față de moleculă și față de toaleta medie alcătuită din 10^{34} de atomi!

2. Materie și energie

În Cântecul XI din *Baghavad Gita* (versetele 46.47), Arjuna, sufletul uman, pune la îndoială divinitatea după cum urmează:

"Aș vrea să Te văd la fel ca mai înainte, încoronat, cu buzduganul și discul Tău. Ia-Ți buzduganul cu patru brațe, Tu care ai mii de brațe, O, Formă universală!".

Krishna (Sufletul divin, Cuvântul lui Brahms) îi dezvăluie apoi omului pe care l-a ales, pentru câteva clipe, aspectul său de Ființă universală și transcendentă, de Cuvânt creator, de Energie divină "pe care nici un om nu-l poate vedea fără să moară":

Domnul binecuvântat a spus: "Ceea ce vezi în acest moment prin favoarea Mea, o, Arjuna, este forma Mea supremă. Forma Mea de energie luminoasă, universală, înfinită, originară, pe care nimeni altcineva dintre oameni, în afară de tine, nu a văzut-o încă...".

(Traducere de Camille Rao și Jean Herbert, Albin Michel 1970).

Acest mare secret, care este aspectul energetic al Divinității, a fost dezvăluit în mod fantastic de știința experimentală de la sfârșitul secolului trecut și începutul acestuia. Acum, când se apropie *Vremurile*, se cuvine să citim, prin intermediul formulărilor științifice, ceea ce este de fapt reînnoirea, sub o formă adecvată oamenilor din timpul nostru, a unui mesaj spiritual de o amploare considerabilă.

Transformările în domeniul științelor, în special în fizica microcosmică și macrocosmică, au fost prodigioase în ultimul secol. Eșecul experimentului lui Michelson și interpretarea acestui eșec au dus la descoperirea invariabilității vitezei luminii indiferent de deplasarea stelei care o primește, urmată de descoperirea radioactivității de către Becquerel și Curie, care a spulberat dogma indestructibilității materiei: atomii au încetat să-și mai merite numele.

Încetul cu încetul, a fost pusă în evidență unitatea de constituție a Cosmosului, ale cărui materiale sunt identice în oricare dintre constituenții săi. Apoi, teoria electro-magnetică a luminii a lui Maxwell a dat peste cap noțiunea omului despre dinamismul Universului. Dar acesta a fost doar începutul.

În 1900, Planck a postulat celebrul cuantic al energiei și constanta sa H : energia este discontinuă, formată din cuante. În 1906, Einstein a stabilit că lumina, formată din fotoni sau "boabe de lumină", este atât corpusculară, cât și ondulatorie. În 1927, s-a dovedit că materia este atât corpusculară, cât și ondulatorie (difracția electronilor de către Davisson și Germer).

"Materia și lumina par a fi mult mai asemănătoare ca structură decât se credea până acum. Ca urmare, concepția noastră despre natură este înfrumusețată și simplificată".

(Louis de Broglie, *Matière et Lumière*, Albin Michel 1937).

În același an, Heisenberg a dezvoltat teoria cuantică prin stabilirea faimosului "Principiu de incertitudine" și a "relațiilor de nedeterminare", care introduc un fel de "liber arbitru" inerent evenimentului cuantic în sine. Particulele care alcătuiesc materia nu mai sunt materiale. Acest lucru ne permite să întrevădem o nouă cauzalitate.

"Teoria cuantică ne obligă să dăm legilor o formulă statistică și să abandonăm principiul determinismului... Firește, nimic nu s-ar schimba în structura la scară largă a spațiu-timpului, dar va trebui să ținem cont de posibilitatea ca experimentele privind procesele din domenii infinitezimale ale spațiu-timpului să arate că unele dintre ele se desfășoară aparent în sens opus ordinii cauzale..."

(Werner Heisenberg, "Physique de l'atome et loi de la causalité", în *La Nature dans la physique contemporaine*, Gallimard, "Idées", 1962, pp. 46 și 57).

În 1937, Louis de Broglie a stabilit că fiecare corpuscul trebuie să aibă un anticorpuscul corespunzător. În 1940, descoperirea electronului pozitiv, postulat anterior de Dirac, a deschis calea către antimaterie.

Dar cea mai cunoscută dintre aceste descoperiri revoluționare este cea care a primit cea mai aparent simplă formulare:

$$E = MC^2$$

unde E este energia, M este masa și C este viteza luminii. Aceasta este ecuația lui Einstein a materiei și energiei.

De atunci, nu au lipsit verificările. Atunci când o stea emite lumină, pierde masă. Această lumină emisă este absorbită treptat de materia interstelară și intergalactică, oricât de diluată ar fi aceasta din urmă. Această absorbție produce căldură și o creștere a energiei mecanice sub efectul presiunii radiației.

Microfizica modernă vede, de asemenea, materia transformată în radiație; electronii săi devin fotoni, grăunțe de lumină, cuante de energie, așa cum a stabilit Einstein în 1904... S-ar putea ca Universul să "moară în lumină"?

În orice caz, astrofizicienii sovietici au stabilit la sfârșitul anilor 1950 că masa de particule energetice împrăștiată în Universul nostru și care nu constituie sisteme materiale ca atare era mult mai mare decât cea reprezentată de formațiunile materiale...

În sfârșit, să ajungem la fascinanta problemă a entropiei.

Între 1852 și 1864, Kelvin, Helmholtz și Clausius au extins legile termodinamicii la Univers și au afirmat că aplicarea principiului lui Carnot conduce ireversibil la moartea termică a acestuia, cu o creștere a entropiei. Într-adevăr, dacă stelele își transformă treptat masa în lumină, apoi în căldură, care este starea finală de degradare a energiei, atunci Cosmosul își invadează treptat propriul sfârșit prin omogenizare inevitabilă. Dar, de atunci, mulți oameni de știință, printre care Boltzmann, Poincaré și Brunhes, au susținut că a doua lege a termodinamicii nu se aplică Universului. Iar cel mai fructuos răspuns la cel de-al doilea principiu Carnot-Clausius al termodinamicii a fost formularea de către Pauli a principiului antagonist al excluderii.

Astăzi, Stéphane Lupasco a atras atenția asupra importanței extreme a acestei "negentropii" și a exprimat la rândul său Principiul Antagonismului, adică legea conform căreia entropia, omogenizarea inevitabilă a materiei în Cosmos, ar fi echilibrată de o eterogenizare antagonistă. Astfel, citim în *Les trois matières* (10.18, 1970), o lucrare strălucită care trece în revistă diverse studii publicate între 1955 și 1958 ⁽¹⁾:

"Materia, indiferent de forma sa, este un eșafodaj al sistemelor energetice (p. 63). Energia, indiferent de natura ei, cunoscută sau necunoscută, ar fi absolut incapabilă să constituie cel mai mic sistem, dacă nu ar conține posibilitatea antagonismului (p. 123). Energia, în ceea ce privește natura, posedă proprietățile contradictorii ale omogenității și eterogenității (p. 129). Prin urmare, orice sistem energetic pare să ceară ca o condiție sine qua non pentru existența sa posibilitatea unor dinamisme antagoniste și rezultă întotdeauna din echilibrele variate ale acestora (p. 17). Un sistem este cu atât mai rezistent cu cât forțele sale antagoniste se eliberează cu atât mai greu din echilibrul determinat de intensitatea lor egală (p. 20). Dezechilibrul energiilor antagoniste este cel care provoacă dezintegrarea nucleară, atomică, moleculară etc. (p. 129)".

Să tragem consecințele acestei reveniri în forță a legii spirituale a atracției și respingerii în domeniul materiei și al energiei: evoluția materiei care alcătuiește lumea poate fi privită ca o serie

1 Cele "trei materii" pe care le are în vedere Stéphane Lupasco reprezintă în mod evident stratificarea materiei macrofizice, care se supune fizicii clasice, a materiei vii și a materiei macrofizice, care este guvernată de fizica cuantică.

de complexificări și de reveniri la elementele constitutive simple: elementele care au format soarele nostru și apoi Pământul vor fi într-o zi distruse, adică "refăcute" în energia primară din care se vor naște noi atomi de hidrogen, apoi de heliu etc, până la aminoacizi și noi organisme vii... Acestea sunt ciclurile materiei, nu eterne, dar nemuritoare.

Toate elementele care alcătuiesc stelele și ființele (două cuvinte care au aceeași etimologie) sunt create în centrul stelelor prin transmutația naturală a unor noi atomi din hidrogenul și heliul primitiv, datorită energiilor uriașe care se desfășoară acolo.

"Natura antagonistă a energiei este secretul imperativului logic al principiului conservării".

(Stéphane Lupasco, Les Trois Matières, p. 98.)

După cum știm, supernovele sunt stele îmbătrânite care se prăbușesc sub propria greutate și explodează; temperatura lor atinge aproximativ un miliard de grade, iar radiația lor este egală cu cea a unui miliard de stele similare Soarelui (astronomii chinezi au observat o astfel de explozie stelară în 1054; în locul ei se află acum Nebuloasa Crabului, o puternică sursă radio). Cele mai recente cosmogeneze văd în aceste "cadavre stelare", care emit raze cosmice extrem de energetice, locul de "recreare" a elementelor grele care alcătuiesc universul.

Coliziunile stelelor hiperdense din centrul roiurilor globulare și al nucleelor galactice joacă același rol. Aceste explozii stelare sunt forțele Universului, unde materia este creată din energia cosmică prin sinteză atomică.

Pe de altă parte, potrivit lui A. Dauvilher (*Les hypothèses cosmogoniques*, Masson, 1963), materia intergalactică aflată în repaus dă naștere unor roiuri globulare care apar:

"ca mormântul cosmic al stelelor hiperdense, leagănul cosmic al stelelor gigantice și creuzetul cosmic în care se elaborează elementele chimice. În acest fel, asociem îndeaproape evoluția galaxiilor, a stelelor și a elementelor. Este ușor de înțeles cum aceste cicluri cosmice, care nu se supun celui de-al doilea principiu al termodinamicii, pot determina o mișcare perpetuă în univers..."

La acest echilibru cosmic între "descreșteri" și "creații" se adaugă acum posibilitatea fantastică a "universurilor paralele", pe care scriitorii de science-fiction s-au grăbit să o valorifice.

"Alături de Universul nostru, unde entropia pozitivă este în creștere, alte Universuri sunt probabile. Deducțiunile noastre logistice le implică, experiența le prevestește..."

(Stéphane Lupasco, ibidem, p. 152.)

Anti-materia prezisă de Dirac în 1931 a fost confirmată de descoperirea antiparticulelor: în cosmos există atomi compuși dintr-un nucleu negativ de protoni și neutroni negativi, înconjurați de o procesiune de pozitroni complementari:

"O galaxie alcătuită din antimaterie ar evolua la fel ca a noastră și nu s-ar putea distinge de ea. Dar atunci când două galaxii de semne opuse se întâlnesc, ele se vor recombina și se vor anihila una pe cealaltă într-o explozie de radiații de înaltă cantitate".

(Dauvillier, Les hypothèses cosmogoniques, p. 183.)

Ce apocalipsă drăguță ! Această radiație ar putea fi, potrivit unora, sursa radiației cosmice, nu de la coliziunea stelelor, ceea ce este improbabil sau extrem de rar, ci de la materia intergalactică difuză în întâlnirea cu antimateria intergalactică...

Am mers și mai departe:

"Fizicienii suedezi au avansat ipoteza posibilității existenței unui al treilea univers, intermediar între celelalte două universuri antitetice. Un al treilea univers care le-ar împiedica să

între în contact și să se anihileze reciproc prin coliziunea lor"

(Lupasco, ibidem, p. 184).

Și aici regăsim o lege spirituală imemorabilă: antagonismul dintre două elemente, două sisteme, nu poate fi rezolvat, depășit, decât prin intervenția unui al treilea termen care să permită revenirea la Unitate, la armonia divină.

3. Crearea vieții

Dacă știința care o măsoară și o manipulează nu știe, în cele din urmă, ce este energia, este pentru că atinge ceea ce este, prin natura sa, necunoscut de inteligența raționalistă: Spiritul. Dacă materia este energie deochiată, energia este, de fapt, gestul prin care Ființa nerevelată se dezvăluie ca existență. Energia purcede din Spiritul divin. Pe scurt, succesiunea schematică:

Spiritul
Energie
Materie

reprezintă gestul creator, "coborârea lui Dumnezeu", a cărei "urcare" este mișcarea Vieții de la materie la Spirit. Aici găsim din nou un "reflux" și un "flux", o imensă "respirație" și, fără îndoială, dincolo de toate ciclurile, Ciclul divin și primordial:

A. Dauvillier, expunându-și teoria ciclurilor cosmice, crede că dă o lovitură fatală tradițiilor metafizice, în timp ce, dimpotrivă, confirmă cele mai vechi și mai autentice dintre acestea:

"Toate fenomenele pe care le observăm sunt ciclice, de la ciclurile meteorologice, biologice și geochimice până la ciclurile geologice, și așa trebuie să fie cu toate lucrurile."

(Les hypothèses cosmogoniques, Masson, 1963, p. 120.)

Suntem de acord. Dar, cu puțin timp înainte, același autor scrie la p. 118:

"Universul nu poate avea o 'origine', deoarece el reprezintă ceea ce este, iar 'nimicul', prin definiție, nu există și nu este conceptibil."

Pentru un agnostic, raționamentul este logic: din moment ce nimic nu există sau nu este în afara Universului, Universul este cel care devine Ființă, cu dubla sa calitate ontologică de autonomie și eternitate. Cu alte cuvinte, Universul este întregul, este Ființa și este Dumnezeu! Nici o cauză nu trebuie căutată în afara lui. Materia însăși își conține propriul principiu, iar noi nu suntem decât un "accident", o parte "existentă" a ființei sale eterne și autonome. Nu există altă ierarhie decât ierarhia măsurabilă a scării temporale și spațiale a substanțelor. Fizica mecanică și fizica atomică stelară explică toate fenomenele prezente, trecute și viitoare, la fel cum sentimentele și gândurile noastre nu sunt decât produsul mecanic al mecanismelor noastre termonutritive și al secreției hormonilor noștri... Nimic nu are vreun sens, origine sau scop. Singura întrebare valabilă este **cum**. **Motivele** sunt absurde.

Pe lângă această "filozofie" sufocantă, generatoare de disperare, putem recunoaște (și viitoarele umanități vor recunoaște, dacă vor avea mijloacele de a ne cunoaște) proliferarea orgolioasă a intelectului raționalist - și nu rațional ! - în omul modern, pe care intuiția spirituală l-a

părăsit și care acumulează în sine, de cele mai multe ori inconștient, efectele revoltei orgolioase primitive: respingerea originii divine, respingerea memoriei spirituale a umanității, respingerea, mai ales, a faptului că omul modern, cu toată aparatul (respectabilă) a științei materialiste, ar putea ști mult mai puțin decât omul din Evul Mediu!

O parte din istoria filozofiei grecești și întreaga istorie a filozofiei occidentale de mai bine de două secole nu este altceva decât o încercare furioasă de a elimina ideea de creație, ideea de divinitate. Demersul fundamental a fost acela de a elimina cu totul problema metafizică și de a respinge ideea de creație, pe care Fichte a numit-o "eroarea fundamentală absolută a întregii metafizici"... În mod similar, astăzi, pentru Sartre, problema este "prea mult": după cum știm, el pune existența înaintea esenței, ceea ce reprezintă o aberație metafizică. Așadar, pentru agnosticism, Universul - necreat, etern, absolut - este cel care posedă Esența, Cosmosul este Ființa. Problema începuturilor fiind "evacuată", singurul "dumnezeu", singurul Absolut, este ceea ce există, și "deci" nu a încetat niciodată să existe...

Cu toate acestea, științele ne pun din ce în ce mai mult față în față cu un fapt incontestabil: Creația a avut loc și continuă să aibă loc de la cel mai simplu la cel mai complex, de la energie la materie, de la materie la viu și de la viu la gând. După cum scria Henri Bergson în *Evoluția creatoare* (1946, p. 47 și 240):

"Realitatea ne apare ca un flux neîntrerupt de lucruri noi. (..). Simțim că realitatea este o creștere perpetuă, o creație care nu se termină niciodată".

Fiecare râu are o sursă. Această creație în devenire nu poate fi gândită în mod izolat. Confrunțați cu această idee a Creației, agnosticii se îndepărtează de ea și refuză pur și simplu să "gândească lumea". Este absurd, ați putea spune! Ei bine, răspund ei, Absurdul este ceea ce este adevărat, adică Absolutul!

"Nicio ființă necesară nu poate explica existența: contingența nu este un pretext, o aparență care poate fi risipită; este absolutul".

(Sartre, *La nausée*.)

Pretinsa "absurditate" a lumii nu este decât ultimul avatar al involuției unei gândiri care nu mai este filosofică doar cu numele, căci filosofia este iubirea de Înțelepciune; și nici nu mai merită numele de rațională, căci raționalitatea este rezultatul studiului realității! Faptele științei contemporane, eliberate de doctrinele agnostice elaborate "*a priori*", confirmă tot mai mult datele Tradițiilor. În trecut, Tradițiile nu erau revelate decât de "Cunoscători", deoarece aceștia aveau o cunoaștere profundă și sintetică a realității, pe care științele noastre contemporane abia acum o redescoperă, fie și parțial, dar într-un mod din ce în ce mai decisiv.

În această lucrare fundamentală, Claude Trèsmontant le răspunde adeptilor lui "Dumnezeu-Materie":

"Întrebarea este dacă materia de acum zece miliarde de ani este suficientă pentru a explica de una singură apariția vieții și a gândirii. A spune că materia conține în mod necesar, cel puțin virtual sau potențial, viața și gândirea, pentru că, de fapt și din punct de vedere istoric, viața și gândirea au apărut în Univers, înseamnă să afirmăm ceea ce este în discuție, pur și simplu pentru că vrem cu orice preț ca materia să fie singura Ființă, dar fără a-și justifica afirmația prin faptul că se bazează pe experiență, deoarece materia de acum zece miliarde de ani nu prezintă niciuna dintre caracteristicile care ar permite să înțelegem că ea ar fi putut să-și fi dat singură ceea ce aparent nu avea (..). "

"În primul rând, "întâmplarea" nu poate explica formarea nici măcar a celei mai mici macromolecule, darămite a celei mai simple celule. Nu vom insista asupra acestui aspect. Oamenii de știință competenți au examinat șansele ca o macromoleculă să fie asamblată din întâmplare: cifrele obținute depășesc tot ceea ce se poate concepe, mai ales dacă ne gândim că viața a apărut

imediat ce planeta a fost capabilă să o susțină, fără întârziere, și că, în plus, evoluția biologică este accelerată (...). Sinteza macromoleculelor complexe arată că există o "preadaptare" a atomilor pentru a intra în aceste sinteze macromoleculare. Acest lucru confirmă faptul că nu "întâmplarea" este responsabilă pentru organizarea chiar și a celor mai mici macromolecule".

(Claude Tresmontant,

Comment se pose aujourd'hui le problème de l'existence de Dieu, Seuil, "Livre de Vie", 1971, p. 460-461).

Niciun om de știință demn de acest nume nu ar trebui să folosească vreodată cuvântul "șansă". Calculul probabilităților a arătat că cele mai "generoase" cronologii propuse pentru vârsta sistemului solar și a Pământului ar fi ridicol de restrânse dacă doar "șansa" ar fi format prima celulă vie !

Nașterea vieții urmează același plan unitar ca și cea a așa-numitei materii inanimate. Așa cum toată materia este construită din trei materiale fundamentale, neutronul, protonul pozitiv și electronul negativ, toate organismele vii de pe Pământ depind de două tipuri de molecule, aminoacizii și nucleotidele.

O specie se diferențiază de alta prin modul în care aminoacizii sunt legați între ei în celulele acestor indivizi. Cel mai important dintre acești aminoacizi, ADN sau acidul dezoxiribonucleic, este cea mai mare moleculă cunoscută și conține zece miliarde de atomi separați! Astfel, putem vedea că trecerea de la materie la viață este un proces spectaculos de complexificare și eterogenizare.

Este probabil ca aminoacizii și nucleotidele să se fi format în urmă cu aproximativ patru miliarde și jumătate de ani în atmosfera Pământului primitiv, care a fost agitată de descărcările electrice și de radiațiile ultraviolete de la soare. În oceanele primordiale, "supa primordială", aceste molecule vitale au proliferat pentru a forma proteine și acizi nucleici, iar apoi, inițial, organisme unicelulare.

Prin reproducerea în laborator a atmosferei care trebuie să fi existat pe Pământ în urmă cu patru miliarde de ani (amoniac, metan, vapori de apă și hidrogen cu sarcini electrice), biochimiștii au reușit să reproducă aminoacizi și nucleotide ale căror constituenți fundamentali sunt hidrogenul, azotul, oxigenul și carbonul.

Un obiect face legătura între moleculele materiei și organismele complexe ale lumii vii: virusul, descoperit în secolul trecut. Acesta posedă deja (din păcate...) capacitatea de a se reproduce.

Primele crustacee au apărut acum 600 de milioane de ani. Primele vertebrate au cucerit pământul uscat în urmă cu aproximativ 450 de milioane de ani.

Deși planul general este evolutiv, au existat multe întreruperi. Viața pare să fi "reînceput" de mai multe ori... Aici găsim discontinuitatea ciclică care caracterizează toate fenomenele vitale.

Este probabil ca multe stele, ca și Soarele nostru, să aibă un sistem planetar născut, conform concepțiilor actuale, din condensarea naturală a norului de gaz care a stat la originea "stelei noastre de zi" și că planeta Pământ nu este singura din Univers care a fost scena vieții. Știm că această întrebare îi bântuie pe mulți cercetători și că s-au făcut transmisiuni radio cu scopul de a capta posibile răspunsuri de la "umanități" îndepărtate.

Nimic în tradițiile metafizice și religioase nu împiedică "pluralitatea lumilor inteligente", după cum spunea Fontenelle. Dar, fie că se limitează la Pământ, fie că se extinde la Cosmos, problema metafizică a Creației și, în special, a nașterii Vieții, se pune cu aceeași acuitate. Cum ar fi putut "mai puțin" să producă "mai mult" fără intervenția unui "Dătător de viață"? Cum ar fi putut materia și energia să dea naștere unor organisme animate, care se autoreplică, dacă Spiritul care a creat această energie și această materie nu ar fi intervenit încă o dată? Nici apariția vieții și nici apariția omului nu pot fi explicate "în mod natural".

*"Apariția vieții organice pe planeta noastră în epoca geologică a formațiunilor geochimice pune aceeași problemă ca și cea a apariției lui **homo sapiens** în urma dezvoltării animalelor. În momentele de tranziție care urmează distrugerii unei anumite stări se produc mutații genetice și*

astfel se aliniază în natură varietățile individuale viabile, formând lanțul de faze ale dezvoltării umane finale. Acestea sunt creații. Legea Armoniei cosmice (toate influențele stelare) este cea care poruncește: Cuvântul divin este cel care poruncește, căci adevăratul Dumnezeu este Armonia, o Putere pe care o vedem, dar pe care nu o înțelegem (...). În prezent, se acceptă că evoluția Claselor a avut loc prin intermediul unor mutații reușite, adică prin modificări bruște ale genelor. Dar acest lucru este ca și cum ai explica un fapt cu o necunoscută: de ce această mutație? Care este cauza modificării cromozomilor? La ereditatea achizițiilor individuale, achiziții motivate de adaptarea la mediu, conform teoriei lui Lamarck?"

(Schwaller de Lubicz, Le roi de ta théocratie pharaonique, Flammarion 1961, p. 101 și 84).

"Ereditatea dobândită este astăzi aproape în general negată din motive puternice, atât teoretice cât și experimentale.... Să recunoaștem dificultatea și faptul că, deși nu am fost niciodată atât de siguri de evoluția formelor vii, nu am fost niciodată siguri de mecanismul care a prezidat-o".

(Jean Rostand, Les Chromosomes, Hachette, 1928, p. 268 și 277).

Acest "mecanism" este prezidat, așadar, de Cuvântul creator. Tradițiile, despre unele dintre învățăturile cărora vom discuta în continuare, oferă răspunsul pe care știința materialistă și agnostică este neputincioasă să îl furnizeze.

Viața nu a fost creată *ex nihilo*, ci *ex divino*.

4. Prin cosmogeneza tradițională

Oricine, ca și noi, a petrecut mult timp examinând cele mai secrete și mai importante tradiții referitoare la originea Universului și a Vieții, este frapat și, treptat, uimit de unitatea care se desprinde din atâtea cosmogenezе ale căror formulări, limbaj și mentalități sunt totuși extraordinar de diverse.

Să încercăm să rezumăm câteva dintre ele.

La începutul lucrurilor (înainte de orice "început", deoarece Timpul și Spațiul nu "existau" încă) era Unitatea, pură, infinită; mai presus de orice esență și existență limitatoare; neschimbătoare și necunoscută:

"Treizeci de raze converg la butuc, dar golul din mijloc este cel care face să meargă carul (...) Tao însuși nu acționează, și totuși totul este făcut de el..."

(Tao către rege, XI și XXXVI, traducere de Liou Kiahway, Gallimard, 1967).

Dumnezeu cel Unic, Monada Supremă, Ain Soph din Cabala ebraică, "*Deus absconditus*" al greco-romanilor. În el rezidă toate Potențialitățile, tot ceea ce va fi mai târziu separat și manifestat. În același timp Lumină și Întuneric, activitate și inerție, contracție și expansiune. Noaptea din textele orifice și a tuturor marilor mistici, Lumina invizibilă. Germenul nediferențiat din care se naște lumea și, în primul rând, *Materia Prima*.

"În acel moment nu exista nici ființă, nici non-ființă.
Nu existau nici spațiul și nici firmamentul de dincolo.
Care era conținutul? În grija cui?
Ce era Apa Adâncă, Apa Fără Fund?
Nu existau nici moartea și nici lipsa de moarte în acele zile.
Nu exista niciun semn care să distingă ziua de noapte.

*Cel care respira fără ca respirația să se miște de la sine:
Nimic altceva nu exista.
La început, întunericul acoperea întunericul (...)
Mai întâi a apărut Dorința
Care a fost primul germene al Gândirii..."*

(Rig Veda X. 129,
traducere de Jean Varenne, Marabout Université 1967).

Oul primordial se regăsește aproape peste tot, împărțirea sa dând naștere, ca în Biblie, la apele superioare și inferioare, la Cer și la Pământ. Astfel, în tradiția shintoistă:

*"În timpurile străvechi, Cerul și Pământul nu fuseseră încă separate, iar **In** și **Yo** (Yin și Yang din China) nu fuseseră încă divizate. Ele formau o masă haotică, ca un ou, cu limite vag definite, și care conținea germenii..."*

(Nihongi, 720 d.Hr.).

Cosmogonia Japoniei antice evocă în continuare nașterea zeilor din germenul primordial, dintr-o trestie. Din corpul Mamei Pământ se naște Focul; apoi divinitățile fecundității telurice și vegetale se nasc la rândul lor din Pământ, progenitor universal, mare hrănitor care este fecundat de elementul masculin din Cer, pentru a produce multiplele forme de viață.

"Germenul de aur a apărut la început: Eu, singurul stăpân al tot ceea ce există, m-am născut; El a fixat și a susținut acest pământ și cerurile..., Cel care dă Respirație și Putere."

Rig Veda X, 1.)

"Cine este Dumnezeu unic? - Respirația; El este Cel care este Brahman, care este numit Asta..."

(Brhad Aranyaka Upanishad (Cartea 3)

Timpul începe odată cu creația materială desfășurată în mișcare în spațiu:

"Din Timp au luat naștere Apele; din Timp Brahman, Ardoarea cosmică, Orizonturile (...) Prin Timp suflă vântul purificator; Datorită Timpului există vastul Pământ, Vastele Ceruri sunt așezate pe Timp (...) Pe Timp se odihnesc lumile (...) Timpul trage carul, ca un cal cu șapte frâie. Cu o mie de ochi, bogat în semințe, neîmbătrânit. Îl călăresc poezii care înțeleg cântece inspirate. Are drept roți toate existențele..."

Atharva Veda, XIX, 54 și 53.

Dar, înainte de orice creație telurică, o găsim mai întâi pe Marea Mamă, Marea originară:

"Iar întregul Univers se prezintă acum sub o singură înfățișare, cea a apei"

(Satapatha Brahmana, 6.)

Din aceste Ape primordiale, Demiurgul (distinct de Dumnezeuul Suprem nemanifestat) va organiza creația:

*"La început, Apele și Oceanul existau singure. Apele au dorit: "Cum vom reuși să procreăm?". Au ars cu ardoare și iată că în cele care ardeau cu ardoare a apărut un Ou de aur. Timpul nu exista pe atunci, dar Oul a plutit cât un an. În timpul aceluia an, a apărut o ființă: era Prajâpati (...) El a rostit sunetul "**Bhur**!", și iată că a apărut pământul; "**Bhuvas** !", și iată că a apărut Spațiul; "**Suvar**!", și iată că a apărut cerul (...). Dornic de a procrea, el a umblat cântând*

*imnuri și făcând eforturi. A depus forța creatoare în sufletul său și, cu gura sa, a creat zeii... pentru a popula Cerul (...) Apoi, suflând în jos, a creat **Asura** pentru a popula Pământul (...) Din ceea ce era pentru el ca lumina zilei și din ceea ce era pentru el ca întunericul, după ce l-a creat pe Asura, a făcut Noaptea; astfel a fost originea zilei și a nopții... (Prajâpati) a devenit Apele (...) El a devenit Suflul, căci Suflul este toate lucrurile aici jos (...) și oricine este Prajâpati însuși".*

(Satapâtha Brahmana, XI,

traducere din sanscrită de Jean Varenne.

Mythes et Légendes extraits des Brâhamana, Gallimard 1967).

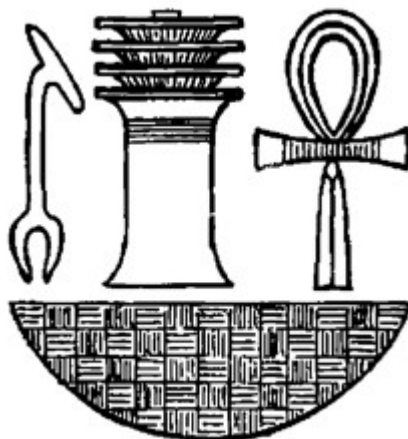
În partea din capitolul precedent consacrată Egiptului, am menționat cosmogonia din anumite texte hermetice. Și aici, Dumnezeu-Principiu, care este incognoscibil, nu se creează pe sine însuși; creația va fi opera unui Neter, adică a unui Principiu funcțional, a unei puteri fundamentale care emană de la Dumnezeu înainte de creație.

"Adevăratul nume al Neter-ului este funcția pe care o întruchipează",
spune Schwaller de Lubicz.

"Eu sunt marele Neter care s-a făcut pe sine însuși, care își creează Numele, Maestrul Enneadei Divine..."

(Imnul lui ATUM RA, Noul Imperiu).

Trei simboluri egiptene fundamentale exprimă influxul creator al Cuvântului, Neter celest: **Uas** (prosperitate, fecunditate), **Jed** (stabilitate, permanență) și **Ankh** sau Crucea lui Isis (viață). Influența acestor trei principii asupra *Materia Prima* (Substantivul) omogenă, emanată anterior de Principiul primordial, îl face pe acesta din urmă eterogen și permite Cosmosului să treacă de la Putere la Act. Apoi, odată cu diferențierea în spațiu a primelor corpuri emanate de Energia primordială și cu punerea lor în mișcare, începe Timpul. *Uas*, *Jed* și *Ankh* sunt reprezentate în mod tradițional pe un "coș" care amintește de coșul de mai târziu al misterelor lui Dionisos, simbolizând "Întregul".

Pe urmele Egiptului, platonismul, neoplatonismul și gnosticismul creștin aveau să-și înmulțească speculațiile asupra originii lumii. Vom reveni asupra anumitor aspecte ale gândirii lor cu privire la problema Răului în capitolul următor.

Găsim în aceste filozofii germenii atât învățăturii Părinților Bisericii, cât și primelor erezii creștine, dar mai ales fundamentele a ceea ce avea să fie cunoscut timp de două mii de ani sub numele de ezoterism creștin.

"Cum se naște o multiplicitate, o diadă sau un număr din Unicul, așa cum credem noi că este? Cum de nu a rămas Unicul în el însuși?"
se întreabă Plotin (Enneadele V, 1-6).

O școală de gândire, care avea să devină ortodoxia creștină, susținea că Dumnezeu, Cel care este auto-suficient, nu creează din "lipsă", ci este invizibil, necunoscut și creează pentru a se face cunoscut, rămânând în același timp perfect distinct de creație.

Pentru Filon din Alexandria, Dumnezeu este cunoscut în Existența Sa, dar nu și în Esența Sa, deoarece omul este orbit de strălucirea divină. Doar câțiva mari Înțelepți din istoria omenirii (precum Arjuna în Baghavad Gita, Avraam etc.) au fost binecuvântați cu o dezvoltare a Divinității.

"Îmi vei vedea spatele, dar nu și Fața mea, i-a spus Iahve lui Moise"

(Exodul, XXXIII, 23).

"Ființa care este superioară Binelui, anterioară Monadei, mai simplă și mai pură decât Unicul, nu poate fi văzută de nimeni altcineva în afară de Ea însăși, căci numai Lui îi este permis să se perceapă pe Sine",

scrie Philo, comentând *Parmenidele* lui Platon. Iar Jamblicus îl parafrazează pe Nicomachus:

*"Pitagorienii numesc Monada nu numai Dumnezeu, ci și Inteligență, și Masculin și Feminin, Termenul tuturor lucrurilor (...) Și, de fapt, ea este capabilă să producă Diada (...) În același mod, ei amintesc de primul născut al lui Hesiod, **Chaos**, din care toate celelalte au ieșit ca din Monadă".*

Această noțiune de Monadă masculină și feminină poate fi găsită deja într-un imn orfic din secolul I sau II î.Hr.

Potrivit lui Syrianus, Demiurgul face ca toată creația să pornească de la el, chiar dacă rămâne imobil în vârful Olimpului, îmbrățișând începutul, mijlocul și sfârșitul tuturor lucrurilor (nu suntem departe de cuvântul creștin). În *Timeu*, Platon îl numește pe Demiurg Intelectul "cea mai excelentă dintre cauze" și "Creator și Tată"; în *Cratiles*, el creează Viața, este Zeus, "Tatăl comun al oamenilor și al zeilor", creează întregul Cosmos conform Ideilor, este singurul Creator și Demiurg suprem, creează demiurghi secundari.

În doctrina pitagoreică, materia ia naștere prin "despărțirea materialității" de substanța divină: Lumina primordială, *nous*-ul suprem, este mai întâi separată de întunericul din care se nasc cele patru Elemente, prin voința lui Dumnezeu,

"care, primind în sine Cuvântul și văzând lumea frumoasă (arhetipul), a imitat-o și a fost modelat în lume"

(Poimandres, 1, 8, 9, 13).

Pământul și Apa sunt frământate de Cuvânt.

În conformitate cu misterele orfice, Platon scoate din Unu - Limitatul și Nelimitatul. Chiar din prima ipostază, din Monada supremă, *Materia Prima*, "Întunericul nemărginit", Nelimitatul, Substanța pură și fără formă, ajunge să fie limitată și să primească formă prin cel de-al doilea Principiu, Cuvântul, Demiurgul divin, Esența.

"Și astfel, luând în mână toată acea masă vizibilă care nu era în repaus, ci era agitată de mișcări fără măsură și fără ordine, Dumnezeu a adus-o din dezordine în ordine".

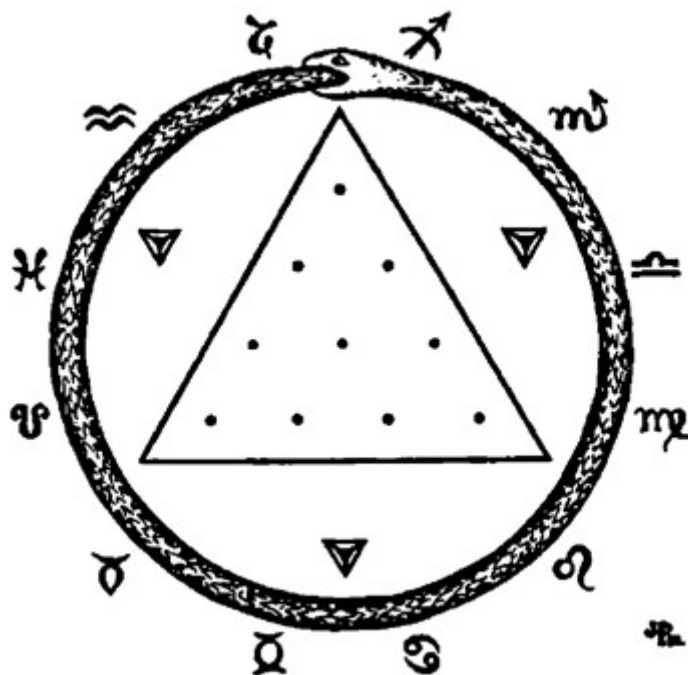
(Proclus, Comentariu la Timeu, 30, a2.)

"Iată cum Demiurgul, mă refer la Soare, leagă împreună Pământul și Cerul, trimițând substanța în jos și ridicând materia în sus".

(Corpus Hermeticum, XVI, 5.)

"Pentru a rezuma, afirmăm că nu există doar o singură Totalitate corporală a lumii, ci și multe alte corpuri subordonate și dependente de ea; există un singur Suflet al lumii și, însoțindu-l, multe alte suflete care, fără a se compromite cu materia, organizează toate părțile lumii în lumi secundare cu acest prim Suflet; există un singur intelect și o cantitate de intelecte subordonate lui și la care participă aceste suflete; și există un singur Dumnezeu care reunește toți zeii incluși în lume și o mulțime de alți zei care distribuie intelectele, sufletele care depind de ele și toate părțile Universului. ..."

(Proclus, Théologie platonicienne, cap. XIV, trad. Laffrey și Westerink, Les Belles Lettres, 1968).

5. Cele trei lumi și Tetraktys

Să ne uităm din nou la acest proces divin. Ne va ajuta unul dintre cele mai inepuizabile simboluri: *Tetraktys*-ul pitagoreic.

Pitagora, ni se spune, numea Decada numărul Universului. De fapt, dispunerea piramidală a primelor zece numere (următoarele numere sunt doar repetiții) pe patru niveluri (*tetra* înseamnă patru) reprezintă conturul întregului Cosmos. Zece este Numărul plenitudinii armonice, al perfecțiunii (cele zece porunci date lui Moise, cele zece sefiroturi, etc.). *Tetraktys* cuprinde un număr egal de numere pare și impare și este alcătuit din suma primelor patru numere. Orfeu îl numea "Tulpina"; este de fapt un "Arbore" al Lumii. Pitagorienii se rugau la el după cum urmează:

"Binecuvântează-ne, Număr divin, tu care ai născut zei și oameni! O, sfântă, sfântă, sfântă, Tetraktys, Tu care cuprinzi rădăcina și fluxul etern al creației ! Tu, divin Număr, Tu începi cu Unitatea pură și profundă și apoi ajungi la acest cuaternar sacru, pentru a o naște pe Mama tuturor; Tu care le legi pe toate, Tu cea dintâi născută, care nu deviezi niciodată, care nu obosești niciodată. Tu, sacru ZECE, care deții cheia tuturor lucrurilor".

Am văzut că această succesiune piramidală reprezintă, inversate, duratele proporționale ale celor patru Vârste tradiționale ale unui Ciclu al Umanității. În funcție de această proporție temporală, cerută în mod expres în special în tradiția hindusă, am arătat în tabelul nostru general al ciclului adamic importanța relativă a vârstelor de aur, de argint, de bronz și de fier. Observăm

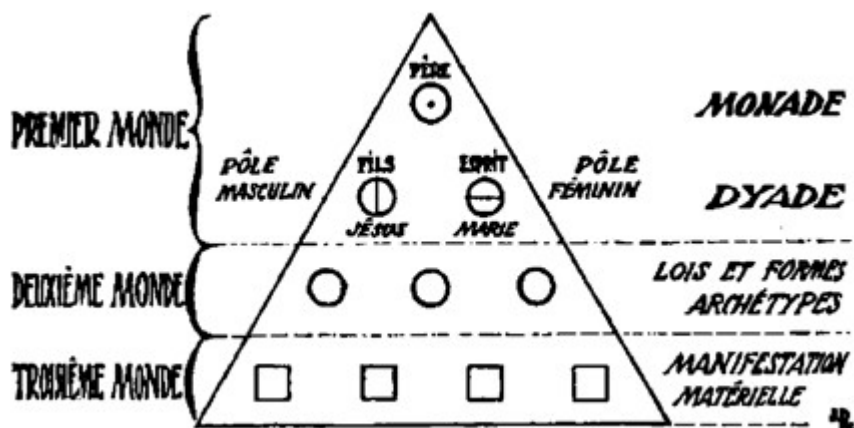
imediat că aceasta din urmă reprezintă o zecime (6480 de ani) din durată totală a Ciclului. Întregul mister al Timpului și al Spațiului, însăși baza metafizică a creației, este cuprins în simbolismul celor două niveluri inferioare: $3 + 4 = 7$; $3 \times 4 = 12$. Șapte și doisprezece sunt numerele fundamentale în structurile Timpului și Spațiului.

În cele din urmă, *Tetraktys* reprezintă, în esență, cele trei Lumi: în vârf, Triada Divină, Trinitatea creștină, Prima Lume, Dumnezeu.

Al doilea nivel, cu cele trei puncte, exprimă în principal a doua lume, Lumea invizibilă a legilor și a formelor, unde stelele iau principiul și modelul "arhetipal" al mișcărilor lor cvasi-circulare, deoarece un singur cerc poate trece prin trei puncte.

În sfârșit, nivelul inferior reprezintă Lumea a Treia, cea a manifestării materiale: cele patru puncte cardinale, cele patru Elemente, cele patru Vârste ale unui ciclu etc., tot ceea ce este "solid", material, "pătrat".

Având în vedere analogia universală macrocosmos-microcosmos, cele Trei Lumi reprezintă și omul în triplicitatea sa fundamentală: corp-suflet-spirit; corp-animus-spiritus.

Să citim acum *Tetraktys* în lumina ezoterismului creștin. Vom vedea marea schemă a Creației.

Prima lume este cea a Întropării. A doua și a treia lume sunt create.

În vârf se află "Piatra de colț", Monada, Dumnezeu Unic, nerevelat, necunoscut, Ființă și non-ființă, masculin și feminin, Atracție și Repulsie, Numărul care conține toate Numerele. Înainte de a se revela în Timp și Spațiu, Dumnezeu Unic se face *voluntas* (pe Sine) și astfel emană o *noluntas* (feminitate), germenul *Materia Prima*, al Întunericului, al Marii Mame Cosmice. El, Tatăl, Lumina invizibilă, devine atunci trei. Monadei i se "adaugă" apoi (dar făcând totuși un singur Dumnezeu) *diada* divină: Cuvântul și Spiritul:

Cuvântul, polul masculin.	Spiritul, polul feminin.
Demiurgul suprem.	Esența universală.
Logosul grecilor.	Nous-ul grecesc, Sophia,
Purusha al hindușilor, care va CREA și se va întrupa în decursul Timpului, proces prin care Dumnezeu se va face cunoscut direct:	Prakriti a hindușilor, care va străluci pe <i>Materia Prima</i> și se va manifesta la sfârșitul ciclului, anunțat de Immaculata Concepție, Fecioara Maria:
Hristos.	Paracletul

CELE TREI LUMI
diagramă sintetică

F I I N Ț Ă	PRIMA LUME, necreată Eternă LA MONADE Dumnezeu Unicul, Tatăl atât la masculin, cât și la feminin Ființă și non-ființă Esența dincolo de esențe Se revelează pe Sine însuși ca Triadă Divină cu ajutorul lui LA DYADE Esența divină eternă și perfectă	
	Polul masculin VERBUL (Yang) PURUSHA LOGOS Sursa formelor CREATOR (Se întruchipează în intelectul divin) "FIUL" Se întrupează în Hristos	Polul feminin LA SOPHIA (Yin) PRAKRITI NOUS Sursa de substanțe, a MATERIA PRIMA INSPIRATOR (Se va întrupa în Energie) Paracletul, SPIRITUL SFÂNT, Înțelepciunea lui Dumnezeu O fecundează și o inspiră pe Maria
D E V E N I R E	A DOUA LUME a creat Sufletul lumii Lumea creată, dar invizibilă, a formelor și a legilor divine Lumea ideilor și a arhetipurilor Fundamentele divine ale timpului, numerelor și ciclurilor ENERGIA SPIRITUALĂ ("coborârea - spiritului") Lumea nemuritoare, dar nu eternă. Sfera lui Kronos Aici intervine Creația, în sensul biblic al termenului.	
E X I S T E N Ț Ă	LUMEA A TREIA a creat Corpul Lumii creat de Cuvânt cu Materia Prima Substanță organizată Manifestare sensibilă, formată din energie materială și din materie, adică energie degradată, dispusă în spațiu, supusă timpului, supusă distrugerii și recreării periodice.	

"Să știi că Purusha și Prakriti sunt amândouă fără origine și eterne".

(Baghavad Gita, XIII. 20.)

"În Principiu era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu",

spune începutul Evangheliei Sfântului Ioan.

"În Principiu" înseamnă în Tatăl, în Dumnezeu Unicul - și nu "la început", cum spun multe traduceri: Cuvântul nu a avut "început", pentru că ESTE înainte de Timp, înainte de orice început al creației, și este, împreună cu Duhul, co-etern cu Tatăl.

Primul act al creației este pe cale să înceapă. Trecem la cea de-a doua lume invizibilă, cea a arhetipurilor și a spiritelor călăuzitoare. Nimic nu "există" încă, dar totul DEVINE. Lumina" și "Întunericul" vor fi separate. Cuvântul va conduce Lumina și Viața, Spiritul va conduce *Materia Prima* întunecată. "Marele Arhitect" face "planul" creației. El depune în această a doua lume Legile Sale, Modelele Sale, Formele Sale, Ideile Sale, și creează spirite necorporale pentru a fi gardienii și agenții acestora.

"Moise a văzut limpede că nici Sufletul lumii nu era Dumnezeul suprem, nici lumea; că stelele cerești și mișcările lor nu erau nicidecum pentru oameni cauzele primare a ceea ce li se întâmpla; ci că acest univers este ținut împreună de puteri invizibile, pe care Ordonatorul le-a întins de la marginile pământului până la limitele cerului, pentru ca ceea ce a legat să nu fie dezlegat: căci aceste puteri sunt legăturile de neînvins ale lumii"

(Philo din Alexandria, traducere de E. Fleg, Anthologie Juive, Flammarion).

"Dumnezeu, care este un spirit, s-a transformat prin și prin revelația sa în diferite spirite care sunt vocile armoniei sale veșnic fecunde, în Cuvântul revelat în marele său imperiu al deliciilor; ele sunt foc și flăcări luminoase, dar într-un mod animat și inteligent. Căci forțele divinității sunt în ele ca și în oameni, așa cum spune Sfântul Ioan despre Cuvânt: "În El era Viața și Viața era Lumina oamenilor".

(Jacob Boehme, *Mysterium Magnum*, cap. III,
Nicolas Berdiaeff, Aubier, 1945).

În această a doua lume "trăiesc" acum structurile Spațiului și Timpului, Ciclurile și Numerele :

"Trebuie spus că această lume este o ființă vie cu suflet, că este o ființă spirituală și că, în realitate, a fost generată ca atare de Providența lui Dumnezeu.... Această ființă conține în sine toate spiritele vii..."

(Platon, *Timeu*.)

Aici ne aflăm în acord cu ortodoxia creștină și prin cele mai pure învățături ale tradițiilor precreștine, în Tradiția Primordială: Dumnezeu Unicul este un Dumnezeu ascuns care s-a făcut cunoscut prin Creația sa și prin puterile sau spiritele (numite "zei" înainte de creștinism) care gestionează lumea și, în special, "sunt" Lumea a doua. Idolatria constă în a adora aceste spirite (căroră le datorăm totuși o mare venerație), când numai Dumnezeu Cel Unic, Triada sau Treimea supremă, ar trebui să fie obiectul adorării noastre. Doar rugăciunile noastre ar trebui să ajungă la Puteri.

(Una dintre caracteristicile epocii noastre de degenerare a intelectului pur este confuzia constantă între *animic* și spiritual, între Lumea a Doua și Lumea Întâi, între Sufletul Lumii și Dumnezeul Suprem. De aici decăderea științelor sacre, în special a astrologiei, și a formei exoterice a religiei, în special a romano-catolicismului, unde ceea ce a mai rămas din pietate nu mai are un cadru metafizic și unde ni se vorbește doar despre suflet și trup, nu și despre spirit, reducându-l pe

om la o dualitate, în timp ce omul, ca și lumea, se află pe trei niveluri. Această confuzie caracterizează întreaga religie în faza ei decadentă. Religiile antice au fost sufocate de zeii secundari - așa cum suntem și noi sufocați de diferitele "psihanalize"...)

Creația biblică descrie trecerea de la lumea a doua la lumea a treia. Cuvântul lui Dumnezeu, după ce a aranjat lumea spiritelor, generează lumea materială:

"La început, Elohim a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol. Era întuneric deasupra adâncului și Duhul lui Elohim plutea deasupra apelor."

(Geneza 1,1 și 2, traducere de Edouard Dhorme, Bible de la Pléiade, Gallimard 1957).

"Pustiu și gol" este traducerea ebraică **tohu-wâ-bohû**. Cuvântul ebraic *Tekôm*, Abis, corespunde, notează Edouard Dhorme, cu babilonianul și asirianul **tiâm-at**, Mare; Tiamat este elementul feminin original. "Pustiu și gol" nu se referă așadar la pământul actual, ci la *Materia Prima*, principiul feminin, Prakriti, substanța primordială care va fi organizată de Spiritul divin ce plutește deasupra. Iubirea divină, forța motrice a Creației, se apleacă asupra lumii în gestație. Marele mistic Raymond Christoflour, decedat de curând, comentează această "contemplare" divină după cum urmează: *În acest moment, nu este vorba de o "contemplare" divină, ci de o "contemplație" divină:*

"Spiritul iubirii, plutind deasupra apelor primordiale, provoacă în fiecare punct al masei informe și vagi o ardoare de iubire, o dorință de iubire care transformă fiecare dintre aceste nimicuri în ființe. Ele se reunesc prin afinități elective, se organizează într-un univers ierarhic, derulează o spirală imensă și vertiginoasă suspendată de Capul Suprem, Cuvântul creator (...) Creația este în mișcare pentru că Creatorul este Iubire, iar natura însăși a Iubirii este de a căuta la nesfârșit obiecte pentru a se propaga neîncetat. La origine (sau în Principiu), Iubirea s-a dat pe sine ca pradă Iubirii. Materia primă, Apele primordiale, nu sunt în afara lui Dumnezeu. Ele reprezintă aspectul său pasiv asupra căruia se exercită activitatea Spiritului".

(Raymond Christoflour, *La Drachme perdue*, Edition du Dialogue, 1967, a Dieu est Amour, p. 104).

Apoi vine *Fiat Lux*:

"Elohim a spus: "Să fie Lumină", și a fost Lumină. Elohim a văzut că Lumina era bună și Elohim a despărțit Lumina de Întuneric".

(Geneza, I, 34.)

În același mod citim la începutul Evangheliei Sfântului Ioan:

"Lumina strălucește în întuneric și întunericul nu a primit-o...".

(I, 5.)

Marele mistic al secolului al XV-lea, Jacob Boehme, în lucrarea sa *Mysterium magnum*, comentează astfel:

"Lumina înghite întunericul, ceea ce nu împiedică întunericul să locuiască cu adevărat în lumină, fără a putea să o cuprindă...".

Ne aflăm aici în fața unui mare secret, cel al Luminii primordiale (independent, trebuie precizat, de corpurile luminoase Soarele și Luna, care nu vor fi create decât în cea de-a patra "Zi"). Am putea, desigur, să ne referim la "nebulosa originară" din cosmogoniile științifice, dar nu am considera această "Lumină" și acest "Întuneric" decât din punct de vedere material, în timp ce

prerogativele acestora din urmă sunt în mare parte spirituale. Aceasta este Lumina inaccesibilă simțurilor noastre, pe care numai marii mistici au perceput-o vreodată și despre care unii au făcut descrieri entuziaste. Dr. Hollier vorbește despre ea în cartea sa *Tohu Bohu*. Acesta este Elementul primordial care se află deasupra (pentru că este anterior) celor patru Elemente, Quintesența. Este ceea ce Hristos manifestă atunci când Sfântul Ioan spune că în El era "Lumina și Viața voastră" (Ioan I, 4). Este Lumina spirituală, polul masculin care se separă de "Întunericul", polul feminin al "sferei" originare, al "Oului" primordial despre care vorbesc majoritatea tradițiilor. Aceasta se va despărți de-a lungul unui "plan" ecuatorial:

Elohim a spus: "Să fie un firmament în mijlocul apelor și să despartă apele de ape! Așa că Elohim a făcut firmamentul și a despărțit apele de sub firmament de apele de deasupra firmamentului. Și așa a fost. Elohim a numit firmamentul Cer. Și a fost seară și a fost dimineață: a doua zi.

(Geneza I, 6-8).

Așadar, este vorba despre planeta Pământ. Atmosfera este acum separată de marea primordială, de "supa primordială", cum o numesc biologii. Și acum creația va continua de-a lungul "Zilelor" despre care știm că sunt cicluri imense. Pământul uscat care a apărut va fi acoperit de plante sub Soarele și Luna care strălucește pe firmament; animalele vor popula marea și vor cuceri cerul și pământul...

"Simțindu-se complet terminat, Pământul a cântat: de aici și numele său de "Cântăreața". De aceea, oricine crede că este terminat cântă, sau se bucură de cântat..."

(Satapatha Brahmana, 6.)

Apoi vine a șasea "Zi".

6. Umanitatea primordială

Știm că în Geneza biblică există două relatări ale creației omului, prima în capitolul I (versetele 26-28), iar a doua în capitolul II (versetul 7). Iată-le în traducerea lui Edouard Dhorme:

"Elohim a spus: "Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră! Să stăpânească peste peștii mării și peste păsările mării, peste vite, peste orice fiară sălbatică și peste orice târâtoare care se târăște pe pământ! Așa l-a creat Elohim pe om după chipul său, după chipul lui Elohim l-a creat. Bărbat și femeie i-a creat. Elohim i-a binecuvântat și le-a spus: "Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și supuneți-l, stăpâniți peste peștii mării și peste păsările deopotrivă, peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ!"

Atunci Iahve Elohim a format omul din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață, iar omul a devenit un suflet viu..."

În prima relatare, omul este format după chipul Creatorului (indicație care se repetă de trei ori); în cea de-a doua, relatarea iahwistă, îl formează din țărâna pământului și îi insuflă suflare de Viață, astfel încât el devine "suflet viu".

În primul capitol, versetul 27 a dat naștere la multe interpretări ezoterice. În primul rând, citim:

"Astfel, Elohim l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Elohim v-a creat pe voi".

Apoi, imediat după aceea:

"I-a creat bărbat și femeie".

Așadar, ar putea fi vorba fie de crearea unui bărbat și a unei femei (crearea acesteia din urmă va fi relatată în II, 21-23), fie de o rasă umană androgină. În timp ce tradiția creștină exoterică respinge în mod evident această din urmă interpretare, multe glosare ezoterice au dezvoltat-o pe larg. În *Mysterium magnum* al lui Jacob Boehme (cap. XVIII), de exemplu, citim:

"Adam era bărbat și, de asemenea, femeie și totuși nici una, nici alta, ci o fecioară, plină de castitate, modestie și puritate, spune chipul lui Dumnezeu; el avea în el cele două principii de foc și lumină și în conjuncția lor rezidă iubirea lui față de sine, iubirea lui virginală, care era frumoasa grădină de plăcere plantată cu trandafiri în care se iubea pe sine..."

Separarea sexelor este văzută în această lumină ca o primă "cădere", și numai **Androginul primitiv ar reprezenta Omul primordial**.

Am văzut că multe dintre relatările tradiționale ale Creației sunt mult mai prolixă decât *Vechiul Testament*, care, după cum am văzut, tace complet în privința creării *Materia Prima* și a celei de-a doua lumi. De asemenea, în ceea ce privește ceea ce spune *Biblia* despre crearea omului, putem presupune că, deși exprimă adevărul, este departe de a exprima întregul adevăr. În ciuda "repetițiilor", a inconsecvențelor sale, ea trădează, în comparație cu multe alte tradiții, o mentalitate mai mult raționalistă decât metafizică.

"În acest punct, ca și în toate celelalte, teologia biblică dă dovadă de un puternic efort de demitizare, de raționalizare..."

(Claude Tresmontant,
La métaphysique du christianisme et
la naissance de la philosophie chrétienne, Seuil 1961, p. 41.)

Indiferent de erorile și confuziile care s-au strecurat în tradițiile precreștine, această "raționalizare" nu reprezintă un progres spre cunoaștere ca atare.

Un studiu sintetic al diferitelor geneze confirmă totuși faptul că omul primordial, spre deosebire de animale, posedă o particulă din Spiritul divin și că îi este încredințată de Creator sarcina de a "continua" Creația:

"Omul este o ființă însărcinată cu continuarea lui Dumnezeu acolo unde Dumnezeu nu se mai face cunoscut..."

Louis-Claude de Saint-Martin, The Ministry of the Spirit-Man.

În același mod, omul primordial este regele creației pământești, pe care are sarcina nu de a o "exploata", așa cum face omul de astăzi, ci de a o face să prospere armonios. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu îl pune să numească (adică să aducă cu adevărat la existență) animalele din Paradis.

În mod similar, faptul că, în capitolul III, Adam și Eva, după neascultarea lor, și-au văzut ochii deschiși și "au știut că sunt goi", a fost aproape întotdeauna considerat (ceea ce se suprapune cu alte învățături) ca fiind posedarea, în starea lor primordială, a unui corp foarte diferit de cel al umanității actuale. A face din ei ființe pur spirituale, așa cum s-a afirmat uneori, ar fi în contradicție cu relatarea *iahwistă* în care Dumnezeu este văzut formându-l pe primul om din nămolul pământului, dar noi ne numărăm printre cei care văd în acest prim "corp" uman un material încă spiritual, un "corp de lumină" asemănător cu cel pe care anumite ființe din Lumea a doua îl iau uneori pentru a apărea omenirii. Acesta este trupul în care a fost îmbrăcat Hristos când, după învierea sa, i-a apărut Mariei Magdalena și i-a spus "Noli me tangere!", "Nu mă atinge", deoarece această "materie" energetică "vibrează" la un nivel mult mai ridicat decât cel al corpului nostru actual, iar contactul dintre cele două ar putea fi foarte periculos pentru acesta din urmă.

Odată ce te-ai familiarizat cu învățăturile Tradiției despre timpul sacru - de care Biserica Catolică este de mult timp atât de bogată! -, atunci când am înțeles esențialul, și anume că umanitatea primordială și paradisiacă a Epocii de Aur era de natură esențialmente spirituală, putem înțelege că, în tot ceea ce privește o cercetare a acestei prime Epoci, metodele științifice experimentale nu sunt de niciun ajutor; că, în special, căutarea locației Paradisului terestru este o falsă problemă; și că, în sfârșit, niciun paleontolog nu va găsi vreodată craniul lui Adam sau rămășițele habitatului acestei umanități ale cărei "corpuri de lumină" nu puteau, în mod evident, să lase urme pe Pământ. Mai mult decât un "loc" sau chiar un "timp", Edenul este o "stare".

Potrivit lui Grigore de Nyssa, Creatorul a separat omul primordial în bărbat și femeie și a creat sexualitatea doar pentru că a prevăzut căderea. Fără Cădere, generația sa ar fi fost similară cu cea a îngerilor. Omul primordial creat conform intenției inițiale a lui Dumnezeu a fost, prin urmare, potrivit lui, androgin. Mai mult, Grigore de Nyssa afirmă că primul Adam creat după chipul lui Dumnezeu era pur spiritual și că **doar al doilea Adam a fost cel al cărui suflet și spirit au fost îmbrăcate într-un trup extras din pământ.**

Vedem că și la Părinții Bisericii interpretările *Genezei* sunt uneori îndrăznețe și se îndepărtează mult de catehismul tradițional ! Din cele de mai sus se desprinde o idee fundamentală care se leagă de multe noțiuni tradiționale și științifice: pluralitatea creațiilor adamice. Se pare că Adam biblic nu a venit să-și ocupe locul pământesc decât după succesiunea homininelor, la capătul mai multor alte creații antropomorfe, mai mult spirituale decât somatice.

René Guenon a subliniat că cuvântul Adam înseamnă **roșu**, nu **pământ**, așa cum se afirmă adesea, și că el desemnează atât omul creației biblice, cât și umanii din *Manvantarele* anterioare. El a subliniat că:

"Există o "hadîth" (zicere a Profetului) care spune că, înainte de Adam pe care îl cunoaștem, Dumnezeu a creat o sută de mii de Adami" (adică un număr nedeterminat), ceea ce reprezintă o afirmație cât se poate de clară a multiplicității perioadelor ciclice și a umanităților corespunzătoare".

(Formes traditionnelles et cycles cosmiques, Gallimard 1970, p. 58).

În ceea ce privește ființele preumane dezvăluite de paleontologie, care nu ar putea fi strămoșii noștri, ele sunt reprezentanți ai unor specii care au dispărut înainte de crearea lui Adam biblic, care este *homo sapiens*. (Deși este posibil ca uneori să fi existat o "suprapunere": săpăturile scot uneori la iveală oase de *neanderthalieni* și *sapiens* aparținând acelorași straturi și care ar fi putut muri unul în fața celuilalt în aceeași bătaie...). În plus, având în vedere preeminența incontestabilă a lui *Sapiens* asupra predecesorilor săi, este cu siguranță posibil să regăsim această idee de evoluție progresivă, în "etape", la scara Superciclurilor și a timpurilor preistorice, dar ea este inaplicabilă la scara Ciclului umanității noastre actuale.

În această privință, există un text al Sfântului Pavel care a făcut cu siguranță obiectul multor glosare în ultimele nouăsprezece secole, dar care nu credem că a fost încă analizat din perspectiva ciclurilor tradiționale care sunt ale noastre:

"Primul om, Adam, a fost făcut un suflet viu; ultimul Adam este un spirit dătător de viață. Dar nu spiritualul este cel care vine primul: este psihicul, apoi spiritualul. Primul om, născut din pământ, este pământesc; al doilea om, în schimb, vine din Cer (...) Și așa cum ne-am îmbrăcat în chip pământesc, trebuie să ne îmbrăcăm și noi în chip ceresc..".

(Prima epistolă către Corinteni, XV, 4549.)

Vedem că nu este vorba doar de o amintire a naturii duale, pământească și cerească, a omului de astăzi, ci de o indicație a unei succesiuni în timp, a două specii diferite create una după alta.

Expresia "suflet viu" folosită aici pentru "primul Adam" și care se regăsește în *Geneză* este cea pe care *Biblia* ebraică o folosește și pentru animale, în echivalență cu expresia "toată făptura": este ordinea naturii, întregul regn animal, înzestrat cu un psihic. Dar "ultimul Adam", strămoșul

nostru, nu mai aparține acestei împărății: el vine din cer și dă viață, pentru că, spre deosebire de animale, posedă o scânteie din Spiritul divin necreat: el este prima Ființă spirituală.

Aceasta stabilește distincția metafizică fundamentală între *homo, sapiens* pentru că este *religiosus*, și preumanitățile anterioare, sunt încă de natură animală.

Capitolul următor, consacrat Căderii, ne va permite să analizăm din alte puncte de vedere această umanitate primordială, pentru care orice ființă spirituală nutrește în sufletul său o nostalgie obsedantă.

CAPITOLUL V

Căderea originală și misterul răului

În cele două, dincolo de sfera voastră de nori. În adâncurile acestui azur nemișcat și adormit, Poate că faceți lucruri necunoscute Unde durerea voastră omenească intră ca un element...

Victor Hugo, Les Contemptions (Către Villequier).

Cei mai mulți oameni ai timpului nostru, și poate creștinii mai mult decât ceilalți, au pierdut simțul păcatului, pentru că, la capătul acestui Ciclu, s-au îndepărtat la antipozii sursei spirituale a cărei percepție, oricât de voalată, a servit până acum drept criteriu moral pentru oameni.

Ne mai percepând Răul în esența sa, ci doar ici și colo ca pe o suferință pe cât de incomprehensibilă, pe atât de scandaloasă, cei mai mulți oameni își pierd timp prețios învinovățindu-se unii pe alții pentru aceasta și sporind astfel, prin prostie, egoism, dorință de putere și plăcere, Răul pe care pretind că îl combat pentru a instaura celebra "Epocă de Aur" pretins promovată de așa-zisul Progres.

Acești oameni cu siguranță nu vor citi aceste pagini, așa cum nu vor deschide această carte. Împreună cu ceilalți, în mod frățesc, am dori să deschidem pentru câteva clipe această dezbatere perpetuă, fără pretenția de a face, la rândul nostru, o lumină definitivă, ci luminând-o cu o Tradiție care, trebuie spus, este mai puțin prolifică pe acest subiect decât pe majoritatea celorlalte. Deși efectele răului și unele dintre remediile spirituale care pot fi aplicate acestuia sunt discutate pe larg, de cele mai multe ori cauzele sale sunt învăluite în mituri prea obscure pentru a nu ne îndoi că ele încorporează adevăruri înfricoșătoare, accesibile doar câtorva persoane.

Prima întrebare esențială poate fi formulată în felul următor: a fost Căderea, sau Răul, un accident fortuit în timpul ciclului adamic, sau a fost consecința inevitabilă a Creației înseși? Cum îl situăm pe om în raport cu esența Răului?

1. Căderea îngerilor

Primul răspuns vine din cea mai superficială lectură a Genezei:

"Șarpele era cel mai viclean dintre animale (...) Șarpele a spus femeii..."

(Geneza III, 1 și 4).

Vechiul Testament nu ne spune de unde provine acest "șarpe", dar aici el ia forma Adversarului, Satana, ispitorul perpetuu.

Îl găsim pe Satana în *Cartea lui Iov*, în dialog cu Dumnezeu!

"S-a întâmplat într-o zi că fiii lui Elohim au venit să se prezinte în fața lui Iahve, iar printre ei a venit și Satana. Și Iahve l-a întrebat pe Satana: "De unde vii?". Satana i-a răspuns lui Iahve și a zis: "De la cutreieratul pământului..."

(Iov, I, 6, 7.)

Iahve îi permite apoi lui Satana să-l persecute pe Iov pentru a-i testa evlavie, încercare din care Iov va ieși victorios... Satana apare, de asemenea, la începutul capitolului III din Zaharia, ca adversar al proiectelor Iubirii divine. În sfârșit, acest șarpe, numit "seducător" de patru ori în *Vechiul Testament* și "mincinos și tatăl minciunii" în *Noul Testament* (Ioan VIII, 44), este numit în

mod explicit Diavolul și autorul Răului în *Înțelepciunea lui Solomon* (II, 23. 24):

"Dumnezeu l-a creat pe om ca să fie incoruptibil și l-a făcut chip al veșniciei Sale, dar prin invidia diavolului a intrat moartea în lume..."

În sfârșit, în *Evanghelii*, Hristos îl numește "prințul acestei lumi".

Abia în *Apocalipsă* este descrisă în cele din urmă înfrângerea sa și, în acest fel, Sfântul Ioan îi dă toate numele împrăștiate până atunci în Scriptură:

A fost o bătlie în cer: Mihail și îngerii săi au luptat împotriva Dragonului (...) A fost aruncat jos, marele Dragon, șarpele cel vechi, pe care îl numesc Diavolul și Satana, înșelătorul întregii lumi; a fost aruncat pe pământ și îngerii săi au fost aruncați jos cu el..."

(Apocalipsa XII, 7, 9.)

Prin acest text, lupta dintre Bine și Rău capătă o dimensiune cosmică, care se reflectă și în alte pasaje din *Noul Testament*:

"Căci creația a fost supusă la dezordine, nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că însăși creația va fi eliberată din robia corupției și va avea parte de libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu. Căci știm că întreaga creație geme și suferă durerile nașterii până în această zi..."

(Romani VIII, 20, 22).

"Noi nu luptăm împotriva oamenilor, ci împotriva principatelor, împotriva puterilor, împotriva conducătorilor acestei lumi întunecate, împotriva duhurilor rele din aer..."

(Efeseni, VI, 12.)

Aici, Sfântul Pavel (cufundat în iudeo-platonism) dezvăluie sursa răului: există un "contra-cer" din care îngerii răzvrătiți vin să ispitească natura umană. Așadar, **nu Adam din Paradisul terestru a fost cel care a nesocotit primul, nu în lumea sensibilă, cea de-a treia lume a Tetraktys-ului pitagoreic, se află germenul Răului, ci în lumea a doua, lumea invizibilă a formelor și legilor, lumea acelor ființe spirituale numite îngeri, acele "spirite care îndeplinesc o funcție, o sarcină, o misiune".**

"spirite care îndeplinesc o funcție, trimise în slujba binelui celor care urmează să primească moștenirea mântuirii..."

(Evrei I, 14).

Conciliile de la Latran (1215) și de la Vatican (1870) au exprimat ca dogmă această realizare a Tradiției, din care reiese că crearea lumii angelice este cu mult mai timpurie decât cea a umanității adamice. Sfântul Paul spune despre Cuvânt:

"În El au fost create toate lucrurile în cer și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute. Tronuri, stăpâniri, principate, puteri. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El".

(Coloseni I, 16.)

Acum, o parte din această scară prodigioasă desfășurată între Dumnezeu și lume, pe care Iacob a văzut-o în vis, s-a "desprins" de Creatorul său... Prin ce mister? Prin misterul Libertății. Din iubire, Dumnezeu nu ar fi creat ființe cu adevărat autonome, distincte de El, dacă nu și-ar fi asumat riscul de a le oferi această adevărată Libertate... Așadar, neascultarea din partea unora dintre ființele create nu era posibilă, chiar fatală? Și Dumnezeu, care este dincolo de Timp și de Spațiu, nu ar fi putut prevedea această revoltă? Acestea sunt întrebări serioase și insolubile dacă le punem în sfera îngustă a raționalității noastre silogistice. Logica noastră nu este valabilă în comparație cu cea a lui

Dumnezeu, care se află dincolo de principiul nostru de "non-contradicție"! Sfera Divinității cuprinde raționalitatea noastră, dar și o întreagă iraționalitate care nu poate decât să ne sperie dacă încercăm cu orice preț să o punem în balanță cu măsurile noastre mintale fragile...

Astfel, unii dintre îngeri s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu prin concupiscentă veșnică, dorind să fie egali cu Creatorul lor. Acesta este păcatul iremediabil, păcatul împotriva Duhului, care nu poate fi iertat.

Dar să lămurim imediat o neînțelegere: diavolul este dublu, așa cum spune Raymond Abellio. Satana, Adversarul, este o entitate terestră care nu trebuie confundată cu entitatea cosmică care este Lucifer. Satana este "prințul acestei lumi", după cum a spus însuși Hristos. Lucifer (*lux, lucis*, luminează și fier pe care le transport) a fost în primul rând "Purtătorul de lumină", unul dintre cei mai înalți în ierarhia angelică, cel mai strălucitor dintre îngeri, bijuteria centrală a Emanației (unii îl fac "Axa Creației"). El purta pe frunte un smarald hexagonal (din care urma să fie sculptat *Graalul*), semn al demnității sale. Culoarea verde a smaraldului, culoarea Vieții, este cea a Leului verde alchimic, fluidul universal al Vieții. Hexagonul este numărul șase, numărul Zilelor Creației, al perfecțiunii în acțiune, a cărei expresie supremă este Cuvântul divin.

Vedem aici ambiguitatea dintre Lucifer și Cuvântul, al cărui număr este tot șase: Steaua lui David, Pecetea lui Solomon, Steaua cu șase colțuri. Și între Lucifer și Copilul Încoronat, Piatra Filozofală.

Dar, trecând de la Cuvânt la Lucifer, Absolutul devine relativ: Unitatea este divizată. Lucifer își pierde smaraldul hexagonal, Îngerul Luminii devine spiritul Întunericului, iar din tărâmul solar involuează în tărâmul lunar, totul pentru că a încercat să ia pentru sine această Lumină spirituală. În cartea sa *Tohu-bohu, des frontières de la science aux confins de la connaissance* (Omnium Littéraire 1972, p. 164), Dr. Robert Hollier propune o nouă etimologie pentru numele Lucifer:

"Fero înseamnă cu siguranță a transporta, dar și a jefui (alii rapiunt feruntque Pergama). Lucifer este jefuitorul, prădătorul Luminii și, de la Einstein încoace, nu știm oare că materia conține energie și, prin urmare, lumina capturată?"

Doi dintre marii profeți ai *Vechiului Testament* vorbesc despre căderea prințului îngerilor:

"Ai fost pecetea unei opere exemplare, plină de înțelepciune și desăvârșită în frumusețe. Erai în Eden, grădina lui Dumnezeu; acoperământul tău era făcut din tot felul de pietre prețioase, rubin, topaz, briliante, crisolit, malaxit, smarald; discurile și pandantivele pe care le purtai erau din aur elaborat; ele fuseseră pregătite în ziua în care ai fost creat. Te-am făcut un heruvim înalt, ca să te protejezi; te aflai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu, umblând printre pietrele de foc. Ai fost perfect în căile tale din ziua în care ai fost creat, până când s-a găsit perversitate în tine. Din cauza amplorii traficului tău, incinta ta s-a umplut de violență; ai păcătuit. Atunci te-am tratat ca pe o persoană necredincioasă, alungându-te de pe muntele lui Dumnezeu, și te-am făcut să dispari, heruvimul protector din mijlocul pietrelor de foc. Inima ta era mândră de frumusețea ta și ți-ai corupt înțelepciunea din cauza strălucirii tale: te-am aruncat la pământ și te-am făcut un spectacol înaintea regilor. Ți-ai profanat sanctuarul cu păcatele tale multe și cu faptele tale rele. Am trimis foc din mijlocul tău și te-a mistuit; te-am făcut cenușă pe pământ, în ochii tuturor celor ce te priveau... Ai devenit un obiect de groază..."

(Ezechiel XXVHI, 12, 18, traducere de Jean Koenig, Biblia Edouard Dhorme).

"Cum ai căzut din cer, stea strălucitoare, fiu al zorilor? Ai fost doborât la pământ, tu care ai învins neamurile. Tu ai fost cel care ai spus în inima ta: Mă voi înălța la ceruri, deasupra stelelor lui Dumnezeu îmi voi ridica tronul. Voi ședea pe muntele întâlnirii, la marginea Nordului. Mă voi urca pe înălțimile norilor, voi fi egal cu Cel Preaînalt. - Dar tu ai fost așezat în Sheol, în adâncul abisului..."

(Isaia XIV, 12, Ibidem.)

Prin însăși căderea sa, Lucifer a transformat în mod dureros o parte din marea Noapte originară, "*Materia Secunda*", în întuneric exterior și, prin legea analogiei microcosmos-macrocosmos, toate ființele atinse de revolta luciferică au văzut o parte din sufletul lor superior, sediul Intuiției spirituale și al contactului cu Spiritul divin, pervertit în întuneric interior. Prin această "Noapte Întunecată" trebuie să treacă toți marii mistici pentru a se elibera de păcat și a restabili o comunicare divină perfectă în interiorul lor. Astfel, prin păcat, Noaptea este dublă, așa cum lumina este dublă: pe de o parte, lumina spirituală, pierdută pentru cei mai mulți dintre noi, iar pe de altă parte, lumina materială, rămasă și simbol al Luminii originare...

După revolta și căderea sa, Lucifer a fost înlocuit în fruntea legiunilor angelice de Mihail, Sfântul Mihail, care a mers împotriva predecesorului său adoptând deviza *guis ut deus*, "Cine este ca Dumnezeu?"

Lucifer este cunoscut sub diferite nume în majoritatea tradițiilor. *Antihristul* cosmic domnește acum, în mod invizibil, peste toți cei care, din orgoliu, se opun voinței divine: el îi inspiră în special pe cei care caută puteri prin știință sau magie, și nu este lipsit de îngrijorare faptul că vedem astăzi scriitori și conferențieri care îi afirmă inofensivitatea, chiar inocența, sub pretextul că este diferit de Satana... Oare nu l-am văzut chiar identificat cu Sfântul Ioan Evanghelistul? Influența lui se exercită cu mai multă virulență la sfârșitul fiecărei Ere precesionale și este evident că la sfârșitul Ere Peștilor și la sfârșitul ciclului nostru umanitar, el domnește în mod pozitiv asupra majorității minților agnostice. Timpul nostru al Sfârșitului este în mod fundamental și... "logic" luciferian!

2. Căderea adamică

În epoca noastră de explorare interplanetară (de inspirație foarte luciferică!), suntem extaziați de faptul că omul comunică pentru prima dată cu un mediu extraterestru. Cu toate acestea, omul a fost întotdeauna în contact cu lumea angelică... la bine și la rău.

După ce a creat omenirea adamică într-o stare de plenitudine și comuniune cu sferile divine, ar fi trebuit Dumnezeu să "igienizeze" mediul paradisiac? Dar care ar fi fost amploarea libertății conferite omului dacă nu ar fi fost exercitată prin ispită? Ce merit ar fi avut omul de a fi fost credincios Creatorului său dacă nu ar fi avut libertatea de a-i fi infidel? Oricum ar fi, iată-l pe Satana, Diavolul pământesc, fără îndoială inspirat de Diavolul cosmic, primit printre animalele pământești sub forma "celui mai viclean dintre animale", șarpele, fără îndoială dotat cu picioare, din moment ce ni se spune că, în urma crimei sale, le-a pierdut și a fost condamnat să se târască pe pământ. Această imagine a Ispititorului este foarte asemănătoare cu cea a Dragonului imemorial care va apărea în lupta escatologică cu Sfântul Mihail!

Și totuși, această afabulație familiară, aproape derizorie dacă ne ținem de literă, de imagine, poartă în ea semnificația celei mai mari drame la care planeta (dacă este într-adevăr planeta...) a fost vreodată martoră. Acest șarpe banal, aproape inofensiv, dă târcoale acestei Grădini doar pentru că înainte ca acest loc să existe, și într-o altă Lume (Lumea a doua), un Înger rebel a declanșat o catastrofă cosmică. Satana Adversarul îi succede aici lui Lucifer Seducătorul și îi împrumută "farmecele"...

Și iată consecința înspăimântătoare, care depășește orice înțelegere: spiritul Răului a primit permisiunea lui Dumnezeu de a se instala în creația materială (sau semimaterială) a planetei Pământ (... dacă este într-adevăr Pământ despre care vorbim încă o dată), pe scurt chiar în locul unde Demiurgul divin, Cuvântul, Fiul, a creat o umanitate care domnește peste Creație și este ierarhic superioară îngerilor!

În primul rând, el introduce diviziunea în corpul androgenului Adam, adevăratul Om primordial. Acest lucru pregătește calea pentru concupiscenta de cămilă, care va dubla și agrava concupiscenta spirituală.

Și, ca un cenotaf ridicat în amintirea imperiului său asupra materiei, a Căderii îngeresti, cel

care va lua forma Șarpelui ridică Pomul Științei, al cunoașterii intelectuale, care poate, în funcție de mentalitatea bună (adică umilă) sau rea (adică orgolioasă), să înflorească în fructe de prosperitate sau de iad... Căci numai o sete dezinteresată, o sete de Iubire (*sicut cervus desiderat ad fontes aquarum*, precum cerbul care tânjește după fântâna cu apă... Psalmul 41.42) va putea folosi această cunoaștere pentru a deschide calea spre Arborele central al Paradisului, spre Axa Lumii, spre Arborele Vieții, spre Fântâna din care curg cele patru Râuri și spre licoarea Tinereții, băutura Nemuririi...

Căci, bând chiar din această Apă a Vieții (despre care Răscumpărătorul îi va vorbi din nou femeii samaritene pe care a întâlnit-o la fântâna lui Iacob), umanitatea primordială, deși deja în manifestare, trăiește încă ca și cum ar fi în afara Timpului, într-o plenitudine, o armonie simbolizată în tradiția hindusă prin durata atribuită acestei Epoci de Aur: un întreg ciclu procesional de douăsprezece semne stelare, de 25.920 de ani...

Dar atunci izbucnește concupiscenta imemorială: mai întâi mândria, dorința de a fi egal cu Dumnezeu... Este atât de simplu, șoptește Seducătorul către partea cea mai slabă a omului, adică femeia, nu trebuie decât să întinzi mâna: puterea și cunoașterea sunt la îndemâna ta! Dar nu,

"Nu vei muri" (Geneza III, 4). Ochii vi se vor deschide și veți fi ca niște zei! (III, 5).

Căci nu există plăcere mai mare pentru un pervers decât aceea de a face ca o persoană slabă să-și repete propriul păcat...

"Atunci li s-au deschis ochii și și-au dat seama că erau goi. Și au cusut frunze de smochin și și-au făcut brâuri..."

(III, 7).

Consecințele nu au întârziat să apară... Și așa cum Lucifer căzuse în întunericul exterior, omenirea primordială a căzut în materie, în carne; trupul său de Lumină a devenit un trup sensibil, fragil, precar, supus suferinței și morții, asemenea reprezentanților regnului animal a căror fiziologie și natură perisabilă corpul uman o împrumută acum.

Omul, creat în starea sa originară în echilibrul spirit-suflet-corp spiritual, deci deasupra animalității și creat pentru a domni peste această animalitate (în iubire și armonie), s-a plasat deci în această stare precară din vina sa. Și chiar dacă era superior animalelor prin natura inteligenței sale și mai ales prin posesia unei particule de Spirit divin în vârful sufletului său, el a plonjat totuși în animalitate prin dobândirea unui corp material.

De aici, de la Cădere, separarea sa, suferința de a fi în același timp trup de carne și spirit, suferință al cărei teatru este sufletul său.

Iată de ce omul care a fost creat superior îngerilor și care, prin trupul său de Lumină, era destinat să domnească peste lumea manifestată, se află, de la Cădere, în inferioritate față de aceștia (cel puțin față de cei care au rămas ascultători).

O consecință și mai tragică, care sporește responsabilitatea omului, este că, din vina sa, răul afectează treptat și din ce în ce mai mult întreaga natură de pe pământ. Totul se dezvoltă în detrimentul celor mai slabi. Acest lucru este valabil mai ales în cazul animalelor, unde prevalează legea reîntregirii... Și totuși, ele sunt nevinovate... Și Dumnezeu a permis acest lucru... Ce mister! Trebuie să recunoaștem că aceste miliarde de drame zilnice se contopesc într-un echilibru biologic, o armonie superioară. Dar această armonie va fi ea însăși distrusă la sfârșitul ciclului de proliferarea luciferică a tehnologiei umane, puterea pe care Seducătorul a promis-o cuplului primordial la începutul Căderii...

Aici, desigur, putem visa: această neascultare luciferică a "poluat" doar această lume pământeană sau (dacă, după toate probabilitățile, există și alte "umanități" în cosmos, în alte sisteme solare), acest Seducător angelic și-a exercitat farmecele sale întunecate asupra altor creaturi făcute "după chipul lui Dumnezeu" și înzestrate și ele cu libertate? Cum să nu visăm la o umanitate primordială care i-a spus nu îngerului rebel și da Creatorului său? Și cum să nu visăm la ceea ce ar fi putut fi cursul ciclului nostru de umanitate dacă acest "accident" nu s-ar fi produs la începutul

existenței sale?... Întrebări inutile, fără îndoială... Tot ce trebuia să facem era să le punem.

Înapoi la dramă... Nu vi se pare că prezentarea biblică sub formă "dramatică" a poveștii lui Adam și a Evei, plină de simboluri extrem de semnificative, a fost pusă înainte de toate pentru a voala (acesta este sensul cuvântului *revelație*) adevărata natură a catastrofei ciclice și cosmice a "ieșirii din Locul Primordial", a Involuției în carne și oase și a Căderii în Timp? De ce această dorință de a voala acest lucru imens? În esență, pentru că în esența sa spirituală pură a devenit de neînțeles pentru inteliecția diminuată a omului căzut al Evului Mediu întunecat și era indispensabil să i se prezinte o imagine simplificată, sintetică și cu semnificație terestră, ceea ce reprezintă definiția oricărui simbol în esența sa.

Doctrina căderii adamice - odată ce am înțeles necesitatea ei metafizică, importanța ei crucială în *acquis*-ul Tradiției - este una dintre acele uși formidabile la care partea de umanitate flămândă de Adevăr nu va înceta să bată decât după ce ea însăși va fi reintegrată - după ce "filtrare"! - în Starea Primordială. La nivel individual, pentru marea majoritate dintre noi, și în absența unei Realizări spirituale efective care să ne dea Cheia acestei Uși, doar Moartea, dacă am pășit cu suficientă credință în campaniile Vieții, va fi pentru noi calea prin nisipurile care ne va conduce, pelerini ai Umbrei, spre Oceanul Clarității totale. Dar pentru a merita să știm acest lucru, trebuie să fi căutat neobosit această Lumină pură de-a lungul vieții noastre...

Convinși de acest adevăr, nenumărați cercetători au pus sub semnul întrebării *Geneza*, și în special *Geneza* biblică, în încercarea de a elucida starea primordială și drama cosmică a căderii, atât timp cât manuscrisele și cărțile au fost păstrate. Alături de toți teologii, ezoteriștii, cabaliștii etc., câțiva oameni extrem de rari au fost binecuvântați în această muncă cu cea mai vie, directă și inexplicabilă Lumină supranaturală. În zorii epocii moderne, în Germania sfârșitului secolului al XVIII-lea și începutului secolului al XVII-lea, Jacob Boehme, cizmar de meserie, se află în fața noastră ca o enigmă vie: după cum spune strălucitul său traducător și prefațator, Nicolas Berdiaeff, cu el se naște:

"problema posibilității unei revelații și iluminări personale și gnostice, a unui dar supranatural (carismatic)...".

Boehme s-a confruntat toată viața sa cu problema Răului și, prin doctrina sa despre Libertatea primordială a nedeterminatului, a exprimat ceea ce este pentru noi, și pentru mulți alții în afară de noi, cel mai admirabil și mai profund răspuns metafizic care a fost dat vreodată acestei Probleme a problemelor.

Să deschidem *Mysterium magnum*-ul său aici, în capitolele XVII - XXIV, unde comentează *Geneza* ca vizionar:

*"Cuvântul divin și sacru domnea peste cele trei principii ale proprietății umane și armonia era perfectă (...) Așa cum Eternitatea absoarbe Timpul, care se anihilează în ea, tot așa existau două principii în gura lui Adam. Căci el era bărbat și femeie cu cele două principii divine, și nici principiul **igneos**, nici principiul **luminos** sau dorința nu trebuiau să se manifeste în el, căci trebuiau să mențină echilibrul între ele, încredințându-se lui Dumnezeu..."*

*Așadar, Pomul Cunoașterii Răului era lumea întunecată care se manifesta și în acest Pom... pe care Adam nu trebuia să-l mănânce, căci trebuia să mănânce cu gura lui interioară; nu cu dorința pământească, ci cu dorința cerească... (...) Întreaga lume ar fi fost un Paradis dacă nu l-ar fi pervertit Lucifer, care era un ierarh în locul acestei lumi, la începutul creației ei. (...) **Omul a fost creat în locul lui Lucifer alungat..** (...) De aici a pornit imaginația lui Adam și foamea lui violentă de a mânca Binele și Răul și de a trăi în voia lui, adică voința lui a abandonat armonia pentru a se complăce în multiplicitatea proprietăților, pentru că voia să le guste, să le simtă, prin atingere, gust și miros, să le audă și să le vadă; ceea ce Diavolul l-a sfătuit să facă sub forma șarpelui. (...) Apoi, frumoasa imagine a lui Adam s-a estompat și acțiunea lui s-a oprit treptat, căci principiul cersesc era prizonierul dorinței pământești. (...) Și Adam a trăit în ispită timp de patruzeci de zile în Paradis, înainte ca Dumnezeu să scoată femeia de la el; dacă a trecut victorios prin încercare.*

Dumnezeu ar fi confirmat acest lucru pentru eternitate. (...) Apoi... a adormit în lumea angelică și s-a trezit în lumea exterioară. (...) n a murit ca un chip sfânt și s-a trezit ca un chip bestial. (...)

Când Adam s-a trezit din somn, a văzut-o pe soția lui, Eva, stând în fața lui și a atras-o la el, căci știa că este a lui și că este principiul său feminin (...) Eva avea acum o mare dorință pentru fructul din pomul cunoașterii binelui și răului, căci Adam introdusese în ființa sa această concupiscentă din care Eva fusese luată. (...) Imaginația Evei a fost puternic cuprinsă de fructul interzis și avea o mare dorință pentru el, căci Diavolul a sfătuit-o să mănânce din el, spunând că i se vor deschide ochii și va fi ca Dumnezeu, cunoscând Binele și Răul. Dar nu a adăugat că vor apărea conflicte în calitățile trupului ei și că va cădea asupra ei cald și frig, plus boală și moarte. (...)

Când imaginea calității celeste s-a estompat, a apărut Fiara, ca o calitate bestială; astfel, bietul suflet născut din primul principiu s-a văzut înconjurat pretutindeni de Fiară. (...) Astfel, Celestul a devenit un Mister pentru om și el a rămas plutind între Timp și Eternitate, pe jumătate mort pentru Cer..."

(Jacob Boehme, *Mysterium magnum*,
traducere de Nicolas Berdiaeff, Aubier 1945, volumul 1).

3. Tentația dualistă

Pentru orice minte meditativă, conștientizarea faptului că lumea terestră este supusă la două influxuri opuse din punct de vedere etic și că pare a fi un vast câmp de luptă între aceste două influxuri ar fi suficient pentru a explica de ce religiile au recurs la entități spirituale opuse pentru a explica acest "amestec" sau această "luptă"...

Să lăsăm deoparte aici rarele sisteme pentru care Răul nu există și nu este decât o iluzie: s-ar părea că protagoniștii acestor mișcări de gândire nu au cunoscut niciodată suferința și sunt mai ales impermeabili la orice simpatie pentru suferința altora! Mult mai laudabile sunt filozofiile orientale, desigur foarte îndepărtate de mentalitatea noastră occidentală, care, fără a căuta o origine metafizică sau chiar mitică pentru misterul Răului, găsesc un remediu pentru acesta în "non-acțiune" și în stingerea "dorinței", considerată a fi germenul oricărei suferințe. Anumite aspecte contemplative ale misticismului occidental se apropie de această atitudine.

Pe măsură ce involuția ciclică a scufundat omenirea tot mai mult într-o mizerie din ce în ce mai mare, în Epoca Fierului au apărut filosofii tot mai pesimiste, fie în cadrul unor sisteme dualiste care postulează existența unui Principiu al Binelui și a unui Principiu al Răului încă de la "Început", fie chiar în cadrul unor religii monoteiste din ce în ce mai invadate de "creaturi" care se răzvrăteau împotriva Creatorului și făceau ravagii în Creație.

De fapt, aproape toate religiile sunt mai mult sau mai puțin colorate de dualism și am putea să le clasificăm în funcție de faptul că sunt mai apropiate de monismul absolut - cum sunt cele trei religii care descind din Avraam: iudaismul, creștinismul și islamul - sau de dualismul absolut, cum este zoroastrismul. Granița metafizică dintre monoteism, cu toate nuanțele sale, și dualismul absolut, adică pentru noi granița dintre ceea ce este acceptabil din punct de vedere metafizic și etic și ceea ce nu este acceptabil, constă în acest lucru: dualismul absolut, maniheismul, implică la origini două principii necreate, de fapt un Dumnezeu al Răului și un Dumnezeu al Binelui, a căror Creație este câmpul de luptă; în timp ce toate celelalte tradiții, și de fapt "Tradiția", recunosc un singur Principiu-Dumnezeu, dincolo de Bine și Rău, care a creat din Iubire o lume în care Libertatea a dat naștere unor forțe de opoziție pe care noi le numim Rău.

În aceste "forțe opuse" se află misterul pentru o minte mistică și dificultatea pentru o inteligență modernă de tip strict rațional și silogistic. În ceea ce ne privește, încercarea de a raționaliza misterul este cea care dă naștere diverselor explicații dualiste care, pornind de la existența incontestabilă a "forțelor întunecate" în lumea creată, transformă aceste forțe în principii necreate și fac din Rău un Dumnezeu.

Pentru Zoroastru (Zarathustra), nu Căderea, ci Alegerea a intervenit la origine:

"La început au fost cele două spirite, principii gemene și autonome, care, prin gând, cuvânt și faptă, au proclamat pe unul cel mai bun și pe celălalt cel rău.... Ei au stabilit inițial viața și non-viața. Între aceste două spirite, cel rău alege să facă cele mai rele lucruri, dar spiritul inteligent, îmbrăcat în cele mai ferme ceruri, se raliază dreptății..."

(Yasna XXX, 3-5.)

Zoroastru l-a ridicat pe Ahura-Mazda, marele zeu al achemenizilor, la demnitatea de zeu al Binelui, corespunzând zeului Varuna, din cuplul indo-european Varuna-Mithra (Varuna este același zeu cu grecul Ouranos, după cum a arătat Georges Dumézil). Dar alături de Ahura-Mazda coexistă cele două spirite *Spenta Mainyu* (Binele) și *Angra Mainyu* (Răul), și ambele ne sunt prezentate ca existând din eternitate. Ahura Mazda trebuie să triumfe asupra lui Angra Mainyu la sfârșitul timpului. Dar acest lucru depinde de comportamentul omului:

"Dacă sacrificiul și rugăciunea noastră sunt ceea ce este necesar, Ahura va domni; dacă nu sunt, nu va domni..."

(Vishtap Yasht, traducere de Darmesteter).

În Orientul Apropiat, cărțile *Pehlevi* din jurul secolului al IX-lea au preluat dualismul zoroastrian și l-au opus pe Ormazd (Binele, Lumina) lui Ahriman (Răul, Întunericul):

"Deasupra este Lumina, unde locuiește Ormazd; dedesubt este Întunericul, unde se află Ahriman. Între ei se află Vidul. Ormazd știe de existența adversarului său. Ahriman, neștiind de existența lui Ormazd, rătăcește în umbră; el vede un punct de lumină și se grăbește spre graniță. Ormazd enunță legea, aruncându-l înapoi în întuneric. El modelează apoi Creația într-o formă ideală și, timp de trei mii de ani, îl ține la distanță pe Ahriman. La sfârșitul acestui timp, Ahriman se întoarce la atac. Ormazd își dă seama că nu poate câștiga decât dacă limitează timpul conflictului. Prin intermediul Timpului (Zamân), arbitru imparțial, el îi propune lui Ahriman o limită a luptei lor și împarte timpul în trei perioade de o mie de ani. Ahriman acceptă. Ormazd își dă seama, de asemenea, că Ahriman trebuie să fie înconjurat, astfel încât să nu se poată întoarce la principiul său de întuneric. De aceea, el proiectează creația ideală în planul material, unde rămâne fără mișcare timp de trei mii de ani. Apoi, cu ajutorul lui Spihr (Firmamentul) și Zurvan (Timpul), el pune creația în mișcare. Atunci, Ahriman, avertizat de Zurvan că timpul său este limitat, ia cu asalt cerurile, antrenându-le parțial în întuneric, și intră printr-o gaură în mijlocul Pământului. Odată introdus în creație, Ahriman atacă cu succes diferitele părți ale acesteia: el desfigurează cerul, apa, pământul, vegetația, boul primordial și Gàyômart, Omul primordial..."

(Selecțiuni din Zâtspram,

trad.: Hervé Rousseau, în *Le dieu du mal*, P.U.F. 1963).

Există câteva teme foarte tradiționale: existența Răului înainte de crearea pământului; existența unei perioade în care creația pământească a fost ferită de Rău; limitarea timpului în care Răul poate acționa; contaminarea întregii naturi; prezența unui arbitru divin între cei doi antagoniști. Zervan (sau Zurvan), considerat tatăl celor două principii, este zeul cu două fețe al Timpului, foarte asemănător cu Vânyu vedic, zeul dublu original, și cu Janus greco-roman. De fapt, în spatele dualismelor, regăsim în mod constant triadele fundamentale.

Iată de ce, după numeroase cercetări în mitologii, ne-am permis să avansăm ipoteza personală că dualismul dintre Bine și Rău este de fapt o raționalizare aberantă a bipolarității primordiale masculin-feminin, activ-pasiv, pe care o găsim în vârful "panteonului" din aproape toate tradițiile, *diada* prin care Monada divină devine Triadă. Dornice să dea un chip antropomorfizat suferinței, Răului, un anumit număr de popoare au ajuns, în cursul involuției ciclice, să atribuie polului pasiv al *diadei* divine caracterul de opoziție față de Bine, care se identifică cu polul activ.

Pentru noi, în această confuzie se află sursa ereziei dualiste, erezie eretică nu numai în ceea ce privește o dogmă particulară, ci și în ceea ce privește *Philosophia perennis*, Tradiția metafizică însăși.

Nu găsim nicio urmă de dualism în Egipt, ci mai degrabă, în cadrul diverselor triade, dramatizări mitice, cum ar fi dezmembrarea lui Osiris de către Set-Tifon, în care "moartea" lui Osiris este deja prezentată ca un sacrificiu cosmic urmat de înviere.

Ar fi ușor să găsim multe trăsături dualiste în gândirea greacă, în special la Hesiod și Platon, dar este vorba întotdeauna de un dualism secundar, care privește modalitățile de acțiune ale Răului și nu originea acestuia. Platon ne invită în mod repetat să privim Răul de sus și să vedem că acesta se contopește cu un Bine superior. Materia, instrumentul suferinței noastre, nu este decât o limită, locul extrem în care Inteligența spirituală mai poate acționa. Căci, dacă Intelectualitatea divină dorește să formeze o ordine, trebuie să producă ființe limitate, distincte de ea însăși; ea este deci obligată să folosească un principiu distinct de ea însăși, un principiu al multiplicității și al disimilitudinii: materia. Dar aceasta nu este o luptă, iar Intelectul rămâne preeminent. Aceste idei sunt exprimate în principal în *Timeu*.

Evoluția, am putea spune ezitarea, între o noțiune riguros monistă, care nu explică răul, și o concepție dualistă, care, într-un fel, îl explică prea bine, este evidentă în iudaism: credința de dinainte de exil, cea a "profeților anteriori" (Iosua, Judecătorii, cărțile lui Samuel și Regii) se bazează în esență pe două noțiuni: cea a Legământului și cea a lui Mesia. Fericirea sau nenorocirea lui Israel depindea exclusiv de fidelitatea sau neascultarea sa față de Domnul, care, în cele din urmă, îi va asigura fericirea și dominația asupra lumii prin intermediul unui descendent al lui David, uns de Domnul. Dar iudaismul ultimelor secole, sub influența larg răspândită a elenismului, s-a îmbogățit cu nuanțe precreștine: Mântuitorul așteptat a căpătat o nouă statură, venirea sa va marca faza finală a istoriei și va fi urmată de o Judecată generală la sfârșitul căreia cei buni vor supraviețui într-o lume reînnoită, iar cei răi vor suferi iadul. Această idee a Judecății finale a înlocuit-o treptat pe cea a pedepsei dușmanilor și a avut tendința de a scoate credința dintr-un context strict național. Credința în înviere (Isaia XXVI, apoi Daniel, Enoh, etc.) era ceva nou. În cele din urmă, Satana a devenit Adversarul care se opunea influenței divine aici, pe pământ, și prefigura deja "Prințul acestei lumi" din *Noul Testament*.

În rândul esenienilor - acea sectă ebraică ezoterică din ultimele secole înainte de Hristos, care avea să aibă un impact atât de mare asupra Sfântului Ioan Evanghelistul și a Sfântului Pavel - precum și în scrierile contemporane cunoscute sub numele de "apocrife", găsim o vastă tradiție mistică care oferă o descriere deosebit de "dramatică" a Răului. Opoziția dintre Lumină și Întuneric (pe care o regăsim în Ioan I) este predominantă. Manualul de disciplină îi opune pe "fiii Luminii" fiilor Întunericului" care fac parte din "imperiul lui Belial":

"De la Dumnezeu cel mai înțelept vine tot ceea ce este și tot ceea ce a fost. Și înainte ca omul să fie, El a determinat toate gândurile lor... Și a aranjat două spirite pentru ca omul să meargă cu ele până la timpul stabilit pentru vizita sa. Acestea sunt duhurile adevărului și ale perversității. Din izvorul luminii ies generațiile adevărului, iar din izvorul întunericului ies generațiile perversității. În puterea Prințului Luminii se află stăpânirea tuturor fiilor dreptății... dar în puterea Îngerului Întunericului se află stăpânirea fiilor perversității... El a creat duhurile luminii și ale întunericului și pe ele a întemeiat orice acțiune și pe căile lor orice slujbă. Dumnezeu îl iubește pe cel dintotdeauna și se bucură de toate acțiunile lui pentru totdeauna. Pe celălalt îl urăște; compania și căile lui le urăște pentru totdeauna..."

"Și Dumnezeu a așezat cele două spirite în egală măsură până în ultima vreme și a stabilit o dușmănie veșnică între regiunile lor respective... Și există o ceartă aprigă în judecățile acestor două spirite, pentru că ele nu umblă împreună. Și Dumnezeu, în tainele înțelegerii Sale și în înțelepciunea slavei Sale, a atribuit perversității un anumit timp al duratei Sale, dar la vremea stabilită pentru vizita Sa, o va nimici pentru totdeauna. Atunci adevărul va apărea în toată lumea pentru veșnicie, căci acum se târăște pe căile neevlaviei sub dominația perversității până la timpul stabilit pentru judecata finală." (Manual de disciplină, III, 13 la IV, 1 și IV 15. 20.)

Desigur, în acest text, ca și în celelalte provenite din esenism, monoteismul rămâne absolut, iar perspectivele escatologice sunt foarte "tradiționale", dar nu putem fi decât îngrijorați, chiar scandalizați, să vedem că acest Dumnezeu suprem, despre care se spune că este "foarte înțelept", "dispune", "înainte ca omul să fie", "spiritul perversității" alături de "spiritul adevărului". Așadar, Dumnezeu nu numai că permite Răul, dar este autorul lui! Iar omul este prins în această capcană dualistă existențială până la sfârșitul ciclului uman!

Toate curente gnostice de la începutul acestei epoci se vor lupta în mijlocul acestor contradicții, care decurg din intenția lăudabilă de a reconcilia monismul cu existența Răului: Gnoza nemanicheană, care este a noastră aici, deoarece este începutul ezoterismului creștin; și gnosticismul maniheist și ocultist combătut pe bună dreptate de Biserica Romană - care de altfel confundă cu ușurință cele două curente fără să realizeze, se pare, că jumătate din Părinții Bisericii proveneau din Gnoza creștină. ..

"Contra-cerul" rămâne prezent în mod aluziv, dar constant în *Evangheliile*, după cum mărturisește însuși Hristos ca răspuns la fariseii care îl acuză că "scoate demonii prin Beelzebut":

"Dacă Satana este cel care scoate afară pe Satana, el este împărțit împotriva lui însuși; cum va rămâne atunci împărăția lui?"...

(Matei XII, 26.)

Așadar, diavolul are într-adevăr o "împărăție" și este "princeps al acestei lumi", nu pentru că a luat parte la crearea ei, ci pentru că l-a făcut pe omul adamic, care era regele acestei Creații, să cedeze ispitei mândriei. Și iată de ce Sfântul Pavel, care îl numește pe Satana "dumnezeu al acestei lumi" (II Cor, IV, 4), nu echivalează răul cu diavolul, ci cu păcatul.

Citite în grabă, anumite texte din *Evangheliile*, în special cele *ioanești*, ar putea da naștere unei interpretări dualiste. Iisus se adresează cărturarilor și fariseilor din Templul din Ierusalim:

"Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta (23)... Dacă sunteți copii ai lui Avraam, faceți faptele lui Avraam (39) ! Dar acum căutați să mă omorâți pe mine, care v-am spus adevărul pe care l-am învățat de la Dumnezeu (40)... Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, m-ați iubi, căci de la Dumnezeu am venit și mă duc (42)... De ce nu înțelegeți limba mea? Pentru că nu sunteți în stare să ascultați cuvântul meu (43). Voi, oameni buni, îl aveți pe diavol drept tată și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru. El a fost un ucigaș de la începutul lumii... El este mincinos și tatăl minciunii (44)... Cine este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; dacă nu le ascultați, nu sunteți de la Dumnezeu (47)..."...

Satana este numit aici "tatăl" fariseilor și, desigur, paternitatea este spirituală și nu genetică. Omuciderea la care se face referire aici este cea a lui Abel de către Cain. Citind acest text, s-ar putea crede că omenirea de astăzi descinde din linia dublă a lui Cain ("fiii diavolului") și a lui Set, al treilea fiu al lui Adam și Eva ("fiii lui Dumnezeu"); cei "de jos" și cei "de sus"... (Privind omenirea de astăzi, ai fi iertat dacă ai crede că Cain a fost mult mai prolific!) Nu ridică toate acestea problema predestinării? Dacă nu cumva, conform unei doctrine gnostice, sufletele "aleg" părinții copiilor lor nenăscuți în funcție de natura lor pământească sau cerească, în funcție de faptul că sunt "fii ai diavolului" (pentru a se bucura de bunurile acestei lumi) sau "fii ai lui Dumnezeu" (pentru a merita "Împărăția")!

"Un pom bun nu poate face roade rele, iar un pom rău nu poate face roade bune..."

(Matei VII, 18).

Dar în ultima rugăciune a lui Hristos citim:

"Nu pentru lume mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat Tu, căci ei sunt ai Tăi.... Nu mă rog ca să-i scoți din lume, ci ca să-i păzești de cel rău... Așa cum tu m-ai trimis în lume, așa i-am

trimis și eu în lume și mă consacru pentru ei, pentru ca și ei să fie cu adevărat consacrați...".

(Ioan XVII, 9. 15. 18. 19.)

Căci ascultarea de Hristos este tocmai Ușa, Calea, mijlocul de a scăpa de determinismul nașterii și de stăpânirea răului.

În același timp în care teologia creștină începea să se întemeieze pe aceste baze evanghelice, gnosticii eretici se îndepărtau tot mai mult de noțiunea unui singur Dumnezeu bun. Știm că mai multe curente gnostice și dualiste, pentru a-l "exonera" pe Dumnezeu de Materia care înconjoară lumea, au imaginat un sistem de demiurghi creatori, dintre care unul, se pare, deosebit de malefic și care a creat Pământul. Simon Magul, Menandru, apoi Valentinus și discipolii săi, Marais, Heracleon și Theodore, au pus la punct sisteme complicate pe care ar fi inutil să le dezbatem aici, mai ales că unii dintre ei par să se piardă în dialectica lor. Astfel, citim din pana lui Hippolytus:

"Zeul drept, unii îl numesc rău, alții doar drept...".

Ciudată noțiune de justiție divină! Un sentiment îi unește pe toți acești gânditori: oroarea lor față de materie, pe care o confundă cu bună știință cu răul. Căci de la Zoroastru încoace, dualismul a avut un nou apostol, a cărui influență a fost considerabilă: Manes, născut în nordul Babiloniei în 216, care, preluând dualitatea celor două Principii ale mazdeismului, identifică Materia cu Principiul Întunericului, și se face ecoul unui sincretism greoi, folosind elemente iraniene, gnostice, creștine și budiste.

"El a postulat principiile lui Dumnezeu și al Materiei, și că Dumnezeu este bun, iar Materia rea".

(Alexandru din Lycopolis,

Tractatus de placitis manichaeorum II, Patrologie greacă, 18).

Potrivit lui Manes, înainte de creație a existat o luptă primordială în care Principiul Binelui a fost absorbit de Principiul Răului. Ca urmare, sufletul luminos al omului este întemnițat într-un corp de întuneric. În viitor, o parte a umanității va fi separată și va reveni la lumină.

Știm că Sfântul Augustin, înșelat în tinerețe de maniheism, l-a respins într-o parte importantă a operei sale.

Mișcarea Bogomilă s-a răspândit în Balcani din secolul al X-lea până în secolul al XVII-lea. Euthyme Zigabène, în *Panoptia* sa dogmatică (Patrologie grecque, t. CXXX), îi dedică o lungă notă, pe care Hervé Rousseau o rezumă astfel în lucrarea sa *Dieu du mal* (P.U.F. 1963) p. 107:

"Demonul, Satanael, este chiar fiul lui Dumnezeu, fiul cel dintâi născut, înaintea Cuvântului; ei sunt deci frați. Satanael era administratorul casei lui Dumnezeu, creația cerească (alegoria administratorului necinstit) și stătea la dreapta lui Dumnezeu. Dar mândria sa în această poziție l-a rătăcit și a vrut să-l depășească pe Tatăl (ca regele Babilonului despre care vorbește Isaia); a încercat să-i seducă pe îngeri și să-i determine să se revolte. Dar Dumnezeu l-a alungat din cer și Satanael a zburat peste apele primordiale, încă în forma sa divină și cu puterea de a crea. El le-a spus îngerilor care căzuseră împreună cu el: "La început, Dumnezeu a făcut cerul și pământul; și eu, ca un alt zeu, voi face un al doilea cer. Apoi a procedat (asemenea zeului din Geneză) la crearea lumii și apoi a lui Adam, pe care l-a format amestecând pământul și apa; dar nu a reușit să-l aducă la viață și a fost nevoit să apeleze la bunul Tată, care a acceptat să insufle spiritul său în trupul lui Adam, care a devenit strălucitor; Eva a fost extrasă din el și s-a impregnat de aceeași splendoare. Satanael, mistuit de gelozie, o seduce (în sensul concret al cuvântului) pe Eva, care îi dă naștere lui Cain. Pentru a-l pedepsi pe Satanael, Dumnezeu îl privează de frumusețea sa, de puterea de a crea și de titlul de zeu, dar îi lasă stăpânirea asupra a ceea ce a creat".

Ca și în alte părți, acest sincretism ingenios îmbină datele Tradiției cu invențiile cerebrale ale dualismului: în special, Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul, este aici asimilat cu Principiul Răului și conducătorul îngerilor răzvrățiți ! Explicația descendenței blestemată a lui Cain prin fecundarea Evei de către Principiul Răului nu este lipsită de atracție și trebuie comparată cu numeroasele utilizări de către doctrinele dualiste ale acestui episod din capitolul VI al Genezei, unde "fiii lui Dumnezeu" seduc "fiicele oamenilor". ..

În sfârșit, știm că vasta mișcare a catolicismului a fost cea care, cel mai aproape de noi, a surprins cel mai bine și a reflectat în aproape toate nuanțele sale această veche tentativă dualistă, din care zoroastrismul însuși nu a fost decât un releu. Atrocitățile (bilaterale) ale Cruciadei Albigenziene au întunecat prea des adevăratul caracter al acestui conflict, care a fost în primul rând religios și metafizic, înainte de a fi folosit în scopuri în care temporalul și spiritualul s-au confundat periculos.

Dacă dualismul absolut al Cărții celor două principii se referă, în ultimă instanță, la o religie care nu mai are nimic creștin în ea, dualismul atenuat al *Cinei secrete*, deși foarte îndepărtat de teologia catolică în ceea ce privește crearea lumii terestre, ar fi putut, poate, să trăiască alături de Biserică într-o atmosferă de toleranță, care, evident, nu era cea a vremii. *Cina cea de taină* nu diferă de tradiția catolică în ceea ce privește revolta îngerilor, bătălia din Ceruri și căderea prințului îngerilor revoltați, numit aici Sathanas. Apoi citim;

"Atunci, pe firmament, nemaifiind în repaus, el i-a spus lui Dumnezeu: "Am păcătuțit. Ai răbdare cu mine. Dă-mi timp și puțină pace pentru ceea ce vreau să fac. Îți voi da totul înapoi într-o zi. Și Dumnezeu i-a dat voie să-și facă lucrarea până în ziua a șaptea".

(Versiunea de la Viena.)

Această lucrare este de a construi lumea sensibilă! Pentru a face acest lucru, demiurgul Sathanas folosește Formele și Esențele celei de-a doua lumi care emană direct de la Dumnezeu: de aici dualitatea celor două influențe, divină și demonică, care se manifestă în creație, dar și în om, a cărui naștere pare să corespundă aici celei de-a doua relatări din Geneză (relatarea lui Iawist II, 7):

"Sathanas a plănuțit să facă un om care să îl servească. A luat lut de pe pământ și l-a creat după chipul și asemănarea sa. Apoi i-a poruncit îngerului din al doilea cer să intre în acest trup de lut. Apoi a luat o parte din el și a făcut un alt trup în formă de femeie, iar în acesta a făcut să intre îngerul din primul cer. Îngeri au plâns foarte mult, văzând că erau îmbrăcați într-un trup muritor și că acum existau în forme diferite. Și Satana le-a poruncit să facă lucrarea cărnii în aceste trupuri de noroi, dar Noi nu știam cum să facem păcatul. Așa că creatorul păcatului a procedat astfel, folosindu-se de toată viclenia sa: a plantat un Paradis în interiorul căruia i-a pus pe oameni și le-a interzis să mănânce roadele lui. Diavolul a intrat înăuntru, a plantat o trestie în mijloc, apoi, cu puțină salivă, a creat un șarpe, căruia i-a ordonat să stea în trestie... În acest fel, Diavolul și-a ascuns viclenia și înșelăciunea, pentru ca oamenii să nu vadă că îi înșela. Apoi a venit la ei și le-a spus: "Mâncați din toate fructele care sunt în Paradis, dar nu mâncați din fructul pomului Binelui și al Răului. Atunci Diavolul cel rău, intrând în șarpele cel rău, a sedus pe îngerul care era în formă de femeie și a turnat pe capul ei concupiscenta păcatului. Și pofta Evei a fost ca un cuprător aprins. Și imediat Diavolul a ieșit din trestie sub chip de șarpe și și-a săvârșit concupiscenta cu Eva folosindu-se de coada șarpelui. Iată de ce oamenii nu se numesc fii ai lui Dumnezeu, ci fii ai Diavolului și fii ai șarpelui, deoarece ei fac voia diabolică a tatălui lor și o vor face până la sfârșitul veacurilor..."

(La cène secrète, versiunea de la Vienne, în Ecritures cathares, prezentate de René Nelli, Denoel 1959, p. 56. 58.)

Este ușor de înțeles cum o astfel de viziune a "Paradisului" (demonic, nu divin!) și a păcatului originar poate fi deznădăjduitoare. Dacă prima umanitate a fost prinsă în acest fel de Diavol cu permisiunea lui Dumnezeu, dacă ea însăși este o creatură a Diavolului, unde este liberul

ei arbitru, responsabilitatea ei și ce se întâmplă cu însăși noțiunea de păcat? Această lume nu este altceva decât o farsă tragică din care este urgent să se evadeze prin autodistrugere! Este de înțeles că Biserica Catolică, a cărei teologie se bazează pe puritatea originală a lumii, pe libertate, pe responsabilitatea umană și pe speranța răscumpărării, a reacționat. Totuși, acest lucru nu scuză arderea pe rug: această teologie morbidă ar fi trebuit să fie contracarată doar prin persuasiune, predicare, exemplu și iubire, așa cum a încercat să facă Sfântul Bernard.

Catarismul suscită un interes reînnoit în zilele noastre, în parte pentru că oferă răspunsuri aparent mai "logice" la problema răului decât creștinismul și în parte pentru că mulți oameni își proiectează propriul spirit de protest și de rebeliune împotriva oricărei autorități stabilite asupra luptei dintre Biserică și erezia albigensiană, la șapte secole distanță.

Unii, care se fac astăzi apostolii *catharismului* și duc consecințele acestuia la extrem, merg până acolo încât scriu, așa cum a făcut René Nelli în *Ecritures cathares* (pagina 25):

"Hristos a fost trimis aici pe pământ de Tatăl pentru a le dezvălui oamenilor că Dumnezeu pe care îl adorau nu era altul decât diavolul".

În acest punct, nu mai este vorba de o "erezie", ci de o religie care nu mai are nimic în comun cu creștinismul!

4. Libertatea originală

Tragedia este că, la sfârșitul ciclului nostru, suntem înzestrați cu un intelect incapabil să înțeleagă atât esența divinului, cât și, mai ales, înstrăinarea de divin care este Răul. Toate acestea nu pot fi sesizate decât de spirit, adică de Intuiția Spirituală. De îndată ce ne coborâm la lumina rațiunii umane, la care filozofii profani au vrut să reducă inteligența umană timp de aproape trei sute de ani, de îndată ce închidem ochii sufletului și ai spiritului, nu ne rămân decât fragmente risipite de Realitate, între care rațiunea bâlbâită țese legături firave și derizorii și inventează orgolioase imposibilități.

"Orice încercare de a înțelege Răul prin rațiune, chiar dacă este o doctrină teologică bazată pe Revelație, îndepărtează din problema Răului tot conținutul său problematic și misterios; ea sfârșește întotdeauna fie prin a justifica, fie prin a nega Răul (...) Dar Răul este legat inițial de libertate, nu de cauzalitate (...) Libertatea este irațională. Ea dă naștere în egală măsură Răului și Binelui; ea nu alege, ci generează. Este imposibil să se elaboreze un concept rațional al libertății; ea cedează în fața oricărei definiții raționale (...) În același mod, nu se poate spune că Dumnezeu este o cauză, că acțiunea lui Dumnezeu asupra lumii și asupra omului este cea a unei cauze care generează efecte. Dumnezeu este libertate, nu o cauză. Tragedia divină este astfel luminată. Tragedia divină devine o comedie divină dacă construim un sistem de gândire în care totul coboară de sus în jos, în care totul vine de la Dumnezeu și este îmbrățișat de Dumnezeu (...) Misterul irațional al libertății, care nu este nici creată, nici determinată de Dumnezeu, nu implică în niciun caz că există o altă ființă alături de cea a lui Dumnezeu, nu implică în niciun caz un dualism ontologic..."

(Nicolas Berdiaeff, *Esprit et réalité* 1937, Aubier 1950, pp. 142-145).

Berdiaeff face aluzie aici la concepția marelui mistic Jacob Boehme despre *Ungrund* (nedeterminat), care este unul dintre rarele răspunsuri la întrebarea despre esența Răului care este atât original, cât și profund tradițional.

Tot prin intermediul lui Berdiaeff, cel mai bun comentator al său alături de Alexandre Koyré, ne putem apropia rapid de definirea acestui **Ungrund**, a acestui Indeterminat primordial:

"Boehme a fost poate primul din istoria gândirii umane care a recunoscut că la temelia ființei și înaintea ființei se află libertatea insondabilă, dorința pasională a Nimicului de a deveni Ceva, întunericul în care ard focul și lumina (...) Boehme crede că Indeterminatul, voința insondabilă, rezidă în adâncurile divinității și înaintea divinității (...). Indeterminatul divin există în eternitate înainte de nașterea Trinității divine (...) În divinitatea însăși există o voință nedeterminată, adică un principiu irațional (...) În eternitate există voința primitivă a Indeterminatului, voința care este în afara naturii și înaintea ei (...) Pentru Boehme, Păcatul originar și Răul sunt catastrofe cosmice, un moment al creației lumii, al procesului cosmogonic și antropogonic, rezultatul conflictului proprietăților opuse, al întunericului și al luminii, al mâniei și al iubirii. Catastrofele preced nașterea lumii noastre (...) Răul este umbra binelui, lumina presupune existența întunericului. Lumina, binele și iubirea au nevoie de principiul opus pentru a se manifesta (...) Răul este posibil doar pentru că există ceva în Dumnezeu care nu este Dumnezeu, pentru că există o voință întunecată în Dumnezeu, cu alte cuvinte, Indeterminatul."

(Nicolas Berdiaeff, Deux études sur Jacob Boehme préfaçant l'édition du *Mysterium magnum* de J. B., Aubier 1945, tom I.)

Această concepție, pe care mințile prea carteziene o pot găsi obscură, este de fapt expresia originală a unei *Philosophia Perennis* care face legătura între Orient și Occident și ne învață că o apropiere de Dumnezeu nerevelat nu poate fi făcută prin intermediul categoriilor noastre raționale și al principiului dialectic al non-contradicției. Înainte de "coborârea" în materie, esențele care vor fi separate "dedesubt" sunt încă indistincte, fiecare conținând opusul său, iar în această nedistincție rezidă Indeterminatul, *Ungrund*-ul, sediul Formidabilei Libertăți a lui Dumnezeu înainte de orice manifestare.

Să ne întoarcem la "calea" care duce de la Dumnezeu la creație: înainte de orice proces creator, "înainte" ca Dumnezeu Cel Unul să devină Triadă, El devine mai întâi *Voluntas* și emană o *Noluntas*, această "*Noluntas*" la care Berdiaeff s-a referit mai devreme ca la o "Voință întunecată", sau la "Indeterminat". Căci nimic nu poate "fi" (înainte ca ceva să înceapă să "existe") fără o complementaritate originară a Esențelor. Chiar și în cadrul divinității, nicio "acțiune" nu poate fi elaborată fără un "punct de sprijin".

Atunci când în mod tradițional reprezentăm Monada supremă din vârful *Tetraktys* ca un punct înconjurat de un cerc, exprimăm **voința** lui Dumnezeu înconjurată de "**Nolonte**": limitarea autoimpusă a puterii Sale. Și în această Limitare rezidă principiul Libertății originare și "modelul" *Materia Prima*, această *Materia Prima* pe care Voința divină, acum Cuvântul creator, o va frământa și o va ritma cu forme și în cadrul căreia se vor desfășura și forțele autonome care decurg din Voința divină.

Această **Noluntas** a lui Dumnezeu, această "retragere" a Voinței divine, este fundamentul libertății ființelor, iar noi participăm la ea din ce în ce mai mult pe măsură ce urcăm pe scara Vieții... Intersecția dintre Voința lui Dumnezeu și lipsa de voință este actul însuși al creației: Dumnezeu emană Lumea formelor și a legilor prin care curge *Materia Prima*, așa cum un râu care curge pe sub un pod este împărțit de arcurile acestuia. Râul indistinct și nediferențiat al *Materiei Prime* devine apoi Curentul Formelor, care, indefinit stabil și schimbător în același timp, se unduiește și curge în perpetuitatea ciclurilor sale reînnoite.

Și tocmai pentru că această *Materie Primă*, care devine astfel Materie a doua și ordonată, reflectă cuplul **Voluntas-Noluntas** al lui Dumnezeu, ea va fi câmpul în care se vor confrunta cele două influxuri fundamentale de Atracție-Repulsie.

Dar, în acest stadiu, nu este vorba încă de Bine și Rău, pentru că această indeterminare nu este încă liberul arbitru care va fi conferit doar ființelor create după chipul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, există deja o tensiune și o luptă în autonomia existențială a polilor antagoniști ai materiei în curs de organizare. La acești "poli" complementari se referă cuvintele ebraice **tohu** și **bohu** de la începutul *Genezei*, după cum ne amintește Dr. Robert Hollier în recenta sa carte *Tohu-Bohu, des frontières de la science aux confins de la connaissance*. În parte, îl asimilăm pe *Tohu*, afluxul masculin activ al "Haosului" primitiv, cu Repulsia (care este mișcarea Creatorului către creat), iar

pe *Bohu*, afluxul feminin pasiv, cu Atracția, care este întoarcerea către Centru. Căci ceea ce este activ tinde spre expansiune, iar ceea ce este pasiv spre contracție.

Am făcut aluzie, în capitolul precedent, la această complementaritate a forțelor primordiale, care stă la baza întregii gândiri privind mișcarea lumii și ciclicitatea ei. Am reamintit cât de importantă pare a fi această dualitate Atracție-Repulsie în domeniul astronomiei și al cosmogenezei. Căci cosmosul, această inimă gigantică care execută o bătaie fantastică alcătuită din expansiuni și contracții alternante, manifestă dualitatea fundamentală Repulsie-Atracție, *Solve-Coagula*. Paul Le Cour a comentat pe larg această dualitate, dându-i un sens moral. Insistăm însă asupra faptului că antagonismele primordiale ale creației nu devin Binele și Răul decât în cadrul libertății ființelor create autonome.

Libertatea originară a Indeterminatului este "modelul" metafizic al celorlalte libertăți care decurg analogic din ea. Răul nu a fost voit sau prevăzut de Dumnezeu (conform procesului mental temporal pe care îl pretendem pentru El!), ci a fost înscris în potențialitatea originară, în însuși afluxul Creației, ca un risc pe care anumite ființe înzestrate cu liberul arbitru îl puteau alege. Atracția-Repulsia, precum și alte "cupluri", nu sunt Binele și Răul, dar poartă în ele o "dualitate" care s-a manifestat ca Bine și Rău atunci când ființele angelice au vrut, deși erau "derivate" din Dumnezeu, să se facă pe ele însele Dumnezeu. Și aici se află tragicul deznodământ: dacă o ființă care nu este Întregul, Sursa, Inima lumii, care nu se află deci în Centru, ci pe una dintre "spițele" Roții lumii, vrea să se facă ea însăși Centru, rezultatul inevitabil va fi o tulburare a întregii Roți! Și iată de ce credem, alături de alții, că Răul nu privește doar planeta Pământ!

Să abordăm această problemă metafizică dintr-un alt punct de vedere: atunci când, la începutul creației, "starea unitară" a *Materia Prima* încetează, când Cuvântul, *Neter celest*, o face eterogenă, diferențiată în însăși substanța ei, El realizează astfel trecerea de la Absolut la relativ:

*"Ca și cum ar fi obosit de spectacolul Său pur
Dumnezeu Însuși a rupt bariera
A veșniciei Sale perfecte;
S-a făcut pe Sine însuși Cel care risipește
Principiul Său în consecințe,
În stele Unitatea Sa..."*

(Paul VALÉRY, *Le Serpent*, "Charmes").

Cele mai înalte tradiții, și mai ales creștinismul, desigur, ne spun că Dumnezeu a creat lumea din Iubire și pentru că El este Iubire. Și totuși, *Cabala* iudaică vede în încetarea stării unitare primordiale, această trecere de la Absolut la Relativ, o Cădere pe care o numește Arhanghelul rebel; metafizica Egiptului antic numește acest "Înger" Set și îi conferă rolul de "separator" primordial al celor două Principii masculin și feminin.

Orice diviziune este "suferință" metafizică. A crea, adică a trece de la omogen la eterogen, înseamnă a suporta cel puțin o tensiune sau o ruptură momentană pentru a atinge plenitudinea și armonia finală.

Simbolul egiptean al **Uasului**, cunoscut și sub numele de "cheia Nilului", care amintește de o ramură de copac (pe care am văzut-o purtată de zeul Ptah până în vârful Jedului în capitolul III), este un simbol al creației, dar și al nașterii Răului: seva dătătoare de viață a Verbului divizează Unitatea originară prin generarea unor Principii opuse. Schwaller de Lubicz ne spune că din acest simbol derivă imaginarul medieval al diavolului cu cap de faun, urechi ascuțite și picioare de capră.

Fără a simplifica prea mult, am putea spune că, din punct de vedere metafizic, răul provine din divizarea Unului în două și că întreaga creație trebuie să treacă prin această "suferință"; dar că această suferință poate fi ștearsă atunci când Unitatea originară se adaugă la cele două, rezultând un trei armonios. "Respirația" spirituală a lumii pune în permanență în mișcare această dublă mișcare de "coborâre" și "urcare".

Cei doi șerpi de pe caduceul lui Mercur latin simbolizează acest dublu influx, iar sănătatea trupului și a sufletului derivă din echilibrul pe care terapeutul îl imprimă acestora.

În acest fel, armonia sau dizarmonia celor două Principii a fost înscrisă în însuși substratul Realității create: acesta este Arborele Științei Binelui, care poate deveni și Știința Răului.

5. Liberul arbitru

După ce au pierdut simțul transcendenței, cei mai mulți oameni - chiar și în mijlocul unei lumi care folosește atât de mult sensurile minore ale cuvântului libertate - au ajuns în punctul în care nici măcar nu-și mai pun problema libertății lor spirituale. Dar în fața catastrofei îngrozitoare și prelungite a Căderii, omul care se crede și se știe căzut este tentat să-L acuze pe Dumnezeu (tentație reînnoită din veac în veac și astăzi exacerbată) că a permis o asemenea cădere, "El care putea să prevadă totul"...

Dar ce nu am fi spus noi despre un Dumnezeu care și-a închis creatura într-o beatitudine prestabilită? Care doar prevăzuse, pentru totdeauna, desfășurarea unei mecanici perfecte? Chiar mai mult decât o acuzație de "paternalism", Dumnezeu ar fi fost acuzat că a făcut "jucării" divine create pentru devotamentul Său, care ar fi cântat laudele Sale pentru totdeauna, fără probleme sau accidente.

Prin "riscul" - prevăzut - al neascultării din partea creaturilor Sale, apare în schimb un Dumnezeu mult mai imens care, prin însăși iraționalitatea Sa, se dezvăluie ca un abis de iubire și... toleranță; un Dumnezeu care creează - atunci când ar fi putut "face contrariul" - o ființă înzestrată cu suficientă autonomie și liber arbitru pentru a le folosi în întâmpinarea Creatorului său; un Dumnezeu care își asumă riscul - atunci când ar fi putut să nu o facă - de a fi disprețuit de Creatura sa!

Refuzul unui anumit număr dintre aceste creaturi libere (îngeri și oameni) de a se supune legilor divine este dovada unei libertăți esențiale voite în mod expres de Creator: dacă aceste revolte ar fi fost "prevăzute", ele ar fi fost odioase; ceea ce s-a dorit a fost libertatea totală de determinare a acestor creaturi. Ca și cum ar fi fost, Dumnezeu și-a suspendat atotputernicia pentru ele, din Iubire, pentru că El este Iubire.

"În interiorul evoluției sale particulare, individul se bucură de libertatea sa de acțiune... Omul nu este liber nici de la nașterea, nici de la moartea sa - dar între nașterea și moartea sa, pe acest cerc fără grosime, pe această suprafață imponderabilă a volumului universal, unde nu se exercită atracția voinței de sus, individul este liber."

(Matgioi, La voie métaphysique, Editions traditionnelles, 1936, p. 132-133).

Da, liber să lupți orbește împotriva legilor imprescriptibile, exprimate sau nu, ale lumii și ale Vieții, sau să te conformezi acestora. Liberi să întârziem evoluția noastră spre Infinit, spre Absolut, spre care suntem cu toții destinați, sau să ne apropiem mai repede de el. Liberi, așadar, prin contingentele iraționale ale "karmei" noastre, prin durere sau plăcere, să alegem între revoltă și supunere, între plăcere și ascetism, între ură și iubire și, în cele din urmă, între suferință și bucurie!....

Dragă libertate, aceasta este demnitatea noastră umană!.... Dar teribilă libertate!

Atât de teribil, de fapt, încât cei mai mulți oameni încearcă să o evite, să scape de ea prin toate mecanismele, conștiente sau nu, ale conformismului multiform și confortabil: trebuie să "faci ca toți ceilalți", să te alături acestui "partid", să închei acea "asigurare", să te îmbraci în felul acela, să repeți prostiile "la modă", toate pentru a evita munca obositoare de a-ți folosi materia cenușie. Calea cu aer condiționat, luminată cu neon, spre abatorul comunal, înecată în muzică ușoară, este evident mai "confortabilă" decât calea deschisă în plină lumină pe care trebuie să o străbați singur! Nu este o manifestare exagerată de pesimism să observi că cea mai mare parte a umanității trăiește de fapt, din punct de vedere psihologic, intelectual și mai ales spiritual, într-un perpetuu somn pe jumătate și că motivația directă sau indirectă a cuvintelor și acțiunilor sale, chiar dacă nu este

reflexă, se află în nevoile sale fizice instinctive, în obiceiurile sale rutiniere și inconștiente, în pasiunile sale slab controlate și în gigantul aparat de condiționare senzorială dezvoltat de civilizația modernă a producției și consumului, de la publicitate la presă și la mijloacele electronice de difuzare audio-vizuală.

Cei mai mulți nu-și pun întrebări etice sau metafizice; ei suferă și întorc răul într-un mod animalic. Cei mai inteligenți, conduși mai mult de pasiunile lor decât de calculele lor, ajung să scape de scrupulele care le mai rămăseseră (scrupulele se numesc acum complexe: psihiatrul va scăpa de ele!) Și cum aceste pasiuni au omorât orice preocupare pentru interesele lor superioare, ei nu-și mai pun întrebări despre scopul spiritual al acțiunilor lor... !

Dar pentru cei "treziți", cei care se străduiesc să-și reintegreze "castelul sufletului", cum spunea Sfânta Tereza de Avila, răul făcut celorlalți nu poate fi decât rezultatul unei orbiri a simțului critic, întrucât constă în a prefera un "bine" inferior, perisabil, unui bine superior, absolut, incoruptibil... Iar acești oameni, după ce și-au restabilit liberul arbitru, pot spune împreună cu Sfântul Augustin:

"Este de bunăvoie că ducem și merităm o viață lăudabilă și fericită; este tot de bunăvoie că viața noastră este rușinoasă și mizerabilă..."

(Despre liberul arbitru I. XIII, 28.)

Omul spiritual acționează, vorbește și gândește în termenii unei alte Lumi, invizibile, ca și cum această Lume ar fi patria sa pierdută și ar spera în adâncul ființei sale să se întoarcă într-o zi în ea. Aceasta este concluzia pe care orice raționalist de bună credință ar trebui să o tragă din atitudinile incompreensibile din punct de vedere rațional ale omului spiritual.

"Această nevoie, ... care îl agită pe om, nu este decât tendința naturală a ființei sale, care îl poartă spre starea sa primitivă și îl avertizează asupra a ceea ce este... El "gravitează", dacă pot să mă exprim astfel, spre regiunile Luminii..."

(Joseph de Maistre, Les soirées de Saint-Petersbourg, al doilea interviu).

Omul spiritual, în mijlocul unei lumi în descompunere, în care nimic sau aproape nimic nu mai merită respect, în care răul a devenit "bun", falsul "adevărat" și urâtul "frumos", este însetat de certitudini intangibile, de Ordine și Adevăr.

"Adevărul este o ușurare. Există odihnă în noțiunea de adevăr. Oferă minții un ospăț odihnitor și muzical. Adevărul este Sabatul spiritului. Și dacă de la cunoașterea lui omul se ridică la meditația lui, iar de la meditația lui la contemplarea lui, el câștigă atât în profunzime, cât și în înălțime..."

(Ernest Hello, Philosophie et athéisme 1888).

Omul aflat în căutarea Absolutului caută, dincolo de legile schimbătoare, corupte și batjocorite ale societății umane, o Lege care să cuprindă Binele, Adevărul și Frumosul: "modelul" divin după care să regleze ritmurile vieții sale active și meditative.

"Totul, fără excepție, este supus unei legi. Absența legii, revolta și abolirea legii, este anarhie. Nu există libertate, nici măcar o existență posibilă într-o stare de anarhie; "Dumnezeu însuși are legea Sa", spune Montesquieu. Dar Dumnezeu, și numai Dumnezeu, este legea Sa. Toate creaturile au o lege care le transcende, care este rațiunea lor de a fi, care le marchează funcția, sensul și locul lor în schema lucrurilor. Aceste legi ordonate ierarhic constituie ordinea universală. - Așadar, ce înseamnă să fii liber? - A fi liber înseamnă a consimți la propria lege..."

(Raymond Christoflour, La drachme perdue, Ed. du Dialogue 1967, p. 82).

A consimți la legea sa înseamnă a se supune tuturor prerogativelor sale, de la ritmurile

trupului până la nevoia de mântuire spirituală; înseamnă a merge în conformitate cu voința divină exprimată în creația sa continuă prin ritmurile lumii; legea înseamnă a întreține organismul, a respecta viața, a iubi aproapele, a se cunoaște pe sine și a-și împlini vocația, în vederea armoniei generale și a reintegrării.

*"Potrivit tradiției islamice, toate ființele sunt în mod natural și necesar **muslim**, adică supuse voinței divine, de care nimic nu poate scăpa: diferența dintre ființe constă în faptul că, în timp ce unele se conformează în mod conștient și voluntar ordinii universale, altele o ignoră sau chiar pretind că i se opun..."*

(René Guenon, *Aperçus sur l'initiation*. Editions Traditionnelles, 1953, p. 68).

A se opune voinței divine este aberant, pentru că înseamnă implicit a vrea să fie egală cu ea; iar o voință care ar fi egală cu Dumnezeu ar fi Dumnezeu. Voința noastră liberă nu poate fi rodnică, armonioasă și eficientă - pe scurt, nu poate trăi cu adevărat decât dacă este exercitată în perspectiva voinței divine. Orice rebeliune fundamentală este absurditate și automutilare: din acest conflict esențial se naște suferința, care nu este o "pedeapsă" din partea lui Dumnezeu, ci întoarcerea justă și logică a ordinii lucrurilor pe care am vrut în mod nechibzuit să o încălcăm...

În același mod, imensa minciună reprezentată de influența "prințului minciunii" asupra societății noastre de minciună este cea care poartă ontologic cu ea suferința care este lumea modernă și de care încearcă să se sustragă printr-o "fugă înainte", adică o cădere tot mai accelerată în aceeași minciună.

Singura cale de ieșire din această iluzie demonică este în sus, prin Adevăr, oricât de inconfortabil ar fi acesta... Pentru că ceea ce a fost "coborât" în iluzie, plăcere și păcat nu poate fi "adus din nou sus" decât în Adevăr și în suferința răscumpărătoare. Încă o dată, nu este vorba de "sadismul" vreunei zeități, ci de însăși natura ierarhiei lucrurilor din care este făcută lumea și pe care noi pretindem că o încălcăm prin ignoranța și mândria noastră.

6. Păcatul

"Toate ființele sunt liniștite în locul pe care îl ocupă. Toate sunt degradate, dar nu sunt conștiente de acest lucru; numai omul are sentimentul acestui lucru, iar acest sentiment este în același timp dovada măreției sale și a mizeriei sale, a drepturilor sale sublimе și a degradării sale incredibile. În starea la care este redus, el nu are nici măcar fericirea tristă de a se ignora pe sine însuși: el trebuie să se contemple neîncetat și nu se poate contempla fără să roșească; însăși măreția sa îl umilește, deoarece luminile sale, care îl ridică la nivelul unui înger, nu fac decât să-i arate tendințele sale abominabile care îl înjosesc până la nivelul unei brute. El caută în adâncurile ființei sale vreo parte sănătoasă, dar nu o găsește: răul a contaminat totul și omul întreg nu este decât o boală. Ansamblu de neconceput a două puteri diferite și incompatibile, un centaur monstruos, el simte că este rezultatul unei crime necunoscute, un amestec detestabil care a contaminat omul până în străfundul lui... Nu știe ce vrea; vrea ceea ce nu vrea; nu vrea ceea ce vrea; ar vrea să vrea. El vede în sine ceva care nu este el și care este mai puternic decât el. Înțeleptul se împotrivește și strigă: Cine mă va izbăvi? Nebunul se supune și își numește lașitatea fericire..."

(Joseph de Maistre, *Serile de la Sankt Petersburg*, al doilea interviu).

Omul spiritual, dacă cedează înclinației proprii sale desfrânări, va putea spune ca Ovidiu și Cicero:

"Văd binele, îl iubesc și răul mă seduce"

(Metamorfoze VII, 17).

"Spiritul divin care este în noi este ca și cum ar fi sufocat de înclinația pe care ne-a dat-o pentru toate viciile..."

(Contra Pelag. IV.)

Omul spiritual va cunoaște mizeria acestei voințe libere de care se folosește cu mândrie...

"Așa că nu înțeleg ce fac, căci ceea ce vreau nu fac, dar ceea ce urăsc fac. Dacă, deci, ceea ce nu vreau este ceea ce fac, atunci recunosc că Legea este bună. Dar atunci nu mai sunt eu cel care o face, ci păcatul care locuiește în mine."

(Romani VII. 15. 17.)

"Nu fac binele pe care-l iubesc și fac răul pe care-l urăsc..."

(Jean Racine.)

Oricât de mult ar lupta omul spiritual împotriva Îngerului, el nu va obține decât dezgust din această luptă zadarnică.

"Nu este oare marea nenorocire, atunci când cineva luptă împotriva lui Dumnezeu, să nu fie învins?"

(Simone Weil, La pesanteur et la grâce).

Pentru că omului spiritual îi este imposibil să scape de această dilemă: să-și susțină voința de plăcere și putere, de căutare a erudiției și a puterii mândre, sau să cedeze voinței divine. Păcatul, o repetare a Căderii originare, este o ofensă adusă legilor Vieții (în sensul cel mai înalt), care impun ca în ierarhia universală inferiorul să se supună superiorului pentru îndeplinirea ciclurilor materiei organizate, dezvoltarea armonioasă a facultăților sufletului și viața superioară a spiritului.

În această lumină, poluarea este un păcat la fel ca minciuna, furtul sau blasfemia. Forța motrice din spatele oricărui păcat este concupiscenta, egoismul și mândria, cu alte cuvinte, prostia psihologică și spirituală.

"Definiția păcatului: Refuzul iubirii".

(Raymond Christofflour, La drachme perdue, p. 94.)

Ce speră, deci, toate aceste suflete pierdute care, așa cum spune Baudelaire:

"strigă către Dumnezeu, care le plânge de milă?"

Sunt oare atât de orbiți încât să nu vadă că ei înșiși se distrug pe ei înșiși prin faptul că vor să distrugă ordinea lumii?

"Îmi fac rău? Nu sunt oare mai degrabă ei înșiși pentru propria lor confuzie?..."

(Ieremia VII, 19).

În artă, literatură, morală și politică, revolta este absolută, revolta este "sfântă"! Tot ceea ce miroase a supunere spirituală, a acord cu lumea ieșită din mâinile lui Dumnezeu, este batjocorit, insultat, reprimat, spurcat...

*"Ca să nu uităm cel mai important lucru
Am văzut peste tot și fără să căutăm,
De sus până jos pe scara fatală
Spectacolul plictisitor al păcatului nemuritor".*

(Charles Baudelaire, Les Fleurs du Mal, Le Voyage)

Dar, mai presus de toate, să evităm orice fariseism și, pentru că am primit o oarecare iluminare spirituală, să nu ne comportăm ca și cum am fi imuni la turpitudini și la păcat. Din cauza "încrucișărilor" care au avut loc de când am părăsit Paradisul, să nu uităm că toți suntem în același timp fii ai lui Cain și fii ai lui Seth, "fii ai diavolului" și "fii ai lui Dumnezeu"? Și, ca participanți la păcatul colectiv al umanității adamice, purtăm (sau "purtăm mai puțin") și totalitatea personală a acțiunilor și gândurilor noastre.

"Tot ceea ce suntem este rezultatul a ceea ce am gândit. Dacă un om vorbește sau acționează cu un gând greșit, suferința îl urmărește precum roata îl urmărește pe cel care trage căruța... Dacă un om acționează sau vorbește cu un gând pur, fericirea îl urmează, ca o umbră care nu-l părăsește niciodată..."

(Extras din Dhammapada, despre care se presupune că a fost rostită de Buddha).

Unele aspecte ale Reformei au dus pesimismul la extreme care nu puteau duce decât la disperare:

"Cuvântul lui Dumnezeu mărturisește că rațiunea, inima și voința omului natural, neregenerat, nu numai că sunt îndepărtate de Dumnezeu, dar sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu, spre tot ceea ce este rău și fundamental depravate. Mai mult, omul nu este doar schilodit, slab, nepotrivit și mort pentru bine, ci și atât de mizerabil pervertit, otrăvit și corupt de păcatul originar, încât, prin natura sa, este în întregime rău, un rebel împotriva lui Dumnezeu, un dușman al lui Dumnezeu..."

(Luther, Solida declaratio, trad. A. Jundt).

"Liberul arbitru este mort!"

scria el în *Actele Disputației* de la Leipzig (1519). Pentru Luther, voința omului este sclava păcatului și a lui Satan, omul este radical pasiv fără harul care îl justifică... În acest punct al disperării, atingem păcatul împotriva Duhului, pentru că până în ceasul morții, fiecare om poate spera și merita mântuirea. Știm, de asemenea, cât de mult această doctrină a predestinării a colorat catolicismul în jansenismul din secolul al XVII-lea.

De fapt, pretutindeni, întotdeauna, în această lume și în noi înșine, există un amestec de Rău și de Bine, de Întuneric și de Lumină...

"Viziunea ființei umple ochii omului, o căsătorie întunecată se consumă în mod constant Această lume, este oare un Eden căzut în infern? Avem în inimile noastre întunericul urii Și dragostea..."

(Victor Hugo, Les Contemplations, Pleurs dans la Nuit.)

În zilele noastre, s-ar părea că în rândul creștinilor domnește opusul jansenismului! În mod curios, morala cea mai "permisivă" coexistă cu un scientism *de facto*, în care sunt invocate doar legile fizice ale lumii materiale, și cu confuzia agnostică a diferitelor sociologii, "psihologii" și psihanalize. După ce și-au bătut joc de astrologia tradițională și au încetat să mai creadă că suntem acordați, dar liberi, în raport cu astrele, oamenii au căzut acum în determinismul legilor fizice, biologice, genetice etc. și în tirania "subconștientului". Aceasta este involuția agnostică a noțiunii de cauzalitate... Iar acestui determinism sufocant, nu-i putem opune decât o noțiune vagă, informă, confuză (și antiștiințifică!): hazardul. Frumos progres!

Conceptului de Timp calificat, care cuprinde atât înclinațiile cerului fizic, cât și libertatea Providenței, i-am substituit două fantome: Istoria, care poate fi făcută să spună orice, nu ne învață nimic și nu este decât cronologia turpitudinilor noastre; și sensul Istoriei, care este o escatologie inversată, o fugă cu capul înainte spre o îmbunătățire falsă, curba finală a căderii noastre pe care o numim "progres".

Iar în cele din urmă, când "timpul" nostru se va sfârși, omenirea va fi împărțită în două categorii: cei care, după ce au căzut în timp, vor cădea din timp în "întunericul de afară", și cei care, după ce au căzut din timp, se vor întoarce în eternitate. În cele din urmă, iată care este miza libertății noastre în acest timp, în acest Ciclu...

"Teoria adevăratei civilizații: ea nu stă în gaz, abur sau platane. Ea stă în reducerea păcatului original".

(Charles Baudelaire, Mon cœur mis à nu.)

7. Reintegrare

Este clar că am acordat în mod deliberat acestui capitol despre Cădere și Reintegrare un loc central în această carte. Cunoașterea ciclologiei, a viitorului real al Umanității, ar fi abstractă, chiar absurdă, dacă nu am putea să ne situăm condiția noastră individuală în cadrul arhitecturii sale gigantice și dacă nu am înțelege că procesul de involuție colectivă include, ontologic, pe cel al posibilității de "ascensiune" individuală a noastră spre Starea Primordială.

"Esența Paradisului, sau a ideii de Paradis, este unirea cu Dumnezeu în viața prezentă, adică suferința infinită a inimii umane, și unirea cu Dumnezeu în viața viitoare, adică Beatitudinea. Modalitatea acesteia este infinit de necunoscută și de nedescris, dar mintea poate fi satisfăcută într-o anumită măsură de ipoteza foarte plauzibilă a unei Ascensiuni veșnice, o ascensiune fără sfârșit în Credință, în Speranță, în Iubire..."

(Léon Bloy, Celle qui pleure, III.)

"Legea ascensiunii, rezumată în sinele aspirant. Lucrurile aspiră cu o dorință violentă la o existență superioară, iar această existență tinde spre ea și le aspiră. Creația este absorbită de viața divină spre care atrage lumea, dacă este fidelă legii sale. Dar el o ține gemând cu el atâta timp cât perseverează în "deșertăciunea" sa, adică atâta timp cât rămâne ceea ce este fără să se miște din locul său".

(Raymond Christoflour, La drachme perdue, p. 145.)

Singur (împreună cu unii dintre îngeri) dintre toate ființele create, omul nu este nevinovat. De aceea, Dumnezeu, în îndurarea sa, a pus în fața sa o scară salvatoare, un recurs providențial. Iată de ce numai omul are în Creație, și chiar și astăzi, în punctul cel mai "întunecat" al involuției sale, libertatea de a alege între determinism și Providență, între "Gravitație" și "Har", cum spunea Simone Weil.

Dar această alegere nu poate fi făcută decât la un anumit nivel de conștiință... Câți dintre "oamenii torentului", după cum spunea Louis-Claude de Saint-Martin, știu să-și reducă sufletul la tăcere pentru ca un pic de Lumină să poată intra? Pentru că, potrivit legii inalienabile a analogiei verticale, templul sufletului este cel dintâi care trebuie luminat înainte de a putea fi luminat cel al Cerului.

"Cunoașterea omului este începutul perfecțiunii; cunoașterea lui Dumnezeu este desăvârșirea".

(fragment gnostic citat de Hippolytus din Roma: Philosophoumena V, 6).

Acest discernământ al spiritelor, despre care vorbea atât de frumos Sfântul Pavel, este funcția esențială a inteligenței umane: este discernământul între real și iluzoriu, între permanent și impermanent. Ființa umană trebuie să-și exercite voința pentru a separa ceea ce hindușii numesc *Atma* și *Mâyâ*. Concentrarea contemplativă sau "uniunea intuitivă" a misticului este "unirea" lui *Mâyâ* cu *Atma*; ea este operația prin care tranzitoriul care ne înconjoară și care este noi, "se ridică"

și se contopește în Permanent, în Realul stabil și divin. Dincolo de traiectoria tuturor ciclurilor, există un Punct pur care este Centrul. Situaarea noastră în mișcarea neîncetată a ciclurilor noastre - biologice, istorice, cosmice - este primul pas; al doilea trebuie să fie acela de a ne fixa privirea asupra a ceea ce stă la baza întregii deveniri ciclice: Sursa, Butucul Roții Cosmice, Centrul Divin.

*"Treizeci de spițe converg spre centrul
dar golul din mijloc
care face să meargă carul...
Întoarcerea este mișcarea lui Tao,
Toate ființele tale provin din Ființă...
Ajungeți la golul suprem
Și menține-te în liniște,
În fața agitației învolburate a ființelor.
Contemplă doar întoarcerea lor;
Diversele ființe ale lumii
Se vor întoarce la rădăcina lor.
A te întoarce la rădăcină înseamnă a te așeza în liniște;
A te așeza în liniște înseamnă a redescoperi ordinea;
A redescoperi ordinea înseamnă a cunoaște constanta;
A cunoaște constanta este Iluminarea..."*

(Tao către rege XI, XL și XVI, Gallimard,
1967, traducere de Liou-Kia-hway).

Mai presus de "secrete", "tehnici" și "inițieri", ceea ce contează mai presus de toate este dorința de puritate și de seninătate interioară, alcătuită din luciditate față de noi înșine, dar și din acceptarea condiției noastre pământești. Așa cum Timpul este scara care ne permite să urcăm din nou spre starea primordială pierdută, Spațiul și mai ales materia, oricât de constrângătoare ar fi, este, în mod potențial, instrumentul salvării noastre: materia este plasa pe care Dumnezeu a întins-o sub omul căzut pentru a-i permite să oprească această cădere și, prin muncă și suferință, cu condiția ca acestea să fie acceptate, să urce din nou spre perfecțiunea pierdută... Dar omul căzut, "salvat" provizoriu de materie, are libertatea fie de a urca din nou în plasă, fie de a trece prin ea, spre abisul celei de-a doua morți adamice, de data aceasta definitive (Sheol-ul despre care vorbește Hristos în *Evangelhie*).

De aici natura ambiguă a acestei "închisori materiale", care este atât "plata" logică a neascultării noastre, cât și un instrument de răscumpărare. De aici și eroarea manicheismelor care echivalează în bloc Materia cu Răul și Satana. Materia poate fi atât cea mai rea, cât și cea mai bună. În funcție de modul în care o folosim, fie că suntem "epicurieni" sau creștini, vom fi pierduți sau salvați. Dar pentru cei "treziți", materia este terenul pe care trebuie să ne sprijinim dacă vrem să ne întoarcem din nou la Cer!

Materia nu este deci în sine răscumpărătoare, dar poate deveni un instrument al mântuirii noastre dacă știm să folosim cu înțelepciune, cu răbdare și acceptare, suferința pe care ne-o aduce. Acest lucru nu are nimic de-a face cu o atitudine masochistă; nu este vorba de a iubi suferința, ci de a ne folosi de ea, de a o folosi în mod purificator.

"Măreția extremă a creștinismului vine din faptul că nu caută un remediu supranatural pentru suferință, ci o utilizare supranaturală a suferinței..."

(Simone Weil, *La pesanteur et la grâce*. Pion 1948, p. 94; 10. 18 1962, p. 86).

"Simplul adevăr catolic este că este absolut necesar să suferim pentru a fi mântuiți, iar acest ultim cuvânt implică o necesitate de așa natură încât toată logica umană pusă în slujba celei mai transcendente metafizici nu ar putea oferi ideea (...) Durerea! Acesta este cuvântul cel mare! Trambulina oricărei superiorități, sîta oricărui merit, criteriul infailibil al oricărei frumuseți

morale! Există o reticență absolută de a înțelege că durerea este necesară. Cei care spun că durerea este utilă nu înțeleg nimic despre ea. Utilitatea implică întotdeauna ceva adjectivat și contingent, iar durerea este necesară. Ea este axa spinării, esența însăși a vieții morale. Iubirea poate fi recunoscută după acest semn, iar atunci când îi lipsește acest semn, iubirea nu este altceva decât o prostituție a forței sau a frumuseții. *Spun că cineva mă iubește atunci când acel cineva acceptă să sufere din cauza mea sau pentru mine.* În caz contrar, acest cineva care pretinde că mă iubește nu este altceva decât un uzurpator sentimental care vrea să-și instaleze comerțul său josnic în inima mea (...) Declarându-ne mădulare ale lui Isus Cristos, Duhul Sfânt ne-a îmbrăcat cu demnitatea de Răscumpărători și atunci când refuzăm să suferim suntem tocmai simoniaci și prefăcuți. Am fost făcuți pentru asta și numai pentru asta. Când ne vărsăm sângele, el curge pe Calvar și de acolo pe tot pământul. Vai de noi, atunci, dacă este sânge otrăvit! Când ne vărsăm lacrimile, care sunt "sângele sufletelor noastre", ele cad pe inima Fecioarei și de acolo pe toate inimile vii..".

(Leon Bloy, Dans tes Ténèbres. IX.)

Durerea este însuși semnul exilului nostru în materie.

"Materia nu este rea sau un obstacol. Ea este roaba oarbă care poate ajuta cu ce e mai bun și cu ce e mai rău."

(Raymond Christoflour, La Drachme perdue, p. 90. 91).

"Ce este durerea, dacă nu un sentiment de rezistență la divizare și la distrugere?"

(Sfântul Augustin, Despre liberul arbitru III. XXIII, 69.)

"Ea îi revoltă pe unii, îi trezește pe alții la lumina superioară a realităților spirituale. "Suferința trece, suferința suferită nu trece..."

(Sfânta Thérèse de l'Enfant Jésus).

Binecuvântat fii tu, Dumnezeul meu, care ne dai suferința ca pe un remediu divin pentru impuritățile noastre și ca pe cea mai bună și mai pură esență care îi pregătește pe cei puternici pentru sfânta voluptate...

(Charles Baudelaire, Les Fleurs du mal, Bénédiction.)

Omul contemplativ care a făcut liniște în el însuși, care, prin voință răbdătoare, și-a redus ego-ul la o stare de așteptare și de seninătate, poate spera în sfârșit să se deschidă către sine, către acel principiu transcendent și permanent din care ființa manifestată, ființa umană, nu este decât o modificare trecătoare și contingentă. El poate spera astfel să urce, înapoi, unele dintre treptele pe care starea sa de ființă manifestată legată de involuția umanității îl coborâse. Astfel, mișcat de lucrarea anterioară de Judecata, Voința și Acțiunea interioară, eul renunță la toate formele exterioare, fizice, psihologice și intelectuale ale libertății sale pentru a se deschide doar la cea mai înaltă și, în cele din urmă, cea mai eficientă formă de libertate: deschiderea totală față de Voința divină, da-ul pronunțat în fața lui Dumnezeu, Actul de iubire prin excelență.

Creatura creată "după chipul lui Dumnezeu" imită gestul liber al Creatorului. La fel cum creația nu este nici "automată", nici "obligatorie", ci efectul unui dar liber de iubire, ascultarea noastră față de Creator nu poate fi decât efectul unui dar liber. Tocmai acest lucru îi conferă valoarea spirituală. O credință bazată pe necesitate sau frică este o credință slabă! O religie (în sensul etimologic al cuvântului) bazată pe altceva decât pe Iubire nu este o religie adevărată.

"Omul are un mijloc de vindecare, în timp ce Diavolul nu are niciunul; căci atunci când Providența Divină a știut că nu va rezista victorios la încercare. L-a făcut să crească din pământ tot felul de medicamente pentru a rezista proprietăților străine introduse în el, atât de către stele, cât și de către elemente; iar inimii, Dumnezeu i-a dat ca remediu Cuvântul Său sacru. El a vrut ca

inima să se cufunde în Cuvânt și, grație puterii Cuvântului, să respingă spurcăciunea străină introdusă în ea (...).) El i-a dat Cuvântul făgăduit de iubirea Sa cea mai profundă pentru a-l însoți în ființa esențelor lumii cerești pentru un anumit Legământ în care Adam și copiii săi trebuiau să aibă credință și încredere, sperând că, atunci când acel timp va fi împlinit, El îi va reintroduce în acest Cuvânt întrupat cu introducerea ființei sfinte din moarte prin trecerea sabiei de foc și, prin această sabie a judecății, va curăța această falsă concupiscentă și îi va introduce ca îngeri ai lui Dumnezeu în locul lui Lucifer cel căzut : așa este taina îngerului și a sabiei din Paradis".

(Jacob Boehme, *Mysterium Magnum* XXIV.)

Dumnezeu, după ce l-a lăsat pe omul primordial liber să se îndepărteze de El și, prin urmare, de Polul divin al Adevărului, al Vieții și al Luminii, pentru că este în același timp Sursa întregii Bunătăți, îi oferă omului căzut, în decursul timpului, deci pe tot parcursul Involuției sale, "scări" divine pentru ca acesta să poată urca înapoi spre Lumină și să-și reintegreze starea sa primordială: Aceștia sunt trimișii divini, marii "misionari", fondatorii de religii și, uneori, adevărați "avatars" ai Cuvântului, a căror funcție este de a readuce involuția spirituală a umanității, uneori prea rapidă și haotică (mai ales la sfârșitul fiecărei Ere zodiacale), în armonie cu Legea Ciclurilor. ..

La începutul ultimei Ere, cea a Peștilor, când omenirea avea nevoie nu doar de o "recuperare" parțială, ci de o răscumpărare totală, Monada Supremă l-a trimis pe Pământ pe însuși Logosul Divin: pentru prima dată în istoria lumii, Cuvântul Divin, a doua parte a Treimii, s-a întrupat în trupul unui om, fără a înceta să fie Dumnezeu, ci asumându-și pe deplin condiția umană. El a devenit "păcătosul oamenilor" și a săvârșit Sacrificiul suprem de pe Golgota, imolând, prin acceptarea celei mai extreme suferințe, trupul uman pe care l-a luat din Iubire. El este Noul Adam care repară păcatul celui dintâi.

"Căci după cum prin neascultarea unuia toți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unuia, toți vor fi făcuți drepți...".

(Sfântul Pavel, *Romani* V. 19.)

Și - iată unde găsim libertatea fundamentală a omului - așa cum omul primordial nu putea să încalce legile divine, tot așa omul căzut la Sfârșitul Timpurilor poate, după cum dorește, să folosească sau nu, pentru salvarea sa, Operațiunea divină de Magie Albă pe care Creatorul său a pus-o în funcțiune prin Răscumpărare, prin taina jertfei umane a Cuvântului divin, întrupat ca și el în carne obscură, apoi înviat în Lumina originară.

În fața lui Dumnezeu, omul primordial, ca și omul de la sfârșitul Ciclului, rămâne liber. Numai omul care refuză Lumina divină (și asta adesea în numele unei concepții aberante despre "libertate") se înlănțuie prin legăturile materiale și demonice ale dorințelor sale, îndreptându-se astfel spre polul absolut al "Non-Lumină", spre Non-Ființă, spre "Întunericul exterior" creat de îngerii căzuți, pe care, la limita extremă, îl poate alătura după moartea sa fizică...

Totalitatea manifestării (Emanare-Creație-Cădere-Reintegrare) poate fi văzută ca o dublă operațiune alchimică gigantică: Creatorul infinit de perfect creează un Cosmos și creaturi în albul Luminii divine, pe care le înzestrează cu generozitate cu liberul arbitru. Unele dintre aceste creaturi se abat de la această Lumină și distrug armonia originară în anumite "locuri". Ele sunt combătute de altele care rămân fidele: aceasta este opera în roșu, de unde rezultă că o anumită parte a Luminii și Energiei divine involuate în Materie servește drept receptacul și "plasă" pentru aceste creaturi care sunt ele însele involuate. Aceasta este lucrarea în întuneric. Dar în această situație (trecătoare, deși trăită cu suferință de aceste ființe înlănțuite în Timp...), amintirea stării primordiale pierdute continuă să trăiască în conștiințele scufundate în Întunericul Non-Lumină și ajută un anumit număr dintre ele (chiar dacă toate sunt "chemate") să se agațe de scările spirituale pe care Creatorul lor le oferă pentru a "urca" spre Lumina Sa: iată cum Întunericul devine, pentru cei care "răspund", modalitatea însăși a progresului lor, prin înțelegerea și Acceptarea suferinței pe care o aduce. Dar ieșirea din această lucrare în întuneric nu se poate realiza decât printr-o luptă dureroasă și îndelungată împotriva a tot ceea ce, prin însăși natura sa, se opune Luminii și Harului: aceasta este

lucrarea în roșu, care vede la sfârșitul ei cătușele unei materii, ale unei închisori care și-a ținut prizonierul atât de strâns. Odată ce gravitația a fost învinsă, reintegrarea în Tatăl și în Lumina Sa inefabilă poate începe (pentru unii la început, poate pentru toți la sfârșitul Timpului, cu excepția, din păcate, a unui număr mic de oameni care vor fi refuzat cu încăpățănare): aceasta este lucrarea în alb. Astfel, de la cel mai înalt Principiu etern până la cea mai joasă Energie devalorizată în cea mai aparent inertă Materie, se desfășoară o dublă Scară gigantică prin care sufletele se manifestă libere să coboare sau să urce. Forța motrice a involuției este Tentația perpetuă și multiformă; forța motrice a reintegrării este Iubirea, luminată de acea "memorie a lui Dumnezeu" pe care, în plan exoteric, religiile au sarcina de a o reaminti omenirii și pe care, în plan esoteric, Tradiția inițiatică o conține și o conservă.

"Lanțul inițiatic nu este menit să lege ființa, ci, dimpotrivă, să-i ofere un suport care să-i permită să se ridice la nesfârșit și să-și depășească propriile limite ca ființă individuală și condiționată..."

(René Guenon, *Aperçus sur l'Initiation*, p. 231).

Acest lanț este o scară asemănătoare cu cea a lui Iacob. Vai de cei care o disprețuiesc sau care luptă împotriva ființelor spirituale care le-o arată! Câte energii în aceste vremuri de sfârșit de veac sunt îndreptate cu încăpățănare spre acest refuz al Luminii! Cât de jalnici sunt acești luptători ai întunericului!

Și totuși, toți sunt chemați!

"Singurii demoni sunt în afara Bisericii..., nicio ființă umană nu este exclusă de la Răscumpărare... și chiar și cei mai întunecați păgâni sunt practic catolici, moștenitori ai lui Dumnezeu și co-moștenitori cu Hristos..."

(Léon Bloy, *Méditations*, VII.)

Calea Adormirii este deschisă tuturor. Este nevoie doar de a ști, de a vrea și de a iubi, cu alte cuvinte, de a cunoaște și de a crede în Dumnezeu!

"O, Tu care ești desăvârșit. Lumină a sufletului. Dumnezeule suprem, iubitul meu, sufletul și trupul meu, Vrăjitorule, Tu mi-ai vrăjit inima; am găsit înțelegere meditând la lumea Ta!..."

(Extras din Granth, Biblia Sikh scrisă în secolul al XVI-lea.)

Dincolo de acest Timp și de acest Spațiu care ne-au fost dăruite ca instrumente ale Reîntregirii noastre, Dumnezeuul Iubirii îi așteaptă chiar și în umbra noastră pe copiii risipitori pe care trebuie să-i întoarcem în sfârșit la Lumina Sa.

CAPITOLUL VI

De la Epoca de Aur la Epoca de Fier

*"În spații veșnice
Se văd din toate părțile [urmele]
De prăbușirea lumilor..."*

Vechea Carte a morților din Egiptul antic,
capitolul LXXVIII.

Secolul nostru XX este o epocă a rezumatelor, a enciclopediilor și a convergenței unor cunoștințe care, în trecut, erau adesea antagoniste. Astăzi, este clar pentru cei care au un ochi ager pentru sinteză că multe aspecte ale celor mai recente discipline, cum ar fi sociologia, etnologia și arheologia, oferă o confirmare luminoasă a ceea ce, cu alte cuvinte, Tradiția a exprimat în cuvintele unor oameni atât de diferiți precum Platon, Philolaus, Sfântul Augustin, Vico, Louis-Claude de Saint-Martin, Joseph de Maistre, Paul Le Cour și René Guenon. Studiul folclorului și al religiilor societăților actuale și dispărute a condus la convingerea că există un fundament comun de psihologie, spiritualitate și simbolism care atestă o origine comună. Pe măsură ce ne adâncim tot mai mult în trecut, începem să vedem însăși fața Omului ca specie *sapiens* și *homo religiosus*. Acest chip este cel al religiei eterne născute din Tradiția Primordială.

În special în domeniul cunoașterii și "utilizării" celei de-a doua lumi se dezvoltă analogiile izbitoare și, adesea, identitățile care leagă cele mai diverse credințe, dovadă că, indiferent de timp, loc, rasă sau mod de viață, marea majoritate a oamenilor, prin tradiție, intuiție spirituală și experiență mistică, "știau" despre acest tărâm care este de obicei inaccesibil simțurilor. Pretutindeni găsim cultul persoanelor care au intrat în lumea superioară după moarte: cultul strămoșilor și al înțelepților în Asia, al eroilor și semizeilor în Antichitate, al sfinților în catolicism. Pretutindeni găsim cunoașterea a mii de ființe psihice: genii, nimfe, silfide, spirite, demoni, îngeri etc., care ocupă scara invizibilă dintre planul divin și al nostru și care intervin uneori în viața noastră. Există asemănări izbitoare între cosmogonii și cosmogeneze. Nici măcar planul divin însuși, Lumea Întâi, cea a Dumnezeuului Unic și a ipostazelor sale, nu este evocat și numit în moduri uneori foarte apropiate: "Triadele", "Înțelepciunile lui Dumnezeu" sau "Spiritele Sfinte", "coborârile Cuvântului", contururile Euharistiei etc., pe scurt, tot ceea ce Simone Weil numea "intuiții precreștine".

Prin urmare, este cert că vom avea un mare beneficiu din a chestiona aceste diverse tradiții - care, purificate și sintetizate, formează Tradiția - pentru a afla câte ceva despre "istoria" noastră; dacă acest mănunchi de credințe manifestă o coerență uimitoare în cunoașterea invizibilului și a divinului, el nu poate decât să aducă o lumină reală asupra a ceea ce științele experimentale și raționaliste nu ne oferă decât o imagine slabă, neclară și intermitentă: protoistoria noastră. Și nu numai că nu vrem aici să respingem știința și Tradiția spate în spate, dar susținem că o viziune coerentă asupra trecutului ne va fi oferită doar în ziua în care protagoniștii celor două discipline vor înceta să se mai ignore reciproc și își vor pune în comun resursele. Pentru ca acest lucru să se întâmple, știința raționalistă trebuie mai întâi să abandoneze mândra dogmă a "progresului" și a transformismului și, încetând să mai considere Scripturile și "miturile" tradiționale drept minciuni sau "structuri mentale" abstracte, trebuie să conceedă să le folosească drept ipoteze de lucru. Această atitudine fructuoasă a fost, de exemplu, cea care i-a permis lui Schliemann să redescopere Troia, pe care "pozitiviștii" o considerau "legendară" (un cuvânt care, pentru ei, însemna "imaginar").

Dar "zidurile timpului", cataclismele ciclice care au schimbat în mod repetat fața planetei de-a lungul acestui ciclu uman - și care sunt, de altfel, un leitmotiv al acestor tradiții - explică dificultatea demersului și, mai ales, atitudinea rezervată sau negativă a disciplinelor care se bazează doar pe urme tangibile, aceleași urme pe care aceste "revoluții ale globului" le distrug sau le îngroapă în cea mai mare parte pentru totdeauna.

Nu este intenția noastră în acest capitol să încercăm o sinteză completă a datelor pe care tocmai le-am menționat, sarcină care ar necesita o contribuție colectivă și ar rezulta într-o enciclopedie voluminoasă, poate ilizibilă. Nu avem nici pretenția de a putea reconstitui adevărata față a acelei lungi perioade de dinaintea Istoriei - pe care, din motive evidente, o vom numi mai degrabă protoistorie decât preistorie - în care omenirea, decăzută din starea sa primordială, dar încă investită cu prerogative spirituale de care astăzi nu avem nici cea mai vagă idee, a suferit o involuție lentă, a cărei "Istorie" noastră reprezintă, în ultimii șase mii de ani, rezultatul logic. În conformitate cu această afirmație introductivă, pe care am avut grijă să o includem în subtitlul acestei cărți, tot ce vom face în acest capitol este să definim cadrul ciclului nostru al umanității, considerat aici în partea sa de mijloc, și să aranjăm un anumit număr de date mitice și științifice în această lumină tradițională.

Primul dat ciclicologic care trebuie definit aici este unitatea cronologică fundamentală: Era Precesională. Și fundamentul său astronomic: precesiunea echinocțiilor.

1. Precesiunea echinocțiilor

Știm că, deși Pământul se rotește în jurul axei sale în 24 de ore, iar în jurul Soarelui în 365 de zile $1/4$, rotația sa zilnică nu are loc în jurul unei axe perpendiculare pe planul de rotație anuală (ecliptica), ci înclinată față de acest plan cu $23^{\circ} 27'$. Această axă a polilor Pământului se termină la Polul Nord, într-un punct de pe "bolta cerească" aparentă, în apropierea stelei **α** din constelația Carul Mic, care este, de aceea, numită Steaua Polară. Această înclinație a axei polilor în raport cu ecliptica, în centrul căreia se află Soarele, este cea care determină inegalitatea sezonieră a zilei și a nopții, emisfera noastră nordică fiind înclinată spre soare toamna și iarna și spre el primăvara și vara. Zilele și nopțile sunt egale doar la echinocțiul de primăvară (21 martie) și la cel de toamnă (23 septembrie).

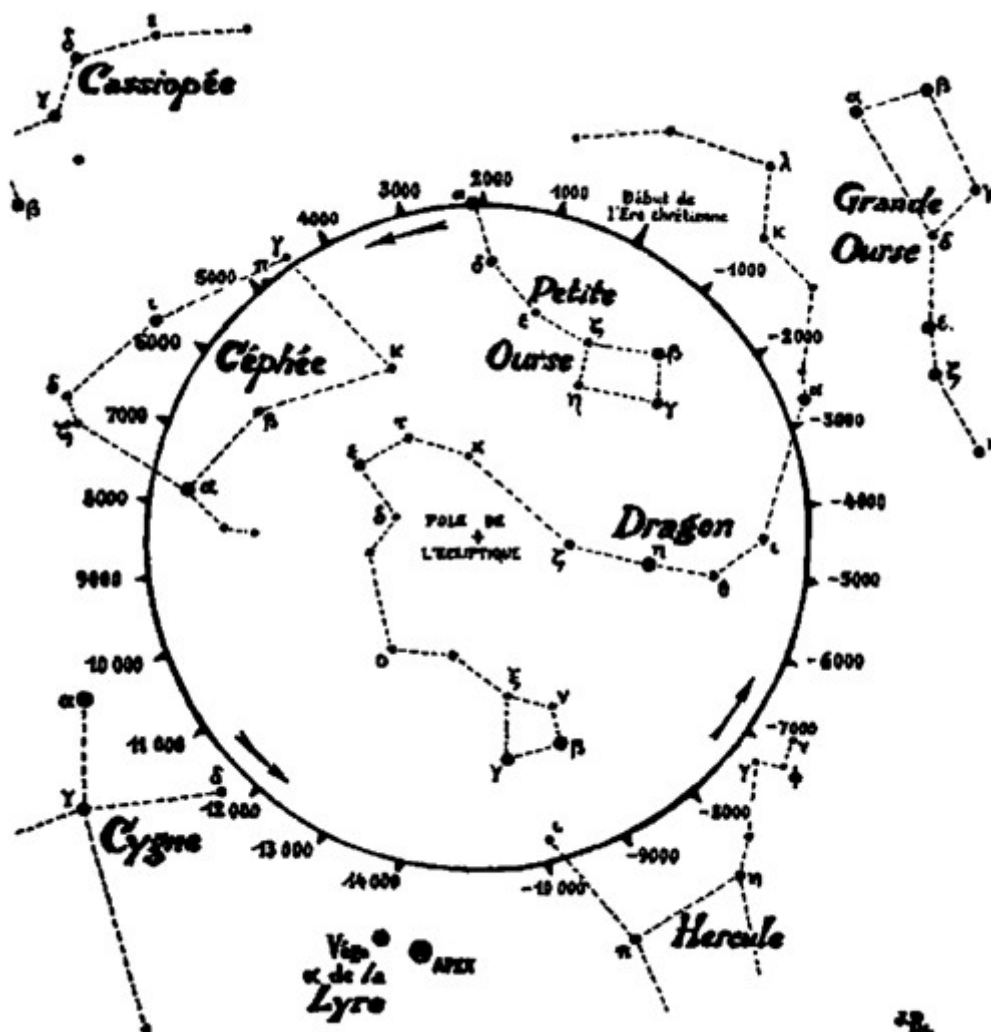
Dar această înclinare a polilor nu este fixă în raport cu sfera stelelor. Păstrându-și aceeași înclinație față de planul eclipticii (în afară de o ușoară variație periodică numită nutație), Pământul este animat de o a treia mișcare ciclică: el se comportă ca un carusel și vede axa polilor săi efectua o amplă mișcare de rotație în jurul perpendicularului la ecliptică, în 25 920 de ani (valoare medie).

Prima consecință este că, deși **α** din Carul Mic este în prezent Steaua noastră polară, ea nu a fost întotdeauna și nu va fi nici peste câteva secole. Presupunând că acest fenomen este constant, steaua Vega din constelația Lyra a fost Steaua noastră polară în urmă cu aproximativ 14.000 de ani și va fi din nou peste aproximativ 12.000 de ani. Două stele Dragon au jucat același rol în urmă cu 5.000 și 4.000 de ani.

A doua consecință este o deplasare continuă și lentă a planului ecuatorului Pământului în raport cu planul eclipticii, adică cu linia nodurilor care unește punctele vernal (echinocțiul de primăvară) și autumnale (echinocțiul de septembrie). Punctul în care soarele, văzut de pe Pământ la 21 martie, este proiectat pe sfera stelelor se deplasează astfel de la an la an, avansând de-a lungul eclipticii cu 50 de minute de unghi pe an, un grad la fiecare 72 de ani și o rotație completă în 25 920 de ani. Pe vremea Sumerului, în mileniul al treilea î.Hr., Soarele era proiectat pe 21 martie în constelația Taurului; pe vremea lui Hristos, între constelațiile Berbec și Pești; astăzi, acest punct vernal se află între constelațiile Pești și Vărsător.

Spunem constelații și nu semne, pentru că nu trebuie să confundăm zodiacul stelar, format din seria de constelații de lungime inegală situate de-a lungul eclipticii, cu zodiacul solar, care este împărțirea egală în douăsprezece sectoare de treizeci de grade a zonei cerești apropiate de ecliptică. Zodiacul solar este fixat în raport cu echinocțiile și solstițiile și, prin urmare, este legat de anotimpuri și de relația strânsă a Pământului cu Soarele și cu sistemul solar. Zodiacul stelar și cel solar nu au "coincis" până la începutul erei creștine, când semnele solare au primit numele constelațiilor stelare corespunzătoare. Două mii de ani mai târziu, semnele și constelațiile nu mai coincid, ceea ce este logic, deoarece cele două nu desemnează aceleași concepte. Cu toate acestea, putem constata că această comunitate de desemnări este regretabilă, deoarece este sursa unei confuzii constante și, în special, a unor critici răuvoitoare din partea oamenilor de știință care îi

acuză pe astrologi că astăzi sunt "întârziați" cu un semn! Am explicat acest lucru în primul nostru capitol. Cauza se face auzită de mult timp printre cei care practică atât astrologia, cât și astronomia.

Traiectoria polului ceresc pe bolta stelară pe parcursul unui ciclu precesional de 25.920 de ani. Putem observa că, în ultimul "Mare An" de 12.960 de ani, rolul "stelei polare" a fost jucat succesiv de stele din constelațiile Capra, Hercule, Dragonul și Carul Mic, și că el va fi jucat la începutul următorului ciclu de constelațiile Cefeu și Lebăda.

Știința oficială susține că fenomenul de precesie a echinocțiilor a fost descoperit de Hipparchus abia în anul 128 d.Hr. și că abia în secolul al XV-lea s-a obținut o măsurare riguroasă. Dimpotrivă, un studiu al simbolismului religios al civilizațiilor antice arată (RA. Schwaller de Lubicz a demonstrat acest lucru în special pentru Egipt) că Anticii erau conștienți nu numai de realitatea astronomică a fenomenului, ci și de importanța sa socială și religioasă. Într-adevăr, știm acum (iar Paul Le Cour Schwaller de Lubicz a fost printre primii care au scos acest lucru la iveală) că, de fiecare dată, punctul vernal trece de la o constelație zodiacală la alta, adică $25920/12$ la aproximativ 2.160 de ani,

"are loc o transformare socială și religioasă în raport cu noul semn".

(Paul Le Cour, L'Ere du Verseau, ediția a V-a, Omnium Littéraire, 1971, p. 77).

Acesta este un fapt fundamental, bazat pe Tradiție și verificat prin analiză istorică, al științei Ciclurilor Timpului Calificat, care a fost cândva Astrologia religioasă. Și, într-adevăr, șederea punctului vernal într-un semn stelar, adică în timpul unei luni precesionale de 2 160 de ani (anul

precesional fiind de 25 920 de ani), califică civilizațiile care se scufundă în el.

*"Aceste luni de precesiune desemnează **Marele Neter al cultului**, a cărui influență colorează toate celelalte principii. Or, este întotdeauna **Noun**, starea primordială nedeterminată (sau Oceanul), care primește impulsul caracteristic al influenței celeste, care variază în funcție de luna de precesiune.*

Astfel, preistoria faraonică a fost dominată de Gemeni, Shu și Tefnut, a căror natură consta în separarea Cerului de Pământ, ceea ce a fost tradus ca fiind "cele două coroane" ale Imperiului încă dualizat. Existau apoi regatul sudic, cu dubla sa capitală Nekhen și Nekheb, și regatul nordic, cu dubla sa capitală Dep și Pe. Rămășițele acestei perioade dezvăluie un caracter dual și, cu siguranță, în această perioadă a fost dezvăluit misterul helio-politic al dualizării primordiale.

Sub Vechiul Regim, la Memphis, dominația lui Map, Taurul, a fost cea care a precipitat Focul ceresc în forma pământescă. Marele Neter Taurus din perioada istorică ce se întinde de la 4380 î.Hr. până la 2200 î.Hr. a dominat și civilizația cretană.

Din Regatul Mijlociu până la începutul erei noastre creștine, Amon Berbec a domnit. Și tocmai la Teba, sub predominanța lui Amon, Focul generator a fost "extras" - ca să spunem așa - din gangrena sa pământescă, Khonsu, datorită lui Jehouty (Thoth), stăpânul din Hermopolis..."

(RA. Schwaller de Lubicz. *Le Roi de ta Théocratie pharaonique*, Flammarion 1961, p. 216-218).

Încă din 1930, în tânăra sa revistă *Atlantis* - înainte de publicarea lucrării lui Schwaller de Lubicz - Paul Le Cour a atras atenția asupra acestui subiect, pe care îl va trata pe larg în magistrala sa lucrare *L'Ere du Verseau* (Era Vărsătorului), la care trimitem cititorul, în special la paginile 97-127 din ediția a cincea din 1971.

Nici o investigație tradițională asupra simbolismului religios al Antichității și al Protoistoriei nu se poate lipsi acum de această armă filosofică privilegiată: cunoașterea precesiunii.

Totuși, o precizare se impune imediat: această stare actuală a înclinației Pământului față de planul zodiacal al eclipticii pare, conform datelor nu numai ale tradiției, ci și ale științei, să nu fi existat dintotdeauna într-un trecut, de altfel prost definit. Ni se vorbește aici și acolo nu numai de o perioadă în care Pământul, fără anotimpuri, se învârtea pe o axă perpendiculară pe acest plan, ci și de inversări bruște ale globului său, Polul Nord luând locul Polului Sud și invers... Desigur, acest lucru, prin convulsii telurice și prin măturarea pământului de către oceane, avea să distrugă orice formă de viață pentru mileniile următoare. Desigur, ar fi fascinant să speculăm asupra agenților cosmici ai acestor super-cataclisme, cum ar fi trecerea unei stele răătăcitoare prin apropiere. Dar ne-am abate de la subiectul nostru.

Platon vorbește pe larg în *Politica* (269, 271) despre o amintire imemorială de:

"inversare a apusului și răsăritului soarelui și a celorlalte stele...",

care, în mitologie, este legată de episodul intervenției lui Zeus în favoarea lui Atreus (vezi *Oreste* de Euripide, 988), dar și, în ceea ce ne privește, de această tradiție exprimată aproape pretutindeni într-un mod mai mult sau mai puțin aluziv la o inversare a polilor: dacă ne referim la cronologia hindusă, singura care este cu adevărat precisă, s-ar putea ca un astfel de "accident" să fi coincis cu trecerea de la un ciclu al umanității (64. 800 de ani) la altul, sau, mai probabil, de la un *Kalpa* (907.200 de ani) la următorul Superciclu...

Și mai frecvente în tradiții sunt aluziile la o Epocă de Aur echivalentă cu o primăvară eternă, anotimpurile începând să se diferențieze abia după cădere. Din această perspectivă, suntem îndemnați să credem că această Cădere a fost însoțită de înclinarea polilor pe care o cunoaștem astăzi, de inegalitatea dintre zile și nopți și de începutul fenomenului de precesie. Observați cum, într-o concepție tradițională, importanța planetară a neascultării adamice se înscrie într-un astfel de "accident", într-o unitate simbolică transcendentă.

2. Ciclul involutiv al umanității

Fie că dăm sau nu crezare acestei ipoteze a unei înclinări a polilor după Cădere, în orice caz, de la această "ruptură" fundamentală se produce precesiunea echinocțiilor ca o calificare a erelor succesive de 2 160 de ani eşalonate de-a lungul ciclului. Căci Ciclul Umanității, ca "structură", "cadru", "schelet" autonom, nu începe cu adevărat decât atunci când părăsim Paradisul primordial: în Epoca de Aur, "Timpul", în plinătatea sa, era mai aproape de Eternitate decât de durată. Când am ieșit din Paradis, am căzut în timp, iar "fuga noastră cu capul înainte" nu este altceva decât Căderea noastră uniform accelerată... Instrumentele noastre de măsură sunt semne ale angoasei noastre. O persoană care trăiește în armonie cu mediul în care se dezvoltă nu are nevoie de un ceas de mână. Cursul stelelor îi este suficient. Pentru el, îmbătrânirea este doar o maturizare fericită. El participă la muzica sferelor... În cursa noastră neîntreruptă, am rupt legăturile profunde și subtile care ne legau de sursa armonioasă a Timpului.

Prin urmare, este de înțeles că, dacă vrem să reprezentăm locul acestui Paradis "în afara Timpului" într-o diagramă cronologică a întregului Ciclu, durata sa simbolică ar trebui să fie reprezentată de revoluția completă și perfectă a punctului vernal în jurul zodiacului constelațiilor, adică de un ciclu precesional de 25.920 de ani. Durata din ce în ce mai scurtă a următoarelor trei Epoci va deveni ea însăși simbolul involuției spirituale, prin împărțirea ciclului precesional perfect întâi în trei sferturi, apoi jumătate și în final un sfert din valoarea sa totală. De la Cădere încoace, trecerea timpului devine perceptibilă și se accelerează psihic, durata vieții umane prezentând o scădere progresivă (durata fabuloasă a vieții urmașilor lui Adam are valoare simbolică în Biblie, dar este legată și de o realitate). În mod similar, distanța față de Principiu, față de Pomul Vieții, se reflectă într-o ocultare progresivă a Centrului Spiritual Suprem, a Paradisului, care, la începutul Epocii de Argint, este încă "văzut" din exterior. Această involuție traduce metafizic trecerea de la esență la substanță, de la unitate la multiplicitate, și ar putea fi reprezentată prin traiectoria elicoidală a unui mobil care se deplasează cu o viteză uniform accelerată de la Centrul de manifestare la circumferința sa, în măsura în care o imagine geometrică ar putea simboliza cu suficientă forță o asemenea noțiune spirituală.

Iar începutul acestei căderi uniform accelerate corespunde, în primul rând, cu preluarea materiei de către însăși ființa noastră. După cădere a început istoria biologică a lui *homo sapiens*. Cititorii noștri, bine informați cu privire la datele esențiale ale paleontologiei, nu au putut să nu remarce de la prima examinare a ipotezei noastre grafice din primele pagini ale acestei cărți și din paginile următoare că "data" (dedusă din tradiția *vedantică*) pe care o propunem pentru această Cădere a umanității noastre în materie, cu alte cuvinte nașterea ei la viața biologică în pragul Epocii de Argint, coincide cu vârsta atribuită celor mai vechi rămășițe ale lui *homo sapiens*: între 35 și 40. 000 de ani (în timp ce, în ipoteza noastră, ne aflăm la trei "mari Ani" sau la un ciclu și jumătate de precesiune de acest "prag", adică 38 830 de ani).

Înainte de a ne referi la soarta umanității adamice în timpul Protoistoriei, adică în timpul Epocii de Argint și a Epocii Bronzului, am dori să reflectăm împreună cu cititorii noștri asupra acestei noțiuni de involuție, cel puțin necunoscută omului secolului XX intoxicat de doctrina demagogică a "Progresului", atât de comodă pentru a-l transforma într-o oaie în drum spre abatorul colectiv și a-l distra de la orice demers spiritual.

Orice persoană care, prin intuiție spirituală și prin studiul dezinteresat al tradițiilor, a redescoperit în sine natura sa specific umană, adică a conștientizat că este o particulă de spirit învelită în psihicul sufletului și scufundată în materia corpului uman; Oricine a redescoperit astfel prezența Spiritului și a perceput pierderea unei întregi măreții trecute, a unei stări primordiale pierdute; oricine este în sfârșit conștient de natura sa de ființă spirituală involuată, nu poate decât să arunce o privire de profundă compătimire față de cuceririle pur materiale ale omului modern. Nu că imperiul Omului primordial asupra celor trei regate ale planetei nu ar fi fost de la bun început și material, dar această putere demiurgică exercitată de *homo religiosus* s-a exercitat la frontierele psihicului și ale spiritualității pure, în moduri de care astăzi nu avem nici cea mai mică idee și de care numai asceții, sfinții, marii mistici favorizați de un har transcendent au putut fi, în epoca noastră de fier sau în epoca noastră întunecată, reflectarea, fără să ne dăm seama, a acestor lucruri.

Doar ei au putut trăi cuvintele Trismegistului:

"Omul este o ființă vie divină, care trebuie comparată nu cu restul viețuitoarelor pământești, ci cu cele de sus, din Ceruri, care sunt numite zei..."

(Corpus hermeticus, tratatul X, 23.)

Acest lucru nu-i displace lui Pascal, care îl compară cu *"același om care rămâne veșnic și învață continuu de-a lungul secolelor"*, omenirea a fost mult mai mult uitucă decât memorabilă: dacă cantitatea de elemente analitice ale cunoașterii pare să depășească considerabil, mai ales în zilele noastre, tot ceea ce au acumulat civilizațiile care ne-au precedat, calitatea majorității acestor cunoștințe, rezultată din mentalitatea noastră strict experimentală, statistică și materialistă, este de o calitate îndoielnică, lasă mult de dorit, întrucât ne copleșește cu informații care nu pot fi aplicate decât în domeniul tehnic și ne lasă mai mult ca oricând flămânzi de singurele lucruri care contează pentru un om demn de acest nume și care țin de locul său pe Pământ și în Creație, de viitorul său individual și colectiv și de natura sa profundă considerată în esența sa. .. În aceste puncte precise, printre altele, deficitul este înspăimântător și ia forma unei catastrofe intelectuale și spirituale de care nu avem niciun motiv să fim terți.

"Am făcut mari progrese în tehnologie, dar suntem departe de a fi făcut progrese în știința pură, în filosofie și metafizică. Am putea spune chiar că am regresat considerabil".

(Paul Le Cour: A la recherche d'un monde perdu, paginile 92-93).

Ni se pare că putem să ne putem pune următoarea întrebare: procesul de îndepărtare progresivă de Principiul Spiritual care caracterizează Ciclul nostru de umanitate a avut loc în Ciclurile anterioare? Da, dar într-un mod analogic și nu identic și după modalități care scapă oricărei repetiții servile, întrucât credem că această involuție a vizat ființe preumane aparținând stratului superior (din punct de vedere al psihicului) al regnului animal, dar foarte diferite de noi.

Căci, în conformitate atât cu datele paleontologice, cât și cu aluziile pe care le fac anumite tradiții la acest subiect, ni se pare că, cel puțin în ceea ce privește planeta Pământ, omenirea noastră actuală este prima care merită termenul de umanitate, în sensul că este singura pe care o posedă fiecare individ, spre deosebire de reprezentanții regnului animal, deasupra trupului și a psihicului, această particulă de spirit, emanată de Spiritul divin, care face din fiecare dintre noi un "călător pe Pământ" din sferele cerești și, prin veșmântul corpului nostru material, deosebit de capabil să facă legătura între Cer și Pământ.

În sfârșit, o ultimă reflecție asupra acestei noțiuni fundamentale de involuție ni se pare de dorit aici, pentru a ne ajuta să o înțelegem mai bine:

Involuția Lumii (a Lumii a Treia a manifestării sensibile, mai precis) poate fi exprimată în termeni de termodinamică și, mai ales, în termeni de pierdere de energie, aceasta din urmă fiind înțeleasă ca proiecție asupra Lumii a Treia a puterii Spiritului, a lui *Nous* suprem.

Această transformare treptată, insidioasă (și, în cele din urmă, reversibilă) a energiei în materie (pe care astăzi o putem în sfârșit exprima, deoarece fizica modernă a redescoperit, de la începutul secolului, ecuația materie-energie), această transformare este trăită de noi ca un fel de dramă, deoarece suntem scufundați în materie. Dar dacă reușim să depășim această dialectică sfâșietoare, această ecuație, pentru noi temporar ireversibilă, nu poate decât să se contopească în viziunea unui echilibru transcendent: acestei sublimări spirituale trebuie să îi servească viața noastră pământească. Odată ajunși în acest punct de vedere, *a-priorismele* fizice și metafizice trebuie să se contopească, iar *Physis*, *Mathesis* și *Metaphysis* nu mai sunt decât perspective diferite ale aceleiași realități: cea a unității supreme a principiilor și fenomenelor și a ineluctabilității procesului care urmează: Energia spirituală își trăiește aventura în planul fizic, unde noi ne asumăm funcția de verigă, de *homo-religiosus* (care face legătura) între Natură și Dumnezeu; această Energie se transformă în Materie, aparent "antagonistă" și "opusă" energiei-spirit. Iar când Ciclul este complet și întruparea umană este realizată, Materia se întoarce împreună cu noi la Spirit, într-o explozie

energetică care este Sărbătoarea escatologică a cosmosului!

Pe baza unui mare număr de considerații similare, precum și a comparațiilor între textele tradiționale, metafizica Numerelor care generează legile ciclice și cele mai serioase învățături ale geologiei, paleontologiei și etnologiei, ne-am permis să sintetizăm "convingerile" noastre în cele două tabele prezentate în paginile următoare, dintre care unul a fost deja inclus la începutul acestei lucrări.

Tabelul vertical, care ocupă o pagină întreagă, arată, conform datelor generale ale tradițiilor și ale cronologiilor hindusă și caldeeană, eșalonarea celor patru Vârste ale ciclului nostru al umanității, în promovarea *Tetraktys*-ului inversat: 4-3-2-2-1.

Toate acestea sunt punctate de ciclul fundamental al precesiei echinocțiilor, care readuce punctul vernal în aceeași poziție pe ecliptică după 25.920 de ani. Ciclul umanității sau *Manvantara* cuprinde așadar 2,5 cicluri de precesiune. Urmează "Marele An" de 12 960 de ani, jumătate din durata ciclului precedent (*Manvantara* cuprinde, așadar, cinci Mari Ani), urmat de "Erele" precesionale, fiecare identificată printr-un semn zodiacal, care alcătuiesc unitatea ciclică a întregului: Ciclul Umanității cuprinde, așadar, 30 de astfel de "ere" zodiacale, cu o durată de 2 160 de ani fiecare. Ne aflăm în perioada de tranziție dintre Erele Peștilor și Vărsătorului; Antichitatea se desfășoară de-a lungul Erelor Taurului și Berbecului; în sfârșit, ipoteza noastră de lucru este că sfârșitul Atlantidei a avut loc la începutul Erei Leului, în jurul anului 12. 960 de ani înainte de prezent (ceea ce este foarte aproape de datarea platoniciană) și că, potrivit scalei tradiționale a civilizațiilor occidentale, timpul dintre catastrofa atlanteană și începutul Antichității a fost ocupat de apariția "coloniilor" post-atlantice, dintre care cele mai apropiate au fost Egiptul și Celtidia.

Până în prezent, considerăm că aceasta este schema care sintetizează cel mai bine datele din Tradiție, geologie și arheologie, fără a ascunde dificultățile de detaliu și incertitudinile ridicate în acest proces.

Putem vedea acum că în desenul din stânga, care se bazează pe reprezentarea clasică a zodiacului, am "dezvoltat" într-un fel partea inferioară a tabelului vertical și am reprezentat sub forma "ceasului calificat", ca să spunem așa, ultimul dintre cele 2,5 cicluri precesionale care alcătuiesc Ciclul nostru al umanității. Pe scurt, cadranul zodiacal este străbătut de două mâini: cea mare este cea a ciclului anual de 365 de zile $1/4$; cea mică este cea a ciclului precesional de 25.920 de ani. Deoarece acul mare se mișcă de 25.920 de ori mai repede decât cel mic, în desenul nostru l-am prezentat doar pe cel din urmă, marcând "ora precesională" de la sfârșitul secolului XX, la intersecția semnelor Pești și Vărsător.

Trebuie amintit că este vorba de zodiacul stelar, format din constelații eșalonate de-a lungul eclipticii și de lungimi destul de inegale, ceea ce explică de ce trecerea punctului vernal de la un semn stelar la altul nu este nici punctuală, nici instantanee. Prin analogie cu zodiacul solar, care determină anotimpurile, am împărțit ciclul precesional în sectoare de 30 de grade, pentru comoditatea și inteligența figurii.

Dar, oricare ar fi natura stelară a zodiacului precesional, existența unui ritm foarte accentuat de 2 160 de ani există totuși și colorează întreaga istorie a omenirii, atât timp cât putem să o cuprindem.

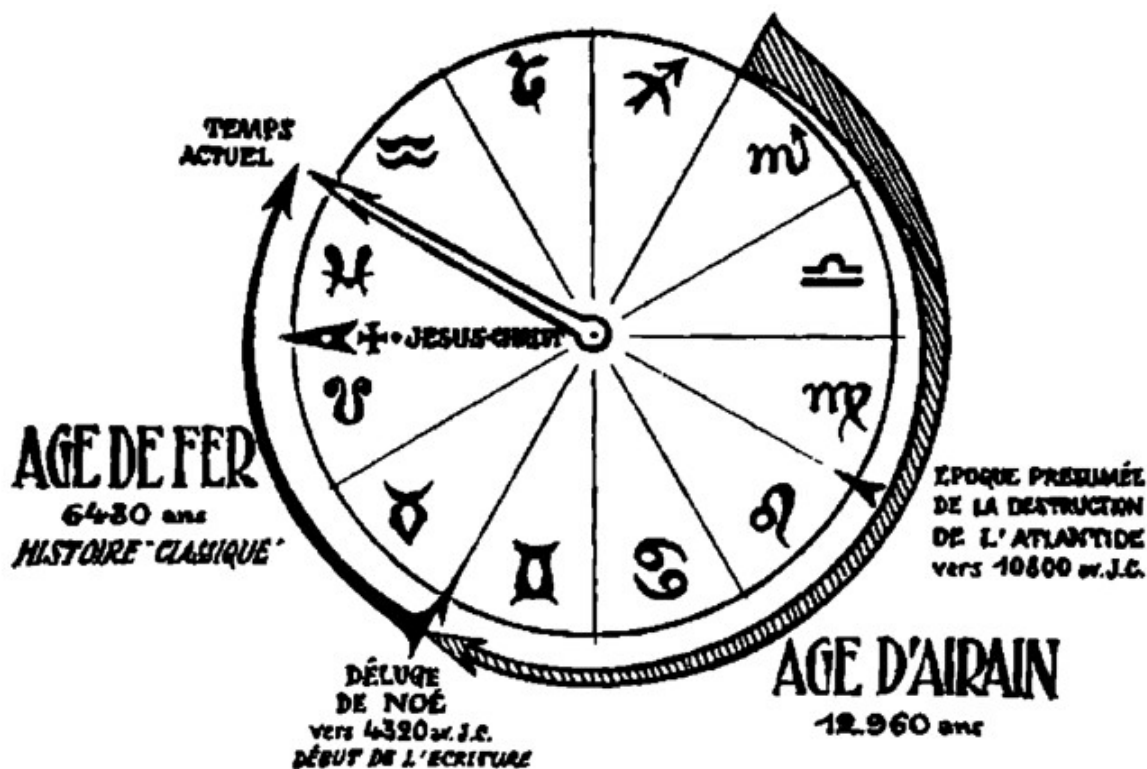
*
* *

CICLUL UMAN ACTUAL SAU CICLUL ADAMIC, O SINTEZĂ GRAFICĂ A TRADIȚIILOR BIBLICĂ, GREACĂ ȘI HINDUSĂ

Tabele pentru ipoteza noastră de lucru:

Ciclul umanității se întinde pe 64.800 ani, adică:
25 de cicluri precesionale de 25.920 de ani.
5 "ani mari" de 12.960 de ani.
30 de "ere" zodiacale de 2.160 de ani.

CEASUL ZODIACAL SAU CICLUL PRECESIONAL DE 25.920 DE ANI

Precesiunea echinocțiilor definește ca unitate ciclică "Era" de 2.160 de ani.

Observații :

1. În această ipoteză sintetică, catastrofa ciclică "Marele Potop", care înghite Atlantida, are loc la sfârșitul celui de-al doilea ciclu zodiacal sau de precesiune, la sfârșitul celui de-al patrulea "mare an" și la mijlocul celei de-a treia Ere "de aramă". Pe ceasul zodiacal, există o formidabilă "simetrie" între acest timp și timpul nostru.
2. Era Vărsătorului, care corespunde foarte probabil, cel puțin în ceea ce privește începutul ei, Mileniului din Apocalipsă și a cărei durată este necunoscută, "chiar și îngerilor", este, într-un fel, "în afara ciclului".

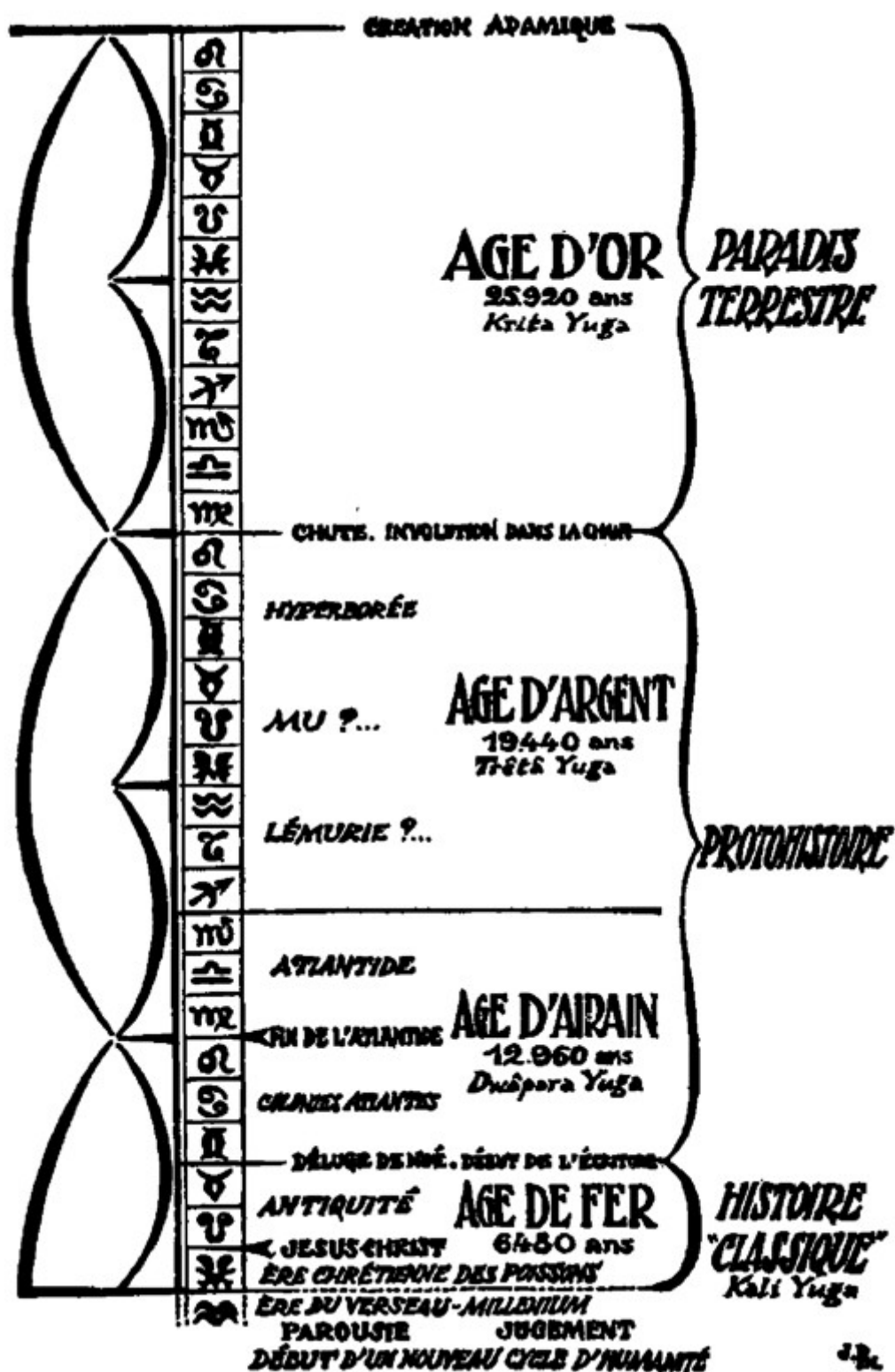

Diagrama generală a ciclului adamic sau a ciclului umanității (64.800 de ani).

3. Apocalipsele și zidurile timpului

O astfel de reprezentare utilizează elementele operative ale astrologiei mondiale și ne va permite să exprimăm anumite reflecții asupra eșalonării Timpului ciclic aplicat la viitorul umanității

noastre.

În special, trebuie să subliniem faptul că, în ipoteza noastră, potopul atlantean și cel biblic ocupă o poziție de cvadratură pe zodiac. (Distanța dintre cele două evenimente (trei ere zodiacale) reprezintă o jumătate de Mare An (6.480 de ani), iar distanța care ne separă de sfârșitul Atlantidei corespunde unui Mare An întreg. Pentru oricine are o înțelegere de bază a astrologiei, gravitatea acestor "aspecte" este evidentă, deoarece cunoaștem semnificația de conflict și disonanță pe care o au *cuadraturile* și *opозиțiile*. În ceea ce privește astrologia mondială și sacră, acest lucru ne readuce la noțiunea tradițională de Apocalipse, dragă lui Hermes Trismegistus și metafizicienilor greci. Într-adevăr, știm că tocmai în timpul acestor "opозиții" și "cuadraturi" precesionale, astrologia tradițională a plasat cataclismele și "zidurile timpului" care reprezintă, ca să spunem așa, "treptele" descendente ale devenirii noastre involutive.

Astfel, în imaginea de ansamblu a ciclului nostru de umanitate, putem prevedea un alt ciclu de 6.480 de ani care, reprezentând o zecime din ciclul total, ne readuce la unitatea punctuală a *Tetraktys*-ului pitagoreic și la durată Vârstei a patra: Epoca de Fier. În sfârșit, nu putem să nu remarcăm, în lumina acestei învățături, în ce poziție "critică" și "crucială" ne aflăm la sfârșitul Erei Peștilor, în plină "cuadratură" și "apocalipsă" a sfârșitului Timpurilor.

Tocmai am folosit expresia bine cunoscută ezotericienilor drept "Zidul Timpului". Aici atingem cauza metafizică a principalei dificultăți pe care o întâmpină orice investigație îndreptată spre trecutul cel mai înalt. În cursul acestei prezentări, am făcut aluzie la factorii naturali care distrug urmele lăsate de civilizații și am putea dezvolta aici pe larg această idee în lumina arheologiei. Dar este important aici să înțelegem în ce măsură această ștergere completă a societăților, departe de a fi un efect fortuit, face parte din determinismul involutiv al ciclului nostru uman. Raoul Auclair a sintetizat această învățătură tradițională în felul următor:

"Prin urmare, vălul care cade peste civilizațiile scufundate ale altor cicluri decât al nostru nu este altceva decât rezultatul unei apărări divine, și nu o pierdere hazardată a unor mărturii străvechi".

(The Book of Cycles, p. 91.)

Aceste "ziduri ale Timpului" sunt cele care fac atât de des incompreensibile pentru noi începuturile civilizațiilor trecute. Iată ce scria Michel Helmer despre Egipt în magistralul său studiu *Les siècles et les jours* ⁽¹⁾.

"Conform metodelor atomice care folosesc radio-carbon, prima dinastie datează din jurul anului 4200 î.Hr. Se crede că mormintele de la Saqqarah datează din această dinastie. Printre obiectele găsite în aceste morminte se numără lentile de cristal perfect sferice și frumos tăiate, care trebuie să fi fost folosite pentru a observa cerul. Doar că nu înțelegem tehnica care a fost folosită! Adevăratul Egipt, ani de zile, folosind instrumente optice al căror element esențial (lentila) a fost descoperit recent. Mai mult, Egiptul real a fost distrus de epidemii sau cataclisme înainte de primele noastre dinastii. Și tocmai cu elementele care au rămas, rămășițele Egiptului real, a fost construit grandiosul Egipt istoric al lui Meni, "primul" faraon... Ceea ce s-a întâmplat cu Caldeea trebuie să se fi întâmplat și cu Egiptul. Potrivit tăblițelor caldeene, adevărata Caldeea a fost înainte de un potop. Iar Caldeea de după potop nu a fost niciodată egală cu prima... Iată acum cel mai uimitor lucru: concluzia la care au ajuns în 1961 experții egipteano-sovietici: inscripțiile găsite în mormintele necunoscute corespund la 25 de cicluri de 1461 de ani, ceea ce însumează 35.525 de ani. Și cum trebuie să numărăm invers începând cu anul 4241 î.H., anul de origine al actualului calendar egiptean, aceasta ar plasa antichitatea Egiptului cu aproximativ 40.000 de ani înainte de creștinism. Aceasta este concluzia trasă din hărțile cerului găsite în morminte, unde poziția stelelor corespunde aproximativ acestei cronologii fantastice".

1 Studiu ciclic și de prognoză publicat în fiecare an de Institut de Technologie Prévisionnelle Appliquée, 14, Cours Lieutaud, Marsilia.

În treacăt fie spus, Michel Helmer face aluzie la ciclul Sothiac de 1461 de ani. Cititorii noștri nu au omis să remarce această cifră extraordinară de 40 000 de ani, care ar data tradiția egipteană de la începutul Epocii de Argint: astfel, Egiptul ar fi moștenitorul direct al *Tradiției primordiale*, lucru pe care Paul le Cour și Atlantida nu au încetat să-l repete, făcând din Atlantida releul logic între Tradiția Primordială și Hiperboreană și Egipt.

Mai mult, aceleași "ziduri ale timpului" sunt cele care permit mentalității progresiste să construiască o schemă evolutivă bazată pe o presupusă umanitate "primitivă". Popoarele numite în mod eronat "primitive" în cadrul dogmei < evoluționistniste > sunt de fapt rămășițe mai mult sau mai puțin involuate, degenerate, ale unor civilizații tradiționale care au fost cândva prospere și puternice. Această opinie, care este în perfect acord atât cu doctrina ciclurilor, cât și cu observațiile unei etnologii lipsite de autopriorism orb, este împărtășită de minți atât de diverse precum Georges Foucart (*Histoire des religions et Méthode comparative*), Jean Servier (*L'homme et l'Invisible*) și René Guenon (*Orient et Occident*).

Acest lucru ne permite să înțelegem mai bine de ce arheologia ne dezvăluie societăți foarte vechi din trecutul cel mai îndepărtat, aflate în "Epoca de Aur", care par să iasă "complet înarmate" din Noapte, precum Minerva din fruntea lui Zeus. Iar o astfel de apariție este uneori foarte bruscă în desfășurarea Timpului, mai ales la "balamalele" viitorului umanității, după catastrofe ciclice și "reveniri" ritmice la relative Vârste de Aur, ca la începutul celei de-a patra Vârste a noastră, după potopul lui Noe.

4. Principiul conservării divine

Astăzi, de la baza scării involuției ciclice trebuie, asemenea prizonierilor din peștera lui Platon, să observăm reflecția Luminii Primordiale... Dar Tatăl nu ne-a lăsat să coborâm singuri această "scară", căci din veac în veac, trimiși divini au venit să reaprindă în noi această Lumină, să ne reamintească Promisiunea eternă și să pună frână acestei invocări atunci când este necesar, pentru a o menține în armonie ciclică.

"În toate lucrurile există două tendințe opuse, una descendentă și cealaltă ascendentă sau, dacă vrem să folosim un alt mod de reprezentare, una centrifugă și cealaltă centripetă, iar din predominanța uneia sau a celeilalte decurg două faze complementare de manifestare, una care se îndepărtează de Principiu, iar cealaltă care se întoarce la Principiu, care sunt adesea comparate simbolic cu mișcările inimii sau cu cele două faze ale respirației. Deși aceste două faze sunt descrise de obicei ca fiind succesive, trebuie să ne dăm seama că, în realitate, cele două tendințe cărora le corespund acționează întotdeauna simultan, deși în proporții diferite ; și se întâmplă uneori, în anumite momente critice, când tendința descendentă pare pe punctul de a se impune definitiv în mersul general al lumii, ca o acțiune specială să intervină pentru a întări tendința opusă, astfel încât să restabilească un anumit echilibru, cel puțin relativ, așa cum o cer condițiile de moment, și să determine astfel o redresare parțială, prin care mișcarea descendentă poate părea oprită sau neutralizată temporar. (Acest lucru se referă la funcția de "conservare divină", care în tradiția hindusă este reprezentată de Vishnu, și mai ales la doctrina Avatâras sau "coborârile" Principiului divin în lumea manifestată...)".

René Guenon, *La crise du monde moderne*, Gallimard 1946, paginile 16 și 17.

"Avatâras" lui Vishnu sunt, pentru întreaga *Manvantara* sau Ciclul umanității, în număr de zece (această noțiune de totalitate, de plenitudine o găsim atașată acestui Număr: cele zece puncte ale *Tetraktys*-ului pitagoreic care dau arhitectura întregului Ciclu: 6.480, durata ultimei Epoci, x 10 = 64.800 de ani. durata totală).

- Cinq a apărut în timpul *Krita Yuga* (Epoca de Aur) sub formele simbolice ale unui Pește, ale unei Țestoase, ale unui Mistreț, ale unui Om-Leu și ale unui Pitic-Minune.
- Două în timpul *Treta Yuga* (Epoca de Argint): Rama și Rama-ca-topor.
- Unul în timpul *Dwapara Yuga* (36 de ani înainte de sfârșitul Epocii Bronzului): Krishna.

- În cele din urmă, două sunt relevante pentru Kali Yuga (Epoca de Fier) a noastră: între 563 și 483 î.Hr., Çakyamuni Buddha. Ultimul "avatara" urmează să vină și ar trebui să se manifeste la sfârșitul *Manvantara*, adică peste puțin timp. El este *Kalki*, Calul Alb, al cărui rol este similar cu cel al lui Hristos în Parusia creștină (distrugerea formelor, sortarea sufletelor umane, Judecata finală).

Principalul avatara al lui Vishnu, Krishna, îl găsim în admirabilul poem al *Bhagavad Gita*, în capitolul IV (Traducere de Camille Rao și Jean Herbert, Albin Michel 1970):

"Multe sunt viețile Mele trecute, și ale tale de asemenea, Arjuna; pe toate le știu, dar tu nu le cunoști, o, flagel, al dușmanilor".

(Arjuna este luptătorul din car, iar Krishna șoferul său divin).

"Deși sunt cel nenăscut, deși sunt nepieritor, în propria mea existență, deși sunt Stăpânul tuturor existențelor, totuși Mă odihnesc în propria mea natură și iau naștere prin propria mea Mâyâ".

"Ori de câte ori dharma (legea spirituală) este ștearsă și se ridică nedreptatea, atunci Eu iau naștere".

"Pentru eliberarea celor buni, pentru distrugerea celor care fac răul, pentru a pune dreptatea pe tron, nasc din veac în veac...".

Shrî Aurobindo face următorul comentariu la acest text:

"Avatarul (cuvântul Avatara înseamnă coborâre: este coborârea Divinului sub linia care separă lumea divină de lumea umană sau de condiția umană) este astfel, în umanitate, o manifestare directă de către Krishna - sufletul divin - a acelei condiții divine la care Arjuna - sufletul uman, cel mai înalt tip de ființă umană, un *Vibhûti* - trebuie să se ridice de către învățător, și la care el nu se poate ridica decât ridicându-se din ignoranța și limitările umanității sale obișnuite. El este manifestarea de sus a ceea ce noi trebuie să devenim de jos; el este Dumnezeu coborât în acea naștere divină a ființei umane în care noi, creaturile muritoare, trebuie să ne înălțăm; el este exemplul divin atrăgător dat de Dumnezeu omului în chiar tipul și forma și modelul perfect desăvârșit al existenței noastre umane.... (ibidem, p. 100).

Aceeași idee se regăsește în toate tradițiile:

"Tot ceea ce scade se va reînnoi prin necesitate și prin reînnoirea zeilor..."

(Corpus hermeticum, Tratat III, 4).

Platon folosește o frumoasă imagine maritimă în *Politica* (273 d.e.n.):

"Divinitatea, văzând la ce primejdii fără ieșire era expusă lumea, se îngrijește să evite ca, prinsă în furtună, corabia pe care o conduce, cedând unor asemenea asalturi, să sfârșească, dislocată, prin a se scufunda în marea înfinită a disimilitudinii, Ea se întoarce să se așeze la cârmă și, restabilind ceea ce a suferit și s-a stricat în timpul revoluției precedente, când lumea s-a supus propriului ei impuls, ea o pune în ordine, o îndreaptă și îi asigură astfel existența nemuritoare și veșnic tânără. ..."

În cercurile gnostice și ocultiste, această "tinerețe" a lumii, reînnoită de aceste "coborâri" ale trimișilor divini, a dat naștere unor teze sincretiste de care este recomandabil să ne distanțăm, deoarece multe dintre ele se bazează pe o concepție sentimentală și destul de confuză, pierzând din

vedere orice ierarhie. De exemplu, unul dintre cele mai cunoscute dintre aceste studii, *Les grands initiés* (Marii inițiați) de Edouard Schuré, o lucrare plină de alte calități, amestecă magi, zei, mesia, profeți etc. și îl plasează pe Hristos pe un plan "egalitarist" care, evident, nu poate satisface un creștin pe deplin conștient de realitatea misterului Răscumpărării.

Pentru că, în opinia noastră, numai legea ciclurilor și a involuției umanității explică în mod luminos de ce, dintre toate "emanațiile" anterioare ale Cuvântului divin - fie că este vorba de Orfeu sau de Krishna, de Buddha sau de Zoroastru - Iisus Hristos este Întruparea Cuvântului pe deplin manifestat. Aceasta pentru că în toate celelalte momente ciclice în care un fondator al religiei s-a manifestat pe Pământ, omenirea nu parcursese întreaga scară involutivă: aflată încă în posesia unei părți a Tradiției, ea mai avea nevoie doar de o Răscumpărare parțială. Doar Tâmplarul de pe Golgota, la șase sute de ani după Lao-tzu, Confucius, Zoroastru, Pitagora și Buddha, a venit să întruchieze întreaga Lumină a Cuvântului Divin la începutul celei de-a treia treimi a Evului Mediu Întunecat și, ca un nou-născut divin, ne-a permis să traversăm ultimele două milenii din imensa călătorie parcursă în 390 de secole de omenirea adamică de la ieșirea din Paradis.

5. Apariția raselor

O primă privire asupra începuturilor acestei umanități adamice duce la o constatare ciudată: încă de acum 30-40.000 de ani, găsim specia *sapiens* împărțită în rase foarte distincte:

- Grimaldi (negroidă)
- Cro Magnon (albii mari, dolicocefalici).
- Chancelade (albi mici).
- Wadjak, etc.

Această observație a dat naștere la numeroase ipoteze, dintre care unele coincid cu intuițiile noastre personale în ceea ce privește apariția imediată a majorității raselor de *homo sapiens* existente în prezent.

Astfel, în lucrări voluminoase și substanțiale, *Formation et transformation des espèces și Formation et transformation des races* (Armand Colin, 1956), Guy Dingemans, doctor la Universitatea din Lausanne, a efectuat o amplă investigație asupra originilor noastre biologice, comparând genetica, etnologia și *Scripturile*:

"Povestea genetică cea mai probabilă și logică a apariției primilor oameni pe pământ, din vreo patru grupuri de formule posibile, este cu siguranță cea povestită simbolic în Geneza biblică."
(Formarea și transformarea raselor, p. 56.)

Autorul se referă la apariția lui Adam ca la o mutație a unui *pre-homineu* (ceea ce pentru noi echivalează cu noțiunea de creație, în absența unei explicații naturale pentru mutație...).

"Toate rasele umane, preistorice și contemporane, au moștenit același factor genetic mutant cu caracter totalizant și nu descind unele din altele printr-o succesiune de mutații progresive. Toate provin din aceeași primă ființă care a suferit o mutație într-o persoană pe care o putem simboliza perfect sub numele de "Adam", adică omul pur și simplu, dar primul."

(Ibidem, p. 67.)

Și atunci Guy Dingemans abordează problema deteriorării speciei care este Răul:

"Indiscutabil, de la începuturile umanității, legile selecției și ale izolării raselor par să fi fost zădărnice; principiile despre care Adam și Eva aveau, fără îndoială, o cunoaștere supranaturală nu au fost respectate de majoritatea urmașilor lor, sau poate chiar de ei înșiși. De fapt, Biblia relatează povestea unei tragedii teribile care a dus la răsturnarea completă a

planurilor care fuseseră atribuite noii specii umane: consecința a fost căderea primului cuplu mutant și superior ca urmare a unei acțiuni interzise (...).

Este un fapt că umanitatea a fost bestializată în raport cu un tip de supraom ale cărui imense avantaje sunt înfățișate în tradiția religioasă drept "atributele primilor noștri părinți" (...) Pomul cunoașterii binelui și răului ar putea simboliza astfel o a doua sursă de viață, la fel de fecundabilă de către om, dar care dă un rezultat inegal... Poate că s-ar fi produs încrucișări între două specii care ar fi trebuit să fie separate" (p. 70-71).

Credem că, în urma păcatului mândriei, ale cărui aspecte le-am menționat în capitolul anterior, descendenții cuplului primordial au folosit foarte prost noul corp "animal" cu care au fost îmbrăcați și că s-au încrucișat cu reprezentanți actuali ai speciilor preumane. Paleontologia ne spune că primii *Sapiens* și ultimii Neanderthalieni au coexistat... Poate că la aceștia din urmă se referă capitolul VI din Geneză atunci când ne spune că:

"fiii lui Elohim (Sapiens?) au văzut că fiicele oamenilor (preumani?) erau frumoase"...

Nu suntem singurii care au formulat această ipoteză, a cărei natură respingătoare s-ar potrivi, din păcate, foarte bine cu natura instinctelor umanității de astăzi, în mare parte ruptă de intuiția sa spirituală primordială și care își pune aproape întotdeauna inteligența (raționalistă) în slujba impulsurilor sale animale. În același mod, ar explica pluralitatea imediată a raselor și diferențierile somatice foarte accentuate ale acestora, indiferent de factorul comun care a supraviețuit Căderii și care ne face pe toți, galbeni, albi, negri sau roșii, "beneficiari" ai acelei particule de Spirit divin care a făcut din noi oameni și nu mai suntem animale, chiar și "superioare".

"Ulterior, cei mai primitivi dintre descendenții marii greșeli a lui Adam au fost scufundați de popoare de civilizație superioară și de tipuri intermediare, astfel încât astăzi suntem cu toții reprezentanți ai "sângelui amestecat", atât descendenți direcți ai lui Adam și Eva, cât și descendenți ai lui Adam și ai "defectelor" sale, sau ai ramurilor animalizatoare ale primului cuplu... "Defectul original" pe care dogma ni-l atribuie și nouă tuturor simbolizează poate prezența în cromozomii noștri a unor factori de geniu care au aparținut unei tulpini de primate care nu era destinată să formeze "omul absolut".

(Ibidem, p. 83).

Aceeași idee, pe care până atunci nu îndrăznisem să o exprimăm, am regăsit-o în *Trois erreurs de notre temps* de Jean Rondot (1964):

"Să presupunem că noul phylum care a apărut în perioada aurignaciană și care a fost numit "Homo Sapiens fossilis" avea proprietatea de a se încrucișa cu phylae preexistente. Nu ar fi avut ca rezultat apariția unor rase diferite în acest nou phylum? Convergența aparentă a filoanelor anterioare nu ar rezulta, de asemenea, din această perioadă? Nu aceste filoane în sine ar fi convergent, ci produsele încrucișării acestor filoane cu Homo Sapiens fossilis. Ipoteza... ne-ar conduce să vedem omul actual nu ca fiind descendentul unui phylum pur, ci ca fiind produsul unor încrucișări succesive între phylumuri cu grade de evoluție foarte diferite. Acest lucru ne-ar permite să înțelegem mai bine diversitatea extremă a omului actual...". (P. 47.)

Este ușor de înțeles de ce ciclicitatea nu se aplică în același mod întregii umanități. Doar epoca actuală de răspândire a "civilizației" tehnologice și agnostice (eminamente distructive) pe întreaga planetă confundă toate societățile și le desființează specificitățile etnologice și spirituale. Dimpotrivă, timp de aproape patruzeci de mii de ani, civilizațiile, în ciuda legăturilor incontestabile dintre ele (am călătorit mult dintotdeauna), s-au dezvoltat după propria lor natură și propriul lor ritm. Și, în timp ce în perioadele paleolitic și neolitic unele civilizații nu aveau decât unelte și moduri de viață rudimentare, altele au cunoscut apogeul spirituale și culturale determinate de

revelații religioase ca o resurgență a Tradiției primordiale.

Ipoteza genetică a apariției raselor umane pe care tocmai am amintit-o explică pe deplin această dublă atracție care pare să fi animat umanitatea adamică încă de la nașterea sa: pe de o parte, setea de realități superioare înscrisă în natura sa adamică, iar pe de altă parte, impulsul instintelor de cucerire, distrugere și pofta provocate de genele animale inserate accidental într-un corp care nu fusese creat pentru a le primi.

Întreaga protoistorie este, așadar, un proces continuu de ruptură și continuitate. Tradiția a fost continuu colorată de rase, mentalități și climate diferite și, dacă peste tot găsim eșalonarea celor Patru Vârste, aceasta nu este decât în mijlocul unei succesiuni neîntrerupte de distrugeri și renașteri, în care peste tot s-a afirmat geniul distinctiv al diferitelor etnii care au alcătuit de la început umanitatea adamică.

Teosofismul, doctrină sincretistă și ocultistă apărută în Occident la sfârșitul secolului trecut, reutilizând anumite învățături orientale, afirmă că omenirea actuală ar fi cunoscut evoluția a șapte rase (fiecare rasă cuprinzând la rândul ei șapte subrase, fiecare împărțită în șapte ramuri). Rasa albă occidentală ar fi astăzi cea de-a cincea subrasă a celei de-a cincea rase.

- Prima rasă ar fi cea a uriașilor hermafrodiți, ființe fabuloase la care se face aluzie în numeroase tradiții.
- A 2-a ar fi rasa adamică, în care a apărut separarea sexelor.
- A 3-a rasă ar fi cea lemuriană, care ar corespunde civilizației de pe continentul Mu, care s-a prăbușit în Pacific.
- A 4-a ar fi rasa atlantă, al cărei subcontinent s-a prăbușit în Atlantic și pe care o menționează Platon.
- În sfârșit, a cincea rasă ar fi a noastră.

Această succesiune se regăsește în mai multe tradiții și pare să ofere o schiță plauzibilă a protoistoriei ciclului nostru, cu excepția primei rase hermafrodite a uriașilor, care ar putea corespunde, doar ca supoziție, primei creații "elohice" din Geneza biblică, unde omul este creat "bărbat și femeie"... În cosmografia incașilor, există o aluzie la o primă Epocă a Justiției sau a Uriașilor, numită Tlatonatiuh; am văzut în capitolul III că Hesiod însuși face aluzie la o Epocă a Uriașilor sau a Eroilor; și găsim, de asemenea, în Tibet și la etrusci această succesiune de cinci Epoci, alcătuită din cele patru Epoci tradiționale ale noastre, precedate de o Epocă trăită de ființe fabuloase...

Schelete de oameni considerabil mai mari decât media *homo sapiens* au fost găsite în multe părți ale lumii. Dar, indiferent de numărul de aluzii pe care le fac, tradițiile nu sunt suficient de explicite pe această temă pentru ca noi să dezvoltăm aici această temă, în ciuda numeroaselor urme pe care le găsim în literatura noastră, până la giganții Gargan din tradiția celtică și până la Rabelais!

Descendența directă a omului adamic propriu-zis este cea care ne interesează la începutul protoistoriei, adică în Epoca de Argint.

6. Hyperborea

Cunoștințele științifice actuale despre preistorie și protoistorie sunt extrem de lacunare.

"În afara Europei și a unei părți din Orientul Apropiat, nu au fost explorate decât puncte foarte izolate".

afirmă André Leroi-Gourhan (*Histoire universelle*, Pléiade, 1.1, p. 55), astfel încât, chiar dacă civilizațiile s-ar fi stins în mod natural și fără cataclisme, majoritatea acestora ne-ar fi rămas necunoscute. Dacă observăm că tradițiile istorice și mitice ne spun că cele mai multe dintre ele au fost distruse de invazii și, cu atât mai mult, de catastrofe naturale, este ușor de înțeles de ce o

cunoaștere strict arheologică a istoriei umanității înainte de mileniile III și IV î.Hr. ne este, în cele mai multe cazuri, imposibilă.

"Cunoștințele arheologice sunt relative și se pot schimba pe măsură ce se fac descoperiri viitoare. Acest lucru ar trebui să ne împiedice să facem orice afirmații absolute, orice negare categorică, deoarece ceea ce numim certitudini astăzi poate fi demolat mâine, ca un castel de cărți de joc, prin deschiderea unui mormânt necunoscut".

(Marcel Brion, *Résurrection des villes mortes*, 1959).

Rămășițele scoase la iveală în ultimul secol, și mai ales cele mai recente descoperiri, au împins tot mai departe în timp data apariției primelor civilizații și, de asemenea, contrazic multe mituri. Marea eroare a investigațiilor arheologice este de a imagina civilizațiile pre-diluviene ca fiind analoge cu ale noastre din punctul de vedere al mentalității noastre fenomenologice și materialiste: mediul ambiant și cosmic corespunzător unei faze mai apropiate de principiul spiritual nu se putea reflecta decât în societăți care erau ele însele mai spirituale, mai capabile decât ale noastre să utilizeze direct puteri supramateriale, pe care astăzi le-am numi "magice".

O viziune tradițională a protoistoriei este inseparabilă de noțiunea acestor **Dwipas**, care în terminologia hindusă desemnează "regiuni" sau părți ale continentelor apărute, pe care au înflorit civilizații succesive. În mai multe tradiții, regăsim această amintire a celor "șapte ținuturi" care s-au răspândit de-a lungul ciclului nostru de manifestare, în special în ezoterismul islamic și în *Cabala* ebraică, unde aceste "șapte ținuturi" corespund celor "șapte regi ai Edomului". Din acest punct de vedere, toate aceste manifestări umane există "în potențial" încă de la începutul Ciclului și ajung să existe în mod vizibil una după alta, în timp ce celelalte, trecute sau viitoare, rămân într-o stare latentă. Toate sunt guvernate de "Manu" specific *Manvantarei* noastre, pe care tradiția caldeeană îl numește Xisuthros, iar tradiția hindusă Vaivaswata. (Amintiți-vă că există 14 *Manvantaras*, adică 14 *Manus* într-o *Kalpa* veche de 907.200 de ani; și aici vedem din nou prezența obsesivă a septenarului în ciclologie). Toate aceste "ținuturi" se referă la "Polul" manifestării și sunt reprezentate metafizic ca trebuind să se extindă - în șapte direcții succesive - până la sud de "Muntele Meru", care este, din punct de vedere mitic, "muntele axial" al globului nostru și corespunde Polului Nord.

Iată cum *Veda* afirmă în mod expres originea polară a Tradiției și a unui pământ original în care soarele înconjură orizontul fără să apună. Alte tradiții menționează o Tula nordică (Thule a tradițiilor scandinave și celtice), o "insulă sacră" al cărei simbol grafic, *svastica*, care exprimă "rotația" celor patru direcții ale spațiului, are o semnificație eminamente polară. Focarul primordial din care urmau să se desprindă focarele secundare ale Tradiției ar părea, așadar, să fie ținutul mitic pe care grecii îl numeau Hyperborea și pe care hindușii îl numesc *Vârâhi*, "ținutul Mistrețului", apoi "al Ursului".

Vârâhi, considerată zeița celui de-al treilea avatar al lui Vishnu solar, manifestă rădăcina indo-europeană **var**, care se regăsește în Varuna și în limbile nordice sub forma de **bar** și **bor**. Așadar, țara mistrețului este într-adevăr "Boreas".

Dar este, de asemenea, țara ursului. Pentru celți, antagonismul dintre *mistreț* și *urs* simboliza revolta puterii temporale împotriva puterii spirituale, sursă a convulsiilor societăților umane. Iată de ce Ursul l-a înlocuit curând pe Mistrețul polar și de ce același radical este folosit pentru a desemna animalul în limbile germanice: **bâr** în germană, **bear** în engleză etc.

În ceea ce privește cuvântul **Ursa**, care desemnează animalul, simbolul castei *Kshatrîyas*, ca și constelațiile polare, el provine din radicalul indo-european **or-ar-our-aor** etc., mereu legat de ideea de Centru primordial și de Pol de manifestare. De aici și numele de Epoca de Aur, o trimitere mai întâi la pol și apoi la Soare. De aici și numele constelațiilor Ursului, unde se găsește Steaua Polară, și numele Arthur, care desemnează "Regele", Centrul în jurul căruia "se rotește" Masa Rotundă a celor doisprezece cavaleri care alcătuiesc figura inițiatică a Zodiacului. Să notăm în treacăt că faptul că, cu 5.000-7.000 de ani înainte de noi, apoi cu 31-33.000 de ani înainte de noi (la începutul Epocii de Argint), Steaua Polară era una dintre stelele constelației Dragonului explică

numele dat de celți tatălui regelui Arthur, *Uther Pendragon*, care pare a fi o emanație directă a lui Manu din Ciclul nostru. În mai multe tradiții, Polul este reprezentat ca fiind capul Șarpelui, Dragonul ceresc.

"Țara solară" a grecilor, insula Ogygia, menționată de Homer (*Odiseea* 1, 85), se referă, de asemenea, la Hiperboreea, la fel ca și insula Avalon din tradiția celtică. Avalon este identică cu Ablun, Belen, originea lui Apollo celtic și hiperboreean, pe care grecii îl numeau "venind din Nord". *Omphalos*-ul delfic amintește de Axa Polară, de Muntele Meru primordial. De-a lungul Ciclului, Centrele spirituale secundare au reflectat Centrul primordial, împrumutând adesea diverse nume de la acesta. Dar cu Hyperborea, avem de-a face cu Centrul spiritual care a emanat direct din umanitatea primordială. Expresia tradițională "Epoca de Argint" desemnează simbolic Luna, care reflectă direct lumina Soarelui din Epoca de Aur. Toată simbolistica protoistoriei timpurii este astfel o trimitere directă la Epoca de Aur prin intermediul "Argintului" celei de-a doua Epoci.

"Găsim peste tot afirmația formală că tradiția primordială a ciclului actual provine din regiunile hiperboreale; apoi au existat mai multe curente secundare, corespunzătoare unor perioade diferite, dintre care unul dintre cele mai importante, cel puțin printre cele ale căror vestigii sunt încă sesizabile, a mers fără îndoială dinspre Vest spre Est... După dispariția acestui continent, care a fost ultimul dintre marile cataclisme ale trecutului, nu pare să existe nicio îndoială că rămășițele tradiției sale au fost transportate în diferite regiuni, unde s-au amestecat cu alte tradiții preexistente, în principal cu ramuri ale marii tradiții hiperboreene; și este foarte posibil ca doctrinele celților, în special, să fi fost unul dintre produsele acestei fuziuni..."

(René Guenon, *La crise du monde moderne*, Gallimard 1946, p. 33 și 34).

Originea hiperboreană a civilizațiilor este acum tot mai acceptată, chiar și în afara cercurilor ezoterice. Din punctul de vedere care ne interesează aici, noi ne numărăm printre cei care văd în Hyperborea sursa primordială a răspândirii lui *Homo Sapiens*. Aproape toate tradițiile occidentale și orientale se referă la "Lumina din Nord" și consideră în mod mitic că originile lor se află "în Nord". De la an la an, verificări încrucișate bazate pe cele mai recente date din paleontologie, geologie și climatologie oferă noi certitudini cu privire la existența, într-un echilibru termic al globului diferit de cel actual, a unui ținut temperat și chiar luxuriant situat la extremitatea nordică a Atlanticului - și asta în timpul ultimei ere glaciare Wurm, ceea ce este paradoxal! Ar fi putut exista acolo un "microclimat", la scara unui mic continent, întreținut de surse de energie care ne sunt misterioase pentru că sunt spirituale? Această umanitate de la începutul Epocii de Argint era cu siguranță încarnată, dar înzestrată totuși cu imense "puteri" psihice și gnostice. Este posibil ca, dată fiind stăpânirea lor asupra propriilor energii somatice și în special asupra *kundalini*-ului, oamenii "post-primordiali" din Epoca de Argint să-și fi găsit mediul ales în ceea ce noi considerăm a fi un climat foarte rece. Până acum câțiva ani, unii tibetani au mărturisit aceleași "puteri", trăind aproape fără haine la altitudini foarte mari și radiind suficientă căldură pentru a usca aproape instantaneu cearșafuri ude și înghețate! Mai mult, cum să nu ne gândim, prin analogie, la tradiția Paradisului primordial descris ca fiind înconjurat de pereți sculptori de gheață? Cine știe ce ne-ar putea dezvălui o explorare, oricât de dificilă, a solului Groenlandei (pământul "verde")?

Dar trebuie amintit că această teorie a erelor glaciare, și în special cronologia (foarte vagă!) a lui *Wurm III*, este din ce în ce mai contestată în mediile științifice. Ar părea mai conform cu Tradiția să ascultăm anumite date din fizica globului pământesc (măsurători de magnetism în special) care indică o deplasare a axei polilor în raport cu suprafața Pământului. Urme de vegetație tropicală au fost descoperite în Siberia și în Scandinavia. Astfel, este ușor de înțeles de ce leagănul umanității s-a bucurat de o climă aproape paradisiacă în Epoca de Argint și de ce "zeii din nord" nu au "venit din frig"...

Această amintire a Hiperboreei apare nu numai în tradițiile trecute, ci și în școli de gândire încă foarte vii, dornice să facă o legătură efectivă la sfârșitul ciclului nostru cu energia spirituală de la începutul lui. Așa cum spune prietenul nostru Jacques Duchaussoy,

"Acesta pare să fie scopul urmărit și adesea atins de vrăjitoarele din Insula Man, care au rămas custodele unei părți din cunoașterea și revelația primordială făcută oamenilor puri din Hiperboreea înainte ca marile centre inițiatice să se mute în Egipt, India și Yucatan. Eforturile depuse de această minoritate etnică pentru a-și păstra tradiția și a rezista, până în zilele noastre, dominației lumii romane și apoi a celei anglo-saxone, reprezintă un exemplu a ceea ce poate realiza omul atunci când știe să mențină contactul cu lumile superioare, respectând în același timp Legea... Marea idee tradițională a vrăjitoarelor, care datează, fără îndoială, de la primele rase umane, este că "totul vine din Nord": lumina spirituală, magnetismul vital și așa mai departe. Acest lucru amintește în mod ciudat de vechea tradiție chineză, potrivit căreia omul primitiv, pentru a echilibra încărcătura de Yang și Yin din el însuși, trebuia să se întoarcă spre Nord pentru a-i invoca pe zei, dar cum "greșeala" inversase potențialul polarităților umane, el trebuia să se întoarcă spre Sud pentru a-și restabili echilibrul. Făcând un efort spiritual pentru a reconstitui echilibrul primordial din ei înșiși, vrăjitorii pot comunica direct cu forțele naturii și cu Divinitatea, întorcându-se spre Nord, ca în vremurile bune (auld land syne/vechiul pământ nou) ale Paradisului terestru..."

(Jacques Duchaussoy, *A la recherche de la parole perdue*, Omnium Littéraire 1972, p. 41 și 44).

7. Mu? Lemuria?

S-a observat că în tabelul nostru general al ciclului umanității actuale, în cei 19.440 de ani ai Epocii de Argint, am plasat între Hyperborea și Atlantida de la începutul Epocii de Bronz sau a Epocii de Bronz, două cuvinte sugestive: Mu,..., Lemuria...; dar că le-am urmat pe fiecare dintre ele cu un semn de întrebare. Într-adevăr, deși tradiția continentelor astăzi scufundate sub oceanele Pacific și Indian este destul de bine stabilită, nu putem decât să speculăm asupra situației lor în timp... și mai ales asupra posibilității de a le introduce în ciclul de 64.800 de ani al umanității. Aici, spre deosebire de Atlantida, datele disparate ale tradiției le contrazic pe cele ale geologiei și paleontologiei. Pe scurt, se pare că Mu și Lemuria ezotericilor nu sunt aceleași cu cele ale oamenilor de știință. În special, există o confuzie între Gondwana geologilor și continentul Mu al ocultiştilor: aceştia din urmă fac din continentele scufundate nişte pre-Atlantide înzestrate cu civilizaţii strălucite, iar savanţii nişte continente anterioare apariţiei pre-umanilor pe glob. De fapt, unul dintre aceşti oameni de știință, Ernest Haeckel, vede Lemuria ca fiind locul unde s-au dispersat "primii oameni". Una peste alta, s-ar putea ca, printr-un amalgam nefericit, aceleași nume să fi fost date unor realități foarte diferite.

Serge Hutin, în remarcabila sa carte *Les civilisations inconnues* (pp. 104-118), oferă o imagine de ansamblu precisă a acestei probleme.

Miturile asociate acestor continente pierdute au fost scoase la lumină de James Churchward, colonel în armata britanică, care, pe baza unor tăblițe descoperite în jurul anului 1868 într-o mănăstire hindusă și în urma unor călătorii îndelungate, a publicat în 1920 două cărți care au fost traduse în franceză: *Mu, Le continent perdu* și *L'univers secret de Mu* ("J'ai lu", 1969 și 1970). Cea de-a doua dintre aceste cărți se deschide în felul următor:

"În timpuri imemorabile, în Oceanul Pacific exista un vast continent, cu centrul puțin deasupra ecuatorului. Acest continent se numea Mu. Judecând după rămășițele care se află astăzi la suprafața mării, suprafața sa acoperea aproximativ 10.000 de kilometri de la est la vest și aproximativ 5.000 de la nord la sud. Toate insulele din Pacific, izolate sau sub formă de arhipelaguri, au făcut cândva parte din continentul Mu, devastat acum aproximativ 12.000 de ani de un cataclism. Cutremurele și erupțiile vulcanice au distrus o întreagă civilizație, iar apele Pacificului au înghițit o populație estimată la șaiseci de milioane de locuitori. Insula Paștelui, Tahiti, Samoa, Insulele Cook, Tongas, Insulele Marshall, Gilberts, Caroline, Mariane, Hawaii și Marchizele sunt tot ce a mai rămas din acest imens continent, a cărui existență este confirmată de

nenumărate legende indiene, chineze, birmane, tibetane și cambodgiene, precum și de tăblițele, inscripțiile și simbolurile descoperite în Yucatan, în America Centrală și în insulele oceanice, ca să nu mai vorbim de vestigiile preistorice din America de Nord, de operele filozofilor greci antici și de inscripțiile egiptene. "

Așadar, potrivit lui Churchward, Mu s-a prăbușit "în urmă cu aproximativ 12.000 de ani", în același timp cu Atlantida, ceea ce ar confirma tradiția unei convulsii planetare la mijlocul Epocii Bronzului. Dar multe aspecte ale tezei colonelului ne-au lăsat sceptici.

În 1923, în *La vérité sur l'Atlantide*, R.M. Gattefossé scria la pagina 123 :

"Lemuria este un continent care a dispărut la fel ca Atlantida, dar mult mai devreme... Se crede că lemuriile sunt la originea unui mare număr de rase negre: malaysieni, polinezieni, etc. Se crede că centrul lor cultural ar fi fost Insula Paștelui, unde exista o scriere hieroglifică... La mii de kilometri distanță, găsim același stil: insulele Kologa și Tonga-Tabou (arhipelagul Tonga), insulele Sawal (arhipelagul Samoa). Malden (arhipelagul Farming), Rapa (arhipelagul Tubuai), Dawson (Marschtdl) Pouape, Lele, Ualan (Caroline) au monumente atribuite Lemurilor; suprafețe marine echivalente cu cea a Americii de Nord sunt de altfel necunoscute din punct de vedere hidrografic și este imposibil să se afirme că aceste diverse insule, deși situate la distanțe considerabile, nu au făcut parte cândva dintr-un singur continent. Drumurile, care dispar în mare, par să fi fost trasate pentru a lega orașe îndepărtate, iar clădirile continuă sub apă: totul pare să arate că a dispărut într-adevăr un vast continent din care abia dacă ies câteva vârfuri... "

Louis Jacolliot, în *L'histoire des vierges: les peuples et les continents disparus*, menționează, de asemenea, tradiția Mu. Louis-Claude Vincent, fost profesor la Școala de Antropologie din Paris, a scris în *Le continent perdu de Mu*, în "L'Ingénieur constructeur", iulie 1965, p. 576:

"Istoria continentului Mu - care, potrivit lui Churchward, a durat mai mult de 70.000 de ani (o cifră care trebuie probabil redusă dacă Mu trebuie inclusă în epoca de argint sau de bronz a ciclului nostru).

"înainte de a fi înghițit cu brutalitate pe fundul Pacificului - trebuie să ne fie o lecție, demonstrând deșertăciunea construcțiilor umane, supuse inevitabil ritmului zdrobitor al "ciclicității universale", ale cărei perioade multiple au fost studiate și definite (vezi nota: Ciclicitatea universală de André Guerrin). Așadar, trebuie să fim de acord cu Paul Valéry că civilizațiile sunt într-adevăr muritoare ! Dar dacă, din punct de vedere material, nu a mai rămas aproape nimic din realizările fabuloase ale unui trecut pe cât de vast, pe atât de prodigios, mai există câteva fărâme din anumite cuceriri ale Spiritului simbolizate pe piatră!

Pe de altă parte, ce va mai rămâne peste câteva milenii din civilizațiile noastre ambițioase de hârtie, de fier corodabil și de construcții ultraușoare care nu mai știu să se bazeze pe gresia și granitul semi-eterne?... Nici măcar memoria! Să nu uităm că după 2 sau 3 milenii, nu mai există absolut nimic, nimic din niciun document feros îngropat! De aceea, în săpăturile de această dată nu se găsesc decât bronz, argint și aur!"

De atunci, Louis-Claude Vincent a realizat o cantitate considerabilă de lucrări care, spre deosebire de cele ale lui Churchward, aproape că ne-au convins. Merită citite primele două volume ale lucrării sale *Le paradis perdu de Mu* (Editions de la Source, Marsat, Puy-de-Dôme, 1969 și 1971), în care, în mijlocul unor vaste investigații asupra adevăratei istorii a omenirii, care acoperă atât Egiptul, cât și America, Tibetul și China, el acumulează, dacă nu dovezi, cel puțin cele mai serioase prezumții privind existența acestui continent pașnic într-un trecut relativ apropiat, în cadrul Ciclului. Și tot aici, el ne face să credem că Mu și Atlantida au fost contemporane și au dispărut în același cataclism din mileniul alXI-lea sau al XII-lea dinaintea Epocii noastre, la care ne ciocnim de îndată ce ne întoarcem în timp, prin orice mijloace tradiționale sau științifice.

Mayașii din Yucatan plasau locuința întunericului și a morții la vest (ca și egiptenii, cu referire la Atlantida), iar alte tradiții precolumbiene menționează civilizatori albi, cu barbă, care au venit mai întâi din vest, apoi din est.

8. Atlantida și moștenirea sa

Un manuscris Quiche afirmă că omenirea a fost distrusă și apoi recreată de patru ori. Platon, în *Critias* (112), afirmă, de asemenea, că, cu 9.000 de ani înainte de epoca sa, fața Greciei a fost întoarsă cu susul în jos.

"Acest lucru s-a datorat apariției simultane a cutremurelor și a unui potop extraordinar, care, trebuie adăugat, a fost al treilea înainte de potopul distructiv al lui Deucalion..."

În trecut, Grecia era verde și luxuriantă; peisajul său era din "pământ gras" și existau "păduri vaste" pe munții care astăzi au doar câțiva metri înălțime:

"care astăzi au doar cât să hrănească albinele. Pe locul actualei noastre Acropole, exista un izvor pe care cutremurele l-au șters..."

O singură noapte de ploi excepționale l-a dezbrăcat, lichefiind solul din jur..."

Același potop, ne spune Platon, a fost cel care a înghițit Atlantida.

Acest text, comparat cu multe altele și cu cele mai serioase date din geologie și arheologie, ne-a convins de mult timp (și nu suntem singurii) că, deși data și natura cataclismelor anterioare celui din Atlantida erau necunoscute, se putea ajunge la o claritate foarte mare în ceea ce privește cele două cataclisme principale ale ultimului Mare An al Ciclului, adică de acum 12.960 de ani. Căci, și acesta este miezul problemei, totul ne îndeamnă să nu confundăm cutremurul de inundații care - în decurs de o zi și o noapte, după cum ne spune Platon în *Timeu* - a aruncat Atlantida în adâncurile mării, cu cel din care au scăpat Deucalion și Pyrrha și care este, cu siguranță, același cu cel al lui Noe. Dacă acceptăm neidentitatea celor două evenimente, majoritatea dificultăților pe care le ridică de obicei datarea unui singur cataclism dispar și lasă loc celei mai mari coerențe. (Despre aspectele arheologice și scripturale ale acestei probleme, citiți fascinantă carte *Déluge et Arche de Noé* a eminentului André Parrot, Delachaux et Niestlé, 1953). Știm că la acest "zid al timpului", cu aproximativ șase milenii în urmă, a început Istoria propriu-zisă, cu scrierea și cu Epoca Fierului sau Epoca Întunecată a noastră:

*Timp de șase mii de ani, războiul
Mulțumește popoarelor certărețe,
Și Dumnezeu își pierde timpul făcând
Stele și flori...*

(Hugo, Les chansons des rues et des bois.)

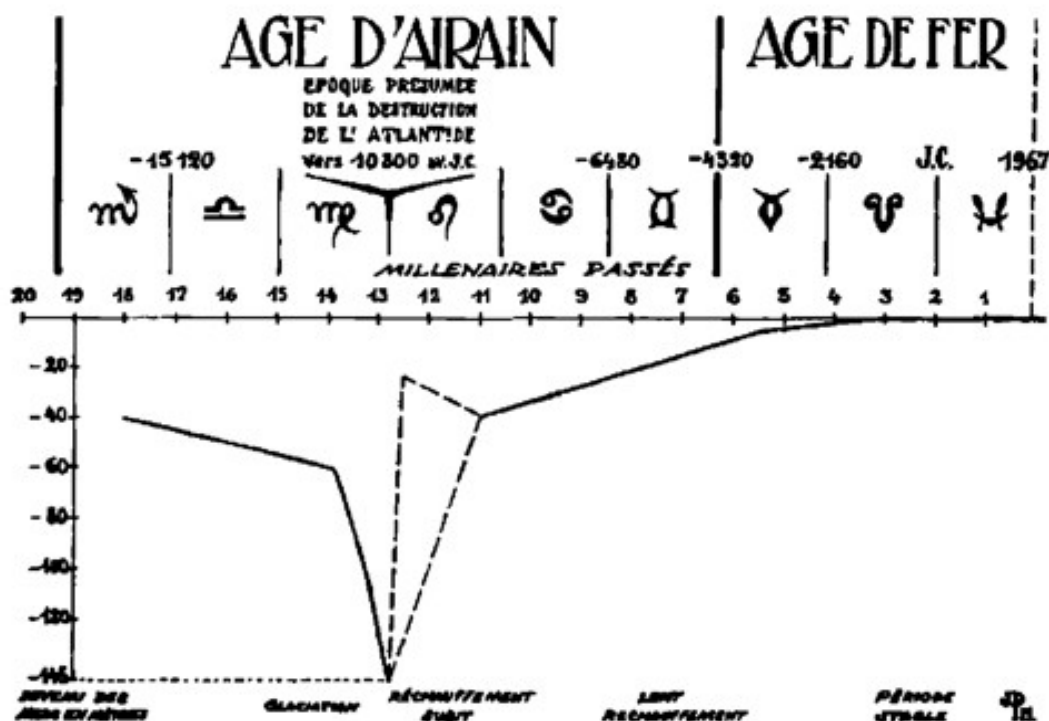
Pe de altă parte, localizarea catastrofei atlantice a dat adesea naștere la teorii opuse, iar cifra de aproximativ 9.000 de ani avansată de Platon a fost considerată de mulți ca fiind exagerată. Dar aici, ca și în multe alte domenii ale științelor trecutului, cele mai recente tehnici sunt cele care ne oferă informații valoroase. Cunoaștem imensele servicii deja aduse de datarea resturilor organice cu ajutorul radiocarbonului sau al carbonului 14: de fapt, orice substanță organică (lemnul, de exemplu), alături de carbonii 12 și 13, care sunt izotopi stabili, conține o proporție infimă de carbon 14 radioactiv care, pe măsură ce se descompune lent, se transformă în azot 14. Carbonul 14 are nevoie de 5.600 de ani pentru a pierde jumătate din substanță. Așadar, moartea unui copac sau a unui animal pune în funcțiune un ceas care permite unui atomist să dateze un fragment conservat din lemnul sau scheletul acestuia până la limita a 35 000 de ani, ceea ce pentru cercetările noastre în domeniul protoistoriei este suficient.

Aplicat la scoici, acest procedeu ne permite să datăm cu destulă precizie transgresiunile

marine și să urmărim în trecut efectele glaciațiunii Wurm, la sfârșitul căreia ne aflăm în prezent.

"*Variațiile climatice sunt ciclice. În mod remarcabil, ele se produc la fiecare 250 de milioane de ani*", spune Charles-Noël Martin în *L'univers dévoilé*, pagina 150, (Pion 10-18, 1961). Acest ciclu imens este de comparat cu ciclul cosmic de aproximativ 200 de milioane de ani, care este cel al revoluției sistemului solar și a stelelor din apropiere în jurul centrului galaxiei, situat în constelația Săgetătorului. Fiecare glaciațiune este ea însăși supusă unor variații ciclice. Glaciațiunea Wurm, care a început în urmă cu aproximativ un milion de ani, este, ca și precedentele, întreruptă de perioade de încălzire cunoscute sub numele de interglaciare. În prezent, ne aflăm în cea de-a patra fază de încălzire, ceea ce înseamnă că nivelul mării crește pe măsură ce gheața se topește la poli, iar de aici vin inundațiile, deoarece se pare că procesele, care de obicei sunt insensibile, se precipită uneori în mod catastrofal.

Mai jos este o diagramă foarte revelatoare care folosește datele privind carbonul 14. Am împrumutat partea de jos din cartea lui Charles-Noël Martin menționată mai sus. Linia întreruptă arată variația nivelului mării începând cu mileniul al XVIII-lea î.Hr., adică, pentru noi, de la începutul epocii bronzului.

Oscilația nivelului mării determinată prin măsurători de radio-carbon

La acea vreme, mările erau cu 50 de metri sub nivelul actual, lăsând un țărm în locuri foarte îndepărtate de coastele de astăzi. Cel mai scăzut punct (145 m) a fost atins cu 129 de secole înaintea noastră, la începutul mileniului al XI-lea î.Hr. La acea vreme, ghețarii acopereau cea mai mare parte a Europei și toată Canada, mobilizând o cantitate considerabilă de apă oceanică. O hartă batimetrică arată schimbările considerabile care au avut loc în această perioadă în ceea ce privește forma uscatului: Mediterana nu mai era decât o serie de bazine izolate; Irlanda și Marea Britanie erau sudate de continent; Marea Nordului era o câmpie; Rinul primea Tamisa și se vărsa în Atlantic la est de Scoția; gura Senei se afla la nord-vest de Finistère; Lorient, Saint-Nazaire și La Rochelle se aflau la 150 de kilometri în interior, și așa mai departe.

Apoi, nivelul mării a crescut din nou, mai întâi brusc, apoi încet, iar la începutul Epocii Fierului aproape că ajunsese la nivelul actual. Această creștere bruscă este cea care ne interesează, pentru că ea confirmă cronologia platoniciană, care plasează potopul atlantic în "Epoca Leului", dacă amânăm data pe care el o dă în ciclul precesional. Aceasta în ciuda unui grad de incertitudine,

reflectat aici printr-o linie dublă; chiar dacă nu ținem cont de linia mai chinuită, suntem în prezența unei ascensiuni rapide și cataclismice care trebuie să fi perturbat considerabil suprafața Pământului în mileniul al XI-lea î.Hr.

După cum spune Charles-Noël Martin:

"radio-carbonul ne oferă o stranie confirmare a faptelor relatate de preoții egipteni lui Solon... De multe ori avem tendința de a considera că relatările anticilor sunt fanteziste, iar cercetările sistematice ne arată adesea că aceștia aveau dreptate".

O motivație geologică a fost avansată pentru a explica această creștere bruscă a oceanelor însoțită de cutremure: la apogeul ultimei ere glaciare, când apele pluviale și fluviale erau în mare parte reținute de calota glaciară și când nivelul mărilor scăzuse considerabil, greutatea oceanelor nu ar mai fi fost suficientă pentru a contrabalansa presiunea exercitată de magma *igneoasă* de pe fundul oceanelor, unde stratul solid este mult mai subțire decât sub continente. S-ar fi produs atunci o ruptură bruscă și cutremure extraordinare care ar fi provocat contactul dintre lavă și apă "într-o singură zi și o singură noapte", încălzirea rapidă a oceanelor, topirea unei părți a calotei glaciare și ridicarea bruscă a țărmurilor, consecințe care par perfect adecvate pentru a explica distrugerea unui subcontinent plasat, ca și Atlantida, pe falia telurică echidistantă față de Eurafrica și America. Prezența unui strat de nori intens și de lungă durată în atmosferă explică numeroasele tradiții care vorbesc despre "întunericul" prelungit și despre potopul de ploi care a urmat cutremurelor și valului de maree. Este ușor de înțeles de ce supraviețuitorii civilizațiilor distruse s-au refugiat în peșteri și au fost nevoiți să reconstruiască și să reînvețe totul, "bibliotecile" lor fiind distruse, cu resturile de cunoștințe transmise de memorie... și distorsionate treptat.

Platon, în *Timeu*, relatează relatarea făcută lui Solon în Egipt de către "preoții tăi cei mai pricepuți":

"De multe ori, în multe feluri, au avut loc ruinarea oamenilor și vor mai fi și altele; focul și apa au provocat cele mai mari, o mie de alte flageluri au provocat altele mai mici. Așa se povestește printre voi că într-o zi Phaeton, fiul Soarelui, a înhămat carul tatălui său, dar, neputând să-l conducă după traseul tatălui său, a ars totul pe pământ și a fost el însuși lovit de fulger. Acest lucru este spus sub forma unui mit, dar adevărul este că în revoluțiile corpurilor cerești în jurul pământului există o deviere care, la intervale lungi de timp, duce la ruinarea locuitorilor pământului prin foc excesiv. Atunci, toți cei care locuiesc în munți sau în locuri înalte și aride sunt mai afectați decât cei care locuiesc lângă râuri și mare... Când, dimpotrivă, zeii, pentru a curăța pământul, îl scufundă sub ape, sunt salvați locuitorii munților, păstorii și ciobanii, dar cei din văi... sunt măturați în mare....".

(Timeu, 22 c d e, traducere de Léon Roin, Gallimard, Pléiade, volumul II).

Preoții egipteni, care tocmai îi povestesc lui Solon despre distrugerile succesive ale omenirii, adaugă:

"Toate acestea au fost scrise de mult timp aici, în templele noastre, și salvate de la uitare; dar la voi și la celelalte popoare, scrierea este întotdeauna de dată recentă, ca și toate celelalte necesități ale civilizației, când, la intervale regulate, ca o boală, cerul se prăbușește peste voi, lăsând să supraviețuiască doar pe cei analfabeți și needucați ; astfel încât o iei de la capăt ca un nou tânăr, fără să știi nimic despre ce s-a întâmplat în trecut în această țară sau în a ta. ... Dar tu nu știi nimic despre asta pentru că supraviețuitorii, timp de mai multe generații, au murit fără să-și încredințeze vocea scrisului..."

(Timaios 22 a b c.)

Iar preotul care îi vorbește lui Solon îi dezvăluie vechimea Atenei pre-diluviene, "cea mai nobilă și mai vitează rasă dintre oameni", și amintește evenimente care aveau, în vremea lui, între 8

și 9.000 de ani (e 23). În primul rând, războiul pe care Atena a trebuit să-l ducă împotriva

"puterea enormă care invada întreaga Europă și Asia în același timp, năvălind din bazele sale din Marea Atlantică. În acele vremuri, această mare îndepărtată putea fi traversată; de fapt, în fața strâmtorii pe care o numiți Coloanele lui Hercule se afla un He. Această insulă era mai mare decât Libia și Asia la un loc;

(Anticii numeau Africa de Nord și Asia Mică cu aceste nume).

De acolo, navigatorii de atunci puteau trece spre celelalte insule, iar de pe aceste insule spre tot continentul situat vizavi... În această insulă a Atlantidei s-a format o mare și minunată putere a regilor; ea a dominat întreaga insulă, precum și multe alte insule și părți ale continentului; în plus, de această parte a strâmtorii, ei au domnit în Libia până în Egipt și în Europa până în Tyrrenia....

Dar în timpul care a urmat, au avut loc cutremure și cataclisme violente; în spațiul unei zile și al unei nopți dezastruoase, care au avut loc, întregul popor al războinicilor voștri, în masă, s-a scufundat sub pământ și, în mod similar, insula Atlantida s-a scufundat sub mare și a dispărut. De aceea, marea de acolo este și astăzi impracticabilă și neexplorabilă, astupată de șuvoaiele de noroi care s-au scufundat în mare".

(Timeu 24 și 25.)

Platon relatează și războiul cu atlânții în Crfrios:

"Au trecut de nouă ori o mie de ani de când s-a declarat război între oamenii care trăiau dincolo și în afara Coloanelor lui Hercule și toți cei care trăiau sub ele..."

Este clar că localizarea în Atlantic a subcontinentului dispărut nu putea fi mai precisă... Platon continuă să vorbească despre Atena preistorică și despre schimbările geologice care au avut loc de atunci:

"Se face că, în decursul acestor nouă mii de ani (așa este, de fapt, numărul de ani care au trecut de atunci și până acum), au avut loc numeroase și considerabile inundații..."

(Critias III a.)

(Am menționat acest pasaj la începutul acestui paragraf.) În cele din urmă vine marea descriere a Atlantidei, al cărei final lipsește din păcate: regii săi de la zeul său protector, Poseidon; primul dintre aceștia, Atlas, fiul cel mare al zeului și care a dat numele Atlantidei; bogățiile sale, flora, fauna, porturile, canalele, dispuse după figura Triplei Incinte; muntele său central, palatul său regal, templul lui Poseidon, izvoarele, grădinile, gimnaziile, hipodromurile, peisajul rural, munții, pădurile, armata, administrația și justiția.

"Timp de multe generații, atâta timp cât natura zeului a fost suficientă pentru a-i inspira, atlânții au rămas docili la vocea legislației sale și favorabili față de fundamentul divin al rudeniei lor reciproce... Dar când soarta pe care o moșteniseră de la zeu s-a pătat, pentru că fusese amestecată de multe ori cu multe elemente muritoare, când a predominat printre ei caracterul uman, atunci neputincios să suporte greutatea condiției lor actuale, și-au pierdut orice corectitudine în comportament și urâtenia lor morală s-a dezvăluit ochilor capabili să vadă, întrucât, dintre bunurile cele mai prețioase, le-au pierdut pe cele mai frumoase... Atunci, Dumnezeu zeilor, care domnește prin legi și a cărui calitate este aceea de a fi capabil să observe acest gen de lucruri, considerând gradul de depravare la care ajunsese o rasă excelentă, a decis să-i aplice o pedeapsă, pentru a o readuce la normalitate prin lecția pe care i-ar fi aplicat-o..."

(Critias 120, 121 a b c.)

Acest pasaj din *Critias* este extrem de important din punct de vedere tradițional: ne amintește de existența unui "Dumnezeu al zeilor", "Dumnezeul necunoscut" al lui Pitagora și Platon; de degenerarea la sfârșitul acestui subciclu al filozofiei divine ca urmare a încrucișărilor repetate cu elemente non-adamice ale umanității biologice; și, în sfârșit, ne amintește de acea lege ineluctabilă la care oamenii aflați la sfârșitul ciclului ar face bine să mediteze: fiecare sfârșit cataclismic al unei civilizații este consecința unei decadente religioase și morale; și există o corespondență constantă între planurile fizic, moral, intelectual și spiritual. . Nu întâmplător se schimbă condițiile climatice și se declanșează cutremurele.

Iată cum locul Atlantidei în Ciclul umanității noastre apare ca o ștafetă între hiperboreea și civilizațiile imediat pre-diluviene. *Veda* face aluzie la o perioadă în care reprezentanții tradiției hiperboreene au călătorit într-o regiune în care ziua cea mai lungă era de două ori mai lungă decât cea mai scurtă, adică în apropierea latitudinii de 50° N. (Este cazul astăzi la Paris, la 48° 50' N.).) O privire aruncată pe o hartă a Atlanticului arată că această latitudine ar putea corespunde părții nordice a unei mari insule întinse de la latitudinea Irlandei, a cărei parte sudică ar fi ocupată astăzi de platoul subacvatic al Azorelor, la latitudinea Spaniei.

Poziția relativ "secundară" ocupată de civilizația atlantică în cadrul ciclului poate fi simbolizată prin transferul care a avut loc acolo al "reședinței" "Regentului" ceresc din constelația Marii Urse în cea a Pleiadelor, pe care grecii le numeau Atlantide și care erau fiicele lui Atlas. Numele de Atlantida se regăsește frecvent, abia transformat, în multe figuri mitologice. Se spune, de exemplu, că Atalanta ar fi ucis mistrețul alb al lui Calydon (de comparat cu "Kaldes" sau Celții, cuvânt care, înainte de a desemna o civilizație, se referă la casta preotească). René Guenon vede în "vânătoarea" Atalantei o reflectare a revoltei castei nobile, *kshatriya*, împotriva castei preotești, revoltă care a avut loc în Atlantida și care a precipitat declinul acesteia din urmă. În succesiunea de la Hiperboreea la Atlantida și la civilizațiile ulterioare, regăsim succesiunea tradițională fundamentală (legată de simbolismul Aur-Argint-Bronz-Fier) a castei preotești, a cavaleriei, a burgheziei și a oamenilor de rând. Anumite legende celtice sunt luminate de influențele, uneori antagoniste, ale Hiperboreei (Mistrețul, Merlin, Druizii) și ale lumii atlante (Ursul, Cavalerii).

René Guenon merge atât de departe încât ne oferă câteva detalii foarte valoroase despre locul Atlantidei în ciclul adamic:

"În ceea ce privește cataclismul care i-a pus capăt, anumite date concordante par să indice că a avut loc cu 7.200 de ani înainte de anul 720 al Kali Yuga".

(Formes traditionnelles et cycles cosmiques, Gallimard 1970, p. 48).

Cum Kali Yuga sau Epoca Fierului a început în 4320 î.Hr., data indicată este deci 10800 î.Hr., exact în momentul în care punctul vernal trece de la Fecioară la Leu, ceea ce nu este departe de data dată de Platon și care este deci data pe care am adoptat-o aici pentru cataclismul atlantic în ipoteza noastră generală.

În ceea ce privește localizarea spațială a tărâmului pierdut, știm că unii autori, refuzând din motive diverse, uneori misterioase, să dea crezare relatării lui Platon și tuturor celorlalte date tradiționale referitoare la o Atlantidă atlantică, au localizat tărâmul lui Poseidon în diverse locuri: Islanda, Irlanda, Heligoland, Hoggar, Etiopia, Santorini etc. Aceștia nu au avut nicio problemă în a găsi urme ale unui cutremur trecut în Heligoland și Santorini, în special. În Heligoland și Santorini, în special, nu au avut nicio problemă în a găsi urmele unui cutremur trecut. Dar greșeala este tocmai aceea de a-l identifica pe cel care a înghițit Atlantida cu alte cataclisme mai mici, mai apropiate, din dorința de a găsi imediat urme tangibile ale acestora. Dovezile existenței Atlantidei sunt în cea mai mare parte indirecte și, timp de secole, au fost exprimate din abundență într-un mare număr de lucrări care îmbină ce e mai bun și ce e mai rău, tărâmul dispărut având virtutea de a excita imaginația romancierilor și "revelațiile" incontrollabile ale ocultiştilor și "mediumilor"! Bibliografia Atlantidei întocmită în 1926 de Jean Gattefossé și Claudius Roux cuprindea deja 1 700 de titluri. Iar alții, luând în considerare toate cărțile care fac aluzii precise la ea, ajung la cifra de 20.000!

De-a lungul vieții sale, Paul Le Cour s-a străduit să reunească toate urmele Atlantidei, începând cu publicarea, în 1925, a unui articol foarte influent în *Le Mercure de France* și cu crearea, în iunie 1926, la inițiativa sa, a primei *Société d'études atlantéennes*, care va deveni asociația Atlantis. Cele două lucrări ale sale, *A la recherche d'un monde perdu* (În căutarea unei lumi pierdute) și *L'Atlantide et ses traditions* (Atlantida și tradițiile sale) au fost reeditate în 1971, la care Jacques d'Ares și profesorul și inginerul român Doru Todericiu au adăugat două extensii: *L'Atlantide toujours vivante lorsque science et tradition marchent de pair*, și *Vers l'Atlantide de la raison*. Cartea se intitulează *L'Atlantide atlantique* și este publicată de Asociația Atlantis, 30, rue de la Marseillaise, 94300 Vincennes.

Este evident imposibil, în cadrul acestei cărți și al acestui capitol, să rezumăm o lucrare atât de bogată, care își extrage argumentele din scrierile tradiționale, simbolism, cabala fonetică, religii comparate, geologie, hidrografie și astronomie. Această carte nu este doar o căutare a unei civilizații pierdute, ci, așa cum noi înșine încercăm să facem, o dovadă a filiației tradițiilor prin credințele, simbolistica, limbajul și arhitectura lor. Este, așadar, o contribuție majoră la restituirea ciclologiei tradiționale în vremurile noastre de sfârșit de veac.

Când, în urmă cu jumătate de secol, Paul Le Cour a reunit o întreagă convergență de dovezi pentru a demonstra existența Atlantidei, el se referea încă la o legendă. Astăzi, ar fi o plăcere să constatăm că această "legendă", de care râdea majoritatea oamenilor de știință raționaliști de la acea vreme, a devenit astăzi o ipoteză de lucru pentru mulți. Andrew Tomas scrie la sfârșitul cărții sale *Les secrets de l'Atlantide* (Laffont, 1969), la pagina 196:

"În epoca noastră de reacții în lanț în domeniul științei, cunoașterea umană se va îmbogăți în următorii cincisprezece ani la fel de mult ca în toată istoria anterioară.... Poate că nu va trebui să așteptăm până la sfârșitul acestui secol pentru ca ipoteza Atlantidei să fie verificată...".

După cum spune Jacques d'Ares:

"Numeroase descoperiri arheologice au confirmat de atunci teza lui Paul Le Cour și putem constata că există un număr tot mai mare de enigme arheologice, preistorice și istorice pentru care nu există altă explicație decât ipoteza Atlantidei "atlantice".

(Atlantida atlantică, pagina 129.)

Chiar și în cadrul "materialismului istoric" din țări precum URSS, oamenii de știință lucrează la această ipoteză. Profesorul Nicolas Th. Giroff, de exemplu, a publicat la Moscova *Atlantis* (1957) și *The Atlantis Problem* (1964):

"Un studiu al Critias arată că Platon cunoștea perfect situația lui Gades și a Strâmtorii Gibraltar (Coloanele lui Hercule). Atlantida lui Platon nu poate fi găsită decât în Oceanul Atlantic, și nicăieri altundeva... O serie întreagă de fapte atestă faptul că, din punct de vedere geologic, creasta nord-atlantică este foarte tânără și că s-a prăbușit definitiv sub apă într-un moment foarte apropiat de data dată de Platon pentru dispariția Atlantidei... Cercetările efectuate de C. Emiliani, D. B. Ericson și G. Wollin au arătat că, în urmă cu 11-10.000 de ani, a avut loc o scufundare bruscă a apelor Atlanticului de Nord... Oceanologul sovietic V.-M. Lavroff raportează că, în timpul ascensiunii sondei de la o adâncime de 2.500 de metri, în timpul unei explorări a dorsalei Atlanticului de Nord, o bucată de rocă ce alcătuiește dorsala a fost smulsă. Pe acest fragment se aflau corali morți. Deoarece coralii nu trăiesc la asemenea adâncimi, acest fapt certifică faptul că creasta s-a prăbușit la o adâncime de cel puțin doi kilometri".

Nicolas Th. Giroff ne vorbește, de asemenea, despre exhumarea lavei care nu se putea vitrifica decât în aer liber, despre diatomee care nu puteau proveni decât dintr-un lac de apă dulce și despre "marii-bisciriți", discuri de calcar de origine evident umană; el ne vorbește despre enigma Mării Sargasso și despre migrația anghilelor europene și ne dezvăluie că mulți oameni de știință

sovietici cred că "oceanele actuale, cu adâncimile lor mari, sunt formațiuni recente:

"Oceanele actuale, cu adâncimile lor mari, sunt formațiuni recente. Potrivit acestui punct de vedere, este posibil să se admită existența străveche a Atlantidei... Juxtapunerea diverselor date cronologice - astronomice, geologice, culturale și istorice - care ne-au fost puse la dispoziție ne determină să concluzionăm că, între mileniul XII și mileniul XIII î.Hr. au avut loc anumite evenimente cu semnificație exclusivă pentru istoria Atlanticului de Nord și a popoarelor care au trăit pe țărmurile sale. Aceste evenimente sunt legate de o catastrofă vulcanică și tectonică grandioasă, iar repercusiunile lor se regăsesc în memoria omenirii. Există multe motive pentru a crede că aceste evenimente sunt direct legate de catastrofa geologică care a distrus Atlantida. Deocamdată, data dispariției sale poate fi estimată aproximativ la aproximativ 9500 î.Hr. (cu o marjă de plus sau minus 1.500 de ani). Iar acest lucru corespunde foarte bine cu data tradițională a lui Platon, care poate fi considerată foarte apropiată de realitate... Anumite fapte sugerează că prăbușirea Atlantidei a avut loc în două etape. Prima cedare a avut loc probabil între 13.000 și 10.000 î.Hr. și cea de-a doua, și cea mai importantă, între 9.000 și 8.000 de ani. Cu toate acestea, chiar și după aceste evenimente, mici fragmente de pământ au rămas în locul vechilor continente - Poseidon - care, așa cum presupune cu oarecare justificare R. Malaise, s-au scufundat în cele din urmă spre nord în jurul anilor 1300-1200 î.Hr. La sud, în apropiere de insulele Saint-Paul, ultimele rămășițe sudice ale Atlantidei au dispărut, probabil în secolul al V-lea î.Hr. și dispariția lor a fost observată de Hanon, călătorul din Cartagena..".

(Dr. N. Th. Giroff, L'Atlantide comme réalité scientifique, articol publicat în "Musée vivant" în trimestrele 3-4 din 1963. Tradus din limba rusă de N.K.)

Să sperăm că un astfel de exemplu de la distanță va încuraja câțiva oameni de știință francezi să spargă bariera conformismului "progresist" și transformist și să adopte "legenda" Atlantidei ca ipoteză de lucru proprie. Cu atât mai mult cu cât un eveniment arheologic major a avut loc în 1970: Dimitri Rebikoff, un pionier al explorării și fotografierii subacvatice, a descoperit, fotografiat și filmat o serie de structuri ciclopice între Bahamas și Florida, în apropierea țărmurilor insulei Bimini, la șase metri sub suprafața actuală a oceanului, printre care se numără o imensă șosea de peste o jumătate de kilometru lungime, formată din pietre tăiate de aproximativ 5 metri pe fiecare parte, cântărind aproximativ 25 de tone fiecare și unite printr-un strat de ciment de aproximativ 6 cm grosime. Turbăriile din apropiere, de asemenea scufundate, au fost datate cu ajutorul carbonului 14, ceea ce a dus la cifra menționată mai devreme de profesorul Giroff: 9.000-10.000 de ani î.Hr. Este foarte posibil ca aceasta să fi fost așezarea portuară a unei "colonii atlantice" care a fost scufundată în același timp cu "insula mamă". Revista *Science et Vie* (nr. 640, ianuarie 1971) a consacrat un articol al lui J.A. Foex și Dimitri Rebikoff acestei descoperiri, iar în 1971 a avut loc o conferință cu proiecții la Salle Pleyel. R.T.F. din 29 ianuarie 1972, la care au participat Dimitri Rebikoff, Simone Waisbard și Jacques d'Ares, a fost sabotată în mod expres prin intervenția unui "psihanalist" care și-a permis să-i insulte, după remitere, pe cei care tocmai vorbiseră despre Atlantida (vezi *Atlantida* nr. 266, pag. 193). De fapt, acest tip de cercetare este extrem de jenant pentru mulți oameni. În ziua în care se va dovedi că toți strămoșii noștri nu s-au refugiat în peșteri, nu au vânat aurolaci în piei de animale și că civilizații înzestrate cu resurse materiale puternice, dar mai ales cu o spiritualitate superioară, au precedat-o pe a noastră, în acea zi se va prăbuși impostura luciferică a omului alb, presupus ajuns în culmea "evoluției" și stăpân al lumii! Este ușor de înțeles de ce pontifii și mandarinii organizațiilor noastre de intoxicare materialistă națională și internațională încearcă să se agațe de o iluzie atât de confortabilă și profitabilă, care a fost deja subminată de revolta popoarelor de culoare pe care le-am contaminat, precum și de veștile îngrijorătoare despre "reacția" acestei biosfere pe care am contaminat-o și noi prin setea noastră de cucerire și de plăcere.

Să nu sperăm că lecția învățată de sfârșitul Atlantidei va fi luată în seamă de societatea de astăzi. Este suficient ca ea să fie preluată de câțiva care vor ști să înfrunte batjocurile doctrinare și să transmită torța Tradiției unui număr mic de oameni. Dar nu trebuie, așa cum spune *Evangelia*,

să dăm perle la porci... Atunci când indigenii din America Centrală i-au primit ca pe niște zei pe conchistadorii care urmau să-i masacreze, au făcut o greșală fatală, căci i-au asimilat cu civilizații albi și înalți, la care tradițiile lor fac numeroase referiri. În special, olmecii și-au amintit de debarcarea instructorilor lor spirituali la Vera-Cruz în jurul anului 10.000 î.Hr. Studiul a ceea ce știm încă despre America precolumbiană (ceea ce a scăpat zelului imbecil al iconoclaștilor spanioli) și comparația cu ceea ce știm despre Egipt, în special, este cea mai fructuoasă întreprindere dintre toate în căutarea Atlantidei. *Nahualt*, care era încă vorbită la sosirea lui Cristofor Columb, a păstrat încă urme ale limbii atlantice. Multe dintre cuvintele mexicane de astăzi conțin grupul consonant **lt** sau **tl**, la baza denumirilor Atlas, Atlantida, Atlantic, Atlante, Antile, Anzi, Anzi, Andaluzia etc. **Atl** înseamnă apă. Insula mamă a fost numită Aztlan de către azteci și reprezentată sub forma unui munte alb. Germanicul Wotan, scandinavul Odin, care corespunde romanului Mercur, se regăsește în Votan din America precolumbiană cu Pasărea Șarpe (uniunea aerului și a focului), care trebuie comparată cu aripile și șarpele Caduceului lui Mercur: Spiritul învățător și vindecător, pentru că armonizează și dispensează Înțelepciunea divină. Printre miturile transmise de cronicarii cuceririi spaniole, îl găsim și pe cel al pământului lui Olman, izvorul întregii civilizații, un pământ fertil și prosper, un adevărat "paradis terestru". Toltecii localizau această țară în nordul Atlantidei și o numeau Tula, prin "corespondență" tradițională cu Tula primordială din Hiperboreea.

AZTLAN

Locul de origine al aztecilor (conform manuscrisului din 1576 din colecția Aubin)

Tradiția atlanteană este adesea ciudat de paralelă cu cea a lui Mu. Așa cum atlanții au fondat civilizațiile din America Centrală, Celtide și Egipt înainte și după cutremur, tot așa se spune că civilizații lui Mu au fondat imperiul Uighur în Asia Centrală și de Est. În 1898, profesorul rus Kosloff ar fi descoperit capitala acestui imperiu pre-diluvian, Khara-Khota, sub nisipurile din Gobi. Și, așa cum Bimini oferă dovezi ale Atlantidei (sau ale uneia dintre coloniile sale), descoperirea unui monument cu coloane la 80 de kilometri vest de coasta peruană, la o adâncime de 2.000 de metri, ar constitui o dovadă suplimentară a existenței trecute a continentului polinezian, la fel ca toate ruinele adesea ciclopice împrăștiate în insulele din Pacific, unele dintre ele aproape la fel de spectaculoase ca statuile gigantice din Insula Paștelui... Și tot aici, pe aceeași insulă a Paștelui, acum pustie și depopulată (cf. Francis Mazières, *Fantastique île de Pâques*, Laffont), băștinașii le-au spus primilor navigatori că strămoșii lor erau albi, "mai albi decât chilenii"...

În cele din urmă, simbolismul și arhitectura templelor și piramidelor atestă o înrudire incontestabilă între America precolumbiană și Egiptul antic. Această arhitectură ciclopică, cu blocurile sale uriașe tăiate și asamblate fără ciment cu o precizie neegalată de atunci, poate fi întâlnită atât în Pacific, cât și în Asia Centrală, în America și în Orientul Apropiat... Arheologi precum Daniel Ruza au atras atenția asupra existenței, în locuri atât de îndepărtate precum America Centrală și de Sud, Egipt, Anglia și Bazinul Parizian, a unor roci, uneori de dimensiuni colosale, clar sculptate sau retușate de civilizațiile protoistorice și care stau mărturie a preocupărilor și

cunoștințelor lor în mod fundamental simbolice și religioase.

Este ca și cum, după marele cataclism din mileniul al XI-lea, supraviețuitorii din întreaga lume, cu mentalități, fiziologii și tehnici de la cele mai frustrate la cele mai elaborate, ar fi încercat să reconstituie cunoștințele pierdute ale continentelor înghițite. Oriunde ne uităm, există un decalaj între mezolitic și neolitic în jurul mileniului al XI-lea, și peste tot vedem rupturi de continuitate, "apocalipse" și zări bruște care nu pot fi explicate decât printr-o tradiție transmisă prin distrugeri și cataclisme succesive...

Această tradiție pare să fi venit din două direcții diferite pentru civilizațiile de la sfârșitul epocii bronzului, adică între mileniile IX și V î.Hr.; găsim elemente atât din Occident (atlanți), cât și din Nord (hiperboreeni). În treacăt fie spus, remarcăm similitudinea etimologică dintre numele Celtide și Chaldea (Kalde desemnând autoritatea spirituală a castei preoțești).

"Probabil că tradiția celtică ar putea fi considerată ca constituind unul dintre "punctele de joncțiune" între tradiția atlantică și cea hiperboreană, după încheierea perioadei secundare în care tradiția atlantică reprezenta forma predominantă și ca "substitut" al centrului original, deja inaccesibil pentru omenirea obișnuită..."

(René Guenon, *Symboles fondamentaux de la science sacrée*, Gallimard 1962, p. 177.)

Și Caldeea, ca și Egiptul, se scufundă adânc în trecut, înainte de potopul lui Noe, în plină protoistorie, în plină Epocă a Bronzului. Astronomii caldeeni pretindeau că au acumulat anele a 400.000 de ani de observații. Acesta este, fără îndoială, un zero de prea multe ori, metoda obișnuită folosită pentru a ascunde o revelație care nu este destinată profanilor. Dacă spunem 40.000 de ani, găsim aceeași cifră găsită de oamenii de știință ruși pentru astronomia egipteană, așa cum am văzut mai sus.

Putem spune acum că istoria a început în Sumer? Da, dacă vrem să ne ținem exact de urmele de pe table. Nu, dacă luăm în considerare nenumăratele vestigii care atestă existența unor civilizații anterioare Sumerului, ele însele moștenitoare ale unor tradiții de mare spiritualitate.

9. Egiptul și istoria timpurie

S-ar părea că cele două mari civilizații care aveau să apară în perioada istorică s-au format între cataclismul atlantic și potopul lui Noe, folosind elemente din sud în cazul Egiptului (Etiopia?) și din nord în cazul Caldeei (Caucaz, Hiperborea, Uighur?). Dar ambele sunt, din punct de vedere spiritual, fiice ale Atlantidei, așa cum China pare a fi a lui Mu...

În 1965, a apărut o carte care avea să-i demonstreze lui Paul Le Cour cât de aproape îl adusesse munca sa în domeniul simbolismului comparat și al hermeneuticii de enigma originilor civilizației egiptene. Este vorba de cartea preistorice și arheologului Marcelle Wiessen-Szumłanska, *Origines atlantiques des anciens Egyptiens* (Omnium Littéraire).

"Desigur, scrierile lui Platon m-au zguduit la împlinirea vârstei de șaisprezece ani, dar... renunțând la filosofi, poeți și chiar la unii dintre istorici, mi-am îndreptat atenția spre aspectele geologice, geografice și antropologice ale acestei imense probleme. Acest lucru m-a dus în inima preistoriei... La capătul acestei lungi călătorii la capătul nopții preistorice, existența unui loc, a unei rase, a unei civilizații din care derivă elementele constitutive ale Occidentului nostru s-a dovedit incontestabilă..."

(paginile 19 și 20.)

Deja în *Les hommes rouges*, cea de-a doua carte a sa, autorul abordase problema misterioșilor "slujitori ai lui Horus", care au ajuns în Egipt în mici grupuri succesive, ca și în Asiria și în Caldeea, și care, ocupând acolo un rang superior, pretindeau că provin din Țara Întâi, "Țara lui Punt", situată în Occident și evocată nostalgic ca o patrie pierdută. Dacă sintetizăm numeroasele surse tradiționale și lucrările publicate pe această temă, cum ar fi cele ale lui Schwaller de Lubicz și Wiessen-Szumłanska, se pare că Egiptul a fost colonizat în trei valuri succesive peste Sahara, fie

dinspre nord, fie dinspre sudul Marelui Deșert (care nu era deșert la acea vreme). La fel cum popoarele precolumbiene din America Centrală i-au primit pe spanioli ca pe niște trimiși ai "zeului alb" a cărui tradiție o păstrasera, vechii atlanți care se stabiliseră de mult timp în Egipt au întâmpinat ultimul val de migranți alungați de cataclism și i-au numit "fiii lui Horus". Din fericire pentru egipteni, călătorii nu erau conchistadori și s-au comportat ca niște "frați". Legenda orașului Gao de pe Niger, "orașul celor o mie de cupole de aur", amintește de trecerea acestei ultime migrații atlantice.

În cartea citată mai sus, doamna Wiessen-Szumanska ne arată cât de mult se clarifică legenda lui Osiris dacă explicăm moartea marelui zeu, "Cel care oprește crima", prin înfrângerea aplicată de Set-Tifon, dacă recunoaștem o migrație dureroasă în sosirea pe malurile Nilului a:

"marilor șefi divini ai orizontului vestic pe căile morților, după Noaptea tragică a celor care nu mai sunt",

așa cum se exprimă în vechea *Carte a Morților egipteană*, și dacă considerăm regența lui Isis și apariția lui Horus ca fiind primele gesturi de refacere a civilizației mamă sfârșimată pe un nou pământ. *Cartea Morților* continuă să spună:

"Horus, urmașul roșu, a fost constituit moștenitor al bunurilor tatălui său"

(capitolul XIX).

Această rută de migrație, acest "Drum al morților", este cea pe care autorul ne permite să o urmărim, acumulând pe parcurs comparații și dovezi semnificative. Ea îi pune în lumină pe Flavius Josephus, pe Homer și, mai ales, pe Herodot: din acesta din urmă, îl identifică fără echivoc pe Capul Soloeis,

"cel mai vestic punct din Libia, unde apune soarele",

cu ceea ce este astăzi Capul Juby, la doar 100 de kilometri de insula Ferteventura din Insulele Canare. De aici pornea marea rută preistorică spre est; vestigiile de tot felul, sculpturi arhaice și inscripții marchează acest traseu... În tradiția egipteană, există nenumărate aluzii la originile sale atlantice, chiar și în povestiri mitice precum *Povestea naufragiatului*. De asemenea, faraonii au fost în permanență preocupați să se situeze în timp și să se întoarcă la sursele civilizației egiptene pre-diluviene.

*"Cel mai prețios document este **Papirusul regal** de la Torino, care oferă o listă completă a regilor care au domnit în Egiptul de Sus și de Jos de la Menes până la Regatul Nou, cu durata fiecărei domnii. Înaintea acestei liste regale, primele coloane ale papirusului sunt consacrate preistoriei, adică domniilor care l-au precedat pe Menes... "Venerabilii Sherasu-Hor ("tovarășii lui Horus"), ani 23.200. Regele Menes" (total 36.620). Astfel, putem înțelege că Anticii își urmăresc preistoria până la 36.620 de ani înainte de Menes, iar dacă plasăm apariția acestui rege în momentul întemeierii Calendarului, adică în jurul anului 4240 î.Hr. înseamnă că originile se situează cu aproape 40.000 de ani înaintea erei noastre..."*

(R.A. Schwaller de Lubicz, *Le roi de la théocratie pharaonique*, p. 108-109).

Cu patruzeci de mii de ani înaintea erei noastre, cu alte cuvinte, din punct de vedere al ciclicității tradiționale, sfârșitul Epocii de Aur. În mod similar, Diodorus din Sicilia, referindu-se la mituri parțial pierdute, afirmă că zeii și eroii au condus mai întâi Egiptul timp de 18.000 de ani (ceea ce corespunde Epocii noastre de Argint), apoi regii umani timp de 15.000 de ani (Epoca noastră de Bronz), ceea ce face un total de 33.000 de ani. George Syncelle menționează 25 de cicluri *sothiene* de 1.461 de ani, adică 36.525 de ani. În sfârșit, Herodot vorbește de 340 de generații de regi și de mari preoți, delimitând o perioadă în care soarele:

"a schimbat de patru ori locul unde răsare în mod obișnuit", "a răsărit de două ori în

același punct în care apune acum și a apus de două ori în punctul în care răsare acum...".

Cuvinte ciudate pe care Schwaller de Lubicz le interpretează ca fiind trecerea punctului vernal de două ori în Berbec și de două ori în Balanță, ceea ce înseamnă un ciclu precesional și jumătate, adică aproximativ 38.880 de ani.

Și în acest caz, sinteza tradițiilor confirmă cronologia hindusă și caldeeană și atestă vechimea cunoștințelor faraonice, chiar dacă aceste cunoștințe au fost dobândite într-un cu totul alt loc decât Valea Nilului.

Încă o dată, ciclul *sothian* face ca anul "vag" de 365 de zile să coincidă cu anul siriatic de 365 1/4 de zile, la fiecare 1.460 de ani. Sirius este singura stea care permite efectuarea acestei măsurători, o constatare care a necesitat observare timp de mii de ani! Pentru magii egipteni, această stea dublă (al cărei companion pitic are o densitate de 53.000 de ori mai mare decât cea a apei!) juca rolul de soare central pentru sistemul stelar din care face parte și Soarele nostru.

Luptele lui Osiris și Set-Typhon simbolizează luptele purtate de omenire în Epocile de Argint și de Bronz împotriva forțelor Răului. Domnia lui Osiris corespunde civilizațiilor pre-diluviene; moartea și învierea sa, cataclismelor; iar domnia lui Horus, civilizației post-Atlantice. În perioada post-diluviană, adică în perioada istorică a Egiptului (punctul vernal în Taur), Soarele se afla în Leu în momentul răsăritului heliacal al lui Sirius: de aici și *garguile* în formă de leu de pe temple. Există, de asemenea, numeroase dovezi că înțelepții Egiptului știau despre precesiunea echinocțiilor și despre influența religioasă și socială a acesteia. De exemplu, "*Povestea profetică*", care datează din Vechiul Regat, îi vorbește regelui de atunci, Snefrou, prin vocea unui înțelept, despre criza gravă care va marca sfârșitul trecerii punctului *vernal* în constelația Taurului: anarhie, diverse nedreptăți, invazii... - până la venirea lui Amenemhet, primul rege al celei de-a XII-a dinastii, care va inaugura Epoca Berbecului, care va readuce pacea și stabilitatea regalității faraonice. În mod similar, trecerea de la Gemeni la Taur a fost marcată de revoluții și de jefuirea mormintelor spre sfârșitul celei de-a VI-a dinastii (4.123 î.Hr.).

Introducând perioadele *sothiaice* (răsăritul heliacal al lui Sothis, steaua Sinus), profesorul André Pochan a crezut că poate stabili definitiv începutul domniei primului faraon al Vechiului Regat, Menés, la 5.619 î.Hr.

Dacă luăm în considerare toate acestea, este ușor de înțeles de ce Egiptul a avut un sistem scris complet, un calendar precis, un cadastru elaborat, o organizare socială foarte evoluată și o religie complexă de îndată ce a apărut în perioada istorică, încă din dinastia a V-a sau a VI-a! Schwaller de Lubicz consideră că calendarul faraonic a fost instituit în anul 4.240 î.Hr, chiar la începutul Epocii Taurului. André Pochan îl datează cu peste 15.000 de ani în urmă !

"Ne luăm libertatea de a le reaminti, dacă nu de a-i învăța, că cele trei calendare folosite în Egiptul antic erau la fel de precise, dar mult mai inteligente aranjate decât actualul nostru calendar gregorian, a cărui structură barbară este demnă de popoarele din peșteri. Aceste trei calendare ne-au permis să restabilim, cu exactitate, cronologia egipteană de la Athothîs, fiul lui Mènes, adică din 5557 î.Hr. încoace".

(André Pochan, *L'énigme de la grande pyramide*, Laffont 1971, p. 184).

În ceea ce privește prestigioasele monumente împrăștiate de-a lungul văii Nilului, și în special piramidele din Giseh, nu vom adăuga aici noi comentarii personale la toate cele care au înflorit pe malurile lor. Studiile cele mai serioase ne-au convins că piramidele nu au fost niciodată construite altfel decât ca morminte și că ele nu datează din secolul al XXI-lea î.e.n., ci dintr-o perioadă mult mai veche (André Pochan datează Marea Piramidă din 4.800 î.e.n.). Piramidele sunt pre-diluviene.

Același lucru este valabil și pentru Sfînx, care, cu excepția capului, poartă urmele unei eroziuni severe a apei. Tradiția spune că, chiar și în timpul lui Kheops, vârsta sa era necunoscută și considerată considerabilă.

O altă tradiție preluată de René Guenon (*Formes traditionnelles et cycles cosmiques*) face

din Marea Piramidă, în mod simbolic, "mormântul lui Hermes" sau Henoch (Seyidna Idris). De fapt, în ordinea funcțiilor metafizice, Enoh sau Idris, gardianul Tradiției primordiale, este identificat cu Hermes sau Thoth. Există un simbolism polar atașat acestui fapt, în legătură cu tradiția întoarcerii în paradis a lui Seth, al treilea fiu al lui Adam și al Evei și tatăl lui Enoh. Marea Piramidă este un "munte sacru", o imagine a Muntelui Meru. O tradiție arabă atribuie construcția sa regelui antediluvian Surid. Și, de fapt, la fel ca și Heliopolis (din Egipt, Siria etc.), aceste orașe ale soarelui, au fost construite de Surid. Și aceste orașe ale soarelui, erau imagini ale "Pământului solar hiperborean", la fel cum piramidele, și în special cea cunoscută sub numele de Piramida lui Keops, erau imagini ale Axei Polare și fuseseră construite înainte de Potopul lui Noe pentru a fi, prin proporțiile lor, prin Numerele pe care le conțineau și prin simbolurile gravate pe ele, fixarea cunoștințelor voastre tradiționale de către preoții care știau că omenirea va intra în curând în Evul Mediu întunecat. Rezumând Tradiția Primordială, piramidele întruchipează în mod magnific misticismul și metafizica Numerelor: acele cicluri și ritmuri ale Lumii a Doua care ne leagă de divin și permit relația continuu vie dintre cosmosul mediu și macrosmos.

Deși au fost publicate multe fantezii pe această temă, un studiu riguros al monumentelor egiptene nu poate decât să-l uimească și să-l tulbure pe cercetător. De exemplu, piramidele sunt remarcabil de bine aliniate cu punctele cardinale, mai bine decât putem face noi astăzi: exact cu o precizie de 3 minute și 6 secunde! Meridianul lor este cel care traversează cele mai multe continente; de asemenea, el împarte pământul de la est și de la vest în două părți de suprafață egală! Perimetrul bazei Marii Piramide (921,60 m) se află exact la o jumătate de minut de meridianul Cairo, ceea ce dovedește că constructorii cunoșteau cu precizie dimensiunile Pământului. Panta Marii Piramide dă valoarea lui $\pi = 22/7$. Cu mai bine de patru milenii înaintea lui Arhimede, egiptenii au determinat valoarea lui π ! André Pochan a demonstrat că Marea Piramidă a fost folosită pentru a determina momentul exact al echinocțiilor, datorită ușoarei adâncituri a fețelor sale și a "fulgerului" care se producea atunci când soarele răsărea sau apunea în prelungirea exactă a planului lor.

Prietenul nostru François Dupuy-Pacherand, care este și membru al comitetului de redacție al revistei *Atlantis*, a publicat în această revistă numeroase studii despre monumentele egiptene și probleme conexe (în special în numerele 203, 217, 232, 242 și 268). El observă, de exemplu, că numărul π se găsește de un număr extraordinar de multe ori în Marea Piramidă și că măsurătorile efectuate cu cubitul egiptean (cel real, de 0,5236 m, nu cel inventat de Piazzzi Smith și abatele Moreux) arată:

"interacțiunile permanente dintre metru, sistemul de timp, măsurătorile lunare-pământene și acustica muzicală, în conformitate cu cele mai moderne formule ale astronomiei și fizicii".

Vorbind despre templul de la Karnak, el a concluzionat că:

"totul pare să indice urma unei sinteze incredibile a sistemului metric, a Numărului de Aur și a măsurării astronomice a timpului anual...".

(Atlantis nr. 203, septembrie-octombrie 1960, paginile 23 și 27).

"Pentru vechii astronomi, timpul și spațiul își răspundeau reciproc la nesfârșit, într-un angrenaj etern de Numere, din care globul nostru pământesc însuși oferea una dintre cheile fundamentale".

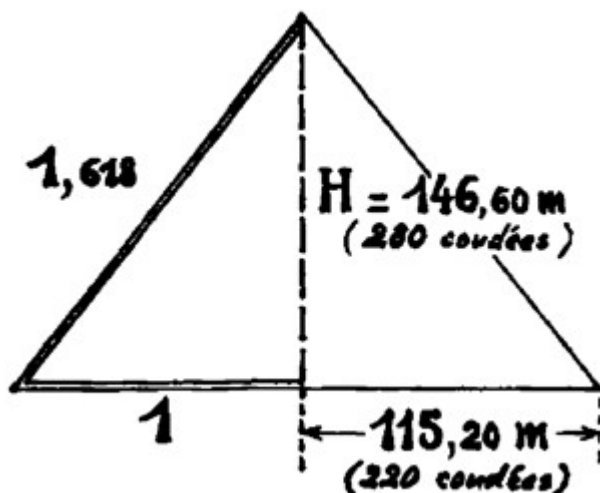
(Nr. 217, p. 322.)

"Cheia marii Piramide este a zece-milioana parte a sfertului unui meridian mediu al Pământului".

(Nr. 232, p. 100.)

Înălțimea Marii Piramide, 146,53 m, este a miliarda parte din distanța de la Pământ la

suprafața Soarelui în momentul periheliului (146,41 milioane km). Cosinusul unghiului de înclinare a fețelor sale este egal cu Numărul de Aur; 0,618. Perimetrul bazei sale este egal cu o circumferință a cărei rază este înălțimea sa: aceasta este soluția la pătratul cercului! Deoarece înălțimea este o miliardime din distanța Pământului față de Soare, perimetrul bazei este o miliardime din orbita Pământului !

Secțiunea ortogonală a Marii Piramide $146,60\text{ m} + 115,20\text{ m} = 261,80\text{ m}$, adică cifra de aur la pătrat înmulțită cu 100 m

François Dupuy-Pacherand a avut amabilitatea de a ne încredința o parte din notele sale inedite despre știința egipteană și ne-a permis să le transcriem aici. Dorim să-i mulțumim.

"În jurul anului 1956 am întâlnit la Clichy un medic bătrân, doctorul Funck-Hellet, la casa căruia am citit o scrisoare a lui Schwaller de Lubicz, care afirma expres: "Egiptenii cunoșteau metrul; am verificat acest lucru în mii de cazuri pe clădiri faraonice. Pe un zid datând din dinastia a III-a, există încă două linii pictate la exact un metru distanță" (Citat din memorie).

Teoria lui Schwaller:

"Cubitul regal egiptean, utilizat în majoritatea marilor monumente, este teoretic echivalent cu $0,5236\text{ m}$, ceea ce corespunde celei de-a șasea părți din $3,1416\text{ m}$. Cu alte cuvinte, un cerc cu o rază de un metru ar avea o extensie de $6,2832\text{ m}$, adică 12 coți regali egipteni. Cubitul faraonic ar pune astfel în relație constantă sistemul zecimal (metrul și jumătatea sa) cu numerele duodecimale și cu măsurarea cercului. Notă: Măsura oficială a cubitolui este recunoscută în prezent ca fiind cuprinsă între cele două numere $0,5235\text{ m}$ și $0,5240\text{ m}$ ".

*Ipoteza lui Schwaller de Lubicz ia în considerare o măsură care se situează exact între cei doi termeni amintiți (și care poate fi găsită în special în *Le problème des pyramides d'Egypte* de Ph. Lauer, Payot 1952. Trebuie adăugat că măsurarea bazată pe $0,5236\text{ m}$ nu este menționată de domnul Lauer, egiptologul însărcinat de guvern... Probabil că o găsește "jenantă"...).*

F. Dupuy-Pacherand face apoi referire la nr. 217 din *Atlantis* (mai-iunie 1963), care tratează relația dintre Numărul de Aur și Marea Piramidă, și mai precizează că:

"Cum măsurarea orizontului vizibil din vârful primitiv teoretic al Piramidei (înălțime $146,60\text{ m}$) corespunde unei distanțe de 43.200 m pe o linie meridiană nord-sud care trece prin centrul edificiului. Există, prin urmare, o corespondență impresionantă între această distanță măsurată în metri și cele 43.200 de secunde folosite pentru a estima "ziua solară medie" de 12 ore. "În plus, dacă împărțim înălțimea Marii Piramide (280 de coți) la totalul: latura bazei + înălțimea (adică $440 + 280 = 720$ de coți), obținem următorul raport curios:

$$\frac{280}{720} = \frac{42}{108} = 0,3888888888, \text{ etc.}$$

Este interesant să comparăm 280 și 720, și 42 și 108. Patruzeci și doi reprezintă numărul marilor cărți fundamentale ale zeului Thoth-Hermes, iar regatul egiptean a fost la un moment dat împărțit în 42 de provincii (sau "nomes"). Numărul 108 este una dintre cheile fundamentale ale tuturor tradițiilor antice (la rândul său, numărul lui Agni și al lotusului lunar budist, de exemplu). Înmulțit cu 2 (adică 216), este numărul Leului cabaliștilor, iar înmulțit cu 4 dă 432, care este același cu măsura orizontului Marii Piramide (43 200 de metri) și cu valoarea în ani a anumitor cicluri indiene și caldeene (în special 432 000 de ani).

Să revenim la raportul 0,388888. Dacă îl înmulțim cu o mie, rezultă 388,888... Aceasta este una dintre cele mai bune aproximări posibile pentru măsurarea distanței medii de la Pământ la Soare, dacă luăm ca unitate de măsură distanța medie de la Pământ la Lună. Aceasta este aproape echivalentă cu 384.400 de kilometri (o valoare mai precisă decât cei 384.000 km indicați adesea prin simplificare); pornind de la ipoteza indicată mai sus, obținem: 388,88888 X 384,400 = 149.488.888,88 km.

Astăzi tindem să plasăm distanța medie de la Pământ la Soare între 149.500.000 și 149.600.000 km. Prin urmare, diferența dintre calculul anterior și primul număr de mai sus (149.500.000 km) nu este egală cu diametrul Pământului (care este mai mare de 12.000 km).

Dacă ne dăm seama că numai raza solară este de aproape 700.000 km, putem spune că raportul 388,888 este o cheie admirabilă pentru măsurătorile medii ale sistemului solar, bazate pe distanțele dintre Pământ, Soare și Lună.

Să ne amintim pe scurt că distanța dintre două stele se măsoară teoretic de la centrul unuia dintre corpurile cerești la centrul celuilalt. O eroare de câteva sute de km în distanța medie de la Pământ la Soare este, prin urmare, suficient de mică pentru a însemna că nu ajungem nici măcar la suprafața Soarelui, pornind de la centrul său teoretic.

Ar trebui adăugat că la sfârșitul secolului trecut (între 1860 și 1900) era încă obișnuită atribuirea unei valori de 148 600 000 km distanței solare. În 1900, cu ajutorul a 18 observatoare internaționale și cu ajutorul imaginilor fotografice, s-a ajuns la o nouă valoare cuprinsă între 149.400.000 și 149.500.000 km. În ultimii ani, în urma unui Congres internațional de astronomie, a fost adoptată o distanță medie ceva mai mare (149.600.000 km), ceea ce face posibilă compararea anumitor rezultate noi.

Numărul obținut prin utilizarea unuia dintre rapoartele fundamentale preluate de la Marea Piramidă (adică 0,388888... x 1.000) oferă, prin urmare, o măsură astronomică perfect comparabilă cu cele descoperite (sau redescoperite?) în secolul actual. Rezultatul este cu atât mai interesant cu cât numărul 918 (vezi nr. 217 din "Atlantis") sugerează că anticii știau să calculeze distanța medie de la Pământ la Lună, în timp ce studiile metrologice contemporane relatează că evreii cunoșteau o măsură de capacitate (bath) care valora 38,88 litri (sau decimetri cubi). Zece "bath" reprezentau, așadar, o capacitate de 388,88 litri, iar această coincidență uimitoare sugerează că "bath" se baza simultan pe un raport derivat din metru (decimetrul cubic) și pe unul dintre ritmurile fundamentale ale Marii Piramide. Acesta din urmă reprezintă, de asemenea, cheile esențiale ale distanțelor dintre cele trei stele care guvernează legile vieții pe Pământ..... Ea ar fi putut fi transmisă de Moise, care a fost instruit în templele egiptene".

(F. Dupuy-Pacherand, note nepublicate din 11 martie 1972).

De fapt, cercetarea adevăratelor cunoștințe deținute de egipteni abia a început astăzi. Ceea ce știm despre ea plasează deja știința noastră contemporană pe locul care i se cuvine, nu în ceea ce privește cantitatea elementelor de cunoaștere, ci calitatea lor: cunoașterea antică era sintetică, totalizantă și constituia o gigantică Balanță între cele Trei Lumi.

"Egiptul antic nu avea o "religie", conform mărturiilor înregistrate de-a lungul a peste

patru mii de ani: era în întregime Religie în sensul său cel mai larg și mai pur..."

(RA. Schwaller de Lubicz, *Le roi de la théocratie pharaonique*, Flammarion 1961, pagina 12).

În lumina acestei semnificații primordiale (și etimologice) a religiei antice, formele religioase pe care le cunoaștem la sfârșitul ciclului nostru apar și ele singular de înguste, chiar dacă Legea iubirii din Revelația creștină posedă toate prerogativele primordiale... Din păcate, ea a trecut în mâinile oamenilor și, în timp ce încărcătura sa secretă, ezoterismul său, a degenerat în ocultism pentru unii, același ezoterism a fost evacuat de majoritatea credincioșilor, care au redus Revelația la un simplu moralism și la o teologie rațională care purtau germenii ateismului contemporan.

Același proces poate fi observat în întreaga Antichitate, mai ales în direcția idolatriei și a superstiției, ierarhia puterilor numite zei fiind din ce în ce mai mult răsturnată pe măsură ce civilizațiile post-diluviene se îndreptau spre sfârșitul lor, iar influența solară primordială a cedat locul forțelor sublunare și uneori chiar infernale.

Dar aceeași cunoaștere sintetică, al cărei aspect faraonic tocmai l-am menționat, același echilibru în perceperea (și utilizarea) celor trei Lumi, poate fi perceput cu diferite grade de acuitate în toate civilizațiile antice. Mai ales începând cu anii șazeci ai secolului al XX-lea, editura contemporană a cunoscut un adevărat apetit pentru publicațiile senzaționaliste, care cuprind ce e mai bun, dar din păcate și ce e mai rău, și care dezvăluie totuși, chiar dacă intenția primară a tuturor acestor autori nu este întotdeauna pur și simplu de a căuta adevărul, un aspect nou al istoriei lumii, de natură să spulbere "progresismul" liniștitor al manualelor noastre. Alături de numeroase presupuneri și interpretări aleatorii, această căutare a unor fapte neobișnuite din trecutul umanității a acumulat în zadar un corpus de prezumții și, ici și colo, de certitudini care aruncă o nouă lumină asupra presupusului "primitivism" al civilizațiilor antice și arată că **multe dintre descoperirile epocii moderne nu sunt, de fapt, decât niște redescoperiri.**

Hărțile lui Piri Reis de la începutul secolului al XVI-lea prezintă Atlantida, America, Antarctica, Labrador și Groenlanda. Groenlanda este reprezentată sub forma a trei insule: hărțile au fost, prin urmare, întocmite înainte de ultima glaciațiune Wurm III, acum mai bine de zece mii de ani! Fotografiiile aeriene ale câmpiei Nazca din Peru arată piste gigantice, perfect drepte, care se despart brusc la marginea platourilor, ca niște câmpuri de aterizare... De ce acest imens Trident de 300 m înălțime gravat pe coasta sudică a Peru? De ce, într-un mormânt chinezesc din secolul al IX-lea, se găsesc obiecte din bronz, de aluminiu care nu pot fi realizate decât cu ajutorul electricității? De ce mormintele egiptene pictate și gravate departe de lumina zilei nu poartă nici cea mai mică urmă de fum de la torțe sau lămpi cu ulei? Ce instrumente astronomice au fost folosite de constructorii Porții Soarelui de la Tiahuanaco pentru a determina revoluția anuală a planetei Venus, astfel încât aceasta să poată fi inclusă?

Și nimeni nu poate explica astăzi cum a reușit civilizația megalitică să construiască atât de multe structuri ciclopice - adesea formate din blocuri asamblate fără ciment sau goluri - din Irlanda până în Coreea, fără nicio urmă a uneltelor necesare sau a căilor de transport. Statui colosale din piatră pot fi găsite în America Centrală, la 130 de kilometri de cea mai apropiată carieră. Cele din Insula Paștelui cântăresc uneori 400 de tone. Marea piatră de la Baalbeck, perfect pătrată, depășește 2.000 de tone!

Tradițiile vorbesc de "*manas*" sau de forțe magice puse în acțiune de preoți. Și mulți cercetători încep să creadă că ridicarea masivă de *menhire*, *dolmeni* și *cromlechs* în punctele de intersecție a curenților telurici (cunoștințe transmise constructorilor de biserici din Evul Mediu) a avut ca scop valorificarea acestor forțe bioelectromagnetice: Iată o "religie" sintetică care știa că Energia reprezintă punctul de mijloc între Spirit, divin, și manifestarea materială, și că cel care poate folosi cele mai diverse forme ale acestor energii la sursa lor, inclusiv cele pe care știința modernă le ignoră sau nu le poate capta, este stăpânul lumii! ... Poate pentru că unele dintre civilizațiile din trecut au folosit în mod abuziv aceste puteri "naturale" (dar pentru noi "magice"), poate că, la fel ca și Atlantida, au ajuns să fie mâncate de molii...

Aceste enigme ale protoistoriei și ale istoriei timpurii - despre care am fi putut scrie aici un inventar care ar fi ocupat un capitol! - Unii au găsit o soluție comodă și la modă: cunoștințele

spirituale, magice, artistice și preștiințifice de care dau mărturie popoarele pre-diluviene și antice, inexplicabile pentru mulți dintre contemporanii noștri, printre popoarele lipsite de "tehnologie" în sensul modern al termenului, nu pot fi explicate decât prin intervenția unor inteligențe extraterestre, sau chiar "umaniste": acești "cosmonauți-instructori" ar fi fost Prometeu și Hermes ai strămoșilor noștri, presupuși a fi "sălbatici" și mai mult sau mai puțin "evoluati" din surse preumane sau paraumane.

Acest tip de invenție este deosebit de caracteristic epocii noastre apostaziate și *scientiste*: din moment ce postulatul transformismului este acceptat ca dogmă și din moment ce omul de ieri nu poate fi decât inferior omului de azi, găsim în "extraterestri" "imbolul" demiurgic, "*fiat lux*" convenabil pentru a explica apariția bruscă, în anumite perioade ale trecutului, a unor civilizații strălucite care au apărut "înarmate" ca Minerva de pe fruntea lui Zeus. Procedând astfel, credem că putem să-l eliminăm pe Dumnezeu și Tradiția voastră primordială. (Căci preocuparea majorității oamenilor de știință și a scriitorilor din zilele noastre pare să fie aceea de a înlătura orice preocupare de natură propriu-zis metafizică...) Dar ceea ce nu realizăm este că nu facem decât să deplasăm aceeași problemă metafizică: căci dacă acești "instructori" supraechipați tehnic ne-au instruit în trecut, cine i-a instruit atunci pe acești instructori? Este farsa oului și a găinii! Ce frumoasă ilustrare ne oferă acești scriitori a viciului fundamental al epocii noastre, care este acela de a dori să reducem totul de la ordinea spirituală la nivelul naturalist, "fantastic" sau tehnic!

Faptul că poate că există inteligențe para-umane în alte sisteme solare și că unele dintre acestea ar fi putut comunica cu noi în trecut, sau chiar astăzi, că până și "obiecte zburătoare neidentificate" ne vizitează atmosfera sunt lucruri pe care le credem și noi; dar refuzăm să le luăm în considerare din unghiul fenomenologic și "fantastic" al cugetătorilor noștri în căutare de senzații tari. Fie că ne place sau nu, originea este divină, sacră, iar "fantasticul" de astăzi nu este altceva decât moneda devalorizată a acestui aflux primordial. Această Revelație primordială este din belșug suficientă pentru a explica cunoașterea originară a umanității, așa cum știința tradițională a Timpului Calificat și a Ciclogiei explică din plin nașterea și dispariția succesivă a civilizațiilor. Cataclismele, pe de o parte, și distrugerile umane, pe de altă parte (**arderea deliberată a bibliotecilor din China și Egipt de către potenți geloși pe superioritatea predecesorilor lor**) explică și amnezia progresivă a umanității, una dintre consecințele căreia a fost reducerea scării temporale în cronologia biblică, crearea cosmosului și a omului fiind prezentată ca precedând cu doar câteva secole potopul lui Noe! Cunoaștem data "oficială" a "creației lumii", stabilită în secolul al XVII-lea de arhiepiscopul Ussher: 23 octombrie 4004 î.Hr. Este precizată chiar și ora: 9 dimineața!

În spatele acestei precizări pseudo-teologice, care a făcut să curgă cerneală în toate culorile, se ascunde amintirea unui alt "început" sau "reînceput": cel al umanității post-diluviene. Este cert că Paradisul biblic este rezultatul proiecției memoriei Paradisului primordial al Epocii de Aur pe cea a unui centru secundar situat în Asia Centrală, locul de dispersie al arienilor, din care aveau să se desprindă majoritatea popoarelor Antichității.

René Guenon a observat că cuvântul sanscrit *Paradesha* are sensul primar de "regiune supremă" și sensul secundar de "regiune îndepărtată". Eden în sumeriană înseamnă "platou, stepă". Willy și Marcel Brou sugerează în *Le Secret d'Adam* că cele patru râuri ale Paradisului ar putea fi Calea Lactee, care se împarte de o parte și de alta a brațului său unic în două râuri de două ori, în apropierea constelațiilor Cassiopeia și Sagittarius (centrul fizic al galaxiei). Geneza II, 10:

"Un râu a ieșit din Eden pentru a uda Grădina și de acolo s-a împărțit pentru a forma patru capete..." (Pishon, Gihon, Tigru, Eufrat).

Și tot aceiași autori propun și o identificare geografică, un loc privilegiat, situat în mod ciudat pe aceeași paralelă cu acest "nod metafizic" al lumii pe care sunt piramidele de la Giseh: latitudinea 30° (exact 29° 58' 51" nord).

«Trebuie deci să căutăm o configurație geografică pe Pământ care să se suprapună peste modelul ceresc evocat în Geneză. Iar lucrul extraordinar este că ea există de fapt, cu o concordanță

totală, în cel mai înalt punct al globului! Este logic, de fapt, ca Pomul Vieții din centrul Grădinii să fie plantat în cel mai înalt punct al Pământului, nu numai pentru că este cel mai singular din punct de vedere orografic, ci și pentru că este cel mai apropiat, prin extensia sa imaterială, de imaginea sa cerească inversată. Așadar, Pomul Vieții nu putea fi amplasat decât în Tibet, "acoperișul lumii". "Platoul Edenului" a fost așadar situat la est de Sumer, unde a început tradiția biblică. Două râuri gigantice și sacre - ele sunt sacre și astăzi - curgeau din el spre est: Gangele și afluentul său Brahmaputra; alte două râuri făceau același lucru spre vest: Indus și principalul său afluent, Sutledj, care curge din lacul Manasarovar din Tibet (acest lac sacru, aflat la 5.600 de metri altitudine, este un important loc de cult și pelerinaj hindus). El se află la poalele Muntelui Kailas, "tronul lui Civa"). Numele râurilor date în Biblie sunt în mod deliberat anormale, deoarece, în timp ce Tigrul și Eufratul sunt clar identificabile și curg din Caucaz, Gihon înconjoară "toată țara lui Cuș" și nu poate fi decât Nilul superior, ceea ce face ca identificarea geografică să fie în mod deliberat insolubilă. Într-un fel, aceasta este o ghicitoare ezoterică cu un înțeles ascuns care este probabil și mai bogat...».

(Willy și Marcel Brou, *Le secret d'Adam*, Office international de Librairie, Bruxelles 1971, p. 159).

Și aceiași autori au subliniat că distanța care separă Giseh de muntele Kailas, de unde izvorăsc aceste patru râuri, 4.961 km, este exact a șaptea parte din lungimea acestei paralele de 30°! Dacă acest loc înalt din Tibet ar fi "identificat" ca fiind Edenul biblic, nu am avea Paradisul primordial, ci una dintre imaginile sale, una dintre corespondențele sale ulterioare și ultima până în prezent stabilită de "zei" pentru uzul oamenilor din ultima Epocă a Ciclului. Poate că a fost întemeiat cu ocazia unei Revelații pre-diluviene de către înțelepții din țara *uigură* stabilită în Asia Centrală și Orientală după scufundarea lui Mu... Poate că acest centru spiritual este rezultatul fuziunii influențelor din Hyperborea și Mu, la fel ca Tula atlanteană de la sfârșitul Epocii de Argint... Atunci când studiem cele mai vechi texte vedice și sufi, devine clar că patria originală a arienilor, creată de "zeul Luminii", țara în care s-a născut simbolic Zarathustra și unde regele solar Yima l-a întâlnit pe Ahura Mazda, se află în nordul îndepărtat. O tradiție relatează chiar că Yima a fost avertizat de apropierea unor "iarni fatale" (Vendîdād II, 20). Aceași referire o găsim în tradiția chineză la regiunea originală a Nordului, la muntele său sacru (Hu Ling) pe care împăratul Mu a fost nevoit să-l părăsească, avertizat de o viitoare bulversare climatică.

Acest ultim "restart" al ciclului umanității, începutul celei de-a patra epoci, Kali Yuga, Epoca de Fier, amintește în mod analogic de Paradisul primordial. Și poate că acest munte Kailas și acest lac Manasarovar sunt "urmele", "porțile" (bine închise) ale acestui Agharta, unde locuiește în mod mitic (și poate chiar real) acest Rege al Lumii, care este poate Manu al ciclului nostru și care, invizibil și prezent, stă "în rezervă" pentru evenimentele escatologice de la sfârșitul ciclului... Desigur, sunt o mulțime de "poate", dar noi preferăm să afirmăm doar ceea ce suntem siguri și este permis să sugerăm ipoteze alături de certitudini.

În aceste începuturi ale istoriei, în primele secole ale epocii fierului, se regăsește bipolaritatea esențială care a prezidat așezarea civilizațiilor epocii bronzului și, în special, a Atlantidei: fuziunea unor populații încă majoritar adamice, de origine boreală, cu altele în care predomină filiațiile preadamice. În mod similar, devine evidentă opoziția sau complementaritatea religiilor predominant solare, majoritatea indo-europene, cu religiile lunare, mai îndepărtate de Revelația originală. Acest dublu aflus recapitulator, amestecat la sfârșitul Ciclului, nu face decât să reamintească progresia de la Epoca de Aur Solară la Epoca de Argint Lunară (nașterea cultului Mamei Pământ) și apoi la Epoca de Bronz, sau Epoca de Cupru Venusiană (cuprul fiind metalul lui Venus). În ceea ce privește simbolistica generală, Marea Zeiță din majoritatea tradițiilor, zeița Cuvântului Solar, a luat mai întâi chipul pur lunar al lui Demeter, al Mamei Pământ, înainte de a deveni Afrodita, Ishtar sau Isis, Soția, al cărei cult era adesea senzual și amestecat cu magie inferioară. Pentru sumerieni, zeul creator și demiurg nu era Cuvântul Solar, ci zeul masculin Sin, Luna, "tatăl" Soarelui și al lui Venus.

În același mod, zeii civilizațiilor succesive ilustrează această tranziție de la elementele

"masculine", Aerul și Focul, de la origini, la elementele "feminine", Pământul și Apa, din epocile ulterioare. În mitologia iraniană, Chronos, regele Epocii de Aur, este înlocuit de un zeu acvatic, asemănător lui Poseidon din Atlantida, al cărui simbol animal, calul, este legat în mod tradițional de elementul lichid. În mod similar, aruncarea "primului soare" în ocean de către Quetzalcoalt, Thoth-Hermes și Osiris din America precolumbiană, exprimă această trecere de la zeul Soare la divinități telurice și maritime.

Știm că acest dualism se reflectă în cele două "porți solstițiale" ale zodiacului: Capricornul, "poarta zeilor", și Racul, "poarta oamenilor" sau "a strămoșilor", cunoscută în tradiția hindusă și sub numele de "calea Mamei". În mod similar, civilizațiile de origine nordico-ariană practicau incinerarea morților (Foc) sau expunerea la vulturi (Aer), în timp ce civilizațiile "sudice" marcate de cultele telurice practicau și încă mai practică înmormântarea (Pământ).

Dominația șarpelui Python de către hiperboreanul Apollo are, printre altele, virtutea de a exprima supremația elementului nordic doric, al Greciei, asupra stratului său pelasgic, a cultului solar asupra cultelor telurice, ale căror expresii decadente ar fi, după cel al lui Demetra, cele ale Afroditei și ale lui Dionysos. Mitul lui Prometeu, legat ciclic de colonizarea Atlantidei de către "uriașii" născuți din încrucișarea filonului adamic și a filonului preuman, adică trecerea de la Era Soarelui la Era Lunii, exprimă perfect pierderea și dureroasa recucerire a Focului original. Atunci s-au dezlănțuit forțele elementale, răsturnând rasa divină Aesir din Epoca de Aur. Focului celest al Nordului i-a succedat focul teluric al Sudului. Revolta "titanică" din Atlantida, care a culminat cu "Ragna-Rok" (amurgul zeilor), a început apoi Epoca Întunecată sau a Fierului, pe care numai eroii "solari" precum Hercule, Tezeu, Galaad, Perceval și Mihail au reușit să o mențină într-o relativă dependență de Tradiția Primordială înainte de întruparea și sacrificiul deplin al Cuvântului Solar.

În plus, ar fi greșit să credem că involuția civilizațiilor ia doar forma barbariei. Dimpotrivă, ele pierd mai des în moliciune efeminată.

"Când o civilizație atinge un grad prea mare de rafinament, acest lucru se datorează adesea predominanței sentimentelor lunare asupra purității cultului solar inițial. Creta, Fenicia și apoi Cartagina au fost toate distruse de barbari... O soartă identică avea să aibă Montezuma și imperiul său, care, încremenit într-o deviere lunară și chthoniană, așteptau tradițional de secole pe Mesia cel Alb, care să readucă Cuvântul pierdut de strămoși..."

(Jacques Duchaussoy, *A la recherche de ta Parole perdue*. Omnium Littéraire 1972, p. 201).

Diferitele "straturi" ale mitologiei grecești sunt hiperboreene - solar, lunar și chthonian, apoi eroic. În secolele al VII-lea și al VI-lea î.Hr. elementele "femenine" revin odată cu cultul lui Dionisos, cu răzbunarea orgoliului asupra impasibilității apolinice și cu preponderența formelor ioniene și corintice, mai senzuale, asupra formelor doriene, esențialmente masculine și spirituale. Vedem cât de necesar este să ne întoarcem în trecut, și în acea realitate esențială a trecutului care este mitul, pentru a califica cu adevărat această Epocă a Fierului, al cărei sfârșit tulbure îl cunoaștem noi înșine doar. Nu facem decât să schițăm o evoluție care este admirabil exprimată în partea a doua a lucrării lui Julius Evola, *Révolte contre le monde moderne* (Editions de l'Homme, Montreal și Bruxelles, 1972).

De fapt, prin intermediul Hyperboreanului Apollo, Tezeu, Hercule și cele douăsprezece munci "reîntregitoare" ale sale, prin Grădina Hesperidelor, Iason și Lâna de Aur, Insulele Norocoase, prin misterele eleusiene de origine celtică, întreaga Antichitate este legată, fie pe o rută nordică, fie pe o rută vestică și atlantică, de Lumina originilor. Mai târziu, prin veșmântul creștin, Compostela și Mont Saint-Michel au ajuns să reprezinte "mormintele soarelui", monumentele votive ridicate în memoria Grădinii pierdute a Hesperidelor, Insulele Norocoase, marea insulă scufundată din care își au originea religia și știința druidilor.

Această civilizație druidică este deosebit de reprezentativă pentru forma orală a Tradiției.

"Scrișul nu exista încă pentru oamenii care au trăit în această perioadă a evoluției speciei noastre; mai degrabă, obiceiurile și legile pe care le numim "tradiționale" erau cele care le

reglementau existența...

Cei care au supraviețuit potopului și urmașii lor au fost lipsiți, timp de multe secole, de ajutorul literelor..."

(Platon, Legile și Timeu).

Civilizațiile cu o vechime mai mică de 12.000 de ani s-au format toate pe resturile civilizațiilor anterioare; pretutindeni găsim, împrăștiate pe întreg Pământul, urmele unei forme comune de scriere, din care "inventarea scrisului" în mileniul IV î.Hr. nu a fost decât o fixare parțială, mai ales că facultățile mentale ale omului pentru memorare se diminuaseră considerabil. Runele derivă din figura constelațiilor; originea scrierii este cerul înstelat; astrologia și limbajul scris au aceeași origine.

"Departe de a fi împrumutate din caracterele grecești antice sau imitate din feniciene, așa cum repetă manualele și enciclopediile, runele sunt strămoșii și modelele lor îndepărtate".

(R.M. Gattefossé, Les sages écritures, Derain 1945, p. 139).

În perspectiva ciclică și involutivă generală a umanității, cucerirea succesivă a focului, a roții, a scripetelui, a aburului și apoi a electricității nu reprezintă un progres propriu-zis, ci un efect compensatoriu progresiv, având în vedere pierderea progresivă a prerogativelor sale spirituale și a puterilor pe care acestea le confereau asupra materiei, fără a avea nevoie de unelte. Pe măsură ce se îndepărtează tot mai mult de sursa sa spirituală, umanitatea se "solidifică", se "materializează" și caută în cucerirea puterilor tehnice memoria puterilor naturale pierdute. Setea de cucerire și de dominație este un aspect al acestei nostalgii și angoase. Cu cât conjugăm mai puțin verbul a fi, cu atât mai mult conjugăm verbul a avea. Toți oamenii care au năvălit de la potopul lui Noe încoace, acești invadatori succesivi, sciți, arieni, acadieni, hicsos, celți, perși, germani, mongoli, arabi, europeni etc., nu sunt mânați doar de setea de cucerire și de pradă. Împinși de imperative fizice (schimbări climatice, foamete, cutremure etc.), ei sunt mânați și de o nostalgie inconștientă și permanentă: a Cuvântului pierdut și a Unității pierdute a Umanității pe care, chiar și în sânge, o caută cu stângăcie.

Și ce religie, la nașterea ei, nu se pretinde a fi și "catolică", adică universală? Din păcate, niciuna dintre ele nu vrea să admită că și celelalte pot fi. Iar ceea ce ar trebui să unească dezbină în mod tragic...

Astăzi, această unitate aproape că s-a realizat, dar în plictiseala globală a unei tehnocrații atotputernice și în nivelarea sub-spirituală în jos. (Fără a aduce atingere, din păcate, monstruoasei inegalități sociale și financiare.) Dar, an de an, chiar în mijlocul acestei nivelări, oamenii se trezesc din visul luciferic al "confortului", al "puterii" și al "progresului" și își dau seama, printr-o revărsare din ce în ce mai mare de devotament arheologic sau scriptural, că unitatea pe care unii ar vrea să o realizeze prin tirania "maselor", înainte de a fi în fața noastră, se află în adâncul acestui trecut care începe să trăiască din nou. Această resurgență a unei părți din adevărata istorie a Umanității noastre la care asistăm este un semn prețios al desăvârșirii Ciclului nostru și o invitație, pentru cei mai lucizi, de a grăbi această imensă și fecundă operă de renaștere spirituală, individuală și fraternă în același timp, în plină decadentă colectivă.

10. Ciclologia vârstei de fier

Pe măsură ce ne îndreptăm spre sfârșitul ciclului umanității, prin efectele acestei solidificări spirituale pe care o reprezintă recredibilizarea, ni se prezintă date din ce în ce mai precise și mai numeroase, care ne permit să verificăm că legile aritmetice ale Timpului Calificat se aplică istoriei omenirii ca și cursului planetelor sau istoriei Pământului. Evul Mediu creștin a știut să mențină vie această tradiție imemorabilă, tradiție peste care cartezianismul și așa-numitele "iluminisme" ale secolului al XIX-lea au aruncat un vâl de ignoranță și batjocură.

În secolul al XVIII-lea, Jean Trithème, care i-a inspirat pe rozicrucieni, a încercat deja să restabilească tradiția ciclurilor istorice în *Traité des causes secondes*. Pierre Turrel, filozof,

matematician și astrolog, a dat data Revoluției, 1789, în 1531, în cartea sa *La Période*, adică sfârșitul lumii care conține dispoziția lucrurilor terestre prin virtutea și influența corpurilor cerești. Apoi, în secolul trecut și la începutul acestuia, o serie de cercetători s-au apucat să reconstruiască aceste cunoștințe: aveau totul de redescoperit și ar trebui să le reproșăm mai puțin imperfecțiunile sau erorile lor, cât să le aducem un omagiu îndrăzelii, antiîncrăderii și răbdării lor. Să cităm școala belgiană:

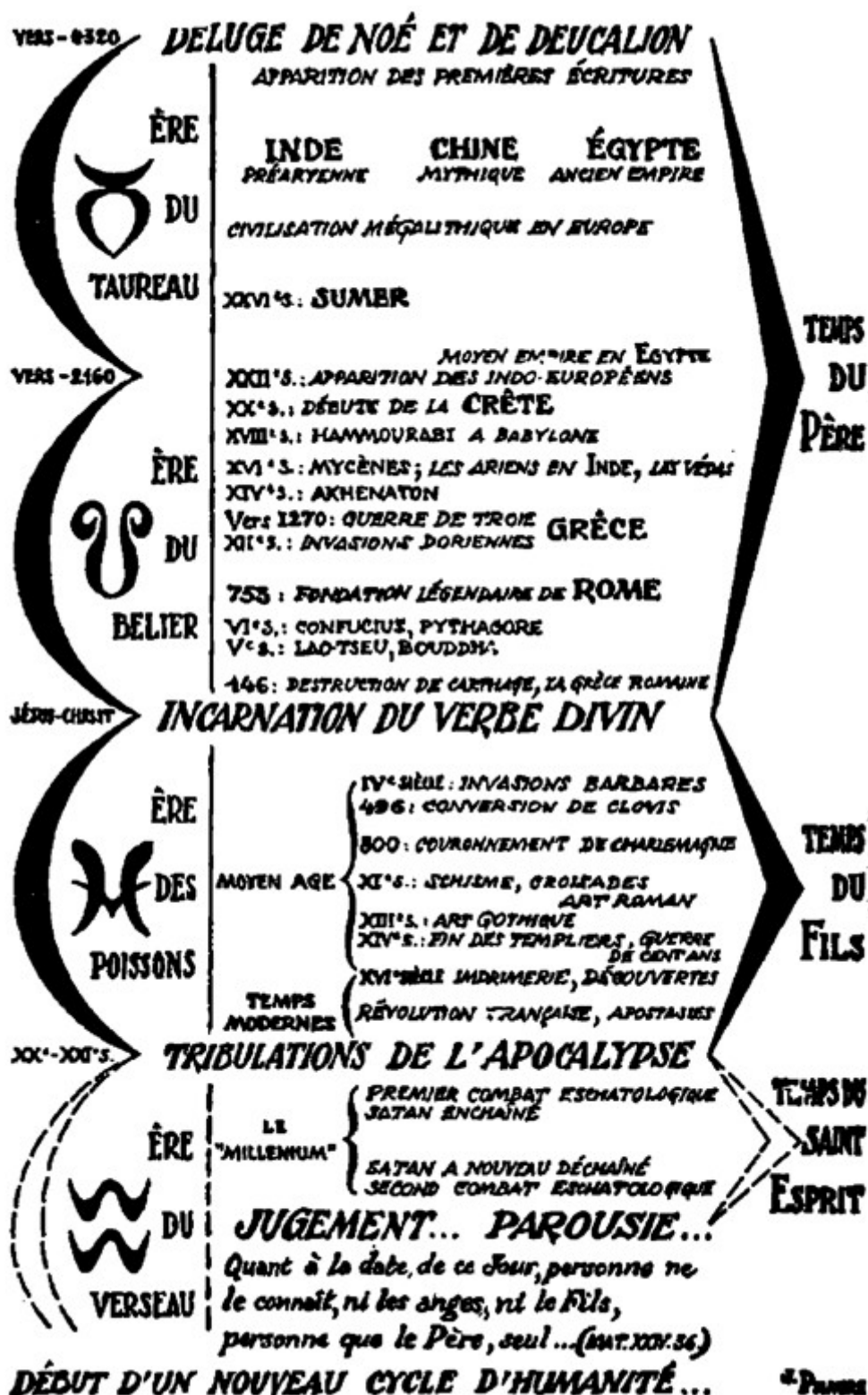
Rémy Brick (1819-1870): *L'Humanité, son développement et sa durée* (1866); discipolul său, colonelul Milliard: *Le destin de l'Allemagne* (1918); Charles Lagrange (1851-1932), membru al Academiei din Belgia, director al Observatorului din Uccle; *La mathématique de l'Histoire, les leçons de la parole de Dieu* etc. În Franța, Benloew: *Les lois de l'Histoire* (1881). În Germania, profesorul Lorenz. În Italia, Giuseppe Ferrari. În Elveția, baronul Von Reichenbach: *Historionomie* (1924); K.E. Krafft: *Traité d'astro-biologie* (1939). În Rusia, profesorul Moschkow. Apoi, bineînțeles, René Guenon, principalul restaurator al tradiției ciclurilor Timpului calificat în secolul nostru. Iar printre contemporanii francezi citați pe larg în această carte: Raoul Auclair: *Le livre des cycles* (Portes de France, 1947), *La fin des Temps ou le nouveau livre des cycles* (Fayard, 1973); André Guerrin: *Cyclologie universelle* (La Colombe, 1961); Gaston Georgel: *Les rythmes dans l'Histoire, Les quatre Ages de l'humanité* (Servir, Besançon, 1947 și 1949) și *L'Ere future et le mouvement de l'Histoire* (La Colombe, 1956); Michel Helmer; *Les siècles et les jours* (Publication annuelle, Marseille).

Notele care urmează și încheie acest capitol se doresc a fi doar exemple într-un domeniu extrem de vast și abia explorat.

Graficele noastre de la paginile 30 și 263 arată legea succesiunii celor patru epoci ale aurului, argintului, bronzului și fierului, care, în ordinea descrescătoare a duratei conform *Tetraktys* lui Pitagora (4-3-2-1), împart ciclul uman total de 64.800 de ani. Astfel, Epoca de Aur corespunde Paradisului primordial, Epoca de Argint și Epoca de Bronz Protoistoriei și, în sfârșit, Epoca de Fier corespunde Istoriei, de la Potopul lui Noe până la tribulațiile Apocalipsei. Tabelul de mai jos este un fel de mărire a părții inferioare a diagramei generale și acoperă întreaga Epocă a Patra și Era care va veni "în afara Ciclului"; el acoperă deci cele trei Ere ale Taurului, Berbecului și Peștilor, care alcătuiesc Epoca de Fier de 6.480 de ani, a zecea parte a întregului Ciclu, dar arată în linii punctate și "Mileniul" - Era Vărsătorului, a cărei durată nimeni nu o poate cunoaște. Conform numeroaselor verificări încrucișate pe care le-am făcut de-a lungul anilor cu cele mai diverse tradiții - dar luând întotdeauna în considerare în primul rând escatologia creștină - am ajuns la următoarele concluzii: pe de o parte, cel puțin începutul Erei zodiacale a Vărsătorului coincide cu "Mileniul" din Apocalipsa Sfântului Ioan ("Mileniul" înseamnă în mod simbolic "plinătate" și nu indică în niciun caz durata acestui "Timp de așteptare", care este pecetluit, întrucât "până și îngerii" nu cunosc momentul celei de-a doua veniri a lui Hristos, care va încheia definitiv Ciclul actual); pe de altă parte, ansamblul Erelor Taurului și Berbecului, apoi Era Peștilor și, în sfârșit, această Eră de o mie de ani a Vărsătorului, alcătuiesc cele trei "timpuri" tradiționale și succesive ale Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, conform unei învățături fundamentale a ezoterismului creștin ilustrat în special de Ioachim de Flora și de Dante, și magnific confirmat de puțin peste un secol de revelațiile pauline. Potrivit acestei învățături, "Timpul Spiritului" sau al lui Cristos Rege va fi cel care va urma sfârșitului Epocii Peștilor sau "Timpului Fiului", după tribulațiile Apocalipsei de la sfârșitul secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea: în timpul acestui "Timp al Spiritului", omenirea, "filtrată" și purificată de încercarea divină, se va pregăti pentru cea de-a doua venire; va fi timpul de așteptare a *Parusiei* și a Judecății de Apoi.

Observăm în tabelul nostru despre Epoca a Patra că Antichitatea, de la Potopul lui Noe până la Hristos, se întinde pe două ere precesionale, adică 4.320 de ani. Acest număr 4 320 (precum și multiplii și submultiplii săi cu 10) este frecvent utilizat în ciclicologia tradițională: un ciclu fundamental în tradiția sumeriană durează 432 000 de ani; în plus, o jumătate de zi de rotație a Pământului, adică 12 ore, cuprinde 43 200 de secunde; în sfârșit, $4\,320 = 360 \times 12$, adică numărul de grade ale circumferinței înmulțit cu numărul de semne zodiacale, operație simbolică legată de

împărțirea geometrică a cercului.

Imaginea generală a Epocii a patra și a sfârșitului ciclului

Datele indicate în tabelul nostru pentru delimitarea cronologică a diferitelor ere zodiacale sunt, evident, doar repere, deoarece trecerea punctului vernal de la o constelație la alta este progresivă. Totuși, dacă le luăm ca medii, putem presupune că Era Peștilor era în desfășurare de aproximativ un secol când Cuvântul s-a întrupat în Isus. Ținând cont de acest lucru și având în vedere că fiecare eră zodiacală începe în jurul a 4.500 î.Hr. și, respectiv, 2.300 î.Hr. și 150 î.Hr., le

putem descrie pe cele trei în felul următor:

- Era Taurului: ciclu profetic și inițiativ, predominant oriental (China, India, Caldeea, Egipt).
- Era Berbecului: ciclu sacerdotal, predominant ebraic și greco-roman.
- Epoca Peștilor: ciclu imperial și regal: Imperiul Roman, imperiile și regatele europene, care se încheie în jurul secolului al XIX-lea cu apariția revoluționară a dictaturilor și democrațiilor "populare".

De asemenea, trebuie remarcat faptul că perioada acoperită de tabelul nostru se întinde pe aproximativ șapte milenii. Septenarul este una dintre figurile fundamentale în simbolistica Timpului și a Spațiului:

- 3 (divinul) + 4 (manifestarea sensibilă) = 7.
- 6 (Creația, realizată în șase "Zile") + 1 (Dumnezeu cel Unic) = 7.
- 6 (cele șase direcții ale Spațiului, ale Creației) + 1 (Centrul divin de la care "pornește" Creația) = 7.

O aluzie la împărțirea Istoriei în șapte perioade (a șaptea corespunde sfârșitului lumii) poate fi găsită în aproape toate tradițiile, în special în cele trei religii care descind din Avraam: iudaismul, creștinismul și islamul. Aceste șapte perioade corespund celor șapte "Zile" din Geneză. *Scriptura* ne spune că:

"o zi este pentru Dumnezeu ca o mie de ani, iar o mie de ani ca o zi...".

Prin urmare, trebuie să luăm în considerare o perioadă de șapte mii de ani. Și, într-adevăr, dacă adăugăm la cei 4.000 de ani ai Antichității cei 2.000 de ani ai Epocii Creștine și Mileniul care va veni, anunțat în *Apocalipsa Sfântului Ioan*, obținem succesiunea noastră de șaptezeci de secole (o durată foarte apropiată de Kali-Yuga), care este într-un fel schița generală a Epocii a Patra și a sfârșitului vostru.

Obținem astfel o cifră ritmică (4-2-1) foarte apropiată de "cheia" obsedantă care ne este dată în *apocalipsele* lui Daniel și ale Sfântului Ioan: o bătaie, două bătăi și jumătatea voastră de bătaie, ceea ce face un total de trei "bătăi" și jumătate, adică jumătate din șapte. Un "timp" în Daniel echivalează deci cu o eră precesională.

Dar oracolul profetului are și un alt sens, strâns legat de acesta: un timp, două ori și jumătate de timp sunt tot trei ani și jumătate: 42 de luni, 1260 de zile (durata pe care Sfântul Ioan o atribuie în mod expres "Necazului cel mare" care va veni). Or, dacă 1.260 de zile corespund la trei ani și jumătate, atunci dublul acestui număr, 2.520 de zile, corespunde la șapte. Iar 2.520 este exact lungimea în ani a ciclului tradițional cunoscut sub numele de ciclul Daniel. Căci un "timp" reprezintă, de asemenea, un "an de ani", adică 360 de ani. O perioadă, două perioade și o jumătate de perioadă reprezintă așadar $360 \times 7 = 2.520$, ciclul lui Daniel.

Toate acestea erau foarte dispersate și vagi în lucrările exegetice din trecut. Îi mulțumim lui Raoul Auclair pentru că ne-a lămurit. Acest om este un exemplu viu a ceea ce poate face credința (fervent creștină și catolică) în slujba celui mai riguros hermetism, lipsit de orice urmă de ocultism.

Începutul ciclului lui Daniel (care corespunde cu începutul lungului necaz al poporului evreu) este marcat în *Evangelia după Sfântul Luca* (XXI, 24) de :

"Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până la împlinirea timpului neamurilor...".

Iată de ce Raoul Auclair numește această perioadă "Timpul Neamurilor":

"un ciclu iudeo-creștin a cărui cheie este Israelul".

În raport cu Israel sunt definite "neamurile", al căror "timp" începe cu căderea Ierusalimului (597), cu incendierea Templului și cu deportarea evreilor în Babilon în 587 î.Hr. Aici:

"a început căderea lui Israel, aici a început ridicarea Neamurilor".

Dacă luăm ca origine a ciclului lui Daniel data pe care el ne-o dă ca fiind cea a visului lui Nabucodonosor, al doilea an al domniei sale, 603 î.Hr. ajungem la o concluzie tulburătoare: sfârșitul ciclului "cade" exact în anul 1917 (Primul Război Mondial, Revoluția Rusă, Fatima și Declarația Balfour care decide revenirea Israelului în Palestina). De fapt, de la 603 î.Hr. până în 1917, sunt 2.520 de ani. Aceasta este o aplicare deosebit de izbitoare a ciclicității tradiționale. (A se vedea tabelul de la pagina 160.)

Mai mult, dacă numărăm zilele dintre începutul Erei Peștilor și octombrie 1917 (Revoluția Rusă), găsim 700.000 de zile!

Să examinăm acum conținutul acestui ciclu de 2.520 de ani: Ciclul lui Daniel, reprezentat simbolic prin visul statuii cu capul de aur, cu pieptul și brațele de argint, cu pânțele și coapsele de bronz și picioarele de fier, are, după cum știm, următoarea semnificație:

- capul de aur: monarhia babiloniană ;
- pieptul și brațele de argint; imperiul Medo-Persan;
- pântecul și coapsele de bronz: imperiul grec;
- picioarele de fier: imperiul roman.

Picioarele statuii, realizate din piatră și lut, reprezintă cele zece regate, cele zece națiuni care au apărut din Imperiul Roman după căderea acestuia, dintre care prima a fost Franța creștină și monarhică la botezul lui Clovis în 496.

Iar când precizăm durata acestor imperii și regate, regăsim din nou modelul unei perioade, două perioade, o jumătate de perioadă; sub forma dublată de unu, doi și patru:

- 360 de ani pentru imperiile babilonian, persan și grec.
- $360 \times 2 = 720$ de ani pentru Imperiul Roman.
- $360 \times 4 = 1440$ de ani pentru timpul Națiunilor.

Între căderea Romei (476) și Primul Război Mondial sunt, de fapt, 1.440 de ani. "Națiunile" sunt, așadar, picioarele de fier și de lut ale statuii care i-a apărut lui Nabucodonosor în vis și care sunt lovite de această "piatră" misterioasă care devine un mare munte și umple întregul Pământ: "Împărăția", domnia lui Hristos Regele promisă pentru sfârșitul Timpului. În acest secol XX, trăim sfârșitul timpului Națiunilor și evenimentele escatologice care sunt preludiul "Mileniului" ce va urma sfârșitului ciclului uman propriu-zis.

Într-adevăr, fiecare ciclu, sau fiecare parte importantă a unui ciclu, începe și se termină în "noapte", o reflectare și o corespondență a mării nopți a Genezei. Iată de ce acești 1440 de ani ai Timpului Națiunilor încep în întunericul barbar al secolului al V-lea (când s-a născut monarhia franceză) și se termină în întunericul acestei noi barbarii care este epoca noastră de mândrie apostată și tehnologie dezorientată.

De la acest sfârșit al ciclului lui Daniel, de la acest sfârșit al timpului Neamurilor, al Națiunilor, din 1917, încep cu adevărat timpurile Sfârșitului, pe care le vom studia în capitolul IX. Dar să continuăm să observăm ritmurile timpului și să vedem dacă misticismul Numerelor nu luminează sau nu califică "articulațiile" Istoriei. În treacăt fie spus, să observăm că multe cicluri monarhice sau imperiale se înscriu într-o diviziune exactă a ciclurilor precesionale. Imperiul chinez, de exemplu, a durat o perioadă precesională de 2.160 de ani, de la Che-Houang-Ti, care a unificat Imperiul Celest în 221 î.Hr. până la începutul secolului XXI (Revoluția chineză din 1912, invazia japoneză din 1937, instaurarea comunismului în 1947). Din 496, când Clovis a fost botezat la Reims și a fost fondată monarhia franceză, până în 1792, când a fost abolită, sunt exact 1.296 de ani, a zecea parte a Anului Mare și a douăzecea parte a ciclului precesional de 25.920 de ani. În fine, ca un ultim exemplu, guvernul Franței a fost stabilit la Versailles din 1681 până în 1789, adică timp de exact 108 ani, a douăzecea parte a Epocii Zodiacale de 2.160 de ani...

Știm, de asemenea, că principiul fundamental cunoscut sub numele de "Legea celor patru

vârste", care constă în împărțirea unui ciclu al umanității în patru perioade de durată descrescătoare, proporțional cu elementele constitutive ale *Tetraktys*-ului pitagoreic, este aplicabil prin analogie tuturor ciclurilor de durată mai scurtă și că perioadele determinate de aceste diviziuni sunt ele însele calificate, într-un mod mai mult sau mai puțin relativ, de simbolismul "degresiv" al metalelor corespunzătoare: Astfel, putem împărți cei 6.480 de ani ai epocii fierului în patru perioade, conform proporției 4-3-2-1, așa cum se arată în tabelul alăturat. Vedem imediat că cea de-a treia epocă corespunde Evului Mediu al nostru, iar cea de-a patra - care este, pe scurt, "Epoca de Fier a Epocii Fierului" - corespunde exact Timpurilor Moderne.

Propunem două scări, una în care Kali Yuga începe exact cu 4.320 de ani înainte de Era Creștină, astfel încât Epoca Peștilor nu se încheie decât în secolul XXII; iar cealaltă, decalată cu o sută de ani în trecut, astfel încât Ciclul se încheie în primii ani ai secolului XXI. Ambele sunt revelatoare, dar suntem înclinați să o considerăm pe cea din urmă (în stânga tabelului nostru) ca fiind cea mai probabilă, deoarece, contrar aparențelor, "ruptura" din secolul al XIV-lea a fost mai importantă în ordinea spirituală decât cea din secolul al XVI-lea.

ÎMPĂRȚIREA EPOCII FIERULUI (6480 ANI) ÎN FUNCȚIE DE TETRAKTYS

I. 2 592 ans	ANTICUITÉ	— 4472 Temps du déluge...	— 4320 de Noé et de Deucalion.
		— 1880 Egypte : décadence du Moyen Empire — Abraham.	— 1728 Décadence du Moyen Empire. Fin de Sumér. Infiltration des Hyksos.
II. 1 944 ans	MOYEN AGE	64 Incendie de Rome, martyrs chrétiens — 70 Destruction du Temple de Jérusalem.	216 Début des invasions barbares. Origène. Plotin.
III. 1 296 ans		1360 Guerre de Cent ans, traité de Brétigny. Décadence du Moyen Age (le Temple a été aboli en 1312).	1512 Fin de l'Amérique précolombienne — 1515 Marignan — 1517 Réforme luthérienne.
IV. 648 ans	TEMPS MODERNES	2008 Grande Tribulation ?	2160

S-a observat că fiecare trecere de la o sub-eră la alta corespunde unei perioade de criză și de schimbări spirituale profunde. Am remarcat deja că, deși legile ciclicității, bazate pe știința arhetipurilor celei de-a doua lumi, pe astrologie și pe simbolismul numerelor, sunt riguroase, aplicarea lor la eșalonarea timpului se bucură de o anumită flexibilitate. Astfel, datele pe care le introducem în diagramele noastre sunt repere (deși uneori "cad" exact pe evenimente cruciale). Pe de altă parte, "trecherile" de la o epocă la alta sunt graduale. De exemplu, la sfârșitul primului nostru capitol (pagina 88), am reprodus tema *doriforiei* din 4 februarie 1962, în timpul căreia șapte stele din zece au fost grupate în Vărsător; acest lucru nu indica, evident, că "Era Vărsătorului" începea în acea zi, ci că intram cu siguranță în perioada de tranziție între Pești și Vărsător, perioadă care se va prelungi cu siguranță până în secolul XXI. Este, de asemenea, probabil că această *doriforie* a coincis (în același timp cu abandonarea de către Franța a ultimei bucăți din imperiul său colonial, Algeria, și cu distrugerea ultimei civilizații tradiționale, cea din Tibet, de către trupele maoiste) cu un eveniment ocult sau cu nașterea unei persoane foarte importante... (Amintiți-vă de *doriforia* zilei de 6 martie în Pești și de legătura acesteia cu nașterea lui Iisus).

Urmând aceeași lege a analogiei pe care am invocat-o mai sus, propunem mai jos alte trei exemple de împărțire a unei perioade cu ajutorul lotului pitagoreic al "celor patru vârste": în primul

rând, cvadripartiția după *Tetraktys* a ciclului de 2.520 de ani al lui Daniel, care a început în secolul al VI-lea î.Hr. în acest "nod" al *Tetraktys*, în acel extraordinar "nod" al antichității în care Buddha, Lao-tzu, Confucius, Zoroastru și Pitagora au trăit aproape în același timp, și care marchează momentul în care încep să se cunoască date precise, cu alte cuvinte, când începe Istoria însăși:

ÎMPĂRȚIREA CICLULUI LUI DANIEL (2.520 DE ANI) ÎN CONFORMITATE CU TETRAKTYS

I. 1 008 ans	— 603 Nabuchodonosor (605-562) à Babylone — 600 Fondation de Marseille — 587 Destruction de Jérusalem.
II. 756 ans	405 Invasions — 409 Vandales en Gaule et dans presque tout l'Empire romain. Début du Moyen Age.
III. 504 ans	1161 Louis VII (1137-1180) — 1163 Début de la construction de Notre-Dame de Paris — Premières Croisades — Saint Bernard — Art gothique.
IV. 252 ans	1665 Gouvernement personnel de Louis XIV (1661) — Début de la construction de Versailles — Seconde apogée de la monarchie française.
	1917 Première guerre mondiale — Révolution russe — Fatima — Déclaration Balfour sur Israël.

ÎMPĂRȚIREA TIMPULUI NAȚIUNILOR (1440 DE ANI) ÎN FUNCȚIE DE TETRAKTYS

I. 576 ans	476 Fin définitive de l'Empire romain. Les Huns.	496 Bapême de Clovis à Reims : début du cycle monarchique français.
II. 432 ans	1052 Premiers Capétiens. 1066 Conquête de l'Angleterre. 1054 Grand schisme d'Occident.	1072 Première Croisade (1095). 1099 Prise de Jérusalem par les Croisés.
III. 288 ans	1484 Début de la « Renaissance » française. 1492 Redécouverte de l'Amérique par Christophe Colomb. L'imprimerie.	1504 Guerres d'Italie sous Charles VIII et Louis XII. 1497-1500 Voyage de Vasco de Gama. 1517 Réforme luthérienne.
IV. 144 ans	1772 Avènement de Louis XVI (1774). 1776 Déclaration d'Indépendance des Etats-Unis.	1792 21 septembre, abolition de la Royauté, massacres. 21 janvier 1793, exécution de Louis XVI.
	1916 Première guerre mondiale. Verdun. 1917 Mutineries militaires. Révolution bolchevique. Entrée en guerre des U.S.A. Déclaration Balfour. Fatima.	1936 Front populaire. Guerre d'Espagne, début de la deuxième guerre mondiale.

În cele din urmă, vom extrage din primul tabel perioada de 648 de ani care corespunde

timpurilor noastre moderne și o vom supune la rândul ei diviziunii pitagoreice, din nou pe două scale posibile:

ÎMPĂRȚIREA TIMPURILOR MODERNE (648 DE ANI) ÎN FUNCȚIE DE TETRAKTYS

I. 259 ans	1336 Début de la guerre de Cent ans.	1362 Guerre de Cent ans. Défaites françaises. 1360 Traité de Brétigny. 1364 Avènement de Charles V.
	1595 Fin des guerres de Religion, lutttes de Henri IV pour conquérir son trône et avec Philippe II d'Espagne. Edit de Nantes.	1621 Guerre de Trente ans, lutttes entre Louis XIII et Marie de Médicis. 1624 Richelieu premier ministre.
II. 194 ans		
III. 130 ans	1789 Début de la Révolution, Etats Généraux, émeute de la Bastille. Louis XVI quitte Versailles.	1815 Waterloo, retour de Louis XVIII.
	1919 Fin de la Première Guerre mondiale. Juin, traités de Versailles.	1945 Fin de la Deuxième Guerre mondiale. La moitié de l'Europe tombe sous le joug communiste. Début du deuxième abandon colonial français. 1948 Fondation d'Israël, communisme en Chine.
IV. 65 ans		
	1984	2012

Se vede că dificultatea nu constă în numerologie, ci în alegerea unui punct de plecare, pentru că, în practică, totul depinde de delimitarea pe care o facem din Erele precesionale: considerăm sau nu că anul de început al Ereii noastre creștine, anul nașterii lui Hristos la trei sau șase ani distanță, marchează începutul Ereii Peștilor, sau dacă, așa cum credem noi personal, această Eră a Peștilor era deja în plină desfășurare atunci când Cuvântul divin s-a întrupat? (Această a doua ipoteză ar explica de ce sfârșitul Ereii Peștilor nu va cădea în secolul XXI, ci mult mai aproape de noi, la începutul secolului următor, și de ce, așa cum dovedesc toate "semnele", necazurile Apocalipsei sunt pe urmele noastre...).

Numeroasele diviziuni aritmetice la care poate fi supus materialul istoric dezvăluie multe alte analogii între puncte din trecut legate între ele prin cicluri precise. Cel mai simplu și cel mai cunoscut dintre aceste ritmuri este, evident, apariția unor evenimente cruciale în jurul celui de-al cincisprezecelea an al fiecărui secol:

14. Sfârșitul domniei lui Augustus, fondatorul Imperiului Roman. Este succedat de Tiberiu.

117. Sfârșitul domniei lui Traian și începutul celei a lui Hadrian: secolul Antoninilor, cea mai glorioasă perioadă a Imperiului.

211. Sfârșitul domniei lui Septimius Severus, succedat de Caracalla, începutul declinului roman.

220. Dezmembrarea Imperiului chinez, începutul "celor Trei Regate".

311. Edictul de toleranță al lui Galerius. Începutul domniei lui Constantin I, care se convertește la creștinism. 314 Prima divizare a Imperiului. Primul Conciliu de la Arles. Începutul marilor invazii: hunii în Orient.

410. Roma este cucerită de Alaric. Invazii în Galia, Anglia, Spania, Imperiul Roman și până în Persia (hunii Heftalieni).

511. Moartea lui Clovis I, primul merovingian și fondatorul monarhiei franceze. Francii pătrund până în Spania.

613. Clotaire al II-lea restabilește unitatea regatului franc. Persanii invadează Orientul Apropiat și Egiptul.

714. Sub ultimii merovingieni, care nu mai sunt la putere, Charles-Martel, fiul lui Pepin de Heristal, devine primar al palatului din Austrasia și guvernează singur statele francilor până în 737, oprind invazia sarazinilor la Poitiers în 732.

814. Moartea lui Carol cel Mare, fiul lui Pepin-le-Bref, primul carolingian. Raiduri anuale ale vikingilor sau ale normanzilor pe toate coastele vestice.

911. Sub Carol al III-lea cel Simplu, Tratatul de la Saint-Clair-sur-Epte: regele își dă fiica în căsătorie căpeteniei normande Rollon, care fondează statul normand. Declinul carolingienilor și organizarea feudalismului. În 910, este fondată abația de la Cluny. China este împărțită la sfârșitul dinastiei T'ang.

1016. Sub conducerea lui Robert le-Pieux, al doilea Capețian, Ducatul Burgundiei este unit cu Franța. Înflorește arhitectura romanică. 1017 Knut cel Mare unește Danemarca cu Anglia. Normanzii în sudul Italiei.

1115. Întemeierea orașului Clairvaux de către Sfântul Bernard, care cedează domnia sa Ordinului Templului fondat de Hugues de Payns în 1118 la Ierusalim, unde Balduin al II-lea îi succede lui Balduin I. Domnia lui Ludovic al VI-lea cel Gras (1108-1137), care lărgeste regatul și consolidează regalitatea. Primele încercări ale ogivei. Construirea Angkor Wat.

1214. Philippe Auguste (1180-1223) obține o victorie răsunătoare la Bouvines împotriva unei coaliții engleze, flamande și germane, marcând apogeul monarhiei franceze în secolul al XIII-lea. Cruciada împotriva albigenzilor. 1215 Genghis Khan cucerește Pekingul.

1312. În urma exacțiunilor sale împotriva lui Bonifaciu al VIII-lea, Filip cel Frumos (1285-1314) a făcut să fie numit un papă francez, Clement al V-lea, și i-a cerut acestuia să desființeze Ordinul Templului, ale cărui bunuri le-a confiscat. 1313 Moartea misterioasă a împăratului Henric al VII-lea. 1314 Marele Maestru Jacques de Molay și trei dintre demnitarii săi sunt arși de vii pe Île aux Juifs, în aval de Ile de la Cité (18 martie). Clement al V-lea moare la 20 aprilie, iar Filip cel Frumos la 29 noiembrie. Începutul declinului Evului Mediu. Cei trei fii ai lui Filip cel Frumos domnesc fără să lase moștenitori.

1415. În mijlocul Războiului de o sută de ani și al războiului civil dintre Armagnac și Burgundia, armata engleză condusă de Henric al V-lea provoacă o înfrângere zdrobitoare cavaleriei franceze la Azincourt. Regele Carol al VI-lea a înnebunit, iar Delfinul a fost nevoit să mute sediul guvernului la Poitiers (1418) pentru a scăpa de masacrele din Paris. 1420 Tratatul de la Troyes îl proclamă pe

Henric al V-lea moștenitor al regatului Franței. 1410 Peking devine capitala Chinei. 1421 Construirea Templului Cerului în Peking.

1515. Aventură a lui Francisc I, care a triumfat asupra coaliției europene, a obținut victoria de la Marignan, a încheiat o pace perpetuă cu Elveția și Concordatul de la Bologna cu Vaticanul (1516). Începe monarhia absolută. Zwingli în Elveția (1516) și Luther în Germania (1517) propovăduiesc Reforma. 1519 Adormirea lui Carol al V-lea. 1513 Descoperirea Pacificului; 1519 călătoria lui Magellan.

1610. Asasinarea lui Henri al IV-lea. 1614 Majoratul lui Ludovic al XIII-lea, convocarea Statelor Generale de către Marie de Médicis. 1617 Încep luptele dintre Ludovic al XIII-lea și mama sa. 1618 Începutul Războiului de Treizeci de Ani.

1715. Moartea lui Ludovic al XIV-lea într-o Franță epuizată de război, începutul Regenței Ducei d'Orléans și a așa-numitului "Secol al Luminilor". 1720 Falimentul lui Law, ciuma de la Marsilia.

1815. Cele o sută de zile, Waterloo (18 iunie) Întoarcerea lui Ludovic al XVIII-lea, "Teroarea albă", "Camera de netrecut". Procesul și execuția mareșalului Ney. 1816 Independența Argentinei.

1914. Primul Război Mondial. 1916 Verdun. 1917 Revolte și împușcături pe front. Revoluția bolșevică. Statele Unite intră în război. Declarația Balfour privind întoarcerea evreilor în Palestina. Aparițiile magice de la Fatima.

Putem observa că toate aceste date cruciale, repartizate pe parcursul Epocii Peștilor după un ritm secular, marchează mai întâi gloria crepusculară a Romei, apoi ascensiunea ciclului Națiunilor până la apogeul de la mijlocul Epocii; în sfârșit, divorțuri grave între puterile spirituale și temporale înainte de ascensiunea puterilor "de masă" și a violențelor care caracterizează sfârșitul Epocii.

Gaston Georgel a scris pe larg despre aceste analogii uimitoare, aceste "paralele" între evenimente separate de perioade de :

- 130 de ani (a 2.000-a parte din ciclul precesional).
- 144 de ani (2/30 din Era Procesională).
- 540 de ani (un sfert din Era Precesională).
- 1.080 de ani (jumătate din Era Precesională). Etc.

Dar poate că cel mai satisfăcător "paralelism" pentru minte este cel dintre Erele procesionale de 2.160 de ani. De fapt, liniile mari ale fiecărei Ere prezintă o structură asemănătoare: o înflorire religioasă și culturală în jurul secolelor III-IV; o criză relativă spre sfârșitul primului mileniu, un apogeu în jurul secolelor II-III și apoi, pe măsură ce se apropie sfârșitul Ereii, între secolele VIII-XX, o criză religioasă, tulburări sociale și convulsii telurice și climatice...

Deja la sfârșitul Ereii Taurului, cu două secole înainte ca punctul vernal să treacă în constelația următoare, Vechiul Regat s-a scufundat într-o mare revoluție. În punctul analog din Era Berbecului, filosofia stoică și libertară semăna în mod curios cu ideile Revoluției Franceze, ai cărei protagoniști pretindeau că au strămoși agnostici.

Aceleași paralele pot fi observate și în perioadele de patru-șase secole înainte de sfârșitul Epocii: cerebralismul eleatelor grecești a anunțat umanismul "Renașterii" noastre: Xenofan din Colophon, în secolul al V-lea î.Hr. a întruchipat revolta religioasă; Pitagora a răsturnat știința oficială la fel de mult ca și Copernic. În aceleași perioade ale Berbecului și Peștilor, omenirea, care fusese anterior ghidată de factori religioși, a coborât spre intelectualism, respingerea autorităților preoțești și **pierderea simțului divin**; religia a trecut de la interioritate la exterioritate și formalism, înainte de a fi respinsă de majoritate.

Tabelul următor arată cum "corespunde" analogic codul Hammurabi cu botezul lui Clovis,

Amenophis IV cu Charlemagne, David cu Ludovic al VII-lea, Solomon cu Sfântul Ludovic, iar Renașterea *saită* și mesopotamiană cu Renașterea italiană, secolul al V-lea grecesc (Pericle, Eschil, Socrate, Euripide, Fidias, Platon) la secolul al XV-lea francez (Ludovic al XIV-lea, Bossuet, Molière, Racine, Pascal, Mansart, Poussin), Alexandru la Napoleon și, în sfârșit, războaiele punico la războaiele noastre mondiale. Din acest punct de vedere, ultimul Război Punic ar fi răspunsul la un război viitor, prăbușirea Cartaginei la cea a unei țări occidentale și maritime, iar apariția lui Cezar Augustus la un mare pontif occidental, fie că este vorba de "Marele Monarh", fie de Antihrist. De la o Eră la alta, analogiile (și niciodată, desigur, identitățile) punctează involuția generală a Umanității, căci trebuie remarcat că, oricât de analogice ar fi, evenimentele se desfășoară într-o atmosferă istorică tot mai antispirituală, cu cât ne apropiem de sfârșitul întregului ciclu adamic.

PARALELISM ANALOGIC ÎNTRE ERELE BERBECILOR ȘI PEȘTILOR

— 2160 Décadences mésopotamienne et égyptienne (Ancien Empire : IX ^e et X ^e dynasties pharaoniques).	0 Vers 30 mort du Christ. Caligula, Néron. 64 Incendie de Rome. 70 Destruction du Temple de Jérusalem. 79 Destruction de Pompéi et d'Herculanum.
— 2052 2050 Moyen Empire. Civilisation crétoise. Infiltration des Indo-Européens. Abraham.	108 Martyrs. II ^e s., Tertullien.
— 1944 Civilisation égyptienne en Syrie, Palestine et Phénicie vers 1950, en Nubie vers 1900.	216 III ^e s., Origène, Plotin. 251 Début des Invasions. 276 Les Francs en Gaule. 312 Conversion de Constantin.
— 1836 1800 Effondrement de l'Empire égyptien d'Asie. Décadence du Moyen Empire.	324 325 Concile de Nicée. Goths, Vandales.
— 1728 1750 Infiltration des Hyksos. XVII ^e s., migration aryenne.	432 452 Attila, les Huns, 476 Fin définitive de l'Empire romain.
— 1620 1675 Code d'Hammourabi. Mycènes. Vers 1560, Amosis chasse les Hyksos et fonde le Nouvel Empire. Vers 1550, cataclysme de Santorin et de Crète. Karnak.	540 496 Baptême de Clovis après la victoire de Tolbiac sur les Alamans. 507 Clovis bat les Wisigoths à Vouillé et étend sa domination jusqu'aux Pyrénées.
— 1512 XVI ^e s. Renaissance de l'Assyrie. XV ^e s. Livre des Morts égyptien.	648 711 Les Sarrasins envahissent l'Espagne. 732 Charles Martel les arrête à Poitiers.
— 1404 Moïse. Temple de Louxor. 1370 à 1352, Amenophis IV dit Akhenaton.	756 751 Son fils Pépin le Bref fonde la dynastie des Carolingiens. 771 à 814, Charlemagne.
— 1296 Vers 1300 Les Aryens dans l'Inde. 1250 Fin des Hittites. Vers 1200 Hébreux en Canaan et Doriens en Grèce.	864 Les Vikings ou Normands pillent les côtes et remontent la Seine. Derniers Carolingiens.

— 1188 Invasions doriennes. Apparition de l'écriture en Chine.	972 987 Hugues Capet fonde la dynastie capétienne et fixe sa résidence à Paris. 1033-1035 Guillaume le Conquérant en Normandie et fondation du royaume normand des Deux-Siciles.
— 1080 Vers 1030-1010 Saül. Vers 1010-970 David.	1080 1095 Première Croisade. 1108-1137 Louis VI. 1137-1180 Louis VII.
— 972 Vers 970-930 Salomon. 930 Scission Israël-Juda.	1188 1180-1123 Philippe Auguste. 1226-1270 Saint Louis. Huitième Croisade. La Queste du Saint Graal. Albigeois.
— 864 Vers 800 Homère. 771 Morcellement de la Chine.	1296 1285-1314 Philippe le Bel. Attentat d'Anagni. 1312 Abolition de l'Ordre du Temple. Dante. Début de la guerre de Cent ans.
— 756 753 Fondation de Rome. Vers 750 Hésiode. Renaissance saïte et mésopotamienne.	1404 Jeanne d'Arc (1412-1431). Renaissance italienne.
— 648 Déclin général du pouvoir sacerdotal. 597 et 587 Prise de Jérusalem par Nabuchodonosor. Daniel, Jérémie, pendant la captivité à Babylone.	1512 1515 François I ^{er} . 1516 et 1517 Réforme. 1519 Charles-Quint. Cervantès. Rabelais. Shakespeare. 1562-1593 Guerres de Religions.
— 540 Guerres médiques. 563-483 Bouddha. 551-479 Confucius. 525 Cambyse conquiert l'Égypte. 522-486 Darius. 450 Périclès. Eschyle. Socrate. Euripide. Phidias. 480 Salamine.	1620 Guerre de Trente ans Contre-Réforme catholique. 1643-1715 Louis XIV. Corneille. Molière. Racine. Pascal. Mansart. Poussin.
— 432 431 Guerre du Péloponèse. 417 Alcibiade. 381 Prise de Rome par les Celtes. Platon. Aristote. Démosthène. 338 Avènement d'Alexandre.	1728 1733-1763 Guerres de succession de Pologne, de succession d'Autriche, de Sept ans. Perte des colonies françaises. Voltaire. Rousseau. Révolution. 1804-1815 Napoléon.
— 324 323 Mort d'Alexandre. 271 Achèvement de la conquête de l'Italie du sud par Rome. 264 Première guerre punique.	1836 1821 Mort de Napoléon. Restauration. Guerres coloniales. 1870 Guerre franco-allemande. 1914-1918 Première guerre mondiale.
— 216 Deuxième guerre punique. 217-172 Guerres de Macédoine. 146 Destruction de Carthage, la Grèce province romaine. II ^e s. Domination chinoise sur la Corée et le Tonkin.	1944 1936 (Espagne), deuxième guerre mondiale. Bombes atomiques sur Nagasaki et Hiroshima. Ecrasement du Japon et de l'Allemagne. Poussée communiste mondiale. Fin des Empires coloniaux d'Occident.
— 108 Caton. Marius. Sylla (82) Consulats de Pompée et de Cicéron. 63 Prise de Jérusalem par Pompée. 59 Consulat de César, guerre des Gaules. 48 Dictature de César. 27 Début de l'Empire romain.	2052
— 0 Vers — 3 Naissance du Christ.	2160

Am putea înmulți exemplele, dar este suficient să ne referim aici la lucrările deja citate ale lui René Guenon, Raoul Auclair, André Guerrin și Gaston Georgel, care a dus foarte departe analiza aritmosofică a ciclologiei tradiționale. Peste tot, libertatea, determinismul și aparenta indiferență a

actelor istorice se pliază pe această calificare a timpului ciclic, cu condiția să fim dispuși să facem un pas înapoi spiritual și să recunoaștem analogiile profunde dintre toate evenimentele.

Așa se vede economia transcendentă a acestei Epoci de Fier, această Istorie a Omului despre care maeștrii agnostici ne-au spus că este supusă doar factorilor economici și "întâmplării"! Când corectăm această miopie "liniștitoare", care ne permite să eliminăm pe Dumnezeu și poruncile sale "incomode", ne dăm seama că toată această materie istorică, în care până și Valéry nu vedea decât haos, este în realitate, în însăși țesătura ritmurilor și a ciclurilor, străbătută de o dublă influență: în primul rând, cea a involuției spirituale care a dus civilizațiile de la nivelul lor spiritual cel mai înalt, în care întreaga civilizație era religie și reflecta în formele sale Formele Lumii Superioare, mai întâi la stadiul preoțesc în care preotul a început să fie separat de popor (Moise), apoi la etapa imperială sau regală, în care puterile spirituale și temporale sunt din ce în ce mai antagoniste, și în cele din urmă la etapa profană, în care religia devine complet exterioară, neînțeleasă de cei mai mulți, denaturată de mulți și căreia i se opune un număr tot mai mare de ființe iremediabil izolate de propriul centru spiritual.

Dar acesta este doar efectul gravitației antispirituale care distanțează inevitabil fiecare creație de Principiul său în cursul unui ciclu de manifestare (forța motrice a acestei distanțe pentru umanitatea noastră fiind neascultarea adamică). Dumnezeu nu poate permite în mod pasiv ca o lume pe care a creat-o din Iubire să se detașeze de El, așa că El contrabalansează această involuție cu o influență inversă, salvatoare, de reintegrare, lăsând în același timp libertatea noastră intactă. Materialul istoriei umane este ca țesătura unei tapiserii, ale cărei fire cele mai mari și aparent autonome reprezintă calea colectivă și descendentă, dar care ele însele există doar pentru că sunt ținute împreună de fire perpendiculare și abia vizibile, care asigură cadrul și permit ființelor înzestrate cu liberul arbitru spiritual să părăsească procesiunea oilor pentru o cale solitară, abruptă și eliberatoare.

Pentru că atunci când facem un pas spiritual înapoi din această pânză de milioane de imagini care ne solicită atenția, vedem treptat că măștile, răsetele, vărsarea de sânge, vacarmul și furia oamenilor se topesc într-o mare Liniște, într-o mare Imagine care este Planul lui Dumnezeu pentru lume. Acesta este al doilea aflux, cel al Revelației Sale multiforme, repetat neîncetat și recapitulat la sfârșitul Istoriei de către creștinism.

Prima perioadă din istoria epocii fierului a fost una de așteptare (deși hinduismul, budismul și misterele egiptene și grecești erau deja căi eficiente de reintegrare). Dar dintre toate popoarele, cel mai obscur, cel mai puțin învățat, poate cel mai puțin demn, a primit înfricoșătoarea onoare de a fi depozitarul Promisiunii,... de care nu se poate spune că s-a folosit întotdeauna foarte satisfăcător... Și ce a exprimat această promisiune, prin intermediul regilor, preoților și profetilor evrei, ei înșiși atât de des persecutați de compatrioții lor? Că în același timp în care se ridicau statuile umane, gigantice și perisabile din aur, argint, bronz, fier și lut ale imperiilor umane, o mică piatră a pornit din adâncul orizontului pentru a le reduce în pulbere ; și că, mai solidă decât toate regatele omenești, această piatră se va transforma într-un munte, și că acest munte va fi Regatul în care, la sfârșitul Ciclului - după încheierea involuției ciclice în răsturnarea finală a timpului lui Antihrist - toate popoarele Pământului vor fi reunite, acest Regat în care, în sfârșit, toți regii, toți potențații Pământului vor veni să-și coboare sceptrul în fața singurului Rege, Hristosul, Regele-Cristos.

Aceasta va fi cea de-a treia eră, Era Spiritului, iar această eră a fost prevestită în prima eră, Era Tatălui. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, a trebuit să se împlinească Era a Doua, cea a Fiului, iar Fiul, Cuvântul, printr-o uriașă operațiune de magie albă și mântuitoare, a trebuit să se întrupeze, să predice și să-și sacrifice trupul uman din dragoste pentru creaturile pe care voia să le salveze. Acesta a fost timpul Predaniei, ale cărei etape finale le trăim acum, dar cu siguranță nu și împlinirea, căci *Evanghelia* nu a fost încă aplicată de popoare și nu va fi până când Piatra care a venit de la orizont și care crește deja vertiginos, deși invizibilă pentru majoritatea, nu va reduce definitiv la țărână edificiul mândru al gloriei noastre temporale. Nu poate fi decât cu sânge și lacrimi, și de aceea acest om care îl purta pe Dumnezeu în el, care era Dumnezeu, a plâns și a sângerat acum două mii de ani pe Crucea Calvarului, pe acest lemn de pe Golgota care simboliza prin "cele patru ramuri ale sale întreaga Creație, cele patru Râuri ale Paradisului, cele patru

Elemente, cele patru Vânturi ale Spiritului și cele patru Vârste ale Ciclului acestei Umanități Adamice pierdute colectiv și răscumpărate individual.

CAPITOLUL VII

Revelația creștină

"Devenind cu adevărat om, Dumnezeu ne-a arătat ce loc special ocupă natura umană printre creaturile tale".

Sfântul Augustin.

1. CRISTOLOGIE

De ce s-a întrupat Cuvântul divin în personalitatea lui Iisus Nazarineanul la sfârșitul ciclului, la două treimi din epoca fierului? Și de ce Mama Sa a căpătat o asemenea importanță în zilele noastre? Toată teologia mistică a catolicismului și toată Tradiția ezoterică autentică a creștinismului nu ar fi suficiente pentru a răspunde la această întrebare flamboiantă și crucială.

Oricare ar fi "calea" spirituală pe care încercăm să o urmărim în trecut, fie că este vorba de studiul simbolurilor, al "zeilor", al "coborârii" Cuvântului divin în planul manifestării sau al Fecioarei și al Zeiței-Mamă, regăsim aceeași idee pe care încercăm să o exprimăm în această carte: pe măsură ce coborâm în spirit de pe planurile divine pe cele ale materiei, constatăm că, în timp ce lumea arhetipurilor, a Formelor și a Legilor (Lumea a Doua) rămâne imuabilă în însăși mișcarea sa, Lumea a Treia, a manifestării corporale, este supusă unor transformări ciclice neîncetate, care explică nașterea, apogeul și degenerarea succesivă a diferitelor forme religioase care au manifestat aceste forțe spirituale imuabile : "moartea" aparentă a zeilor din trecut, ale căror influențe și funcții sunt preluate de ierarhiile creștinismului: de exemplu, Sfântul Mihail este "urmașul" lui Apolo, și așa mai departe.

Dar dacă aceste metamorfoze și transmisiuni par să fi avut loc în trecut în mod continuu, cele care au prezidat, acum aproape două mii de ani, intrarea lumii terestre în Era Peștilor, au un caracter cu totul special, căci această Eră este ultima din Ciclul Umanității, iar religia privilegiată care o caracterizează are rolul nu numai de a succeda revelațiilor parțiale anterioare, ci și de a le recapitula; deoarece creștinismul, deși încă marcat de lupte și suferințe din cauza situației ciclice, constituie, în esență și în putere, Tradiția primordială care va fi restabilită în plină lumină și în fapte după "filtrarea" necazurilor Apocalipsei, în Epoca Vărsătorului sau Mileniul de așteptare a *Parusiei*.

Așadar, un creștin care a fost informat despre simbolistica religiilor anterioare poate fi de acord cu Joseph de Maistre:

"Tradițiile antice sunt toate adevărate; întregul păgânism nu este decât un sistem de adevăruri corupte și răătăcite; ... este suficient să le curățăm, ca să spunem așa, și să le punem la locul lor pentru a le vedea strălucind cu toate razele lor".

(Soirées de Saint-Pétersbourg, Interviu XI).

Manifestarea Dumnezeului ascuns

Dumnezeu, în același timp Unul și Multiplu, Esența esențelor, Complementaritatea originară a tuturor dualităților, ipostaza ipostazelor, este prin natura sa necunoscută. Singura apropiere pe care o acordă teologia mistică este cunoașterea prin negații succesive; aceasta este teologia *apofatică* dragă neoplatonismului, lui Dionisie Areopagitul, lui Clement din Alexandria și Bisericii Orientale.

Numele nenumărate pe care i le împrumutăm lui Dumnezeu dezvăluie o parte din diferitele sale energii care coboară spre noi, dar nu se apropie de esența sa inaccesibilă. Acesta este rodul oricărei experiențe mistice autentice, al oricărei adevărate realizări spirituale. Filon din Alexandria, Clement din Alexandria în "*Stromatele*" sale, iar mai târziu Sfântul Grigorie de Nyssa și Sfântul Grigorie de Nazianze fac aluzie la exemplul lui Moise care a pătruns în întunericul inaccesibilității de pe Sinai, precum și la cel al Sfântului Pavel, lovit pe drumul Damascului de cuvintele care exprimau inefabilul divin.

« "Moise a făcut o cerere: "... "Te rog să pot vedea slava care Te înconjoară. Cred că această glorie este reprezentată de puterile care Te însoțesc și Te înconjoară din toate părțile, ca niște bodyguardzi, iar cunoașterea lor, care mi-a fost ascunsă până acum, îmi inspiră o mare dorință de a le cunoaște". Dumnezeu a răspuns: "Puterile pe care le cauți sunt total invizibile și intelectuale ca și mine. Le numesc inteligibile, nu pentru că au fost înțelese de către înțelegere, ci pentru că, dacă ar putea fi înțelese, simțurile nu le-ar înțelege, ci înțelegerea cea mai pură și mai clară... Unii dintre noi le numesc cu îndreptățire Idei, adică forme, pentru că ele dau formă și formă tuturor lucrurilor... Aceste lucruri sunt lumea și ceea ce este conținut în ea, care nu pot fi înțelese prin ochii trupului, ci prin ochii sufletului, care nu doarme niciodată. Cu un ochi neobosit, Dumnezeu privește totul și, printr-un har admirabil, cheamă și atrage la Sine tot ceea ce este mai bun în noi și în lume ».

(Filon din Alexandria).

"Avansam pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu. De aceea m-am despărțit de materie și de tot ceea ce este corporal; m-am adunat cât am putut în mine și am urcat spre vârful muntelui. Dar când mi-am deschis ochii, abia îl vedeam din spate, și asta era acoperit de piatră, adică de umanitatea Cuvântului Întrupat pentru mântuirea noastră. Nu puteam contempla natura cea dintâi și cea mai pură, care nu se cunoaște decât prin ea însăși, adică prin Sfânta Treime. Căci nu pot contempla ceea ce se află în spatele primului vâl ascuns de heruvimi, ci doar ceea ce coboară până la noi, - măreția divină care se face vizibilă în creaturi".

(Sfântul Grigorie de Nazianz, Oratio XXVIII, Theologica II).

Esența divină este:

"Sfânta Sfintelor care rămâne ascunsă chiar și pentru Serafimi", spune Sfântul Grigorie de Nazianz. Am putea înmulți exemplele de la Sfântul Ioan Damaschinul, Sfântul Grigorie Palama etc. Necesitatea ca Dumnezeu să ia o înfățișare vizibilă la sfârșitul Timpului este însăși consecința invocării ciclice: omul primordial era în uniune efectivă cu divinitatea. În decursul veacurilor, această comuniune s-a slăbit și, pe măsură ce majoritatea creaturilor umane s-au îndepărtat de percepția intuitivă a lui Dumnezeu, doar ființele privilegiate au continuat să beneficieze de ea. În cele din urmă, doar lumea intermediară, Lumea a doua, a permis celor mai spirituali dintre oameni, la sfârșitul Ciclului, să recreeze în ei înșiși Uniunea primordială pierdută.

Este imposibil să înțelegem în spirit arhitectura strălucitoare a Ciclului umanității adamice dacă nu avem în fața conștiinței noastre formidabila piramidă a acestei Lumi a Doua, etajul dintre microcosmos și macrocosmos, o lume care nu este eternă, ci nemuritoare, tărâmul Ideilor, sediul Formelor și al Legilor, reședința creaturilor spirituale care comunică cu noi doar prin intermediul părții superioare a psihicului nostru și, în mod excepțional, prin asumarea temporară a unei înfățișări sensibile. Uneori, în decursul istoriei, oameni privilegiați sunt chemați la contemplarea directă a acestui munte invizibil. Iisus i-a spus lui Natanael:

"Vei vedea cerul deschis și îngerii lui Dumnezeu urcând și coborând deasupra Fiului Omului".

(Ioan I.)

Acest "cer deschis" este scara lui Iacov:

"(Iacov) a avut un vis și iată că o scară era așezată pe pământ, cu capul ei atingând cerurile, și iată că îngerii lui Elohim urcau și coborau pe ea."

(Geneza XXVIII, 12.)

Cerul deschis amintește cuvintele Evangheliei:

"Eu sunt Calea... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine"

(Ioan XIV, 6.)

Hristos este scara spre Cer. De acum încolo, Cerul și Pământul sunt legate de Răscumpărător. Determinismul căderii poate fi rupt: fiecare ființă umană poate fi născută din nou:

"Cu adevărat, nimeni care nu este născut de sus nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu"
(Ioan III, 3.)

Pentru că Vechiul Legământ nu mai este suficient, trebuie să ne naștem din nou printr-o determinare liberă și să redevenim în smerenie copii ai lui Dumnezeu:

"Dacă nu vă veți face din nou ca niște copii, nu veți intra în Împărăția Cerurilor".
(Matei XVIII, 3.)

Spre deosebire de teologia *apofatică* sau negativă, care este o ascensiune spre unirea cu divinul, teologia *catafatică* sau afirmativă "coboară" spre noi prin scara sa de "Nume divine", teofanii sau manifestări ale lui Dumnezeu în creație: Esențe, Energii, "Dumnezei", simboluri. Sfintele Scripturi se desfășoară de-a lungul acestei scări, pe care ne este posibil ca, în rugăciune și contemplație, mișcați de Iubire și Cunoaștere, să urcăm parțial în spirit.

Pe durata imensă a ciclului adamic, această Scară vie a fost cea care a ghidat sufletele în timp ce acestea "urcau" spre Dumnezeu. În ciuda Căderii, divinul și umanul erau destul de apropiați în Epoca de Argint, iar Duhul Sfânt, sub diferitele sale Nume, a asigurat "aspirația" divină a sufletelor. Apoi, pe măsură ce gravitația a crescut, cea de-a doua ipostază a Trinității, Cuvântul, s-a exprimat prin intermediul unor Înțelepți care au fondat religii. În cele din urmă, aproape la sfârșitul ciclului, a fost Cuvântul divin în persoană care s-a întrupat în tâmplarul din Nazaret. Prin el, Dumnezeu cel neștiut se face cunoscut în Fiul său, fără a înceta să fie neștiut:

"În umanitatea lui Hristos, Superesențialul s-a manifestat în esența umană, fără a înceta să fie ascuns după această manifestare sau, ca să mă exprim într-un mod mai divin, în această manifestare însăși".

(Dionisie Areopagitul, Epist. III).

"Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi și am văzut slava Lui (...) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Dumnezeu, Fiul unic, care este în sânul Tatălui, L-a făcut cunoscut..."
(Ioan I, 14 și 18.)

Acum, Iisus Hristos este "ușa" și "calea" spre reintegrare.

"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu merge la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați cunoaște pe Mine, L-ați cunoaște și pe Tatăl Meu. Chiar și acum îl cunoașteți și l-ați văzut (...) Cuvintele pe care vi le spun nu le spun de unul singur, ci Tatăl, care este în mine, locuiește în mine și el însuși face lucrarea lui. Credeți-mă, eu sunt în Tatăl și Tatăl este în mine...".

(Ioan XIV, 6-7 și 10-11.)

Manifestarea Cuvântului în creația sensibilă amintește de însuși procesul acestei creații prin Cuvânt: acolo, ca și aici, cel de-al doilea ipostas al Treimii, Cuvântul, devine Lumină intrând în lumea a doua, apoi Viață luând trup în lumea a treia. În același mod, Cuvântul, prin însăși manifestarea sa și în împlinirea sarcinii sale de Răscumpărător, trece în ordine inversă cele trei bariere care ne separă de Tatăl și de starea noastră originară: moartea, păcatul și natura. Nicolae Cabasilas, un teolog bizantin din secolul al XV-lea, a spus-o magnific:

« Oamenilor despărțiți de Dumnezeu printr-o triplă barieră, natura, păcatul și moartea, Domnul le-a acordat stăpânirea deplină a Lui și unirea imediată cu El, pentru că a înlăturat unul câte unul fiecare obstacol: cel al naturii prin întruparea Sa, cel al păcatului prin moartea Sa, cel al

morții Sale prin învierea Sa. Iată de ce Sfântul Pavel scrie: "Ultimul adversar care va fi biruit este moartea ».

(I Cor. 13-12.)

Încă de la propovăduirea Sa, Hristos dăruiește Lumina și capacitatea de a vedea celor care sunt conștienți de orbirea lor, pentru ca aceștia să asculte gratuit de Cuvântul divin care dă Viața.

"Dumnezeu este Lumină; în El nu este întuneric (...) Dacă umblăm în Lumină, avem părtășie unii cu alții, iar sângele lui Isus, Fiul Său, ne curăță de orice păcat".

(Ioan I, 6-7.)

Hristos este lumina lumii. Prin El, Tatăl-Dumnezeu, care se ascunsese treptat, se manifestă din nou ca Lumină și Viață, ca Dumnezeu cel viu. Cu El începe Sfârșitul Timpurilor. Învățătura Lui, patima Lui. Moartea și învierea Sa anunță, prefigurează și rezumă Vremurile de pe urmă, cărora El le dă un sens: răscumpărarea acelei părți a umanității care va putea să se întoarcă la Tatăl prin întruparea Sa și jertfa Sa cosmică. El însumează, curăță, reînnoiește și transcende Legea străveche și face ca Tradiția primordială să fie din nou vie și eficientă. Prin decadența spirituală și suferința de la sfârșitul Epocii de Fier, Lumina pe care El o întruchipează este cea a Epocii de Aur, a Paradisului care a fost pierdut și care poate fi regăsit prin El.

Dar ceea ce a fost doborât de păcat nu poate fi ridicat decât prin acceptarea suferinței. El ne oferă modelul divin al acestui sacrificiu dureros, al acestei purificări tragice pe care o așteaptă de la noi toți. Împărăția nu poate fi găsită decât de cei care acceptă să-L urmeze și să-și ia crucea împreună cu El. O Lege dură, dar o imensă Speranță.

Alfa și Omega

Cristos, un cuvânt grecesc, este în versiunea *Septuaginta* traducerea ebraicului *machiah*, care înseamnă "*uns*" și din care provine cuvântul "*Mesia*".

Știm că așteptarea mesianică s-a extins cu mult dincolo de lumea iudaică a Epocii Berbecului, deoarece găsim urme scrise ale acesteia în multe locuri, în special în *Oracolele Sibiline* și în Virgiliu. Profeții Vechiului Testament, după Avraam, Moise și regii, spun că un descendent al regelui David, profet, doctor și făcător de minuni, sfințit și consacrat printr-o ungere asemănătoare cu cea primită de regii lui Israel și care i-a marcat pe preoți, va apărea la Sfârșitul Timpurilor pentru a restabili Epoca de Aur.

Abia treptat, în viața sa publică, Iisus și-a dezvăluit *mesianitatea*. Primul care l-a recunoscut, probabil în 28 ianuarie, a fost Ioan Botezătorul, pe malul Iordanului:

"Iată Mielul lui Dumnezeu, care va lua păcatul lumii (...) Eu mărturisesc că El este Fiul lui Dumnezeu".

(Ioan I, 29 și 34).

Dar, plin de Duhul Sfânt, nu oamenilor i se adresează mai întâi Hristos.

"Duhul l-a împins imediat în deșert. Și acolo a trăit patruzeci de zile și a fost ispitit de Satana. A trăit printre fiarele sălbatice și îngerii îi slujeau".

(Marcu I, 12-13.)

Aceste pagini (Luca IV, Marcu I, Matei IV) sunt poate cele mai profund emoționante din Biblie, după cele din Geneză, Iov, Patimile și Apocalipsa, pentru că, la fel ca acestea, plonjează în adâncul problemei numărul 1, cea a Răului, la care Hristos în fiecare dintre noi, iubit și înțeles pe deplin, este singurul remediu pământesc.

Pentru că în această fază ciclică a dezvoltării umane, când Iisus Hristos vine să construiască un pod pentru omenire spre țărmurile apropiate și îndepărtate ale unei noi Epoci de Aur, cel care

trebuie mai întâi stăpânit, cel care stă în calea întregii Răscumpărări, nu este păcatul uman, o consecință și nu o cauză: este Prințul acestei lumi, care domnește temporar pe Pământ, și cu care chiar și Fiul lui Dumnezeu trebuie să se lupte mai întâi înainte de a începe cele 27 de luni ale vieții sale publice și de sacrificiu. La sfârșitul acestei vieți publice, același Ispititor va veni în Grădina Măslinilor pentru a-l hărțui din nou pe Mesia. Acum, pe Jebel Qarantal, "Muntele Carantinei", în apropiere de Ierihon, Adversarul vine de trei ori pentru a-i propune lui Isus cele trei ispite care prezidează întreaga istorie a omenirii și explică toată turpitudinea ei: mai întâi, bucuria bunurilor și a plăcerilor materiale: venalitatea și senzualitatea; în al doilea rând, dorința de glorie și de putere: mândria; în al treilea rând, căutarea puterilor supranaturale: magia și vrăjitoria... Prin însăși natura răspunsurilor Sale, calme și orbitoare prin semnificația lor spirituală, răspunsuri care nu sunt doar ale unui zeu care își folosește puterea Sa, ci mai mult ale unui "Cunoscător" care aduce o învățătură fraților și surorilor Sale, Iisus Hristos anunță natura misiunii care îi va reveni în timpul întrupării Sale pământești : căci timpul, deși "aproape", nu a venit încă pentru întoarcerea Epocii de Aur: El nu poate decât să dezamăgească Israelul, care nu are decât o viziune materială și naționalistă despre Mesia. Hristos, dacă este Fiul lui Dumnezeu, este totuși voluntar Om și, ca atare, scufundat în condiția umană suferindă a acestor Timpuri Sfârșite; El își va asuma pe deplin această suferință și, pentru fiecare om considerat individual, va fi "modelul" uman și divin, dovada Reîntregirii posibile, a victoriei posibile asupra Răului... Învățătura pe care o putem extrage din Ispita lui Iisus Hristos în deșert este una dintre cheile metafizice ale condiției umane și ale istoriei lumii.

Apoi, în primăvara anului 28, conform cronologiei cel mai frecvent adoptate, Isus, după ce și-a adunat primii cinci discipoli, cărora le dezvăluise deja că este "Fiul Omului" (expresie deja folosită de Daniel al VII-lea), a traversat Samaria în drum spre Galileea; s-a oprit la fântâna lui Iacob și a cerut de băut unei femei, uimit că un evreu vorbea cu o samariteancă. După parabola despre apa vie:

"care țâșnește pentru viața veșnică",

femeia i-a spus:

"Știu că va veni Mesia, cel care se numește Hristos. Când va veni El. El ne va spune totul. Isus i-a răspuns: "Eu sunt cel care vă vorbește".

(Ioan IV, 25-26).

De acum încolo, Isus, prin acțiunile și cuvintele sale, nu va înceta să se afirme tot mai mult ca Mesia, primind pe rând omagii și insulte, până când, în primăvara anului 30, cu o săptămână înainte de moarte, în Duminica Floriilor, Isus își face intrarea triumfală în Ierusalim. Mulțimea a strigat:

"Osana! Binecuvântat este cel care vine în numele Domnului! Binecuvântată fie împărăția tatălui nostru David care vine!"

(Marcu XI, 9-10).

Oprobriul social a urmat imediat acestei scurte recunoașteri publice.

După arestarea sa, în ziua morții sale, în Vinerea Patimilor, a vorbit în plină lumină în fața marelui preot și a membrilor Sinedriului:

« Marele preot l-a întrebat: "Ești tu Mesia, fiul Celui Binecuvântat? Isus a răspuns: "Eu sunt. Și îl veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta Celui Atotputernic și venind cu norii cerului».

(Marcu XIV, 61-62).

Astfel, în momentul sacrificiului Său răscumpărător, Iisus Hristos își afirmă funcția Sa sub

trei dintre aspectele Sale: El este Mesia cel așteptat; Fiul Omului, adică Noul Adam care își asumă în mijlocul umanității căzute rolul regenerator al Omului primordial; în sfârșit, El își anunță funcția sa escatologică, căci promite să se întoarcă pentru a prezida Judecata de Apoi. Sfântul Ioan, în *Evangelhia* și în *Apocalipsa* sa, a completat răspunsul la întrebarea "Cine este Hristos?" când a scris:

"La început era Cuvântul (...) Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi".

(Ioan I, I și 14).

și

"El este îmbrăcat într-o haină înmuiată în sânge; numele lui se numește Cuvântul lui Dumnezeu"

(Apocalipsa XIX, 13).

Cuvântul este grecescul *Logos*, folosit de Heraclit și de stoici pentru a desemna principiul activ și divin al lumii, rațiunea suverană și immanentă a Universului, legătura organică a tuturor ființelor. Filon din Alexandria, contemporan al Sfântului Ioan, amplifică noțiunea de *Logos*: o putere emanată de Dumnezeu, esența Ființei prin excelență, a lui "Dumnezeu cel Unul", "cel care subzistă prin el însuși", principiul ordinii, al rațiunii și al armoniei, intermediarul între Creator și lumea creată, "păstrătorul" divin al creației. Astfel, prin voința Sfântului Ioan, tradiția iudaică și cea elenă se reunesc în definiția Unuia care se exprimă astfel: "Dumnezeu este Cel care se exprimă pe sine însuși:

"Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul...".

(Apocalipsa XXI, 5-6).

În simbolismul creștin antic, unul dintre semnele folosite pentru a-l reprezenta pe Hristos era tocmai echivalentul joncțiunii literelor grecești *alfa* și *omega* scrisă cu majuscule romane:

De fapt, acest semn simbolizează nu numai Începutul și Sfârșitul Timpului și al Spațiului, ci și "mijlocul" reprezentat de linia orizontală a planului de reflexie sau "suprafața Apelor"; el este contracția grafică a celor trei litere romane **A V M** care alcătuiesc monosilabilul sacru pronunțat **OM** și care în tradițiile orientale, ca și în tradiția creștină esoterică, este un nume al Logosului. Cele trei elemente ale acestui semn simbolizează cele trei lumi, cea a manifestării corporale, lumea intermediară a manifestării subtile sau psihice (Sufletul Lumii al lui Platon) și lumea Spiritului divin, Principiul nemanifestat. De asemenea, pe el se citește **A** și **M**, cele două inițiale ale *Ave Maria*.

Hristos cel care se reintegrează

Este necesar aici și acum - după atâtea altele și în măsura limitată a competenței noastre - să dezvoltăm o explicație propriu-zis ezoterică a naturii lui Hristos și a acțiunii sale pe Pământ? În afară de poziția întrupării sale pe scara ciclului nostru de umanitate, nu credem că da. În confuzia actuală a minților, care este aspectul cel mai alarmant al acestor Timpuri de sfârșit, ni se pare dimpotrivă că nimic nu este mai urgent pentru noi toți cei care ne numim creștini decât să ne întoarcem mai întâi la sursele cele mai exoterice ale credinței noastre, să le studiem, să le aprofundăm, să le trăim pe deplin. Doar atunci vom merita, poate, de altfel, să primim "lumini" mai secrete decât cele acordate tuturor de religiile consacrate. Atunci când, zilnic, auzim oameni care se cred sincer creștini, sau chiar catolici, care se poticnesc, se revoltă sau chiar batjocoresc noțiuni fundamentale creștine precum Creația, Căderea, Răscumpărarea și Jertfa divină, nu putem decât să

ne gândim că, înainte de a-l citi pe acest sau acel mare ezoterist, avem nevoie urgentă de a reciti, în spirit de simplitate mentală și de contemplare spirituală, *Scripturile* (nu numai cele creștine, de altfel) și *Părinții Bisericii*, printre altele. Înainte de a pretinde că ești ezoteric, trebuie să fi asimilat exotericul, fie și numai pentru a-l completa și corecta parțial; înainte de a pretinde o "eliberare" karmică, de exemplu, trebuie să începi prin a nu disprețui ceea ce Bisericele creștine exoterice numesc "mântuire"; înainte de a pretinde că avem "spirit", trebuie să reînvățăm "litera", cu cât mai multă Iubire în inimă, pentru că numai Iubirea poate transforma "cunoașterea" în "Cunoaștere", iar dintr-un mănunchi de mici adevăruri, asamblate cu răbdare și umilință, putem alcătui Arborele Vieții și al Adevărului. ..

"Doar câțiva oameni pot vedea aceste adevăruri așa cum ar trebui să fie văzute. Nimeni nu poate face acest lucru fără o religie adevărată. Căci adevărata religie este aceea prin care sufletul se împacă cu Dumnezeu și se unește cu Dumnezeu, de care fusese rupt ca prin păcat..."

(Sfântul Augustin: *Măreția sufletului*, XXXVI, 80.)

Am subliniat deja din abundență acest rol răscumpărător-reintegrator al Cuvântului Întrupat în prezentările noastre anterioare. Dar pentru ca un om al sfârșitului vremurilor să poată "folosi" în acest scop "modelul" divin care este Hristos, trebuie mai întâi de toate să fie conștient de faptul că este o creatură spirituală involuată, cu alte cuvinte, trebuie să fi păstrat sentimentul păcatului și nostalgia Luminii... Știm în ce măsură chiar și astăzi Biserica Romano-Catolică, cel puțin în majoritatea reprezentanților săi "mandați", a abandonat această învățătură fundamentală și pare preocupată doar de condiția temporală și socială a "credincioșilor" săi, reducând mesajul supranatural al lui Iisus Hristos la un moralism pe cât de fratern, pe atât de liniștitor...

Iată de ce nevoia de a ne întoarce, în mod individual și nu colectiv, la sursele cele mai profunde ale credinței noastre nu a fost niciodată mai urgentă decât astăzi.

"Natura umană avea nevoie de un Răscumpărător; acest Răscumpărător a fost Iisus Hristos, Înțelepciunea lui Dumnezeu Însuși, Realitatea care emană din Dumnezeu; El S-a îmbrăcat în umanitate pentru a introduce din nou în lume substanța divină și nemuritoare, care nu era alta decât El însuși".

(d'Eckhartshausen, *La nuée sur te sanctuaire*, scrisoarea a 5-a. *Psyche*, 1948).

Tot la începutul Erei Peștilor, la această convergență providențială a tuturor căilor Tradiției și, în special, a gândirii platonice și a creștinismului, Plotin, în secolul al III-lea, exprimă într-un mod deosebit de luminos și exemplar, printr-o experiență mistică de o acuitate arzătoare, fundamentele înseși ale posibilității Reîntregirii individuale:

"Adesea mă trezesc din trup la mine însumi; devin exterior celorlalte lucruri, interior mie însumi; văd o frumusețe de o minunată măreție; atunci cred: sunt mai presus de toate dintr-o lume superioară, viața pe care o trăiesc atunci este cea mai bună viață; mă identific cu Divinul, în el îmi am locuința: ajuns la această activitate supremă, acolo mă fixez; transcend orice altă realitate spirituală..."

(Plotin, *Enneadele IV, 8*, traducere de E. Bréhier).

Prin experiența imediată și sensibilă, el cunoaște certitudinea că adevăratul său eu nu este din această lume, că rădăcinile sale au rămas plantate în lumea Spiritului; în acest fel, eul său pământesc redescoperă Sinele imuabil. Un moment privilegiat, excepțional în viața pământească, o prerogativă inefabilă, deopotrivă amintire a unei stări originare și prefigurare a unei viitoare *reconquiste* a acestei stări... Căci diferențele dialectice dintre gnostici, pe de o parte, și creștini, pe de altă parte, puncte de vedere uneori opuse asupra aceleiași realități spirituale, sunt aici depășite, contopite în aceeași cunoaștere, după cum urmează: această stare de comuniune intimă, prin afinități profunde, a sufletului uman, purtător de spirit, cu divinul, este cu siguranță o reamintire a

stării primordiale și paradisiace, pierdută provizoriu la sfârșitul ciclului nostru actual de umanitate. Dar, prin natura providențială a lucrurilor, acest "Loc" spiritual nu este, de asemenea, altul decât sinele nostru cel mai profund, adică Sinele nostru. În viața noastră actuală, dacă o dorim suficient de mult, putem să ne întoarcem la noi înșine și să *reintegrăm* această Stare și acest Loc.

Cea mai decăzută ființă umană de la sfârșitul ciclului, chiar dacă a fost privată de-a lungul vieții sale pământești de conștiința "rudeniei sale divine", **adăpostește încă, ghemuită pe fundul bărcii sufletului său, acea particulă de Spirit de care sunt lipsite animalele și a cărei prezență în noi face din noi, chiar înainte de orice diferențiere biologică, intelectuală sau cromozomială, o specie diferită, privilegiată.** Nu contează dacă această pepită de Spirit divin doarme astăzi, ignorată sau chiar insultată, pe fundul "bărcii" animice a celor mai mulți dintre oamenii acestui timp obscur: la Sfârșitul Timpurilor, Cuvântul, divinul Făt-Frumos, va deschide în mod colosal Porțile Judecății, va trezi Frumoasa Adormită și, după un timp de încercări purificatoare, o va readuce în Patria ei Primordială.

Întruparea cristică în timpul sfârșitului

În capitolul anterior, am explicat această funcție majoră a întrupării *cristice* în contextul involuției ciclului nostru umanitar. În special, credem că nicio învățătură ezoterică nu este mai potrivită pentru aprofundarea credinței noastre creștine decât cea a "conservării divine" și că Legea celor patru vârste ne ajută să înțelegem de ce, după multe alte "coborâri" divine pe Pământ, numai Hristos reprezintă Cuvântul pe deplin manifestat la Sfârșitul Timpului, la începutul ultimei Ere precesionale, în punctul cel mai de jos al Involuției.

Să analizăm acum locul Întrupării Cristice în întregul ciclu al umanității, așa cum am întocmit tabelul, conform cronologiei hinduse, la paginile 30 și 263 din această lucrare. Acest Ciclu Adamic se întinde pe 2,5 cicluri procesionale de 25 920 de ani, adică 30 de Ere de 2 160 de ani; Cuvântul s-a întrupat în Iisus la intersecția penultimei și ultimei Ere, între Berbec și Pești, exact la 29/30 din Ciclu total. Or, 29 este un număr lunar și saturnian (revoluțiile respective ale Lunii și ale lui Saturn sunt de 29 de zile 12 ore 44 de minute și 29 de ani 168 de zile); 30 este un număr solar și divin: decada înmulțită cu Triada divină, non-ființa (0) adusă la existență de Dumnezeu Creator (3). 30 solar se naște din 29 lunar: Cuvântul iese din "*Virgo paritura*", Fecioara care trebuie să nască a Antichității, așa cum Ziua iese din Noaptea și Creația manifestată iese din "Marea Noapte" originală... Prin urmare, creștinismul poate fi interpretat simbolic aici ca fiind trecerea de la păgânismul lunar, "reflexul-lumină" al Tradiției Primordiale care s-a pierdut în mare parte, la creștinismul solar, restituirea, pentru cei care doresc să o primească, a Luminii Primordiale și a Arborelui Vieții:

"Eu sunt Lumina și Viața".

Dar această restaurare a Tradiției Primordiale solare are loc în ultima Epocă a Ciclului total, în cea mai "întunecată" dintre Întunericul Evoluției. De aici însăși natura acestei Întrupări a Cuvântului, care nu se poate realiza decât sub forma unui Sacrificiu divin și a morții acceptate și ineluctabile a omului Iisus, "haina" temporală a lui Hristos cel veșnic. La acest sfârșit tenebros al ciclului, Întruparea răscumpărătoare nu se poate realiza decât prin cea mai atroce suferință "umană".

Iar în ceea ce-i privește pe oamenii care, martori în spirit la drama cosmică de la Golgota, se străduiesc de aproape două mii de ani să trăiască din această pâine a Vieții și să bea din această Sursă solară, ei nu pot face acest lucru decât sub pretextul unei lupte constante cu acest întuneric, al cărui principal aspect este eternul "naturalism", care "refuză" neîncetat această Lumină; Nu pot face acest lucru decât întorcând spatele pantei descendente și "confortabile" a plăcerilor acestei lumi, al cărei Prinț, ne spun *Evangelhiile*, este Satana; nu pot face acest lucru, "imitându-l" pe Maestrul lor divin, decât suferind mizeria socială, consecință fatală a unei vieți împlinite conform *Evangelhiilor*, și, pe lângă mizerie, disprețul celor bogați și puternici care știu atât de bine, de la înălțimea bogățiilor lor temporale, să pozeze în profesori de morală fariseică. .. Da, căile care duc la Golgota, unde strălucește încă, invizibilă pentru cei mai mulți, Lumina solară a Cuvântului întrupat la

sfârșitul timpului, sunt înguste, aspre și presărate cu măracini; da, religia acestui Cristos este "imposibilă", așa cum spun toți materialistii de douăzeci de secole; da, în ochii "rațiunii" umane, doar în ochii "rațiunii", există o "absurditate" și un "scandal" permanent - scandalul Crucii...

Dar urmașii lui Hristos, contrar a ceea ce contemporanii săi persecutori au ironizat și a ceea ce raționalistii au insinuat și scuipat de atunci, creștinii nu sunt nebuni sau masochiști. Dacă acceptă disconfortul căii care duce, prin stâncă și zăpadă, la Stăpânul lor, asta nu înseamnă că "iubesc" această suferință acceptată: în spatele acestei dureroase lumini de lună, ei aspiră doar la lumina celui mai cald Adevăr. Ei știu că "negru", "alb" și "roșu" sunt cele trei etape necesare ale oricărei alchimii spirituale, ale oricărei Reîntregiri. Ei știu că trebuie să treacă prin asta și, chiar și în această lume întunecată, presimțirea Luminii Primordiale regăsite este deja îmbrăcată în bucurie și haruri, arzând pentru ei, dar invizibilă pentru cei din jur. Ei știu că în spatele instrumentului de tortură pe care a avut loc agonia Maestrului lor, se află un simbol imens; semnul cu patru brațe al lumii materiale "răscumpărate", care și ea, cu omul involuat pe care îl poartă, este promisă Reîntregirii paradisiace. Și întotdeauna, atunci când ochii lor se odihnesc pe o cruce sau pe un crucifix, dincolo de imaginea sângeroasă a trupului lui Iisus torturat, se suprapune privirii lor cea a lui Hristos al Învierii, al Înălțării și al Cincizecimii. Și deja, blagoslovind, ei trăiesc, ei văd imaginea Christului sfârșitului de timp al acestui ciclu, a lui Christos Regele: ei văd deja în spirit, coborând pe Pământ în *Parusia* sa pentru Judecată, Cuvântul ω al ciclului nostru al umanității redevenind α al unei noi epopei umane restabilite în Epoca de Aur a unui Paradis absolut!

II. MARIOLOGIE

Schița unui studiu al fundamentelor scripturale, teologice și metafizice ale mariologiei.

Fecioara Maria înainte de Hristos

Contrar a ceea ce cred prea mulți creștini, care continuă să creadă că creștinismul a apărut spontan ca o lumină absolută după "noaptea păgânismului", redescoperind astfel în mod neașteptat schema "liniștitoare" a progresismului ateu, manifestarea *mariană* a creștinismului și-a ocupat în mod logic locul în cursul revelației imemorale. Nu numai că locul privilegiat al Mariei în Epoca Peștilor și în perspectiva sfârșitului Ciclului nu este o contribuție tardivă, adăugată și "superstițioasă", dar este dezvoltarea superlativ de logică a economiei creștine a mântuirii, a teologiei mistice a creștinismului și a întregii metafizici tradiționale. Ne aflăm aici în misterul Eternului feminin, al polarității diferitelor ipostaze care decurg din Principiul-Dumnezeu, care este deopotrivă nediferențiat și androgin, și în cel al *diadei* divine care, împreună cu Monada supremă, alcătuiește Triada sau Trinitatea în toate tradițiile autentice.

Fecioara Maria a creștinismului vine în Era Peștilor să ia locul Fecioarelor-Mame care au precedat-o în protoistorie și antichitate, dar purificându-le, transcendându-le și unificându-le într-o entitate supremă care o face, în perspectivă eshatologică, Soția Duhului Sfânt, Maica Dumnezeului cel viu și Împărăteasa. Dar, pentru a înțelege acest lucru, trebuie să ne întoarcem la copilăria lumii.

Fără a intra în dezvoltările îndelungate care ar fi necesare pentru a analiza *Neter*-ul egiptean, *Gunas*-ul vedic și alte entități metafizice fundamentale, să ne amintim că o primă generație de zeițe antice a simbolizat pasivitatea virginală primordială, deoarece, conform logicii emanațiilor divine desfășurate în imaginea arhetipală a Creației, probleme pe care le-am discutat în capitolele IV și V, din *Materia Prima* feminină nediferențiată, emanată din Dumnezeul primordial androgin, *Prakriti* hindusă, Cuvântul masculin, *Purusha*, extrage elementele Cosmosului, adică ale lumii ordonate. Această *Materie Primă* pasivă, "feminină", este receptaculul energiilor demiurgice active, "masculine".

Tiamatul babilonian (pe care F. Dupuy-Pacherand îl aseamănă cu ebraicul **Tehôm**, starea universală nediferențiată, sau cu "Haosul" lui Hesiod), Oceanul primordial *Noun* al egiptenilor și *Marea de lapte* a Vedelor reprezintă aceste ape întunecate primordiale care poartă semințele lumii viitoare. Aceste Ape primordiale reprezintă (nu "la început", conform traducerilor biblice eronate, ci "în Principiu", așa cum spune Sfântul Ioan la începutul *Evangheliei* sale: Posibilitatea Originală

Universală, Substanța fără formă, Pasivitatea Cosmică. Cele patru elemente sunt amestecate cu ea. Apoi, într-o a doua fază (în afara timpului și înainte de intervenția Cuvântului), "apele" inferioare (apa și pământul) sunt separate de "apele" superioare (aerul și focul). Aceste ape inferioare, care grupează cele două elemente "feminine", sunt cele care vor lua treptat "Forma" și vor deveni Apă Fecioară și Apă-Mamă, progenitoarea, după fecundarea de către Cuvânt, a tuturor ființelor. Cu referire la această stare de "gestație" a lumii, trebuie să contemplăm zeițele telurice marine ale fecundității din protoistorie, zeițele-mamă ale Antichității, *Virgo Paritura* celtică (Fecioara care trebuie să nască) și Fecioarele negre ale creștinismului.

Jacques d'Ares are un comentariu excelent pe această temă:

*"La nivelul tradițional revelat de toate religiile antice, dintre care creștinismul nu este decât o înflorire, Fecioara, care este în același timp Mamă, are un triplu aspect ierarhic, amintit prin recitarea simbolică a celor "trei Ave Maria". În primul rând, ea este **Materia prima**, "materia virginală universală". În al doilea rând, ea este ceea ce anticii numeau "Mama noastră Pământ", urmașa celei dintâi. În sfârșit, este Fecioara Maria, întruchiparea pământească a Materiei Fecioare, Femeia, eminentă simbolică și alchimică, pentru ca Dumnezeu să se întrupeze ca Om. Într-un fel, Fecioarele noastre Negre concretizează primele două aspecte cu promisiunea (chiar realizată) a celui de-al treilea".*

(Atlantis, 266, "Misterioasele Fecioare Negre").

La această succesiune de entități spirituale pe trei planuri (care reprezintă într-adevăr o ordine de succesiune, o geneză, și mai precis Geneza) trebuie să ne raportăm pentru a clasifica și a ierarhiza zeițele feminine. Maya din India reprezintă *Materia Prima*, dar majoritatea aparțin celui de-al doilea plan: Ishtar din Babilon, zeița mamă din Knossos, Rhea din Grecia arhaică, Gea din Grecia lui Hesiod, Artemis din Efes, Tanit din Cartagina, Demeter și Cybele din misterele Eleusis, Pallas Athene devenită Minerva, Maux din Roma, zeița germinației, Limon romană, de origine etruscă, și în sfârșit marea Isis egipteană:

"Eu sunt Natura, mama tuturor lucrurilor, stăpâna tuturor elementelor, originea și principiul veacurilor, divinitatea supremă, regina lui Manes, prima dintre locuitorii cerului, tipul uniform al zeilor și zeițelor. Eu sunt cea a cărei voință guvernează bolțile luminoase ale Cerului, respirațiile salubre ale Oceanului, tăcerea jalnică a Lumii de Jos.

Putere unică, eu sunt venerat de întregul univers sub multe forme, cu multe ceremonii, cu o mie de nume diferite. Frigienii, primii născuți pe Pământ, mă numesc Zeița Mamă din Pessinonte; atenienii băștinași mă numesc Minerva Crecopiana; printre locuitorii insulei Cipru, sunt Venus din Paphos; printre cretani, înarmați cu arcul, sunt Diana Dictynna; printre sicilienii care vorbesc trei limbi, Proserpina Stygiana; printre locuitorii din Eleusis, Antica Ceres. Unii mă numesc Juno, alții Bellona; unii Hecate, alții zeița din Rahmnonte.

Dar cei care sunt primii iluminați de razele Soarelui răsare, popoarele din Etiopia, Asia și egiptenii, puternici datorită cunoștințelor lor străvechi, aceștia sunt cei care îmi acordă adevăratul meu cult și mă numesc pe adevăratul meu nume: Regina Isis".

(Apuleius, *Metamorfoze*, XI, 4.)

Observați în ce măsură figura egiptencei Isis (al cărui cult se întindea până în Irlanda și care era adesea numită Isis cea Neagră), așezată și alăptându-și fiul Horus, prefigurează Fecioara și Pruncul creștin. Această *Virgo Paritura*, în aspectele sale indo-europene, celtice, elene sau egiptene, este cea care, de foarte multe ori, nu numai că a servit drept suport pentru devoțiunea creștină de mai târziu, dar a furnizat adesea și iconografia pentru aceasta. Este ceea ce a dus la înflorirea Fecioarelor Negre în Occident, în special în Franța, unde, în ciuda distrugerilor și a deghizărilor, mai există încă peste o sută.

Acest aspect negru sau întunecat al Zeiței-Mamă primordiale, al acestui "uter" întunecat al lumii pe care Demiurgul îl va fecunda cu Lumina sa creatoare, apare și la multe zeițe antice.

Gândiți-vă doar la una dintre figurațiile care ne este cea mai familiară, soția lui Zeus, Leto sau Latona, înfășurată într-o haină întunecată și care, pe insula Delos "cea strălucitoare", îi dă naștere lui Apollo, și Artemis, Soarele și Luna. Gândiți-vă la Sulamita din *Vechiul Testament*:

"Sunt neagră, dar sunt frumoasă"

(Cântarea Cântărilor I, 5).

Gândiți-vă la veșmântul veșnic întunecat al Maicii Domnului, Sfânta Ana (a cărei rădăcină **an** se regăsește în diferitele nume ale Kali la Noire din India).

Peste aceste "ape negre" planează Duhul lui Dumnezeu (Geneza I, 2). Pentru :

"Intervenția Duhului este indispensabilă pentru transformarea Fecioarei Negre în Fecioară Albă, pentru abandonarea întunericului gros al pământului pentru lumina strălucitoare a aerului, pentru separarea elementelor: cea a pământului și a apei și, simultan, a focului și a aerului".

(Eugène Canselier, *Atlantida*, 266, p. 160-161.)

În sfârșit, cum să nu observăm cum numele Maria (Myriam în ebraică) amplifică rădăcina indo-europeană *iam-maia-mir-mar* care înseamnă atât Marea, cât și Mama, o ambiguitate fonetică revelatoare care s-a păstrat chiar și în franceza noastră modernă.

În legătură cu aceste fapte metafizice primordiale, liturghia medievală i-a dat Fecioarei Maria numele de "Steaua Mării", printre alte apelative simbolice.

Maria în Biblie

Să ne gândim acum la baza devoțiunii noastre față de Maria.

Titlul fundamental care trebuie invocat pentru Fecioară este acela de Maică a lui Cristos, a lui Dumnezeu Mântuitorul: de aceea, încă de la începutul Bisericii, ea este proclamată "*Theotokos*". Din acest titlu incontestabil au decurs succesiv toate privilegiile care i-au fost acordate. Dar privilegiul unic, stipulat în mod explicit de *Evangelii*, este că maternitatea Mariei, "binecuvântată între toate femeile", **a fost virginală**. Prin urmare, dacă Cuvântul divin, pentru a împlini Răscumpărarea sufletelor și a pregăti *Parusia*, se întrupează pe Pământ în trup de om printr-o naștere fiziologic "naturală", suntem obligați să precizăm că concepția care a provocat-o cu nouă luni mai devreme a fost "non-umană" și a reprezentat o acțiune directă a Spiritului divin asupra "vasului" privilegiat care a fost trupul Mariei. Salutul îngeresc pronunțat de îngerul Gabriel în Evangelia după Sfântul Luca (I, 26-38),

"Bucură-te, Marie, plină de har!"

a constituit începutul celei mai durabile rugăciuni din catolicism de două mii de ani... După ce îngerul a plecat, Maria aleargă la verișoara ei Elisabeta, însărcinată în șase luni cu viitorul Sfânt Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul,

"plină de Duhul Sfânt"

completează lauda Sfântului Gabriel, în timp ce Maria răspunde cu cuvintele Magnificatului:

"Sufletul meu slăvește pe Domnul și duhul meu se bucură în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit la umilința robului Său. Iată, de acum încolo, toate generațiile voastre mă vor numi binecuvântat..."

Nimic în nicio tradiție nu se apropie de această cantată pe două voci în care două mame extraordinar de privilegiate în speranțele lor înalță un imn de recunoștință extatică; nimic nu se

apropie de respectul infinit pe care Dumnezeu pare să-l arate față de creatura pe care a ales-o încă de la concepție pentru a fi progenitoarea Dumnezeului viu.

Sfântul Luca și sfântul Ioan sunt cei care ne permit cel mai bine să o urmărim pe Maria, care se șterge tot mai mult în spatele lui Cristos. La începutul vieții sale publice, la nunta din Cana, vinul s-a terminat; ca o bună gospodină, ea l-a informat pe fiul său, care i-a răspuns:

"Femeie, ce este asta pentru mine și pentru tine? Nu a venit încă ceasul meu...".

(Ioan II, 4.)

Cu toate acestea, Iisus a săvârșit miracolul apei transformate în vin, prima minune din viața sa publică, anticipând astfel, la cererea mamei sale, manifestarea divinității sale, chiar dacă "ceasul" său "nu venise încă"... Pentru prima dată, prin mijlocirea ei pe lângă Fiul, Fecioara Maria și-a manifestat rolul de mijlocitoare.

Pe Calvar, Ioan ne-o arată pe Maică la picioarele Crucii (XIX, 25). În același mod, am dorit să le arătăm pe amândouă în desenul nostru de copertă, de o parte și de alta a chipului lui Cristos în glorie.

În cele din urmă, tot Ioan este cel care, în *Apocalipsă*, ne pune în față bazele unei înțelegeri complete a ceea ce reprezintă Maria în Ciclul umanității în care, ca și Hristos, ea ocupă "începutul" și "sfârșitul". Căci mama istorică a lui Iisus Hristos este forma temporală pe care o ia paradele Cuvântului prin timp și manifestări ciclice. În "*Protevanghelie*" (Geneza III, 15), Dumnezeu, vorbindu-i șarpelui ispititor, spune:

"Voi pune vrăjmășie între tine și Femeia: (urmașii ei) îți vor zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul...".

Așadar, Dumnezeu anunță că nu-și va abandona creaturile după "căderea" lor și că Femeia și urmașii ei vor continua lupta împotriva Răului. La celălalt capăt al *Bibliei*, Ioan ne arată lupta gigantică de la Sfârșitul Timpurilor între Femeia, care este Fecioara Maria, dar și Biserica lui Hristos, și Balaurul (Apocalipsa XII, I-VI). Intervenția ei o precede pe cea a Sfântului Mihail și a legiunilor sale de îngeri. Puține pasaje din poemul supraomenesc sunt mai impresionante. Astfel, de la un capăt la altul al Ciclului, Eva, prin pocăința ei, și Noua Eva, Maica Fecioară, prin lupta ei cu Fiul împotriva Răului, poartă destinul Umanității și participă îndeaproape la opera Răscumpărării.

Formarea dogmei mariane

Timp de două mii de ani, Biserica a meditat și a aprofundat misterul Mariei, proclamând succesiv privilegiile sale divine pe baza datelor scripturistice pe care tocmai le-am trecut în revistă. Am fost surprinși de această lentoare, de această insistență, și știm cum locul privilegiat acordat mamei lui Cristos a mers până acolo încât a provocat rupturi dureroase în "tunica fără cusur" a Bisericii primare.

Să trecem rapid în revistă etapele acestei glorificări, care pare a fi o punere în aplicare umană a cuvintelor Magnificatului. Sfântul Iustin și Sfântul Irineu stabilesc primele paralele rodnice între Eva și Maria: ceea ce una "lega" prin neascultare, cealaltă "dezleagă" prin credința ei; dacă Isus șterge păcatul lui Adam, Maria îl șterge pe cel al Evei. Tertulian compară ieșirea Evei din "partea" lui Adam cu ieșirea Bisericii din rana lui Hristos pe Cruce. Conciliul de la Efes, în 431, a proclamat demnitatea *Theotokos*, Maica Domnului. După perioada patristică, perioada bizantină a exaltat și mai viu sfînțenia excepțională a Mariei; s-a precizat că ea era asemenea Evei înainte de păcat, ceea ce a deschis calea dogmei *Imaculatei Concepții*, care va fi proclamată de Biserica Romei. *Omiliile* bizantine din secolele al șaptelea și al optulea au laudat sfînțenia originală a Mariei, medierea și Adormirea ei.

În secolul al XIII-lea, cu William de Ware și apoi cu Duns Scotus, școala franciscană de la

Oxford a rezolvat dilema "sfînțenia sau răscumpărarea Mariei", distingînd faptul că ea a fost răscumpărată de datoria păcatului originar nu prin purificare, ci prin păstrarea de pată: acest lucru a deschis calea pentru definirea dogmei *Imaculatei Concepții*. Aceasta a fost proclamată de Pius al IX-lea la 8 decembrie 1854.

În cele din urmă, Pius al XII-lea a proclamat Adormirea Fecioarei Maria în Bula *Munificentissimus Deus* din 1 noiembrie 1950, ca un corolar al dogmei *Imaculatei Concepții*:

"Dumnezeu a dorit să excludă din această lege" (victoria deplină asupra morții amînată pînă la Sfârșitul Timpului)

"pe Sfînta Fecioară Maria. Privilegiul ei cu totul excepțional este acela de a fi triumfat asupra păcatului prin Concepția ei imaculată; astfel încât ea nu a fost supusă legii corupției mormîntului și nu a trebuit să aștepte pînă la sfârșitul timpului pentru răscumpărarea trupului ei.."

Amînată pentru toți oamenii pînă la Judecată, învierea într-un trup de lumină i-a fost acordată imediat Mariei, întrucît nu fusese atinsă de păcatul originar.

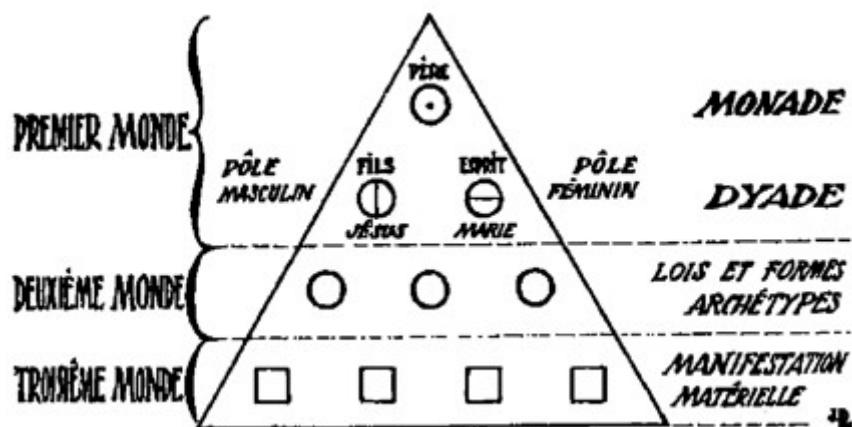
Între timp, la sfârșitul secolului trecut, în urma revelațiilor supranaturale ale Annei-Catherine Emmerich, mormîntul Fecioarei și casa în care aceasta a locuit la sfârșitul vieții sale pămîntești alături de Sfîntul Ioan au fost descoperite la Efes, în Orientul creștin, unde Dormirea și Adormirea Maicii Domnului sunt sărbătorite încă din secolele XI-XVII.

În Occident, după sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, sărbătoarea Concepției Mariei a apărut spre începutul secolului al V-lea, precedînd și pregătind dogmele glorificatoare pe care tocmai le-am amintit, al căror ultim act a fost *enciclica Ad cœli reginam* din 11 octombrie 1954, care a instituit sărbătoarea Regalității Mariei, avînd în vedere funcția sa de co-redempțiune.

Astfel, Era creștină a Peștilor apare și ca Era Fecioarei, ceea ce se confirmă la prima privire asupra unui zodiac, întrucît știm că, la nivel ciclic și simbolic, semnele opuse acționează în strînsă complementaritate. Iată de ce Era Vărsătorului, în care intră treptat omenirea, va fi și Era Leului, simbolul lui Hristos, în timp ce Vărsătorul este simbolul Spiritului. Epoca Vărsătorului, care este timpul de așteptare între necazurile Apocalipsei, care se află la ușa noastră, și *Parusie*, corespunde și "Epocii a treia" de care vorbeau Joachim de Flore și alții: după timpul Tatălui a venit timpul Fiului (Era creștină), care este preludiul celui al Spiritului.

Maria, Sofia și Duhul Sfînt

Să luăm acum în considerare o imagine din ineputizabila *Tetraktys* pitagoreică, care ne oferă schema metafizică a celor Trei Lumi și, în special, în vîrf, "Piatra din colț", care reprezintă lumea divină. Sub Monadă, care este Principiul suprem, "Cel-Care-Este", "Tatăl" din teologia creștină, se află diada divină care emană înaintea oricărui proces de creație: principiul masculin activ, Cuvîntul, Demiurgul, "Fiul"; apoi principiul feminin pasiv, deopotrivă *Materia Prima* și "Aproapele" Cuvîntului, "Marea Mamă" cosmică a Tradiției Primordiale.

Cei doi poli ai diadei poartă, bineînțeles, tot simbolismul Yin-Yang-ului oriental, al sulfului

și al mercurului alchimic și reprezintă *Purusha* și *Prakriti* din hinduism, eternii Osiris și Isis și, la un nivel mai natural, astrologic, Soarele și Luna: cele două "coarne" ale Lunii pasive și receptive care primesc influxul vertical și activ al Cuvântului solar alcătuiesc semnul lui Shiva cu simbolistica sa de nemurire, adică Tridentul: cei doi poli ai diadei cuplate în acest fel recompun unitatea trinitară care este în potențial Monada supremă.

În fața acestei interpretări tradiționale a Triadei, un creștin este obligat să se întrebe dacă Trinitatea creștină poate fi "suprapusă" acestei scheme, și pe bună dreptate. Răspunsul este însă delicat, deoarece ne conduce la ceea ce este pentru noi unul dintre secretele timpului nostru, mai precis la trecerea crucială și dureroasă de la Era noastră la cea a Vărsătorului.

Așa cum au scris numeroși scriitori spirituali, timpul Duhului Sfânt nu a sosit încă; el nu ni s-a manifestat până acum decât indirect; fără îndoială, el este cel care va prezida "Timpul de așteptare", simbolistica sa de "aer" în Vărsător fiind în strânsă complementaritate cu cea de "foc" care, ne spun toate textele sacre, va fi agentul distrugerii la sfârșitul Ciclului nostru. Focul este cel care va prezida resurecția finală a Tradiției Primordiale, prefigurată de diferite semne.

Dar atunci, ne va spune interlocutorul nostru, din moment ce Sfântul Duh este a treia "Persoană divină", el trebuie să ocupe, în diagrama voastră, locul polului feminin. Nimic mai departe de adevăr, îi răspundem noi. Căci dacă nu există identitate, există o analogie între Triadă și Trinitate. Natura Duhului Sfânt a fost exprimată din abundență de Părinții greci, de Școala din Alexandria și de gnosticii neeretici de la începutul erei noastre. Unirea Fecioarei și a Duhului Sfânt își are originea chiar în Geneza, unde ni se spune că:

"Duhul lui Elohim plutea deasupra apelor"

(I, 2).

Când, acum două mii de ani, Duhul Sfânt a impregnat fecioria Mariei, El a refăcut, conform legii analogiei transcendente, Nunta originară din care urma să se nască viața pământească.

« Îngerul i-a răspuns și i-a zis: "Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, Pruncul sfânt care se va naște se va numi Fiul lui Dumnezeu ».

(Luca I, 35.)

Într-o *Evangelie* necanonică (Evangelia după Evrei), comentată de Origen, găsim această frază pusă în gura lui Iisus (despre Transfigurarea de pe Muntele Tabor):

"Îndată Maica mea, Duhul Sfânt, m-a apucat de un fir de păr și m-a dus pe marele munte Tabor..".

În aceeași *Evangelie*, găsim cuvinte atribuite Duhului Sfânt în momentul botezului lui Isus:

"Tu ești Fiul meu cel întâi născut, care domnește în veci...".

Este de înțeles că Biserica Romană, care, spre deosebire de Biserica Ortodoxă, consideră că Duhul Sfânt porcede de la Tatăl și de la Fiul, a respins aceste texte foarte revelatoare, deși Sfântul Ieronim le-a comentat pe larg! Și în mai multe rânduri, în Părinții greci găsim expresii precum:

"Duhul Sfânt, Mama noastră...".

Desigur, trebuie să înțelegem că este vorba de o "maternitate" divină. Să ne ferim de o viziune prea antro-pomorfică a ipostazelor divine.

"Maica Domnului este granița dintre creat și necreat".

(Sfântul Grigorie Palamas, In dormitionem).

Iată de ce, dacă Fecioara creștină nu este Duhul Sfânt, ea provine direct de la El prin intermediul Sofiei, Înțelepciunea lui Dumnezeu, o entitate feminină despre care *Vechiul Testament* vorbea deja înainte de teologia mistică ortodoxă.

*"Înțelepciunea se laudă pe ea însăși...
Am ieșit din gura Celui Preaînalt,
am acoperit pământul ca un nor,
mi-am ridicat cortul pe înălțimi.
Tronul meu era stâlp de nori.
Eu singură am străbătut cercul cerului.
În adâncurile abisului am umblat.
În valurile mării, peste tot pământul...
Înainte de toată veșnicia, de la început, El m-a creat,
Pentru toată veșnicia nu voi dispărea..."*

(Ecclesiastul XXIV, 1-9, traducere de Jean Hadot,
ediția Bible de la Pléiade, t II, paginile 1785-6.)

Creată "înainte de veșnicie", adică înainte de Timp, acoperind Pământul încă fără formă, această Înțelepciune a lui Dumnezeu joacă aici același rol ca și Duhul Sfânt din Geneză: ea provine direct din a treia ipostază a Treimii divine și ocupă polul "feminin" al diadei divine: ea este Sophia, ale cărei prerogative au fost asumate de Cybele (de aceeași natură etimologică cu "Cabala") din misterele de la Eleusis.

Acest Spirit care "suflă unde vrea" are ca unul dintre simbolurile sale, ca și porumbelul, Steaua cu opt colțuri sau Roza Vânturilor, aceeași care o desemnează pe Fecioara Maria sub numele de Steaua Mării și care i-a călăuzit pe cei trei Magi, cei trei reprezentanți ai Tradiției, spre ieslea din Betleem. Dacă, în inima acestei Stele cu opt vârfuri, adăugăm un al nouălea punct, central, obținem *Enéada Divină*, Numărul Treimii înmulțit cu Sine Însuși. Este o scară cu nouă trepte ținută în fața ei de Zeița Mamă, Cybele din catedralele din Laon și Paris, care simbolizează atât de bine, cu picioarele pe pământ și capul în "apele de sus", ținând în mână cartea deschisă a exoterismului și cartea închisă a esoterismului, Apropiața Cuvântului, *Philosophia perennis*, Sophia divină...

*Pe trunchiul portalului central de la Notre-Dame de Paris,
Cybele, sau Philosophia Perennis, cu Scala Philosophorum.*

Această figurație este una dintre cele care ne permit cel mai bine să înțelegem relațiile, atât

subtile, cât și transcendente, dintre Fecioara Maria și Duhul Sfânt, al cărui "sanctuar" ea este. Divina Sophia este termenul mediu, iar liturghia ortodoxă, care îi acordă un loc atât de important, este toată luminată de această înaltă devoțiune. Ei i-a fost închinată de către împăratul Iustinian admirabila biserică Sfânta Sofia din Constantinopol în secolul al VI-lea (căci nu vorbim aici de Sfânta Sofia martirizată din secolul I, ci de "Înțelepciunea Eternă", de Sophia greacă și elenistică, de Pallas Athene creștinată).

Astfel, este de înțeles că, la sfârșitul acestui ciclu, ne apare în mod logic rolul fundamental de mediator al Mariei, regina cerului și zeița Cuvântului divin: acela de a pregăti căile escatologice pentru Duhul Sfânt.

III. ANUNȚURILE MARIEI

O evocare a principalelor apariții mariane din 1830 până în zilele noastre.

Epoca noastră - așa cum au prezis numeroși sfinți, printre care Grignon de Montfort - este epoca rolului eshatologic direct al Mariei, regina cerului, zeița Cuvântului divin, mijlocitoare și vestitoare a timpurilor apocaliptice care vor veni. Cea căreia i s-a făcut anunțul mesianic acum două mii de ani de către îngerul Gabriel devine, la rândul ei, vestitoarea domniei viitoare a Fiului, nu mai este Cristosul suferind, persecutat și victimă voluntară pentru pregătirea răscumpărării omenirii, ci Cristosul glorios. Hristos Judecătorul, Hristos Regele.

Dar pentru ca "Împărăția să vină", Pământul trebuie să fie "curățat". Și nu a fost niciodată mai murdar. Așa că Fiul și Duhul Sfânt, despre care ni se spune că vor apărea și la Sfârșitul Timpurilor, o trimit pe Mama Divină ca Anunțitoare, încărcată de Lumină, de rugăciuni pentru noi, de lacrimi, de îndemnuri, de reproșuri și de amenințări precise, dar condiționate:

"Dacă nu vă veți pocăi..."

Căci în aceste apariții și cuvinte *mariane* găsim una dintre marile învățături ale legii Ciclurilor Timpului, pe care nu vom înceta niciodată să o repetăm: dacă Numerele și Ciclurile oferă liniile generale ale istoriei umanității și ale involuției sale în decursul timpului, ele nu anihilează pentru acest motiv partea eternă a libertății umane; stă în puterea noastră să grăbim sau să întârziem termenele ciclice și să modificăm natura acestora, să schimbăm revoluțiile în reforme și multe catastrofe în modificări voluntare și benefice. ..

Din păcate, cine de pe pământ astăzi, în afară de grupuri de credincioși fără altă "putere" decât rugăciunea (care este o putere imensă, de altfel!), se preocupă de aceste avertismente divine? Mai mult, cum să nu vedem masa de noroi și insulte pe care "progresiștii în drum spre punctul Omega", chiar și în cadrul a ceea ce a fost Biserica Catolică, insistă să o depună asupra acestor "semne" atât de specifice timpului nostru și "semnate" de o mână atât de curată divin?... Nu trece o zi în care un suflet "caritabil" să nu ne avertizeze să nu ne "facem de râs" vorbind ici și colo despre aparițiile *mariane*: unii merg chiar până la a vedea în ele manifestări satanice (vom reveni asupra acestei acuzații mai târziu).

Raoul Auclair, în foarte buna sa carte *Les Epiphanies de Marie* (Beauchesne, 1967), face următoarea observație:

"Contemporanii noștri nu vor să știe în ce timp trăiesc (...) Pe lângă faptul că și-au pierdut gustul pentru transcendent și supranatural, creștinii și-au pierdut și gustul pentru escatologie. După ce au respins escatologia, acea bijuterie din tezaurul catolic, diavolul a luat-o; și-a însușit-o, a modelat-o în felul său și a redat-o omenirii. Pentru materialişti, a transformat-o în "sensul istoriei"; pentru sufletele mistice, a rafinat-o în "adventismul" rătăcit, care stă la baza atâtor secte împotriva Bisericii, care așteaptă ziua foarte apropiată a revenirii lui Hristos în rugăciune exacerbată și virtute agresivă. Acum, rupți de timp, după ce au încetat să mai privească adevăratul sens al Istoriei, care conduce lumea spre Împărăție, mulți creștini - de obicei cei mai învățați - se

întreabă ce face Maria aici și care poate fi scopul acestor apariții...".

(Paginile 18 și 15.)

Așadar, se pare că nici măcar Fecioara Maria nu-i poate "trezi" pe oameni din visul lor de mândrie, confort, putere, plăcere și sânge... După cum spunea Léon Bloy:

"Din moment ce oamenii nu au vrut să asculte de Viață, ei trebuie să asculte de Moarte...".
(Jurnal, 29 noiembrie 1897).

Dar nu este un mesaj de "moarte", nu sunt amenințări de pedeapsă inexorabilă pe care Regina Cerului a venit să ni le aducă. Dimpotrivă. Ea nu încetează niciodată să ne reamintească faptul că, oricât de profundă ar fi subversiunea planetară, salvarea noastră depinde de noi; că, deși civilizația materialistă este iremediabil condamnată, orice suflet cufundat în ea poate, dacă dorește, să scape de distrugerea purificatoare. În acest scop, ea repetă că Dumnezeu "reține" brațul Fiului său pentru a ne da timp să ne salvăm singuri... Dar acest timp se scurtează de la an la an, de la lună la lună.

Scopul nostru aici este doar de a reaminti pe scurt succesiunea și caracteristicile fundamentale ale principalelor apariții *mariane* și, mai ales, cele șapte evenimente recunoscute ca fiind autentice de către Biserica Romano-Catolică: *Rue du Bac*, *La Salette*, *Lourdes*, *Pontmain*, *Fatima*, *Beauraing* și *Banneux*.

1830. Paris, rue du Bac

Circumstanțe: revoluția din 27, 28 și 29 iulie 1830 l-a înlăturat pe Carol al X-lea, ultimul "rege al Franței" și de "drept divin".

La 18 iulie 1830, în dormitorul Fiicelor Carității, 140 rue du Bac, în jurul orei 11 seara, o tânără novice, Catherine Labouré, și-a auzit numele strigat de trei ori. Trezindu-se, ea a văzut un copil foarte mic îmbrăcat în alb, cu părul blond și creț și un chip scăldat în lumină: era îngerul ei păzitor care o chema și o invita să meargă, în ciuda orei, la capela unde o aștepta Sfânta Fecioară. Coridoarele se luminau pe măsură ce treceau. După ce a așteptat în capela luminată, o "doamnă foarte frumoasă", cu un voal albastru și o rochie de culoare crem, a venit și s-a așezat în stânga altarului. Printre cuvintele pe care Maria i le-a adresat călugăriței s-au numărat următoarele:

"Tronul va fi răsturnat, întreaga lume va fi zguduită de nenorociri de tot felul.... "

La 27 noiembrie 1830, pe la cinci și jumătate seara, în aceeași capelă, Maria, îmbrăcată într-o robă albă, cu picioarele sprijinite pe un glob, ținând un alt glob la înălțimea pieptului pe care îl oferea lui Isus, a fost înconjurată treptat de un nimb oval în care Catherine putea citi:

"O, Marie concepută fără de păcat, roagă-te pentru noi, cei care recurgem la tine".

Apoi, Fecioara a vorbit:

"Fă, fă să se bată o medalie pe acest model".

În același timp, a apărut reversul acestei medalii: litera **M** surmontată de o cruce; deasupra ei, inimile lui Isus și a Mariei, una înconjurată de o coroană de spini, cealaltă străpunsă de o sabie.

Din 1836, în urma unei comunicări supranaturale acordate abatelui Desgenettes, biserica Notre-Dame-des-Victoires a devenit loc de pelerinaj sub semnul "medaliei miraculoase".

1846. La Salette

Circumstanțe: Karl Marx scrie *antievangelia*; în 1848 este publicat "Manifestul Partidului Comunist"; revoluția care îl va înlătura pe Ludovic-Filippe mătură Europa. Septembrie 1846: Le

Verrier îl descoperă pe Neptun.

La 19 septembrie 1846, în Alpii Dauphiné, într-un circ de munte dominat de Obiou, deasupra cătunului La Salette, doi băieți ciobani, Maximin Giraud, în vârstă de 11 ani, și Mélanie Calvat, în vârstă de 15 ani, au văzut-o pe Fecioara Maria apărând în centrul unui glob de lumină, plângând; Ea poartă un lanț și o cruce, dar și un ciocan (o amintire a Răstignirii) și clești (un simbol al operațiunii inverse, astfel încât Hristos pe Cruce devine Hristos Rege). Ea spune:

"Cât de mult am suferit pentru voi, oameni buni! (...) Dacă poporul meu nu se va supune, sunt nevoită să las brațul Fiului meu...".

Pe lângă mesajul propriu-zis, există și "Secretul", din care sunt extrase următoarele fragmente:

"Veți putea să o publicați în 1858 (...) Vai de preoți și de cei consacrați lui Dumnezeu, care, prin infidelitățile și viața lor rea, îl răstignesc din nou pe Fiul meu! (...) Conducătorii poporului lui Dumnezeu au neglijat rugăciunea și penitența, iar diavolul le-a întunecat înțelegerea (...) A venit vremea când cele mai uimitoare minuni vor avea loc pe pământ și în aer (...) Cărțile rele vor abunda pe pământ și spiritele întunericului vor răspândi pretutindeni o trândăvie universală în tot ceea ce ține de slujirea lui Dumnezeu...; vor exista biserici care să slujească acestor spirite (...) Biserica va avea o criză teribilă. Credința sfântă a lui Dumnezeu fiind uitată, fiecare individ va dori să se conducă pe sine și să fie superior semenilor săi. Puterile civile și ecleziastice vor fi desființate, toată ordinea și justiția vor fi călcate în picioare; vom vedea numai omucideri, ură, gelozie, minciună și discordie, fără dragoste de țară sau de familie (...) Conducătorii civili vor avea cu toții același scop, care va fi acela de a desființa și de a elimina toate principiile religioase pentru a face loc materialismului, ateismului, spiritismului și tuturor felurilor de vicii. (...) Un precursor al lui Antihrist, cu trupele sale din mai multe națiuni, va lupta împotriva adevărului Hristos, singurul Salvator al lumii; va vărsa mult sânge și va dori să distrugă cultul lui Dumnezeu pentru a se face considerat Dumnezeu. (...) Parisul va fi incendiat și Marsilia va fi înghițită. (...) Înainte ca acest lucru să se întâmple, în lume va exista un fel de falsă pace; oamenii se vor gândi doar să se distreze. (...) Anotimpurile se vor schimba, vremea va fi din ce în ce mai caldă.) Sezoanele se vor schimba, pământul nu va mai produce decât fructe rele, stelele își vor pierde mișcările regulate, Luna va reflecta doar o lumină slabă și roșiatică; (...) cutremure oribile vor înghiți munți, orașe etc. (...) Roma își va pierde credința și va deveni un oraș al morților. (...) Cei dreپți vor suferi foarte mult; rugăciunile, penitențele și lacrimile lor se vor înălța până la cer și tot poporul lui Dumnezeu va cere iertare și milă și va cere ajutorul și mijlocirea mea. Atunci Isus Cristos, printr-un act de dreptate și de mare milă pentru cei dreپți, va porunci îngerilor săi ca toți dușmanii săi să fie uciși. Dintr-o dată, persecutorii Bisericii lui Isus Cristos și toți oamenii care au comis păcate vor pieri și pământul vostru va deveni ca un deșert(. Atunci va fi pace, va fi împăcarea lui Dumnezeu cu omenirea. Isus Hristos va fi slujit, adorat și glorificat. (...) În sfârșit, îi invit pe apostolii vremurilor de pe urmă, pe discipolii credincioși ai lui Isus Cristos care au trăit în dispreț față de lume și față de ei înșiși, în sărăcie și umilință, în dispreț și tăcere, în rugăciune și mortificare, în castitate și unire cu Dumnezeu, în suferință și necunoscut lumii. Este timpul ca ei să iasă la lumină și să lumineze lumea... Luptați, copii ai luminii, voi, cei puțini care vedeți, căci aceasta este vremea Timpurilor, Sfârșitul sfârșiturilor..."

1858. Lourdes

În zorii zilei de joi, 11 februarie 1858, un grup de copii a plecat să strângă crengi de-a lungul râului Gave; printre ei se afla Bernadette Soubirous, în vârstă de 14 ani, dintr-o familie foarte săracă. În timp ce traversau râul, s-au oprit în fața intrării în grota din Massabielle. Atunci, într-o scobitură naturală ogivală, aproape de intrarea în grotă, a apărut în lumină o "tânără fecioară", cu un rozariu mare la braț, purtând "harnașamentul regal al evreilor" reprezentat de eșarfa albastră; un

voal alb îi atârna pe frunte; doi trandafiri galbeni se aflau pe picioarele ei goale.

Bernadette i-a spus imediat confesorului ei. Încă de la a doua apariție, duminică, 14 februarie, martorii o observau pe fetiță, iar ceea ce avea să devină "scandalul" de la Lourdes izbucnea deja. La cea de-a treia apariție, joi, 18 februarie, Fecioara a vorbit:

"Vrei să-mi faci harul de a veni aici pentru două săptămâni?"

La a patra apariție, vineri 19 februarie, chipul extatic al lui Bernadette i-a tulburat decisiv pe cei prezenți, dar opoziția feroce a continuat. Doctorul Dozous, care a observat-o pe "cea care vede", a fost zguduit; trei zile mai târziu, avea să declare că "degetul lui Dumnezeu a fost imprimat aici". Între apariții, care au continuat una după alta (cu excepția celei de pe 22), în ciuda "deranjului" jandarmilor, comisarul Jacoraet și apoi procurorul imperial au condus o serie de interogatorii dureroase; răspunsurile lui Bernadette, care au zădărnicit toate capcanele lor, aminteau, prin seninătatea lor profundă, de cele ale Ioanei în fața judecătorilor ei.

Optsprezece apariții s-au succedat până vineri, 16 iulie, în timpul cărora Maria a vorbit uneori:

"Du-te și spune-le preoților să facă să se construiască o capelă aici."

Și pe 9 martie:

"Eu sunt Imaculata Concepție",

ceea ce l-a convins pe preotul paroh Peyramale. La 42 de zile de la prima apariție, a avut loc primul "miracol" în fântâna care se născuse sub degetele lui Bernadette: micuțul Bouhohorts, un copil foarte mic aflat în agonie, a fost scufundat de mama sa în apa înghețată, spre marele scandal al celor prezenți, și a ieșit vindecat. Toată afacerea a fost adusă la Tarbes, apoi la Paris, la ministrul afacerilor religioase și la prefect, care a ordonat oficialilor săi să pună capăt "acestei povești ridicole de apariții" prin orice mijloace necesare. A fost ridicat un gard pentru a bloca accesul la grotă și la fântână. Cu toate acestea, ultimele două manifestări supranaturale au avut loc la 7 aprilie și la 16 iulie, în ciuda acestui gard, pe care Napoleon al III-lea l-a dărâmat la 5 octombrie.

1871. Pontmain

Circumstanțe: prăbușirea armatelor franceze; Comuna din Paris restabilește revoluția din 1793 și adoptă steagul roșu.

17 ianuarie. Parisul a fost asediat pentru a 127-a zi. Zăpadă și gheață. Trupele germane au cucerit Le Mans și avansează spre Laval. La 50 de kilometri distanță, Pontmain (300 de locuitori) începe o veghe de angoasă sub un cer senin și înstelat. Pe 11 ianuarie, o magnifică auroră boreală îi intrigă pe localnici. Era ora 18.00 și ceasul bisericii s-a oprit brusc. Eugène Barbedette, în vârstă de 12 ani, a ieșit afară pentru o clipă și, uitându-se la cer, a văzut o "doamnă frumoasă" zâmbind deasupra unei case vecine. L-a chemat pe fratele său Joseph, în vârstă de 10 ani, care "a văzut" ca și el. Tatăl lor îi cheamă înăuntru pentru supă; imediat ce au mâncat, copiii se întorc să observe: "Doamna", foarte tânără, este îmbrăcată într-o rochie lungă și largă, fără talie și fără centură, de culoare indigo strălucitor, punctată cu stele de aur mat cu cinci vârfuri; mâneci largi; un voal negru îi acoperă capul și coboară destul de jos pe spate; o coroană cu panglici roșii pe frunte. Bustul "Doamnei" este așezat în mijlocul unui triunghi, îndreptat în sus, format din trei stele mari, care nu depind de nicio constelație cunoscută, care rămân fixe pe cer pe toată durata apariției și pe care chiar și adulții, care nu o văd pe Fecioară, le percep distinct. Două mici vecine, Jeanne-Marie Lebossé, în vârstă de 9 ani și jumătate, și Françoise Richer, în vârstă de 11 ani, au văzut, de asemenea, apariția și au fost extaziate. Au venit și părinții. O călugăriță l-a alertat pe preotul paroh Guérin. O fetiță de 2 ani, Augustine Boitin, adusă de călugăriță, și-a strigat imediat bucuria în timp ce arăta cu degetul spre apariție. Micuțul Eugène Friteau, în vârstă de 6 ani și jumătate, a făcut același lucru. Doar adulții au fost privați de viziune:

"*Dacă nu există decât copii care să vadă, este pentru că ei sunt mai demni decât noi*", a spus preotul. Suspendată în continuare pe cerul nopții deasupra acoperișului casei vecine, apariția se schimbă încet: în jurul ei apare o *mandorlă*, ea însăși circumscrisă într-un pătrat mare marcat de patru lumini. (Nu mai puțin de 17 faze au existat în singura apariție de la Pontmain; acest număr se regăsește în toate manifestările *mariale*; cei care cunosc, printre alte baze simbolice, desenul și semnificația celei de-a șaptesprezecea lame din Tarot vor înțelege de ce).

Apariția devine mai înaltă și stelele rochiei sale alunecă spre picioarele ei. Pe o banderolă lungă apărută brusc, o mână invizibilă trasează, chiar în momentul în care un bărbat anunță :

"Prusacii sunt în Laval",

următoarea inscripție pe care copiii o silabisesc:

"Dar rugați-vă, copiii mei".

Apoi:

"Dumnezeu vă va răspunde în scurt timp"

și:

"Fiul meu se lasă atins".

În fața ei a apărut o cruce roșie, cu Hristos pe ea, apoi o cruce albă pe fiecare dintre umerii ei. După trei ore de manifestare, viziunea a dispărut încet-încet. Era ora 21.00. În același moment, generalul von Schmidt, care se pregătea să intre în Laval, a primit un ordin furibund din partea prințului Frédéric-Charles de a se retrage 20 de kilometri. La 28 ianuarie, armistițiul a fost semnat.

1917. Fatima

Circumstanțe; al treilea an al Primului Război Mondial; înfrângeri franceze, revolte pe front. Statele Unite intră în război. Revoluția bolșevică în Rusia, preludiu al revoluției mondiale. Declarația Balfour deschide calea pentru ca Israelul să se întoarcă în patria sa.

Fatima este un sat situat în centrul geografic al Portugaliei, la 150 de kilometri nord de Lisabona. Locul era deja *marian*, întrucât la câțiva kilometri se află biserica și mănăstirea Maicii Domnului a Victoriei, construită în secolul al XV-lea de Ioan I ca recunoaștere a victoriei strălucitoare obținută la 13 august 1385 de Dom Nuno Alvarès Pereira asupra regilor Castiliei: un act decisiv pentru independența Portugaliei și deja primul dintre numeroșii "treisprezece" pe care îi vom întâlni mereu și mereu în manifestările supranaturale de la Fatima.

Cei trei păstori de la Fatima sunt bine cunoscuți: Lucia dos Santos, în vârstă de 10 ani, și cei doi verișori primari ai ei, Francisco și Jacinta Mario, în vârstă de 9 și 7 ani. În primăvara anului 1916, în timp ce-și pășteau turmele și se jucau într-un mic cerc de stânci la jumătatea unui deal, o rafală bruscă de vânt, neobișnuită pe o vreme atât de frumoasă, i-a făcut să se întoarcă spre câmpie: deasupra măslinilor, în mijlocul unei mari lumini, o figură umană a venit spre ei, ca o formă de cristal străpunsă de razele soarelui; era o adolescentă de 14 sau 15 ani, de o frumusețe supraomenească, care le-a spus:

"Nu vă fie teamă. Eu sunt Îngerul Păcii. Rugați-vă cu mine".

Apoi a îngenunchat și, aplecându-și fruntea spre pământ, a repetat de trei ori:

"Dumnezeul meu, cred, ador, sper și te iubesc! Îți cer iertare pentru cei care nu cred, care nu adoră, care nu speră, care nu te iubesc. Rugați-vă așa! Cele mai sfinte inimi ale lui Isus și ale Mariei vor fi mișcate de această rugăciune".

Două luni mai târziu, Îngerul a apărut din nou:

"Sfintele Inimi ale lui Isus și ale Mariei au proiecte de milă asupra ta".

La sfârșitul lui septembrie sau începutul lui octombrie, Îngerul a apărut pentru a treia oară și

i-a învățat o nouă rugăciune:

"Preasfântă Treime, Tată, Fiu și Duh Sfânt, te ador profund și îți ofer prețiosul Trup, Sângele, Sufletul și Divinitatea Domnului nostru Isus Cristos, prezent continuu în toate tabernacolele lumii, în reparație pentru ultragii prin care El însuși este ofensat. Prin meritele infinite ale Inimii sale sacre și ale Inimii imaculate a Mariei, vă cer pentru convertirea bieților păcătoși".

A fost duminică, 13 mai 1917, la prânz, în valea Cova da Iria, plantată cu stejari și măslini, când Maria a apărut pentru prima dată celor trei copii, precedată și aureolată de o lumină orbitoare. Nu părea să aibă mai mult de 18 ani; rochia albă ca zăpada îi cădea până la picioare; în jurul gâtului avea un cordon de aur, ale cărui capete îi ajungeau până la talie; un voal alb, cu marginile decorate cu o panglică fină de aur, îi învăluia aproape tot corpul; de mâinile ei, unite la înălțimea pieptului, atârna un rozariu terminat cu o mică cruce de argint; picioarele îi erau goale; zâmbea puțin trist. Lucie a îndrăznit să o întrebe:

"De unde ești? Doamnă? - Sunt din Rai... Am venit să vă rog să fiți aici de șase ori la rând, la aceeași oră, pe 13 ale fiecărei luni. În octombrie, vă voi spune cine sunt și ce vreau..."

Și le cere copiilor să-și ofere suferințele ca jertfă:

"pentru a obține convertirea păcătoșilor, pentru a repara blasfemia".

Pe 13 iunie, Lucia, Francisco și Jacinta se întorc la Cova da Iria, urmați deja de aproximativ cincizeci de persoane mai mult curioase decât convinse. Fecioara le-a apărut copiilor în același mod și le-a spus, printre altele, următoarele:

"Isus vrea să instaureze în lume devoțiunea față de Inima mea Imaculată..."

În ciuda multor împotriviri, inclusiv a reticenței părinților lor, copiii au fost credincioși la întâlnirea din 13 iulie, lângă stejarul din vale. Acolo erau deja patru sau cinci mii de oameni, pe care Lucie i-a obligat să îngenuncheze. Mesajul Mariei a fost deosebit de important:

"În octombrie, voi face un mare miracol pentru ca toată lumea să vă creadă..."

În două viziuni, ea le-a arătat copiilor mai întâi iadul și apoi războiul mondial. (O a treia viziune rămâne un secret).

"Ați văzut iadul în care vor ajunge sufletele sărmanilor păcătoși (...) Războiul se apropie de sfârșit, dar dacă nu încetăm să îl jignim pe Domnul... va începe un altul mai rău (...) Pentru a preveni acest lucru, voi veni să cer consacrarea Rusiei Inimii mele imaculate (...) Dacă cererile mele vor fi ascultate, Rusia se va converti și vom avea pace. Dacă nu, își va răspândi erorile în întreaga lume, provocând războaie și persecuții împotriva Bisericii; mulți oameni buni vor fi martirizați, Sfântul Părinte va avea mult de suferit; mai multe națiuni vor fi anihilate (...) Dar, în cele din urmă, Inima mea Neprihănită va triumfa!"

Pe 13 august, mulțimea a fost estimată la 18.000 de persoane, care au fost foarte dezamăgite să afle că copiii au fost luați de administratorul din Vila-Nova de Ourém. Ca și cum ar fi vrut să devieze furia care răsună, un tunet imens a zguduit pământul, un fulger mare a zgâriat cerul și totul s-a petrecut afară ca și cum copiii și Fecioara ar fi fost acolo: un nor s-a format lângă stejar, apoi s-a ridicat și s-a topit în atmosferă după zece minute. Între timp, la Vila-Nova, administratorul de la Oliveira Santos a recurs la toate amenințările posibile pentru a încerca să-i facă pe copii să

recunoască faptul că sunt bolnavi; separări, plasarea în izolare, interogatorii, amenințări că îi va "prăji în ulei", nimic nu a avut efect asupra încăpățânării lor calme. Descurajat, administratorul i-a dus înapoi la Fatima pe data de 15.

Cea de-a patra apariție a avut loc la 19 august. 30.000 de persoane i-au înconjurat pe copii pe 13 septembrie. În cele din urmă, fenomenul solar prodigios care a urmat ultimei apariții, pe 13 octombrie, a avut loc în fața a 70.000 de spectatori. Ploua încă de dimineață; cu puțin înainte de prânz, Lucia a ordonat ca umbrelele să fie închise; exact la prânz, ploaia s-a oprit, soarele strălucea, dar ca un disc argintiu pe care ochii se puteau concentra; era înconjurat de o coroană strălucitoare. Dintr-o dată, începu să tremure, apoi se roti ca o roată de foc, proiectând jeturi de lumină a căror culoare se schimba mereu. Dintr-o dată, pare să se desprindă de cer și, în timp ce "dansează", se precipită spre mulțime înainte de a reveni în zigzag la locul și strălucirea sa obișnuită. Hainele îmbibate erau toate perfect uscate. Minunea a durat douăsprezece minute, s-a manifestat într-o progresie ascendentă de trei faze distincte și a fost văzută pe o rază de peste 40 de kilometri în jur.

La 31 octombrie 1942, Pius al XII-lea a consacrat lumea Inimii Imaculate a Mariei și a instituit sărbătoarea acesteia la 4 mai 1944. La 15 octombrie 1951, cardinalul Tedeschini a anunțat că, cu un an mai devreme, la sfârșitul lunii octombrie 1950, Pius al XII-lea avusese o viziune reînnoită a Inimii Imaculate a Mariei. Pius al XII-lea avusese o viziune reînnoită a micilor păstori de la Fatima:

"O voce secretă l-a îndemnat pe Papă să-și ridice ochii și să privească soarele. Sub mâna Mariei, el a văzut viața soarelui, transformată într-un desen al Vieții, într-un spectacol de mișcări cerești, într-un transmițător de mesaje tăcute, dar elocvente pentru Suveranul Pontif".

La 1 noiembrie 1950, Pius al XII-lea a proclamat dogma Adormirii Maicii Domnului și, la scurt timp după aceea, a ținut un discurs intitulat "Dovezile existenței lui Dumnezeu în lumina științelor naturale actuale", în care a discutat despre entropie și despre teoria expansiunii universului.

În cele din urmă, în decembrie 1954. Pius al XII-lea, grav bolnav, a avut o viziune miraculoasă a lui Iisus Hristos în copilărie.

Știm că o parte din mesaj este încă secretă.

1932. Beauraing

Circumstanțe: apariția hitlerismului; începutul unei noi persecuții antievreiești 1930: descoperirea lui Pluton.

Între 29 noiembrie 1932 și 3 ianuarie 1933, peste treizeci de apariții *mariane* aproape zilnice au avut loc în acest sat trist din Ardenii belgieni, în apropiere de granița franceză. Ca și în alte părți, mesagerii erau copii, Albert, Fernande, Andrée, Gilberte... Ca și în alte părți, amenințările, bătăile și interogatoriile dureroase nu i-au putut zdruncina. Maria apare, în mod simbolic în această lume care o refuză, în spatele grătilor unei porți; spini de lumină, într-o coroană, îi ies din cap; își arată Inima, cu mâinile împreunate, și se roagă cu ochii îndreptați spre Cer; rochia îi cade drept în jos, în falduri moi; o eșarfă albastră merge de la umărul stâng până la baza rochiei din dreapta; în sfârșit, capul îi este parțial acoperit cu un voal alb. Le-a vorbit copiilor: pe 4 decembrie, le-a cerut să fie prezenți pe 8, ziua Imaculatei Concepții. În acea zi, medicii au constatat insensibilitatea fizică a micilor vizionari în timpul aparițiilor. Pe 21, ea a spus:

"Eu sunt Fecioara Imaculată...".

Arătându-și Inima de aur pe 29 decembrie, ea a spus:

"Sunt o Fecioară Imaculată: Rugați-vă, dar rugați-vă mult (...) Eu sunt Maica Domnului, Regina Cerului. Rugați-vă mereu !".

1933. Banneux

Din nou, câteva zile mai târziu, un sat din Belgia. "Martorul" era o fetiță săracă de 12 ani, Mariette, cea mai mare din șapte copii. Prima ei apariție a avut loc într-o seară înzăpezită, pe 15 ianuarie 1933: o "Doamnă" din grădina a invitat-o pe copilă să se apropie, dar mama lui Mariette și-a închis fiica înăuntru. Pe 19 ianuarie, cu familia în pat, Mariette a ieșit afară și s-a rugat în genunchi în fața Fecioarei, care s-a mișcat și a condus-o pe fetiță la un firicel de apă, spunându-i:

"Acest izvor îmi este rezervat mie (...) Roagă-te mult".

Și:

"Eu sunt Fecioara săracilor".

În acea zi, 19 ianuarie, în Evanghelia Sfintei Liturghii se citește:

"Îți mulțumesc, o Tată, Stăpânul Cerului și al Pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai rezervat celor mici..."

(Matei XI, 25.)

Apariții ulterioare

Beauratng și Banneux sunt ultimele apariții *mariane* recunoscute de Biserica Romano-Catolică. (La aceste șapte locuri de apariții recunoscute se adaugă Syracuse, în Sicilia, unde o efigie a Fecioarei a plâns timp de patru zile în 1953). Aparițiile pe care le vom menționa acum - încă nerecunoscute sau poate că nu vor fi recunoscute niciodată - sunt astăzi trecute sub tăcere sau negate de o mare parte a clerului (așa cum au fost, de altfel, și aparițiile care au fost autentificate în prezent și pe care tocmai le-am menționat). Având în vedere dezordinea actuală din Biserică și apostazia *de facto* a unei părți semnificative a ierarhiei episcopale, ar trebui să ne surprindă o astfel de atitudine? Când a fost întrebat recent despre tăcerea sau ostilitatea Bisericii față de aceste apariții, un cardinal roman a răspuns:

"Judecata definitivă a Bisericii este subordonată a ceea ce se poate întâmpla în viitor".

Cu alte cuvinte, potrivit lui, Biserica nu va recunoaște autenticitatea anunțurilor *mariane* până când evenimentele prezise de Maria nu se vor fi împlinit! Astfel, Fecioara s-ar fi dat peste cap degeaba!... Este departe de prudența legitimă, bazată pe investigații amănunțite, pe care Biserica are dreptul și datoria să o exercite în această chestiune.

Cu toate acestea, nu în spirit de rebeliune continuăm aici această trecere în revistă a **marianului**. Dimpotrivă, ne supunem anticipat judecății ecleziastice, cu condiția ca ea să fie exprimată de capul Bisericii Romane inspirat de Duhul Sfânt și nu de "birouri" iresponsabile și politizate. Am reținut aici doar acele apariții care am considerat că merită încrederea noastră, referindu-ne de cele mai multe ori la voci mai autorizate decât a noastră, și am trecut sub tăcere multe manifestări care au devenit astăzi obiecte de fervoare și pelerinaj, despre care îndoieli, poate nejustificate, sălășluiesc în conștiința noastră... Dacă este firesc ca Regina Cerului să-și înmulțească avertismențele în fața iminenței unor evenimente escatologice și apocaliptice, este de asemenea logic, din păcate, ca Prințul acestei lumi să caute să le discrediteze prin înmulțirea propriilor sale false apariții! Diavolul este un maestru al minunilor; el este maimuța lui Dumnezeu. În general, falsele sale minuni sunt recognoscibile după atmosfera de parodie, de straniețate, de violență sau de isterie care le pătrunde. Dar este totuși necesar să se poată judeca la fața locului sau în funcție de martori care nu confundă pietatea cu orbirea, entuziasmul cu fanatismul și care știu, de exemplu, să nu ia simple fenomene de difracție a luminii pentru minuni solare similare celor de la Fatima! Nu există domeniu în care creștinii să aibă mai puțină nevoie să exerseze acel "discernământ al

spiritelor" de care vorbește Sfântul Paul! În orice caz, un copac se judecă mai ales după roadele sale și, mai degrabă decât minunile materiale care flatează mentalitatea materialistă a omului modern avid de "fenomene", ar trebui luate în considerare mai întâi adevăratele beneficii spirituale aduse de o vestire *mariană*: convertiri, exorcisme, vindecări, izbucniri de autentică pietate... În tabelul de mai jos, am încercat să grupăm o serie de manifestări *mariane* care fie au fost respinse de Biserică în urma unei anchete, fie asupra cărora nu s-a luat încă nicio decizie. Potrivit inventarului lui Dom Bernard Billet, între 1933 și 1983 au existat mai mult de 230 de cazuri!

DECIZII NEGATIVE

<i>Ezquioga, Espagne,</i>	1931
<i>Bergame, Italie,</i>	1944
<i>Bouxières-aux-Dames,</i>	
France,	1947
<i>Espis, France,</i>	1947
<i>Assise, Italie,</i>	1948
<i>Gimigliano, Italie,</i>	1948
<i>Lipa, Philippines,</i>	1948
<i>Aspang, Autriche,</i>	1948
<i>Fehrbach, Allemagne,</i>	1949
<i>Lublin, Pologne,</i>	1949
<i>Hasznos, Hongrie,</i>	1949
<i>Heroldsbach, Allem.,</i>	1949-50
<i>Athis-Mons, France,</i>	1950

FĂRĂ DECIZIE

<i>Ferdrupt, Vosges,</i>	1928
<i>Heede, Allemagne,</i>	1937-40
<i>Codosera, Espagne,</i>	1945
<i>Amsterdam, Hollan.,</i>	1945-59
<i>Marienfild, Bavière,</i>	1946
<i>Pfaffen-Hofen, Alle-</i>	
magne,	1946
<i>L'Ile-Bouchard,</i>	
Anjou,	1947
<i>Trois-Fontaines, Ital.,</i>	1947
<i>Fortsweller, Allem.,</i>	1947-49
<i>Urucaina, Brésil,</i>	1947-51
<i>Kerezinen, Bretagne,</i>	1948
<i>Cluj, Roumanie,</i>	1948
<i>Balestrino, Italie,</i>	1949-71
<i>Acquaviva-Platani,</i>	
Sicile,	1950
<i>Garabandal, Esp.,</i>	1961-65
<i>Turczovka,</i>	
Tchécoslovaquie	1964
<i>San Damiano, Italie,</i>	1964-73
<i>Cefala-Diana, Sicile,</i>	1967
<i>Zeitoun, Egypte,</i>	1968
<i>Ladeira do Pinheiro,</i>	
Portugal,	1970
<i>Palmar de Troya,</i>	
Espagne,	1971
<i>Dozulé, Normandie,</i>	1972

Ne numărăm printre cei care cred că cele trei anunțuri *mariane* despre care vom relata acum, Amsterdam, Garabandal și San Damiano, deși controversate și atacate violent de un anumit cler, merită totuși să fie menționate aici.

1945-1959. Amsterdam

Puțin cunoscute până la publicarea cărții lui Raoul Auclair, *La Dame de tous les peuples* (Nouvelles Editions latines, 1967), cele cincizeci și șase de apariții de la Amsterdam au avut loc între 25 martie 1945, sărbătoarea Bunei Vestiri, și 31 mai 1959; un alt mesaj, în afara acestui ciclu de paisprezece ani, se referea la moartea lui Pius al XII-lea. Aici, nu mai este vorba de copii, ci, ca și la Paris în 1830, de o femeie care a fost favorizată cu viziuni. De cele mai multe ori, cuvintele Fecioarei au fost imediat repetate de aceasta și înregistrate de martori. Aceste texte au fost colectate și comunicate episcopului de Harlem. Iată câteva dintre aceste mesaje, conform traducerii lui Raoul Auclair; numerele care preced datele reprezintă ordinea acestor apariții.

(6) 3 ianuarie 1946:

Va urma o luptă în toată Europa și în afara ei. Această luptă este serioasă; este o luptă spirituală. (Aici intervine Ioana d'Arc.) Această cruce trebuie să fie ridicată și așezată în punctul central. Vor veni oameni care vor lupta pentru ea. Eu

sunt cea care îi va conduce.

(7) 7 februarie 1946:

Priviți cu atenție și ascultați: Estul împotriva Vestului. Europa, ai grijă! (...) Anglia, vai de tine! (.) Popoare ale Europei, uniți-vă!

(9) 29 martie 1946 :

Religia va trebui să ducă o luptă grea. Ei vor să o nimicească; o vor face cu atâta rafinament încât aproape nimeni nu va observa. Vă avertizez.

(14) 26 decembrie 1947 :

Dezastrele vor veni; vor fi de la nord la sud, de la sud la vest și de la vest la est ... Lupte grele vor fi purtate în jurul și în apropierea Ierusalimului ... Lumea va fi ruptă în două.

(16) 7 mai 1949:

Ne aflăm aici în întuneric; este corupție în umanitate... Calea martirajului începe din nou (...) Aici vine o mare revoluție... Natura se schimbă și ea.

(17) 1 octombrie 1949:

Copilul meu, va fi o luptă aprigă (...) Se fac chimicale. America, fii în gardă! Intervenți, dar interveniți!

(19) 3 decembrie 1949:

Lăsați episcopii să acționeze! Să-i lase să-și instruiască preoții să se îndrepte spre tineri pentru a-i salva de umanism, acel păgânism modern (...) Vă spun încă o dată: Iubirea este prima voastră poruncă; apoi vin Adevărul și Dreptatea, ca și cum ar fi legate de iubire printr-un arc.

(24) 16 noiembrie 1950 :

Mă aflu pe globul vostru pământesc, pentru că vreau să fiu numită Doamna tuturor popoarelor (...) Există o APOSTAZIE MARE, EPOCABILĂ (...) O mare tulburare se abate asupra lumii. Rușii nu se vor resemna...

(25) 10 decembrie 1950 :

Popoarele din Orient au fost trezite de un fel de om care nu crede în Fiul (...) Oameni buni, am o întrebare să vă pun: unde sunt soldații lui Hristos? Asta e tot ce am să vă spun. (...) Franța, Militar, economic, spiritual, ați căzut bine! Unde sunt acum gloria și mândria voastră?...

(27) 11 februarie 1951:

Repetăți după mine această rugăciune în fața Crucii: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Tatălui, revarsă acum Duhul Tău pe pământ - fă ca Duhul Sfânt să locuiască în inimile tuturor popoarelor, pentru ca ele să fie ferite de corupție, de nenorociri și de scumpiri; Doamna tuturor popoarelor, care a fost odată Maria, să fie avocata noastră!

(29) 28 martie 1951:

Nu aveți nici o idee despre marele pericol cu care se confruntă Roma... Aveți vreo idee despre urgența cu care trebuie să acționăm? Nu vorbesc numai de comunism; vor veni și alți profeți: falși profeți.

(31) 15 aprilie 1951:

Fiul a venit în lume ca Răscumpărător al omenirii. Iar lucrarea de Răscumpărare a fost Crucea voastră; El a fost trimis de Tatăl vostru. Acum Tatăl și Fiul "vor" să o trimită pe "Doamna", să o trimită în toată lumea. Căci ea a fost cea care l-a precedat cândva pe Fiul vostru; ea a fost cea care i-a supraviețuit. De aceea, eu stau acum pe lumea voastră - globul pământesc - și Crucea voastră este ferm fixată și plantată acolo. Încă o dată, Doamna ta vine, stând în fața Crucii tale, ca Mamă a Fiului: Mama care, împreună cu El, a înfăptuit opera Răscumpărării... Doamna se află în fața Crucii ca Răscumpărătoare și Avocată... Copila mea, acest timp este asemănător cu cel care a precedat venirea Fiului; de aceea nu pot insista îndeajuns: lăsați oamenii - lăsați Roma - lăsați-i pe toți să intre în luptă pentru a apăra cauza Fiului!

(32) 29 aprilie 1951 :

Tatăl mă trimite ca Avocat pentru a anunța venirea Duhului Sfânt... Lumea va fi mântuită de Duhul Sfânt...

(37) 15 noiembrie 1951 :

Această lume materialistă aleargă spre ruină economică (...) Franța, vei fi distrusă în credința ta; deja ești distrusă. Franța - și aici mă adresez "marilor" - trebuie să-ți salvezi țara, dar nu te vei salva decât conducând poporul înapoi la Cruce și la Doamna ta. La Doamna tuturor popoarelor trebuie să fie condus poporul francez.

(39) 17 februarie 1952:

Acest Papă este "cel mai mare luptător". El este Sfântul Părinte al creștinilor din prezent și din viitor; și popoarele din viitor îl vor onora. Doctrina este și rămâne. Forma, însă, legile tale, cu intervenția Duhului Sfânt, pot fi modificate. Spuneți-le asta teologilor voștri.

(44) 8 decembrie 1952:

Dușmanul Domnului Isus Hristos a lucrat; a lucrat încet, dar sigur; și-a distribuit aghiotanții; lucrarea sa este aproape completă.... Mulți sunt seduși de spiritul iluziei, al minciunii și al corupției... Amenințări serioase planează asupra lumii voastre; bisericile deja subminate vor fi și mai mult. (...) Să știți să judecați și să condamnați așa cum a făcut Domnul Isus Hristos!

(48) 3 decembrie 1953:

Puterile iadului vor fi dezlănțuite. Ele nu o vor învinge pe Doamna tuturor popoarelor!

(49) 4 aprilie 1954 :

Ascultați: de la început, Roaba Domnului a fost aleasă să fie Răscumpărătoare. Spuneți-le teologilor voștri că pot găsi acest lucru în cărțile lor. Eu nu aduc o nouă doctrină; aduc acum MISTERELE STRĂVECHI... COMBAT această dogmă. Cereți-o. Va fi gloria supremă a Doamnei voastre... Doamna, roaba Domnului, a fost aleasă; ea a fost fecundată de Duhul Sfânt... Duhul Sfânt trebuia să coboare peste Apostoli, primii voștri teologi. De aceea, Domnul a vrut ca Maica Sa să fie prezentă. (...) Satana este încă prințul acestei lumi. El reține tot ce poate. De aceea, Doamna tuturor popoarelor a fost obligată să vină acum, în acest timp. Pentru că ea este Imaculata Concepție și, ca urmare a acestui fapt, Răscumpărătoare, Mediatoare și Avocată. Aceste trei lucruri într-unul singur. Auziți bine, teologilor? Acum este momentul în

care Doamna a trebuit să aducă Rugăciunea ei în această lume satanică. Pentru că Duhul Sfânt încă trebuie să se coboare și va fi peste popoare. Înțelegeți acest mesaj. Voi, popoare, recitiți Rugăciunea mea, pentru ca Duhul Sfânt să vină; să vină cu adevărat, cu adevărat.

(50) 31 mai 1954 :

Profeția mea: "De acum înainte toate popoarele mă vor numi binecuvântat", se va împlini complet atunci când va fi proclamată dogma, (...) În multe forme, am venit deja în această lume... Ce rost a avut!...

(51) 31 mai 1955:

Eu vin și avertizez popoarele. Satana nu a fost încă alungat (...) Ah! cât de puternică este domnia lui Satana ! Numai Dumnezeu știe. La voi, la toate popoarele voastre, el o trimite pe Maica Sa, Doamna tuturor popoarelor. El o trimite acum. Ea îl va învinge pe Satana, așa cum a fost prezis. Ea își va pune picioarele pe capul lui Satan. Popoare, nu vă lăsați seduși de falși profeți ! Ascultați-l doar pe El, Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. (...) Cereți-i Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt să protejeze poporul Său, să restabilească Unitatea poporului Său. (...) În mod constant, în mod voalat, am anunțat acest timp; ei bine, popoare, a venit acest timp! Satana nu a fost încă alungat. Popoare ale Bisericii Romei, voi sunteți cei care aveți această sarcină. Sacramentele voastre încă există: amintiți-vă de ele! (...) Mergeți la Duhul Sfânt în acest moment!

(53) 31 mai 1957 :

Toate acestea sunt ale Paracletului care vă vrea și dispune de voi în vederea lucrării sale... El este Sarea voastră; El este Apa; El este Lumina; El este Forța voastră; El este Puterea ale cărei raze o inundă pe Doamna voastră...

1961-1965. Garabandal

San Sebastian de Garabandal este un sat de 70 de locuitori din munții din Noua Castilie, la 90 de kilometri de Santander. În după-amiaza zilei de duminică, 18 iunie 1961, Mary-Cruz (11 ani), Conchita, Mary-Loli și Jacinta (12 ani), care se aflau lângă un măr pe poteca celor nouă pini, au văzut "o persoană foarte frumoasă, plină de lumină, dar care nu durea la ochi". Ele au exclamat: Îngerul! Forma a dispărut. Ei vorbesc despre asta, consternați, în sat, unde puțini oameni îi cred. Au fost interogați. Asigurarea lor i-a derutat pe mulți, dar cei mai mulți au râs.

Îngerul a apărut pentru scurt timp marți, 20 iunie. Pe 21, în fața adulților neîncrezători și batjocoritori, și a celor patru fete:

"Toate patru se uitau la Înger ca și cum ar fi fost pietrificate, palide, cu o expresie foarte blândă pe fețele lor care păreau să reflecte o lumină ciudată. Toate patru priveau în aceeași direcție, cu capetele violent înclinate pe spate. Privind fix spre cer, ochii lor nu clipeau..."

(La Vierge est-elle apparue à Garabandal? de F. Sanchez-Ventura y Pascual, p. 73, Nouvelles Editions Latines, 1965).

Aparițiile îngerului au continuat aproape zilnic până la 1 iulie 1961. Încă de la început, tinerele fete au fost atent observate în timpul extazelor lor: la fel ca și "văzătoarele" din aparițiile anterioare, ele erau insensibile la șocuri, ciupituri și arsuri; se puteau vedea între ele, chiar și atunci când erau separate. Fotografiile și filmele sunt realizate în cantitate mare. În ciuda celor mai puternice reflectoare, atunci când aparițiile apar după apusul soarelui, ochii fetelor nu clipească niciodată, deoarece ele spun că sunt scufundate într-o lumină supranaturală care le anihilează pe toate celelalte.

Pe 1 iulie, la ora 19.30, viziunea a durat două ore, ceea ce copiilor li s-a părut ca două minute: Îngerul a anunțat venirea Fecioarei Maria a doua zi; i-a dat numele: Sfântul Arhanghel Mihail. Duminică, 2 iulie, a fost o mulțime de oameni, printre care mulți străini. Fecioara Maria a venit în întâmpinarea celor patru fete, însoțită de doi îngeri, dintre care unul era Arhanghelul Sfântul Mihail. În dreapta Mariei, un cadru flamboiant; în mijloc, un triunghi cu un ochi și un semn cu o inscripție pe care nimeni nu o poate descifra. Fecioara vorbește:

"Iată, paharul este plin"

și îi învață să recite liniștiți rozariul.

« Cei mici fac o descriere a Doamnei: "Ea poartă o haină albă, o mantie de curte albastră și o coroană de stele de aur. Măinile ei sunt alungite și țin un scapular maro, cu excepția cazului în care Fecioara îl poartă pe Pruncul Isus" (ca pe 2 iulie). "Părul este lung, șaten închis, despărțit la mijloc. Fața este subțire, cu un nas foarte fin. Gura este foarte drăguță, cu buze ușor puternice. Vedeta pare să aibă 17 ani și este destul de înaltă". Toți patru au insistat asupra cadenței melodioase și inimitabile a vocii ei: "Nu există o voce ca a ei", spuneau ei. Ea s-a declarat a fi Fecioara de pe Muntele Carmel. Fecioara și celelalte apariții apar întotdeauna din față; ele se mișcă fără să-și miște picioarele sau să se întoarcă cu spatele la copii. Vântul agită uneori părul Fecioarei, care îi ajunge aproape până la brâu ». (Ibidem, p. 81.)

Începând cu 1 iulie 1961, Fecioara Maria a apărut la Garabandal până în 1965, la orice oră din zi sau din noapte, dar în general spre seară. Martorii au continuat să sosească în ciuda indiferenței sau a ostilității autorităților civile sau religioase. Începând cu 18 iulie 1962, aceștia au putut să observe miracolul ostiei: ostii consacrate care se materializau brusc pe limbile unor tinere fete în extaz.

În cele din urmă, la 8 decembrie 1964 (sărbătoarea Imaculatei Concepții), Conchila (care este o contracție a expresiei "Imaculata Concepție") a profețit că șase luni mai târziu, la 18 iunie 1965 (a patra aniversare a primei apariții a Sfântului Mihail), Arhanghelul va transmite un mesaj. Iată o traducere a mesajului din 18 iunie 1965:

"Deoarece mesajul meu din 18 octombrie 1961 nu a fost foarte cunoscut, vreau să vă spun că acesta este ultimul. Cupa era plină, dar acum se revarsă. Mulți preoți merg pe drumul pierzaniei, și cu ei și mai multe suflete! Se acordă mai puțină importanță Euharistiei. Trebuie să facem eforturile necesare pentru a evita mânia divină care apasă asupra noastră. Dacă îi cereți iertare cu sufletul sincer, Dumnezeu te va ierta. Eu, Maica voastră, sunt cea care, prin mijlocirea Sfântului Mihail, vreau să vă spun să vă îndreptați căile. Sunteți deja în ultimele avertismente. Vă iubesc foarte mult și nu doresc condamnarea voastră. Rugați-vă la Noi cu sinceritate, iar Noi vi-o vom da. Trebuie să vă sacrificați mai mult. Meditați la Patimile lui Isus!"

Dar acest mesaj profund emoționant al Arhanghelului este doar concluzia provizorie a Garabandalului. Cu puțin timp înainte de acea vară a anului 1965, Conchita primise un semn solemn de la Fecioară:

"Este ca o pedeapsă, pentru a-i aduce pe cei buni mai aproape de Dumnezeu și pentru a-i avertiza pe ceilalți... (Dacă vom muri, comentează Conchita, nu va fi din cauza Avertismentului în sine; va fi din cauza emoției pe care o simțim când vedem și simțim Avertismentul)".

S-ar putea ca Avertizarea anunțată în acest fel să corespundă acestei celebre "lovitură de statură" celeste, această "Zi a lui Yahve" pe care *Scripturile* și *Profețiile* prevăd că va avea loc la sfârșitul "Marii Crize". Vom examina aceste termene în ultimul capitol.

1964-1973. San Damiano

La aproximativ douăzeci de kilometri sud de Piacenza, în Lombardia, San Damiano este un sat cu 200 de locuitori. La 29 septembrie 1961 (sărbătoarea Sfântului Arhanghel Mihail), o simplă țărăncă născută în 1909, Rosa Quattrini, cunoscută sub numele de Mamma Rosa, care era bolnavă și se afla într-o stare disperată, a fost vindecată brusc de un vizitator necunoscut, cu un chip foarte frumos, îmbrăcat în haine foarte sărace, care i-a ordonat să meargă să-l vadă pe Padre Pio. Ajungând la San Giovanni Rotondo, Mamma Rosa a recunoscut-o pe femeia necunoscută în piața principală, care i-a spus:

"Acum să se știe că eu sunt Maica Consolării și a celor necăjiți. După Sfânta Liturghie, te voi duce la părintele Pio, care îți va încredința o misiune".

De acum înainte, Rosa s-a dedicat îngrijirii fizice și spirituale a bolnavilor. În primăvara anului 1964, sfântul Padre (ne vom permite să îl descriem astfel pe acest mare mistic și făcător de minuni, fără a dori să prejudicăm viitoarea sa canonizare...) i-a spus că, misiunea sa fiind încheiată, trebuie să se întoarcă la San Damiano pentru a aștepta un mare eveniment.

Pe 16 octombrie 1964, la prânz, o voce a chemat-o pe Mamma Rosa în grădina sa. A văzut un mare nor alb pe cer, trandafiri și stele aurii și argintii. Un glob portocaliu a coborât din cer pe un par. Îmbălsămată într-o lumină intensă, încoronată de stele, Maria i-a apărut și i-a spus:

"Fiica mea cea mică. Am venit de departe. Spune lumii că toată lumea trebuie să se roage pentru că Iisus nu mai poate duce Crucea. Vreau ca toată lumea să fie salvată, cei buni și cei răi. Eu sunt Mama Iubirii, Mama tuturor; voi toți sunteți copiii mei. De aceea vreau ca toată lumea să fie salvată, de aceea am venit, pentru a conduce lumea în rugăciune, pentru că pedepsele sunt aproape. Mă voi întoarce în fiecare vineri și vă voi da mesaje, iar voi trebuie să le faceți cunoscute lumii. Acum am să vă las un semn. Veți vedea, acest copac va înflori".

Fecioara a dispărut. După-amiază, părul, încărcat de fructe, s-a acoperit de flori (era octombrie!), o minune atestată de numeroși martori. În locul indicat de globul igneosferic, la cererea Mariei, a fost construită o fântână adâncă de 17 metri, care a dat apă la 26 octombrie 1967. Această apă a produs numeroase vindecări.

Și timp de doisprezece ani, până în toamna anului 1973, aparițiile se succed în fiecare vineri și în fiecare zi de sărbătoare, în jurul orei 12.45. În grădină, sub păr, lângă fântâna surmontată de o statuie a Maicii Domnului, Mamma Rosa, îngenuncheată printre pelerini, îi avertiza de prezența Mariei, pe care numai ea o putea vedea și auzi, deși alte persoane percepeau adesea semne directe, iar percepții colective spectaculoase, cum ar fi reînnoitele "dansuri ale soarelui" de la Fatima, au impresionat ochii multora (inclusiv pe cei care veniseră acolo ca "turiști" și care au fost zguduiți pentru totdeauna...). Fecioara nu este întotdeauna singura prezentă: Sfântul Mihail intervine frecvent, uneori Isus însuși, de cele mai multe ori un mare număr de îngeri și arhangheli, dar și "văzători" din aparițiile anterioare, sfinți, apostoli și papi care au dispărut de mult de pe pământ. Mamma Rosa descrie ceea ce vede și își împrumută vocea vizitatorilor cerești. Adesea, mesajele sunt adresate pelerinilor prezenți sau răspund la întrebările pe care aceștia i le adresează Mariei prin Rosa Quattrini, chiar și la cele pe care și le pun ei înșiși. Niciodată Fecioara nu s-a adresat atât de simplu oamenilor!

Iată de ce, spre deosebire de majoritatea "mediatorilor" din aparițiile anterioare, Mamma Rosa nu este în extaz, nu este izolată de lumea exterioară, tocmai pentru a-și îndeplini rolul de traducător, de mediator între oameni și ființe din Lumea a doua și Lumea întâi.

Mesajele de la San Damiano sunt o sinteză a anunțurilor anterioare și o actualizare a avertismentelor din trecut. Rareori Maria fusese atât de apropiată, atât de iubitoare și atât de convingătoare. Din colecția impresionantă a mesajelor ei, să extragem următoarele:

25 iunie 1965:

Duhul Sfânt vă va lumina cu mare har. El vă va lumina spiritul cu o mare

bucurie și cu tot ceea ce dorim (...) Isus face ca Inima Sa să se întoarcă, ca o rază puternică, peste întreaga lume. El își întoarce razele sale luminoase în jurul său (...) Rugați-vă și fiți uniți, mereu uniți în rugăciune. Și într-o zi. Voi veni cu mare triumf și bucurie...

30 iulie 1965

Ne rugăm puțin! Dacă nu ne rugăm, plăgile vor veni în număr mare și cu mare putere (...) Acesta este momentul de încercare teribilă, pentru că Iisus nu mai poate duce această Cruce. Tatăl Etern s-a săturat de noi, este obosit (...) Sfânta Fecioară spune că trebuie să vorbiți clar (...) Nu vă fie frică să vorbiți! (...) Penitență și rugăciune ! Pentru că plăgile încep puternic în toată lumea. Cei care sunt pregătiți vor fi salvați în această viață și în următoarea; dar cum rămâne cu cei care nu sunt pregătiți? Aceștia se vor pierde și nimeni nu va ști unde se află, nici în viață, nici în moarte (...) Rămâneți cu Isus. Dacă rămâi cu El, vei fi suficient de puternic pentru a face față acestei bătălii. Diavolul se va dezlanțui prin lumea voastră, atât de puternic încât va trage sufletele din toate părțile. Dar cei care sunt puternici, apropiați de Isus, nu vor tremura. Aveți Crucifixul în mână când veți simți aceste șocuri violente (...) Păstrați multă apă sfințită în casă și stropiți-o peste tot. Chemați-l cu putere pe Isus și pe Mama voastră cerească, pentru ca ei să vă vină în ajutor în momentul încercării. Dacă suntem pregătiți, vom avea răsplata voastră veșnică acolo sus, în Ceruri (...) Rugați-vă, rugați-vă, rugați-vă! Cei care se roagă și au credință vor fi salvați!...

6 august 1965 :

Priviți des pe cer, ... veți vedea multe semne (...) Acest lucru vă va da o mare bucurie și seninătate....

14 august 1965 :

Rugați-vă pentru preoți, spune Isus! Rugați-vă cu putere și nu încetați să vă rugați, căci diavolul vrea să-i ducă la ruina voastră....

28 februarie 1966:

"Să ne rugăm să ne rugăm pentru rugăciunile noastre: Ce se va întâmpla cu voi când veți apărea în fața tribunalului lui Dumnezeu? Nu vor mai exista scuze! Nu vă mai gândiți la lucruri materiale, gândiți-vă la suferințele lui Isus și la durerile Mamei voastre cerești, a cărei inimă este sfâșiată de fiii care i-au fost consacrați... Meditați la Crucifix cât mai este timp! Trezește-te, fiul meu! Când vei simți trepidațiile, nu va mai fi timp de făcut sau de spus: vei cădea la pământ și nu te vei mai ridica niciodată!... Ține-te de Mine, fiul meu, și Mama ta nu te va abandona dacă ești credincios!"

6 mai 1966:

Vino la picioarele mele. Sunt aici viu ca și tine Cere-mi har! Ascultați cuvântul meu: am venit aici să vă salvez (...) Rugați-vă pentru întreaga lume, pentru că lumea se distruge singură, nu mai înțelege cuvântul lui Dumnezeu! Nu mai vor să-L asculte.

25 noiembrie 1966:

Nu vă temeți, copiii mei: chiar dacă sunteți insultați, chiar dacă sunteți batjocoriți! Eu sunt mereu alături de voi (...) Nu abandonați Rozariul. Veniți des la sacramele...

8 decembrie 1966 :

Eu sunt Regina Cerului, pot să vă dau totul, haruri spirituale și materiale. (...) Eu sunt Imaculata Concepție (...) Rugați-vă și trimiteți îngerul vostru păzitor la atâtea suflete care sunt încă în păcat!....

16 decembrie 1966 :

Eu sunt miraculoasa Mamă a Trandafirilor! Vreau să fac să coboare asupra voastră atât de mulți trandafiri, atât de multe haruri!

6 ianuarie 1967:

Haideți, copiii mei, treziți-vă din acest somn ! Căci în orice moment, lumea poate fi la pământ. Și ce se va întâmpla cu voi dacă nu veți avea o credință arzătoare? (...) Într-o zi voi veni cu o mare Lumină și vă voi aduce atâta bucurie! Ascultați-mă! (...) Vorbiți, copiii mei, vorbiți cu parohii voștri, cu episcopii, cu preoții din întreaga lume; începeți cu îngerul vostru păzitor! (...) Isus va veni și pe acest pământ cu mare milă și iubire. El va nivela munții și văile și va salva sufletele celor care vor să fie salvați... (...) Iubiți-vă unii pe alții, copiii mei, iubiți-vă unii pe alții ca frații. Nu fiți mândri, nu fiți vanitoși, nu fiți îngâmfați! Dacă veți avea iubire unii pentru alții, veți primi nenumărate haruri și veți fi scutiți de pedeapsă...

2 iunie 1967 :

Eu sunt Regina Cerului și Mama Universului, Eu care vă iubesc atât de mult! Iar voi, voi nu ascultați cuvântul meu Când vine întunericul cel mare, ridicați ochii spre Ceruri, unde Tatăl vostru vă așteaptă cu atâta Lumină!....

4 august 1967 :

Rugați-vă, rugați-vă, copiii mei, atâtea suflete sunt sub dărmături l.~ Recitați Sfântul Rozariu, este cea mai puternică armă pentru a fi salvat!.....

15 septembrie 1967 :

De ce se pierd atâția tineri? Pentru că nu sunt în har cu Dumnezeu. Ah! păcatul impurității! Ce păcat, și care provoacă atâtea distrugerii!

16 octombrie 1967:

Oare ce se întâmplă? Rugați-vă pentru Sfântul Părinte pentru ca Biserica să triumfe mereu, Biserica lui Isus.

17 noiembrie 1967:

Acest loc într-o zi va sta în picioare triumfător Ferește-te să nu fii calomniat, copiii mei, luptă cu mine !...

16 februarie 1968 :

Fiul meu este prezent aici viu și adevărat ca și voi. El vă va inspira și vă va îndruma pe calea sfințeniei. Fiți mereu umili, mereu blânzi, mereu senini. Purtați Crucea cu Isus (...) Isus este milostiv, dar este și Judecător. Dacă ascultați chemarea mea, veți fi salvați: sunt pe acest pământ de atâta timp pentru a veni să vă salvez (...) Rugați-vă, vegheați, căci vrăjmașul face ravagii!....

2 februarie 1969 :

Eu sunt Mama voastră, Răscumpărătoarea rasei umane. Eu sunt distribuitoarea de haruri. Eu sunt Avocatul, Refugiul păcătoșilor...

Și iată câteva dintre discursurile Sfântului Mihail:

29 mai 1967:

Prin mijlocirea celui căruia Dumnezeu i-a dat puterea de a zdrobi capul Satanei, vom avea victoria decisivă.

5 august 1967:

Frații mei, eu sunt mereu alături de voi. Vă apăr, vă asist, vă protejerez toată ziua. Cu sabia mea, vă apăr de Dușmanul infernal.

5 ianuarie 1968:

Eu cu sabia mea și voi cu Rozariul în mână, să triumfăm cât mai repede! Să nu așteptăm momentul teribil! Ora a sosit. Ați înțeles? Mama Cerească a anunțat deja. Acum mă trimite pe mine, în numele ei, să o anunț și mai mult... E timpul să ne trezim! Vă voi apăra în numele tuturor îngerilor și sfinților voștri... Triumfați alături de Isus și Maria!...

După aceea, Mamma Rosa nu a mai avut voie să iasă din casă și nici să vorbească! *Bannere* îi asigurau pe vizitatori că nimic nu era supranatural aici și că ar fi mai bine să plece ! Pentru că aparițiile și mesajele de la San Damiano - ca toate celelalte - s-au lovit de ostilitatea deschisă a episcopului local. Crede acest oficial că poate să-și impună părerile asupra entităților spirituale? Cert este că astfel de manifestări sunt extrem de neplăcute pentru cei care ar dori să construiască aici jos un oraș definitiv izolat de orice referință cerească. De fapt, o întreagă parte a clerului din Biserica "orizontală" de astăzi are o oroare instinctivă față de tot ceea ce este supranatural. Mulți nu au onestitatea de a recunoaște acest lucru și pretind că păstrează tăcerea asupra anunțurilor *mariane* "pentru a nu speria" oamenii! Dacă ar fi sinceri, le-am spune că nu este suficient să ascunzi un pericol pentru a-l evita și că a ascunde capul în nisip este culmea prostiei!

Minunile tehnice ale civilizației noastre muribunde, caracterizate prin hipertrofia intelectului raționalist, au derutat cu siguranță o mulțime de oameni! La San Damiano, Maria a venit să ne vorbească la mai puțin de un kilometru de o tabără aeriană O.T.A.N., ale cărei avioane domină adesea cu vuietul lor rugăciunile pelerinilor. Ce simbol! La Kerezinen, în Bretania, Fecioara a spus:

"În curând, când istoricii vor căuta evenimentul care a schimbat fața lumii, care i-a adus pace și prosperitate, vor descoperi că nu a fost o bătălie, ci o rugăciune."

Da, strategii tulburi, eclesiastici patetici, politicieni verboși, eminențe negre care manipulează specii, suflete și oameni, și voi, burghezi de toate felurile, într-o zi va trebui să știți: dacă lumea noastră nu se va scufunda în curând într-o autodistrugere gigantică, nu apelurile voastre derizorii o vor salva, ci rugăciunea umilă a unei întregi creștinătăți demne de acest nume, precum rugăciunea acestei țărance îngenunchate sub un par, căreia Fecioara îi arată semnele luminoase ale timpului nostru de Sfârșit.

CAPITOLUL VIII

Semnele vremurilor noastre

"Lăsați smochinul să vă dea o comparație: când ramurile lui devin moi și îi răsar frunze, știți că vara este aproape. La fel, când vedeți toate aceste lucruri, să știți că evenimentul este aproape, că este la un pas....".

Matei XXIV, 32 și 33.

Fie că ne place sau nu, fie că suntem conștienți sau proști, sceptici sau entuziaști, suntem cu toții la bordul acestei ciudate corăbii care este civilizația planetară din această a treia treime a secolului al XX-lea. Suntem liberi să cutreierăm coridoarele, să bântuim barul sau piscina, sala de dans sau biblioteca, sala de jocuri sau capela, să intrăm și să ieșim din pat, să ne împerechem, să ne rugăm sau să privim stelele atunci când ceilalți pasageri cedează; Cu toate acestea, simțim o anumită neliniște atunci când ni se spune, prin prea frecvente voci, că mai mulți ofițeri se luptă pentru comandă, că o parte dintre ei par beți sau nebuni și că, de fapt, nimeni de la bord, în ciuda anunțurilor liniștitoare făcute pasagerilor, nu pare să fie cu adevărat informat cu privire la traseul nostru și la adevărata configurație a țărmului ostil pe care îl parcurgem. ..

Pentru că hărțile au fost arse. Pentru că a avut loc o revoltă la bord. Vechii șefi au fost aruncați la rechini: se pare că nu reușiseră să se ridice la înălțimea potențialului lor. (Dar cei care i-au înlocuit ne-ar face mai degrabă să-i regretăm...) Noii stăpâni ai navei au proclamat (proclamația este punctul lor forte: această navă este o navă a discursului: vezi Nava proștilor de un anume Hyéronimus Bosch...), au proclamat deci că cei care au comandat înaintea lor erau niște proști hrăniți cu idei false și care nu puteau să ne conducă decât în porturi foarte vechi și foarte grețose: ei, întăriți de brutalitatea lor și de părerea foarte bună pe care o au despre ei înșiși, promit să ne conducă în Grădina Hesperidelor: iată fără îndoială de ce navighează mai mult sau mai puțin spre apus... Fără hartă, pentru că documentele cele mai prețioase, cele care făceau cândva obiectul grijii și al venerației, au fost distruse ca fiind mânjite de "obscurantism". Vechile portulane ale Tradiției (un cuvânt care nu mai trebuie rostit la bord !) au fost înlocuite de o cantitate prodigioasă de dispozitive subtile și complicate care ne informează în permanență despre cele mai neașteptate caracteristici ale bucății de Univers în care navigăm; dar o informație rămâne cu încăpățănare necunoscută: cursul pe care îl urmăm.

"Unde ne aflăm? Unde mergem?", continuă să se întrebe pe un ton tăcut unii pasageri îngrijorați, aparent retrograzi și "reacționari", neconvinși de optimismul delirant al jurnalului oficial al navei. În jurul acestor "retardați", întreaga încărcătură umană pare să fi suferit de amnezie. Nimeni nu-și amintește că nava a fost "hidos de eșuată" de mai multe ori înainte și că abia acum a fost repusă pe linia de plutire. Optimismul este la ordinea zilei la bord. Recent, un nebun, un poet (o specie periculoasă și inutilă, aflată pe cale de dispariție) a recitat un vers al unui anume Rimbaud Arthur unui grup de pasageri. Ofițerii navei au detectat imediat în acest act o atitudine de nonconformism intolerabil și o insubordonare latentă. Poetul a fost pus în lanțuri. Poemul se numea "Barca beată".

1. Punctul de prânz

"Este dulce, în mijlocul răsturnării generale, să simți planurile divinității tale."

Joseph de Maistre.

"Cine suntem noi? Unde ne aflăm? De unde venim? Unde mergem?" La aceste întrebări esențiale, fundamentale, au răspuns "portalurile pierdute" ale Tradiției... Toate pierdute? Din fericire, nu! Capitalul metafizic al *Tradiției primordiale* s-a păstrat parțial pentru noi, prin Cărțile revelate, liturghiile, simbolistica și ceea ce a mai rămas ici și colo din tradițiile orale: resturi

sfârâmate, uneori de nerecunoscut, bucăți sparte din Turnul Babel, un gigantic puzzle arhitectural din care epoca noastră, mai mult decât oricare alta, ne dezvăluie zilnic noi piese. Așadar, acei arheologi îndrăzneți ai gândirii, tradiționaliștii, sunt într-o poziție mai bună astăzi decât ieri pentru a încerca reconstrucții ambițioase ale Templului Primordial în care a stat Cuvântul pierdut.

Ca urmare a eforturilor lor, zone întregi de tradiție se află din nou în fața ochilor noștri. Și un lucru extraordinar, de neconceput în urmă cu un secol, este faptul că unele dintre cele mai recente date ale științelor experimentale nu numai că întorc spatele concepției închise, îngust raționaliste și deterministe a științei secolului al XIX-lea, care credea că a ajuns la fundul cunoașterii, dar confirmă acum unele dintre învățăturile tradiționale care au fost, și încă sunt prea des, batjocorite sau călcate în picioare.

Iată de ce, chiar în momentul în care avem cea mai mare nevoie, avem acum posibilitatea de a face un "bilanț", de a ști exact unde ne aflăm pe oceanul Timpului. Reapariția providențială în secolul XXI a doctrinei tradiționale a Ciclurilor este răspunsul exact la angoasa celor care au fost aruncați în afara cursului de prăbușirea credinței lor în "progres". Grație acestei învățături, care restaurează și aprofundează dogmele creștine ale Creației, Paradisului și Păcatului originar, cei care au reușit în sfârșit să se curețe de intoxicația amănitoare a propagandei progresiste (chiar și a celei care se îmbracă ipocrit în Cruce!) știu în sfârșit că decadența spirituală a civilizației noastre nu este un "accident" de neînțeles al ordinii temporale, că condiția umană nu este "absurdă" și că în fiecare dintre noi coexistă determinismul și libertatea. Ei știu că, atunci când vom ajunge la sfârșitul acestui Ciclu, vor exista diverse modalități de "ieșire" din acest timp și că atitudinea noastră actuală, de acceptare vehementă sau de refuz lucid al forțelor de subversiune, este cea care va determina destinul nostru post-mortem. Ne aflăm în timpul Minciunii Atotputernice. Cunoașterea Tradiției, cu condiția ca ea să fie hrănită de credință și de Iubire, ne permite să ne conservăm spiritual.

Când Hristos, adresându-se evreilor, declară: Înainte ca Avraam să fi fost, EU SUNT... (Ioan, VIII, 58), a exprimat un gând care ne jignește rațiunea. De mii de ani, și din ce în ce mai mult, rațiunea noastră a fost prinsă în închisoarea îngustă a timpului liniar și cantitativ, așa cum se reflectă în sintaxa limbii noastre, atât latină, cât și franceză. Ebraica și aramaica originale aveau o formă verbală capabilă să exprime atemporalul. Hristos, care în Isus spune *Eu sunt*, spune în același timp am fost și voi fi; căci el este Cuvântul divin, coetern cu Tatăl. În starea noastră pământească, în care suntem închiși în limitele înguste ale trupului nostru, numai contemplația, iubirea și rugăciunea ne pot permite, prin spiritul din noi, să depășim limitele temporalului, adică să recuperăm o mică parte din starea noastră originară de Om Primordial înainte de Cădere, în care eram, mai presus de îngeri, creaturile preferate ale Creatorului...

"Contemplarea Timpului este cheia vieții umane. Este misterul ireductibil asupra căruia nicio știință nu are control..."

(Simone Weil, *La Connaissance supernaturelle*, p. 137.)

Numai știința tradițională a Timpului calificat este singura care poate "pune mâna" pe acest mister, singura care ne poate face să înțelegem că acest timp al Sfârșitului în care trăim, în ciuda aparenței sale explozive și incoerente, se înscrie într-adevăr în ordinea divină, ca și cea a Antichității - care, de altfel, nu ne pare stabilă, olimpiacă, decât în raport cu a noastră, și care făcea deja parte din această vârstă a patra sau vârstă de fier...

2. Neliniștea contemporană

"Noi, civilizațiile, știm acum că suntem muritori..."

Paul Valéry.

Evenimentele timpului nostru - cu gravitatea, accelerarea și caracterul lor distructiv, fără precedent în era creștină de la fluxul hoardelor barbare peste Imperiul Roman muribund și care depășesc amintirea războaielor religioase și a Revoluției - nu au încetat, în ultima jumătate de secol, să stârnească numeroase îngrijorări în rândul celor mai iluștri contemporani și să împartă "gânditorii

lumii" în două fracțiuni; cei care cred în "progres" și cei care nu mai cred. .. Niciodată nu am mai trăit sub semnul dualismului și niciodată mai mult ca astăzi, pe toate planurile realității: în timp ce întregul aparat oficial de propagandă progresistă (fie că este "capitalist" sau "comunist", ca să folosim etichetele actuale, atât de discutabile în esența lor. Din ce în ce mai mulți oameni cu spirit critic au devenit conștienți, de la începutul secolului XXI, de dovezile care demonstrează contrariul. Secolul al XIX-lea, în ciuda lui Joseph de Maistre, a lui Hellos și a lui Bloys, a fost aproape unanim în celebrarea ascensiunii umanității către o ameliorare paradisiacă. Ferdinand Brunetière a fost huiduit în 1895 când a îndrăznit să vorbească despre "falimentul" științei, neputincioasă în a răspunde la întrebările esențiale despre condiția umană. Dar începutul secolului XX - mai precis, anii de dinaintea și de după Primul Război Mondial - i-a văzut pe spirituali, filosofi, scriitori și chiar oameni de știință exprimându-și brusc îndoiala și angosta, indicând că anumite roți au încetat brusc să mai funcționeze în frumoasa mașinărie a optimismului oficial, că anumite instrumente din orchestră au început brusc să cânte dezacordat...

Péguy și-a pierdut răsuflarea la Villeroy, la 5 septembrie 1914 (citiți L'Argent 1913, o analiză nemiloasă a transformărilor sociale de la începutul secolului!) Apoi, în anul crucial 1917, o bombă a explodat sub forma lucrării lui Oswald Spengler, devenită clasică, *Declinul Occidentului*. Un întreg grup de scriitori, îngroziți de barbaria absurdă și inutilă a Primului Război Mondial, care distrusese aproape întreaga elită a rasei albe, au început să pună sub semnul întrebării noțiunile de civilizație și progres (căci niciun război din trecut nu avusese vreodată caracterul unui genocid științific). Dar doi oameni de literă au dat angostei secolului o admirabilă expresie literară: Paul Valéry, în special în *Regards sur le Monde actuel* (1931), și Jules Romains, într-o serie de lucrări de o rară luciditate, de la începutul lui *Hommes de bonne volonté* (1932) până la *Lettre ouverte contre une vaste conspiration* (Albin Michel, 1966).

Într-o conferință ținută la Universitatea din Zurich la 15 noiembrie 1922, Paul Valéry a exclamat:

"Furtuna abia s-a terminat și totuși suntem îngrijorați, neliniștiți, ca și cum furtuna ar fi pe cale să se dezlănțuie. Aproape toate lucrurile umane rămân într-o teribilă incertitudine. Luăm în considerare ceea ce a dispărut, suntem aproape distruși de ceea ce a fost distrus; nu știm ce se va naște și ne putem teme în mod rezonabil de acest lucru... Uzura a devorat ceva mai profund decât părțile regenerabile ale ființei noastre... Printre toate aceste lucruri rănite se află Spiritul. În adevăr, Spiritul este rănit cu cruzime..."

(Variété, "La crise de l'Esprit", N.R.F., 1934).

Dar aceste rânduri nu făceau decât să urmeze textul tragic și celebru apărut în nr. 71 din *La Nouvelle Revue Française* la 1 august 1919:

"Noi, civilizațiile, știm acum că suntem muritori. Auzisem de lumi care dispăruseră în întregime, de imperii care se scufundaseră până la fund cu toți oamenii și toate mașinile lor, se scufundaseră în adâncurile inexplorabile ale secolelor cu zeii și legile lor... Știam foarte bine că tot pământul vizibil este făcut din cenușă, că cenușa înseamnă ceva... Elam, Ninive, Babilon erau nume frumoase și vagi, iar ruina totală a acestor lumi însemna pentru noi la fel de puțin ca însăși existența lor. Dar Franța, Anglia, Rusia... și acestea ar fi nume frumoase... Vedem acum că abisul istoriei este suficient de mare pentru toată lumea..."

(Variété, "La crise de l'Esprit", N.R.F., 1924).

Într-o conferință ținută la Bruxelles în 1927, Georges Bernanos a explicat natura angostei resimțite de cei care au îndrăznit să pună la îndoială fondul problemei:

"Războiul m-a lăsat, ca pe oricine altcineva, nedumerit de imensa disproporție dintre enormitatea sacrificiului și mizeria ideologiei propuse de presă și de guverne. Mai mult, speranța noastră era bolnavă, ca un organ suprasolicitat. Religia Progresului, pentru care ni se ceruse

politicos să murim, este de fapt o gigantică escrocherie a speranței!"

(Citat în numărul din Cahiers de l'Herne consacrat lui Georges Bernanos:
- L'Œuvre polémique, de Lucien Guissard;
retipărit în Cahiers de l'Herne en Poche-Club, ed. Pierre Belfond, 1967, p. 175).

În perioada interbelică, alte mari minți precum Henri Ghéon, Lucien Daudet, Romano Guardini, Maxence Van der Meersch, Alexis Carrel, Georges Duhamel, Gabriel Marcel, Albert Béguin, Julien Green și Jacques Maritain și-au adăugat vocile la această conștientizare a "pericolelor crescânde".

În 1937, Paul le Cour, la unsprezece ani după ce a fondat *Société des études Atlantéennes* la Sorbona și revista *Atlantis*, a publicat *L'Ere du Verseau*, care de atunci a fost retipărită de șase ori:

"Cum putem să ne îndoim că am ajuns într-unul dintre cele mai patetice momente din istorie? (...) Conflictul european a devenit global. Un asemenea dezastru nu poate fi comparat decât cu catastrofa Atlantidei... Spiritul a regresat în același timp cu dezvoltarea științei materiei, iar negarea spiritului duce la negarea lui Dumnezeu... Dar umanitatea nu a fost abandonată. Trebuie doar să deschidem ochii pentru a vedea existența unui plan menit să ne conducă spre un viitor mai bun... În timp ce așteptăm desfășurarea acestor evenimente imense, ne rămâne o singură speranță, iar aceasta se găsește încă o dată în Scripturile creștine. Aceasta spune: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, iar restul se va adăuga la voi..."

(*L'Ere du Verseau*, ed. 1971, Omnium Littéraire, p. 29 și 231-234).

Al Doilea Război Mondial și, desigur, faptul că pericolul reprezentat de eliberarea de energie infra-atomică a pătruns în conștiința publică după 6 august 1945, a accelerat o conștientizare care, deși nu era larg răspândită, devenea din ce în ce mai frecventă.

Unii au adoptat un punct de vedere tradițional. Astfel, inspirat de legea ciclurilor timpului calificat, René Guenon scria în prefața la *La Crise du Monde moderne* (N.R.F., 1946):

« Credința în "progresul nedefinit", care odinioară era ținută ca un fel de dogmă intangibilă și incontestabilă, nu mai este atât de general acceptată; unii oameni întrevăd mai mult sau mai puțin vag, mai mult sau mai puțin confuz, că civilizația occidentală, în loc să continue să se dezvolte în aceeași direcție, ar putea foarte bine să se oprească într-o bună zi sau chiar să se scufunde în întregime în urma unui cataclism (...) Această civilizație, din care lumea modernă face atât de mult parte, este o civilizație a viitorului. (...) Această civilizație de care modernii sunt atât de mândri nu ocupă un loc privilegiat în istoria lumii (...), ea ar putea avea aceeași soartă ca atâtea altele care au dispărut deja în timpuri mai mult sau mai puțin îndepărtate, unele dintre ele lăsând în urma lor doar urme infime, vestigii abia perceptibile sau greu de recunoscut (...) ». (p. 8).

Acest text a fost scris după Hiroshima. Și cel puțin putem spune că crizele politice și spirituale care au zguduit lumea timp de un sfert de secol continuă să facă din secolul al XX-lea scena "întoarcerii tragicului" pe care Nietzsche a prezis-o aproape fără să vrea acum un secol.

De aceea, văzută din perspectiva de astăzi, și în ciuda diviziunilor sale interne, o civilizație armonioasă și însoțită precum cea greacă pare un vis luminos, un interludiu pașnic în coșmarul lung și sângeros care a fost istoria omenirii în ultimii șase mii de ani. Dar Dionisos și Prometeu au triumfat asupra lui Apolo, iar după ei a venit actualul imperiu al lui Lucifer și Satana, echilibrat în mod providențial, combătut în fiecare dintre noi, dacă vrem, de Hristos. Câtă artă, mai ales în ultimii două mii de ani, a reflectat această mutație! Și ce distanță între formele olimpiene ale unui Fidias sau ale unui Praxiteles și Omul Durerii al lui Mathias Grunewald și Hristosul devotat de la Perpignan - acum "înlocuit" de monștrii fără formă ai artei moderne!

În urmă cu două mii de ani, în momentul în care intram în ultima treime a "Epocii Negre" sau a "Epocii de Fier", în momentul în care se acutiza timpul suferinței, al acumulării greșelilor și crimelor întregului ciclu anterior al umanității, a apărut creștinismul pentru a da sens acestei

suferințe, pentru a face din ea un instrument spiritual:

"Măreția extremă a creștinismului provine din faptul că el nu caută un remediu supranatural pentru suferință, ci o întrebuintare supranaturală a suferinței..."

(Simone Weil, *La Pesanteur et la Grace*, Pion 1948, p. 94; 10-18 1962, p. 86).

3. Timpul morții lui Dumnezeu

"M-ai născut într-o lume care nu Te mai cunoaște, pe o planetă de fier și lut, goală și rece..."

Milosz, Cântecul cunoașterii.

Să descriem acum această "Epocă de fier", în al cărei sfârșit suntem, fie că ne place sau nu, cufundați. Să încercăm să o privim cu un ochi critic și senin, același ochi pe care l-ar avea un ipotetic vizitator al unei lumi încă neinvolute, o lume încă scăldată în Lumina Primordială, cu alte cuvinte, ochiul unui "om tradițional".

Ce caracterizează mai presus de toate aceste "vremuri de sfârșit"? Cu siguranță distanța psihicului uman față de Sursa divină: devalorizarea (și pentru mulți pierderea) sensului divinului și, prin urmare, a "originilor". O privire de ansamblu asupra evoluției gândirii occidentale de la sfârșitul Evului Mediu ne va ajuta să înțelegem unele dintre etapele acestei involuții.

Pentru Occident, Evul Mediu a fost ultima perioadă de civilizație tradițională, în ciuda oficializării religiei creștine de către împăratul Constantin și a marii ocultății a ezoterismului care a urmat. Această lungă perioadă, în propriile sale lupte interne, a menținut un anumit echilibru între puterea spirituală și cea temporală. Și, deși discrete și uneori opuse, organizațiile ezoterice au internalizat religia exoterică, în special întruchipând simbolistica eternă în clădiri și asigurând comunicarea cu ezoterismul necreștin. Distrugerea *Ordinului Templului*, inspirată de o ură față de sacru și de o lăcomie deja foarte "modernă", a rupt acest echilibru și a dus la decadența Evului Mediu, în timp ce, în același timp, scolastica se scleroza și anunța raționalismul cartezian.

Acest sfârșit al Evului Mediu și această "Renaștere" reprezintă punctul central al tragediei ciclice a sfârșitului vremurilor: căutarea mistică dezorientată se întoarce spre Pământ, spre puterile și plăcerile sale. Don Quijote se transformă în Faust și Don Juan; trebuie să încercăm totul, deoarece Cerul pare să se fi închis, pentru a ajunge la supraomul de aici și de acum și pentru a epuiza deliciile unui pseudo-paradis foarte pământesc, în absența unui Paradis transcendent.

Încă o dată, omul îi spune da ispititorului din Geneză. Pentru a poseda, el este posedat. Începe lumea modernă. Ceea ce a fost cândva cavalerul rătăcitor cu fața tristă galopează din miraj în miraj, din plăcere în plăcere, pierzând din ce în ce mai mult din ființa sa în încercarea de a dobândi tot mai multă existență. Iar ceea ce i-a mai rămas din luciditatea sa spirituală (pentru că întregul său psihic este acum orientat spre inteligența raționalistă, abstractă și practică), ceea ce i-a mai rămas din nostalgia originilor sale, deci din suferința creștină, el se scufundă, se îneacă, se strivește într-o grămadă de acte și grimase care abia reușesc să-l distragă.

Căci toată această societate *apostaziată* este acum un imens teatru în care fiecare, în lipsă de posedare a ființei sale adevărate, joacă un rol... Omul interior este expulzat din el însuși și nu mai este decât un amuzament fără sfârșit...

Desigur, toate acestea existau deja în Evul Mediu, dar erau cuprinse de luciditatea fundamentală asupra originilor și a scopurilor finale oferită de o credință trăită cu ajutorul liturghiei și al sacramentelor. Începând cu Renașterea, credința a fost cea care a fost conținută, apoi reprimată de forța enormă a instituțiilor sociale, a intereselor și a pasiunilor. În cele din urmă, la sfârșitul ciclului, în secolele al XIX-lea și al XX-lea, ultimele bariere s-au prăbușit, iar gândirea profană și ordinea profană a lucrurilor au invadat întregul câmp uman, lăsând credința, în cea mai mare parte, ca o simplă supraviețuire.

Această înstrăinare, această ocultare a Tradiției (care era ciclic logică, chiar **inevitabilă**) a fost caracterizată de un proces de "eliberare" a intelectului raționalist, care se dorea de acum înainte

autonom în toate activitățile sale.

Uităm, vrem să uităm din ce în ce mai mult, că acest intelect, această rațiune, nu este decât un instrument, fără îndoială foarte prețios ca toate facultățile noastre, a cărui funcție nu este de a crea sau de a găsi (care este rolul Intuiției spirituale), ci de a pune în ordine datele Intuiției (și ale Tradiției orale sau scripturale, ea însăși un dar milenar al Duhului). Intelectul este ca un șef de gară într-o stație de triaj: nu el este cel care a făcut vagoanele; ele vin din "altă parte". Este acest "altundeva", această "sursă" non-umană pe care, din orgoliu, oamenii, și cei mai "învățați" dintre ei, sunt din ce în ce mai hotărâți să o nege. Relația, religia omului cu Sursa sa spirituală devine din ce în ce mai șubredă; ea va fi ruptă în mod explicit de filosofii agnostici ai secolului al XVIII-lea, pentru care "luminile" umane se străduiesc să ia locul "Luminii". De fapt, întreaga istorie a timpurilor moderne este aceea a substituirii religiei omului cu cea a lui Dumnezeu.

Desigur, există numeroase dovezi ale acestei emancipări luciferice a intelectului uman încă din Antichitate și în tot Evul Mediu, în ciuda revelației creștine; istoria ereziilor, în special, ar fi firul principal aici. Dar, desigur, Descartes a fost cel care, în zorii secolului al XV-lea, stabilind chiar specificul existenței omului pe baza rațiunii discursive (*Cogito ergo sum*), a făcut pasul decisiv. Conceptul însuși de Dumnezeu a suferit o schimbare ciudată în rândul oamenilor de știință și al filosofilor. Pe urmele lui Descartes și inspirat de acesta, Spinoza a adoptat o concepție mecanicistă a lumii: pentru el, manifestarea este produsă de un Dumnezeu intelectual și indiferent, de "esența divină", cu aceeași necesitate cu care proprietățile triunghiului derivă din "esența" triunghiului. De aici rezultă că creația nu se mai definește prin nimic altceva decât prin cauzele sale raționale: Spinoza se laudă, de altfel, că ne-a "eliberat" de cauzele finale... El și Descartes angajează definitiv filozofia occidentală în opusul gândirii tradiționale, care este globală și sintetică și care se interesează atât de scopurile, cât și de cauzele manifestării. Începând cu secolul al XVII-lea, nu mai aveam voie să ne întrebăm de ce se întâmplă lucrurile: tot ce rămânea era cum.

Din fericire, vor exista întotdeauna oameni inteligenți care nu se vor mulțumi cu această amputare a gândirii prospective. Tradiționaliștii, sau nonconformiștii, după caz, vor insista întotdeauna să se întrebe de ce, în ce scop; și să recunoască în fenomenele Creației o finalitate pe care științele experimentale și statistice s-au încăpățânat până acum să o nege, declarând necunoscut ceea ce nu sunt în stare să cunoască!

Și iată care este cea mai gravă consecință a acestui proces intelectual, cea care ne preocupă cel mai mult aici: lumea credinței (și a ceea ce a mai rămas din Tradiția încetățenită în biserici) va fi din ce în ce mai mult măturată sub preș (și "logic" negată și batjocorită) de lumea filosofiei și a științei. Gândirea analitică, îngust fenomenologică, care a trecut de la carteziană la pozitivistă în secolul al XIX-lea, a fost izolată de gândirea sintetică a Tradiției pentru secolele următoare.

Un lung curent de dispreț nu va înceta să curgă dinspre prima spre a doua, de la simplele batjocuri la adresa "obscuranțiștilor" până la Revoluția sângeroasă (cea din 1793, care a trădat reforma eșuată din 1789...), care, în numele "Libertății", i-a trimis la ghilotină pe "supușii superstițiilor", - și care, de o jumătate de secol, tot în numele "raționalismului" cuceritor, plănuiește să șteargă de pe fața pământului și ultimele urme de gândire sintetică, religioasă și tradițională...

Astăzi, orice om cu inima și cu mintea nu poate decât să simtă durerea acestei lungi tragedii și să vadă ravagiile pe care le face această subversiune agnostică, chiar și în mediile care au fost cândva cele mai bine conservate... În cuvintele unuia dintre marii romancieri mistici ai secolului nostru, Alphonse de Châteaubriant...,

"...Noi suntem, în adâncul generațiilor noastre, victimele reducerii lumii la formulele abstracției logice și științifice artificiale și ucigașe: am alungat Ființa din gândurile noastre..".

(Scrisoare către creștinătatea muribundă, Grasset 1951, p. 77.)

*"... Chiar și credincioșii nu mai sunt credincioși. Credința este golită de contactul ei direct. Trăim, într-adevăr, în perioada pozitivă anunțată de Auguste Comte în **Legea evoluției** sale, Epoca Castorului. Dar este curios să vedem un Auguste Comte care exaltă această evoluție, concepând-o ca fiind ascendentă (...) Absența dorinței de Dumnezeu și abjecția universală sunt cele două fapte*

simple în care se rezumă întreaga situație umană a secolului nostru".

(Cahiers 1906-1951, Grasset 1955. p. 265 și 236.)

Consecințele sunt previzibile și se văd deja în "accidentele" la care asistăm cu stupefație, aici și acolo, la frumoasa mașinărie a tehnocrației aflate la putere.

" ... Pentru că acest popor nu se mai apropie de mine decât prin cuvinte și nu mă mai slăvește decât cu buzele, în timp ce inima lui rămâne departe de mine..., înțelepciunea celor înțelepți va fi zădărnicită, înțelegerea celor pricepuți va fi eclipsată..."

(Isaia, XXIX, 13-14.)

"Omul s-a închis atât de bine în el însuși, încât nu mai vede decât micile crăpături din peștera sa".

(William Blake, Căsătoria cerului și a iadului).

Schema "dialectică" a gânditorilor progresiști poate fi rezumată magnific prin aceste rânduri pe care Claude Cuénot de la Académie des Sciences (devenit între timp un teilhardian convins) le-a scris în *Cahiers des hommes de bonne volonté* din februarie 1949:

"Timp de mii de ani, inteligența umană nu a făcut niciun progres în cunoașterea Universului (sic), apoi, dintr-o dată, rasa albă a făcut descoperiri fantastice în toate domeniile științei. ... Nu trebuie să ne ascundem faptul că bastionul care stă în fața materialismului dialectic este fisurat din toate părțile; munca minieră de exegheză a redus textele, atât de mult timp venerate până la literă, la edificii prăbușite de legende orientale fără valoare istorică. Tot ce a rămas din teoria magnifică a creștinismului este nostalgia vechii credințe, obișnuința ritualului, frumusețea cântecului, farmecul Evangheliilor și nevoia de morală creștină..."

Mai puțin de douăzeci de ani mai târziu, "preoții noștri șoc" au "evacuat" riturile și cântările și ne învață că creștinismul este mai presus de orice "credință în lume"... ceea ce dovedește pur și simplu că au încetat să mai fie creștini. În ceea ce privește afirmațiile lui Claude Cuénot despre presupusa învechire a textelor tradiționale, ele sunt suficiente pentru a face să zâmbească pe oricine care, dimpotrivă, știe cât de mult se suprapun, în multe puncte fundamentale, cele mai recente contribuții ale multor științe cu cele mai sacre cunoștințe metafizice ale aceleiași Tradiții. Cert este că o astfel de opinie agnostică și arogantă este și astăzi ferm "acceptată" în multe cercuri științifice și continuă să își desfășoare activitatea de subminare în laboratoare, centre de cercetare, congrese, licee și universități.

Și totuși, tot un agnostic - dar unul foarte "spiritual" în felul său - a fost Jules Romains, care în *Le Problème* n° 1 (Pion 1949), a exclamat:

"Cu aproape două mii de ani în urmă, creștinismul a promulgat - și cu ce ecouri vaste - un ideal pe care omenirea ar fi trebuit doar să-l respecte sincer și să-l facă să domnească pentru ca niciuna dintre ororile și catastrofele care au dezonorat-o sau au devastat-o de atunci să nu fi fost posibilă..."

Din păcate, o mare parte din cei care, prin preoția lor, aveau sarcina și funcția de a păstra și de a duce la îndeplinire revelația creștină, după ce, în cursul secolelor trecute, și-au pus "lumește" puterea la dispoziția privilegiilor unei nobilimi decadente și apoi a unei orânduiri burgheze care a călcat cu bucurie în picioare justiția socială și caritatea evanghelică, - Astăzi, tot ceea ce poate face este să "construiască orașul socialist", să răstoarne liturgia fără să realizeze măcar valoarea simbolică a ceea ce este distrus, să scoată arta cu adevărat sacră din templele sale și să trădeze în toate lucrurile adevărata funcție a Bisericii, care este de a arăta și de a glorifica ceea ce a rămas și nu, în toate privințele, de a se supune la ceea ce se schimbă!

Rolul Bisericii nu este de a îmbrățișa cu servilism ideile raționaliste, științifice și sociologice ale secolului său, ci de a-l sfinți, de a-i reaminti că în toate lucrurile, mai presus de ordinea temporală a lumii, există, în perenitatea ei, ordinea supranaturală a arhetipurilor divine din care mașina rotundă își trage formele sale trecătoare și perisabile. Biserica lui Hristos a fost depozitarul misterelor Revelației de la începutul Epocii noastre, o reînnoire înefabilă a Revelației din Prima Grădină. La începutul timpului ei, ea a adaptat cu înțelepciune aceste învățături divine, așa cum era de datoria ei, pentru a le face să fie înțelese de toți... Apoi, încetul cu încetul, a alunecat de la adaptarea legitimă la plictiseală, la scleroză, în ciuda Părinților și Sfinților săi, - iar acum, prin atracția lumii agnostice, la trădarea umanistă și colectivistă, a apostaziei sale prevăzute de textele escatologice... Biserica lui Cristos nu mai este acum decât în inima celor dintre membrii săi care rămân credincioși, împotriva tuturor șanselor, a batjocurilor și insultelor, în spatele Cuviosului de Ars, a lui Padre Pio și a unor papi, Cuvântului lui Cristos, a Luminii Cuvântului Întrupat. În ciuda apostaziei ierarhiei seculare, care este deja în mare parte completă, acești credincioși, fie ei religioși sau laici, sunt puntea prin care Biserica de ieri se va uni cu Biserica restaurată de mâine, care va fi încă și întotdeauna Biserica lui Hristos, Biserica Așteptării Parusiei, Biserica Mileniului, Biserica Vărsătorului. Iată de ce Speranța trebuie să ardă în noi astăzi mai mult ca oricând!

Și totuși, știm, suntem încă în Noapte, iar Speranța noastră arde acolo ca o lampă în catacombe. Ne rugăm în fața acestei Lumini. Deasupra noastră se rostogolește tropăitul unei mulțimi al cărei fiecare element pare mânat doar de o sete gregară, animalică. Totul la ei, râsete și panică, trădează:

"... această îngrozitoare indigență, această îngrozitoare lipsă de sacru, care este, fără îndoială, marca cea mai profundă a lumii moderne..."

(Charles Péguy, *Lettres et Entretiens*, p. 197.)

Încă din zorii acestui secol, Péguy a văzut că se apropie momentul "morții lui Dumnezeu":

"După noi începe o altă epocă, lumea celor care nu mai cred în nimic, care se mândresc cu gloria și mândria lor... Aceeași sterilitate usucă cetatea și creștinismul, cetatea politică și cetatea creștină. Aceasta este sterilitatea modernă..."

(Tinerețea noastră, p. 14).

Dar această sterilitate a sufletului în raport cu supranaturalul (de altfel, cuvântul "suflet" a fost practic evacuat din lumea modernă) este însoțită, să nu uităm niciodată, și de o negație simetrică în raport cu lumea infra-naturală, infernală. Este caracteristic lumii moderne faptul că refuză cu încăpățănare să recunoască natura celor două impulsuri care, atâta timp cât va dura Creația după Cădere, vor inspira gândurile și acțiunile omului. Cunoaștem cu toții aforismul lui Baudelaire:

"Cel mai mare șiretlic al diavolului constă în a-i face pe oameni să creadă că el nu există..."

Cel puțin putem spune că prințul acestei lumi pare să fi reușit în aceste zile... Dar diavolul, domnule, nu există! Acesta este genul de afirmație pe care o auzim și care se aseamănă cu celebra declarație a lui Gagarin: "Am fost în cer și nu l-am văzut pe așa-zisul Dumnezeu, care, prin urmare, nu există!". În zilele noastre, domnul Homais este cosmonaut și teolog!

Nimic nu este mai caracteristic mentalității moderne decât această lichefiere batjocoritoare a intelectului, care are o părere cu atât mai bună despre sine cu cât a decăzut mai mult. Chiar mai mult decât o vagă credință în Dumnezeu, necredința în diavol este un test, iar în ceea ce ne privește, refuzăm să avem de-a face cu astfel de orbi și surzi "mulțumiți".

Astfel, în cea de-a treia treime a secolului al XX-lea, ne aflăm acolo unde se află umanismul "Renașterii", cartezianismul, persiflajul distins și distructiv al secolului al XVIII-lea, pozitivismul comtian, agnosticismul virulent al lui Ludwig Feuerbach, maestrul mult prea ignorat al lui Karl

Marx, și, în cele din urmă, orgoliul lui Nietzsche, al cărui strigăt furibund: "Dumnezeu a murit!" vibrează încă deasupra capetelor noastre.

Chesterton a făcut o observație extraordinară de profundă atunci când a recunoscut că până și cele mai excesive idei moderne sunt idei creștine care "au luat-o razna". Aceasta este cheia pentru a înțelege toate ereziile (și, ca de obicei, folosim cuvântul erzie ca minciună împotriva metafizicii tradiționale, împotriva "*Philosophia Perennis*", mult mai mult decât ca nesupunere față de o dogmă specifică...); este, de asemenea, ceea ce explică succesul extraordinar al acestor erezii: diavolul folosește adevărurile divine, deghizându-le și deturnându-le, în beneficiul său, de la funcția lor mântuitoare. În acest fel, Nietzsche întoarce drama Calvarului, unde Cuvântul divin a venit să săvârșească cel mai mare act de magie albă din toate timpurile pentru a salva sufletele cufundate în lumea căzută și a le scoate din ea, spre orgoliul și disperarea satanică... El face acest lucru pur și simplu tăcând sau, mai rău, negând că Învierea a urmat acestei Morți! Din acel moment, drama de pe Golgota nu mai este decât o absurditate sinistă, Dumnezeu, dacă există, și-a abandonat Creația, nu a mai rămas decât Pământul, iar Dumnezeu este într-adevăr ca și cum ar fi murit...

Dar știm că "victoria" diavolului nu a fost totală. Pentru cei care refuză să bea, setea rămâne. Până la sfârșitul ciclului nostru, și în cercurile cele mai supuse intoxicației ateiste, va rămâne o întreagă umanitate care va fi încă hotărât "însetată" de "altceva"... Acestor oameni, diavolul le vorbește, și le vorbește din nou, și într-un mod teribil de seducător: din moment ce o filozofie a științei total partizană insistă să facă din "Știință" principalul obstacol în calea credinței, niște oameni, niște "oameni de știință", vor arăta că adevărata știință și credința autentică sunt compatibile, și în acest sens au o magnifică dreptate. Dar unii dintre ei, din păcate, în munca lor de "conciliere", care este în sine foarte apreciabilă, ajung la o adevărată trădare a creștinismului, ceea ce nu poate decât să pună gaz pe focul subversiunii spirituale a timpului nostru. Cea mai semnificativă dintre aceste operațiuni de sinteză vicioasă, adică de sincretism, se numește, după cum se știe, *teihardismul*, care și-a datorat tocmai succesul său extraordinar, pe de o parte, faptului că a răspuns unei imense așteptări, unei dorințe profunde de reconciliere între Știință și Credință, iar pe de altă parte, faptului că majoritatea "spiritiștilor" sau a creștinilor care l-au primit și l-au celebrat nu mai sunt informați cu privire la fundamentele metafizice, cosmologice și escatologice ale creștinismului însuși.

Iată cum părintele Teilhard de Chardin, din Societatea lui Iisus, cu atât mai vinovat cu cât era cleric, a putut, în aplauzele unui număr foarte mare de cititori, adesea fanatici, să prezinte o cristologie în care noțiunile de Creație, Cădere, Răscumpărare și Judecată finală au fost rapid "evacuate"... Vă rog să mă iertați pentru jocul de cuvinte! Acestea sunt însăși fundamentele, nu numai ale creștinismului, ci ale întregii Tradiții! Cât despre "origini" și involuție, ele sunt pur și simplu ignorate. În ceea ce privește "scopurile", fără Judecata, dar cu *Parusia*, ele sunt prezentate în claritatea difuză a unui "Punct Omega", care este tot ce a mai rămas, mutilat, din definiția dată de Hristos de către el însuși în Apocalipsă : *Eu sunt Alfa și Omega!* Căci "fenomenul uman" este înglobat în "Sistemul" imperativ al unei evoluții progresive, *satvice*, ireversibile, uniform ascendente și accelerate, care este Transformismul ateu "transportat" într-o lumină pretins creștină, dar, de fapt, pan-psihică, nu spirituală. Nu a mai rămas nici urmă de "Zilele", adică de Ciclurile divinizate ale Creației, de răzvrătirea îngerilor, de Paradisul terestru, de creația adamică, de ispită, de neascultarea omului și de involutizarea umanității departe de Dumnezeu! Căci, așa cum a fost reînviată acum vechea erzie, din Materie, din "Materia Sfântă", s-a creat Viața!

"Binecuvântată ești tu, Materie măreață, Evoluție irezistibilă, realitate mereu renăscută"

(Imnul Universului, p. 73).

Potrivit lui Teilhard, "fenomenul uman" s-a dezvoltat de-a lungul a milioane de ani de la posibilitatea infinitezimală de a fi în mijlocul a miliarde de miliarde de miliarde de "grăunțe de energie", trecând prin atotputernica "hominizare", spre o Ipoteză ineluctabilă: Tot ceea ce este omenesc converge. Răul este doar un eveniment senzorial. De fapt, nu există rău. Toți oamenii sunt chemați la fuziunea supremă în "Punctul Omega", prin intermediul unei "superomologări" din care

"mutanții" (pe care îi așteptăm, pe care îi vom face) sunt primele roade...

Pentru sufletele dezorientate din cauza lipsei lor de cunoștințe metafizice sau chiar de cunoștințe creștine elementare, dar care așteaptă cu nerăbdare, lirismul optimist și confuz al acestei filosofii a fost "tranchilizantul" așteptat. O minoritate, însă, s-a indignat văzând cuvintele cele mai sacre pervertite în acest fel:

"prin intermediul unei rețele de echivocuri mai mult sau mai puțin conștiente și deliberate..."

(Raymond Christoflour, La Drachme perdue, p. 19).

Aceasta pentru că, în domeniul credinței, R.P. a efectuat aceeași "manipulare" necinstită ca și în domeniul științei (așa cum am văzut în capitolul II), folosind o ipoteză nedovedită de un secol (și folosită ca un cal de bătaie împotriva doctrinei creștine), Transformismul, pentru a instaura, de fapt, o Credință în lume care a fost "învățătura" permanentă a Celui Rău încă de la Cădere:

"Este necesar să transporti în Cer toate gusturile pământului: să mergi în Cer cu toate gusturile pământului"

(Scrisoarea din 9 ianuarie 1917).

"În lipsa zelului spiritual și a purității sublime a Sfinților tăi, mi-ai dat, Dumnezeu meu, o simpatie irezistibilă pentru tot ceea ce mișcă în materia obscură, pentru că, iremediabil, recunosc în mine, mult mai mult decât un copil al Cerului, un fiu al Pământului".

(La Messe sur le monde.)

"Dacă, ca urmare a unei răsturnări interioare, mi-aș pierde credința într-un Dumnezeu personal și credința în Spirit, mi se pare că aș continua să cred în Lume. Lumea (valoarea, infailibilitatea și bunătatea Lumii) este, în ultimă instanță, primul și singurul lucru în care cred... Credinței confuze într-o Lume care este Una și infailibilă, mă predau, oriunde m-ar duce ea..."

(Cum cred (¹)).

Acum, Noul Testament (pe care P.R. nu-l citează niciodată, este ușor de înțeles de ce) este plin de avertismente ca acesta:

"Nu iubiți lumea și nimic din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume - pofta cărnii, pofta ochilor și mândria bogățiilor - nu vine de la Tatăl, ci din lume. Or, lumea trece cu poftele ei; dar cel care face voia lui Dumnezeu rămâne în veci."

(Prima epistolă a Sfântului Ioan, II, 15-17).

Confuzie - bazată pe folosirea greșită a cuvântului sacru Iubire! - este aproape generală în zilele noastre între "obiectele" pe care Dumnezeu le propune facultății noastre de a iubi... Cu siguranță că Dumnezeu nu a abandonat lumea după neascultarea adamică! Printr-un aparent paradox, găsim în cea de-a patra Evanghelie celebra frază:

"Da, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dat pe singurul Său Fiu..."

(Ioan III, 16).

Dar Sfântul Ioan adaugă:

"... pentru ca toți cei ce cred în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică".

¹ Am putea să înmulțim citatele, pentru că vrem să fie clar că nu lucrăm la exegeză, ci la operele R.P., pe care le-am citit și studiat în întregime - o cantitate considerabilă!

Și în aceeași *Evanghelie* îl auzim pe Hristos spunând aceasta evreilor din Ierusalim:

"Voi sunteți de jos; Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta".
(Ioan VIII, 23; afirmație repetată în XVII, 14).

Isus a răspuns: "Împărăția Mea nu este din lumea aceasta..."

(Ioan XVIII, 35.)

De asemenea, Hristos spune despre cei cărora le-a dat Cuvântul Tatălui:

"Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume".

(Ioan XVII, 16.)

Nu lumea voastră este cea pe care Hristos a venit să o salveze și ne cere să o iubim, ci sufletele voastre întemnițate în această lume involuată de păcatul originar. Acuzăm în mod oficial de impostură și trădare a *Evangheliilor* pe oricine, mai ales un eclesiast, care predică sau scrie contrariul.

Dar cum rămâne cu cei care iubesc lumea din caritate? - Atunci caritatea lor nu este "Caritate"; o lumină care orbește nu este "Lumina"; ei se înșală în privința obiectului iubirii lor. Dumnezeu a creat o lume perfectă, dar a dat ființelor de lumină, mai întâi îngerilor și apoi oamenilor, o libertate de care au abuzat. Fie că ne place sau nu, din vina acestor ființe, lumea terestră a fost "poluată" de la Cădere și devine din ce în ce mai poluată prin efectul involuției ciclice.

Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru a-i salva pe cei care, fiind în această lume, nu sunt din această lume. Iată cum a vorbit Fiul cu Tatăl Său înainte de Patimă:

"Nu pentru lume mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat Tu, căci ei sunt ai Tăi".

(Ioan XVII, 9.)

Și tocmai pentru că, orice ar face, ele aparțin Tatălui, aceste suflete neascultătoare întemnițate pentru o vreme în lume, de când au părăsit Paradisul, Ispitorul, Mincinosul, Prințul vremelnice al acestei lumi poluate, lucrează neobosit pentru a le fura de la El!

4. Domnia cantității

"Este o turmă imensă în singurătate, o mulțime infinită de inimi triste care caută Paradisul..."

Léon Bloy.

Deoarece istoria nu se repetă niciodată, ci este punctată de impulsuri ciclice, sfârșitul Erei Peștilor este evident bogat în analogii cu sfârșitul Erei Berbecului. Decadența antică, ca și a noastră, se caracterizează prin invazia filozofilor profane, în special a scepticismului și epicureismului; aici ca și acolo, o mare parte din doctrinele sacre antice au degenerat mai întâi în superstiții în rândul poporului; aici ca și acolo, cei care s-au străduit să păstreze aceste doctrine în puritatea lor sunt considerați "retardați" sau asociați; în sfârșit, decadența antică, ca și a noastră, se caracterizează prin proliferarea unei infra-spiritualități propriu-zis demonice: vrăjitoria, spiritismul, ocultismul, drogurile, sugestiile infrapsihice, violența, erotismul etc. Dar acest din urmă caracter, această spiritualitate inversată, are astăzi - și pentru prima dată la scară mondială! - la o scară fără precedent! Niciodată umanismul grecesc, pe care modernii au pretins că se bazează de la sfârșitul Evului Mediu, nu a coborât atât de jos cum a făcut-o umanismul modern, până la a nega toate principiile superioare, până la a reduce orice cercetare la partea cea mai inferioară a psihicului uman! Da, ne aflăm într-adevăr în faza finală a involuției ciclice prezise de multe profeții sacre și descrise în *Evanghelie* ca fiind urâciunea pustiirii. Toate valorile au fost inversate. Marea majoritate a populației lumii, privată de decadența religiei și a educației de orice punct de referință real, nu este în niciun fel conștientă de declinul său, simțind doar o vagă "stare de rău" pe care nu o poate nici

defini, nici depăși.

Numai un om al Tradiției - dincolo de orice "pesimism" sau "optimism" - știe că acest cancer spiritual face parte din ordinea generală a lucrurilor și din evoluția cíclică a umanității, și că **acest sfârșit întunecat este chiar condiția necesară pentru nașterea unei noi umanități..** Aceasta este parabola bobului de grâu, prezentă atât în misterele de la Eleusis, cât și în *Evanghelia*: "Dacă nu moare bobul...". Este "noaptea întunecată" a marilor mistici...

Prin urmare, pentru ca acest Ciclu să fie finalizat, tot potențialul său trebuie să fie adus la deplină realizare și, în special, trebuie exploatat tot ceea ce a fost neglijat sau respins ca fiind irelevant sau dăunător de către epocile anterioare. Mulți dintre oamenii de știință de astăzi ar fi surprinși să afle că majoritatea descoperirilor cu care se mândresc ar fi putut fi făcute în alte moduri de către oameni din vremuri îndepărtate, dar că aceștia nu au simțit nevoia să o facă, neacordând nicio importanță cuceririlor pur materiale.

În domeniul "lucrărilor publice", de exemplu, dacă luăm în considerare realizările care au necesitat ajutorul unei forțe de muncă considerabile, este cert că majoritatea minților așa-zis "pozitive" din zilele noastre consideră piramidele din Egipt ca fiind fapte inutile, chiar aberante, și că un egiptean de acum cinci mii de ani care s-ar fi întors la noi ar considera fabricile, barajele, autostrăzile și blocurile noastre de termite la fel de derizorii și aberante, dar într-un sens diferit. Și ar deplânge, fără îndoială, faptul că deținerea unor surse de energie prodigioase duce astăzi la producerea fără sens a unor bunuri de consum pur materiale, fără niciun beneficiu pentru dezvoltarea posibilităților spirituale care sunt, în cele din urmă, singurul scop adevărat al vieții omului pe Pământ...

Căci același egiptean ar fi fără îndoială frapat de caracterul principal al acestui sfârșit de ciclu al umanității: distrugerea oricărei ierarhii adevărate, colectivizarea excesivă, nivelarea în jos a tuturor lucrurilor și, în toate domeniile, ceea ce René Guenon a numit domnia cantității!

Aceasta este principala consecință a inversiunii generale a valorilor caracteristice sfârșitului de Ciclu: ceea ce într-o civilizație tradițională se dezvoltă pe verticală, ierarhic și calitativ, în vederea reintegrării creaturii de către Creator, astăzi, izolat de Sursa spirituală, se desfășoară în mod fantastic pe orizontală și cantitativ.

Totul este redus la planul fizic și măsurabil. În societatea modernă, ființa umană tinde să nu fie aproape niciodată o persoană. Sunt doar indivizi, care așteaptă să devină doar numere. Importanța unei instituții, a unei societăți sau a unei națiuni depinde acum aproape exclusiv de numărul de indivizi care o compun și de resursele financiare și materiale de care dispune. "*Câte divizii aveți?*", a răspuns Stalin la îndemnul Papei Pius al XII-lea...

Nu în ultimul rând, ceea ce caracterizează epoca noastră este numărul fără precedent de indivizi. Omenirea a atins pragul miliardului abia în secolul trecut; astăzi se află în plină explozie demografică.

Chiar și cei mai blazați dintre cei care, în prezent, nu mai cred în Spirit, în mistere sau în Apocalipsă, nu pot evita următoarea problemă: pe această planetă supraaglomerată există în prezent trei miliarde și jumătate de ființe umane, iar estimările prevăd că până în anul 2000 vor fi între șase și opt miliarde de "pământeni". Oricine are un oarecare simț al realităților sociale, economice, alimentare și politice nu mai poate ridica din umeri în fața acestei progresii geometrice și vertiginoase, care îi avertizează pe cei mai indiferenți și pe cei mai optimiști că, în orice caz, "ceva" se va întâmpla la scară planetară de aici până atunci. În mod cert, "domnia cantității" nu mai este doar o problemă de filosofie "tradițională".

În timp ce așteptăm ca mașina să explodeze - cu trupurile noastre - ne strivește. Tristețe și urătenie. Uniformitate și accelerare... Am observat (pentru că totul este important, totul devine un semn în ochii metafizicianului și escatologului) evoluția ciudată, aberantă, a vestimentației masculine din ultimii 180 de ani, mai exact de la Revoluție și Imperiu? Ce s-a întâmplat cu toți acești oameni ca, de atunci, atât hainele de sărbătoare, cât și cele de lucru să afișeze aceste nuanțe macabre, iar culmea bunului gust să fie imperativ și continuu negru, gri, antracit, albastru marin etc.? Ce poate fi mai ridicol decât aceste petreceri, aceste baluri în care sute de "corbi" albi și negri vin să își amestece tenebroasa lor indistinție cu rochiile încă uneori vesele ale însoțitoarelor lor? Și

chiar ar trebui să credem că, de la 21 ianuarie 1793, întreaga societate franceză jelește inconștient moartea regelui său ghilotinat?

În haosul sfârșitului de secol XX, câteva culori reușesc uneori să însușească hainele bărbaților, ca în Evul Mediu, mai ales în rândul hipioților... Pe de altă parte, unele tinere fete purtau cu înverșunare albastrul Mao, fără îndoială pentru a se "elibera" de o feminitate care le împovăra prea mult...

Dar, indiferent de hainele locuitorilor lor, orașele noastre devin în fiecare an mai sumbre și mai uniforme sub călcarea în picioare a unei umanități aflate într-o stare avansată de robotizare. Umaniștilor de odinioară, pentru care a trăi era o artă, cufundați în inima orașelor întinse, nu le vine să creadă ochilor și urechilor lor.

"Lumea nu mai are nevoie de voi. Nici eu nu am nevoie... Asistăm, în sfârșit, la miracolul unei societăți animale, un furnicar perfect și definitiv..."

(Paul Valéry, Variété, "La Crise de l'Esprit").

Iar acest furnicar, înarmat cu nenumărate gadgeturi, este motorizat! Individualismul burghez și gregarismul mașinal și-au unit forțele pentru a determina această proliferare canceroasă a celulelor automobilistice care invadează treptat întregul corp străvechi al așa-numitelor națiuni "dezvoltate". Cine va scăpa orașele noastre vechi și venerabile de invazia acestor mașini greoaie, asurzitoare și puternice? Pentru a vorbi doar despre iubitul nostru Paris, asistăm la distrugerea accelerată a celor mai prestigioase peisaje urbane, chiar cele care făceau farmecul, încântarea și gloria "bărcii lui Isis", pentru "nevoile" traficului și ale "parcărilor" (un cuvânt barbar pentru un lucru barbar !). Numai în 1972, un sfert din șanțul lui Gabriel din Place de la Concorde și rămășițele forumului gallo-roman din Rue Soufflot au fost distruse pentru garaje subterane, în deplină impunitate. Până la publicarea acestei cărți, cea mai mare operațiune de vandalism urban va fi în curs de desfășurare: distrugerea malurilor de pe malul sudic, cadrul prestigios al celei mai prestigioase catedrale, Notre-Dame de Paris.

Din când în când, câteva proteste timide sunt exprimate de "cetățenii" mai puțin nebuni, dar acestea sunt imediat reprimate de așa-ziii guvernanti, care sunt de fapt, prin intermediul poliției, protagoniștii din umbră și în prezent atotputernici ai domniei cantității: puterile monetare internaționale. Am asistat chiar la un scandal care ar fi trebuit să provoace o revoluție sănătoasă și rapidă la un popor iubitor de libertate adevărată: o sută de bicicliști care traversau Parisul de la Porte Dauphine la Bois de Vincennes, la 22 aprilie 1972, pentru a protesta pașnic împotriva politicii auto, pentru a fi apoi bătuți în Place de la Nation de către gărzile blindate ale "ordinului bănesc", de către o poliție la ordinele puterilor luciferice care conduc lumea în general și țara noastră în special...

Înmulțirea mașinilor particulare în orașe este o monstruoasă, în timp ce utilizarea lor rezonabilă în mediul rural reprezintă un progres cert. Câte situri arheologice de prestigiu nu sunt accesibile decât pe șosea! Din păcate, majoritatea... galilor (preferăm să nu le spunem francezi!) se adună în mod stupid pe drumurile principale și pe autostrăzi și nu știu să folosească o hartă sau să recunoască Steaua Polară în cea mai frumoasă noapte înstelată. Pe de altă parte, ei știu totul despre cifrele ultimei triplete, despre ultima găselniță de la bursă sau despre viața intimă a domnișoarelor Bardot, Sheila și compania...

Iată cum se închid porțile Raiului și se deschid porțile Iadului... Și toată lumea merge sau conduce, la rând, aplecată, plină, stupefiată, satisfăcută...

Mulți oameni treji (pentru că putem defini masa, majoritatea, ca fiind cei care sunt distrași de orice problemă civică sau spirituală printr-un somn mental profund) își dau seama că cuvintele sonore pe care consilierii municipali le-au gravat pe frontonul clădirilor publice au fost golite de sens. Printre acestea se numără și cuvântul civilizație, pe care Bernanos îl înlocuiește cu Sistem. Autorul cărții *La France contre les Robots* a explicat acest lucru într-o conferință la Sorbona, la 7 februarie 1947:

"Spun sistem și nu civilizație, pentru că devine din ce în ce mai clar că sistemul cu care ne confruntăm (sau, mai degrabă, în care suntem treptat absorbiți) nu este o civilizație, ci o organizare totalitară și concentraționară a lumii, care a luat prin surprindere civilizația umană, în cea mai mare criză pe care a cunoscut-o vreodată istoria, și al cărei dublu aspect material și spiritual poate fi definit astfel: despiritualizarea omului coincide cu invazia civilizației de către mașini, care a pus pe neașteptate stăpânire pe o Europă descreștinată, o Europă despiritualizată, capabilă să sacrifice, aproape fără luptă, inteligenței practice și eficienței sale brutale, inteligenței practice monstruos de hipertrofiate, toate celelalte forme superioare de activitate mentală. ..."

(Număr din Cahiers de l'Herne consacrat lui Georges Bernanos, reluat în "Les Cahiers de l'Herne en Poche-Club", ed. Pierre Belfond, 1967, p. 180).

"Omul civilizației noastre, al civilizației franceze - care a fost expresia cea mai vie și mai nuanțată, cea mai elină a civilizației europene - a dispărut practic de pe scena istoriei în ziua în care a fost decretată conscripția... Instituția serviciului militar obligatoriu, o idee totalitară dacă a existat vreodată una... a marcat un uriaș pas înapoi pentru civilizație. Să presupunem, de exemplu, că monarhia ar fi îndrăznit cândva, din imposibilitate, să decreteze mobilizarea generală a francezilor; ar fi trebuit să spulbere dintr-o lovitură toate libertățile individuale, libertățile familiale, provinciale, profesionale, religioase, dând această lovitură teribilă Patriei, căci Patria era tocmai aceste libertăți..."

(Georges Bernanos, La France contre les Robots, Laffont.)

De când "libertățile" au devenit idolul sângeros al libertății, genocidul a devenit obligatoriu în timp de război sub pedeapsa închisorii sau a împușcării, iar "cetățeanul" presupus protejat de lege nu mai are nici cea mai mică "libertate" de a contesta motivele sordid politice pentru care guvernul țării sale a decis să se lupte cu "cetățenii" guvernului vecin... Nu se mai pune problema consultării electorale și nici a "dreptului popoarelor la autodeterminare"...

S-a spus uneori că omul este un animal religios. "Sistemul" l-a definit definitiv pe om ca animal economic, nu doar ca sclav, ci și ca obiect, ca subiect aproape inert și iresponsabil al determinismului economic, fără nicio speranță de a se elibera de el, deoarece nu cunoaște alte motive precise decât interesul și profitul. Lipit de el însuși de egoism, individul nu este decât o cantitate neglijabilă, supusă legii numerelor mari; el nu poate fi angajat decât în masă, grație cunoașterii legilor inexorabile care îl guvernează. Așadar, progresul nu mai este în om, ci în tehnica sa, în perfecționarea metodelor capabile să utilizeze tot mai eficient materialul uman..."

(Georges Bernanos, Français, si vous sachiez, N.R.F., p. 54; articol scris în 1945).

Această expresie, "material uman", pe care Bernanos o folosește cu groază, o auzim la radio, o citim în ziare, folosită cu cea mai bună conștiință din lume... Acest "material" este cel care, dacă este manipulat cum trebuie, permite celor care dispun de bugete de propagandă suficiente să ajungă la putere "prin voința poporului" (... într-un baraj hidroelectric, la fel de bine ai putea vorbi de "voința" apei de a se năpusti asupra paletelor turbinei prin canalele prevăzute pentru ea de ingineri!)

"Sufragiul universal decurge din credința în egalitatea indivizilor. Această credință, însă, nu este altceva decât o invenție a imaginației noastre... Mulți indivizi, fie în Franța, fie în Statele Unite, nu trăiesc mai mult de vârsta psihologică de zece ani. Majoritatea nu ajung niciodată la majoratul mental. Totuși, acești suboameni sunt cei care, datorită sufragiului universal, dau tonul politicii națiunii..."

(Alexis Carrel, Réflexions sur la conduite de la vie, p. 12.)

Cuvântul "egalitate", care în această lume este rostit cu orice ocazie (în vederea egalității de drepturi mult mai mult decât a egalității de îndatoriri!...), pare tot mai mult sinonim cu ceea ce Boris Vian numea în glumă "pătratul pentru toți"! Se pare că nimănui nu-i trece prin cap că omenirea este

irevocabil și pentru totdeauna alcătuită din indivizi inegali în inteligență, curaj și moralitate și că, dacă uniformizarea legilor este un lucru lăudabil, uniformizarea modurilor de subzistență, a culturii și a educației este nefirească.

Această manie a regalității este acum globală, iar confuzia dintre cunoaștere și cultură este aproape generală. Peste tot s-a dezvoltat febril învățământul obligatoriu, ca și cum toate ființele umane ar fi capabile să primească și să asimileze cunoștințe livrate difuzate prin aceleași metode... Rezultatul, peste tot în lume, a fost discreditarea muncii manuale și crearea unor legiuni de semicunoașteri care, așa cum spune René Guenon în *Orient și Occident*, sunt împovărate de idei false, adesea indezirabile și care, amărâte și pradă șomajului, vor contribui efectiv la formarea unor hoarde de antisociali sau de violenți gata să se revolte împotriva unei societăți care îi va fi înșelat atât de amarnic și le va fi hrănit cu mirajul fals al unei epoci de aur tehnocratice în care orice efort ar fi fost eliminat!

Dar ceea ce este cel mai grav pentru minte este că întregul "Sistem" este organizat în așa fel încât omul modern se găsește în permanență proiectat în afara lui însuși de cursa absurdă pentru diplome și bani, de o viață profesională care, de cele mai multe ori, nu are nicio legătură cu aptitudinile sale și generează dezgust, de transporturile zilnice plictisitoare, de publicitatea nerușinată, de "cultura de masă" și de informarea obsesivă. Omul modern, suprainformat, își lasă mintea să se aglomereze cu o multitudine de fapte derizorii sau pernicioase și, în ultimă instanță, nu a fost niciodată atât de ignorant față de adevărurile care i-ar fi indispensabile pentru conștiința sa superioară, pentru liberul său arbitru și pentru comportamentul său; omul modern aude totul și nu ascultă nimic, vede totul și nu privește nimic, este incapabil să-și fixeze atenția, meditația și simțul critic... El se lasă rostogolit ca o piatră de fluxul senzorial al unei civilizații urlătoare și agitate. Acesta este exact "omul torentului" descris de Louis-Claude de Saint-Martin.

Întreaga lume modernă a devenit astfel o imensă mașinărie menită să suprimă orice viață interioară. Tot ceea ce ar putea să o hrănească - singurătatea, meșteșugurile și munca dezinteresată, lecturile serioase urmărite fără motive utilitariste, sporturile practicate fără spirit de competiție, plimbările, meditația, asceza, rugăciunea - este privit cu batjocură sau dispreț. Oamenii care încearcă să trăiască astfel în mijlocul vârtejului general sunt acuzați că vor să iasă în evidență sau că sunt asociali (cu excepția cazului în care, trăind într-un stat totalitar și colectivist, sunt puternic "chemați la ordine" sau închiși într-un azil de psihiatrie!)

« *Vulgaritatea de astăzi este să fii "modern", să fii la zi, să fii în pas cu vremurile, să adușmănești viitorul... Caut motive pentru a-i condamna pe cei care nu sunt în pas cu vremurile. Ce există în viitor care să fie superior trecutului?* »

(Henri de Montherlant, *Carnets*, 1933).

(De altfel, un om al Tradiției, deși se referă adesea la trecut, nu este un "pașoptist": dimpotrivă, el știe mult mai bine decât omul modern să trăiască pe deplin în prezent, în care poate recunoaște parfumurile Eternității...).

În fiecare zi auzim același refren, uneori adresat nouă personal: "Trebuie să fii din timpul tău, trebuie să-ți iubești timpul", și totul cu un zâmbet uneori cinic, alteori deziluzionat, cu alte cuvinte, pentru a exprima resemnarea. Nu! răi susținători ai unei cauze pierdute, să știți că a iubi timpul tău înseamnă să vrei ca răul să se retragă și binele să crească în "Ființa timpului tău", înseamnă să încerci să-i aduci ceea ce-i trebuie, ceea ce-i lipsește teribil: un pic de justiție adevărată, de adevăr transcendent, de clarviziune spirituală, de demnitate... În spatele fețelor stereotipe de intoxicare generală și de optimism de fațadă, este vorba de a le aduce apa de care însetează în secret și pe care niciun plan cincinal, nicio proclamație prezidențială, niciun computer nu le va putea oferi vreodată!

Ceea ce trebuie să căutăm, să atingem și să salvăm este ceea ce nici un om "la locul lui", preocupat doar de simțuri și de intelect, nu vorbește vreodată și care, infinit mai mult decât noțiunea de civilizație tehnică, este specificitatea însăși a omului: este sufletul. O, sfânt Cure d'Ars, sunt cinci miliarde de suflete sau mai multe care trebuie salvate pe acest glob bolnav! Ne puteți auzi? O,

Sfântul Bernard al sfârșitului timpului, când vei veni să salvezi ceea ce mai merită salvat în această lume?

5. Solidificare: materialismul și burghezia

"Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: fie îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, fie se va agăța de unul și îl va disprețui pe celălalt. Nu poți sluji lui Dumnezeu și banilor".

Matei VI, 24.

Știm că cele patru clase sociale tradiționale corespund celor patru vârste ale Legii ciclurilor și simbolismului metalelor corespunzătoare: aurul pentru clasa preoțească, argintul pentru nobilime, bronzul pentru burghezie și fierul pentru oamenii de rând. De aceea, ascensiunea la putere a celor patru clase succesive caracterizează pe deplin procesul de decădere a unei anumite societăți de-a lungul istoriei sale și marchează chiar, cronologic, etapele involuției sale.

În Occident, secolele al XVIII-lea și al XIX-lea au fost marcate de prăbușirea socială a nobilimii aristocratice născute din îndepărtata cavalerie, a cărei funcție și ideal au fost distruse progresiv de curtare, parazitism și de urmărirea privilegiilor economice ca scop în sine; de fiecare dată când o clasă socială își consideră doar drepturile și își pierde din vedere îndatoririle, ea este implicată mai mult sau mai puțin rapid într-un proces de decadentă și de anihilare. Revoluția franceză a marcat faza decisivă în ascensiunea burgheziei, care începuse deja cu Ludovic al XIV-lea însuși, care, din motive de eficiență și competență, își alesese principalii miniștri din interiorul acestei clase sociale. Puterea burgheziei a trecut de la ascunsă la oficială în secolul al XIX-lea, iar ultimul nostru rege, "rege al francezilor" mai degrabă decât "al Franței", a dorit în mod oficial să fie un suveran "burghez". În acel moment, banii au devenit scopul declarat al întregii activități umane și, odată cu abolirea distincțiilor nobiliare, singurul criteriu de distincție și ierarhie socială.

Dar deja, ca urmare a procesului accelerat al istoriei, în spatele burgheziei se ridica clasa socială "cea mai de jos": poporul, ale cărui elemente cele mai lucide erau indignate de condițiile îngrozitoare pe care le impunea "burghezia cuceritoare", condusă doar de atracția profitului, datorită apariției erei industriale care a început în Anglia și a cuprins întreaga Europă de-a lungul secolului: Zile de lucru de 12 până la 15 ore, munca copiilor în fabrici și mine, incertitudine totală în privința viitorului și așa mai departe. Această viziune teribilă a unui proletariat exploatat în mod odios a fost cea care a dictat teoria marxistă privind apariția acestui proletariat și preluarea puterii de către popor, care era văzută ca fiind inevitabilă în viitorul apropiat.

Dacă Karl Marx a fost un excelent martor al timpului său și un critic lucid al epocii burgheze, acum știm cât de prost profet a fost în ceea ce privește viitoarea "ridicare a poporului" sub forma unui proletariat conducător: pe de o parte, în toate revoluțiile din secolul al XIX-lea (care s-a încheiat în 1917), rolul poporului a continuat să fie acela de executant, sau chiar de victimă. Pe de altă parte, și în contradicție cu previziunile lui Marx, accesarea treptată a poporului la condiții de viață mai confortabile nu a fost însoțită în niciun caz de o conștientizare generală și efectivă a puterii sale politice. Deși din ce în ce mai mulți oameni din toate țările au vorbit în numele poporului, este rar ca acești lideri să fi provenit direct de la acesta. Căci îmbogățirea poporului a coincis pretutindeni - și chiar și în URSS - cu o îmbogățire inevitabilă. Astăzi, în toate țările occidentale, primul obiectiv al unui muncitor de fabrică care își vede situația financiară îmbunătățită nu este, cu câteva excepții, să se angajeze în lupta de clasă (sindicalismul a devenit o administrație, un serviciu public ca oricare altul), ci să își cumpere mașina, casa, mașina de spălat și televizorul care îl vor face membru al clasei sociale disprețuite teoretic: burghezia...

"Industriașii și-au dat seama că cei mai buni cumpărători erau muncitorii lor. Prin urmare, muncitorul a încetat să mai fie proletar, continuă să producă, dar muncește pentru a cumpăra ceea ce produce și se închide fără să se plângă, pentru tot restul vieții sale, în fabrici care, pe măsură ce se învârt, scârțâie trist precum cușca în care o veveriță prinsă în capcană își epuizează forțele..."

(Jean Servier, *L'Homme et l'Invisible*, Laffont, 1964, p. 348).

Cel puțin în Occident, mecanismul a ceea ce ar trebui să fie, conform teoriei marxiste, o revoluție mondială permanentă, s-a gripat. Acesta este acum preluat (și în ce mod dinamic și sângeros!) de popoarele de culoare, ale căror exploatare sunt aplaudate de "stânga burgheză" din țările bogate, fără să realizeze că, în acest fel, își taie creanga pe care se află...

Această "deviere" a revoluției albe este una dintre cheile pentru a înțelege vremurile noastre. Este ușor de înțeles cum conducătorii diverselor state "capitaliste" (fie că este vorba de capitalul privat al trusturilor, cum ar fi Statele Unite, sau de capitalismul de stat, cum ar fi URSS) își văd sarcina ușurată de o astfel de evoluție socială: în locul agitației endemice a claselor în luptă unele împotriva altora, factor de tulburări, lovituri de stat și revoluții sângeroase, acești conducători au acum în fața lor doar o masă umană aproape nediferențiată, puternic unificată într-un singur cult și o singură religie *de facto*: religia confortului și a banilor care îl asigură, sub deviza "Fără tam-tam! Din acest moment, cu condiția ca sacrosanctul confort material al "cetățenilor" să nu fie pus sub semnul întrebării, puterea, aflată încă în mâinile marii burghezii aservite puterilor monetare internaționale (suntem departe de marxism, chiar și în URSS!), va putea să distrugă cu impunitate și ultimele segmente de libertate tradițională fundamentală, cea a meseriilor, meșteșugurilor și artelor, care sunt deja în pericol din cauza funcționalizării generale, a apropiierii de către trusturi, a producției de masă și a gustului pentru profitul imediat.

Și astfel se instaurează aceste "societăți de consum", pe care unii oameni, adesea cei mai tineri, le "contestă", dar în zadar, pentru că sunt incapabili să le opună un ideal superior. Pierre Massé, comisar general al Planului și discipol al filozofului previzionist Gaston Berger, spunea el însuși:

"Ar trebui să încercăm să construim un viitor bazat pe o idee a omului mai puțin parțială decât cea de consumator de bunuri perisabile...".

Din nefericire, se pare că profitorii și chiar majoritatea victimelor "Sistemului" nu s-au gândit prea mult la această dorință lucidă... Au citit măcar "*Brave New World*" a lui Aldous Huxley, cu care societățile noastre materialiste, capitaliste, tehnocratice, etatiste și concentraționiste se aseamănă din ce în ce mai mult?

Ar fi licit să reducem întreaga societate modernă la o vastă întreprindere de înstrăinare și distrugere a individului prin această operațiune satanică ce constă în a reduce tot ceea ce îl face specific, personalitatea sa, la singurul lucru care poate fi măsurat, la singurul lucru care poate fi monetizat...

"În climatul mental creat de "liberalism", ideea de profit a invadat întregul câmp al conștiinței noastre. Bogăția este văzută ca fiind binele suprem. Succesul în viață se măsoară în unități monetare. "Afacerile" sunt sfinte... Simțul onoarei este un anacronism. Cei care se dedică unui ideal, care muncesc dezinteresat, sunt considerați ipocriți sau proști..."

(Alexis Carrel, *Réflexions sur la conduite de la vie*, p. 20.)

În mod similar, Péguy a remarcat (și era bine plasat pentru a face acest lucru) strangularea insidioasă și inevitabilă a:

"tot ceea ce este slab din punct de vedere social, tot ceea ce este sărac, tot ceea ce este cultivat, tot ceea ce este liber... (Situatie făcută în istorie)... Pentru prima dată în istoria lumii, puterile spirituale au fost înăbușite toate împreună de o singură putere, puterea banilor... Lupta (și o luptă inexplicabilă, o luptă mortală) se dă între bani și tot ceea ce are o oarecare spiritualitate. Gândirea, metafizica, libertatea, fecunditatea sunt țintele pretutindeni; este chiar sufletul pe care vor să-l atingă și să-l reducă odată pentru totdeauna...".

(Péguy, *Notă comună*, p. 301.)

Cel puțin putem spune că majoritatea acestor suflete se lasă "redușe". Căci această lume este

plină de strigăte și de reproșuri, dar nimeni nu îndrăznește să sublinieze că aproape întotdeauna "victimele" sunt ele însele cauzele înrobirii lor în "domnia cantității", după cum spune René Guenon. Da, într-adevăr, pentru a-și recăpăta o libertate spirituală pentru care cei mai mulți oameni își pierd chiar și nostalgia, ar îndrăzni cineva să părăsească o societate atât de confortabilă, unde totul poate fi atât de perfect planificat și "asigurat" în avans?

"Asigurările" au înlocuit Speranța și credința în Providență. Astăzi, bătrânii de 20 de ani completează deja formulare pentru a-și asigura bătrânețea! În numele "Libertății", o libertate după alta este cedată, de către funcționari publici anonimi și iresponsabili, atotputernicului stat al bunăstării.....

"Oamenii sunt atât de preocupați de confortul lor - confortul lor fizic, intelectual și moral - încât ceea ce îi șochează nu este dezordinea, anarhia, pornografia, sacrilegiul sau disoluția societății și a catolicismului, ci reacțiile pe care acest spectacol al pustietății le mai poate provoca uneori. Ceea ce vor oamenii este pur și simplu să poată sta liniștiți și să citească în ziarele lor despre o lume în descompunere și să o privească la televizor. Atâta timp cât nu sunt afectați în propria lor viață, ei cred că lucrurile merg destul de bine și cred cu cordialitate în nașterea omului nou și în primăvara Bisericii..."

(Louis Salleron, în *Itinéraires*, nr. 144, iunie 1970).

Omul modern este atât de "programat" încât vederea entuziasmului sau a indignării altora îl îngrozește sau îl scandalizează. Noțiunea de dreptate nu este invocată cu adevărat decât atunci când se produce o nenorocire personală. Acum că totul a devenit "orizontal", măsurabil și previzibil (sau cel puțin așa pare), iar singurele motivații sunt cele ale profitului, confortul material a înmuia caracterelor oamenilor, iar valorile fundamentale care făceau din viața umană o aventură atât de antrenantă au fost erodate iremediabil. Responsabilitatea este negată. Motto-ul general de sus până jos este "Fără tam-tam". Poți să-i tai gâtul vecinului tău și nimeni nu va fi auzit nimic. Poți fi în agonie pe marginea drumului, iar zece sau o sută de mașini vor trece pe lângă tine înainte ca o persoană normală să se oprească și să-ți vină în ajutor.

Egoismul este îmbrăcat în cele mai ipocrite veșminte: "eficiență", "realism", "poziție". Ce lipsă îngrozitoare de curiozitate față de ceilalți se ascunde în spatele acestor fețe închise! Și în final, și întotdeauna, ce mediocritate spirituală și chiar intelectuală! O persoană cu adevărat inteligentă nu poate fi egoistă și lăcomă. Oare aceste sertare de bani ambulante cred că vor concura cu viermii din sicriu pentru conturile lor bancare? (Au ales să nu o facă...)

"Trebuie să atribuim prăbușirea civilizației noastre slabei calități a individului..."

(Alexis Carrel, *La Prière*, p. 2.)

Să ne adâncim în impulsurile umane în vremuri de decadență. Ce vom găsi? Violența? Erotismul? Lașitatea? Cu siguranță. Dar, în adâncul sufletului, întotdeauna, prostia, prostia ta cu față de taur, spunea Baudelaire care, ca și Flaubert, exact contemporanul său, nu se simțea prea bine în secolul lui Joseph Prud'homme, Homais, Perrichon și al adjutanților Flick... (De altfel, este meritul artiștilor din acest secol că au ridicat în plan metafizic câteva tipuri nemuritoare de imbecilitate mulțumită de sine și că au fost aplaudați de cei care le-au servit drept modele!) Desigur, nicio epocă nu a dus lipsă de proști, dar prostia lor a fost contrabalansată de însuși echilibrul unei societăți ierarhizate care a mers până la a le impune acestor proști un fel de control comportamental, făcându-i practic inofensivi. Astăzi, aceste personaje ocupă centrul scenei cu o importanță triumfătoare și aproape peste tot înecă vocile artiștilor autentici...

"M-am săturat să pretind pentru spiritele înalte firimiturile unei faime care merge atât de copios la clovni!"

exclamă Jean Rostand în *Inquiétudes d'un biologiste*.

În fața acestei dezordini planetare, omul Tradiției trebuie să încerce să rămână senin (ceea ce nu înseamnă indiferent), cunoscând cauzele profunde ale unei asemenea degenerări a speciei, ferindu-se de orice orgoliu și știind că, în orice mod, psihic sau somatic, el însuși suferă... E doar un chior în regatul orbilor! În timp ce aproape toți cei din jurul său sunt într-o frenezie a posesiunii și a plăcerii, el își găsește bucuria și demnitatea de a înțelege o lume care, la prima vedere, pare absurdă și nebună...

Există o noțiune tradițională conform căreia sfârșitul ciclului nostru de umanitate corespunde succesiunii, în ordine inversă, a celor două operațiuni alchimice *Solve* și *Coagula*. Este de netăgăduit că epoca burgheză, al cărei apogeu corespunde perioadei dintre 1789 și 1917, reprezintă *Coagula*, Solidificarea Sfârșitului de veac, și că filosofii materialiste, precum pozitivismul *comtian*, sunt roadele acestei "solidificări" spirituale și mentale. Agnosticismul, scientismul, disprețul față de săraci, pierderea simțului sacralului și idolatria banilor, toate își au originea în această lumină grea.

Deși în a doua jumătate a secolului al XX-lea am intrat în faza finală a lichefierii, iar multe "valori burgheze" sunt acum în pericol, continuăm să suferim efectele antispirituale ale fazei anterioare, care nu au făcut decât să se adauge la efectele distructive ale fazei actuale.

6. Lichefierea: subversiunea finală

"Nu trebuie să uităm că trăim într-o epocă în care latura animală a omului degenerază adesea într-o corupție nestăpânită: ne bălăcim în noroi."

Paul al VI-lea. Discurs papal, miercuri, 13 septembrie 1972.

Pentru cei care sunt familiarizați cu *Apocalipsa* și cu marile scrieri profetice din toate tradițiile, lumina teribil de tulbure care îmbracă lumea de astăzi și fulgerele care o străbat în ritm accelerat capătă o semnificație escatologică tot mai mare. Orice om al Tradiției își dă seama acum că omenirea a intrat în etapele finale ale involuției sale ciclice, și în special în etapa care înlocuiește acum solidificarea materialistă: lichefierea. După *rigor mortis*, urmează lichefierea trupului în descompunere și pestilențele sale, pe care unii oameni le miros ca pe niște parfumuri.

Pentru că această fază este în primul rând una de iluzie cvasi-generală. Puterile Minciunii, sub măști diverse și uneori antagoniste, sunt la putere peste tot. Majoritatea locuitorilor planetei, în măsura în care sunt din ce în ce mai afectați de propria tehnologie și decadentă spirituală, își imaginează că intră într-o iminentă epocă de aur socială și științifică. Puțini sunt, așadar, cei care nu sunt ei înșiși afectați de această lichefiere intelectuală și psihică și preferă adesea tăcerea în locul avertismentelor deșarte... Într-adevăr, cine din lumea noastră mai vrea să lupte și să încerce să urce înapoi pe panta confortabilă și primitoare a abrutizării universale? Spre cine se îndreaptă ei? Cui să ne adresăm? În societatea noastră, un duhovnic este exact ca un "marțian" care este tolerat doar în măsura în care "pitorescul" său rămâne zâmbitor și dezinvolt; dar dacă pune piciorul în prag și începe să reamintească cu voce tare chiar și învățăturile spirituale din *Evanghelii*, este considerat o pacoste și îndepărtat imediat din cercul oamenilor "buni" - și înstăriți... Totuși, pentru cei care au ajuns la un anumit "punct de neîntoarcere", nu mai este posibil să tacă; adevărul nu este ceva ce poate fi șoptit, ci ceva ce nu poate fi decât strigat, așa cum spunea marele "nepoftit" Léon Bloy, pe care nu este întotdeauna "de bun gust", la jumătate de secol de la moartea sa, să îl admiri cu voce tare, mai ales în cercurile așa-zis "religioase".

"... Astăzi, în pragul Apocalipsei la care am ajuns, pe marginea unui abis a cărui adâncime ne este necunoscută - când nu mai este vorba nici măcar de mediocritatea revoltătoare a lumii creștine, ci doar de a ști, ca biata țigancă, dacă putem conta pe un zeu viu - este înfricoșător să ne gândim că nimeni nu știe nimic despre ea și că nimeni, cu excepția câtorva ființe îndurerate, nu vrea să audă de ea..." (Léon Bloy, *Méditations d'un solitaire*, 1916.)

Nimeni nu vrea să audă de ea, pentru că i-ar obliga pe oameni să fugă de "distracțiile" lor și să se întrebe, mai mult chiar decât valoarea civilizației lor, despre natura și viitorul sufletelor lor. În zilele noastre, singurătatea, contemplația și rugăciunea sunt considerate inutile și ridicole.

"Omul nu are contact cu sufletul său decât prin viața interioară, iar în civilizația Mașinilor viața interioară capătă treptat un caracter anormal. Pentru milioane de imbecili, ea nu este decât un sinonim vulgar al vieții subconștiente, iar subconștientul trebuie să rămână sub controlul psihiatrului..."

(Georges Bernanos, La France contre les Robots.)

O caracteristică fundamentală a deviației moderne este de fapt recursul sau aluzia în toate domeniile la subconștient, adică la psihicul inferior, și aceasta în ignoranța sau uitarea a ceea ce aceste "deschideri" către nivelurile cele mai joase, cele mai animale ale ființei umane pot implica ca degradant sau periculos. Cele două surse ale "sistemului" lui Siegmund Freud sunt, pe de o parte, o obsesie sexuală foarte evidentă și, pe de altă parte, negarea oricărei alte vieți interioare decât cea alimentată de această conștiință inferioară... Cu toate acestea, omul este o ființă ambivalentă, în același timp hrănită de instinctele animale prin această infraconștiință și luminată de intuiția spirituală prin supraconștiința sa, care este partea sufletului său informată de acea particulă de Spirit divin pe care numai el o posedă printre ființele vii. Adevărata "profunzime" a omului se află în direcția centrului său spiritual. A reduce toată viața interioară la subconștient înseamnă a-l înstrăina pe om și a-l transforma într-un animal.

"Psihanaliza nu poate avea ca efect decât scoaterea la suprafață, făcându-l clar conștient, a întregului conținut al acelor "adâncuri inferioare" ale ființei care formează ceea ce se numește în mod propriu-zis "subconștientul"; de altfel, această ființă este deja slabă psihic prin ipoteză, deoarece, dacă ar fi altfel, nu ar simți nevoia să recurgă la un tratament de acest fel; Prin urmare, ea este cu atât mai puțin capabilă să reziste acestei "subversiuni" și există un risc mare ca ea să se scufunde iremediabil în acest haos de forțe întunecate dezlănțuite din imprudență; dacă, totuși, reușește să scape de el, va păstra cel puțin, pentru tot restul vieții, o amprentă care va rămâne în ea ca o "pată" inefabilă. .. "

(René Guenon, Le Règne de la quantité et les signes des temps, cap. XXXIV.)

Acesta este încă un exemplu de confuzie constantă (întreținută în mod deliberat de unii care sunt intoxicați de freudism, suprealism, spiritism și teilhardism) între intuiție și instinct, supraconștient și subconștient, spiritualitate și infrapsihism. Această confuzie, bazată ca întotdeauna pe o utilizare greșită a vocabularului și pe o aberație a limbajului, stă la baza mentalității "gregare", atât de lașă, cât și de violentă, a societății actuale. Mai presus de toate, ea trădează intrarea umanității într-o fază avansată de aservire a facultăților sale psihice puterilor "de jos" care, pentru a-și înșela mai bine victimele, se prezintă sub înfățișarea aproximativă a puterilor cu adevărat spirituale "de sus", o agresiune care este acum generalizată și care arată clar că ne aflăm în plină fază de "disoluție" spirituală și psihică.

În viitorul apropiat, poate că în domeniul educației este cel în care freudismul va fi făcut cele mai iremediabile pagube. Sub pretextul de a nu le da copiilor "complexe", aceștia sunt predați anarhiei. Acest articol, care a apărut acum câțiva ani într-o revistă americană, se va dispensa de alte comentarii:

DOUĂSPREZECE SFATURI DE LA POLIȚIE PENTRU A VĂ TRANSFORMA COPILUL ÎNTR-UN INFRACȚOR "BUN"

1. Încă din copilărie, dați-le tot ce își doresc. Vor crește crezând că întreaga lume le datorează totul.
2. Dacă este nepoliticos, râdeți. Va crede că este deștept.

3. Nu-i dați nicio pregătire spirituală. Când va împlini 21 de ani, "El va alege singur".
4. Nu-i spuneți niciodată: asta e greșit! El ar putea dezvolta un complex de vinovăție. Iar mai târziu, când va fi arestat pentru furt de mașini, va fi convins că societatea este cea care îl persecută.
5. Ridicați ceea ce lasă pe jos. În acest fel va fi sigur că întotdeauna ceilalți sunt responsabili.
6. Lăsați-l să citească totul. Sterilizați-i vasele, dar lăsați-i mintea să se hrănească cu gunoaie.
7. Certati-vă întotdeauna cu el. Când gospodăria voastră se va sparge, el nu va fi șocat.
8. Dă-i toți banii pe care îi vrea. El nu trebuie să-i câștige. Ar fi frumos dacă ar avea aceleași probleme ca toți ceilalți!
9. Lasă-i toate dorințele să fie satisfăcute: mâncare, băutură, confort, droguri dacă este necesar; altfel va fi "frustrat".
10. Luați-i mereu partea. Profesorii și poliția îl urmăresc pe bietul copil!
11. Când este un derbedeu, proclamați repede că nu ați putea face niciodată nimic cu el.
12. Pregătește-te pentru o viață de durere. O să o primești!

Din nefericire, am asistat și noi la invadarea învățământului prin metode ciudate numite lectură globală, matematică modernă, noile metode de predare a limbii franceze etc., care au ca efect vizibil și accelerat scăderea nivelului studiilor de la an la an și introducerea anarhiei: dispariția disciplinei, eliminarea ortografiei și gramaticii, renunțarea la referințele la autorii clasici, prioritatea absolută a limbii orale asupra limbii scrise etc. În 1972, în cadrul unei ședințe de lucru a "comisiei de reformă" a raportului Rouchette, Pierre Barberis, președintele Asociației franceze a profesorilor de franceză, a declarat:

"Este vorba de o revoluție de mare anvergură, care presupune inversarea exactă a relațiilor umane în societatea noastră..."

Când Jules Monnerot, în lucrarea sa *Sociologie de la révolution* (Fayard), a declarat că:

"Revoluționarii au preluat creierul și sistemul nervos al societății",

El nu vorbește în zadar, iar ceea ce vedem este o inversare deliberată a valorilor în care oamenii tradiției recunosc faza finală a distrugerii societăților noastre.

Un număr mic de protagoniști ai acestei lichiefieri a educației sunt perfect conștienți de acest lucru și fac parte din forțele foarte coerente care au ca sarcină să distrugă ceea ce a mai rămas din Occident; dar cei mai mulți dintre ei sunt orbi și cred sincer că tocmai această distrugere va promova o nouă societate, pentru că sunt intoxicați, fără să vrea, de o întreagă "filosofie" care, de la Rousseau la Marcuse, proclamă bunătatea ontologică a omului și necesitatea de a "avea încredere" în instinctele sale... Optsprezece secole de înțelepciune creștină bazată pe cunoașterea imperfecțiunii omului și a mijloacelor de a-l îmbunătăți sunt măturate.

Până acum, emulația, selecția și promovarea unei elite erau scopurile declarate ale oricărei educații demne de acest nume... Acestea sunt exact cuvintele care astăzi fac ca oricine le rostește să pară un reacționar negru! Pretutindeni, premisa egalitaristă duce la o cursă spre fund, pretutindeni însăși noțiunea de ierarhie este batjocorită și apoi distrusă, pretutindeni autoritatea ca atare este subminată în toate domeniile. Oricine este însărcinat să o exercite este numit "polițist" în tot mai multe declarații publice în fiecare an.

Opozanții acestei lichiefieri generale sunt izolați, neputincioși... Majoritatea oftează, ridică din umeri sau, condiționați corespunzător, zâmbesc ca niște îngeri!

"Unde mergem? Demisia părinților, demisia profesorilor și a Universității, demisia autorităților civile (s-ar putea adăuga: religioase): nu ne mai mirăm dacă agitatorilor profesioniști li se alătură tineri care nu se gândesc doar să se distreze și se ridică împotriva unei societăți care stă prea prost pentru a găsi sprijin..."

(Elizabeth Borione, De démission en démission,
în "L'Université française", nr. 59, iunie-iulie 1971).

Școlile din New York au fost deja nevoite să plaseze ofițeri de poliție în civil în sălile de clasă pentru a împiedica linșarea profesorilor (și în trenurile de metrou pentru a împiedica jefuirea pasagerilor).) Să ne așteptăm să vedem în curând acest lucru în Europa... Nu cumva acești tineri au fost intoxicați de violență încă din leagăn? Ei nu sunt mai răi decât generațiile anterioare: ei doar s-au abandonat demonilor care îi bântuie veșnic pe cei mai slabi dintre oameni.

Maria, la San Damiano, a rostit aceste cuvinte:

"Inima mea este amară, mai ales din cauza tinerilor"

(19 februarie 1966).

"Rugați-vă pentru tineret, care se pierde pe zi ce trece"

(5 mai 1967).

"Sunt atât de mulți pe drum care gem, plâng, flămânzesc și fac și păcate de nelegiuire, pentru că sunt abandonați de toți!"

(mai 1967).

Pentru că majoritatea părinților se preocupă doar de trupurile lor și și-au abandonat sufletul... În Franța, 90% dintre dependenții de droguri au vârsta sub 25 de ani. Totuși, cele mai grave droguri nu sunt chimice, ci psihologice și spirituale, iar golul spiritual al epocii noastre este în primul rând cel care este ocupat de cele mai demonice poțiuni.

Atracția "paradisurilor artificiale" nu este niciodată mai mare decât atunci când paradisurile naturale par pierdute...

(Paul Serant, Lettre à Louis Pauwels sur les gens inquiets et qui ont bien le droit de l'être,
"La Table Ronde", 1972, p. 106).

Și nicăieri nu este mai tragică reducerea omului la stadiul de animal decât în instinctul sexual dezlănțuit. Un domeniu în care ipocrizia se adaugă la incoerență! Pentru că **ce să facem cu o societate care închide bordelurile și deschide magazine porno?** Și aici putem observa succesiunea escatologică a fazei de solidificare (puritanismul ipocrit al secolului al XIX-lea) și apoi a celei de lichefiere (actuala "sexplosiune"). Ceea ce era conținut explodează acum, deoarece natura profundă a omului real a fost ignorată. Filozofii din secolul al XVIII-lea au inventat un om utopic. Natura lucrurilor de astăzi se răzbună! Cultul Rațiunii, negarea păcatului și a intuibilității spirituale, distrugerea religiilor, au dus la ceea ce mândra Rațiune negase: revenirea în forță, dezlănțuirea impulsurilor iraționale într-un infern dantesc revăzut și corectat de Kafka!

Cine neagă divinul primește infernul! Roadele divinizării Rațiunii sunt următoarele: în primul rând, revenirea magiei, și a celei mai negre magii ! În numele unor doctrine orientale caricaturale, asistăm astăzi la o proliferare, în Europa ca și în America, a unor spirițiști de cea mai joasă speță, falși *swamis*, așa-ziși yoghini, așa-ziși magi tibetani, "mari maeștri" mai mult luciferieni decât taoiști, budiști sau sufi, ... toți prompt autointitulați și "calificați"! ... toți prompt inițiați de ei înșiși și "calificați"!...

Apoi, revenirea barbariei, aseasonată cu noi deliruri la scară planetară: războaie infernale, opresiuni polițienești, tortură, lagăre de exterminare, genociduri comise de tehnicieni etc. Pe scurt, peste tot, fie că este vorba de planificarea excesivă sau de anarhia capitalistă, de nivelarea tehnocratică și de spălarea creierului!

Sub dictatura audio-vizuală a mașinilor de transmisie a sunetului și a imaginii și a informațiilor "dirijate" de statul omniprezent și atotputernic, se construiește sub ochii noștri și pe întreaga planetă o societate de termitiere plastificate și nichelate, chiar mai mult decât Aldous Huxley

sau Georghiu, genialul George Orwell, autorul cărții 1984 (carte de mână). .. Cititorii care sunt seduși, speriați sau indignați de ceea ce am scris aici ar trebui să se cufunde în acest roman, care este din ce în ce mai puțin o anticipare: vor găsi în el continuarea teribil de logică a ceea ce am spus... Dacă nu, să continue să adoarmă în bâzâitul liniștitor al predicatorilor, mandatați și înzestrați, ai religiei oficiale a "progresului"...

Criza mondială actuală, privită din punctul de vedere al energiilor cosmice care își manifestă acțiunea, include, printre alte caracteristici, o desfășurare din ce în ce mai mare a acelei Puteri de sugestie și iluzie pe care teologii catolici o numesc "Diavolul"....

(J. C. în Etudes traditionnelles, iulie-noiembrie 1951,
număr special consacrat lui René Guenon).

Marea abilitate a prințului acestei lumi, care este întotdeauna dual, care este întotdeauna dublu, este de a crea două facțiuni care se luptă între ele în numele "adevărurilor" lor respective, care sunt de fapt două erori. Ieri, zdrobirea nazismului demonic a dus la faptul că comunismul demonic a pus stăpânire pe jumătate din Europa și pe o parte din lumea a treia. Astfel, astăzi, în fața unei Europe de Est și a unei Chine concentraționare, un Occident degenerat se lichefiază într-un sistem de producție, de consum și de profit care se dezintegrează de la an la an... Deviza liderilor acestui Occident în putrefacție este implicit "*Après moi le déluge!*" Iar lumea "ordinii" și a penuriei opuse își așteaptă cu lăcomie prada...

"Comunistă sau fascistă, dirijistă sau liberală, această lume este veche. Se poate spune chiar că este senilă. Senilitatea extremă este o copilărie monstruoasă, care seamănă cu copilăria așa cum o tumoare canceroasă seamănă cu embrionul a cărui activitate celulară o reproduce, dar o activitate fără frâu și fără scop... Decrepitudinea sa se vede în imaginația sa, care este în întregime aservită practicii, și în ura sa față de suferință și sărăcie... În ceea ce privește statele, între ele nu s-a pus niciodată problema de a-și asigura cât mai multe avantaje în lichidarea generală a vechiului creștinism și cele mai bune locuri în viitoarea lume concentraționară..."

(Georges Bernanos, Français, si vous sachiez, Gallimard 1961. p. 271 și 312.)

"Privită din exterior, amplitudinea convulsiilor din societatea occidentală se apropie de limita dincolo de care sistemul își va pierde echilibrul și se va prăbuși... Nu doar forța brută triumfă în exterior, ci și justificarea ei entuziastă. Lumea se lasă purtată de convingerea cinică că forța poate face orice, justiția nimic... O lume civilizată și timidă nu a găsit nimic care să se opună renașterii brutale și fâțișe a barbariei decât zâmbete și concesii. Spiritul Munchen-ului este o boală a voinței în rândul popoarelor bogate. Este o stare de spirit permanentă în rândul celor care s-au abandonat căutării prosperității cu orice preț, a celor pentru care bunăstarea materială a devenit principalul obiectiv al vieții lor pe pământ... Prețul lașității este întotdeauna răul... Dar să nu uităm că violența nu trăiește singură, că este incapabilă să trăiască singură: ea este intim asociată, prin cele mai strânse legături naturale, cu minciuna... Orice om care alege violența ca mijloc trebuie să aleagă inexorabil minciuna ca regulă..."

(Aleksandr Soljenițin, Discursul de la Stockholm, în "Drepturile scriitorului", Seuil 1972, p. 112).

Și în timp ce Occidentul se lăfăie în lașitate, plăcere, anarhie și isterie, o tăcere de fier planează asupra națiunilor colectivizate militar:

"Condamnări la 25 de ani de închisoare, celule ai căror pereți sunt înghețați și în care deținuții au doar lenjeria intimă pe ei, aziluri de nebuni pentru oameni sănătoși, nenumărați oameni care, din motive misterioase, persistă să fugă și sunt împușcați la granițe, toate acestea sunt lucruri obișnuite și perfect acceptate... Vai de orice țară a cărei literatură este amenințată de intervenția guvernamentală. Pentru că aceasta nu mai este o încălcare a "dreptului de a scrie"; este sufocarea inimii unei națiuni, distrugerea memoriei sale... Când scriitori precum Evgheni

Zamiatin - îngropați de vii pentru tot restul vieții - sunt condamnați să creeze în tăcere până la moarte, fără să audă vreodată ecoul cuvintelor pe care le-au scris, atunci nu mai este vorba doar de o tragedie personală, ci de martiriul unei întregi națiuni. Și chiar în anumite cazuri - când rezultatul unei astfel de tăceri este că întreaga istorie încetează să mai fie înțeleasă - este un pericol pentru întreaga umanitate..."

(Aleksandr Soljenițin, ibidem, p. 106 și 110.)

În 1937, romancierul C.S. Lewis descria în *Tăcerea Pământului*, un fascinant roman fantastic și simbolic, desfășurarea unui război planetar a cărui miză nu era altceva decât posedarea sufletului uman... Cu un sfert de secol în avans, nu era decât o predicție a războaielor revoluționare din ultimii ani, care nu sunt decât începutul celei mai gigantice întreprinderi de înrobire a sufletelor din istoria omenirii, întrucât are ca sferă de acțiune întreaga planetă, ca instrument abolirea "definitivă" a oricărei idei de Dumnezeu, iar ca scop controlul ființelor umane de către o mână de "stăpâni" pe cât de eficienți, pe atât de ascunși.

Partea din umanitate care pretinde că "gândește", îmbrățișând aceste ideologii, în numele "Libertății", desigur, nu are nici măcar scuza de a fi neinformată. Fie că a fost vorba de Marx, Lenin, Hitler sau Mao Tse-Tung, cu toții și-au definit obiectivele în scris chiar la începutul acțiunilor lor. La fel, cei mai "eficienți" dintre adevărații "maestri negri" de pe planetă, care "trag sforile" în chip voalat, sunt cu toții mai mult sau mai puțin inspirați de ocultiști, cum ar fi Gurdjieff (el este bine cunoscut, câți alții nu sunt!), care declară în lucrarea discipolului său Ouspensky, *Fragmente dintr-o învățătură necunoscută*:

"Calea mea este aceea de a dezvolta potențialul ascuns al omului. Este o cale împotriva naturii și împotriva lui Dumnezeu...".

Așadar, am fost avertizați! Dar asta nu ne împiedică să auzim frecvent "spiritualiști" confuzi care se pretind adepți ai unor astfel de ideologii!

Desigur, au existat întotdeauna magicieni negri al căror scop declarat a fost acela de a obține "puteri", iar acest lucru a fost adevărat încă de la începutul a ceea ce cunoștințele noastre ne permit să numim "istorie". Dar sfârșitul Epocilor sau al unor subcicluri importante (cum ar fi cel care a "calificat" decadența Atlantidei) sunt caracterizate de fenomene de "transfer" al acestor "idealuri magice" de la indivizi la societăți. Iată de ce întreaga noastră civilizație mecanicistă și tehnocratică, prin natura obiectivelor pe care și le fixează și a instrumentelor pe care și le făurește, capătă rapid chipul "magiei negre", în toate domeniile sale de activitate, în toate tehnicile și artele sale: epoca noastră, sfârșitul întregului ciclu adamic, conform legii compensației ciclice, reprezintă "răsturnarea" Epocii de Aur și momentul realizării a tot ceea ce a fost respins și reprimat cândva ca fiind contrar Tradiției și echilibrului lumii: suntem, în primul rând pe plan psihic, "coșul de gunoi" al istoriei și al protoistoriei. ..

În special, întreaga lume demonică, conștientă că această "libertate" va fi de scurtă durată, se grăbește cu încântare spre lumea noastră a sfârșitului, profitând de acele "tregeri" spre lumea invizibilă pe care tradiționaliștii le numesc "fisuri în Marele Zid" și care sunt deschise tocmai pentru că am trecut de fapt de la "solidificare" la "lichefieri" a structurilor noastre psihice și spirituale... Să-l ascultăm pe René Guenon în această privință:

"În tradiția islamică, aceste "fisuri sunt cele prin care vor pătrunde hordurile devastatoare ale lui Gog și Magog (în tradiția hindusă, aceștia sunt demonii Koka și Vikoka, ale căror nume sunt evident similare) la apropierea sfârșitului ciclului, și care fac eforturi neîncetate pentru a invada Lumea Neagră; Aceste "entități", care reprezintă influențele inferioare în cauză și despre care se consideră că duc în prezent o existență "subterană", sunt descrise atât ca uriași, cât și ca pitici, ceea ce le identifică, cel puțin într-o anumită privință, cu "gardienii comorilor ascunse" și cu fierarii "focului subteran", care au și ei un aspect extrem de malefic. .. Acum, adică în ceea ce privește perioada pe care o putem desemna ca fiind a doua parte a timpurilor moderne și care a

început deja... .. nu numai că pot apărea din nou fisuri pe o scară tot mai largă și cu un caracter mult mai grav decât până acum, din cauza drumului descendent care a fost parcurs între timp, dar posibilitățile de reparare nu mai sunt aceleași ca în trecut; De fapt, acțiunea centrelor spirituale a devenit din ce în ce mai închisă, deoarece influențele superioare pe care ele le transmit în mod normal lumii noastre nu se mai pot manifesta în exterior, fiind blocate de "carapacea" impenetrabilă de care am vorbit mai devreme; unde, atunci, într-o asemenea stare a întregului uman și cosmic în același timp, putem găsi o apărare cât de cât eficientă împotriva hoardelor lui Gog și Magog? "

(René Guenon, *Le Règne de la quantité et les signes des Temps*, N.R.F., 1945, p. 170-2.)

Centrele spirituale ale umanității - sau ceea ce a mai rămas din ele - sunt, de fapt, santinelele pe care Spiritul le-a plasat în fața hoardelor malefice și demonice (dintre care armatele revoluționare nu sunt în zilele noastre decât "vehicule" vizibile) și, pe de altă parte, "antenele" spirituale prin care umanitatea poate continua să rămână în comunicare cu lumea divină. Prin urmare, este de înțeles că însăși natura epocii noastre și locul pe care îl ocupă în cadrul Ciclului ar trebui să facă excepțional de posibilă distrugerea acestor sanctuare, atât treptat, cât și inevitabil. Multe temple și "orașe sfinte" au fost preluate, profanate și distruse în trecut, însoțind căderea civilizațiilor corespunzătoare. Dar astăzi asistăm la accelerarea acestui proces sub ochii noștri.

În urmă cu 12 ani, de exemplu, am aflat - în ciuda discreției unei prese obișnuite cu practica indignării unilaterale - despre cucerirea Tibetului de către trupele comuniste chineze, un război și o distrugere însoțite de rafinamente precum castrarea populației masculine, o "formalitate" de care nu s-a preocupat, bineînțeles, nicio "Ligă a Drepturilor Omului" din Occident, deoarece cadavrele și victimele nu au fost întoarse cum trebuie în "direcția istoriei"... În termeni eshatologici și spirituali,

" ... nu există nicio îndoială că, în sens "ciclic", dispariția ultimei civilizații tradiționale integrale rămase în lume este un eveniment cu implicații de mare anvergură, un "Semn al Timpurilor" care poate fi citit doar de cei care au ochi pentru a "vedea" ; în lumea întreagă, în timp ce câțiva au protestat împotriva tratamentului abominabil aplicat tibetanilor, cei mai mulți s-au mulțumit să adopte o atitudine de cinism mulțumitor în fața indignării, consolidându-și propria conștiință vinovată cu subterfugii legaliste privind statutul internațional al Tibetului înainte de invazie ; iar între timp, munca de subversiune continuă nestingherită, în corul neîncetat al accentului progresiv însoțit de acea cruzime meticuloasă în care stăpânii comuniști din China i-au depășit până acum pe mentorii lor ruși. .. "

(Marco Pallis, "Le mariage de la Sagesse et de la Méthode",
articol în *Etudes Traditionnelles*, mai-decembrie 1961).

Cu toate acestea, puținul pe care îl știm despre China de astăzi ne dă o idee despre soarta pe care "Revoluția Culturală" a rezervat-o multora dintre pagodele care au fost cândva mândria Imperiului Celest. Zeci de mii de biserici din URSS și din Albania au fost nu numai dezafectate, ci și distruse. În mod similar, am aflat cu mare durere, în urmă cu cinci ani, despre distrugerea parțială a mormintelor împăraților din Annam din Hué, unde ne plimbam în copilărie... Acest complex prodigios construit pe malurile râului Perfume nu putea fi comparat în această Asie îndepărtată decât cu complexul de la Pekin și cu templele din Angkor, restaurate cu dragoste de la începutul acestui secol de către Școala Franceză de Extrême-Orient, și care sunt acum, de asemenea, amenințate.

Căci aceasta este una dintre caracteristicile vremurilor noastre: în timp ce unii conservă și restaurează cu fervoare, alții distrug din barbarie, din ură față de spiritualitate, sau cu bombe, pentru a "apăra" militar, cu cea mai bună conștiință din lume... Aici, în Franța, după atâtea distrugerii imbecile, rod al furiei revoluționare, dar mai ales al vandalismului mercenar, cum a fost cel de la Cluny, asistăm la desfigurarea siturilor și orașelor antice de către politica automobilului și omnipotența dezvoltatorilor imobiliari; și toate acestea cu indiferența absolută a "poporului suveran", care nu a fost niciodată învățat la școală sau la facultate despre istoria artei sau despre

respectul pentru arhitectură...

Și astfel, marele buldozer demonic avansează în întreaga lume, sarcina sa în aceste vremuri de sfârșit fiind aceea de a distruge orice frumusețe, orice spiritualitate, orice tradiție. Vom fi oare surprinși să vedem la conducere popoarele care au fost cândva colonizate de noi și care acum ne răsplătesc de o sută de ori pentru lecțiile de violență pe care le-am dat?

"Europenii au concurat între ei pentru privilegiul de a denigra, de a educa și de a înarma popoare imense, imobilizate în tradițiile lor și care nu cereau decât să rămână în starea lor..."

(Paul Valéry, *Regards sur le monde actuel*, prefață).

Le-au trimis, în special, propagandiști politici care, profitând de decadența lor "tradițională" (căci această decadență spirituală este acum mondială, să nu uităm), le-au trezit pasivitatea (relativă, de altfel: China lucrează de secole pentru a invada Indochina). Profețiile ne-au avertizat: Nu treziți balaurul! Astăzi, Japonia a depășit Germania ca putere industrială și este pe cale să devină a doua putere mondială, iar China, în ciuda războaielor sale civile numite "revoluții culturale", este foarte avansată în fabricarea bombelor H, care nu par să aibă un caracter pur defensiv...

"Europenii mizerabili au preferat să joace rolul Armagnacilor și al Burgundiei, în loc să își asume în întreaga lume rolul măreț pe care romanii au fost capabili să și-l asume și să îl mențină timp de secole în lumea timpului lor... Europa va fi pedepsită pentru politica sa; va fi lipsită de vin, bere și lichioruri. Și de alte lucruri..." (ibidem, capitolul "Note despre măreția și decadența Europei", scris în 1927). *Am făcut ca puterea forțelor să fie proporțională cu masele...* (ibid., "La Crise de l'Esprit", 1919). *Toate acestea, a conchis Valéry, "duc inevitabil la întoarcerea Europei la poziția secundară pe care i-o atribuie mărimea sa..."* (ibid., prefață).

Săraca Europă! În afară de câteva uniuni economice deja laborioase, la douăzeci și opt de ani de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, europenii sunt încă incapabili să se unească într-o federație politică! An de an, este o sursă de mare angoasă pentru noi, cei care suntem europeni de mult timp, faptul că încă nu vedem - cu excepția câtorva cercuri tinere - apariția și exprimarea măcar a începuturilor unui patriotism european! Desigur, Europa va fi creată mai devreme sau mai târziu, și cu siguranță în plină criză, sub presiunea celor mai sângeroase evenimente, pentru că rasa albă va trebui să se unească dacă vrea să supraviețuiască, cel puțin în parte. Dar câtă suferință ar putea fi evitată în viitorul apropiat dacă șovinismul și naționalismul imbecil și anacronic ar fi depășite rapid! Este adevărat că lipsa de voință a unor șefi de stat megalomani întârzie nașterea Europei (deși popoarele însele nutresc vanități similare: "Popoarele au guvernele pe care le merită", după cum spunea cu cruzime, dar cu adevărat, Joseph de Maistre): dar noi credem că, atâta timp cât se respectă cadrul statelor actuale, Europa va fi imposibilă: suntem într-adevăr, ciclic, la sfârșitul "Epocii Națiunilor", iar vechile frontiere sunt un nonsens costisitor. Ideea lui Goethe (și a lui Paul Le Cour) a fost aceea că Provinciile ar trebui mai întâi să li se redea autonomia, cu parlamentele și legislația lor, înainte de a construi cu adevărat Europa sub forma unei Federații de Provincii unite. Mișcările pentru autonomie provincială, atât de viguroase astăzi, ar putea fi motorul unei astfel de evoluții dacă nu ar fi, din păcate, conduse mai ales de cei care promovează dezordinea și subversiunea...

"Iluminismul" științei, democrația și "progresul" ar fi trebuit să unească oamenii, dar niciodată politica nu a fost mai intransigentă, niciodată naționalismul nu a fost mai virulent, niciodată oamenii nu au fost atât de izolați în urile lor mândre și înarmate! Unii își pot permite să aibă și prăjitura și să o mănânce, dar toți, chiar și cei mai săraci, își făuresc arme care nu au alt scop decât să aducă revoluția, adică mizeria și tirania, la vecinii lor. Și toate acestea într-un cor asurzitor de insulte în care călăii strigă "criminal" și jumătate de lume își alege cele mai sângeroase mâini în care să-și verse autocompătirea. Pasiunile, prejudecățile și, mai presus de toate, intoxicarea propagandei ne-au distrus simțul critic și responsabilitatea. Puterile demonice au frâu liber. Toți monștrii străvechi, sub diferite deghizări, se plimbă pe continentele noastre cu impunitate. Seth,

Stăpânul Furtunilor, conform expresiei din capitolul CLXXIV al *Cărții Morților* din Egiptul Antic, suflă un vânt de discordie care nu este încă decât un zefîr în comparație cu cel care va declanșa "Marea Tribulație" de la sfîrșitul ciclului...

Dar înainte de a intra în panică și mai ales înainte de a-l acuza pe Dumnezeu, să nu uităm niciodată că dacă forțele de distrugere, fie că le numim Satana, Set sau Kali, se dezlănțuie astăzi, este în conformitate cu o Ordine cosmică, cu un calendar ciclic și, în cele din urmă, cu o armonie superioară care este Ordine și Dreptate. Forțele pernicioase pe care le-a dezlănțuit neascultarea noastră de-a lungul mileniilor sunt cele care cad pe spatele nostru și care șterg, prin însăși dezlănțuirea lor, Imperiul Răului pe care l-am construit, pentru a pregăti viitoarele Zori de Aur.

7. Ucenicul vrăjitorului

"În urmărirea oarbă a adevărului științific, a uitat omul de știință responsabilitatea și demnitatea sa umană?"

Albert Einstein, Testament.

"... Să acționezi la distanță; să faci aur; să transmutezi metale; să cucerești moartea; să prezici viitorul; să călătorești în medii interzise speciei noastre; să vorbești, să vezi, de la un capăt la altul al lumii; să vizitezi stelele; să realizezi mișcarea perpetuă, ce mai vrei - am avut atât de multe vise încât lista ar fi nesfârșită. Dar toate aceste vise formează un ciudat program, a cărui urmărire este legată, ca să spunem așa, de însăși istoria ființelor umane..."

(Paul Valéry, Variété, "La Crise de l'Esprit", conferință ținută la Zurich în 1922).

Acest "program" este cel al "puterilor" visate de om timp de milenii, despre care Tradiția ne spune că au fost deținute de Omul Primordial (și în parte încă de omul Epocii de Argint) și pe care *Homo scientificus* de astăzi încearcă din nou să le realizeze. Această convergență a realizărilor de la un capăt la altul al Ciclului - deși cu mijloace de natură diametral opusă - este una dintre cheile fundamentale pentru înțelegerea metafizică și escatologică a timpurilor noastre, mai ales dacă ne gândim la mituri precum cele ale lui Phaeton și Prometeu.

Dar în epoca noastră Prometeu a devenit în mod hotărât luciferic, iar trei din patru oameni de pe planetă sunt umflați de o mândrie fără margini în fața rezultatelor materiale, și cu siguranță uluitoare, ale tehnologiei contemporane. De ce ar trebui să fim surprinși?

"O societate luciferică, care vrea să-l îndepărteze pe om de Dumnezeu, îi oferă în același timp putere și lăcomie..."

(Raymond Christoflour, La Drachme perdue, p. 19.)

Și tocmai această putere, multiplicată acum la extrem și dezlănțuită de intelectuali inconștienți de natura ei spirituală (adică calitativă, nu doar cantitativă), este cea care justifică astăzi toate neliniștile noastre.

Să fim clari. Nu avem nicio intenție de a nega beneficiile imediate și incontestabile ale științelor experimentale și ale aplicațiilor lor în domeniile medicinei, chirurgiei, transporturilor, locuințelor și așa mai departe. Dar cine poate să nu constate că, în fiecare dintre aceste domenii, aceleași beneficii imediate acumulează, pe o perioadă mai mult sau mai puțin lungă, efecte negative, inițial neglijabile, dar care se acumulează treptat, conform unei curbe mai degrabă geometrice decât aritmetice?

În istoria secolului al XX-lea tocmai s-a întâmplat ceva uimitor: o parte semnificativă a oamenilor de știință, a politicienilor și chiar a publicului larg au devenit brusc conștienți de problemele ecologice pe care le numim acum "mediu". Până acum, majoritatea scriitorilor și filozofilor pe care i-am menționat mai devreme în legătură cu "angoasa contemporană", care au denunțat mirajul "Progresului", au avut puțin ecou în rândul publicului, și mai ales în rândul celor a căror conștientizare ar fi putut fi cu adevărat utilă: oameni de știință, profesori, politicieni. Până

acum zece ani, cei care, ca și noi, au scris numeroase articole și cei care, precum Gunther Schwab, Fairfield Osborn, Rachel Carson, Nicolas Skrotzky, Roger Heim, André Birre, Jean Choisel, Jean Dorst, Martin de Beauce etc., au încercat în cărțile și conferințele lor să avertizeze lumea împotriva nebuniei tehnocrate și ucigașe a acesteia, s-au lovit fie de un zid de tăcere, fie de ironia disprețuitoare a celor "la putere", confortabil instalați în confortul lor intelectual și financiar. Apoi, în anii 1960, am văzut oameni de știință, inclusiv unii dintre cei mai iluștri, făcând declarații surprinzătoare, articole lucide apărute în presă, iar noi cărți scrise de o gamă largă de specialiști s-au alăturat operei pionierilor menționați mai sus...

Bineînțeles, ar fi o prostie să credem că conștientizarea este generalizată și, mai ales, că această cursă spre fund a fost de fapt oprită! Vom vedea mai târziu ce s-a făcut în străinătate. Dar în Franța, ca și în majoritatea țărilor așa-zis "dezvoltate", declarațiile au fost mai ales de intenție, iar crearea unui Minister al Mediului în țara noastră pare să fi avut mai degrabă un impact electoral decât unul ecologic... De fapt, măsurile care ar trebui luate de urgență se lovesc de interesele inextricabil întrepătrunse și adânc înrădăcinate ale puterilor bănești, singurele organe de decizie reale și eficiente în acest monstruos "Sistem" care își merită din ce în ce mai puțin numele de "civilizație"... În timp ce unii scriu sau vorbesc, iar alții fac promisiuni, infractorii de toate felurile continuă să polueze planeta cu o impunitate totală. Și nu am văzut recent un "magician" notoriu (ciudat, un astfel de recurs într-o epocă așa-zis "raționalistă!"), domnul Louis Pauwels, care a dat naștere unui pamflet dur care își propunea să demonstreze că angosta față de poluare și distrugerea echilibrelor biologice nu este decât o "sinistroză de stânga"?

"Am să mărturisesc o mare încurcătură: nu cred în pericolul poluării (...) Deteriorarea în opinia publică a credinței în progres este mult mai gravă decât poluarea (...) Dau inventatorilor acestei psihoze premiul Nobel pentru fraudă..."

(Lettre ouverte aux gens heureux et qui ont bien raison de l'être,
Albin Michel 1971, p. 59-60.)

Paul Sérant, în *Lettre à Louis Pauwels sur les gens inquiets et qui ont bien le droit de l'être*, pe care am citat-o mai sus (La Table Ronde, 1972), a răspuns cu înțelepciune și pertință coautorului din *Le Matin des magiciens* și autorului din *Monsieur Gurdjieff*.

Să-i lăsăm pe acești oameni triști și "fericiți" să se îndoape cu "tranchilizante" mai mult sau mai puțin declarate și să privim realitatea în față. Și aici nu este vorba de faptul că Tradiția este "pesimistă" sau "optimistă", ceea ce ar fi o ideologie profană sau o petiție de principiu, ci realistă și de citirea semnelor vremurilor noastre, aici ca în toate domeniile.

În ultimii zece ani, planeta a fost poluată mai mult decât oricând în istoria sa! Prima afectată a fost, evident, atmosfera. În fiecare an, industria și sistemele de încălzire domestică eliberează 6 miliarde de tone de monoxid de carbon extrem de toxic. Contribuția încălzirii casnice este mai mare decât am putea crede și se agravează cu cât construim mai multe clădiri din materiale ușoare, fără izolație termică, ceea ce duce la un consum exagerat de combustibil.

Dar, în mod evident, industria este cea care provoacă cea mai spectaculoasă poluare. În mijlocul Europei, un oraș de 6.000 de hectare a fost deja condamnat la moarte: Knapsack, la vest de Köln, a fost invadat permanent de gazele toxice ale unei fabrici de fosfor și a trebuit să fie evacuat complet. (Rețineți că nu fabrica a fost mutată sau transformată, ci orașul a fost "executat" !) La Fos-Lavera, între ceea ce a fost cândva Etang de Berre și Golful Fos, se preconizează deja că emisiile de dioxid de sulf vor depăși 800-900 de tone pe zi în 1975.

"Farfuria" care acoperă Parisul interceptează până la 9/10 din razele ultraviolete. Aerul parizian conține 600.000 de microbi pe metru cub de aer (50 în pădurea din Fontainebleau). Cei 400.000 de copaci din Paris sunt în pericol, toți ulmii sunt bolnavi. Parisul are doar 5% din populația Franței, dar 16% din decesele cauzate de bronșite și 25% din decesele cauzate de boli nervoase (în timp ce Londra are 9 m² de spațiu verde pe cap de locuitor, Berlin 13, Viena 25, Washington 50 m², Parisul oferă doar un metru pătrat de spațiu verde fiecărui parizian!)

La New York, decesele cauzate de bronșita cronică s-au dublat în zece ani, iar decesele

cauzate de emfizemul pulmonar s-au quintuplat. Fără acțiunea vânturilor, s-a spus, nu ar mai exista niciun newyorkez în viață. 69% din oxizii de sulf extrem de nocivi care otrăvesc atmosfera provin de la cele 135.000 de arzătoare de petrol care încearcă să găsească o soluție la problema deșeurilor menajere.

În timp ce o minoritate de industriași fac eforturi pentru a reduce această poluare, alții dau dovadă de cel mai revoltător cinism. Iată o declarație a unui anume Milton Barlow, managerul unei uzine din Missouri, în fața Subcomisiei Senatului pentru poluarea aerului și a apei:

"Compania mea va face schimbări doar atunci când va fi forțată să o facă. Sănătatea publică trece pe locul al doilea atunci când vine vorba de creșterea producției și de sporirea profiturilor..."

(Citat în *Le festin empoisonné*. Ediție specială și primele publicații din 1972, de către autor, Ralph Nader, care adaugă:)

"Poluarea trebuie să piardă acest miros de bani. Ar trebui chiar să ia mirosul de faliment pentru ca industria să se decidă să acționeze (...) Mulți poluanți au efecte atât de violente încât, chiar și în cantități infinitesimale, tolerarea lor este aproape o crimă. Pentru astfel de substanțe, nu există decât un singur remediu: interzicerea absolută, chiar dacă asta înseamnă închiderea unor fabrici. Bineînțeles, nu este o soluție să concediezi mii de muncitori. Dar iresponsabilitatea și înapoierea tehnologică a industriei americane ar putea să ne ducă acolo. Dacă vrem să evităm o alegere corneliană între prosperitate și bunăstare (sau chiar supraviețuire), legea trebuie să-i supună pe criminalii care ne târăsc țara spre un faliment ecologic..."

(Ibidem, pp. 104 și 224.)

Dar chiar și în orașele industriale, 40% din poluarea aerului provine de la mașini (60% în SUA și 75-80% în Los Angeles). Fiecare dintre cele 200 de milioane de mașini din lume emite, printre alte produse, monoxid de carbon, care distruge hemoglobina, și plumb, care, potrivit oamenilor de știință finlandezi și britanici, are un rol major în mecanismele retardului mintal. (Concentrația acestuia în corpul uman a crescut de zece ori în ultimele două secole.) 300 000 de tone de plumb sunt dispersate în prezent în aer de către mașini, în special de cele care folosesc benzină cu cifră octanică ridicată.

În Franța, guvernul, care percepe o taxă de 78% pe fiecare litru de benzină vândut, nu are, evident, intenția de a promova mașinile cu propulsie electrică, care ar rezolva problema poluării urbane, dar care ar dăuna intereselor stăpânilor petrolului! Iar în SUA, după cum subliniază din nou Ralph Nader, șefii industriei auto:

"Cu toții locuiesc departe de zonele cele mai poluate. Atunci când își aleg locația locuințelor, șefii evită cu grijă vecinătatea fabricilor lor. Pe de altă parte, muncitorii, în special minoritățile rasiale care trăiesc în mahalale, sunt expuși la mult mai multe pericole decât clasele privilegiate..."

(*Le festin empoisonné*, p. 22).

De fapt, poluarea autoturismelor va fi rezolvată doar atunci când motorul cu ardere internă va fi înlocuit cu un mod de propulsie total diferit. Având în vedere interesele în joc, numai un cataclism, așa cum stau lucrurile în acest moment, poate decide acest lucru... Sau o blocadă petrolieră!

Dacă o mașină consumă în zece ore tot atâta oxigen cât consumă un om într-un an, un avion supersonic, numai în perioada de decolare, consumă la fel de mult oxigen ca 10.000 de mașini! Și consumă 35 de tone de oxigen în timpul unei traversări a Atlanticului. O singură călătorie transatlantică cu Concorde consumă 50 de tone de oxigen și eliberează 75 de tone de dioxid de carbon. Știm că este conștientă de astfel de tulburări și pentru a evita schimbările climatice, S.U.A. a oprit fabricarea "T.S.S."

În sfârșit, cum să nu menționăm poluarea atomică? Fiecare explozie nucleară crește nivelul de radioactivitate în atmosferă timp de secole, iar pentru ca masele de praf radioactiv aruncate în aer să cadă înapoi pe pământ este nevoie de 30-40 de ani. Prin urmare, de acum încolo vom beneficia din plin de primele noastre experimente. Laptele pe care îl dăm bebelușilor și, prin urmare, oasele lor sunt deja radioactive. Măsurătorile efectuate la Evian în 1952 și din nou în 1964 au arătat că, în doisprezece ani, apa de ploaie și-a mărit de o sută de ori conținutul de tritii (hidrogen radioactiv "greu"). Dar ar fi o greșeală să credem că expresia "utilizarea pașnică a energiei nucleare" nu ascunde un anumit pericol; centralele nucleare cresc în mod catastrofal radioactivitatea mediului ambiant, iar deșeurile pe care le eliberează au o "viață activă" de aproximativ 600 de ani!

Toți acești factori combinați au dus la o schimbare reală în compoziția atmosferei terestre, nivelurile de dioxid de carbon crescând cu 18% de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace, jumătate din această cantitate fiind reprezentată de apele reziduale. Poluarea râurilor a crescut cu 120% în ultimii zece ani. Râurile franceze primesc 6 milioane de tone de deșeuri pe an, adică echivalentul a 10.000 de trenuri de marfă! Detergenții și îngrășămintele chimice modifică proprietățile fizice ale apei și flora microbiană. Unele ape fluviale sunt acum adevărate locuri de reproducere...

Înainte se spunea: "Tăietura se duce în mare, care purifică totul!". Acest lucru nu mai este adevărat. Masa de substanțe chimice care se varsă în mare nu mai este "reciclată" în întregime de ocean. T.D.D.T. spălat de ploi și râuri invadează acum corpul peștilor și al păsărilor marine (chiar și al focilor din Antarctica !). "Nămolul" roșu sau negru de la uzinele chimice invadează apele de coastă și amenință pescuitul. În iarna 1972-1973, corsicanii s-au revoltat împotriva deversării în Golful Genova a unor "nămoluri roșii" teribil de toxice de către o fabrică italiană... Cine cred că a fost urmărit penal? Pe directorul uzinei? Nu, bineînțeles că nu, ci pe organizatorii corsicani ai demonstrației: muriți! dar nu deranjați "mandatul de plată"!

Petrolul este principalul factor de poluare a oceanelor. Sfidând toate reglementările (și cine îi poate pedepsi astăzi pe stăpânii petrolului?), petrolierele își clătesc buncărele în largul mării: 1% din petrolul transportat se amestecă cu oceanul, adică 3 milioane de tone pe an! Georges Tendron, director adjunct al Muséum National d'Histoire Naturelle din Paris, afirmă: "Ar fi nevoie de 20-25 de ani pentru ca această pătură nocivă care acoperă în prezent mările să fie eliminată! Gudronul a distrus deja 40% din flora și fauna de pe platformele continentale. Potrivit căpitanului Cousteau, în ultimii 20 de ani, viața a scăzut cu 50% în toate mările lumii! Iar dispariția întregii vieți din oceane ne amenință cu mult înainte de anul 2000!

Petrolierele nu se "descarcă" pur și simplu pe mare. Uneori se scufundă. Ne amintim cu toții dezastrul de pe "Torrey-Canyon", presupus "liberian", care a eșuat pe coasta Cornwall în aprilie 1967, poluând întreaga coastă bretonă de la Trébeurden la Painvpol și de la Cap Fréhel la Cancale. Unii oameni s-au trezit atunci, dar de atunci s-au întors în somnul lor confortabil... "Torrey-Canyon" a deversat "doar" 120.000 de tone (deja mai mult decât cele mai mari transatlantice). Ce se va întâmpla când monștrii de 500 000 de tone pe care îi construim în prezent se vor scufunda în largul coastelor noastre? O tonă de păcură poluează 12.000 de hectare!

În plus, forajul submarin care se desfășoară în prezent pe platformele continentale din Europa, America și Asia creează noi riscuri de poluare. În sfârșit, gândiți-vă la următorul lucru: în timpul ultimului război, aproximativ 25 000 de nave au fost scufundate, cu rezervoarele pline de păcură. Aceste rezervoare au fost construite pentru a rezista cel mult 30-40 de ani... Cititori, faceți calculele!

Cum rămâne cu poluarea atomică? În fiecare an, sute de mii de tone de deșeuri atomice sunt scufundate în containere de beton și plumb care nu sunt veșnice și care, dacă nu se vor sparge în acest secol, o vor face cu siguranță în secolele următoare. Aceste deșeuri nucleare radioactive pe care le "lăsăm moștenire" cu atâta generozitate generațiilor viitoare reprezintă cel mai periculos factor de poluare pentru natură și pentru oameni, ba chiar și de modificare a codurilor genetice!

Recent, un nou pericol a ieșit la iveală: mercurul, ale cărui concentrații alarmante au fost detectate din Oceanul Pacific și Oceanul Indian până în lacurile baltice și suedeze. Această poluare se datorează utilizării de electrozi de mercur în electroliza sării și utilizării anumitor fungicide în

agricultură și în industria hârtiei. Deoarece au fost observate leziuni ale sistemului nervos și ale creierului uman care au fost atribuite mercurului, vânzările de ton și pește-spadă au trebuit să înceteze în SUA de la sfârșitul anului 1970.

Iar pământul din care ne luăm hrana este primul care este "servit" de această prioritate globală acordată industriei în detrimentul agriculturii: în Franța, un fermier își părăsește pământul la fiecare patru mitinguri. În fiecare minut, două hectare de teren plantat sunt distruse în întreaga lume de asfalt și beton: autostrăzi, parcuri, aeroporturi, cotețe umane, fabrici și așa mai departe. Țăranii rămași nu se mai văd pe ei înșiși ca fermieri, ci ca "agricultori", ceea ce este un adevărat progrom! Și, într-adevăr, este vorba de a face ca pământul să "dea înapoi" cât mai mult posibil, chiar dacă generațiile viitoare vor trebui să plătească costurile acestei jafuri a pământului, la care adăugarea de îngrășăminte chimice nu reprezintă decât un paliativ temporar și, mai ales, un nou atac la echilibrul biologic.

"A distruge, cândva secole, acum ani (...) 135 de milioane de hectare deteriorate în SUA într-un secol și jumătate, și mai ales în ultimii 80 de ani, dintre care 35 de milioane de hectare pierdute iremediabil - cât suprafața fertilă a Franței! În același timp, 20 % din terenurile arabile ale planetei, adică aproximativ 300 de milioane de hectare, au fost distruse în același mod..."

(André Birre, Une nouvelle sagesse de la terre, un grand problème humain, l'humus.

Organisation Scientifique pour l'Entretien de la Vie, Paris 1959).

Incendiile, defrișările, smulgerea gardurilor vii, creșterea necontrolată a animalelor, utilizarea masivă a insecticidelor, dispariția păsărilor și pierderea tuturor reziduurilor organice în orașele "expansive" întrerup în mod catastrofal ciclurile biologice. Jefuirea și risipa - iată cum s-ar putea rezuma "economia" noastră! Un singur număr al ziarului *New York Sunday Times* devorează 75 de hectare de pădure. Numai SUA (6% din populația lumii) consumă 20% din bumbacul mondial, 25% din producția mondială de oțel și de îngrășăminte, 36% din combustibilii fosili din lume, 40% din pasta de hârtie din lume și exploatează (acesta este cuvântul) 10% din terenurile agricole ale lumii, în afară de cele pe care le deține!

Pe termen scurt, ne așteptăm la o penurie a celor mai naturale resurse, începând cu aerul curat și apa pură. Deja, pomparea neîngrădită a apelor subterane provoacă scufundarea unor regiuni de coastă și este responsabilă în special de scufundarea accelerată a Veneției! Faptul că un "sistem" care se autointitulează "civilizație" preferă cu nerușinare profiturile imediate și otrăvitoare în locul protejării unei comori mondiale precum Orașul Dogilor dezvăluie natura profund luciferică și satanică a acestui "sistem".

Jefuirea planetei și distrugerea ciclurilor naturale de regenerare îi determină în mod evident pe tehnicienii noștri "la ordinele" "Sistemului" să pună în aplicare subterfugii din ce în ce mai artificiale și mai distructive. În Franța, un milion de tone de produse toxice numite "îngrășăminte chimice" sunt împrăștiate pe câmpuri în fiecare an. La nivel mondial, un milion de tone de D.D.T. au fost împrăștiate. Bebelușii suedezi alăptați la sân absorb o doză zilnică de D.D.T. care este cu 70% mai mare decât nivelul acceptabil. O întreagă parte a hranei noastre nu este deja altceva decât "bucătăria diavolului", după cum spune Glinther Schwab, sau un "festin otrăvit", ca să folosesc expresia lui Ralph Nader, care, în cele două cărți cu aceste titluri, care sunt de citit neapărat, avertizează omenirea - inutil, se pare.

"A face să treacă mâncarea drept ceva ce nu este face parte din politica generală a industriei alimentare. Înșelătoria merge de la ambalajul în sine până la calitatea produsului, trecând prin remodelarea gusturilor consumatorilor. Industria reușește să satisfacă cele mai superficiale dorințe ale consumatorilor; în detrimentul celor mai elementare nevoi ale acestora..."

(Ralph Nader, Ospățul otrăvit, p. 227.)

Astfel, utilizarea pe scară largă a făinii albe, a zahărului rafinat și a orezului glazurat, pe care gospodinele proaste le preferă produselor naturale din motive de "prezentare", este responsabilă

pentru nivelurile tot mai alarmante de cadmiu din organism, care provoacă boli circulatorii și cardiace. Oppenheimer ne spune că:

"În laboratoarele americane, plantele bombardate cu raze gamma și hrănite cu substanțe chimice au fost lăsate să se coacă în 24 de ore",

Biologii serioși s-au grăbit să sublinieze că alimentele iradiate vor provoca noi "boli ale civilizației".

Așadar, la cel mai mic disconfort, omul civilizat, sau cei care se cred civilizați, se droghează, adăugând încă o otravă la festinul lor otrăvit. Știm acum că 90% din așa-zisele medicamente sunt inutile sau chiar periculoase și că laboratoarele farmaceutice sunt în fruntea prosperității comerciale din Occident. În ritmul actual de dezvoltare a asistenței medicale și cu sumele plătite de Securitatea Socială, peste 18 ani, întregul venit național francez va trebui să fie consacrat sănătății francezilor !

Și în timp ce așa-numitele națiuni "dezvoltate" se droghează, se otrăvesc și își îmbogățesc fabulos industriașii prin jefuirea cu nerușinare a Lumii a Treia, aceasta din urmă își vede atât sărăcia, cât și populația crescând de la an la an. În fiecare secundă se nasc doi copii pe Pământ, iar unul dintre ei este chinez. Prin reducerea bolilor sale endemice, noi, occidentalii, am lăsat Lumii a Treia doar două regulatoare de populație: războiul și foametea. 27 000 de oameni mor de foame în fiecare zi în lume; 80 de milioane de copii sub cinci ani sunt subnutriți în proteine; la fiecare 20 de secunde se naște un retardat mintal în lume și la fiecare 20 de minute în Franța. Numărul persoanelor cu retard mintal este egal cu populația Statelor Unite.

Putem fi siguri că, atunci când popoarele din lumea a treia, inclusiv cele cu retard mental, se vor sătura să fie jefuite de Occident și de America de Nord, vor ști să folosească împotriva noastră "tehnicele" de distrugere pe care noi le-am învățat cu atâta generozitate, sau mai degrabă cu atâta rodnicie. Aceasta nu va fi decât o justiție immanentă...

Unii occidentali, precum Jean Rostand, încep să se gândească la asta:

"Din nefericire, nu este exclus ca omul să cedeze sub efectele fanatismului prost controlat și ale forței exercitate de indigeni..."

În cele din urmă, există un domeniu la care am dori să ne referim în mod special aici, deoarece este mai mult decât orice altă caracteristică a mentalității luciferiene a vrăjitorilor noștri moderni în halate albe. Ne referim la biologia "cuceritoare", care nu-și propune nimic altceva decât să modifice omul prin intermediul următoarelor tehnici de avangardă (printre altele): partenogeneza, tăieturile cromozomiale, sarcina în borcan, conservarea materialului seminal în vederea inseminării postume, modificarea acizilor nucleici care determină ereditatea etc.

Jean Rostand, în *Inquiétudes d'un biologiste* (Stock, 1967), deși "eliberat" de ateismul său de orice preocupări cu adevărat spirituale, are luciditatea și onestitatea de a scrie:

"Puterile științei ne dau mai multe neazuri decât lumină (p. 55). Vom învăța să schimbăm omul înainte de a ști ce este omul (p. 27). Nu mă pot abține să nu mă simt puțin neliniștit în fața perspectivei unei lumi guvernate de biologie și chimie, în care tot ce e mai bun în om va fi voit, planificat și calculat, în care talentul, darul, caritatea și virtutea vor fi obținute după bunul plac prin dispozitive tehnice... Vom putea accepta fără repulsie ideea acestor oameni modelați pe măsură, conformându-se unui prototip ideal, a acestor oameni "programați" dinainte pentru a fi puși în slujba societății..."

(p. 20-22).

Și aici Rostand nu are în vedere decât "manipulări reușite" spre o bunăstare "funcțională" în slujba societății. Dar ce se va întâmpla dacă, așa cum este foarte probabil și cum s-a întâmplat deja cu nou-născuții în urma iradierii sau a otrăvirii chimice suferite de mamă, aceste "manipulări" vor produce monștri? Teilhard de Chardin pare să nu-și fi pus această întrebare, atunci când spunea:

"Oricât de mult ne-am cutremura, este eminamente în acest domeniu al modificării omului de către om că trebuie să încercăm totul, până la capăt...". Până unde poate merge "credința în om"? ! Și vorbește un om al Bisericii, sau un așa-zis om al Bisericii!"

Alții, precum Leconte du Noliy, pătrunși de o concepție cu adevărat optimistă a transformismului, afirmă că evoluția va produce în cele din urmă:

"o ființă perfectă din punct de vedere moral, complet eliberată de pasiunile umane, de lanțurile ereditare și de sclavia fiziologică...".

Dar *homo sapiens* nu poate deveni genetic ceva ce nu este. Visele unui supraom adus "natural" de "evoluție" sunt atât antiștiințifice, cât și antitraditionale. Acest ciclu al umanității trebuie mai întâi să se încheie înainte ca un nou ciclu să se nască, cu intervenția Cuvântului creator într-un "nou Ierusalim".

Între timp, într-adevăr, cu întreaga moștenire metafizică a omului adamic, și în special cu greaua moștenire a păcatului mândriei, gândesc și acționează cei mai învățați dintre "*sapiens*" - care astăzi se arată atât de puțin "înțelepți" în folosirea mijloacelor pe care cunoașterea lor raționalistă le-a dat-o despre natură și om...

"În afară de complicitatea pe care o împrumută patimilor criminale, știința în sine este suficientă pentru a ne speria. Când îl vedem pe om mânuind energii atât de teribile, încă toate împănate cu necunoscutul, când îl vedem că se pregătește să modifice relieful pământului, să tulbure echilibrul mărilor, ba chiar să necăjească bătrânul sistem solar; cum să nu ne îndoim că, într-o bună zi, prea încrezător în infailibilitatea mașinilor sale electronice, sau neștiind de jocul unei cauze nespuse, nu va comite o eroare gigantică, ale cărei efecte nu le-ar realiza decât prea târziu?"

(Jean Rostand, text scris pentru L'Apocalypse, publicat de Joseph Foret în 1961).

După cum spune Philippe Saint-Marc în *Socialisation de la nature* (Stock 1971),

"Vechiul legământ al Genezei între om și Creație a fost rupt, iar amenințarea Apocalipsei se profilează la orizont...".

Pentru că în acest pom al științei Binelui și Răului exista un secret care nu trebuia să fie încălcat: cel al tainei Creației și al unei părți din materie care devenise locuința îngerilor răzvrățiți. Noi eram nevinovați pentru că fusesem feriți de acest secret teribil. Dumnezeu a îngăduit ca această cupă dureroasă să ne fie înmănată. Tot ce trebuia să facem era să nu bem din ea. Am băut din ea și imediat ni s-a dezvăluit teribilul secret: am luat imediat parte la revolta îngerilor... După patruzeci de mii de ani, încă nu ne-am "întors" și încă mai plângem în noi înșine pentru inocența pierdută... În timp ce îl imităm pe Ispititor, ne mințim pe noi înșine și continuăm să ne îndepărtăm de Pomul Vieții prin folosirea cu obstinație a Pomului Științei.

Este uimitor să auzi astăzi anumiți oameni de știință, inclusiv unii dintre cei mai iluștri, precum Erwin Oppenheimer, folosind un limbaj metafizic și vorbind despre păcat:

"La Alamogordo, oamenii de știință au aflat pentru prima dată despre păcat...". Este o cunoaștere pe care nu o vor mai pierde niciodată... Totul este o chestiune de măsură: la Alamogordo, cu toții aveam noțiunea de disproporție bruscă între uneltele vieții și uneltele morții... Noutatea lumii este ireversibilă. Știm mai multe, avem mai multe atuuri, suntem mai uniți ca niciodată, suntem mai puternici ca niciodată, dar pericolul teribil este că forța omului va depăși spiritul omului, pentru că există și ceva nou în lume: dizolvarea și coruperea autorității, fie că este vorba de credință, de tradiție sau de idei dobândite. Cunoașterea noastră separă în aceeași măsură în care unește, ordinele noastre dezintegrează în aceeași măsură în care leagă, arta noastră ne

dezbină deși ne unește. Artistul este singur; omul de știință este disperat, iar omul de știință este îngust la minte...".

Iar această "îngustime a minții" pe care Oppenheimer o recunoaște nu este altceva decât dezvoltarea monstruoasă a unei facultăți mentale care a trecut de la statutul de instrument la cel de aproape autonomă: hipertrofia intelectului raționalist conduce specia umană spre pieire prin incapacitatea fundamentală de a se adapta la mediul înconjurător. Unii merg astăzi atât de departe încât ajung să creadă (chiar și fără a se referi la Tradiție) că specializarea cerebrală dusă la extreme absurde face din *homo sapiens*, fostul *sapiens*, o specie condamnată.

Mai nuanțat, filosoful și futurologul german Georges Picht, autorul cărții *Réflexions au bord du gouffre* (Reflecții pe marginea abisului), tradusă de Laffont în 1971, declara totuși:

"Existența noastră ca specie este amenințată. Știu că nu ne place Cassandra și credem că putem scăpa de temerile noastre pentru viitor declarând-o nebună! Dar nu are niciun rost. Trebuie să vă dați seama că, dacă peste câțiva ani nu vom fi rezolvat problemele reprezentate de amenințarea atomică, de foamete, de lipsa apei și a energiei și de deficitul educațional, ce rost mai are să aducem copii pe lume? Îi condamnăm în avans (...) Niciuna dintre aceste probleme nu poate fi rezolvată în mod izolat. Avem nevoie de o știință care să privească imaginea de ansamblu. Este ceea ce eu numesc știință globală (...) De la Descartes încoace, lumea modernă a dezvoltat doar metode analitice și a uitat metodele sintetice pe care le cunoșteam în trecut, pe care le găsim în filosofia greacă..."

("Un cri d'alarme", interviu cu futurologul Georg Picht publicat în "Le Figaro" din 17 decembrie 1971).

De fapt, științele analitice, a căror dezvoltare extraordinară a caracterizat civilizația noastră în ultimele secole, au condus la o hiperspecializare care este motivul fundamental atât al eficienței lor imediate asupra materiei, cât și al nocivității lor pe termen mai mult sau mai puțin lung asupra imensului câmp al fenomenelor planetare. Interacțiunea tuturor acestor fenomene era o realitate fundamentală a cunoașterii tradiționale, fie că era egipteană, greacă sau indiană. După ce au ignorat și batjocorit Tradiția, ucenicii vrăjitori de astăzi își dau seama, pe seama noastră, că unele dintre axiomele sale sunt corecte - fără a-și revizui însă filosofia și fără a fi capabili să oprească mașina care a luat-o razna!

În 1946, René Guenon avertiza:

Invențiile care se înmulțesc cu o viteză din ce în ce mai mare sunt cu atât mai periculoase cu cât ele pun în joc forțe a căror adevărată natură este complet necunoscută celor care le folosesc...

(René Guenon, *La Crise du Monde moderne*, p. 106.)

"Problema esențială, în jurul căreia va gravita viitoarea sarcină a culturii și a cărei rezolvare va controla totul, nu numai bunăstarea și mizeria, ci și viața și moartea, este Puterea. Nu pentru a o intensifica, este de la sine înțeles, ci pentru a o îmblânzi și a o folosi în mod corespunzător. Forțele haotice primitive... reapar în cadrul culturii însăși, iar elementul lor este tocmai cel care a învins formele primitive: Puterea însăși (...) Când conștiința omului nu-și mai asumă responsabilitatea pentru putere, demonii pun stăpânire pe ea".

(Romano Guardint, *Sfârșitul timpurilor moderne*, Seuil, 1953, p. 97 și 94).

Tragedia pe care o trăim provine din faptul că cunoașterea raționalistă a pus în mișcare, în mod nechibzuit, forțe iraționale! Maya, iluzia în care se află știința raționalistă, constă în faptul că ea pretinde să cunoască lumea în întregime, în timp ce lumea este atât rațională, cât și irațională. Natura parțială a științei, inerentă naturii sale analitice și raționalității sale înseși, face ca ea să fie condamnată să aprecieze doar existența lucrurilor și să ignore esența lor, pe care o neagă. Așa că nu ar trebui să fim surprinși dacă, cu bună-credință, ea declanșează reacții catastrofale pe care însăși

natura ei nu le-ar fi putut prevedea... Iar micșorarea planetei datorită uniformizării cunoștințelor și vitezei comunicațiilor face ca aceste reacții și catastrofe să se reflecte acum aproape în același timp în întreaga umanitate. După cum spunea Paul Valéry, "începe lumea finită". Ouroborosul își mușcă coada sub ochii noștri, iar noi toți, pentru binele tuturor, suntem părtași la soarta comună pe care tehnologia noastră dezorientată ne-o pregătește în mod colectiv. "Judecata" din ultimele zile este în primul rând aceea... Desigur, nu toți oamenii de știință sunt orbi, iar unii luptă deschis împotriva acestei tehnologii, care a fost predată imperativelor sinucigașe ale legii profitului necruțător... Dar ce pot face cei mai lucizi dintre ei? Și vor ei cu adevărat să lupte?

"S-ar părea că, în cele din urmă, fața lumii de astăzi depinde de oamenii de știință... Ei bine, nu: oamenii de știință nu au arătat nicio dorință de a deveni o forță importantă și independentă în cadrul umanității. Ei dedică congrese întregi pentru a ignora nenorocirile altora. Este mai bine să rămânem cu înțelepciune în limitele științei. Spiritul Munchen-ului și-a întins peste ei aripile demoralizatoare..."

(Alexandre Soljenițin, Discursul de la Stockholm, în "Drepturile scriitorului", Seul 1972, p. 116-117).

"Oamenii de știință singuri nu pot face nimic. Ei nu au putere. Dar ei sunt stăpânii instrumentelor pe care le folosește puterea. Toate laboratoarele, institutele și oamenii de știință constituie împreună cea mai mare rezervă de putere care a existat vreodată. Dar oamenii de știință nu au înțeles acest lucru. Mulți s-au predat în fața puterilor politice și industriale. Cei mai mulți nu înțeleg nimic din politică, motiv pentru care sunt atât de lipsiți. Cu toate acestea, cred că revolta oamenilor de știință este deja în curs de desfășurare. Ceea ce este curios este că a început în Statele Unite. Și este o mare contribuție din partea acestei țări la posibilele soluții ale viitorului. Această revoltă este în curs de desfășurare, dar trebuie să fie organizată. Oamenii de știință formează în prezent singura Internațională adevărată, deoarece fizica este aceeași în Rusia ca și în America și ca și în China. Vă puteți imagina, de exemplu, ce s-ar întâmpla dacă oamenii de știință ar intra în grevă în toată lumea? Nimic nu ar funcționa. Puterile învechite și lipsite de viziune ar exploda. Dar asta e departe. Trebuie spus că oamenii de știință sunt formați într-un mod care, din păcate, distruge curajul civic al multora dintre ei, curajul de a înfrunta relele care ne asaltează; de a rupe cu prejudecățile și clișeele de gândire care ne împiedică; de a concepe soluții îndrăznețe la scară planetară, fără a ține cont de confortul nostru material sau intelectual imediat; de a acționa în consecință; pe scurt, de a concepe curajul civic ca fiind curajul utopiei. Este ceea ce ar trebui să facă fiecare dintre noi, oriunde ne-am afla, dacă nu vrem ca civilizația noastră să se grăbească în noapte ca o mașină nebună cu farurile stinse..."

(Georg Picht, ibidem.)

Dar mașina este lansată, iar pasagerii săi sunt amăgiți de iluzia măgulitoare că se ridică, în timp ce cad. Este ceea ce Jean Cocteau a exprimat cu un umor negru eficient, cu doi ani înainte de moartea sa, într-un poem, "Alors apparemment...", publicat în *L'Apocalypse* de Joseph Foret în 1961:

*"... și îngerul a citit scrisoarea
și scrisoarea spunea:
Toți vor fi cu capul în jos și,
în timp ce vor cădea,
vor crede că zboară.
Și nu va mai conta dacă vor vizita lumile,
pentru că lumile nu-i vor mai dori".*

8. Magicienii din crepuscul

"Venirea Celui Necurat va fi marcată de influența Satanei, de tot felul de lucrări de putere,

de semne și de minuni mincinoase, precum și de toate seducțiile voastre care vă oferă covorul celor care sunt pierduți pentru că nu au acceptat iubirea adevărului vostru care v-ar fi salvat..."

2 Tesaloniceni II, 9-10.

Știm că aceste vise, care în realitate riscă să se transforme în coșmaruri, sunt obișnuite adepților unui anumit număr de "mișcări" care ar putea fi grupate sub numele de "noii magicieni", cu referire la cartea lui Louis Pauwels și Jacques Bergier care a făcut senzație în 1961: *Le Matin des magiciens* (N.R.F. și Livre de poche).

Anii șaizeci au fost, de fapt, marcați pe piața cărții (și adesea chiar și în cea a presei de masă) de o recrudescență a publicațiilor de toate felurile în ceea ce privește seriozitatea și competența autorilor lor, aproape toate având ca scop, se pare, să trâmbițeze succesele științei din a doua jumătate a secolului XX și, ceea ce ne interesează mai mult aici, să marcheze punctele de "convergență" (pentru a folosi un cuvânt la modă) între științele tradiționale ale trecutului (cel puțin în ceea ce privește vârsta noastră) și științele laice de astăzi. Să-l ascultăm pe unul dintre acești zeloți înfocați, Louis Pauwels, care elogiază acest angajament uimitor:

"Important este să vedem în ce măsură demersul esențial al așa-numitei gândiri tradiționale este în concordanță cu mișcarea gândirii contemporane. "

(Ne-am fi așteptat ca acest lucru să fie exprimat în ordine inversă...).

"Astăzi, fizica, biologia și matematica, în stadiul lor cel mai avansat, se intersectează cu anumite date din ezoterism, cu anumite viziuni ale cosmosului, ale relației dintre energie și materie, care sunt viziuni ancestrale. Științele de astăzi, dacă sunt abordate fără conformism științific, dialoghează cu vechii magicieni, alchimiști și taumaturgi. O revoluție are loc sub ochii noștri și este o nesperată recăsătorire a rațiunii, aflată la apogeul cuceririlor sale, cu intuiția spirituală..."

Dincolo de ceea ce am putea remarca aici sau deplânge în legătură cu această așa-zisă "recăsătorire" între două planuri - cel al rațiunii și cel al intuiției spirituale - care, prin definiție, nu pot fuziona fără a înceta să mai fie ceea ce sunt, putem vedea că vestitorii noștri nu se limitează la o simplă "constatare a convergenței". De fapt, în ultimii doisprezece ani, îi vedem peste tot cum se aruncă la apă, declarând că "secretele pierdute" au fost redescoperite sau sunt gata să fie redescoperite, că imperiul asupra materiei este pe cale să devină absolut și că omenirea a intrat într-o nouă "Vârstă de aur".

Pentru un om al Tradiției atent la inversarea valorilor de Sfârșit de ciclu, irupția acestei mișcări caracteristic luciferice în domeniul presei de "idei" este un fapt de civilizație foarte important, un "semn al vremurilor" fundamental pe care este important să-l calificăm și să-l studiem cât mai obiectiv, pentru că aruncă o lumină stranie și prețioasă asupra spiritualității "inversate" a mediului uman în care vom trăi mâine. În ultimii zece ani, ideologia sincretistă vehiculată de *Planète* și de numeroase alte lucrări a atras atât recenzii entuziaste, cât și critici acerbe în cele mai neașteptate medii. Alături de critici judicioase, cum ar fi cea a lui Jean-Pierre Berger din *Le Symbolisme* (octombrie-decembrie 1962), care abordează problema din punct de vedere tradițional, alții par să vrea încă să apere, picior peste picior și într-un mod îngust raționalist, atitudini mentale pe care mișcarea "*Planète*" nu este, în mod evident, lipsită de amenințări. Astfel, în urmă cu șapte ani, mișcarea *Planète* a fost atacată violent de *Uniunea Raționalistă* care, după cum se știe, nu numai că nu acordă nici o atenție și nici un credit domeniilor în care știința devine o metaștiință și fizica o metafizică, dar continuă să se agațe steril de filosofia pozitivistă a secolului trecut. Mărturisim că lectura pamfletului *anti-Planet* al acestei organizații intitulat *Le Crépuscule des magiciens* (Amurgul magicienilor) a fost mult mai amuzantă decât convingătoare. În acest sens, un astfel de curent de idei are meritul incontestabil de a denunța imobilismul pe care o anumită mandarină științifică îl opune, cel puțin în Franța, cercetătorilor "nonconformiști", precum și de a zgudui ultimele structuri sclerozate ale științelor experimentale ale secolului al XIX-lea, cel puțin în

mintea unui public larg răătăcit de majoritatea manualelor școlare și a lucrărilor de popularizare încă în uz, deoarece, în ceea ce-i privește pe cercetătorii autentici, revoluția mentală a avut deja loc.

Cele mai multe dintre curiozitățile "nonconformiste" ale realizatorilor de la "*Planète*" sunt întemeiate, multe dintre faptele "blestemate", cum le numesc ei, pe care le invocă, sunt reale; o bună parte dintre colaboratori, mai ales cei ocazionali, sunt competenți, uneori eminente; dar climatul intelectual și psihic în care toate aceste elemente sunt cufundate, digerate și "reciclate" este cel care nu poate să nu îngrijoreze un spiritist tradiționalist informat asupra adevăratei naturi a forțelor manipulate aici. Într-adevăr, în cartea lor manifest, Jacques Bergier și Louis Pauwels nu ezită în fața acestei profesiuni de credință negative:

"Noi nu suntem nici materialişti, nici spiritualişti: aceste distincții nu mai au nici un sens pentru noi...".

(Le Matin des magiciens, p. 74.)

Acest refuz de a-și declara identitatea devine mai clar atunci când citim:

"În acest caz, nu este vorba despre o identitate: Viziunea noastră asupra prezentului și a viitorului apropiat introduce magicul acolo unde vrem să plasăm doar raționalul...".

(Id., p. 76.)

Cuvântul "magic" este cel care ne va urmări acum, care ne va ajuta să înțelegem natura noii revoluții preconizate aici și cât de logic se înscrie ea în procesul de "disoluție" la care începem să asistăm. Merită să remarcăm în treacăt alegerea "maestrilor spirituali" cu care *Le Matin des magiciens* și *Planète* se identifică cel mai adesea: magicianul negru Gurdjieff, Antonin Artaud, Charles Fort, Horbiger, André Breton și Teilhard de Chardin, personalități ale căror caracteristici comune sunt lirismul în formă și confuzia în gândire. Într-adevăr, ar fi ușor să recunoaștem în toate aceste manifestări, atât de caracteristice epocii noastre angoasate, care, conștient sau inconștient, caută febril cele mai informale reflexe ale Luminii pierdute, o trăsătură distinctivă care este semnul distinctiv al decadentei noastre: confuzia perpetuă între domeniul psihic și domeniul spiritual (confuzie care stă la baza spiritismului), fenomenele "minții" fiind prezentate neîncetat ca fiind cele ale "spiritului", iar "conștiința cosmică", care nu este decât însușirea de către om a celor mai inferioare forțe, fiind prezentată neîncetat ca o accedere la un plan divin. ..

Pentru a continua să considerăm aici revista *Planète* doar din punct de vedere tradițional, trebuie remarcat faptul că articolele din revistă sunt puternic impregnate de homocentrism teilhardian, pentru care mitul modern al progresului rectiliniu și indefinit de la Alpha la Omega "cristică" este o dogmă, pentru care doctrina tradițională a ciclurilor este evident literă moartă și pentru care, în sfârșit, "accidentele" sunt la fel de... jenante ca și Păcatul originar și Răscumpărarea sunt pur și simplu ignorate, salvarea individuală fiind înlocuită de o "totalizare convergentă" foarte în ton cu civilizația noastră "de masă". ... jenant că Păcatul Originar și Răscumpărarea sunt pur și simplu trecute sub tăcere, mântuirea individuală fiind înlocuită de o "totalizare convergentă" foarte în ton cu civilizația noastră "de masă"... De altfel, este destul de plăcut să-i vezi pe popularizatorii care pretind că șterg cu buretele tot ceea ce este "învechit" despre trecut, și în special pe cei care se străduiesc, pe bună dreptate, să dărâme cadrul transformist sau evoluționist al Preistoriei oficiale, să-i vezi, ca să spunem așa, sărbătorind cu orice ocazie o doctrină filosofică care se bazează tocmai pe această "Evoluție a lui tata", de fapt destul de învechită. De atunci, numeroase publicații de valoare inegală au răspuns cu generozitate la apelul "realismului fantastic", răspândind în rândul publicului noi moduri de gândire și noi speranțe. În special, Robert Charroux ar fi putut plasa aceste rânduri din *Le Matin des magiciens* la începutul lucrării sale *Histoire inconnue des hommes depuis cent mille ans* (Robert Laffont, mai 1963):

"Credem că în inima realității se află inteligența care, cu condiția să fie supraactivată, descoperă fantasticul..." (p. 21).

Sub forma unui raport incitant și dens, a cărui analiză detaliată ar fi interminabilă aici, autorul încearcă să facă un bilanț al tuturor lucrurilor de pe glob care, după știința sa, pot fi încadrate sub eticheta de neobișnuit și, în special, al tuturor faptelor stranie sau misterioase susceptibile să infirme teoriile impuse până acum de știința oficială cu privire la originea Umanității. Să nu uităm însă că, oricât de interesant ar fi să citim despre atâtea fapte tulburătoare, în acest domeniu, ca și în altele, impostorii sunt legiune în zilele noastre și îmbrățișează fără scrupule partidul creaționist sau teoria evoluționistă, în funcție de interesele lor... Se amintesc, în special, disputele pasionale asupra sitului preistoric de la Glozel, care au făcut ravagii timp de aproape patruzeci de ani. Robert Charroux crede cu tărie în autenticitatea faimoaselor cărămizi gravate cu un alfabet liniar și le dedică multe pagini calde. Autorul, care îi citează cu plăcere pe *Atlantis* și pe colaboratorii săi: Henry Bac, p. 71; Paul Le Cour, p. 144 și 161, și Eugène Canselier, p. 306, este și el peste tot, și i-am reproșat cu ușurință caracterul eterogen și uneori fantezist al surselor sale, dacă el însuși nu le-ar critica aproape întotdeauna cu discernământ sau cu răutate. În mod similar, îi suntem recunoscători pentru că a atras atenția în mai multe rânduri, în special în capitolele XI, XVI și XVII, asupra poluării atmosferei terestre cu precipitații radioactive și asupra drogurilor farmacodinamice și chiar psihologice care accelerează procesul de degenerare a Umanității. Oricât de banale și parțiale ar fi aceste avertismente, ele sunt totuși extrem de valoroase într-o lucrare de largă răspândire ca aceasta.

Astfel, numeroși zeloși încăpățânați ai "realismului fantastic", precum Robert Charroux și, de fapt, unii dintre colaboratorii de la *Planète*, temperează puternic optimismul necondiționat al apostolilor actualei "noi Renașteri" și ai iminentei "epoci de aur". Cu toate acestea, ar fi o greșală gravă să credem că, chiar dacă au fost parțial avertizați împotriva aplicațiilor lor, vreunul dintre ei ar fi pe punctul de a-și retrage încrederea în tehnicile moderne. Nu există niciunul dintre acești popularizatori care să nu poată pune în fruntea fiecăreia dintre cărțile sau articolele lor fraza rostită la sfârșitul secolului trecut de Emile Littré, impregnat de pozitivismul comtian: "*Sperăm că știința infinită va da omului o putere infinită...*". Motorul acestui entuziasm este în mod clar posesia, cât mai repede posibil, a unor puteri, infinite dacă se poate, asupra naturii și a oamenilor. Vedem că nu numai că nu ieșim astfel din materialism, dar că ne bucurăm să ne afundăm tot mai mult în el...

Nici unul dintre profeții noastre nou-veniți nu pare să creadă că orice dobândire de putere asupra materiei care nu este consecința unui progres spiritual corect și dezinteresat este de natură satanică, ceea ce reprezintă învățătura de bază a oricărei tradiții autentice. Desigur, niciunul dintre acești propagandiști necruțători ai căutării fantasticului nu pare să se gândească vreodată, nici măcar într-o scurtă aluzie, că scopul vieții umane poate fi căutarea Mântuirii, cu atât mai puțin a Eliberării. Dimpotrivă, ne aflăm pretutindeni, chiar și atunci când scrierile sacre sau numele lui Hristos sunt neîncetat citate și invocate, în prezența unei glorificări încăpățânate a omului considerat doar în existența sa pământească, Dumnezeu fiind doar întâmplător "folosit" la începutul și la sfârșitul așa-zisei "Evoluții" progresive.

Nici nu auzim pe cineva subliniind că științele moderne, în cele mai îndrăznețe investiții ale lor, invadează imprudent, în sunetul trompetelor "noii Renașteri", domenii eminamente "sacre" și pe care doar științele tradiționale (în măsura în care formele lor actuale degenerate ne permit să le întrezăresc) au fost menite să le guverneze. Scopul era de a dobândi cu orice preț puterea asupra Naturii și a Omului, indiferent dacă, în acest proces, erau călcate în picioare cele mai imprescriptibile legi biologice, geofizice și cosmice! Din cele mai vechi timpuri, legendele, basmele și cele mai diverse forme de tradiție scrisă ne dovedesc că programele de science-fiction (care astăzi sunt pe cale să iasă din sfera ficțiunii) numite clarviziune, levitație, bilocație, modificarea voluntară a genelor ereditare, transmutație, antimaterie, călătorii în timp etc., constituie nu numai aspirațiile eterne ale omenirii, ci și aspirațiile eterne ale omenirii înseși, nu constituie doar aspirațiile eterne ale Omenirii gânditoare, ci corespund de fapt unor puteri reale distribuite cu parcimonie unor inițiați al căror număr, chiar și în "cele mai înalte epoci" și în condiții "cosmice" mult mai favorabile decât ale noastre, nu putea fi decât limitat.

Cei mai mulți dintre cei care au susținut "noua Renaștere" a secolului XX par să fi pierdut complet din vedere necesitatea de a se asigura că puterea nu este lăsată în mâinile oricui... Robert

Charroux, după ce a afirmat cu înțelepciune că:

"secrete care ar fi putut precipita evoluția umanității au fost ținute ascunse timp de milenii, de teamă că dezvăluirea lor ar putea provoca un cataclism..."

și că

"știința umană a atins acum masa critică și amenință să ne arunce din nou în cataclismul strămoșilor noștri...",

Cu toate acestea, nici el nu a ezitat să facă pasul cel mare și să declare:

"A sosit timpul. Nu mai este nevoie de secretomanie. Totul poate fi spus...".

(Cartea citată, pp. 15-17.)

Ici și colo, totuși, nevoia de secret apare uneori în scrierile entuziaste ale zeloților noștri înfocați. Dar ne dăm repede seama că ei înșiși sunt convinși că fac parte din "elita" demnă de a păstra aceste secrete și de a manipula aceste puteri... O astfel de aroganță ocult-științifică nu poate decât să ne îngrijoreze. În special, însăși simțul sacrului al echipei de conducere de la *Planète* pare să conștientizeze într-o venerație mai degrabă necondiționată față de forțele oculte care conduc lumea în subteran. Oricare ar fi interesul profund și reflecțiile "convergente" pe care ne-au trezit-o scrierile grupate în această strălucită revistă, nu putem decât să fim, încă o dată, stânjeniți de această dispoziție de spirit, destul de apropiată de cea mai mică magie "albă". În aceeași lumină stranie și în acest climat de confuzie constantă - fără îndoială, nu intenționată - între diferitele niveluri ale realității, continuăm să-i vedem pe noii magicieni adaptând pentru uzul propriu definițiile pe care le-am fi putut crede cele mai imuabile, atât în ordinea faptelor științifice, cât și în ordinea ezoterismului. În special, definiția ezoterismului dată în *Le Matin des magiciens* este, cum ar fi spus Rabelais, "conținut ridicat de grăsimi":

"S-ar putea ca ceea ce noi numim ezoterism, cimentul societăților secrete și al religiilor, să fie reziduul greu de înțeles și de gestionat al unei cunoașteri foarte vechi de natură tehnică (subliniată în text) care se aplică atât materiei, cât și spiritului... "Secretele" nu ar fi fabule, povești sau jocuri, ci rețete tehnice precise, chei pentru a debloca puterile conținute în om și în lucruri...".

(p. 75).

"Ce s-ar întâmpla dacă cele mai vechi texte ale umanității, sacre pentru noi, nu ar fi altceva decât traduceri bastardizate, popularizări întâmplătoare, relatări de mână a treia, amintiri oarecum distorsionate ale unor realități tehnice?"

(p. 210).

Și tot contextul ne spune că ceea ce se sugerează aici la condițional este folosit în mod firesc. ... Uf! Deci am scăpat la limită, noi, care, fără mișcarea "*Planète*", am fi continuat să ignorăm că cunoștințele unui Pitagora, ale unui Origen, ale unui Saint Bernard, ale unui Paracelsus, ale unui Dante, ale unui Claude de Saint-Martin, erau pur și simplu de natură tehnică! Niciodată nu am mai văzut atât de viu cum membrii unei civilizații tehnocratice reduc orice manifestare la nivelul ei și caricaturizează atât de caracteristic tot ceea ce depășește planul său psihic mediocru!

Dar să nu-i lăsăm pe oamenii de știință - cei adevărați - să creadă că au scăpat. Aceeași muncă de adaptare și de devalorizare pe care noii magicieni o desfășoară pe tărâmul ezoterismului, o desfășoară și pe tărâmul științei experimentale. O mie de exemple ale acestei deghizări ar putea fi găsite în *Le Matin des magiciens*. Cele mai caracteristice și cele mai delirante ar fi, fără îndoială, acele ipoteze prezentate ca probabilități sau certitudini care, revenind la gândirea lui Teilhard de Chardin deja încrezător "într-o derivă capabilă să ne conducă spre o formă de Ultra-Humam", merg până la a aștepta ca știința să determine apariția unor supraoameni, a unor "mutanți", pentru a folosi limbajul *Planetei*. Ascultați asta:

În ce măsură mutațiile celulare favorabile nu ar putea să apară în tot organismul? Misticii vorbesc despre apariția unui "trup nou", a unei "transfigurări".

și din nou această afirmație, preluată de domnii Bergier și Pauwels:

"Afirm că mutația care ne va da un Aristote, un Léonard de Vinci, un Newton, un Pasteur sau un Einstein va compensa cu mult pe celelalte nouăzeci și nouă care vor avea efecte mai puțin fericite..."

(Le Matin des magiciens, p. 488 și 489.)

Dar știm că această speranță este absolut himerică în condițiile biologice și cosmice actuale ale creației pământului. Jean Rostand, care este cel puțin competent în ceea ce privește realitățile biologice, ne asigură el însuși, dacă mai era nevoie de dovezi, că:

"practic orice mutație este rea, chiar catastrofală, în capodopera incontestabilă care este ființa umană"

(declarație făcută în 1962 la l'Institut de la Vie).

Acest procedeu de prezentare a celor mai îndrăznețe și mai puțin verificate ipoteze ale științei moderne într-un climat pseudo-"supranatural" sau, mai exact, "magic" este o constantă aici. Vom lua ca exemplu celebra teorie a cosmogenezei a lui Horbiger, atât de inteligentă, atât de coerentă și atât de incitantă pentru minte, care ocupă patruzeci de pagini din *Le Matin des magiciens* și pe care *Planète* o folosește adesea. Cât de nesănătoasă poate fi dorința de a descoperi în ea o explicație sintetică a revoluțiilor trecute ale globului pământesc atunci când se pretinde că se glisează din planul științific în planul ezoteric o teorie pretins "tradițională" și în realitate pur fenomenologică! De fapt, nu vedem niciodată cea mai mică aluzie la alte planuri decât cel fizic sau psihic. De ce ar trebui să ne mirăm? Mândra "rațiune" (în ciuda asigurărilor contrare că se află "dincolo") care a formulat teorii de acest gen a alungat, conștient sau inconștient, tot ceea ce ar putea să o depășească... Cât de încântați vor fi materialiștii raționaliști să afle de la Horbiger și de la alții că ciclurile tradiționale nu sunt altceva decât niște runde de sateliți și că "așa-zișii zei" ai tradițiilor nu sunt altceva decât niște uriași treziți de scăderea gravitației! Așadar, procesul mental este întotdeauna același: efectele materiale sunt prezentate ca fiind cauzele primare"... Ne aflăm cu siguranță în plină contra-tradiție !

Acest delir insidios, care formează însăși țesătura textelor doctrinare ale mișcării *Planet*, este un lucru pe care începem să îl cunoaștem: în primul rând, o utilizare hazardată, chiar sincer utopică, a datelor actuale din științele experimentale, chiar dacă asta înseamnă să bruscheze ceea ce ei pretind a fi imposibil din punct de vedere material și să ignore în acest proces ; în al doilea rând, și ca investiție pentru aceste afirmații, o brumă esoterică de proastă calitate, adică ocultismul care, în numele căutării cu orice preț a puterilor imediate, se afirmă gata să forțeze ultimele diguri pe care le va forța raționalismul epocii care se apropie de sfârșit, hoardele lui Gog și Magog care încep acum să străpungă "Marele Zid", pentru a folosi simboluri care nu capătă un sens mai precis decât pe măsură ce ne îndreptăm spre sfârșitul timpului nostru.

De fapt. "recăsătoria neașteptată a rațiunii, aflată la apogeul cuceririlor sale, cu intuiția spirituală...", am fi îndemnați să credem, în schimb, într-un concubinaj foarte greșos între cele mai joase forme ale științei raționaliste și ocultism. În mod hotărât, această "vârstă de aur" și această "renaștere" își desfășoară splendorile la nivelul pivnițelor și al apelor stătătoare! Dar ar fi la fel de zadarnic pentru o minte tradițională să ducă un război împotriva acestor manifestări foarte caracteristice ale "sfârșitului nostru de ciclu", cum ar fi să alimenteze iluziile "progresiste" vehiculate, uneori fără să vrea, de toate aceste publicații futuriste... Fie că ne place sau nu, lumea care ne va urma va fi condusă, în secret sau nu, de minți care vor duce ipotezele science-fiction-ului și ale pseudo-"noii Renașteri" până la implicațiile lor extreme. Departe de a da înapoi în fața oricărui pericol sau scrupule, acești noi magicieni, având lumea în mâinile lor, nu vor ezita în

special să folosească toate noile arme ale condiționării minții - ale căror mijloace de comunicare în masă și propagandă audio-vizuală de astăzi nu sunt decât precursorii benigni - pentru a forța să intre în turma lor acele minți care se revoltă împotriva dogmei lor progresiste și pe care le vor acuza, desigur, de crima de "obscurantism". O minte tradițională trebuie să se străduiască să privească cu seninătate această viitoare sclavie, cu certitudinea că ea nu va fi decât trecătoare, că efectul ei va fi acela de a provoca reacții pe cât de subterane, pe atât de benefice la nivel spiritual și că imperiul noilor magicieni este inevitabil sortit unei autodistrugerii rapide. Așadar, departe de a încerca să-i combatem pe toți acești profeți ai materialismului cuceritor (ceea ce ar fi, repetăm, perfect inutil), preferăm să ascultăm cu luciditate ceea ce au de spus, bucurându-ne într-un fel că recunoaștem în descoperirile lor multe dintre învățăturile "inversate" ale Tradiției și, în cele din urmă, nu ezităm să-i salutăm ca pe niște agenți zeloși ai unei putrefacții a lumii care nu poate duce decât la regenerarea ei printr-o nouă întrupare a Cuvântului. Dacă noi ne străduim să fim lucrători ai ceasului al unsprezecelea, ei sunt lucrătorii foarte activi ai Apocalipsei.

Între optimismul necondiționat al noilor magicieni (despre care avem toate motivele să nu credem că sunt cu toții sinceri), care invită omenirea să participe la "fructele otrăvite ale științei", încercând să ne facă să confundăm amurgul cu zorii, și pesimismul infernal al falșilor *mesia* care predică sfârșitul lumii doar pentru a-și asigura și ei mari puteri psihice și materiale asupra celorlalți, există loc pentru o viziune senină a destinului uman, bazată pe acceptarea inevitabilului în plan colectiv și pe conștiința că, chiar și în inima epocilor "întunecate", căile carității fraterne și ale mântuirii individuale sunt încă larg deschise, cu singura condiție de a reveni la o umilință care să excludă orice antropocentrism și de a abandona toate destinele individuale în mâinile Providenței divine, care ne pregătește cu răbdare și *mesianicitate* pentru un mâine cu adevărat mareț.

9. Știință și tradiție

"Nu este vorba de a cuceri universul, ci de a-i da un sens..."

Raymond Chrtstoflour, *La Drachme perdue*, p. 20.

Poate că pe unii îi va surprinde faptul că am acordat aici atât de mult spațiu criticii acestei mișcări subversive; dar cei care au înțeles cartea noastră și, mai ales, stadiul în care ne aflăm în Ciclu, vor fi recunoscut atitudinea noastră ca fiind întemeiată, deoarece caracterizarea unei astfel de deviații poate servi drept piatră de încercare pentru mișcări similare care se vor dezvolta cu siguranță în următoarele decenii. În sfârșit, să precizăm, în măsura în care este necesar să o facem, că nu suntem la fel de nostalgici față de Inchiziție și de procesele vrăjitoarelor ca și față de alte aberații ale timpului nostru! De altfel, rolul curentelor de idei precum cel al lui "*Planète*" este prea eficient în distrugerea vechilor structuri ale civilizației noastre și în accelerarea unor termene limită ciclice pentru ca noi să nu ne bucurăm în mare măsură de dinamismul acestuia... Diavolul poartă și pietre...

Există, de altfel, posibilitatea unei "lecturi" a lui "*Planète*" (și a întregii literaturi similare, cum ar fi operele lui Robert Charroux) care depășește și... trădează intențiile autorilor lor. Vrem să spunem prin aceasta că, din aceste fapte și din aceste texte, o persoană de mentalitate tradițională nu are nicio dificultate în a desprinde o "filosofie" cu totul diferită de cea pe care aceștia ar vrea să ne-o comunice... Este ceea ce se poate numi adevărate "convergențe" între descoperirile timpului nostru și învățăturile Tradiției. Dacă aceste comparații încep să se stabilească, aceasta se datorează în primul rând faptului că un număr tot mai mare de oameni de știință din zilele noastre au abandonat optimismul raționalist al secolului al XIX-lea și au constatat că un anumit număr de fundamente ale credinței pozitiviste s-au prăbușit. În multe locuri din această carte am făcut suficiente aluzii la această criză a științei contemporane și la aceste "convergențe" între știință și Tradiție pentru a putea trece rapid peste un subiect care ar merita o carte specială (și care este deja tratat în mare măsură într-o carte precum *Tohu-bohu, des confins de la science au seuil de la connaissance*, a doctorului Robert Hollier, Omnium Littéraire, 1972).

Dar aceasta nu înseamnă că ar trebui să minimalizăm barierele ideologice care există încă, atât în Orient, cât și în Occident, în calea integrării în câmpul cunoașterii a unor metode de gândire

străine până acum de mentalitatea raționalistă și analitică. Instituțiile noastre de învățământ și de informare sunt încă bastioane ale cuantificării întregii realități și ale negării oricărei esențe spirituale. Practic, pe întreaga planetă, găsim un adevărat terorism reducăționist, o comodificare a cunoașterii și, în ultimă instanță, a omului, căruia i se refuză orice investigație despre cine este, de unde vine, încotro se îndreaptă și ce a venit să facă pe acest Pământ! René Alleau este uimit de această mutilare intelectuală și spirituală:

"Când dreptul la educație publică a unui singur domeniu al culturii, trecut sau prezent, este negat printr-o cenzură implicită, dar efectivă, care îl exclude practic din universitățile noastre, atunci toate celelalte forme de cultură sunt compromise și amenințate în principiile lor permanente, care sunt unitatea și indivizibilitatea cunoașterii umane. De ce istoria magiei, a astrologiei și a alchimiei, de ce filosofia și istoria simbolismului continuă să fie excluse din învățământul nostru superior? Dacă se afirmă că ezoterismul nu poate fi predat în mod public fără pericole serioase, aceasta se datorează faptului că teoriile sale sunt confundate în mod deliberat cu denaturările popularizate de anumite practici. Dar, în aceste condiții, de ce să acordăm presei, editurilor, radioului și televiziunii tot dreptul de a răspândi în rândul maselor ocultismul de cel mai jos nivel și misticismul cel mai delirant, refuzând în același timp elitelor intelectuale ale acestei țări învățământul de specialitate care le-ar permite, dimpotrivă, să răspândească idei sănătoase despre istoria autentică a disciplinelor tradiționale și despre adevărata filozofie a ezoterismului și simbolismului? În plus, poliția educațională nu este mai eficientă pe termen lung decât cealaltă. Dacă, așa cum am cerut în urmă cu zece ani, ușile Universității nu au fost deschise pentru predarea filosofiei tradiționale și a simbolismului, un val fără precedent de erori îngrozitoare ajunge acum în cele mai diverse straturi ale societății, nu numai în Franța, ci și în Europa și în Statele Unite... Nu se poate spune cu impunitate, sau fără cele mai grave consecințe psihologice individuale și colective, că se exclude supra-raționalul dintr-o cultură, că se neagă orice mister, că se distruge orice credință și chiar credința omului în el însuși, atunci când se îndrăznește să se învețe public că ființa umană nu este decât un produs al întâmplării universului, al necesităților de adaptare la mediu, al legilor economiei și al structurilor societăților..."

(René Alleau, Tradition et invention, în Atlantis, nr. 270, discurs rostit la cel de-al 47-lea banchet platonice al Asociației).

Un om al Tradiției nu poate rămâne pasiv în fața acestei depravări spirituale a unei întregi civilizații și, în special, a unei întregi tinereți, ci trebuie să se gândească și la faptul că materialismul poartă în el propriile forțe de autodistrugere... Ceea ce le lipsește în primul rând celor mai mulți dintre oamenii de știință și profesorii noștri este deschiderea de spirit pe care marele Claude Bernard a predat-o în 1865; ceea ce a spus el despre libertatea spiritului și intuiție ca factori de cunoaștere este valabil și astăzi :

"Cu toții știm foarte puțin în realitate și suntem cu toții failibili în fața dificultăților imense oferite de investigarea fenomenelor naturale. Prin urmare, nu am face nimic mai bine decât să ne unim eforturile în loc să le divizăm și să le neutralizăm pentru dispute personale. Într-un cuvânt, omul de știință care vrea să găsească adevărul trebuie să-și păstreze mintea liberă, calmă și, dacă este posibil, să nu aibă niciodată, așa cum spune Bacon, ochiul umezit de pasiunile omenești. "

... Într-un cuvânt, teoriile nu trebuie să fie predate ca dogme sau articole de credință... În căutarea adevărului, sentimentul ia întotdeauna inițiativa, generând ideea sau intuiția a priori; rațiunea sau raționamentul dezvoltă apoi ideea și deduce consecințele logice ale acesteia. Dar dacă sentimentul trebuie să fie luminat de rațiune, rațiunea, la rândul ei, trebuie să fie ghidată de experiență..."

(Claude Bernard, Introducere în studiul medicinei experimentale).

Și care ar trebui să fie prima deschidere pe care o adevărată știință (adică sintetică și nu doar analitică) ar trebui să o facă către întregul câmp al realității, dacă nu aprecierea și chiar studiul

fenomenelor atât ale subconștientului, cât și ale supraconștientului, respectând ierarhia trinitară trup-suflet-spirit care îl caracterizează pe omul adamic? Tocmai din cauza ignoranței sau a negării ierarhiei lumilor superioare, știința ateistă are atâtea eșecuri în domeniul nevrozelor, al bolilor psihosomatice și mentale și al criminologiei. În labirinturile psihologiei sale, această știință nu a reușit decât să reducă fenomenele psihice la cele mai inferioare dintre ele: este cazul psihanalizei, care pretinde să analizeze motivațiile omului doar prin intermediul subconștientului, adică prin intermediul conștientului iritat, în timp ce ceea ce face ca omul să fie unic este sufletul superior fecundat de spirit. Sufletul superior și spiritul vor scăpa întotdeauna experimentelor fenomenologice, și de aceea știința experimentală, așa cum există astăzi, nu este în niciun caz echipată pentru a cunoaște natura profundă a acestor lucruri, sau chiar pentru a discuta despre existența lor.

Dar, fără a dori să minimalizăm eforturile tuturor celor care, încă din umbră, construiesc astăzi o punte între psihologie și parapsihologie, credem că în domeniul științelor fizice (de la microcosmos la macrocosmos) se fac deja "deschideri" și că unii construiesc deja o punte între fizică și metafizică. Acesta este un semn fundamental al timpului de "recapitulare" pe care îl trăim la sfârșitul secolului XX. Eșecul repetat al experimentului lui Michelson la sfârșitul secolului trecut și la începutul acestuia a zguduit concepțiile mecaniciste ale lui Newton și La-Place. Nu a fost un eșec al științei, ci al scientismului. Fizicianul Ernest Mach a atacat conceptele newtoniene de spațiu și timp. El a fost urmat de Einstein, care a spulberat conceptul de spațiu și timp absolut și a negat independența proprietăților materiei față de cele ale spațiului și timpului. Măsurarea periheliului lui Mercur și devierea razelor de lumină în apropierea soarelui i-au dat dreptate. Descoperirea cuantelor a pus și mai mult combustibil pe focul relativismului filosofic și a finalizat distrugerea concepției pozitivistice a științei. În *Cahiers du Symbolisme chrétien* nr. 6, iulie 1950, citim:

"Este remarcabil să observăm că, după ce a negat majoritatea așa-numitelor date tradiționale (bazate în esență pe legile analogiei și pe reprezentarea simbolică a universului), știința modernă este în curs de a proclama din nou postulatele înțelepciunii antice: 1. Relativitatea. - 2. Discontinuitatea. - 3. Unitatea materiei. Datele provenite din disciplinele tradiționale ar fi de un ajutor incalculabil pentru știința modernă, fie și numai pentru a ghida și circumscrie mai eficient cercetările..."

Heisenberg a arătat că există o anumită libertate chiar și în fenomenele intramoleculare. Eddington a recunoscut că știința nu a reușit încă să excludă ipoteza unui anti-hazard, pe care el îl numește... Dumnezeu, și care este într-adevăr Providența divină... Libertate? Providență? Toate jucând în armonie cu determinismul "mecanic" care guvernează tot ceea ce aparține "lumii a treia", cea a manifestării? Este exact învățătura tradițională! Așa cum spune vechea zicală, puțină știință duce departe de Dumnezeu, dar multă știință duce înapoi... Ceea ce, bineînțeles, majoritatea oamenilor de știință de astăzi, închiși în dogmatismul lor agnostic, nu vor să accepte... De fapt, fizica modernă contrazice fizica secolului al XIX-lea și este în concordanță cu metafizica tradițională. După Planck, Heisenberg, Eddington, Louis de Broglie și Minkowsky, știm acum că materia este discontinuă, că vidul depășește "plinul", că nu este decât o formă de energie și că atomul nu-și mai merită numele, deoarece constituenții săi sunt ei înșiși "divizibili". Și, în mod uimitor, un fenomen calitativ se adaugă la cel cantitativ: atomii se comportă ca și cum ar fi înzestrați cu o libertate "creatoare" în combinațiile care alcătuiesc moleculele. Acest lucru se datorează faptului că natura realizează în mod spontan transmutații, așa cum știm încă din 1919 datorită lui Louis de Broglie. În sfârșit, s-a demonstrat că elementele constitutive ale atomului sunt "nemateriale": electronul nu este altceva decât o undă de probabilitate...

"În prezent, odată cu progresele atomisticii, începem să vedem lumea minerală, presupusă inertă, populată de atomi ciudat de activi, iar fiecare moleculă devine în sine un univers în care abundă atomii, în care se joacă forțe care nu mai aparțin vechii fizici a gravitației, ci puterilor de afinități și de repulsii, de transformări ale energiei în lumină, și toate acestea sub "supravegherea"

unui concentrat de energie extraordinară. Iar această Energie, despre care nu știm nimic (o ignoranță pe care o mascăm sub numele de "viteză"), pare a fi încă sfârșitul tuturor lucrurilor. În ciuda repulsiei lor, cei mai conformiști dintre oamenii noștri de știință încep să suspecteze existența unei lumi metafizice; poate că într-o zi vor suspecta Puteri transcendente, adică dedesubtul și dincolo de materie..."

(R.A. Schwallbr de Lubicz, *Le miracle égyptien*, Flammarion, p. 241).

"Va veni o vreme când nu vom mai opune ideea materiei, când vom fi dovedit că materia ta și toate falsele realități ale lumii obiective nu sunt decât reprezentări fără substanță și când vom experimenta, așa cum a venit să ne învețe Iisus, că dominația noastră asupra materiei depinde de claritatea cu care, în raport cu realitatea substanțială a Spiritului, percepem natura sa iluzorie..."

(Alphonse de Chateaubriant, *Lettre à ta chrétienté mourante*, Grasset 1951, p. 174).

Evoluțiile revoluționare ale fizicii moderne, noile relații de identitate stabilite între energie și materie în urma relativității *einsteiniene*, care o reduc pe cea din urmă la a fi doar o stare fenomenală a celei dintâi, studiul atomului și consecințele sale în domeniul mecanicii ondulatorii și al mecanicii cuantice, în sfârșit, bulversarea metodelor științifice provocată de *irumperea* "noilor matematici" - toate acestea, împreună cu prețioasele "semne ale timpului" pentru un observator înzestrat cu un oarecare spirit de sinteză, au dus la înlocuirea vechii dogme a determinismului, considerată indestructibilă, cu o nouă și surprinzătoare noțiune de indeterminism. Într-un interval de timp relativ scurt, lumea științifică a trecut de la o reprezentare statică a lumii la o interpretare dinamică a universului. Numai filosofi și ezoteriști atașați de litera Tradiției vor găsi această revoluție scandalosă. Pentru ceilalți, ea ar fi o ilustrare magnifică, în termeni de corespondențe materiale, a numeroase pasaje metafizice din *Rig Veda*, *Zohar*, *Geneza* și *Evangelia Sfântului Ioan*, printre alte texte sacre și fundamentale. În ceea ce privește mai precis sfârșitul ciclului nostru și repercusiunile sale asupra cunoașterii profane, este cert că, dacă determinismul îngust al secolului al XIX-lea corespundea unei faze de "solidificare" a lumii, noul aspect al științelor este unul dintre semnele care ne fac să credem că am intrat în faza de "disoluție" despre care vorbeam mai devreme. Dar această "convergență" între știință și Tradiție reprezintă un aspect pozitiv al acestei "lichefierii finale" și anunță "recuperarea" din ciclul temporal al mileniului.

Da, așa cum spunea Shakespeare, ceea ce noi numim "real" este doar "materia viselor noastre"; materia este doar Energie devalorizată, care la rândul ei este doar o formă inferioară a Spiritului. Din Centrul suprem, din Unitate, emană (Expirație) valuri de lumină și energie care devin mai "dense" pe măsură ce se îndepărtează de acest Centru, înainte de a se contopi din nou - în timpul celei de-a doua faze a Ciclului total, Inspirația supremă - în lumină și în Unitatea regăsită. Ciclul umanității la al cărui sfârșit asistăm acum nu se supune unui alt model: Involuția și Reintegrarea-Redempțiunea corespund aceleiași "Expirații" și aceleiași "Inspirații" a Creației divine.

Și tocmai la confruntarea totală a tuturor ordinelor Realității am dori să invităm toți cercetătorii, de la psihic la metapsihic și de la fizic la metafizic... În încheierea lucrării *Signes et Messages pour notre temps* (Buchet-Chastel, 1958), Raymond Christoflour exclamă:

"În acest moment, nu există nici un fel de semne sau mesaje: Dacă soarele s-a întors cu adevărat la Fatima la porunca Sfintei Fecioare, dacă părintele Lamy a vorbit cu îngerii, dacă trupul părintelui Charbel rămâne incoruptibil în ciuda anilor, dacă Padre Pio se face invizibil, atunci securitatea necredincioșilor se prăbușește, lumea ateilor se clatină, o altă lume se ridică și se construiește, cea a visătorului din Iudeea, în care au crezut copii și sfinți. Și toate doctrinele trebuie să fie revizuite, toate directivele rescrise, toate programele rupte și refăcute. La această formidabilă concluzie sunt invitați necredincioșii..."

Toate programele educaționale, economice și politice trebuie să fie revizuite, în perspectiva viitorului adevărat al umanității. Filiația inițiatică neîntreruptă a Tradiției Universale, a cărei

expresie temporală esențială au fost religiile, trebuie să servească din nou drept bază pentru o reechilibrare psihică și spirituală a umanității, care se afundă mai adânc în materie zi de zi doar pentru că un Sistem demonic a închis Porțile Raiului și a condamnat-o la disperare climatizată. Știința care va înflori mâine pe ruinele acestui Babilon orgolios și concentraționar nu-și va recăpăta dreptul de a fi numită Cunoaștere decât atunci când, în spiritul Tradiției, se va fi deschis spre divin, spre simbolism, spre studiul miturilor, spre ciclicitatea Timpului calificat", spre adevărata suprarrealitate și spre intuiția spirituală...

10. Artă modernă și tradițională

"Este acest admirabil, acest instinct nemuritor al frumosului care ne face să considerăm pământul și spectacolele sale ca pe o privire, ca pe o corespondență a Cerului..."

Charles Baudelaire, Introducere la povestirile extraordinare ale lui Edgard Poe.

În așteptarea reabilitării Intuiției, nu putem decât să constatăm că Instinctul este cel care ascultă de această societate, atât de perfect infatuată de "cultura" pe care o tot repetăm. Conduasă de un instinct gregar, jucată de toate impulsurile publicității, ale propagandei și ale demagogiei politice sau "comerciale", această societate se supune orbește tuturor tiraniilor modei sau îmbrățișează, mai mult sau mai puțin îndepărtat, fluctuațiile artei moderne. De fapt, ceea ce a fost cândva și chiar odinioară un fundal armonios al vieții, o mărturie personală a unui gust, un stil de viață ce putea fi personalizat la infinit, era expresia, dincolo de cuvinte, a unei sete de fericire și de adevăr pe care ne străduiam să o atingem în luciditate. Ceea ce era expresia, dincolo de cuvinte, a unei sete de fericire și de adevăr pe care ne străduiam să o atingem prin luciditate, măsură și plenitudine - a devenit acum un urlat lung, brutal și nediferențiat care, în fiecare colț al planetei, ne transformă orașele, muzeele, apartamentele, sălile de concert și teatrele, precum și revistele literare, într-un catalog lugubru de "structuri inumane" și de jale animalică, în care intelectualul inconștient nici măcar nu mai vede că este în curs de diluare a ceea ce a fost specificitatea sa fragilă, această însăși intelectualitate, într-o ceață sub-psihică și în beneficiul unui instinct gregar și visceral.

În mod evident, este dincolo de scopul acestei cărți să realizăm o panoramă a artei moderne și să descriem principalele sale "producții" în termeni analitici. Să precizăm în treacăt că ceea ce contestăm aici nu este arta contemporană, căci, din fericire, există încă o serie de artiști demni de acest nume - în general cu atât mai ignorați cu cât sunt mai autentici... - ci mai degrabă arta modernă, cea care caracterizează pe deplin confuzia mentală a timpului nostru și pe care, printr-un șantaj pe cât de insidios, pe atât de eficient, toate roțile umane din actualul "Sistem" care ne guvernează ne pun în gardă să o admirăm, - sub sancțiunea de a fi catalogați drept "nu foarte secreți", "retrograzi", "obscuranțiști", "pompierei" și așa mai departe. Omul "modern" tipic, cu dubla caracteristică de a nu avea nici caracter, nici simț critic, este lipsit de apărare în fața "ukazurilor" "criticilor" noștri brevetați, a negustorilor de artă, a finanțistilor și a miniștrilor "culturii"; după cum spune Max Picard, facultatea sa de a admira este în permanență prostituată. În favoarea a ce? O galerie de monștri! Căci aici, ca și în toate celelalte domenii, este vorba de întreaga lume obscură, altădată reprimată sau controlată, a Infra-realității, care, grație disoluției psihice a umanității, a dat brusc buzna pe șinele noastre de tablouri, pe scenele noastre și pe rafturile bibliotecilor noastre acum șaiszeci de ani, și acum din ce în ce mai mult. Ni se cere să admirăm în plină zi coșmarurile nopților noastre. Și, vorbind doar de pictură, atâta timp cât intoxicația publicitară a fost bine dozată, putem vedea o sută de mii, două sute de mii de *gogos* (o, Panurge!) stând la coadă ore întregi (și plătind, desigur) pentru a admira și a găsi frumos ("din moment ce ei îți spun că e frumos!") universul atomizat, plin de fete și cadavre, cu care Pablo Picasso a umplut galeriile și muzeele noastre într-un ritm industrial timp de șaiszeci de ani... "Arta este sanctificarea naturii", spunea Maurice Denis. Evident, el se gândea la arta tradițională. Căci arta modernă este o caricatură, o distrugere și o prostituție a naturii, a cărei stilizare și hieratizare tradiționale erau, dimpotrivă, o simbolizare spirituală, o "ascensiune" spre arhetipuri. Cei mai cunoscuți artiști ai timpului nostru au o dorință clară de a distruge, în primul rând, chipul uman, care este simbolul însuși al "asemănării"

noastre divine.

"Pentru mine, figura umană, oamenii, nu sunt mai importanți decât unghiile sau decât o bicicletă",

spunea Fernand Léger...

Până la sfârșitul Evului Mediu, arta a evoluat de la abstracția simbolică spre naturalism, încetând să mai fie sacră, dar rămânând religioasă până la cei mai mari pictori ai secolului trecut. Un anumit naturalism "greoi", fotografic înainte de termen și antispiritual, urmat de cubism, a marcat trecerea artei în faza generală de solidificare. Disoluția finală a invadat acum toate formele, chiar și sculptura, care devine și ea informă și mobilă... Această informalitate, această abstracție care secătuieste acum toate formele de artă și de literatură, este într-adevăr inversiunea abstracției simbolice și a hieratismului inițial. Căci, în timp ce acestea reflectau lumea superioară, informalitatea modernă fie nu mai semnifică nimic (lucru cu care se mândrește!), fie reflectă haosul sub-real și întunericul exterior. În acest sens, mai ales, arta modernă este magie neagră, uneori în sensul cel mai operativ al termenului, și are funcția escatologică, ca și psihanaliza, de a readuce în câmpul conștiinței noastre infrapsihismul nostru, populat de toate reziduurile psihice și demonice care, în fazele anterioare ale Ciclului, fuseseră conținute în aceste "pivnițe" de arta sacră, de religii și de cunoștințele inițiatice...

În acest fel, înversarea artei contribuie la poluarea spirituală generală, vizibilă și invizibilă, care caracterizează epoca noastră, o poluare psihică pe care arta cea mai importantă, alături de muzică, cea mai imediată, cea care ne afectează cel mai direct viața de zi cu zi, arhitectura, o manifestă astăzi în mod tragic. Este un fapt că, în afară de câteva rare excepții, toate clădirile din orașele noastre care mai prezintă încă o gândire arhitecturală au peste o sută de ani. Marea arhitectură a murit în perioada Imperiului și la începutul Restaurației. În secolul al XIX-lea nu au existat decât pașise, uneori pretențioase și hidoase, alteori reușite. Așa-zisa arhitectură modernă, fie că este vorba de Mallet-Stevens, Le Corbusier sau Bohaus, oscilează între discreția acceptabilă și cea mai de nedescris oroare, manifestând, de asemenea, acel gol spiritual, acea uscăciune a sufletului care caracterizează toate producțiile epocii noastre atunci când se pretind "moderne". O numim așa-zisă arhitectură pentru că nu mai este proiectată de arhitecți, ci de ingineri (chiar dacă, ca o chestiune de rutină, aceștia sunt încă numiți arhitecți) și pentru că, constând într-o repetare mortală a unor elemente identice, ea face parte din moștenirea industrială generală a cantității. În mod paradoxal, doar în ceea ce se numește, pe bună dreptate, "opere de artă" (poduri, baraje, săli de expoziție etc.), și deci în industrie, clădirile timpului nostru își găsesc un interes. Cât despre cartierele moderne sinucigașe ale orașelor noastre, ele ar justifica judecăți și mai aspre decât aceasta:

"Arhitectura ca artă moare sub ochii noștri... Cum ați descrie această clădire unică, pe care o puteți găsi la fel de ușor în suburbiile Parisului ca și în Frankfurt, Johannesburg și Caracas? Un paralelipiped mai puțin lat decât înalt. O cutie plantată în câmp. Șiruri de găuri exact la fel... Nimic care să trădeze o căutare a formei, care să atragă atenția celor care folosesc clădirea sau a celor care o privesc... Moda s-a răspândit cu o viteză incredibilă, ca un cancer generalizat..."

(Jules Romains, *Lettre ouverte contre une vaste conspiration*,
Albin Michel 1966, p. 75-76).

Puterile bănești care au transformat deja pictura în valori bursiere și arhitectura în figuri ale iadului nu au putut să nu se năpustească asupra artelor spectacolului și, pentru a câștiga în stil mare, au dat lovitură. Cinematograful, în special, care aici și acolo mai este încă o formă de artă atunci când este practică de un creator (fenomen pe cale de dispariție), această "a șaptea artă" care, în mâinile lui Vigo, Flaherty, Eisenstein, Welles și Renoir, ne-a dat capodopere, devine an de an o groapă de gunoi pentru subterfugii, violență, sadism și pornografie. Nici măcar micile ecrane ale

televiziunii noastre naționale, alături de programele de calitate, din ce în ce mai rare, devin vehicule de subversiune și de lichefiere psihică ! Săracii tineri, mai ales în provincie, a căror singură "hrană culturală" sunt aceste otrăvuri!

Artele limbajului trebuiau să se afle în centrul acestui amplu proces de distrugere, de lichefiere psihică și de inversare a valorilor. Ceea ce a început ca Verbe-Dualité sfârșește ca Verbe-Quantity. Și ce umflătură sonoră, ce megalomanie dialectică! Cât de mândri sunt mandarinii timpului nostru, și mai ales cei care se privesc scriind în revistele "la modă" și se ascultă vorbind pe undele noastre de radio, de "cercetarea" lor, de "abordarea" lor și de "cultura" lor sacrosanctă! De fapt, "cultura" este ca și libertatea: nu vorbim niciodată despre ea atât de mult ca atunci când este pe cale să dispară; nu anunțurile de naștere sunt cele pe care suntem invitați să le aplaudăm, ci discursurile de pe un pat de spital sau de deasupra unui mormânt de morgă. Filozofii la modă ridică eșafodaje fragile și perisabile de cuvinte pe golul unei gândiri a cărei natură panicardă nu vrem să o admitem... Cât de uscate și triste sunt aceste sisteme de cuvinte, flori otrăvitoare înflorite pe nămolul amar al unei lumi fără Dumnezeu!

În absența Speranței, ne grăbim spre ținte evanescente ale unor speranțe care sunt la fel de repede spulberate pe cât de repede se întrezăresc. Și totul se contopește în intoxicația neagră a unei curse frenetice și absurde în care umanitatea, care crede că gândește, își pierde memoria naturii, a scopurilor și a ființei sale... Până la urmă, când citești aceste "scheme" deslușite în "contextul" atâtor "structuri" și în "sine" atâtor "distanțări", îți vine să continui să pui întrebarea simplă: "Despre ce vorbești? " Așa cum spunea Lyautey:

"De la începutul secolului actual, confuzia mentală pare să fi devenit starea ideală la care aspiră toate activitățile și ștampila indispensabilă prin care se recunoaște originalitatea în orice domeniu... Mințile serioase care se pretind oameni de știință sau filosofi nu mai știu să-și exprime gândurile decât printr-o ostentație de ambiguități și de baliverne mai mult sau mai puțin pedante... Ei dobândesc o reputație de profunzime care s-ar fi negociat dacă ar fi vorbit simplu".

(Jules Romains, ibidem, p. 163.)

Într-o carte lucidă și fructuoasă, Jean Brun, profesor la Universitatea din Dijon, analizează formele pe care le ia lumea modernă în curs de lichefiere:

"Stăpâni ai lumii, avatarurile lui Dionisos și Eros trec cu atât mai neobservați cu cât se manifestă în ceea ce pare a fi la antipodul delirului dionisiac și al vertijului erotic, și anume intelectualismul și tehnologia..."

(Le retour de Dionysos, Desclée 1969, p. 13.)

Niciodată până acum literatura (și aici ne referim, desigur, mai ales la literatura care se bucură de tot prestigiul publicității și al studiului în facultăți) nu a mai luat aspectul secătuit al unui mecanism care, din pricină că se ia pe sine ca obiect de studiu, ajunge să vorbească de dragul de a vorbi, să scrie de dragul de a scrie, *ad libitum*, fără scop, fără sfârșit...

Iată două texte scurte extrase din lucrări din colecția "Tel Quel" (nu este nevoie să dăm alte referințe: nu atât oamenii sunt cei pe care îi criticăm aici, cât ideile timpului nostru):

"Dacă ne gândim acum la lanțul în care "différance" se lasă supus unui anumit număr de substituiri nesinonimice în funcție de necesitățile contextului, de ce să recurgem la "rezervă", "arhi-scriere", "distanțare", "arcadă", "spațiere" - sau chiar "supliment" sau "Pharmakon" etc.?"

Asfel, transpunând într-o atitudine de clasă o operație de înscriere științifică și de vorbire, adică reprezentându-o în semnificat a ceea ce este înțeles ca sens (o structură), practica textuală descentrează subiectul unui discurs (al unui sens, al unei structuri) și se construiește pe sine ca operație de pulverizare a acestuia într-un infinit diferențiat..."

Fenomenul structuralist amintește de acele stele pitice din cosmos care ajung la finalul evoluției lor și se prăbușesc pe ele însele, autodevorându-se...

Cancerizarea generalizată a limbajului nu a cruțat nici romanul, unde "reificarea" și autoproliferarea verbală își etalează prestigiile epuizante și tenebroase. Iată prezentarea unui roman apărut la editura Minuit:

"Această capodoperă, ca toate operele lui X... și ale celor care îl urmează în "noul roman", trebuie citită. Mai precis, opera însăși trebuie să-l învețe pe cititor cum să o citească. Nu va exista nici poveste, nici intrigă, nici personaje, nici timp, nici sens - toate dizolvate ca niște legi învechite. Ceea ce rămâne este o voce. Vocea lui X... O voce care își schimbă tonul cu fiecare carte: "Să aleg de fiecare dată, din gustul noului, un ton dintre miliardele înregistrate de ureche, aceasta este soarta mea. Un material pasional și pasionat, care pare să se nască dintr-o suflare, dar de care autorul se distanțează imediat, așa cum o face de propriul act de a scrie".

Credem că o artă secretă, profundă, cum este poezia, este mai bine conservată astăzi? Dintre toate utilizările pe care le poate avea limbajul, poezia este cea mai pură. Dar însăși noțiunea de puritate a dispărut din lumea modernă. Ea este și limbajul sufletului. Or, acest ultim termen este în cea mai mare parte lipsit de sens astăzi, căci oamenii din vremea noastră și-au pierdut într-adevăr sufletul. Nu în ultimul rând - cu excepția numeroaselor grupuri de bătrâne doamne și domni care continuă să compună versuri à la François Coppée în 1973 - aproape toată poezia așa-zis "literară" sau "modernă" continuă, după cincizeci de ani, să distileze absurditățile, incoerențele și otrăvurile suprarealismului (care este de fapt un subrealism) bazat pe anihilarea oricărei prozodii, pe cultul imaginii gratuite și pe practica hazardului verbal cunoscută sub numele de "scris automat". André Breton și adepții săi nu făceau decât să se complacă în "perturbarea rațională a tuturor simțurilor" pe care Rimbaud o preconizase cu jumătate de secol mai devreme, dar expulzând tot ce mai rămăsese din "rațiune". Manifestul Dada ne oferise deja rețeta pentru "poemul" de tip nou:

"Pentru a face un poem dadaist, ia un ziar, ia o foarfecă, alege un articol din ziar de lungimea pe care vrei să o aibă poemul tău. Taiți articolul. Apoi decupează cu grijă fiecare dintre cuvintele care alcătuiesc articolul și pune-le într-o pungă. Scutură-le ușor. Scoateți apoi fiecare tăietură una după alta. Copiați cu atenție în ordinea în care au ieșit din pungă. Poezia va arăta exact ca tine. Și iată-te, un scriitor de o originalitate infinită și de o sensibilitate fermecătoare, deși neînțeles de către vulg."

Bineînțeles, oamenii vor spune că a fost o farsă. Dar atunci când o glumă de acest gen, concepută pentru a impresiona burghezia, este împinsă sistematic până la ultimele consecințe pe o perioadă de cincizeci de ani, este într-adevăr un act de distrugere foarte conștient. Ceea ce este mai grav este că această lichefiere a devenit baia caldută în care înfloresc astăzi majoritatea colecțiilor care mai beneficiază de autopublicare... Să ne adâncim în opera unui poet încoronat "mare" de către pontifii noștri critici și pedagogi, care se panichează mereu la simpla idee că ar fi ratat ultima barcă a artei moderne. Vorbesc despre Paul-Eluard și *Capitale de la douleur* (paginile 100, 81 și 66 din ediția Poésie-Gallimard din 1966):

CAFEA

Grădinăritul este pasiunea, frumoasa fiță a unui grădinar. Sub crengi, capul ei părea acoperit de picioarele ușoare ale păsărilor. Pentru un fiu care vede în copaci.

	BINECUVÂNTAREA
Și era ea făcută din piatră? S-a prăbușit.	Într-o aventură, într-o barcă, la [nord. În amăgirea păsărilor Peștii în ele-

	[ment. Omul care își sapă co [roana Aprinde un rug în clo [pot Un frumos rug-de-Cuibul corb [ului Și războinicul cu haină de fier, Care se frige pe rug, Învăță dragostea și mu [zica.
--	--

Astăzi se numesc "poezii" ! Astfel, "poezia" modernă a devenit idolatria primei schițe, a schiței, a neterminatului, adorația insignifiantului, a Informului, a instinctului, a subconștientului: un narcisism neinteligibil care trebuie admirat cu încredere pentru a nu părea eretic față de noua "religie" pe care o reprezintă. Unul dintre cele mai semnificative aspecte ale suprarealismului este caracterul său de misticism inversat și de caricatură a ezoterismului. André Breton, un agnostic înverșunat, a reacționat energic ori de câte ori unul dintre fanaticii sectei sale a încercat să o orienteze spre orice fel de spiritualism:

"Analogia poetică se deosebește de analogia mistică prin faptul că nu presupune în nici un fel, prin țesătura lumii vizibile, un univers invizibil care tinde să se manifeste.... Ea tinde să dea o privire și o valoare vieții reale "absente" și, așa cum nu-și extrage substanța din reveria metafizică, nu se gândește nici o clipă să-și întoarcă cuceririle spre gloria unui "dincolo"

(André Breton, *Signe ascendente*, Gallimard 1968, p. 9).

Acum este clar. Prietenul nostru Guy Béatrice are următorul comentariu în această privință:

"Breton a fost toată viața lui un ateu feroce și nu știm ce oroare secretă a revărsat asupra lui religia catolică, a cărei aversiune față de culoarea violet nu este mai puțin semnificativă. După cum scria el: "Pentru mine, tot ceea ce este șubred, dubios, infamant, murdar și grotesc trece prin acest cuvânt Dumnezeu".

(în *Dictionnaire abrégé du surréalisme*, Galerie des Beaux-Arts 1938, p... 9)

"Nimic nu mă va împăca cu civilizația creștină; din creștinism resping toate dogmele masochiste bazate pe ideea delirantă a "păcatului originar", nu mai puțin conceptul de mântuire într-o "altă lume", cu calculele sordide pe care le implică în aceasta".

(în *Entretiens*, Gallimard 1952, p. 200-261).

În ceea ce privește curiozitatea suprarealiștilor față de științele tradiționale, așa cum subliniază din nou Guy Béatrice, aceasta era mai degrabă ocultism decât ezoterism dezinteresat:

"Extremul interes manifestat de grup pentru Alchimie se referă numai la virtuțile operative ale Lucrării, excluzând orice invocare a transcendenței scopurilor sale finale. Ni se pare că a reduce o astfel de doctrină la manipulări spagyrice înseamnă a-i limita grav domeniul de aplicare! Suprarealismul a rămas, deși în posesia unor chei numite Alchimie, Astrologie, Jocuri divinatorii, Hipnoză, Scriere automată..., limitat pe acest Pământ ca moștenitor direct al spiritului enciclopedic și al lui Jean-Jacques Rousseau, dorind înainte de toate să fie revoluționar și nu tradiționalist, refuzând să se angajeze mai departe pe calea care l-ar fi condus la o cunoaștere deplină și completă a aventurii umane și a destinelor sale ultime dincolo de moarte..."

Ar trebui adăugat că o parte semnificativă a celor care se revendicau de la acest "estetism" distructiv se dedau, și adesea se dedau încă cu nonșalanță, la absorbția de droguri halucinogene... Bieții poeți, a căror "intoxicație dionisiacă" trebuie să fie aprovizionată de o farmacie!

Rezultatul acestei subversiuni literare este bine cunoscut: aproape nimeni nu mai cumpără cărți de poezie, nici măcar "intelectualii" care nu vor să se chinuie cu rebusuri de neînțeles... Trebuie spus că francezii nu au fost niciodată foarte poetici. În urmă cu patruzeci de ani, Henri de Montherlant remarcă cu amărăciune în cartea sa *Carnets*:

"reculul electric al francezului atunci când atinge din greșeală lirismul, ca și cum ar fi atins o viperă...".

Dacă, așa cum ni se spune, 58% dintre francezi nu deschid niciodată o carte din leagăn până în mormânt, la ce procent am ajunge dacă am lua în considerare colecțiile de poezie! Practic niciun editor nu mai publică poezie și - după cum bine știe autorul acestor rânduri - această țară a devenit, din punct de vedere spiritual, un veritabil lagăr de concentrare pentru poeți...

Credem că, în măsura în care mai există o "posteritate", poeții care vor rămâne din timpul nostru vor fi aceia care au refuzat atât "*ronronul*" liniștitor al *neoparnasienilor*, cât și efluviile lichefiante și otrăvite ale post-suprarealismului, aceia care își vor fi amintit că poetul nu trebuie să fie doar un "hoț de foc", ci și, poate mai ales, un bun fierar! Nu există poezie fără prozodie, fie ea tradițională sau nu. Forța materialului este un factor esențial al calității. Într-o poezie reușită, "fondul" și "forma" sunt inseparabile. În ceea ce ne privește, în urmă cu treizeci de ani am adoptat ca *motto* această ecuație simplă și fructuoasă: Arhitectură + Muzică = Poezie.

Dar, încă o dată, va exista oare o posteritate pentru poeți, dintre care cei mai mulți nici măcar nu vor fi reușit să își tipărească lucrările în timpul vieții lor? Pentru că trebuie să fii mort, și asta de cel puțin douăzeci de ani, pentru a prezenta interes pentru istoricii noștri literari, pentru tehnoredactorii și criticii noștri, toți necrofagi obstinați. Să exhumezi din umbră un poet obscur de acum un secol poate fi "util", mai ales dacă reușești să-l faci precursor al delirului verbal de astăzi, dar să dai mâna cu un poet în viață care nu a fost nici în închisoare, nici într-un azil de psihiatrie, nici nu se pune problema: un astfel de gest nu este util pentru "cariera" cuiva.

Dacă adevărații poeți sunt repuși în obscuritate disprețuitoare și în sărăcie, toată lumina reflectoarelor și toată bogăția sunt rezervate acrobaților din ceea ce a fost *chanson*. Oh, cu siguranță, chiar și astăzi, în ciuda a tot ceea ce se întâmplă, un număr mic de compozitori sunt poeți autentici... Dar aproape întotdeauna, din păcate, marfa ritmică care ne este servită oscilează între primatul brutal și tâmpenii delirante. Pentru că această combinație de lașitate și violență este sursa așa-numitei muzici "populare" de astăzi, indiferent de forma pe care o ia, de la șlagăre insipide până la chiar așa-zisul jazz "autentic". Pornind de la o tehnică străveche de extaz colectiv împrumutată de pe continentul întunecat, civilizația a creat o baie sonoră care este deopotrivă excitantă și "tranchilizantă", în care orice voință și simț critic sunt diluate... Cum putem fi surprinși de mutația unei întregi generații de tineri care ne sunt brusc străini, cu care nu mai este posibil să comunicăm, când ne gândim că majoritatea acestor bieți copii trăiesc din leagăn în apartamente în care robinetul de muzică este deschis toată ziua la această revărsare permanentă și obligatorie de "muzică stătută"? Dacă ar fi să întorci butonul, postul de alături te-ar inunda la rândul său. Iar după robinetul de sunet, ia locul robinetului de imagine, cu extraordinara sa putere de sugestie care nu cere nici o atenție și nici o reflecție, transformând un întreg popor, o întreagă civilizație, într-o turmă de "*golani*" gata să înghită orice propagandă, cuvânt de ordine sau campanie de intoxicare difuzată de "putere", fie că sunt cele ale comerciantului de tranzistoare, fie că sunt cele ale tiranului ales prin sufragiu universal, cele dintâi lucrând pentru cele din urmă, așa cum ar trebui să fie...

În ceea ce privește muzica așa-zis "mare" sau "culturală", știm cum a evoluat în ultimele decenii: dodecafonia și continuările ei, abandonarea oricărei melodii, căutarea unor acorduri noi și... surprinzătoare... Și aici nu auzim decât discuții despre "cercetare" și "structură". Ocazional, unele dintre aceste cercetări se inspiră din muzica Evului Mediu timpuriu sau din Orientul Îndepărtat și, atunci când sunt aplicate de câțiva artiști cu adevărat inspirați, precum Duruflé, Dutilleux, Cari Orff

sau Takemitsu, dau naștere la creații absolut fermecătoare. Dar, de cele mai multe ori, muzica de avangardă, cunoscută sub numele de muzică "concretă", nu este altceva decât negarea însăși noțiunii de artă muzicală: zăngănit, lovituri, țipete, jale, grămezi de farfurii care se ciocnesc unele de altele și așa mai departe. Mai mult, campionii lor nu se mai numesc "artiști", ci acusticieni și matematicieni. La 20 ianuarie 1967, la postul de radio France-Culture, Georges Charbonnier, într-un dialog cu Pierre Barbault și Michel Philippon în cadrul emisiunii "Musique pour demain", declara cu seninătate, la 20 ianuarie 1967:

"Muzica este o chestiune prea serioasă pentru a fi lăsată în seama muzicienilor. A venit timpul pentru o analiză științifică a fenomenului muzical. Cea mai interesantă muzică care se face în prezent este realizată în laboratoare. Muzica viitorului nu poate fi făcută fără mașini... Pentru a o elibera de concurența constructorilor de mașini (calculatoare) și a industriașilor capitaliști, ar fi de dorit ca producția muzicală să devină o afacere de stat, în care să lucreze cercetători tineri, perfect competenți și dezinteresați (exemplu: C.N.R.S....). Muzicianul care compune la biroul său sau la pianul său va deveni echivalentul celor care astăzi se ocupă încă de dantelă sau de iluminat: retardați pitorești, fără nici o influență asupra producției timpului lor..."

Apreciem temele abordate aici și "convergența" lor îngrijorătoare cu toate celelalte aspecte ale noului Babilon în construcție: tehnicitate imperativă, preocupare pentru producția intelectuală, un "program" care ignoră orice preocupare sensibilă sau spirituală, anonimatul, controlul colectivist al statului și suprimarea brutală, după o fază de dispreț condescendent, a așa-numiților tradiționaliști "retardați pitorești". Nu ne-am așteptat niciodată să vedem acest tipar, acum banal, aplicat celei mai "spirituale" dintre toate artele... Dar programul planetar de condiționare și distrugere a fiecărui element al civilizației nu lasă nimic în umbră.....

Deja, în majoritatea producțiilor muzicale contemporane care ne sunt oferite în sălile de concert și la radio, și chiar și în cele mai puțin deconcertante dintre aceste lucrări, o ureche cu "sensibilitate metafizică", dacă ne putem exprima astfel, nu are nicio problemă în a identifica un caracter comun: inaudibile sau îndrăgite, toate aceste lucrări transpiră angoasă... Într-adevăr, o operă de artă poate avea două funcții: să reflecte și să exprime profunzimile timpului său sau să îl transcendă: cea mai mare parte a muzicii timpului nostru nu oferă nicio scăpare "în sus"; fără ca creatorii săi să știe, ea exprimă disperarea profundă, ontologică, a unei civilizații care s-a lepădat de Dumnezeu și care, în ciuda unui potop de cuvinte și declarații de victorie, nu poate înăbuși zgomotul inimii sale cuprinse de panică. Această muzică explodează în viziuni de vărsare de sânge și dezastru. Aceasta este muzica Apocalipsei.

De aceea se întorc la zgomot. Raymond Christoflour spune în *La Drachme perdue*, p. 15:

"Zgomotul este pentru muzică ceea ce haosul inițial este pentru creația divină".

Muzica modernă reflectă această lume care se desface, această creație divină care se întoarce la "haosul inițial" pentru o "refacere" ciclică ineluctabilă. Ea exprimă, strigă, urlă, țipă la lichifierea generală, dez-geneza, degenerarea timpului nostru!

Arta modernă pe care atât de puțini dintre adversarii ei o descriu cu adevărat și pe care entuziaștii ei o îneacă sub un potop de cuvinte absconse, devine din ce în ce mai semnificativă: omilii acolo unde acum douăzeci de ani înfloreau cuvintele absurd și existențial, ieri convergență și distanțare, astăzi context și structură... Nu s-a făcut astfel lumină asupra unui subiect obscur, dar au fost rostite multe cuvinte presupus profunde și ne declarăm mulțumiți.

Și totuși, ca întotdeauna, în claritatea Tradiției, adevărul este simplu: dacă credem că civilizația modernă, tehnocratică, se îndreaptă spre o mai mare bunăstare și spre o armonie ineluctabilă, adică dacă credem că în toate domeniile - și chiar și în afara domeniului tehnic, unde acest lucru este evident - ideea de progres este aplicabilă tuturor activităților umane, atunci suntem obligați să acceptăm ideea de progres și în domeniul artelor; să credem și să proclamăm, în mod logic, că mașinile comprimate ale lui Cezar sau scheletele de bronz ale lui Germaine Richier

reprezintă o fază mai "evoluată" a sculpturii decât *Pieta* lui Michelangelo ; că ectoplasmele lui Modigliani sunt mai "antrenante" decât portretele lui Clouet, că "blocurile" din Maine-Montparnasse sunt "mașini vii" mult mai umane decât hotelurile de pe Île Saint-Louis și că "zgomotul" programat de calculator este o "muzică" mult mai îmbucurătoare pentru suflet decât *Orfeo* de Monteverdi. .. De ce nu? Dacă o astfel de "alegere" poate aduce pace și împlinire unora dintre contemporanii noștri, suntem pregătiți să respectăm în ei ceea ce seamănă foarte mult - dacă luăm în considerare toate lucrurile - cu credința necondiționată a adepților unei noi religii.

Dar noi, care, datorită Tradiției, cunoaștem "originile" umanității, care știm că omenirea nu "urcă", ci "coboară", care știm că mitul Epocii de Aur nu este o minciună, ci amintirea unui timp care a existat cu adevărat și a unei stări prestigioase a omului înainte de Cădere - am primit firul Ariadnei care ne permite să înțelegem forța psihologică și spirituală care stă la baza adevăratei arte, a artei tradiționale. Cum să nu ne lumineze aici această lumină din Epoca de Aur?

Cum să nu înțelegem în această lumină nostalgia, conștiință sau inconștiință, pe care artiștii au manifestat-o de-a lungul istoriei, cu alte cuvinte de-a lungul epocii noastre de fier, pentru acea "stare primordială" a simplității, inocenței și plenitudinii? Aceasta este profunzimea lumii pe care fiecare artist o caută orbește, cu stângăcie, în propria copilărie, ca într-o stare care a trecut pentru totdeauna, unde instinctul și intuiția nu erau încă antagonice, unde conștiința dureroasă a Răului nu era încă trezită și unde Cunoașterea ființelor și a lucrurilor era directă și spontană...

Această "memorie", mai mult sau mai puțin voalată, mai mult sau mai puțin deghizată, a Epocii de Aur, este forța motrice profundă și eternă a Artei, la fel ca și cea a Religiei, a cărei funcție este de a da fiecărui om, în mod individual, fie că poartă numele de "Mântuire" sau de "Eliberare", mijloacele de a parcurge, în sens invers, lunga scară a Involuției coborâte "colectiv" de umanitate, pentru a-i da mijloacele de reintegrare în "Locul Primordial"...

Nici măcar această artă modernă, aparent de neînțeles în esența ei, nu este luminată de această învățătură! Într-adevăr, întreaga istorie a artei, în toate timpurile și în toate țările, poate fi redusă la două ordini de gândire, două impulsuri spirituale fundamentale, în același timp antagoniste și complementare.

Primul dintre acestea a fost până acum de departe cel mai constant: este ceea ce am putea numi impulsul "reintegraționist", care se contopește de fapt cu arta tradițională și care constă în a se supune acestei nostalgii a Statutului Primordial: Este arta care îl leagă pe om de sursele sale spirituale, care, mergând împotriva involuției, reafirmă în el - *mezzo voce* - prezența unei Lumi întregi, pierdute și prin el redescoperite, a Inocenței și Armoniei. Nu există poezie în special care să nu-și găsească aici izvorul impulsului său, fundamentul metafizic al zborului său obstinat, disperat, spre "altundeva" inaccesibil sau secret. Aceasta este cheia lui Novalis și Nerval, a lui Rilke și Baudelaire, a cărui ultimă strofă din *Moesta et errabunda* exprimă magnific această obsesie spirituală:

*Dar paradisul verde al iubirii copilărești,
Paradisul inocent plin de plăceri ascunse.
Este deja mai departe decât India și China?
Ne putem aminti de el cu strigăte de plâns
Și să-l mai animăm cu o voce argintie,
Paradisul inocent plin de plăceri ascunse?*

Această artă, în plenitudinea cântecului său, reconstruiește neîncetat pe ruinele Timpului Perfecțiunea distrusă a omului alungat din "Locul" și "Starea" sa originară. Această artă conectează o umanitate îmbătrânită la Copilul său interior. Am putea, așadar, numi această artă tradițională Arta "religiosus" (*Religare*: a conecta)... Și, într-adevăr, până în pragul timpurilor moderne, ea nu a fost niciodată disociată de religie, pentru că și-a asumat, în moduri diferite, aceeași funcție în același spirit.

La cel mai înalt nivel, arta tradițională este un mijloc între lumea divină și cea umană, iar opera de artă reflectă în transparența sa o Realitate supremă și inefabilă. Așa cum un poem mistic

exprimă mult mai mult decât simpla încărcătură semantică a cuvintelor din care este compus, tot așa un vitraliu din secolul XIII-lea, o fațadă perfect proporționată din secolul XVII-lea, *adagio*-ul unui concert de pian de Mozart ne pun brusc în față, ca și cum ar fi tangibile, climatul, gustul, aroma unei lumi de o bogăție supremă și de o prospețime de nedescris...

Și tocmai pentru că meșterul anonim (așa se numea artistul în Evul Mediu) lucra, în umilința sa, în cadrul riguros al principiilor tradiționale, inteligența sa, eliberată de orice preocupare de a fi "originală", a reînnoit această tradiție, prin variațiuni nesimțite, fără a o trăda vreodată, și a atins divinul. Acest cadru riguros, această "*ars*", i-a ținut departe pe inepti și pe fanteziști și a servit ca o trambulină pentru ascensiunea spre Arhetipurile eterne.

Și, în sfârșit, care este cel de-al doilea dintre aceste două impulsuri spirituale care, în contrast cu acesta, conduce arta de astăzi? Care, la sfârșitul ciclului nostru de umanitate, îi ia rapid locul primului. Este impulsul involutiv pe care un eufemism demagogic îl desemnează drept "Progres", "Evoluție" sau, mai franc, "Revoluție": este impulsul distructiv, cel care nu mai ascultă de intuiția spirituală, ci de instinctul visceral. Este arta care la început este pur și simplu profană și care, în propriul ei elan, devine treptat inevitabil satanică, pentru că funcția ei este de a distruge toate formele, de a rupe toate armoniile, de a rupe iremediabil cu trecutul... Acesta este marele Sabat estetic al sfârșitului nostru de veac. Aceasta este arta modernă.

Ce mai contează, atunci, dacă cei care mișcă și agită "structura" și "informalitatea", care sunt autorii, actorii sau figuranții ei, sunt conștienți sau inconștienți, "sinceri" sau vicleni, inteligenți sau proști? Supuși "gravitației" spirituale (în sensul pe care Simone Weil l-a dat acestui cuvânt, contrapunându-l "harului"), chiar dacă se cred originali, revoluționari și mergând împotriva curentului, ei se lasă pur și simplu împinși de "logica" invizibilă a vremurilor noastre, de "vântul istoriei" (care miroase din ce în ce mai rău!); ei îi urmează panta... care coboară vertiginos! Ei dărmă zidurile unei lumi deja în ruină. Ei lucrează deja la preapocalipsa pe care o trăim și, deși cred - în domeniul artei, ca și alții în politică și știință - că conduc omenirea spre destine amănitoare, ei se supun orbește calendarului ciclic și nu fac decât să "completeze" o lume deja condamnată. Ei, care sunt cu toții "revoltați" și personifică "negația" spirituală, ascultă totuși de Dumnezeu!

Dar dacă tot ceea ce fac ei nu fac decât să împlinească destinul colectiv al umanității, atitudinea lor nu poate decât să adune asupra fiecăruia dintre ei, la nivel individual, un pasiv spiritual, o formidabilă "karma". Chiar și în mod inconștient, practicarea acestei magii negre care este arta modernă nu poate fi urmărită cu impunitate!

Astfel, ignoranți sau necredincioși în cea mai mare parte, frământându-se febril la sunetul trâmbițelor "Progresului", oamenii se îndreaptă spre sfârșitul ciclului manifestării lor pământești, până când, pe ruinele întreprinderilor lor orgolioase, care s-au întors în neant, se va înălța într-o nouă Grădină Pomul Vieții al unei noi Epoci de Aur.

11. Dualitatea în lumea modernă

"Când viața se diminuează pe de o parte, ea naște pe de altă parte".

Emerson, Forțele eterne.

Întreaga mișcare a lumii moderne este o proiecție a omului în afara sa. Timpul Sfârșitului este o explozie planetară, începută de legiunile romane, de conchistadorii Renașterii, de imperiile coloniale, de explorări și materializată astăzi prin cucerirea Lunii. Toate acestea au fost înțelese în Geneză, în îndemnul lui Iahve "*înmulțiți-vă și umpleți pământul*" (un îndemn spiritual al cărui sens material este tot ceea ce a înțeles omenirea în ultimul veac), și au fost reînnoite de Revelația creștină: "*Mergeți și învățați toate neamurile până la marginile pământului...*".

Această explozie geografică a fost însoțită de cucerirea cunoașterii științifice. Societatea tehnologică de astăzi se află, din punct de vedere psihologic, într-o continuă expansiune. Dar omul, fiind creat atât în exterior, cât și în interior, nu este lipsit să simtă - de cele mai multe ori inconștient - un oarecare disconfort din cauza acestei cuceriri neîncetate și răsuflăte a domeniilor exterioare.

În Occidentul negru, superindustrializat, care, ca și America de Nord și Japonia, reprezintă aspectul cel mai "avansat" al dezvoltării uimitoare a mecanizării și a sistemului de profit, am putea

crede că, în viața de zi cu zi și pentru majoritatea oamenilor, posesia atâtor sclavi mecanici, "tranchilizante" și gadgeturi de tot felul duce la liniște sufletească, la euforie, pe scurt, la o fericire fără precedent. Știm că nu este așa, chiar și în afara "super-mașinilor" care produc bolile nervoase care sunt megalopolisurile noastre. Suntem chiar surprinși să găsim în segmente de populație care, în mod logic, ar trebui să aibă doar preocupări cu picioarele pe pământ, expresia vagă sau precisă a unei angoase intuitive care se aseamănă în mod ciudat cu alarmele biologilor, ecologiștilor, medicilor, sociologilor și, adesea, ale filosofilor tradiționali.

De fapt, în spatele fațadelor de optimism oficial, în spatele zidurilor raționalismului aparent triumfător, o imensă neliniște, care nu este decât aspectul unei Așteptări inconștiente și mai mult sau mai puțin bine reprimată, subminează iremediabil fundamentele și devine evidentă pentru ochii suficient de vigilenți.

"...Epoca noastră, aparent atât de sceptică, atât de impermeabilă la supranatural, atât de îndrăgostită de raționalism și scientism, la vederea neputinței universale suspectează altceva decât jocul normal al legilor naturii și ale societății, se simte dezarmată ca un oraș deschis, lovită de un blestem care nu oferă niciun refugiu, care nu-i cruță nici pe cei puternici, nici pe cei deștepți. Orice ar vrea și orice ar tăgădui, ea este răvășită până în străfundul ei de o angoasă metafizică, este cuprinsă de o teamă sacră..."

(Raymond Christoflour, Signes et Messages pour notre Temps, p. 10).

Această angoasă, oricât de confuză ar fi expresia ei, este de fapt de bun augur: ea dovedește că omenirea nu se predă în întregime subversiunii materialiste și senzoriale fără o luptă interioară... Acest început de conștientizare sugerează că, după evenimentele cataclismice devenite inevitabile, cel puțin o parte dintre supraviețuitori vor găsi în ei înșiși energia spirituală de care au nevoie pentru a face o relativă "revenire".

Desigur, în timp ce sclipirile de luciditate și strigătele de angoasă sunt relativ numeroase, nu același lucru se poate spune despre actele care singure ar putea opri omenirea în cursa ei spre sinucidere; apărătorii mediului, dieteticienii, filosofii, misticii și oamenii Tradiției vorbesc de cele mai multe ori în pustiu! Motivul este pe cât de evident, pe atât de inevitabil: majoritatea factorilor de decizie din lume fac parte din "Sistemul" care i-a pus la putere și sunt prizonierii ambițiilor personale, ai ideologiilor imperialiste și colectiviste care i-au impregnat, precum și ai propriului lor apetit pentru putere și profit imediat. Cei mai mulți dintre ei și-ar putea lua ca *motto*: "Après moi le déluge" (După mine, potopul)!

Și totuși, chiar și în cadrul celor mai super echipate și mai poluate fizic și psihologic societăți, apar reacții. Apariția problemelor legate de mediu și de calitatea vieții în conștiința locuitorilor orașelor începe să tempereze efectele nocive ale unei noțiuni pur cantitative de progres. Mediile naturale nepoluate sunt căutate, iar agricultorii nu mai sunt întotdeauna văzuți ca fiind paria societății.

Parcul național Vanoise, pe care dezvoltatorii voiau să-l "echipeze" cu teleschiuri, hoteluri, drumuri și "parcări", a fost salvat, cel puțin temporar, de o mișcare de opinie care a reunit milioane de oameni. Lacul Annecy și-a recăpătat o parte din puritate. Londra a câștigat bătălia împotriva poluării începând din 1956 (s-a pornit o vânătoare de combustibili imperfecti cu prea mult sulf, atât industriali, cât și casnici); cantitatea de soare a crescut cu 55% în cincisprezece ani, iar nivelul de lumină cu 70%; păsările care dispărușeră timp de patruzeci de ani populează din nou parcurile... Același lucru a fost valabil în SUA pentru orașul industrial Pittsburg. Întreaga Americă s-a angajat în "bătălia aerului și a apei", care va costa... zece miliarde de dolari (50 de milioane de franci) pe an timp de treizeci de ani ! În Japonia, industria a investit douăzeci de milioane de franci în lupta împotriva poluării în 1971!...

Vom putea noi, în Europa, să profităm de aceste experiențe și să luăm la timp măsuri generale de protecție? Cu toate acestea, putem evidenția dezvoltarea organizațiilor de informare a consumatorilor și, în Franța, o întreagă mișcare de agricultură ecologică care a dat deja roade. În 1963, un om ca André Birre a fondat *Organizația Științifică pentru Întreținerea Vieții* (Organisation

Scientifique pour l'Entretien de la Vie), ale cărei obiective pot fi rezumate astfel: cercetare științifică, experimentare, popularizare și predare. Timp de douăzeci și șapte de ani, acest pionier a dezvoltat în domeniul agronomiei ceea ce Alexis Carrel a realizat atât de magnific în domeniul sănătății.

În Statele Unite, sub influența unor organisme precum *Rand Corporation*, *California Institute of Futurology* și *Massachussets Institute of Technology*, s-a creat o vastă mișcare pentru a limita mecanismele nebănuite ale civilizației de consum: eforturi sporite de combatere a poluării, dezvoltarea, pe cât posibil, a muncii la domiciliu și a telecomunicațiilor pentru a reduce migrațiile zilnice plictisitoare etc. M.I.T., menționat anterior, merge până la a preconiza o încetinire spectaculoasă a creșterii și o revizuire radicală a structurilor industriale, economice, sociale și politice. M.I.T. merge până la a preconiza o încetinire spectaculoasă a creșterii economice și o revizuire radicală a structurilor industriale, economice, sociale și politice. Planul său de supraviețuire vizează, printre altele, controlul creșterii demografice, reînviatarea modului de fabricare a bunurilor durabile, reducerea nevoilor, stoparea risipei de bani și stoparea publicității anarhice. Aceasta înseamnă o reciclare generală a întregii economii moderne, punând sub semnul întrebării însăși noțiunea de consum și, în cele din urmă, obiectivele societății noastre! Ce semn al vremurilor!

Pe plan mondial, aceste eforturi laudabile vin însă prea târziu. Civilizația științifică, mecanică și industrială, în forma sa actuală, este deja condamnată într-un viitor foarte apropiat. Un om al Tradiției, departe de a se lăsa pradă disperării, poate, dimpotrivă, să vadă în supraviețuitorii viitorului semnele unei redresări spirituale.

Căci în ajunul noului "potop", unii construiesc deja Arca. În timp ce majoritatea locuitorilor planetei se predau pasiv subversiunii "capitaliste" sau "revoluționare", o minoritate reacționează spiritual la involuția generală. Este adevărat că, prin însăși natura societăților în care sunt imersați, cei mai mulți dintre ei întâmpină mari dificultăți în a se exprima și a comunica între ei. Dar, fie că sunt clerici, savanți, artiști, comercianți sau funcționari publici, ei formează, uneori fără să știe, un lanț invizibil, dar eficient, care transmite Tradiția voastră și îi dă mărturie. Timpurile noastre tragice sunt martore, prin intermediul publicațiilor, simpozioanelor, corespondenței, conferințelor etc., la o remarcabilă renaștere a vieții tradiționale, chiar și în afara cadrelor obișnuite, acum decadente, ale bisericilor exoterice sau ale organizațiilor tradiționale și odinioară inițiatice. În plus, cercetători independenți, adesea ignorați sau renegați de cercurile oficiale, construiesc, pentru prima dată în istorie, punți între științele experimentale și metafizica tradițională.

Am atras deja atenția aici și acolo, în această carte, asupra faptului că multe dintre contribuțiile științei contemporane, cu condiția ca ele să fie privite din punct de vedere tradițional, confirmă în mod ciudat multe aspecte ale cunoașterii imemorale a umanității: după ce a pierdut, prin solidificare psihică și involuție senzorială, accesul la cunoașterea spirituală intuitivă și sintetică a epocilor anterioare, umanitatea a fost în mod logic dotată de Providența divină cu un instrument de urgență adecvat minții noastre raționaliste, care este știința experimentală. Din nefericire, ca urmare a mentalității agresive și posesive a omului modern, știința experimentală a dus la dezvoltarea mașinismului, cu toate consecințele sale nocive și antitradiționale, dar i-a permis omului modern să reînvețe frânturi din ceea ce știau inițiații de odinioară, printre care locul său de drept și modest în Cosmos, natura "nematerială" a materiei, existența "negentropiei", etc.

Alături de aceste cuceriri (care, din păcate, nu au fost exploatate spiritual...) ale științelor oficiale, științele psihice și parapsihice bat acum la ușa noastră și, în ciuda disprețului aproape general în care sunt ținute, readuc în atenție existența unor "puteri" pierdute: clarviziunea, claudaudiența, viziunea la distanță, premoniția, stăpânirea mecanismelor inconștiente ale corpului viu, levitația, bilocația etc.

Oricare ar fi punctele de convergență, ici și colo, între cele mai recente date ale științei experimentale și învățăturile Tradiției, să nu ne ascundem de noi înșine prăpastia spirituală care le separă. Mentalitatea care prezidează la elaborarea primelor este total diferită de cea care le meditează pe cele din urmă. Pe de altă parte, trebuie să deplângem faptul că interesul care se manifestă ici și colo pentru fenomenele parapsihice este adesea colorat de o mentalitate spiritistă,

teosofică sau magică, adică una care aparține psihicului cel mai inferior și nu adevăratei spiritualități. Parapsihologia nu poate începe să fie privită în adevărata ei lumină decât de cercetătorii care au fost în prealabil informați despre ierarhia fundamentală a planurilor de manifestare și care nu pot, ca atâtea minți superficiale, să confunde magia cu religia, psihicul cu spiritualitatea... Ceea ce numim astăzi magie, adesea cu o justificată derută, nu este altceva decât reziduul caricatural al puterilor naturale pe care civilizațiile tradiționale (și mai ales cele pre-diluviene) le dețineau pentru a se folosi de mediul ambiant și cosmic fără a recurge la mașini, într-o vreme în care acesta nu era încă atât de lipsit de zboruri ca în prezent. În acele vremuri, cunoașterea era Cunoaștere, pentru că era sintetică și capabilă să cuprindă întregul câmp al realității, inclusiv planul spiritual, ceea ce astăzi științele doar ale materiei neglijează sau neagă complet.

Oricât de imperfecte, confuze sau "inversate" ar fi aceste resurrecții, trebuie să recunoaștem că, prin ele, timpul nostru al Sfârșitului este, din toate punctele de vedere, timpul sintezelor, al enciclopediilor... Bibliotecile, muzeele și fototecile se prăbușesc sub comorile lor acumulate și în mare parte neexplorate. Corpul trecutului, cel puțin al trecutului istoric, care nu depășește trei sau patru milenii, apare din ce în ce mai mult în complexitatea sa și în cruzimea sa fotografică în fața savanților din timpul nostru. Spunem corpul, pentru că sufletul și spiritul acestui trecut continuă să le scape majorității, prinse cum sunt în capcana mentalității materialiste și fenomenologice a omului modern.

În întreaga lume se stabilesc comunicări surprinzătoare, și mai ales fără precedent, între aceste corpuri, care ieri erau complet străine unul de celălalt. Acțiunile și reacțiile unesc instantaneu cele mai îndepărtate regiuni. Deocamdată, la sfârșitul Ereii Peștilor, resimțim efectele negative ale acestei promiscuități globale, ale acestei micșorări a planetei: uniformitate, gregaritate... Dar trebuie să recunoaștem în aceasta și începuturile acelei Unități intelectuale, sociale și spirituale care va fi starea Umanității în Era Vărsătorului, armonizată în sfârșit, "în afara ciclului", prin această Domnie socială a lui Isus Cristos pe care ne-o anunță profețiile.

În haosul anterior pe care îl trăim, omul, absorbit continuu de vârtejul lumii exterioare, încearcă în mod intuitiv, și adesea inconștient, să-și reîncarce bateriile, să-și recupereze centrul pierdut. Căci omul sfârșitului vremurilor, oricât de decăzut spiritual ar fi, rămâne întotdeauna în natura sa profundă *homo religiosus*. Spiritul religios și, uneori, chiar și liturgia, nu au putut fi extirpate din intelectul popoarelor supuse ateismului oficial și militant al țărilor comuniste. În Occident, scepticii și agnosticii inveterați sunt consternați să vadă că o întreagă parte a tinerilor exprimă cu voce tare această nevoie religioasă pe care o credeau definitiv "terminată". Desigur, nu este vorba de masele *yé-yé* și de superstarurile lui Iisus pe care noi, la rândul nostru, le recunoaștem drept o reînnoire a creștinismului! Cert este însă că aceste aberații sub-mistice, prin care Prințul acestei lumi încearcă să capteze o nevoie autentică și imemorială, sunt dovada unei sete pe care Biserica viitoare, purificată prin cataclismele necesare, va putea să o potolească, reînnoind astfel Lanțul de Aur al creștinismului imemorial.

Fără a cădea în vreun maniheism, putem constata că oamenii din zilele noastre răspund în moduri diametral opuse la ceea ce le-a mai rămas din intuiția lor spirituală și că cei mai mulți dintre ei se lasă antrenați în mod pasiv, sub pretextul "progresului", în cele mai degradante alienări. Două curente se intersectează astfel sub ochii noștri: unul "ascendent" spiritual, celălalt "descendent" spiritual. Totul contrastează între aceste două curente: în primul rând, numărul indivizilor care îl urmează pe unul sau pe celălalt și, mai ales, poziția lor socială. Pentru torționarii "Progresului" toate ușile sunt deschise, toate perspectivele pământești; în timp ce tradiționaliștii care se comportă uneori ca niște "profeți de nenorocire" sunt tratați cu suspiciune sau dispreț ca niște "retardați iremediabili"...

Tinerii sunt un exemplu deosebit de caracteristic al acestei dualități. Avem prea multe ocazii de a-i judeca greșit prin comportamentul aberant al unor turme de ciudați, gata oricând să se dedea la violență și la isterie gregară sub pretexte "audiovizuale", sindicale, universitare, politice sau *hippie*. Zgomotul pe care îl fac nu este pe măsura importanței lor: întotdeauna vinurile goale sunt cele care fac cel mai mult zgomot. Dar o întreagă parte a tinerilor de astăzi, slavă Domnului, și adesea din mediile cele mai modeste, dau dovadă de o seriozitate și o maturitate pe care goliciunea

morală și spirituală a metodelor educative ale vremii nu le-ar fi prevăzut. Și chiar și printre cei mai zdrențăroși, cei mai anarhiști dintre acești tineri, cei care sunt, cum spunea Ton, "rușinea familiei" (rușinea nu mai este la modă astăzi), nu poate un om al Tradiției să găsească vreun semn încurajator? La urma urmei, ce este atât de minunat în această "civilizație tehnocratică" încât oamenii să vrea să facă "carieră" din ea? Și acești tineri, cărora li s-a oferit totul în domeniul material și senzorial, nu mărturisesc, așa cum spune *Evanghelia*, că nu numai cu pâine trăiește omul? Ceea ce a mai rămas din intuiția lor spirituală este ceea ce îi face să arunce în aer acest "Sistem" condiționat și să caute un sens într-o existență despre care părinții lor le oferă prea des o imagine atât de sumbră și absurdă. Este adevărat că cei mai mulți dintre ei sunt conduși (dacă se poate spune așa) de o lene incoercibilă; totuși, un număr mic fuge nu spre "paradisuri artificiale", cerșetorie sau delincvență, ci spre adevărata aventură, și demonstrează în cele mai diverse organizații o generozitate a inimii de care generațiile anterioare au dat tot mai puține exemple. Nu le-a spus oare Hristos credincioșilor să lase totul - casă, familie, relații - pentru a-l urma?

De altfel, același fenomen poate fi observat astăzi la toate vârstele (cu excepția faptului că ni se pare mai spectaculos la tineri): societatea sfârșitului vremurilor este în mod cert "în mișcare". Nimeni nu stă pe loc. Ea pare să se împartă în două populații din ce în ce mai străine una de cealaltă: una, minoritară, atrasă în sus de o "așteptare a lui Dumnezeu"; cealaltă, formată din majoritate, care pare să vrea să se afunde într-o animalitate fericită și satisfăcută. Aceștia din urmă fie suportă, fie profită, fără nici o umbră de complex, de vremurile în care trăiesc, absorbind pasiv "tranchilizantele" euforice. Dar primii, fără violență și doar cu armele Spiritului, luptă împotriva acestui "timp al sfârșitului", pentru a se pregăti pentru "timpul care va veni", chiar dacă știu că nu au nicio șansă de reușită fizică. Bărbații din turmă se predau inconștient soldaților Apocalipsei, când ei înșiși nu sunt acești soldați... În timp ce minoritatea, din punct de vedere spiritual, construiește Arca pe care "apele" "potopului" care va veni o vor purta: ei sunt sarea Pământului; ei sunt lucrătorii din Ora a Unsprezecea...

Această Arcă este, în primul rând, reapariția tradiției ezoterice, singura care, mai presus de disparitățile exoterice ale religiilor, poate uni elita spirituală de sus, și nu prin sincretismul greșit al ecumenismului demagogic; este confruntarea a ceea ce Occidentul și Orientul au păstrat mai pur în memoria lor de Tradiție Primordială ; Și, în sfârșit, mai presus de orice cunoaștere ezoterică și teologică, este comuniunea vie a sfinților formată în întreaga lume prin rugăciunile celor mai puțin învățați, celor mai umili și celor mai puri dintre aceste suflete, miliarde de suflete care sunt acum scufundate în baia tenebroasă a acestei planete.

Câte nume îmi vin în minte pentru a ilustra această renaștere a Tradiției în secolul nostru și în domeniile cele mai aparent opuse: Léon Bloy, Vladimir Soloviev, Fulcanelli, Gustav Meyrink, P. V. Piobb, Oswald Spengler, Charles de Foucauld, Sédar, Aldous Huxley, Louis Massignon, Charles Péguy, Milosz, Philéas Lebesgue, Marc Haven, Matgioi, Charbonneau-Lassay, Alphonse de Chateaubriant, René Guenon, Jean de la Varende, Rabindranath Tagore, Paul Valéry, Emile Dermenghem, Alexis Carrel, Shwaller de Lubicz, Antoine de Saint-Exupéry, Etienne Gilson, André Varagnac, Paul Le Cour, Nicolas Berdiaeff, Daniel-Rops, Roman o Guardini, Ananda Coomaraswamy, Georges Bernanos, Padre Pio, Jules Romains, Simone Weil, Marco Pallis, Raymond Christoflour, Virgil Georghiu, René Grousset, Alexandre Koyré, Gustave Thibon, Julius Evola, Jean Daniel sau, Robert Hollier, Henry Corbin, Eugène Canseliet, Mircea Eliade, Julien Green, Luc Benoist, Raoul Auclair, Julien Gracq, Alexandre Soljénitsyne, Raoul Vergez, Alexandre Volguine, Jean Richer, Louis Charpentier, René Alleau, Antoine Faivre, Hubert Larcher, Jacques Duchaussoy, Gaston Georgel, Michel Helmer, Paul Naudon. Robert Amadou, Hadès, Jacques d'Ares, Vlaicu Ionescu, Jean Brun, Eric Muraise, Frithjof Schuon, Jean Tourniac, Henri Montaignu, Jean Biès, Philippe Lavenu, etc.

Unii ar putea considera surprinzător faptul că anumite nume se regăsesc aici. Dar spațiul nostru interior este suficient de vast pentru a primi cele mai diverse, chiar opuse, ființe. Nu contează cât de diverse sunt traseele: tot ce trebuie să știm este că acești pelerini se îndreaptă, într-un fel sau altul, spre Steaua!

Fie în cadrul bisericilor exoterice, fie în cadrul organizațiilor ezoterice, regăsim peste tot

aceeași dualitate: o decadență generală traversată de "ascensiunea" unor ființe care, de cele mai multe ori, nu au nici titluri, nici funcții oficiale, "marginali" care asigură totuși, conștient sau inconștient, Tradiția, în sensul etimologic al termenului: transmiterea unei părți din Lumină.

"Sunt mulți cei care par a fi în interior și care sunt în exterior. Sunt mulți care par a fi în exterior și sunt în interior..."

(Sfântul Augustin).

Căci însăși natura transmiterii inițiatice este *ipso facto* selectivă și se întuneacă atunci când crește nevrednicia celor care au oficial sarcina de a o primi.

"Adevărul este ca un izvor pur: dacă este turnat în vase necurate, devine atât de distorsionat încât înțeleptul nu-l mai recunoaște. Templul adăpostea cândva mari adevăruri, dar egoismul și pierderea Interiorului în beneficiul Exteriorului au lăsat doar hieroglife fără viață. Cât de periculos este să instruiști pe cineva! Misterele nu vor fi niciodată moștenirea a mai mult decât a câtorva; ele nu pot fi cumpărate și nici predate de la amvon; nu le putem primi decât dacă inimile noastre au fost deja trezite la Înțelepciunea și Iubirea Ta..."

(Antoine Faivre, Eckartshausen et la théosophie chrétienne, Klincksieck 1969, p. 377).

Și cum am putea să nu aducem un scurt omagiu celor doi mari restauratori ai ezoterismului, René Guenon și Paul Le Cour, căroră această carte le datorează atât de mult? Bineînțeles, disparitatea dintre aceste două minți nu ne scapă. Paul Le Cour (1871-1954) a fost deopotrivă un mistic și un om de acțiune, un om de cultură, desigur, dar mai ales un mare intuitiv; René Guenon (1886-1951), un metafizician a cărui facultate principală era intelectul (în sensul tradiționalist al cuvântului) și care a beneficiat de o triplă inițiere în hinduism, taoism și sufism. Faptul că, cu mentalități și metode atât de diferite, acești doi oameni au găsit adesea aceleași adevăruri este o dovadă a unității cunoașterii tradiționale și a multiplicității căilor Providenței... Umorul lui Dumnezeu, un concept drag nouă - o expresie care l-ar fi uimit pe gravul Guenon, mai puțin poate pe Paul Le Cour... - la necunoașterea intelectului nostru și a conștiinței noastre lucide, realizează o logodnă foarte ciudată!

Acești ezoteriști ai secolului al XX-lea, care sunt într-un fel arheologii Luminii, inspiră și dirijează lupta noastră spirituală. Dacă, la nivel colectiv, suntem într-adevăr solidari cu involuția și decadența spirituală a umanității, depinde de fiecare dintre noi să trezim forțele spirituale latente, adormite, călcate în picioare de sloganurile ușurinței, confortului, violenței și materialismului... În epoca noastră, a răspunde Spiritului înseamnă a lupta în noi înșine împotriva propagandei și intoxicării doctrinei totalitare a așa-zisului "progres"; înseamnă, în cadrul veșnicelor îndemnuri ale Iubirii, a lupta pentru a păstra și a spori Cunoașterea noastră tradițională și pentru a revendica acel bun suprem care este astăzi disprețuit: libertatea spirituală.

"Deci, cum putem scăpa de influența dăunătoare a lumii de astăzi? Prin respectarea unei reguli similare celei impuse de filosofi stoici sau de primii creștini. Grupați-vă împreună cu oameni care gândesc la fel ca voi și supuneți-vă unei discipline stricte. De exemplu, renunțați să mai ascultați minciuni la radio, citiți în ziare doar știrile utile de știut, citiți doar articole și cărți scrise de autori cunoscuți pentru onestitatea și competența lor, învățați despre tehnicile moderne de propagandă pentru a vă putea apăra împotriva lor; pe scurt, fiți cu hotărâre nonconformiști..."

(Alexis Carrel, Réflexions sur la conduite de la vie, Pion 1950, p. 144).

Orice antidot este bun împotriva spiritului de somnolență, de violență, de orgoliu, de lașitate, de idolatrie arzătoare sau latentă, de retragere egoistă și de abandon gregar.

"Aceste animale din mine care strigă și îl împiedică pe Dumnezeu să mă audă și să vorbească, nu trebuie să fie învățate sunete sau intonații. Trebuie să le faceți să tacă pentru câteva

momente la un moment dat. Apoi antrenați-i să tacă din ce în ce mai des, pentru tot mai mult timp. Apoi, dacă puteți, faceți-i să fie complet tăcuți..."

(Simone Weil, *La connaissance surnaturelle*, Gallimard 1950, p. 190).

În această tăcere se poate ridica singurul protest util împotriva acestei lumi involuate: rugăciunea noastră.

"În timp ce Pământul orbitează în jurul Soarelui de multe mii de ori, multe crime sunt comise pe suprafața sa; multe clamări bestiale, multe strigăte de durere și disperare, multe blasfemii se ridică de pe această planetă a destinelor ciudate către cerurile înspăimântate ; Dar glasul pios al singurătăților unde se roagă câțiva oameni simpli și buni acoperă cu ușurință blasfemiile și strigătele; iar fumul câtorva sacrificii, un fir albastru și firav care se ridică în aerul calm al dimineții sau al serii, poartă în el un parfum atât de puternic încât abolește mirosul crimelor. ..."

(Pierre Termier, *La joie de connaître*.)

12. Biserica eternă

"Crucea se înalță, inaccesibilă flăcărilor, steagul triumfător al întregului neam omenesc..."

Novalis, *Imnuri către noapte*.

La sfârșitul cărții *Semne și mesaje pentru timpul nostru*, Raymond Christoflour, după ce evocă experiențe mistice extraordinare, de la cea a lui Thérèse Neumann până la ultimele apariții mariane, trecând prin cele ale lui Padre Pio și ale Sfântului de la Tulle, scrie :

"După cum ați observat, multe dintre mesajele pe care le prezentăm anunță, într-un mod mai mult sau mai puțin voalat, apropierea unor vremuri noi, care ar putea fi chiar Ultimele Timpuri. În orice caz, asistăm în prezent la convulsiile dramatice care par să prefațeze o trecere terifiantă, în termeni de altfel prezumabili în contracția timpului și în precipitarea istoriei noastre... Dacă vorbim de un punct oarecare al activității moderne și îi urmărim cu privirea direcția, dacă ne întrebăm încotro se îndreaptă, aceeași concluzie se impune cu o rigoare geometrică..."

(p. 376.)

Deși o neagă adesea din "modestie carteziană", mulți oameni din zilele noastre sunt profund conștienți de termenul limită al acestei transformări grandioase, dar reacționează adesea incoerent, pentru că nu știu cu adevărat despre ce este vorba și ce așteaptă. Ceea ce este valabil pentru indivizi este valabil și pentru instituții, și știm ce agitație, ce antagonism, ce anarhie provoacă această tranziție de la o eră la alta în Biserica mamă a creștinătății, Biserica Romei - ca și în celelalte provincii spirituale ale creștinătății de altfel. Iată de ce nu a fost niciodată atât de urgent să le reamintim oamenilor și să separăm clar în mintea lor ceea ce se poate schimba și ceea ce trebuie să rămână și, mai ales, să-i liniștim pe cei care, în angoasa lor, cred că văd în aceste convulsii sfârșitul creștinismului însuși !...

"Destinele creștinismului depășesc imaginația oamenilor obișnuiți și ele sunt încă bănuite doar de aceiași oameni care, de multă vreme și cu harul lui Dumnezeu, i-au dat spiritul lor..."

(Alphonse de Chatbaubriant, *Lettre à la Chrétienté mourante*, p. 175.)

"Creștinismul va fi întinerit într-un mod extraordinar; nu este vorba de o "modernizare" a Bisericii, ci de o nouă formă a religiei veșnice, care va fi pentru creștinismul actual ceea ce acesta din urmă este pentru iudaism..."

(Joseph de Maistre, *Soirées de Saint-Petersbourg*.)

Timp de două mii de ani, Cuvântul divin, a doua Persoană a Treimii, Fiul consubstanțial cu Tatăl, a luat pentru noi chipul lui Iisus Hristos. De două mii de ani nu a existat o întrupare istorică a Cuvântului divin. Isus Cristos este pentru noi Cuvântul, Cel care a fost la începutul timpului; de două mii de ani este pentru noi Dumnezeu cel Viu, Cel care este. El este Maestrul și singurul Maestru. Bisericele creștine, dincolo de diferențele, schismele și decăderile lor, sunt și rămân creștine doar în măsura în care continuă să întruchipeze mesajul *Evangeliei*, doar în măsura în care sunt încă, cel puțin în parte, Trupul vizibil al lui Hristos.

Atunci de ce vorbim despre o "nouă religie" în această zi și în această epocă? Știm prea bine ce se ascunde în spatele acestei aplicări la creștinism a adjectivului universal "nou", atât de convenabil pentru a vinde noi mărci de detergent: este vorba de abandonarea planului divin în favoarea supunerii la planul pământesc, este vorba de uitarea însăși a sensului sacrificiului și a naturii vieții pământești ca preludiv al vieții veșnice, este vorba de uitarea Cerului pentru Pământ. Dar ceea ce nu are este dreptul de a face acest lucru în numele lui Hristos, mergând până la a face din Cuvântul divin forța motrice a unei noțiuni complet materialiste, tehnocratice și comunitariste de "progres", mergând până la a o numi "Hristos evoluționistul", după cum spune Teilhard în jargonul său.

Nu există impostură mai rea decât să îmbraci gustul turmei pentru bunurile pământului în numele Cuvântului divin. Acestea ne-au fost dăruite pentru hrana trupului nostru, și nu (așa cum repetă toate religiile revelate!) pentru ca folosirea fără măsură a acestor bunuri să ne facă să uităm scopurile noastre ultime, care sunt destinul final al sufletului nostru și **al particulei de spirit divin care a fost depusă în el** - și pe care o uităm prea des!

Adevărata religie, religia pe care, prin diversele sale văluri și revelații, o recunoaștem ca fiind Tradiția primordială a Epocii de Aur și a Paradisului terestru, Tradiție a cărei esență a venit Hristos, acum două mii de ani, pentru a ne reaminti esențialul, este Una și Eternă.

Nu este nici nouă, nici veche. Uimirea, mirarea sau disconfortul pe care le simțim atunci când o redescoperim prin intermediul Părinților Bisericii, al *Evangeliei* și al *Cărților revelate* ale tuturor religiilor adevărate, această uimire, această mirare sau acest disconfort sunt doar pe măsura ignoranței noastre, a nevredniciei noastre, a decadenței noastre intelectuale și spirituale ca oameni ai sfârșitului vremurilor, oameni ai Epocii de Fier, în care flacăra pâlpâitoare a rațiunii umane și orgolioase a înlocuit Lumina Primordială a Intuiției spirituale. Dacă Religia Eternă ni se pare uimitoare și nouă, este pentru că ne-am îndepărtat de Sursă, este pentru că **vasul care suntem** a fost alterat, este pentru că **Cuvântul din noi s-a pierdut în mare parte**. Doctrina ciclurilor timpului calificat, comună esoterismului tuturor tradițiilor, ne permite să cunoaștem, dacă nu cauza primară, cel puțin procesul și logica acestei decăderi, explicând dogma creștină a păcatului originar: ea ne permite să înțelegem mai bine această "cădere", să acceptăm mai bine consecințele sale individuale și colective. Ea ne oferă uriașa și înfricoșătoarea problemă a Răului, dacă nu răspunsul absolut pe care nu-l putem primi în starea noastră actuală, cel puțin o Cheie majoră, un răspuns temporal extraordinar de prețios care confirmă și luminează răspunsul exoteric al creștinismului. Doctrina Ciclurilor, piatra de temelie a Cunoașterii, ne poate salva de la revolta "inutilă și perversă", poate sta la baza acceptării noastre, poate aduce Iubirea la cele mai înalte niveluri din noi.

ANEXĂ LA CAPITOLUL VIII

Scrisoare către un prieten fundamentalist

"Am dori ca tot ceea ce are valoare să fie etern... Distrugerea Troiei. Căderea petalelor pomilor fructiferi înfloriți. Iubirea lui Dumnezeu prin distrugerea Troiei și a Cartaginei. Și nici o consolare. Iubirea nu este consolare, este Lumină..."

Simone Weil (La Pesanteur et la Grace, p. 124 și 16).

Dragă prietene (¹),

Corespondăm de mulți ani și - prea rar - am avut plăcerea de a ne întâlni. O altă scrisoare, veți spune. Bineînțeles, dar astăzi știu că aceste pagini - pe care voi încerca să le fac cât mai scurte, pentru că știu cât de ocupat ești - vor căpăta, așa cum îmi vor fi familiare, nu știu ce valoare de bilanț grav și angoasat, în lumina unei cerințe totale de adevăr care ne este comună tuturor.

Și totuși, nu sunt motivele pe care le avem pentru a ne înțelege și a ne înțelege mult mai puternice decât cele pe care le-am putea avea pentru a ne despărți? Nu cumva, de multă vreme, nu am observat durerosul tău calvar spiritual cu fraternitatea și "din interior"? Nu sunt indignat alături de dumneavoastră atunci când emisarii "noii ordini" vă batjocoresc sau vă insultă - de vreme ce numele de "fundamentalist" pe care îl purtați cu mândrie este pentru ei un termen de dispreț?

Ce amintiri comune aș putea evoca în această seară? În afară de scrisorile noastre, de articolele noastre - pe care le-am scris de multe ori gândindu-ne unul la celălalt -, de conferințele noastre, de întâlnirile noastre, chiar și de plimbările noastre, cum ar fi ziua în care, la fel de îngroziți, am găsit la piața de vechituri de la Porte de Saint-Ouen potire, cibori aurite și alte obiecte liturgice pe care "noii preoți" le expulzaseră din "noile lor temple" pentru a "curăța punțile" și a șterge ultimele urme ale "triumfalismului" din bisericile lui "tata". .. (Nu mi-ați spus că astăzi **patenele** sunt folosite ca scrumiere în cluburile de noapte?) M-ați luminat, pentru că, în ceea ce mă privește, tabernacolele erau încă folosite ca și cotețe pentru câini... Ceea ce percepem este de fapt depășit în mod constant de ceea ce este.

Da, *vindem*. Este marea evacuare de către **"aripa negustorească a Bisericii"** a tot ceea ce era sacru: imagini, statui, obiecte de cult, simboluri, latină, gregoriană, orgi, clopote, ce mai aveți? Tot ceea ce avea legătură cu sensul și misterul, cu contemplația și rugăciunea personală, cu călătoria profundă a sufletului și dialogul tăcut cu Creatorul, a fost batjocorit, cenzurat, călcat în picioare, "evacuat"... Tot timpul din noul rit trebuie să fie ocupat de palavre, de rugăciuni mormăite, de imnuri "moderne", iar vorba bună socializantă trebuie să fie difuzată... Iar cei care mai îndrăznesc să îngenuncheze pentru împărtășanie sunt admonestați ("atitudine de sclav", se pare!). Iar cei care încă mai vor să se dedice rugăciunii personale sunt chemați la ordine! Aruncați vechile breviare și *scripturi* latine! La râu, rozariile!

Îi cunoașteți pe unii dintre acești vicari tineri (și adesea nu atât de "tineri!") ca și mine. Și de multe ori, îmi spuneți, sinceritatea lor vă surprinde și vă tulbură. Ba chiar mai mult, ignoranța lor față de tot ceea ce a constituit substanța însăși a Bisericii lui Hristos în ultimii două mii de ani! Ei distrug totul pentru că nu știu ce distrug. Ei iau drept influență evanghelică ceea ce nu este decât colectivism instinctiv, drept iubire ceea ce nu este decât clientelism. Și, mai ales, ignoranța lor față de problema numărul 1, cea a Răului! Cu ei, suntem încă în plin *rousseauism*: "Omul este bun, să-l lăsăm să fie!"

Ca în toate epocile de decădere a credinței (dar mai mult decât în oricare alta, pentru că această epocă recapitulează în josnicia ei toate celelalte decăderi), un vânt teribil și vrăjitor de naturalism suflă peste toate domeniile Duhului! Cunoaștem raționamentul: tot ce trebuie să faci este

¹ Această "scrisoare", o sinteză a unei corespondențe reale, nu are, evident, pretenția de a trata în întregime confruntarea dintre fundamentalism și ezoterismul creștin în vremurile noastre de sfârșit de veac. Atât destinatarul, cât și cel care spune "Eu" caracterizează aici două atitudini posibile în fața subversiunii spirituale a timpului nostru, dar ei nu pretind, evident, să vorbească în numele nimănui, al vreunei organizații oarecare și, mai ales, să prezinte angajamentul lor ca fiind exemplar: ei vor doar să MĂRTURISEASCĂ în numele atitudinii pe care cred că ar trebui să o adopte în virtutea ideilor lor și a credinței lor rănite.

să fii generos. Dreptate, Fraternitate, Caritate sunt termeni care se pot reduce la aceeași cerință... Din păcate, generozitatea și entuziasmul sunt virtuți naturale. Dar natura a fost rănită încă de la Cădere. Generozitatea nu devine spirituală decât dacă este cu adevărat orientată spre Bine, Adevăr și Frumos, dacă devine o virtute creștină prin adăugarea virtuților cardinale și teologice. Omul nu-și poate lucra mântuirea doar prin instinctul său, prin intelectul său sau prin fraternitatea celorlalți: intuiția sa spirituală trebuie să fie restaurată în el prin influxul unei Revelații, al Răscumpărării prin Cristos întrupat în Isus. Creștinul nu se poate "încrede" doar în "natură", chiar dacă aceasta este "generoasă". Altfel, nu ar fi fost nevoie ca Cuvântul să se întrupeze pe Pământ!

Când Cuvântul Întrupat nu este decât "Marele Prieten", bisericile sunt de fapt deschise la cele mai joase efluvii emanate de această lume și de "Prințul" ei... Ah' ce sete de apele vremii! Ce dorință frenetică de a se "deschide" la tot ceea ce până acum nu a intrat în Templu! Ce grabă continuă, ce pierdere a simțului eternității!

Pentru că ei au avut veșnicia și acum tot ce fac este să scoată limbile lor pofticioase la tot ce este temporal. Tot ceea ce îi flatează, mișcă, strigă, țipă, îi seduce, mai ales tot ceea ce a avut succes, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp. Tot ceea ce este nou este admirabil pentru ei. Cei mai răi *funambulici* par demni de a fi imitați. Așa că prozelitismul lor nu este altceva decât racolarea... Nu am citit într-o carte a părintelui Cloitre că chitara electrică ar putea avea o putere comparabilă cu marile orgi de catedrală de la strămoșii noștri foarte creștini? Johnny Halliday, Ed. Castermann, 1964). Și nu a mers același cleric până la a compara acest animator *yé-yé*... cu Hristos? "Iată-l pe Dumnezeu *ècartelat*, răstignit de mulțime... Pentru acest tip de om, triumful ramurilor nu este niciodată departe de întunericul din Vinerea Mare... " Da, aici ne aflăm...

Dragă prietene, oricât de rănit aș fi, știi că, doar reluând scrisorile noastre, scrierile noastre, memoria conversațiilor noastre, aș putea umple cincizeci de pagini cu durerea noastră, cu indignarea noastră comună, citând fapte, cuvinte și texte... Ce vremuri îngrozitoare sunt acestea pentru oamenii de credință! Cât de aproape ne simțim unii de alții aici, în cadrul propriei noastre suferințe!

*
* *

Și totuși, prietene, oricât de aproape aș fi de tine, "ceva", după cum știi, ne desparte, și anume poziția noastră reciprocă față de bulversarea spirituală contemporană. Permiteți-mi să vă explic. Casa pe care o iubim, în care ne rugăm și pe care au construit-o strămoșii noștri, este zguduită în prezent de un cutremur violent, mai violent decât oricare altul care a zguduit-o vreodată în trecut. Această casă se prăbușește sub ochii noștri. Vă aud strigând printre cenușă și flăcări că nu există altă casă posibilă pentru voi, că această casă este singura locuibilă și că, deși rănită, ea va rezista până la sfârșitul timpului (ceea ce este adevărat, pentru că acel timp se apropie.) Admirabil eroism ! Dar mergeți și până acolo încât să proclamați (și totuși grinzile vă cad în cap) că cine nu se află în această casă nu va fi salvat, pentru că ați mai spus că nimeni nu a fost salvat înainte ca ea să fie construită acum două mii de ani... În ceea ce mă privește, sunt cu siguranță foarte tulburat de această priveriște, dar sunt în aer liber, în pericol și eu, pentru că pământul se cutremură peste tot. Dar, spre deosebire de tine, înainte de a se produce cataclismul, eu am consultat arhivele și știam că multe case de rugăciune și de mântuire fuseseră construite cândva pe acest loc și că și ele au pierit cam în același mod. Văd, nu departe de casa dumneavoastră, alte clădiri în care oamenii se roagă și își fac și ei mântuirea, dacă nu vă supărați - și care par a fi într-o stare la fel de proastă ca și a dumneavoastră în acest moment... Asta în trecut și în prezent. În ceea ce privește viitorul, nu credeți că atunci când piatră peste piatră din locuința voastră șubredă va rămâne, supraviețuitorii, ca și în trecut, vor reconstrui din temelii o nouă casă de rugăciune, mai frumoasă ca niciodată, și că în vârful ei va străluci din nou Crucea?

Haideți să ne desprindem de această metaforă. Haideți să vorbim sincer, din moment ce prietenia noastră ne permite să o facem. Dacă v-am înțeles bine în cuvintele, scrisorile și scrierile dumneavoastră, singura formă autentică de religie adevărată din întreaga existență a lumii este

Biserica Romano-Catolică, pe care o numiți pe scurt "Biserica", proclamând că oricine nu aparține de ea este în eroare și păcătos. (Recunosc, de altfel, că spre deosebire de alții care par a fi nostalgici ai Inchiziției, dumneavoastră puneți multă caritate, suspine, rugăciuni și toleranță *de facto*...). Nu vă faceți griji, nu am de gând să vă impun aici un curs de teologie și liturghie comparată; bibliotecile noastre sunt bine aprovizionate cu studii magistrale pe aceste teme. Totuși, v-aș acuza de o înspăimântătoare lipsă de... curiozitate. Cum se face că o simplă istorie a Bisericii - sau a Bisericilor, dacă preferați - nu v-a alertat asupra comorilor de credință, știință teologică și metafizică care au existat în Bisericile Răsăritene, de exemplu, înainte și după schisma din secolul al XI-lea? Cum puteți să nu vedeți că, alături de biserica dumneavoastră - care este și biserica în care am fost botezat și care îmi este dragă inimii mele - există alte biserici care, în felul lor și cu diferite grade de succes, îndeplinesc același rol ca și Biserica lui Hristos?.... *Sunt multe locuințe în casa Tatălui vostru* (Ioan, XIV, 2). ... *Mai am și alte oi care nu sunt din această turmă; și pe acestea trebuie să le conduc; ele vor asculta glasul meu și va fi o singură turmă, un singur Păstor* (Ioan, X, 16).

Da, toți oamenii "de bunăvoință" sunt deja în spirit sub conducerea Cuvântului divin, într-o Biserică cu adevărat catolică, adică universală... De ce v-ați prefăcut întotdeauna că nu mă înțelegeți atunci când v-am amintit în repetate rânduri de acel prag teribil din secolul al IV-lea - care a fost prima și principala schismă - în timpul căruia Biserica primitivă, purtând încă toate farmecele sale interne și externe, a fost atât îmbrăcată într-o administrație oficială, cât și separată treptat de caracterul său inițiativ? Desigur, simbolismul religios avea să supraviețuiască și să continue să trăiască intens timp de peste o mie de ani, în special datorită meșterilor inițiați care au purtat Tradiția. Dar faptul că, încă din inima Evului Mediu, această învățătură a trebuit să fie organizată în clandestinitate și a suportat persecuții constante din partea ierarhiei laice spune multe despre incomprehensiunea, ignoranța și decadența spirituală a acesteia...

Știu că cuvântul *ezoterism* vă irită: insistați, alături de cuvântul *hermetism*, să îl faceți sinonim cu ocultismul! Folosiți aceste cuvinte în mod interschimbabil. Pentru dumneavoastră, după cum ați scris, ezoterismul nu este altceva decât "o doctrină orientală, un compus aberant, o ciudată magmă eterogenă...". Procedând astfel, folosiți chiar procedeul polemic al amalgamării... Abia dacă m-ați ascultat când, într-o zi, în încercarea de a vă lumina, v-am vorbit îndelung, cu *Biblia* răsfodind-o în fața noastră, despre platonism, gnosticism, astrologie, alchimie și Iluminism... Ați spus că totul este o "harababură"! - Cum se numește cineva care pretinde că știe totul, dar își astupă urechile și refuză orice discuție? Nu este acesta "refuzul dialogului" pe care îl criticați, pe bună dreptate, progresiștilor care vă disprețuiesc sau vă insultă?

Știți - și acesta este unul dintre multele puncte norocoase care ne aduc împreună - admirația profundă pe care o am pentru Părinții Bisericii și bucuria pe care o am de veacuri de a-i citi pe cei ale căror opere le am în biblioteca mea. Ei au explicat, au aplicat, au extins și au mărit *Scriptura*; dar dacă au făcut-o, a fost pentru că mai mult de jumătate dintre ei, începând cu Sfântul Pavel, erau pătrunși de platonism și neoplatonism, cu alte cuvinte, nu mă înțelegeți greșit, de gnosticism neeretic, cu alte cuvinte, nu mă înțelegeți greșit, de acel ezoterism creștin pe care insistați să îl respingeți fără să-l cunoașteți și care este firul Ariadnei prin care Tradiția Primordială a devenit creștinism și fără de care romano-catolicismul nu ar exista.

"Creștinismul primitiv a fost o veritabilă inițiere în care s-a revelat o veritabilă magie divină..."

(Joseph de Maistre.)

Dar Hristos, spuneți, Hristos singur a făcut Biserica! Desigur, numai Hristos, dar care a spus: *Nu am venit să desființez Legea, ci să o împlinesc*... (Matei, V, 17). Acțiunea Celui care a spus despre Sine însuși că Eu sunt Alfa și Omega nu a fost o revoluție, ci o restaurare a Tradiției din prima Grădină. Fie că vă place sau nu, această eternă "Biserică interioară" este depozitarul invizibil al Simbolismului, al Misterelor, al Profețiilor și al întregii Metafizici creștine, care de două mii de ani hrănește viziunile misticilor noștri și dogmele Bisericii voastre atunci când sunt inspirate în mod

autentic de Duhul Sfânt. Este pentru această "Biserică interioară", al cărei curent cel mai vizibil este *iohannismul*. Dante, Paracelsus, Pico della Mirandola, Vinci, Durer, Boehme, Claude de Saint-Martin, Joseph de Maistre și acea mare Simone Weil pentru care nu v-ați ascuns admirația, continuând să deplângeți faptul că nu a intrat în Biserica Romei - deși a explicat cu precizie această "imposibilitate" în admirabila *Scrisoare către o religioasă* pe care nu ați vrut niciodată să o citiți!

Mai mult, nu vreți să știți că religii care sunt de fapt opuse în implicațiile lor dogmatice, liturgice și sociale pot fi totuși unite în sursele lor metafizice, adică în simbolismul și în ezoterismul lor cel mai elementar. Astfel, însăși noțiunea a ceea ce Schuon numește "Unitatea transcendentă a religiilor" vă scapă complet. Nu vreți să aveți nicio lumină asupra diversității căilor care, în funcție de rase, de climă, de epoci și, în cele din urmă, de Ciclurile Timpului, pot lua ceea ce catolicismul numește Harul, și care este revărsarea Spiritului, care suflă unde vrea, când vrea...

Negi, negi cu înverșunare, că este posibil să fii salvat de Mahomed, Civa, Krishna, Buddha sau Lao-tzu în afara Occidentului, că este posibil să fii salvat de Orfeu, Apollo, Pitagora sau Zoroastru în afara Erei Peștilor.... Câte milioane de oameni care nu-l cunosc sau nu l-au cunoscut pe Hristos îl precipitați astfel în iadul vostru! Iubirea voastră de Dumnezeu (pe care cu siguranță nu o contest!) duce de fapt la terorismul clerical, care a încetat să mai fie criminal doar pentru că puterea temporală a fost din ce în ce mai mult disociată de cea spirituală în ultimele secole... Din moment ce nu mai dispuneți de arme temporale, ați încetat să întemnițați, să judecați și să condamnați... Dar cât de mult aș fi preferat ca această toleranță *de facto* să fi fost voluntară și să fi devenit înțelegere!

Cunoașteți părerea mea despre acest subiect - care este mai mult decât o "păreră", este o adeziune totală a intelectului și a inimii! - este că, timp de două mii de ani, Isus, personajul istoric, purtătorul în sine al lui Cristos, Cuvântul divin etern, a fost într-adevăr Calea principală, Calea fundamentală, mai ales pentru rasa albă, și că era foarte licit, așa cum prescriu *Evangelhiile*, să o faci "cunoscută" fără violență și cu singurii prieteni ai Iubirii, întregii lumi... L-au respins unii care l-au cunoscut. Alții încă nu-l cunosc - sau îl cunosc atât de rău! Dar, cum spunea Marivaux, nu se văd inimile! Așa că, vă rog, nu luați locul Îngerului Judecător!

Oh, cunosc argumentul tău final: sunt chibzuit, divaghez, sunt părtinitor și, mai ales, nu mă supun Bisericii care m-a botezat: păcat de mândrie, îmi spui? Ei bine, poate... Dar am citit asta în *Sainte colère* din pana dragului nostru Michel de Saint-Pierre:

"De când Hristos a pronunțat "Dacă vreți", nu mai există ascultare oarbă. Hristos nu a ascultat orbește. Hristos a fost un om LIBER. În lumina Evangheliei, ascultarea oarbă, ascultarea unui sclav, este o contradicție. Hristos știa de ce se supune..."

Și știu de ce am încetat să mai ascult de Biserica lui Petru: pentru a-i rămâne credincios lui Hristos. Și pentru că Biserica Sa a lui Petru, așa cum a fost profețit, este astăzi angajată activ în apostazie - nu în întregime și în toți credincioșii și preoții ei. Slavă Domnului! - ci în majoritatea ierarhiei sale episcopale, în special...

"Negarea Sfântului Petru... Biserica este cea care s-a renegat pe sine de trei ori: pe vremea lui Constantin, la sfârșitul Evului Mediu și în secolul tehnologiei și al bogăției..."

(Raymond Christoflour, La Drachme perdue).

La aceasta știu că veți răspunde că am căzut în eroarea lui Luther și Calvin, care au pretins că interpretează *Biblia* fără ajutorul autorității romane și conform propriei lor înțelegeri... Știu și simt perfect - forțat în această poziție prin forța circumstanțelor - disconfortul poziției mele; știu și simt perfect bine durerea de inimă a acesteia... Dar căutarea adevărului nu poate fi realizată prin "confort" fizic și psihologic. M-aș fi bucurat, credeți-mă, să fi putut rămâne în locuința temporală a botezului meu. Aș fi crezut și aș fi prosperat acolo cu plinătate și bucurie... Dar eu sunt unul dintre cei care, pentru a asculta, au nevoie să admire... Iar eu nu mai pot admira o administrație temporală a tainelor divine care, prin obsolescență, funcționarism, ignoranță și lașitate, și-a permis să cadă în Apostazie în acest secol al Fiarei triumfătoare!

Da, prietene, sunt vremuri atroce, sfâșietoare... Au fost momente, mărturisesc (și mă căiesc), când m-am gândit la o "ambuscadă" divină! Dar numai diavolul poate fi acuzat! Faptul că oameni de bună credință ca noi sunt îndemnați să se sfâșie unii pe alții este o dovadă în acest sens. Așadar, la sfârșitul acestei scrisori, nu vă voi spune: "Eu am dreptate și voi greșiți". Dar îți voi spune: "Te înțeleg, prietene, dar nu te pot urma din toate motivele pe care ți le dau de ani de zile. În schimb, îți cer să faci mai mult decât să mă tolerezi, ci și să mă înțelegi.

Numai trecerea, la moartea noastră, dacă suntem demni de ea, în Împărăția Luminii Adevărate, ne va da Adevărul total și, fără îndoială, vom fi amândoi trași la răspundere pentru că am căutat atât de mult!

Prietene, haideți să nu ne mai dezbinăm unul pe altul. Dacă nu putem vorbi fără să ne certăm, să păstrăm tăcerea între noi o vreme, fie și numai prin sacrificarea propriilor noastre iubiri "savante". Și fie ca Domnul să ne unească în această lume prin această tăcere și prin dragostea pe care nu vom înceta niciodată să ne-o arătăm unul altuia prin El!

Creștinește al dumneavoastră,

Jean Phaure.

CAPITOLUL IX

Sfârșitul ciclului

"Țineți minte vorbele mele; la orizontul de fum și de foc, se ridică lucruri mari..."

Milosz, Scrisoarea din 8 februarie 1934.

Este o onoare dureroasă să aparții unei Umanități finite care nu știe că sfârșitul ei este aproape, care nu vrea să știe, - și totuși să o spui, pentru că anumite lucruri trebuie spuse în această epocă, oricât de incomode ar fi ele. În următoarea jumătate de secol, vor izbucni cele mai brutale evenimente, cele mai de neconceput, atât malefice, cât și benefice - și abia atunci majoritatea oamenilor își vor da seama că unii le-au prevăzut. Pentru că această umanitate este surdă și oarbă, iar trezirea ei va fi sângeroasă.

"Din moment ce oamenii nu au vrut să asculte de Viață, ei trebuie să asculte de Moarte".

(Léon Bloy, Jurnal, 29 noiembrie 1897.)

Și totuși, dincolo de această moarte, există Viața...

1. Sfârșitul ciclului și ciclurile sfârșitului

Am ajuns la finalul imensei epopei a adamicului... Ne-am născut "în Umbra lui Dumnezeu" (acesta este sensul profund al expresiei ebraice, tradusă de obicei prin "după chipul lui Dumnezeu"). Dar, înzestrați cu liberul arbitru, în goana noastră orgolioasă după puteri divine, am comis păcatul cărnii și am amestecat această natură adamică, care ne plasa "deasupra îngerilor", cu natura încă animală a unor preumani. Am fost expulzați din Centrul Suprem, din starea paradisiacă primordială și, timp de patruzeci de milenii, am rătăcit pe Pământ tânjind după Inocența pierdută, ridicând succesiv o serie de imagini ale Centrului Primordial în locuri care au fost alese și au dispărut alternativ, datorită "coborârilor Cuvântului". Astăzi, aproape la sfârșitul inversării generale a valorilor spirituale, cei mai mulți oameni nici măcar nu mai caută pe Pământ sau în ei înșiși un "centru" oarecare; ei au ajuns la marginea extremă a "Roții" și, în cea mai mare parte, au uitat că a existat chiar și un centru al acestei Roți! Atunci va avea loc "Judecata" în mai multe etape, împărțirea celor care vor cădea de pe Roată, cei care, după ce au căzut în Timp, ca noi toți în ultimii patruzeci de mii de ani, vor ieși din Timp, în timp ce alții, care au păstrat memoria Centrului divin, vor urca din nou spre el, prin încercări purificatoare...

Traversând întregul sfârșit al ciclului cu zborul său de nedescris, Iubirea divină "urcă" și "traversează", ca să spunem așa, curentul descendent al Umanității. Cu cât subversiunea este mai grea, cu atât remediile spirituale sunt mai eficiente. Legăturile stabilite între om și divin în Protoistorie s-au pierdut, iar riturile s-au materializat și s-au înjosit în Antichitate. Sacrificiul, în special, acea operațiune spirituală prin care suferința acceptată poate deveni mântuire pentru alții în virtutea "comuniunii veșnice a sfinților", devenise o operațiune "mecanică", sângeroasă și barbară. Pentru a îndrepta această "religie" degenerată, Cuvântul făcut om s-a sacrificat pe altarul lumii pentru a salva sufletele cufundate în ea. Sfânta Liturghie și Euharistia fac pure, active și permanente virtuțile ispășitoare și mântuitoare ale acestui Sacrificiu.

Dar Răscumpărarea lui Cristos nu este completă. În primul rând, ea nu va fi pe deplin operativă decât dacă noi cooperăm la această Mare Operă prin propriile noastre sacrificii (iar Dumnezeu cere de cele mai multe ori incomparabil mai puțin de la fiecare dintre noi decât a cerut de la sfinții săi). În cele din urmă, numai după venirea în această lume purificată a lui Hristos Triumfătorul, Hristos Regele, răul va fi învins și Jertfa glorioasă a marelui preot Melchisedec va fi redescoperită și înțeleasă pe deplin.

Necazurile Apocalipsei vor servi la purificarea umanității adamice, care a ajuns în stadiul final al involuției sale. De fapt, aceste necazuri au început acum 200 de ani, odată cu distrugerea

ordinii monarhice de către Revoluția Franceză, cu introducerea recrutării obligatorii, cu războaiele din secolul al XIX-lea și cu cele două războaie mondiale. Am observat numărul celor implicați în aceste două măceluri sângeroase, fără precedent în istoria omenirii? 1914-1918, 9 milioane de morți; 1939-1945, 36 de milioane de morți, de patru ori mai mulți... Dacă vom continua progresia, vom ajunge la 144... Doamne ferește ca acesta să fie rezultatul unui viitor conflict!

Chiar dacă nu credem într-un al treilea război mondial (care, așa cum am văzut la sfârșitul capitolului VI, ar "corespunde" celui de-al treilea război punic de la sfârșitul Erei Berbecului), cerul omenirii pare totuși, în acești ani optzeci ai secolului XX, plin de amenințări, iar cei care se tem de termene cruciale nu mai sunt doar cititorii de profeții sau de Apocalipsă, ci și, din ce în ce mai mult, printre cei mai lucizi oameni de știință, care ne avertizează că distrugerea accelerată a biosferei de către o tehnologie înnebunită va declanșa în curând (înainte de sfârșitul acestui secol) tulburări teribile și grave vărsări de sânge.

Istoricii raționaliști și-au bătut mult joc de Marea Frică a anului 1000. Chiar și o cercetare superficială a publicațiilor din a treia treime a secolului XX ar scoate ușor la iveală apariția Marii Temeri a Anului 2000 în rândul altor raționaliști! Este adevărat că, la prima vedere, această cifră nu are nimic tulburător - deși un *arimosof* ar vedea imediat în ea cifra 2, cea a Dualității, a Diviziunii și a Dezordinii, adusă la plinătatea și la cea mai teribilă eficacitate de multiplicator 1000...

Motivele reale și analizabile rațional ale acestei angoase au fost discutate pe scurt în capitolul nostru anterior. Este frapant pentru un om al Tradiției să constate că predicția facilă a unor evenimente cataclismice pentru întreaga Umanitate nu face decât să se suprapună cu cele mai vechi profeții sacre și cu cele mai autentice previziuni.

Și totuși, în concordanță cu mentalitatea fenomenologică și agnostică a societății noastre, mințile neliniștite de astăzi se îndreaptă spre moduri de gândire complet diferite. Căci, deși întrebările despre viitor au făcut întotdeauna parte din conștiința umană, epoca noastră, mai mult decât oricare alta, este martora apariției a numeroase curente de gândire care, prin analiza trecutului și a prezentului, urmăresc să deschidă calea spre viitorul apropiat și îndepărtat. Profetismul, de natură supranaturală și ignorat în mod oficial, vede să apară atât predicția, care este prea adesea de natură infrapsihică și superstițioasă, cât și previziunea, un cuvânt inventat de regretatul Gaston Berger, care se bazează pe analiza rațională și sintetică a fenomenelor actuale și care are, pentru noi, marele merit spiritual de a lăsa loc libertății umane:

"Ghidul nu este cel care ne aduce soluții gata făcute, ci cel care ne aduce stimulii de care avem nevoie la un moment dat în viața noastră... Este cel care ne oferă inspirația de a ne găsi propriile soluții"

(Gaston Berger, 1959).

Pentru că o anumită formă de investigare a viitorului poate deveni, sub numele de futurologie, o armă formidabilă, o adevărată spălare de creier, în mâinile unor tehnocrații ambițioase, dacă alegerile umane fac loc unei ipoteze "închise", imperative, pe care nu mai avem libertatea de a o respinge. Gândirea sistemică, imperialismul tehnocratic al gândirii și abuzul de cuantificare aplicată în domenii în care calitatea primează sunt păcatele prea multor aventurieri ai viitorului.

Toți futuriștii ar trebui să țină cont cu umilință de maxima

"Neașteptatul se întâmplă întotdeauna".

Dar se mai întâmplă și ca evenimentul așteptat, cel puțin de câțiva, să se producă la momentul potrivit, - și ca acest "moment" să fi fost "numit" cu indiferență generală.

Este mai ales indiferența, cel puțin în sferele conducătoare sau gânditoare, care se opune aspectului tradițional al "previziunii": profetismul. Originea sa fundamental irațională și supranaturală nu poate decât să-i facă pe raționaliști să ridice din umeri. Alungate astfel din orizonturile intelectuale, profețiile religioase cad - și din ce în ce mai mult, pe măsură ce religia

intelectualizată și raționalizată își pierde interesul pentru ele - în mâinile comercianților și exploatatorilor de senzații pentru care panica asezonată cu isterie astfel procurată cititorilor creduli reprezintă un randament excelent. Profețiile, chiar și cele ale celor mai mari mistici, sunt denaturate, solicitate și falsificate, făcându-le hrana celor slabi de înger și bătaia de joc ușoară a celor "puternici de minte".

Ceea ce deosebește în mod fundamental o profecție de origine divină de o vâlvătaie inframistică sau de un "plan" tehnocratic este faptul că prima lasă loc libertății umane și face apel la facultățile noastre cele mai spirituale. Mai presus de toate, ele sunt menite să ne determine să alegem calea dificilă și salvatoare a Reîntregirii.

În acest ultim capitol, vom încerca să punem în ordine principalele profecții, în cadrul scrierilor escatologice ale *Bibliei* și al ciclologiei tradiționale. Pe parcursul acestei cărți, cititorul a întâlnit deja o serie dintre aceste texte: de exemplu, în capitolul III, "apocalipsa" egipteană atribuită lui Hermes Trismegisia (Asclepios XXIV-XXVI), viziunea lui Hesiod despre cele patru vârste ale umanității din *Munci și zile*, *Cartea lui Daniel*, pe care o vom reanaliza aici, și, în capitolul VII, anunțurile *mariane*, care vor găsi și aici un nou ecou.

Esența profeciilor nu este predicția, ci dezvăluirea treptată a planului lui Dumnezeu pentru lume; dacă ele anunță adesea evenimentele viitoare cu o precizie halucinantă, este, ca să spunem așa, "în plus", pentru că funcția lor principală este de a ne reaminti precaritatea instituțiilor umane și existența unui sens transcendent al istoriei chiar în mijlocul unor evenimente istorice care, la prima vedere, sunt haotice și lipsite de sens. Iar caracterul atemporal al profeciilor, intransigența lor și frecvența lipsă de respect față de autoritățile stabilite au făcut ca aceștia să fie frecvent persecutați și batjocoriți în timpul vieții lor...

"Dacă este adevărat că a fost dat unor suflete să prevadă evenimente sinistre, este mai degrabă o facultate nefericită decât un dar ceresc, întrucât, asemenea anticelor Casandre, nu pot nici să-i convingă pe alții, nici să se protejeze pe ei înșiși..."

(Gérard de Nerval, *Les Illuminés*, Jacques Cazotte.)

Biserica a avut întotdeauna neîncredere în profeci, mari și mici, adevărați sau falși, deoarece consideră că criticile lor la adresa Bisericii vizibile sunt greoaie, inutile sau periculoase, cu scopul de a promova o Biserică ideală, cea despre care vorbesc *Scripturile* escatologice, care nu există încă... Profecții, fără a fi ei înșiși agitatori, miros întotdeauna de un mesianism oarecum revoluționar... Iar pentru muritorii de rând, ei sunt înainte de toate niște agitatori, care ne împiedică să dansăm în cerc și să ne lăsăm să plutim în somnul confortabil al acestei lumi...

« Ei sunt un popor rebel, fii renegați, fii care refuză să asculte legea lui Iahve: ei le spun văzătorilor: "Nu vedeți!" și profetilor: "Nu ne profețiți adevărul! Spuneți-ne lucruri plăcute, aveți viziuni imagine. Abandonați Calea, abateți-vă de la drum! »

(Isaia XXX, 9, 11).

Fără a ne putea opri aici asupra acestui subiect, să ne amintim în treacăt cât de des s-au împlinit în mod literal evenimentele prezise de profeci: Ezechiel a prezis cei 70 de ani de captivitate babiloniană cu 150 de ani mai devreme; Isaia a anunțat întoarcerea în Israel și reconstruirea Templului cu 124 de ani mai devreme; Ieremia a prezis invazia lui Nabucodonosor în Egipt; Mesia a fost anunțat cu 4.000 de ani mai devreme; Daniel a anunțat venirea Sa cu "70 de săptămâni de ani" după captivitatea babiloniană (adică 490 de ani; captivitatea evreiască s-a încheiat în 538 î.Hr.). Există, de asemenea, numeroase dovezi ale veridicității oracolelor grecești și romane: avertismențele lui Cirus, profeciile referitoare la Alexandru și Augustus etc. În mod similar, în America precolumbiană, aztecii și ultimii incași știau că oameni albi, cu barbă, vor veni dinspre Est pentru a-i extermina...

Același lucru este valabil și pentru profeciile și prezicerile private care, deși nu au fost adunate în cărți canonice, dezvăluie totuși aceeași revărsare a Duhului Sfânt în oameni uneori

confuz de obscur: nu este oare criteriul de autenticitate al unui profet caracterul său de instrument involuntar al voinței divine?

« Eu nu am fost profet și nici fiu de profet, căci am fost păstor și am cultivat sicomori. Dar Domnul m-a luat de după turmă și mi-a zis: "Du-te și proorocește poporului meu Israel"»

(Amos VII, 14, 15).

Joseph de Maistre a putut spune că nu a existat în istoria lumii un singur eveniment important care să nu fi fost profețit. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că evenimentele de la sfârșitul vremurilor au făcut obiectul a nenumărate profeții și preziceri.

Expresia tradițională *Sfârșitul Timpurilor*, pe care, încă de la începutul acestei cărți, am distins-o riguros de noțiunea de *Sfârșit al Lumii*, care nu este pusă în discuție aici, înseamnă, după cum știm, sfârșitul ciclurilor care alcătuiesc întregul ciclu adamic. În acest sens folosesc profeții biblice, în special Daniel, expresia "vremurile".

Am observat deja la sfârșitul capitolului VI că toate ciclurile fundamentale se apropiau de sfârșit la sfârșitul secolului XXI sau în cursul secolului XXI:

- Manvantara sau ciclul umanității de 64.800 de ani ;
- "Marele An" de 12.960 de ani, care a început odată cu dispariția Atlantidei;
- Kali Yuga sau Epoca de Fier, de 6 480 de ani;
- Era Precesională a Peștilor, cu o durată de 2.160 de ani;
- ciclul lui Daniel, de 2.520 de ani.

Acest ultim ciclu s-a încheiat chiar din 1917, dacă adoptăm ciclul lui Raoul Auclair.

Am făcut aluzie și la împărțirea în șapte ani a Istoriei și la timpul Sfârșitului:

- cei 4.000 de ani ai Antichității ;
- cei 2.000 de ani ai Epocii creștine ;
- cei 1.000 de ani ai Mileniului.

Antichitatea și Era creștină, însumând 6.000 de ani, "corespund" celor șase Zile ale Genezei, Mileniul (în afara ciclului, în afara Manvantara) reflectă cea de-a șaptea Zi și încheie nu numai cea de-a patra Epocă a Ciclului (Epoca Fierului), ci și Ciclul Umanității, întreaga Manvantara.

Prin urmare, la sfârșitul secolului al XX-lea, ne aflăm la sfârșitul celui de-al șaselea mileniu, numărat de la începutul marelui Septenar de 7.000 de ani, așa cum eram la sfârșitul Kali Yuga sau al Epocii de Fier de 6.480 de ani. Diferența dintre aceste două cifre (6.000 și 6.480) provine din faptul că Epoca de Fier, bazată pe Erele precesionale, începe cu câteva secole înainte de începutul Septenarului.

De fapt, examinarea ipotezelor noastre grafice (la începutul acestui volum și în capitolul VI) a arătat cititorului nostru că, dacă ciclul umanității s-a încheiat la începutul secolului XXI (perioada marcată de ultimul mare necaz din Apocalipsă), un timp a fost totuși alocat supraviețuitorilor: Este timpul Așteptării *Parusiei*, este Mileniul Apocalipsei Sfântului Ioan și este, din punct de vedere zodiacal, cel puțin începutul Epocii precesionale a Vărsătorului. Toate ciclurile din timpul nostru de umanitate adamică se încheie la intrarea în acest "Mileniu".

Știm, de asemenea, că dacă întregul Sfârșit, de la Potopul lui Noe până la *Parusie*, este supus *septeniei*, și Biserica a fost împărțită de Sfântul Ioan în Apocalipsa sa în șapte Biserici. Bazându-ne în parte pe Fericitul Holzhauser din secolul al XVII-lea și pe Raoul Auclair, împărțim cele șapte vârste ale Bisericii după cum urmează:

- I. BISERICA DIN EPHES, în timpul apostolilor.
- II. BISERICA DIN SMIRNA, timpul martirilor, de la Nero la Constantin.
- III. BISERICA DIN PERGAM, timpul Părinților și Doctorilor Bisericii, până la Carol cel Mare.

- IV. BISERICA DIN THYATIRE, apogeul Bisericii: șapte secole până la Reformă.
- V. BISERICA DIN SARDES, umanismul și declinul credinței; Biserica la sfârșit apostată într-o parte a clerului său: a noastră.
- VI. BISERICA DIN FILADELFIA, cea care va vedea micul necaz, "Ziua lui Iahve", dar și "mângâierea" Marelui Monarh și a Marelui Papă.
- VII. BISERICA DIN LAODICEEA, care va suferi prigoana lui Antihrist, adică marele necaz, și va fi "pridvorul" Mileniului sau al Treilea Timp al lui Hristos Regele și al Sfântului Duh.

După părerea noastră, succesiunea generală a evenimentelor care vor avea loc la sfârșitul Timpului poate fi exprimată în felul următor:

- Sfârșitul timpului neamurilor, timpul apostaziei, pe care îl trăim în prezent.
- Tribulația Mică și Ziua Domnului.
- Timpul Bisericii din Filadelfia, al Marelui Papă și al Marelui Monarh.
- Timpul lui Antihrist, Marea Tribulație, sfârșitul ciclului propriu-zis.
- Epoca Mileniului-Era Vărsătorului, timpul lui Hristos Regele și al Duhului Sfânt.
- Parusia, sfârșitul umanității adamice și Judecata de Apoi.

Ultimele două faze, după cum am văzut, se află în afara ciclului. Prin urmare, marea Tribulație a lui Antihrist este cea care reprezintă sfârșitul ciclicității adamice, răsturnarea totală a Epocii de Aur primordiale și sfârșitul ciclului însuși. O tradiție hindusă plasează acest "sfârșit" (sfârșitul lui Kali Yuga) în 2030. Nicolae de Cuse (1401-1464) "cade" la aceeași dată! Profetia papilor, care cuprinde 112 sloganuri, de la Celestin al II-lea la Petrus Romanus, care avea să fie ultimul papă, își are "vârful" în sloganul 73, "*Axis in mediate signi*", al lui Sixtus al V-lea (1585-1590), "Axa în mijlocul semnului". Profetia a început în 1143. De la 1143 la 1587 sunt 444 de ani; dacă adăugăm încă 444 de ani la această dată de 1587, mijlocul acestui ciclu profetic, obținem 2031, sfârșitul ciclului papilor și sfârșitul Bisericii Romane (nu al creștinismului, desigur...!).

Oricare ar fi importanța tradițiilor pe care tocmai le-am amintit, este evident că nu menționăm această dată (2030) decât ca ipoteză de lucru, dar care ne pare totuși că dă un cadru cronologic de mare plauzibilitate eșalonării evenimentelor Sfârșitului.

2. Sfârșitul timpului națiunilor

Întregul nostru capitol precedent a fost dedicat semnelor acestui timp al sfârșitului. Dar, dintre acestea, trei trebuie amintite aici cu forță.

Vorbind despre revenirea lui Hristos la a doua sa venire, Sfântul Pavel ne avertizează în a doua epistolă către Tesaloniceni (II, I):

*"Apostasia trebuie să vină mai întâi!
Iată-ne aici, planetar vorbind!
Ei vor spune: "Mâncați și veți mânca".
Vă vor spune să beți și veți bea
Ei vor spune să vă bucurați și vă veți bucura
Îți vor spune să iubești și nu vei iubi
Atunci veți fi stăpânii lumii."*

Gabriel Audisio. Fabule.

Încă de la sfârșitul secolului trecut, Kierkegaard putea suspina astfel:

"Hristos a trăit acum 1.800 de ani. El a fost uitat. A rămas doar doctrina sa, ceea ce înseamnă că creștinismul a fost abolit".

(l'Ecole du Christianisme).

Și totuși, doctrina, litera a rămas, liturghia s-a păstrat. Nu mai este cazul astăzi... S-a ajuns până la a se atinge de canonul Liturghiei !

Din ce în ce mai mult, oamenii, și nu numai cei mai tineri, par să fie loviți de o mutație ciudată: sensul cuvintelor care altădată erau cele mai clare, mai ales cele cuprinse în *Scriptură*, le este închis.

"Orice viziune a devenit pentru voi ca și cuvintele unei cărți sigilate. O dai cuiva care știe să citească și îi spui: "Citește asta". El răspunde: "Nu pot, căci cartea este sigilată".

(Isaia, XXIX, 11.)

Satana întunecă înțelegerea celor pe care vrea să-i piardă... Chiar dacă nu am avea alte semne, acesta ar trebui să ne lumineze. Civilizația modernă în ansamblul ei este cea care ignoră sau calcă în picioare Cuvântul lui Dumnezeu, și mai ales țările care au fost cândva creștine. Din cauza lor, este întreaga lume care astăzi, dezrădăcinată de tradițiile sale, se dă la o sabie frenetică în care violența concurează cu atracția nestăvilită a câștigului, iar desfrăul cu uitarea oricărui precept religios.

"Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi egoiști, lacomi, lăudăroși, mândri, calomniatori, răzvrătiți împotriva părinților lor; neregăsitori, sacrilegi, fără inimă, implacabili, răutăcioși, intemperanți, intratabili, dușmani ai binelui, trădători, nerușinați, orbiți de mândrie, mai mult iubitori de plăceri decât de Dumnezeu, având aparența evlaviei, dar negând ceea ce este puterea ei..."

(Sfântul Pavel, Epistola a doua către Timotei, II, 1 la 5).

"Cum a devenit cetatea credincioasă o prostituată? Sionul, plin de loialitate, dreptatea a locuit acolo, iar acum ucigașii... Toți sunt lacomi de profit și aleargă după mită..."

(Isaia, I, 21 și 23).

Iar în *Didahia* sau *Învățătura celor doisprezece apostoli*, primul document extracanonice al creștinismului primitiv, scris în primul secol al erei noastre, citim:

"În zilele de pe urmă se vor înmulți profeții falși și corupătorii; oile se vor transforma în lupi și dragostea se va transforma în ură; pentru că s-a înmulțit nelegiuirea, oamenii se vor urî unii pe alții, se vor persecuta și se vor trăda unii pe alții".

Timp de secole, acest tip de discurs evanghelic și escatologic a fost respins ca o "hiperbolă" mistică, la fel ca și imaginea calamităților naturale sau războinice ale sfârșitului vremurilor. După apostaziile sângeroase ale Revoluțiilor, după cele două războaie din infern, după Hiroshima, Dresda și lagărele de exterminare, după ce am văzut mocirla spirituală și stupefacția "confortabilă" în care trăiesc contemporanii noștri, abia acum găsim foarte lucide și moderate toate acele texte care, timp de milenii, au anunțat și descris uneori, prin prodigiozitatea extraordinară a viziunii profetice, lumea noastră de la Sfârșit:

"Nu din voință omenească a venit vreodată profeția, ci îndemnată de Duhul Sfânt, că oamenii au vorbit în numele lui Dumnezeu..."

(A doua epistolă a Sfântului Petru I, 21).

Și toate tradițiile ne oferă texte de acest fel, dovadă, dacă mai era nevoie, că Istoria are un sens, dar că acest sens, în care coexistă determinismul divin și liberul arbitru uman, nu este chiar cel pe care "filosofiile" laice obsedate de progresul tehnic ne-ar vrea să îl credem motorul și scopul tuturor lucrurilor!

Tocmai am rostit cuvântul liber arbitru. Într-adevăr, așa cum am fost creați și voiți de

Dumnezeu, tot așa vom fi sau nu vom fi "salvați" la sfârșitul veacurilor. Iar în această noapte spirituală de la sfârșitul ciclului, cea care vine ca Luna (și care are într-adevăr Luna ca simbol) pentru a lumina întunericul nostru, *Coredemptrița*, Noua Eva care vine să repare păcatul celei dintâi, Maria, Maica lui Dumnezeu și Maica Bisericii, ne repetă în fiecare intervenție a sa, de la Rue du Bac din Paris în 1830, că mântuirea noastră depinde într-adevăr, în primul rând, de noi înșine... Asemenea lui Isis, care a adunat membrele împrăștiate ale lui Osiris pentru a-i reconstitui trupul și a-i da o nouă viață, asemenea Atenei, care l-a reunit și l-a revitalizat pe Dionisos cel împrăștiat, Maria astăzi, partenera Cuvântului și *Coredemptriță*, adună membrele împrăștiate ale lui Adam cel căzut, dislocate de păcat și diluate în Umanitatea involuată. Ea este Păstorița umanității care a rămas credincioasă, hotărâtă să ne conducă spre domnia Duhului Sfânt și a lui Cristos Rege. Și încă din 1846, la La Salette, Ea a fost cea care ne-a oferit cea mai veridică imagine a acestui sfârșit de Ciclu, a acestui sfârșit de timp al Națiunilor pe care îl trăim astăzi:

"Conducătorii civili vor avea cu toții același scop, care va fi acela de a desființa și de a elimina toate principiile religioase, pentru a face loc materialismului, ateismului, spiritismului și tuturor viciilor... Credința sfântă a lui Dumnezeu fiind uitată, fiecare individ va dori să se ghideze singur și să fie superior semenilor săi. Puterile civile și ecleziastice vor fi desființate, toată ordinea și justiția vor fi călcate în picioare; nu se va vedea decât omucidere, ură, gelozie, minciună și discordie, fără dragoste de țară sau de familie. Sfântul Părinte va suferi foarte mult. Eu voi fi alături de el până la sfârșit pentru a-i primi jertfa".

Și la Fatima, la 13 octombrie 1917:

"Ordinea nu mai domnește nicăieri. Chiar și în cele mai înalte poziții, Satana este cel care guvernează și decide cursul lucrurilor. El a reușit chiar să pătrundă în cele mai înalte eșaloane ale Bisericii. El va reuși să semene confuzie în mințile marilor oameni de știință care inventează arme care pot distruge jumătate din omenire în câteva minute. El îi va subjuga pe cei puternici ai lumii și îi va determina să producă în masă aceste arme... Atunci Dumnezeu îi va pedepsi pe oameni mai aspru și mai sever decât i-a pedepsit prin potop, iar cei mari și puternici vor pieri la fel de mult ca cei mici și slabi. Dar va veni și pentru Biserică un timp al celor mai aspre încercări. Cardinalii vor fi împotriva cardinalilor și episcopii împotriva episcopilor. Satana va sta în mijlocul lor. Vor fi, de asemenea, mari schimbări la Roma. Ceea ce este putred va cădea și ceea ce cade nu trebuie menținut. Biserica va fi întunecată și lumea va fi cufundată în confuzie".

Maica Marie Adalfune din Ordinul Sfântului Augustin (1814-1867) a primit revelații profetice în secolul trecut care privesc și timpul nostru:

"În învățătura lor, preoții trebuie să se ferească să apeleze la exagerările științei umane, să renunțe la deșertăciunile și înțelepciunea lumii și să nu-i imite pe mondeni în comportamentul lor. Este, fără îndoială, dureros să vezi biserici și mănăstiri profanate, dar Dumnezeu îngăduie acest lucru pentru a coborî mândria, pentru a face să dispară tot luxul lumesc și pentru a readuce simplitatea în toate lucrurile. Mulți preoți, pătrunși de spiritul secolului, nu mai acordă nicio atenție exemplelor și instrucțiunilor Papei. Trebuie să punem capăt acestui lucru. În multe mănăstiri s-a pierdut spiritul de simplitate și de rugăciune. Aceștia caută doar să se simtă confortabil și să își satisfacă ego-ul. Dumnezeu nu are de ales decât să impună un remediu pentru a pune capăt acestor abuzuri și a restabili adevăratul spirit religios..."

Într-una dintre viziunile sale, celebra Catherine Emmerich (1774-1823) a văzut cum, de-a lungul timpului și mai ales începând cu Revoluția, Pământul a devenit din ce în ce mai infestat de demoni invizibili și a prezis că, cu cincizeci sau șaiszeci de ani înainte de anul 2000, Satana însuși va fi cel care va acționa...

Într-o viziune a Inimii Sfinte a lui Isus, Maica Marie Rafols (1781-1853), care a fondat

Congregația Surorilor Ospitaliere ale Sfintei Ana din Zaragoza, a primit numeroase revelații, din care extragem următoarele:

"Bogații vor să-i exploateze pe cei săraci, iar săracii se pun împotriva celor bogați. Aceasta nu este doctrina pe care am predat-o eu. Vreau ca oamenii să se ajute unii pe alții... Imoralitatea și obrăznicia vor fi mari în toate clasele sociale... Depravarea nu va cunoaște limite; și nu va exista nici o teamă de a scandaliza și perverti copiii pe care inima mea îi iubește atât de mult din cauza inocenței lor..."

Întoarcerea Israelului în Palestina este al doilea dintre semnele inconfundabile ale Sfârșitului.

"Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se vor sfârși vremurile neamurilor"
(Luca XXI, 24).

Întoarcerea lui Israel marchează sfârșitul vremurilor neamurilor: Declarația Balfour din 2 noiembrie 1917. În același an au avut loc alte două evenimente escatologice: Fatima și minunea solară din 13 octombrie... Revoluția bolșevică, preludiu al celei mai mari întreprinderi din istorie consacrate distrugerii credinței... Și toate acestea în mijlocul primului "mare" război al iadului din timpurile moderne, preludiu al decăderii Europei și al retragerii mondiale a omului alb în favoarea uriașelor "blocuri" luciferice, fie ele capitaliste sau comuniste...

În sfârșit, iată cel de-al treilea semn fundamental: îndeplinirea celor două porunci ale Vechiului și Noului Testament: Iahve către Adam:

"Înmulțiți-vă și umpleți pământul".

Și Hristos către apostoli:

"Mergeți și învățați toate Națiunile până la marginile Pământului".

Sfântul Matei (XXIV, 14) și Sfântul Marcu (XIII, 10) spun că sfârșitul Timpului va veni atunci când *Evangelia* va fi fost propovăduită la toate națiunile. Și acest lucru a fost făcut.

Dumnezeu dă întotdeauna semne. Dar nu ne forțează libertatea; aceste semne sunt menite să ne trezească și să ne convertească, dar ele sunt date în așa fel încât noi înșine mai avem încă o parte din drum de parcurs.

"Pedepsele nu au căzut asupra păcătoșilor fără semne dinainte... Era cu toată dreptatea ca ei să sufere pentru propria lor răutate..."

(Înțelepciunea lui Solomon XIX, 13.)

Tocmai în mijlocul rafinamentelor (sau mai degrabă al complicațiilor) civilizației celei mai avansate (în sensul în care se spune despre carne că este "avansată"), când totul pare a fi prevăzut, asigurat și împlinit, se vor declanșa mecanismele autodistrugerii la sfârșitul ciclului, iar aceste mecanisme nu vor fi altele decât aceste "previziuni", aceste "asigurări" și această prosperitate însăși... Pe o piatră de mormânt din cimitirul Kerby din Anglia, există o inscripție datând din secolul al XV-lea, care se traduce astfel:

*"Când imaginile vor părea vii, în mișcare
[liber],
Când bărcile, ca niște pești, vor înota sub
[mare].
Când oamenii, depășind păsările, vor scruta
[cerul vostru].
Atunci jumătate de lume se va cufunda în sânge".*

Sfânta Marguerite-Marie (1647-1690) din *Ordinul Vizitatorilor*, căreia i s-a încredințat în mod supranatural sarcina de a promova consacrarea Franței Sfintei Inimi a lui Isus, a primit această promisiune divină în 1689:

"Inima Sfântă va domni în ciuda Satanei și a tuturor celor pe care îi stârnește să i se opună. Dar acum este timpul să operăm și să suferim în tăcere, așa cum a făcut El pentru dragostea noastră".

Și Maria, Regina Cerului, a repetat pe 5 septembrie 1967 la San Damiano:

"Preocupați-vă de salvarea sufletelor! Eu vreau convertirea. Voi da semne... Voi da haruri... Am dat deja atâtea semne, atâtea haruri! Ce mai vreți?"

"Căutați Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă", spune Evanghelia.

3. Ziua lui Iahve

Acum, dacă Maria devine din ce în ce mai urgentă și dacă ne dă sfaturi din ce în ce mai precise, este pentru că se apropie un termen înfricoșător, așa cum reiese din ultimele sale revelații de la San Damiano:

"Este timpul ca preoții să trezească inimile oamenilor. Deschideți brațele, preoților! Și strângeți-vă oile rătăcite, îmbrățișați-le, aduceți-le la stână, căci ceasul este cumplit.."
(6 august 1965.)

"Rugați-vă pentru preoți, spune Isus. Rugați-vă cu putere și nu încetați să vă rugați, căci diavolul vrea să-i ducă la ruină..."
(14 august 1965).

"Vor fi multe semne în cer, ziua și noaptea, înainte de a veni necazurile..."
(29 octombrie 1966).

"Semnele sunt legate de evenimentele care vor veni: zile de angoasă și de plâns..."
(13 ianuarie 1967).

"A sosit ceasul plăgii cumplite... Când va veni acest mare întuneric, ridicați-vă ochii spre ceruri, unde Tatăl vă așteaptă cu atâta Lumină!..."
(2 iunie 1967.)

"Trebuie să înțelegeți că acesta este începutul unor încercări teribile de angoasă și de plâns, pentru că Tatăl Etern nu mă mai ascultă. El vrea dreptate, pentru că sunt deja 130 de ani de la La Salette, 50 de ani de la Fatima, trei ani aici. Plăgile sunt teribile, teribile dincolo de orice imaginație. Nu așteptați să vină timpul. Iubiți-vă unii pe alții. Ați venit aici pentru a lua putere, curaj, credință, pentru a rezista luptei, necazului, Crucii, persecuției, războiului, cutremurelor, ciumei, foametei. Când vor veni momentele teribile de întuneric, dacă îl aveți pe Isus în inimile voastre, veți fi puternici".
(9 iunie 1967).

"Se apropie vremurile teribile, vor începe războaiele și mai ales luptele împotriva lui Satan care vrea să fure toate sufletele. Dar voi, fiii mei, agățați-vă de Mine; Mama voastră cerească nu vă va abandona. Tatăl Veșnic a trimis-o de mult timp pe Mama voastră cerească pentru a vă trezi din somnul în care vă înlănțuie diavolul".

(14 iulie 1967).

"Rugați-vă, copiii mei, căci ora devine dureroasă. Nu spuneți că întotdeauna au existat calamități. Cei care nu vor asculta chemarea mea vor plânge".

(19 ianuarie 1968).

"Vegheați și rugați-vă, căci Diavolul este pe cale să se angajeze în bătălia finală".

(11 februarie 1968).

Evenimentul foarte precis la care Maria se referă în mod constant și pe care îl găsim invocat aici și colo în *Scripturi* și profeții este teribila *Zi a lui Yahweh*, un fel de oprire pe care Cerul o impune subversiunii planetare în scopuri pe care le vom examina mai târziu. *Vechiul Testament* ne oferă deja avertismente cu privire la acest eveniment imens:

"Fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri vor visa vise, tinerii voștri vor avea viziuni. În ceruri și pe pământ, sânge, foc și coloane de fum. Soarele se va transforma în întuneric și luna în sânge ..."

(Ioel, III, 1-4).

"Vai de cei care doresc Ziua lui Iahve: este întuneric și nu lumină".

(Amos V, 18.)

"Ziua furiei, Ziua aceea, Ziua de necaz și de angoasă. O zi de devastare și pustiire. O zi a întunericului și a tenebrelor. O zi a norilor și a norișorilor. O zi de trâmbițe și de fanfară, împotriva cetăților fortificate și împotriva turnurilor înalte ale colțurilor ! Atunci voi lovi în oameni; ei vor merge ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva lui Iahve), sângele lor va fi vărsat ca praful și carnea lor ca excrementele. Nici argintul și nici aurul lor nu-i vor putea salva".

(Sophonie 1:15-18).

"Mândria oamenilor va fi îngenunchată, trufia oamenilor va fi coborâtă. Cât despre idoli, totul va dispărea. Ei vor intra în peșterile din stânci și în găurile din pământ, în fața terorii provocate de Iahve și în fața strălucirii măreției Sale".

(Isaia II, 12, 17-19).

Să nu ne grăbim să atribuim furia acestor imprecășii unei anumite febre profetice și evreiești; le regăsim în *Noul Testament*: vorbește Cristos:

"Când veți auzi de războaie și de tulburări, nu vă înpăimântați. Căci trebuie să se întâmple mai întâi, dar nu va fi imediat Sfârșitul. Națiunea se va ridica împotriva națiunii și regatul împotriva regatului. Vor fi cutremure mari și pe alocuri foamete și ciumă; vor fi fenomene înfricoșătoare și semne mari din cer. Dar, înainte de toate acestea, vor pune mâna pe voi și vă vor persecuta, vă vor preda în sinagogi și în închisori, vă vor aduce în fața regilor și a guvernatorilor pentru Numele meu, ceea ce va avea ca rezultat faptul că veți da mărturie. Fiți deci hotărâți să vă apărați, căci eu vă voi da cuvântul și cunoștința, cărora niciunul dintre adversarii voștri nu va putea să li se împotrivescă sau să vă contrazică. Veți fi trădați de tatăl vostru și de mama voastră, de frații voștri, de rudele voastre și de prietenii voștri; unii dintre voi vor fi uciși și veți fi urâți de toți, din pricina numelui Meu. Dar nici un fir de păr nu va cădea de pe capul vostru. Rămânând tari, vă veți salva sufletele".

(Luca, XXI, 8-19. De asemenea, în Matei XXIV, 6-13).

"Ziua Domnului va veni ca un hoț".

(A doua epistolă a Sfântului Petru III, 10.).

Așadar, acum trebuie să fim în stare să facem față acestor necazuri cu arme spirituale. Să nu uităm că această "Zi a lui Iahve" (care nu este doar un eveniment, ci o perioadă) are rolul, în economia generală a sfârșitului vremurilor, de a filtra umanitatea, pentru a-i permite să ajungă, etapă cu etapă, la momentul lui Hristos-Rege și al revărsării directe a Duhului... Umanitatea este suficient de "jos" spiritual pentru ca uneori să ne putem imagina puterea și energia "mijloacelor" care vor trebui folosite pentru a trezi oamenii din somnul lor luciferian! Deja la La Salette, Maria ne-a dat detalii înfricoșătoare despre aceste încercări viitoare:

"Parisul va fi mistuit de flăcări și Marsilia va fi înghițită; multe orașe mari vor fi zguduite și înghițite de cutremure; oamenii vor crede că totul va fi pierdut; ei vor vedea numai omucideri, vor auzi numai zgomotul armelor și blasfemii. Cei drepți vor suferi foarte mult; rugăciunile lor, penitența și lacrimile lor se vor înălța până la cer și tot poporul lui Dumnezeu îmi va cere iertare și milă, ajutorul și mijlocirea mea..."

La fel și la Fatima:

"Marele război va avea loc în a doua jumătate a secolului XX. Atunci, focul și fumul vor cădea din cer, iar apele oceanelor se vor transforma în vapori, aruncându-și spuma spre cer, iar tot ce stă în picioare se va răsturna. Și milioane și milioane de oameni își vor pierde viața de la o oră la alta, iar cei care vor fi încă în viață în acel moment îi vor invidia pe cei care au murit. Va fi necaz oriunde te-ai uita, va fi mizerie pe tot Pământul și pustietate în fiecare țară... Cei buni vor muri împreună cu cei răi, cei mari cu cei mici, prinții Bisericii cu adepții lor, conducătorii lumii cu popoarele lor; peste tot va domni moartea, ridicată la triumf de oamenii răătăciți și de slugile lui Satana, care vor fi atunci singurii conducători de pe Pământ. Va fi un timp pe care nu-l așteaptă nici un rege sau împărat, nici un cardinal sau episcop, și va veni tot conform planului Tatălui meu de a pedepsi și răzbuna"

Și astfel, cu tot mai multă forță, fața terifiantă a acestei perioade devine din ce în ce mai clară în fața ochilor noștri, grație revărsării profetice: în plină Apostazie planetară, un potop de războaie civile și de persecuții împotriva credincioșilor, totul degenerând într-un război mondial în care ar putea fi folosite arme de moarte (atomice, bacteriologice etc.). Și, la apogeul ororii, când totul pare pierdut (și, în orice caz, după ce milioane de oameni au pierit), o "lovitură de stat" supranaturală, poate constituită de însuși impactul acestor arme demonice întoarse de Cer împotriva protagoniștilor lor... Vom clarifica aceste aspecte printr-o rapidă trecere în revistă, o scurtă (și foarte dificilă) selecție a profețiilor și previziunilor particulare care se suprapun cu precedentele îndemnuri *scripturistice* sau *mariane*. Sfântul Césaire d'Arles (470-542), care a prezis cruciadele, moartea lui Henric al IV-lea, a lui Ludovic al XIV-lea, Revoluția din 1789, Napoleon, revoluțiile din secolul al XIX-lea și războaiele mondiale, spune despre această Zi a lui Iahve:

"Fierul și focul au înconjurat Babilonul Galiei, care a căzut într-un mare incendiu, înecat în sânge. Apoi, al doilea oraș al regatului și încă unul vor fi distruse..."

Jean de Vatiğerro (secolul al XVII-lea):

"Biserica universală și lumea întreagă vor geme la capturarea, jefuirea și devastarea celei mai ilustre și mai vâscoase capitale și stăpâniri a întregului regat al francezilor... Capul suprem al Bisericii își va schimba reședința și va fi o bucurie pentru el și pentru frații săi care vor fi cu el, dacă vor putea găsi un loc de refugiu unde fiecare să poată mânca împreună cu familia sa doar pâinea durerii în această vale de lacrimi. Căci toată răutatea oamenilor se va întoarce împotriva Bisericii universale și, ca urmare, ea va fi lipsită de apărare timp de 25 de luni și mai mult, pentru că timp de 25 de luni nu va fi nici papă, nici împărat la Roma, nici regent în Franța... Aerul va fi infectat și corupt din cauza răutății și nelegiuirii oamenilor. Pe cer se vor vedea semne numeroase

și surprinzătoare: soarele se va întuneca și va părea de culoarea sângelui în ochii multor oameni. O dată, timp de aproximativ patru ore, se vor vedea două Luni în același timp; alături de ele vor apărea multe lucruri uimitoare, demne de admirație. Stelele se vor ciocni: acesta va fi semnalul pentru distrugerea și masacrarea aproape tuturor oamenilor. Cursul natural al aerului va fi aproape total schimbat și pervertit de boli pestilențiale. Atât oamenii, cât și animalele vor fi loviți de diferite infirmități și de moarte subită; va fi o ciumă inimaginabilă; va fi o foamete uimitoare și crudă, care va fi atât de mare și atât de puternică în tot universul și mai ales în regiunile din Occident, încât, de la începutul lumii, nimeni nu a mai auzit de așa ceva..."

Faimoasa profeție a lui Prémol din 1783 (data descoperirii ei, deoarece nu se știe nimic despre autorul ei), care a prezis principalele evenimente ale secolului al XIX-lea, evocă în acest mod grafic tribulația din Ziua lui Yahweh (conform simbolismului general al profeției, râul Iordan se referă la Sena, Sionul la Roma și Tirul la Londra):

"Oamenii îngroziți fug din toate părțile, ducându-și comorile; sunt copleșiți de comorile lor și cad pe marginea drumului. Ce măcel, Dumnezeule meu! Sângele se revarsă pe Iordan, cadavrele se rostogolesc, craniile sparte și membrele împrăștiate... Oameni și popoare s-au ridicat unii împotriva altora. Război, război! Războaie civile, războaie străine! Ce ciocniri îngrozitoare! Totul este jale, iar moartea și foametea domnesc în câmpurile de har, slavă Sionului! Dar voi sunteți surzi, surzi la glasurile noastre, iar Muntele Sionului se prăbușește! Crucea lui Hristos nu mai domină, ci un morman de ruine... Iar tu, frumosele Tir, care încă mai scapi de furtună, nu te bucura în mândria ta. Se apropie erupția vulcanului care arde în pântecul tău. Vei cădea mult mai adânc în abis decât am căzut noi... Și asta nu e tot, Doamne: Biserica ta este sfâșiată de proprii săi copii. Copiii Sionului sunt împărțiți în două tabere: una credincioasă Pontifului fugar, iar cealaltă care are guvernarea Sionului, respectând sceptrul, dar rupând coroanele... Confuzia este în sanctuar... Dar, îmi spune Spiritul, omul să spere în Dumnezeu și să facă penitență, pentru că Domnul Atotputernic este milostiv și va scoate lumea din haos, iar o lume nouă va începe din nou..."

Sfântul Hildegarde (c. 1100-1178) este unul dintre cei mai cunoscuți văzători mistici din istoria Bisericii. Și el a prevăzut purificarea omenirii apostaziate prin sânge:

"Când frica de Dumnezeu va fi complet abandonată, războaie atroce și crude vor izbucni peste tot, mulți oameni vor fi sacrificați și multe orașe se vor transforma în mormane de ruine..."

"Extatica din Tours", așa cum a fost numită o călugăriță anonimă ale cărei profeții au fost publicate în 1882, s-a exprimat astfel:

"Nu este vorba de o profeție, ci de o profeție care nu va avea loc decât la sfârșitul anului 1882: Înainte ca aceste evenimente să aibă loc, vor fi semne în soare, apoi cutremure. Va fi, de asemenea, întuneric de noapte spre sfârșitul evenimentelor. Când credem că suntem în pace, când ne gândim cel mai puțin la asta, vor veni marile evenimente. Revoluția va izbucni în Italia, aproape în același timp cu cea de aici. Vom rămâne fără Papă pentru o perioadă de timp. Și Anglia va fi în agitație. Revoluția se va răspândi în fiecare oraș din Franța. Este un carnagiu total. Această revoluție va dura doar câteva luni; cu toate acestea, va fi îngrozitoare; sângele va curge peste tot, pentru că răutatea celor răi va fi la apogeu. Numărul victimelor va fi incalculabil. Parisul va fi un adevărat carnagiu. Persecuția Bisericii va fi și mai mare. Revoluția îi va cauza atât de mult rău! Ea nu va dura. Bisericile vor fi închise pentru o perioadă foarte scurtă de timp în orașele în care va fi puțin rău. Preoții vor trebui să se ascundă cât de mult pot. Preoții din preoție vor fi cruțați mai mult decât ceilalți. Cei răi vor dori să distrugă tot ce este legat de cultul creștin, dar nu vor avea timp. Mai mulți episcopi și un număr mare de preoți vor fi uciși. Arhiepiscopul de Paris va fi executat. Un număr mare de preoți vor fi și ei uciși la Paris, pentru că nu vor fi avut timp să se ascundă... Acolo unde Dumnezeu a fost cel mai ofensat, acolo vor fi cele mai mari rele. Cei răi vor domni timp

de un an și câteva luni. În acel moment, Franța nu va avea niciun ajutor uman. Ea se va găsi singură, fără protectori. Atunci își va aminti de Dumnezeu, va recurge la Inima lui Isus și la Maria Imaculată. Va recunoaște în sfârșit că El este cel care poate restabili pacea și fericirea..."

Părintele Nectou, care a murit la Bordeaux în 1777, a prezis și el această revoluție și aceste războaie:

"Vom fi aproape de această catastrofă atunci când Anglia va începe să se clatine. Anglia va trăi o revoluție mai teribilă decât Revoluția Franceză și va dura suficient de mult pentru ca Franța să aibă timp să se așeze din nou. Franța va fi cea care va ajuta Anglia să restabilească pacea... Când va veni momentul ultimei crize, nu va mai fi nimic de făcut decât să rămânem acolo unde ne-a așezat Dumnezeu, să ne închidem înăuntru și să ne rugăm, așteptând trecerea mâniei și a justiției divine".

"Călugărița Bellay", care și-a dictat profețiile între 1810 și 1830, a dat o precizie cronologică care nu diferă foarte mult de cea dată de "extaticul din Tours":

"Durata tuturor acestor convulsii nu va depăși trei luni, iar marea criză, în care trebuie să triumfe binele, va fi scurtă".

Profeția abatelui Souffrand (1755-1828):

"În fața marelui Monarh, nenorocirile sunt inevitabile. Sângele va curge în torente în nord și în sud. Vestul va fi cruțat datorită credinței sale. Dar va fi atât de mult sânge vărsat în Nord și în Sud, încât îl văd curgând ca o ploaie într-o zi de furtună și văd cai cu sânge până la cingătoare. Sângele va curge mai ales în orașe".

Venind la Paris cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări a apariției de la La Salette, Mélanie, trecând pe Pont Louis-Philippe, care unește Quai de l'Hôtel-de-Ville cu Île Saint-Louis, vineri, 29 mai 1896, s-a oprit brusc și a privit îndelung peisajul frumos al cursului inferior al Senei, între Cité și malul drept. Persoana care o însoțea, intrigată de această contemplare prelungită, i-a pus o întrebare. Ea a răspuns:

"Vezi Sena? Dacă ați ști câți oameni vor fi aruncați în ea! Și nu sunt atât de mulți cei care vor fi aruncați în ea... - vor fi cu siguranță câțiva; - ci cei mai mulți vor veni și se vor arunca în ea, toți panicați, fugind de focul care va plana asupra Orașului ! Se vor arunca în ea ca și cum ar fi înnebuniți de spaimă, crezând că în acest fel vor evita acest foc amenințător! Vor fi cartiere în care focul din cer va părea că atârna deasupra caselor, dar nu va distruge nimic, în timp ce în altele, chiar pietrele se vor sfărâma în praf!"

În 1896, extaziata Marie-Julie Jehanny a transcris această viziune:

"Nori roșii ca sângele se vor rostogoli pe cer. Zgomotul tunetului va zgudui Pământul; fulgere sinistre vor străbate străzile într-un anotimp în care nu se întâmplă niciodată... Pământul va deveni ca un vast cimitir. Cadavrele celor fără Dumnezeu și ale celor drepti vor împânzi pământul. Va fi o mare foamete. În cele din urmă, totul va fi răsturnat și trei sferturi din omenire va pieri. Criza va izbucni aproape brusc; pedepsele vor fi comune întregii lumi și se vor succeda fără întrerupere".

Doamna Royer (1841-1924) a fost obiectul a numeroase apariții ale lui Hristos. Într-una dintre ele, în 1872, Mântuitorul i-a spus:

"Chiar și cu un număr mic, îi voi atrage pe cei slabi și nehotărâți și voi obține victoria, căci voi domni în ciuda lui Satana. Lumea întreagă va vedea că Eu nu sunt doar soful mistic al sufletelor pure și fervente, mângâietorul lor, confidentul lor, ci că sunt și Dumnezeu lor; Regele Bisericii și al lumii, și că victoria nu stă în puterea armelor, nici în număr, ci în voința Mea".

Sfânta Ana-Maria Taigi (1769-1837) a fost terțiară a Ordinului Sfintei Treimi și a profetit de la o vârstă foarte fragedă:

"Dumnezeu va trimite o dublă pedeapsă: una de pe pământ, sub formă de războaie, revoluții și alte rele; cealaltă din cer, sub forma unui întuneric gros. Acest lucru va face imposibilă vederea oricărui lucru. Acest întuneric va fi însoțit de o infecție în aer, care îi va distruge, dacă nu exclusiv, cel puțin în principal, pe dușmanii religiei. Întunericul pestilențial, populat de viziuni înfricoșătoare, va învălui Pământul timp de trei zile. Aerul se va împuțina atunci de demoni care vor apărea în tot felul de forme hidoase. Cât timp va dura întunericul, va fi imposibil să se facă lumină. Doar lumânările binecuvântate te vor salva de la moarte, precum și rugăciunile către Sfânta Fecioară și către Sfinții Îngeri. Oricine deschide o fereastră din curiozitate și se uită afară, sau iese din casă, va cădea imediat mort. În aceste zile, toată lumea trebuie să stea acasă, să recite rozariul și să implore mila lui Dumnezeu. Toți dușmanii Bisericii, ascunși sau vizibili, vor pieri în timpul întunericului, cu excepția câtorva pe care Dumnezeu îi va converti în curând. Flagelul de pe pământ poate că a fost atenuat prin rugăciuni, dar nu și cel din ceruri, care va fi cumplit și universal...".

Putem vedea că atunci când profeții *Vechiului Testament* au vorbit despre întuneric, nu a fost o metaforă, și că Providența divină, pe măsură ce ne apropiem de sfârșit, ne oferă și mai multe detalii practice. Cu puțin timp înainte de moartea sa, Padre Pio a primit un mesaj de la Hristos Însuși, din care următorul este un extras:

"Ucenici credincioși, v-am avertizat să nu urmați profeți și hristoși falși. Eu sunt Mântuitorul vostru. Când Îngerul va începe să-și îndeplinească misiunea cu sabia Dreptății, în timp ce credința voastră rămâne fermă ca o stâncă... Voi veni pe acest glob încărcat de păcate într-o noapte rece de iarnă, cu un vuiet de tunet. Vânturi toropitoare vor preceda acest fenomen. Pământul se va cutremura și focul va coborî din ceruri. Tot ceea ce este corupt va fi eliminat. Clădirile înalte ridicate de om în spirit de mândrie vor fi distruse. Atunci, omenirea va vedea că există o voință atotputernică deasupra lor, care va reduce la țărână planurile lor nebunești de glorie deșartă. Un Înger va distruge forțele îmbibate în sofisme și blasfemii care se opun Evangheliei lui Hristos. Aveți grijă, voi, cei fără Dumnezeu, care Mă batjocoriți cu teoriile voastre false și ipocrite! Vă voi da un semn pentru a vă arăta începutul judecăților Mele. Într-o noapte rece de iarnă, voi face un tunet care va zgudui munții. Așa că închideți-vă ferestrele și nu vă uitați afară. Nu vă profanați ochii cu priviri curioase la aceste evenimente teribile. Pentru că de trei ori sfântă este Dreptatea lui Dumnezeu care va purifica Pământul pentru voi, turma mea credincioasă, mă pun sub invocarea Mamei mele. Orice ați vedea sau auzi, nu disperați. Va fi un vestitor al vremurilor de sfârșit. Așadar, adunați-vă pentru a vă ruga, invocați-vă îngerii păzitori, luptați cu încredere în Numele Meu și nu vă îndoiiți de izbăvirea voastră! Eu vă voi feri de orice pericol dacă vă încredeți în Iubirea Mea. Perseverati pentru o noapte și încă o zi în rugăciune. Noaptea următoare va pune capăt acestor necazuri odată cu zorii zilei următoare. Soarele își va da din nou căldura, iar lumina sa va înlocui întunericul...".

Da, această Zi a lui Iahve anunță, după Întuneric, un Zori providențial ! Iubirea evanghelică a transformat invectivele fără nuanțe în amenințări condiționate și selective... Trebuie totuși să ne asumăm acest lucru și nu doar să îl acceptăm cu vorba! Și cine dintre noi, sub pedeapsa unui fariseism de neiertat, ar putea simți că se apropie de aceste încercări fără să tremure, oricât de ferventă ar fi credința sa?... Înainte de Judecata generală a morților, în momentul Parusiei, Ziua lui

Iahve este o Judecată a celor vii, și în special a acelor comunități vii care sunt națiunile.

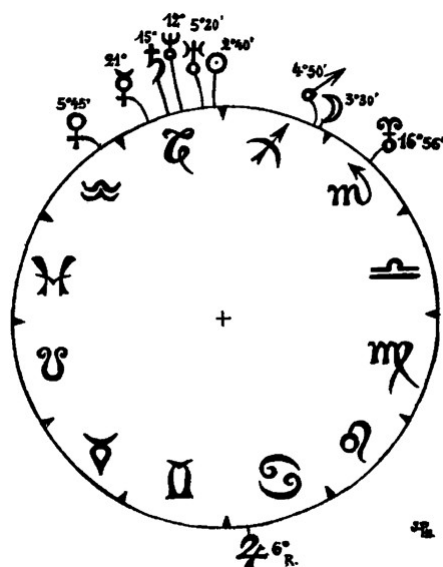
(Pentru ceea ce urmează, vă rugăm să consultați tabelul de la pagina 160).

Este dificil să rezistăm tentației de a încerca să plasăm această Zi a lui Yahweh în timp... Fără a dori să precizăm aici vreo dată, căci Dumnezeu va lovi când va dori, iar slaba noastră știință este infimezimală în comparație cu Înțelepciunea Sa. Vom face totuși câteva observații ciclice pe această temă. În primul rând, dacă la cei 2.520 de ani ai ciclului lui Daniel încheiat în 1917 adăugăm 72 de ani, un alt număr ciclic (8×9 și jumătate din 144), obținem un alt ciclu care este de 2.592 de ani, a zecea parte a ciclului precesional de 25.920 de ani. Astfel se obține data de 1989. În plus, la sfârșitul acestui secol găsim o serie excepțional de strânsă de mari conjuncții care afectează planetele lente și "grele", cele care "semnează" ciclicitatea Istoriei:

Ianuarie 1981, conjuncția Jupiter-Saturn la 9° Balanță.
Noiembrie 1981, conjuncția Jupiter-Pluto la 25° Balanță.
Noiembrie 1982, conjuncția Saturn-Pluto la 28° Balanță.
Ianuarie 1983, conjuncția Jupiter-Uranus la 9° Săgetător.
Ianuarie 1984, conjuncția Jupiter-Neptun la 0° Capricorn.
Februarie 1988, conjuncția Saturn-Uranus la 0° Capricorn.
Martie 1989, conjuncția Saturn-Neptun la 12° Capricorn.
Februarie 1993, conjuncția Uranus-Neptun la 20° Capricorn.
Noiembrie 1994, conjuncția Jupiter-Pluto la 27° Scorpion.
Ianuarie 1997, conjuncția Jupiter-Neptun la 26° Capricorn.
Februarie 1997, conjuncția Jupiter-Uranus la 3° Vărsător.
Mai 2000, conjuncția Jupiter-Saturn la 23° Taur.

Putem observa că două treimi dintre aceste conjuncții au loc în Balanță și Capricorn... Amintiți-vă că Balanța este semnul "Judecății" în Occident, iar Capricornul este domiciliul lui Saturn, "poarta către zei".

La mijlocul acestei perioade, anul 1989 va fi marcat de marea *doriforie* din ziua de Crăciun 1989, când opt din zece stele vor fi grupate în Săgetător și Capricorn... Știm că secolele cu cel mai mare număr de *doriforii* (secolele I, II, V, X, XIV, XVIII, XIX și XX) au fost cele mai agitate. Iar secolul nostru împărtășește cu secolele I, V și X formidabila onoare de a fi avut trei *dorifore* (în 1941, 1962 și 1989) de unul singur!

Mare *doriforie* pe 25 decembrie 1989 la prânz GMT

În sfârșit, intrarea lui Uranus în semnul Vărsătorului în 1996 și a lui Neptun în 1998 vor completa marcarea acestui semn "uranian" și "saturnian" în istoria omenirii și vor arăta că lumea de astăzi se va fi schimbat profund până atunci.

Dacă, după cum știm, Nostradamus indică anul 1999 ca fiind anul venirii "marelui rege al spaimei" (poate începutul aflului anticristic care se va declanșa în primul sfert al secolului XXI), ni se pare legitim, din aceste motive de ciclicitate și de aspecte planetare, să așteptăm venirea Zilei lui Yahveh pentru anii '90 ai acestui secol, subversiunea planetară începând să se dezvolte încă din anii '70...

Cunoaștem, de asemenea, importanța numărului 153, care apare chiar în *Evangheliile*. Or, 1846 (La Salette) + 153 = 1999. Iar dacă ne întoarcem la începutul ciclului *marian*, 1830 (rue du Bac și abdicarea lui Carol al X-lea, ultimul rege al Franței), obținem prin aceeași operațiune: 1830 + 153 = 1983... S-ar părea deci că acești ani "optzeci" coincid cu timpul Judecării Națiunilor, care se va încheia în mod supranatural cu Ziua Domnului.

Multe dintre catrenele lui Nostradamus par să se refere la acest "amurg" al timpurilor moderne. Vom menționa aici doar trei dintre cele mai clare, deoarece exegeza escatologică a marelui clarvăzător din Salon de Provence ar necesita o analiză îndelungată. Vă trimitem la cele mai bune studii apărute pe această temă, în special la lucrările lui Piobb, Eric Muraise, Pierre Guérin, Raoul Auclair și Vlaicu Ionescu.

I. 67 Marea foamete pe care o simt apropiindu-se
Adesea se-ntoarce, apoi e universală
Atât de mare și de lungă încât se va ajunge să rupă
Din rădăcină lemnul, și copilul de sân.

II. 46 După mari necazuri omenești, mai mare
[se împrumută
Marele constructor secolele reînnoiește
Ploaie, sânge, lapte, foamete, fier și ciumă
În ceruri văzute, focul alergând scânteii lungi.

II. 90 Cu un an înainte de conflictul italic
Germani, gali, spanioli, pentru fortăreața
școală Cherra, casa Republicii
Unde afară nu puțini, vor fi sufocați morți.

Și se pare că în această perioadă avea să intervină unul dintre acești "trimiși divini" menționați în *Vechiul și Noul Testament*, dacă e să dăm crezare lui Malachie III, 23-24:

"Iată, vă trimit pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua cea mare și teribilă a lui Iahve. El va întoarce inimile părinților la fii și inimile fiilor la tații lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu anatema".

Dar alte texte nu-l pun în joc pe Ilie, alături de Enoch (care nu au murit și au fost "rezervați" pentru Sfârșitul Timpurilor) decât mai târziu, în vremea lui Antihrist.

În *Apocalipsa Sfântului Ioan*, deschiderea primelor patru peceti se referă la plăgile care au asaltat omenirea în timpul Epocii creștine și mai ales la sfârșitul Epocii. Cea de-a cincea pecete dezvăluie:

"sufletele celor care au fost măcelăriți pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care au dat-o".

(Apocalipsa VI, 9.)

În timpul nostru de "amurg" al națiunilor, această a cincea pecete este, din păcate, larg deschisă: este suficient să ne gândim la cei persecutați, întemnițați și masacrați de comuniști din 1917 în Rusia sovietică și din 1948 în China, precum și la ceilalți credincioși necreștini care au avut aceeași soartă, ca în Tibet...

Deschiderea celei de-a șasea pecetei corespunde impactului Zilei lui Yahweh:

"Când Mielul a deschis pecetea a șasea, am văzut că a fost un mare cutremur. Soarele s-a făcut negru ca o cămașă de păr; luna întreagă s-a făcut ca sângele; stelele cerului au căzut pe pământ, așa cum un smochin își aruncă fructele verzi când este scuturat de un vânt mare. Cerul s-a retras ca o carte care se răsucesce. Toți munții și toate insulele s-au întors cu susul în jos. Împărații pământului, potenții, căpeteniile, bogații, puternicii, toți sclavii și toți oamenii liberi s-au dus și s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: "Cădeți peste noi și ascundeți-ne de ochii Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului, căci a venit Ziua cea mare a mâniei lor și cine va putea să stea în picioare?"

(Apocalipsa VI, 12-17).

4. Biserica din Filadelfia

« După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare la cele patru colțuri ale pământului și opreau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vântul pe pământ, nici pe mare, nici pe vreun copac. Și am văzut un alt înger venind de la răsărit, purtând Pecetea Dumnezeului celui viu. Și a strigat cu glas tare către cei patru îngeri care primiseră puterea de a face rău pământului și mării: A zis: "Nu faceți niciun rău pământului, nici mării, nici copacilor, dacă nu am însemnat pe fruntea lor pe robii Dumnezeului nostru. Și am auzit numărul celor care au fost însemnați dat: o sută patruzeci și patru de mii din toate semințiile copiilor lui Israel. După aceea am văzut o mulțime imensă, pe care nimeni nu o putea număra, din toate națiunile, semințiile, popoarele și limbile. Și stăteau în picioare în fața tronului și în fața Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini (...) Atunci unul dintre bătrâni a vorbit (...): "Iată ce am să vă spun. (...): "Aceștia sunt cei care vor ieși din necazul cel mare. Aceștia și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului (...) Nu le va mai fi foame și nu le va mai fi sete, nu-i va mai asupri soarele și nu-i va mai asupri nici o arșiță, căci Mielul care este în mijlocul tronului îi va hrăni și-i va conduce la izvoarele apelor vieții, iar Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor (...)»

(Apocalipsa VII, 1 la 17.)

Cu această nouă parte a viziunii Sfântului Ioan, am trecut la faza următoare în mijlocul tumultului, a războaielor civile și străine, a cutremurelor naturale și provocate de om, Dumnezeu a intervenit și a trimis trei zile de întuneric fizic și spiritual la sfârșitul cărora soarele a strălucit din nou, luminând un gigantic <armistițiu> divin. Forțele răului sunt subjugate pentru o vreme, iar Domnul își adună turma. El îi numără și îi mângâie pe acești "aleși": $(3 \times 4)^2 \times 1000$: materie transcendentă de Spirit, operă a oamenilor luminată de Sfânta Treime, un număr înmulțit cu el însuși și adus la plinătate; astfel, acești 144.000 care, marcați cu pecetea divină, vor forma, după un timp de reparație și recapitulare, armata spirituală destinată să lupte împotriva lui Antihrist... Pentru că nu toate slugile lui Satana au fost ucise, iar Ziua lui Iahve nu a fost decât o primă "filtrare" a Umanității. Dar în această perioadă de pace restabilită, evenimente minunate sunt pe cale să aibă loc...

A anunțat Maria de data aceasta la La Salette:

*"Dintr-o dată, persecutorii Bisericii lui Iisus Hristos și oamenii dependenți de păcat vor pieri, iar pământul va deveni ca un deșert. Atunci va fi pace, împăcarea lui Dumnezeu cu oamenii; Isus Cristos va fi slujit, adorat și glorificat; caritatea va înflori pretutindeni. Noii împărați vor fi mâna dreaptă a sfintei Biserici, care va fi puternică, umilă, pioasă, săracă, zeloasă și o imitație a virtuților lui Isus Cristos. **Evanghelia** va fi predicată pretutindeni, iar oamenii vor face mari*

progrese în credință, pentru că va exista unitate între lucrătorii lui Isus Cristos, iar oamenii vor trăi în frica lui Dumnezeu...".

La fel și la Fatima:

"Mai târziu, însă, când cei care vor supraviețui la toate vor fi încă în viață, Dumnezeu și măreția sa vor fi din nou invocate, iar el va fi slujit așa cum a fost în trecut, când lumea nu era încă atât de coruptă...".

În această "săptămână sfântă" care reprezintă sfârșitul timpului, acest timp de pace și de reconstrucție spirituală ține loc de Duminica Floriilor... Apoi vor veni trădările, Procesul, Patimile și Moartea... înainte de Învierea absolută care va fi Împărăția, Mileniul: ziua de Paști!

În sfârșit, acest timp de restaurare creștină corespunde, în viziunea celor șapte Biserici din *Apocalipsa Sfântului Ioan*, cu *Scrisoarea către Biserica din Filadelfia* (III, 7-13). Ea este singura Biserică fără reproș !... (Acest lucru ar trebui să dea de gândit tuturor celor care, de două mii de ani, nu încetează să discute despre imperfecțiunile Bisericii vizibile pentru a pune sub semnul întrebării Revelația: Spiritul care i-a vorbit Sfântului Ioan pe Patmos prevăzuse defectele umane, căci ne aflăm în Epoca de Fier, și tocmai prin această "pădure vastă", acest "pământ săracăcios", Cavalerul Alb va ajunge totuși la Castelul Graalului, la vremea Împărăției!)

« Scrieți și ingerului Bisericii din Filadelfia: "Acestea sunt cuvintele Sfântului, Adevăratului, Celui care are cheia lui David, Celui care deschide - și nimeni nu va închide, - Celui care închide - și nimeni nu va deschide".»

(Apocalipsa III, 7.)

Aceste epitete se referă în mod evident la Hristos, care are cheia *Scripturilor* și a "Timpurilor". Iar acum, Duhul anunță Biserica din Filadelfia că, datorită credincioșiei de care a dat dovadă în timpul Zilei lui Yahweh, va avea deplina înțelegere a *Scripturilor* (ceea ce dovedește că Bisericile anterioare nu o aveau în întregime...) și puterea de a converti pe unii dintre cei mai refractari oponenți ai săi:

"Îți cunosc lucrările. Iată, țin deschisă înaintea voastră o ușă pe care nimeni nu o poate închide, pentru că, cu puțină voastră putere, ați păzit Cuvântul Meu și nu v-ați lepădat de Numele Meu. Am să vă predau membrii sinagogii lui Satan, oameni care spun că sunt evrei, dar care nu sunt: mincinoși! Îi voi face să vină și să se închine la picioarele tale și să recunoască faptul că te-am iubit. Pentru că ați respectat porunca mea de a persevera, vă voi feri și eu de ceasul de încercare care va veni peste întreaga lume pentru a-i pune la încercare pe locuitorii pământului. Voi veni în curând: țineți-vă bine de ceea ce aveți, pentru ca nimeni să nu vă ia coroana. Învingătorul. Voi face din el un stâlp în Templul Dumnezeului meu și nu-l va mai părăsi niciodată. Voi înscrie pe ea numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul meu, și numele meu cel nou. Cine are urechi, să asculte ce spune Duhul Sfânt Bisericilor" .

(Apocalipsa III, 8-13).

Dintre toate profețiile referitoare la acest amurg glorios al Bisericii, cele mai abundente și mai populare anunță întoarcerea în Franța și în Europa a unui mare monarh francez care va fi, ni se spune, cel mai glorios și ultimul dintre regi. (Suntem atât de departe, în momentul scrierii acestui text, de posibilitatea umană a unei astfel de date, iar aluzia la o astfel de conjectură declanșează astăzi în majoritatea cercurilor o asemenea chicoteală, încât tribulațiile care vor veni și impactul Zilei lui Yahweh vor trebui într-adevăr să aibă o eficacitate gigantică pentru ca acest lucru să se întâmple)! Așadar, primul dintre regatele creștine care s-a format, și unul dintre primele care au dispărut cu aproape două secole în urmă, va învia pentru o vreme chiar la sfârșitul Erei Peștilor și al

întregului ciclu... Va fi acesta cel de-al 70-lea rege al Franței în calculele noastre? Va fi oare soluția la enigma lui Ludovic al XVII-lea, fratele geamăn al lui Ludovic al XIV-lea sau descendentul unui Valois uitat, dintr-o stirpe anterioară lui Henri al IV-lea? În orice caz, primul Saint Rémi a precizat că va fi "din sângele Cape" (Capețian)... Iar Sfântul Césaire l-a numit "regele de Blois"...

Între deschiderea peceteii a 6-a și a 7-a a *Apocalipsei*, cei 144.000 de oameni salvați în Ziua Domnului se vor aduna în jurul acestui suveran trimis de Providența divină care, după lupte grele, ni se spune, va urca pe tronul restaurat și va merge la Roma pentru a restabili sediul Sfântului Petru. Căci un mare Papă (poate "*De Gloria Olivae*:" din profeția lui Maleahi...) va domni în același timp cu marele Monarh. Vom relua acest subiect într-o lucrare în pregătire despre Ciclul Monarhiei franceze și vom transcrie aici doar o selecție de profeții limitate de cadrul studiului de față.

Încă din secolul al IV-lea, Sfântul Augustin face aluzie la o profeție anterioară:

"Unii dintre învățătorii noștri spun că un rege franc va stăpâni într-o zi întregul Imperiu Roman. Acest rege va veni în ultimele zile ale lumii; el va fi cel mai mare și ultimul dintre toți regii. El va muri la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, și imediat după aceea va veni Antihristul".

În ajunul botezului lui Clovis, în 496, Sfântul Remi a declarat:

"Spre sfârșitul timpului, un urmaș al regilor franci va domni peste întregul Imperiu Roman. El va fi cel mai mare dintre regii Franței și ultimul din neamul său. El va sosi ca prin minune. El va fi din vechiul Cap. Tronul va fi plasat în sud. După o domnie extrem de glorioasă, el va merge la Ierusalim, pe Muntele Măslinilor, pentru a-și depune coroana și sceptrul, și așa se va sfârși Sfântul Imperiu Roman și Creștin."

Sfântul Césaire (470-542), deja citat în paragraful anterior, anunță:

"Atunci strălucește lumina milostivirii divine, căci dreptatea supremă i-a lovit pe toți cei răi. Sosește, nobilul exilat, cel dăruit de Dumnezeu. El urcă pe tronul strămoșilor săi, de unde îl alungase răutatea oamenilor. Își recapătă coroana de crini înfloriți. Prin curajul său invincibil îi nimicește pe toți fiii lui Brutus, a căror amintire nu se va șterge niciodată. După ce își va lua locul în cetatea papală, regele de Blois va ridica tiara papală pe capul unui sfânt pontif îmbibat de amărăciunea necazurilor, care va obliga clerul să trăiască după disciplina veacurilor apostolice. Împreună, uniți în inimă și în suflet, ei vor aduce triumful reformei lumii. O, pacea cea mai dulce! Roadele tale vor crește până la sfârșitul veacurilor. Amin".

Sfânta Hildegarde (secolul al X-lea), deja citată, precizează:

"Când societatea va fi fost în sfârșit purificată de aceste necazuri, oamenii vor intra sub incidența legilor Bisericii. În acest moment de reînnoire, dreptatea și pacea vor fi restabilite prin decrete atât de noi și atât de neașteptate încât popoarele, încântate de admirație, vor mărturisi că nu s-a mai văzut așa ceva. Pacea lumii de dinaintea sfârșitului vremurilor, reprezentată de cea care a precedat prima venire a Fiului lui Dumnezeu, va fi totuși stăpânită: apropierea Zilei de Apoi îi va împiedica pe oameni să se abandoneze complet bucuriei lor. Evreii se vor alătura creștinilor. În aceste zile de binecuvântare, norii cei mai dulci se vor revărsa peste Pământ, acoperindu-l de verdeață și de fructe, pentru că oamenii se vor dedica atunci tuturor faptelor de dreptate, în timp ce în zilele precedente, atât de pustiite de moravurile efemere ale lumii, elementele violate de păcatele oamenilor vor fi fost neputincioase să producă ceva bun. Prinții vor concura cu popoarele lor în zelul de a face să domnească pretutindeni legea lui Dumnezeu. Ei vor interzice folosirea armelor de război. Evreii și ereticii nu-și vor pune limite entuziasmului lor: "În sfârșit, vor striga ei, a sosit ceasul propriei noastre justificări, cărțile erorilor au căzut sub picioarele noastre! Mulțimea credincioșilor va fi mult sporită de aflul de păgâni..."

Sfântul Angel, un religios din ordinul *carmelitan* care a murit martir în 1125, a primit un mesaj de la Hristos în timpul unei viziuni extatice, din care extragem următoarele:

"Un rege se va ridica în cele din urmă din străvechea rasă a regilor Franței, de o remarcabilă pietate față de Dumnezeu. El va fi onorat de prinții creștini și devotat credinței ortodoxe; va fi iubit de ei, iar puterea lui se va întinde în lung și în lat pe uscat și pe mare. Apoi, ca și cum Biserica ar fi fost salvată de la o distrugere sigură, acest rege se va uni cu Pontiful Roman și îl va sprijini. Eroarea va fi distrusă în rândul creștinilor. Biserica va fi restaurată în starea pe care cei buni au ales-o pentru ea. El va trimite o armată la care se vor uni în mod spontan numeroși războinici, care se vor arunca în luptă pentru iubirea Numelui meu; iar iubirea Crucii care îi va purta le va obține trofee a căror strălucire se va ridica până la cer. Monarhul va traversa mările și va reda Bisericii pământurile pe care le-a pierdut. "

Sfânta Ecaterina de Siena (1347-1380) prevedea astfel reînnoirea Bisericii:

"Când aceste neazuri se vor sfârși, Dumnezeu va purifica sfânta Biserică printr-un mijloc care scapă oricărei previziuni omenești, iar după aceste lucruri va fi o reformă atât de perfectă a sfintei Biserici a lui Dumnezeu și o reînnoire atât de fericită a sfinților păstori, încât atunci când mă gândesc la aceasta, duhul meu se bucură în Domnul. Națiunile înstrăinate de Biserică se vor converti la adevăratul păstor".

Sfântul Francisc de Paola (1416-1507), fondator al "Eremitenilor Sfântului Francisc", cu referire la Sfântul Francisc de Assisi, care a fost chemat la curtea franceză de Ludovic al XI-lea, Carol al VIII-lea și Ludovic al XII-lea, a profetizat următoarele:

"Prin virtutea Celui Preaînalt, marele monarh va anihila ereticii și necredincioșii. El va avea o mare armată și îngerii vor lupta alături de el. El îi va extermina pe toți cei care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. El va fi ca un soare printre stele și își va exercita imperiul asupra lumii. În total, vor fi doisprezece regi pe Pământ, un împărat și un papă, împreună cu câțiva prinți, și toți vor duce o viață sfântă".

Dintre numeroasele catrene pe care Nostradamus le-a consacrat anunțului marelui Monarh, să cităm trei dintre cele mai clare:

- X 86 Ca un grifon va veni regele Europei
 Însoțit de cei de la aquilon
 Roșu și alb va conduce o mare trupă
 Și va merge împotriva regelui Babilonului.
- IV 5 Cruce, pace, sub un verb divin împlinit
 Spania și Galia se vor uni împreună:
 Mare conflict aproape și luptă foarte aspră
 O astfel de inimă îndrăzneată nu va tremura.
- IV 86 Anul în care Saturn în apă va fi contopit.
 Cu soare, regele puternic și voinic
 În Reims și Aix va fi primit și uns
 După cuceriri va muri nevinovat.

Înainte de sfârșitul secolului al XX-lea, Saturn a tranzitat semnele de apă în trei perioade: în Rac, din august 1973 până în septembrie 1975, în Scorpion, din 1983 până în 1985, și în Pești, din 1994 până în 1996.

Profeția Prémol menționată mai sus prezice astfel marele Papă și marele Monarh (nu uitați că Sion se referă la Roma):

« Și am văzut un om a cărui față strălucea ca fața îngerilor, urcând peste ruinele Sionului. Și o lumină cerească s-a coborât din cer peste capul lui, așa cum limbi de foc s-au coborât din cer peste apostolii din vechime. Copiii Sionului au căzut la picioarele lui și el i-a binecuvântat. A chemat pe samariteni și pe neamuri și toți s-au convertit la glasul lui. Și am văzut un tânăr mare care venea de la răsărit, călare pe un leu. Și avea în mână o sabie de foc. Și cocoșul a cântat înaintea lui. Și când a trecut el, toate popoarele s-au plecat, căci Duhul lui Dumnezeu era în el. Și a venit și el la ruinele Sionului și și-a pus mâna în mâna Pontifului. Și a strigat la toate popoarele care veneau alergând. Și le-au spus: "Nu veți fi fericiți și puternici decât dacă veți fi uniți în aceeași iubire. Și un glas a ieșit din cer, printre fulgere și tunete, spunând: "Aceștia sunt cei pe care i-am ales pentru a aduce pacea între Arhanghel și Dragon și care vor reînnoi fața pământului. Ei sunt cuvântul meu și brațul meu, iar Spiritul meu îi păzește. Și am văzut lucruri minunate și am auzit imnuri care se ridicau de pe pământ spre cer..." ».

Sfânta Anna-Maria Taigi (1769-1837) a văzut înnoirea credinței în felul următor:

"Sfântul Arhanghel Mihail, apărând pe Pământ sub formă umană, va ține demonii în lanțuri până la vremea predicării lui Antihrist. Suveranul Pontif, ales după inima lui Dumnezeu, va fi asistat de el cu lumini foarte speciale. Numele său va fi venerat în toată lumea și aplaudat de popoare. El este Sfântul Pontif, destinat să înfrunte furtuna. Brațul lui Dumnezeu îl va susține și îl va apăra împotriva celor fără de Dumnezeu, care vor fi umiliți și încurcați. În cele din urmă, el va avea darul miracolelor. Națiuni întregi se vor întoarce la unitatea credinței și fața pământului va fi reînnoită...".

Sora Marianne, o călugăriță de la mănăstirea Ursuline din Blois, care în 1804 a prezis cele *O sută de zile* și Waterloo, a mărturisit aceste revelații după moartea sa:

« Nu va fi omul care credem că va domni; va fi salvatorul acordat Franței și pe care nu contam. Voi cânta un "Te Deum" cum nu s-a mai cântat până acum. Triumful religiei va fi așa cum nu s-a mai văzut niciodată; toate nedreptățile vor fi reparate: legile civile vor fi puse în armonie cu cele ale lui Dumnezeu și ale Bisericii. Instrucția dată copiilor va fi eminent creștină. Breslele muncitorești vor fi restabilite ».

În "extazul de la Tours" menționat mai sus se precizează că:

"steagul Franței va fi steagul alb cu Inima Sacră a lui Isus".

Joséphine Reverdy (1854-1919), mistică și vizionară, l-a văzut pe marele Papă încoronându-l pe marele Monarh, alături de care:

"era un splendid coș cu crini albi foarte înalți, precum și un steag alb cu flori de crini."

La începutul acestui secol, abatele Rigaux, confidentul lui Mélanie Calvat, directoarea de la La Salette, a notat ceea ce aceasta i-a încredințat și, în special, ceea ce i-a răspuns la întrebarea sa:

"Nu cumva marele monarh pe care ni-l rezervă Dumnezeu este descendent din Orléans? - Nu, și când va apărea, nu va avea dușmani mai înverșunați decât aceștia. Va fi poreclit Dieudonné, se va numi Charles-Louis, va trăi o viață lungă și va rămâne burlac... Va fi un Valois din sângele Sfântului Ludovic; el este descendentul lui Filip al V-lea, fratele Sfântului Ludovic, din ramura sa mai tânără...".

Părintele Lamy (1853-1931), vicar la Saint-Ouen și apoi paroh la La Courneuve, a dobândit o reputație de sfințenie asemănătoare cu cea a Cuviosului d'Ars și a prezis, printre altele, următoarele:

"Când pacea va fi restabilită în lume, ce schimbări vor fi! Marea industrie, adică războiul, fabricarea avioanelor, exploatarea minelor, prelucrarea fierului, toate acestea se vor diminua. Nu vor mai exista aceste mari fabrici în care moralitatea degenerază și dispare. Muncitorii vor fi obligați să se întoarcă la pământ. Munca pământului se va răspândi din nou, iar pământul va deveni din nou foarte scump... Când Dumnezeu va restabili pacea în lume, aceasta va trebui să fie re-evangelizată, iar aceasta va fi lucrarea unei întregi generații... și va exista din nou o magnifică înflorire de ordine și congregații..."

Citind aceste profeții și multe alte indicii escatologice, se pare că acest timp al Bisericii din Filadelfia va fi cel în care se va produce în sfârșit marea reunire a Bisericilor și va pune capăt în special schismei de aproape o mie de ani dintre romano-catolici și ortodocși. Ni se pare, de altfel, că Ortodoxia Răsăriteană este cea care, în ciuda diviziunilor sale și în virtutea fidelității sale încă aproape intacte față de spiritul mistic al creștinismului primitiv, este cea mai bine plasată pentru a servi drept punct focal pentru această reunificare atât de necesară înainte de dezlănțuirea ultimului și marelui necaz.

Căci acest timp de restaurare spirituală este foarte limitat în timp. Maria ne-a avertizat la La Salette:

"Această pace între oameni nu va fi de lungă durată: douăzeci și cinci de ani de recolte abundente ne vor face să uităm că păcatele oamenilor sunt cauza tuturor necazurilor care vor veni pe pământ".

5. Antihristul

Ziua Domnului a fost doar primul necaz de la sfârșitul ciclului. Căci purificarea umanității nu este încă completă; ea nu este încă pregătită să trăiască în timpul lui Hristos Regele și al Duhului Sfânt, a șaptea zi a marelui Septenar deschis deopotrivă lui Noe.

Atunci, la sfârșitul acestei "pauze" divine care a fost timpul Bisericii din Filadelfia, va începe ultimul și marele necaz, cel al Antihristului, la începutul secolului XXI. Iar sfârșitul acestui necaz va fi sfârșitul însuși al ciclului adamic. Atunci se va încheia Revoluția începută la Cădere și va începe, în afara Ciclului, Mileniul.

Acest mare necaz este termenul final al acestei gigantice răsturnări de valori spirituale care reprezintă întregul sfârșit al vremurilor, este coborârea pe pământ a tuturor posibilităților negative care au fost incluse în neascultarea adamică, în această ruptură inițială care a determinat Căderea. În acest punct, Ciclul de manifestare ajunge la marginea extremă a "Roții", de unde nu se poate decât să se cadă în afara timpului, în Întinericul exterior, sau să se revină în Centrul "Roții", în starea primordială.

Necazul care a precedat Ziua lui Yahweh a fost cel al Legiunii Antihristului. Acesta va fi necazul Anticristului-om (dar care va aduna în jurul său o altă "legiune"...). Antihristul este "din ciclul Daniel, din care Nebucadnețar a fost **α**, Antihristul recapitulează demonic în persoana sa toți despoții istoriei...

Timpul lui Antihrist este timpul ispitei supreme. Nu numai că Satana, prin el, ne va repeta mai tare ca oricând "Sunteți ca niște dumnezei", dar va ridica o ființă care va fi adorată ca un zeu, și în care unii dintre creștinii abuzați vor merge până la a-l adora pe Hristos însuși! Dar această ființă vine să răstoarne *Evangelia*! De aceea, el poate fi numit atât Antihrist (cel care vine înainte de a doua venire a lui Hristos în *Parusie*) - cât și Antihrist (cel care se ridică împotriva lui Hristos).

Dar, instruit de eșecul tribulației precedente, Satana va folosi atunci noi arme, cel puțin la începutul subversiunii lui Antihrist: nici războaie civile, nici războaie între națiuni pentru început, ci

aparatul gigantic al unei formidabile seducții. Anticristul va organiza Cetatea terestră, unde totul va fi apostazie înăbușită, lux și uitare de Dumnezeu; el îi va fixa pe oameni la plăcerile lor, la trupurile lor, la materie... De fapt, oamenii, oricât de seduși ar fi, vor fi sacrificați acestor idoli maiestuoși: Statul, Planul, Legea (umană), Partidul, "Fericirea" egalitară și nivelatoare.

Adevărații creștini vor fi în curând persecutați; ultima Biserică din catacombe va suferi! Pentru a doua oară, ceea ce se întâmplă din 1917 în spatele acestei "cortine" care, ca și epoca noastră de fier, este făcută din fier, se va extinde la întreaga lume: persecuții, denunțuri, deportări, încarcerări în închisori sau secții de psihiatrie, spălări de creier etc. Va exista o Biserică oficială care să aprobe toate acestea și să-l laude pe Împărat! Și, din păcate, nu se pare că Biserica care îi va succeda celei din Philadelphia va opune prea multă rezistență... Este vorba de Biserica din Laodiceea, ultima din *scrisoarea către cele șapte Biserici* din viziunea din Patmos :

"Cunosc faptele tale: știu că nu ești nici rece, nici fierbinte! Deci, de vreme ce ești călduț și nici cald, nici rece, nici fierbinte, te voi vomita din gura mea. Pentru că tu spui: "Sunt bogat și, îmbogățindu-mă, n-am nevoie de nimic" - și nu știi că ești nenorocit, mizerabil, sărac, orb și gol! - Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur rafinat în foc ca să te îmbogățești, haine albe ca să te acoperi și să-ți ascunzi goliciunea rușinoasă și unguent pentru ochi ca să-ți recapeți vederea. Eu îi mustru și îi corectez pe cei pe care îi iubesc, așa că fiți zeloși și pocăiți-vă! Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă cineva aude glasul Meu și deschide ușa. Eu voi intra în casa lui și voi lua masa cu el, și el cu Mine. Și pe cel ce va birui îl voi face să șadă cu Mine pe tronul Meu, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe tronul Lui. Cine are urechi, să audă ce spune Duhul Sfânt Bisericilor" .

(Apocalipsa III, 15-22).

Anunțul Antihristului se regăsește în tot *Vechiul și Noul Testament*.

"În ziua aceea, a spus Domnul, se va auzi un zgomot puternic de la Poarta Peștilor... și o mare prăbușire de pe dealuri..."

(Sophonie I, 10.)

Aceasta nu este doar o indicație topografică a orașului Ierusalim, ci și o indicație zodiacală a ceea ce se va întâmpla atunci când punctul vernal își va încheia ieșirea din semnul stelar al Peștilor. *Apocalipsa lui Daniel*, care folosește uneori aceleași imagini ca și cele ale Sfântului Ioan, ni-l prezintă pe Antihrist într-un mod deosebit de izbitor: în capitolul VII, cele patru mari Fiare care "se ridică din mare" (din mulțime), ca și la Sfântul Ioan, desemnează imperiile despotice ale istoriei. Dar cea de-a patra are zece coarne: acestea sunt Națiunile ("picioarele" statuii lui Nabucodonosor). Unul dintre aceste coarne ia locul a trei dintre cele zece coarne. Iar acest corn în creștere este Antihristul:

"Ochi ca ochii unui om erau pe acest corn și o gură care vorbea lucruri mari" (VII, 8).

Căci această ființă demonică va vorbi neîncetat, va fi Anti-Verbul și va seduce cu cuvintele sale.

Apoi, un chip al lui Dumnezeu este așezat în fața Fiarei:

"Un Bătrân al zilelor ședea: haina Lui albă ca zăpada; părul capului Lui curat ca lâna; tronul Lui, flăcări de foc și roțile Lui de foc aprins. Un râu de foc curgea și țâșnea înaintea Lui. O mie de mii de mii Îl slujeau și o miriadă de miriade stăteau înaintea Lui. Curtea s-a așezat și Cărțile au fost deschise. Am privit atunci, din cauza cuvintelor arogante rostite de corn. Am privit până când Fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și dat focului..."

(Daniel VII, 9-11.)

Căci numai prin Dumnezeu este distrusă Fiara cea cuvântătoare...

Viziunea din următorul capitol al *Apocalipsei* lui Daniel descrie, de asemenea, în mod simbolic, ultima luptă eshatologică: lupta dintre Berbec, care lovește "spre vest, spre nord și spre sud", și țapul care vine "dinspre vest". Iar Daniel primește interpretarea viziunii sale de la Îngerul Gabriel:

"Înțelege, fiul omului, căci viziunea este pentru timpul sfârșitului... Îți fac cunoscut ce se va întâmpla la sfârșitul mâniei, căci sfârșitul este hotărât... La sfârșit... se va ridica un rege, cu fața împietrită și priceput în înșelăciune. Puterea lui va deveni puternică... El va distruge într-un mod prodigios, va reuși în ceea ce face și va nimici pe cei puternici și pe poporul sfinților. Și datorită priceperii lui, înșelăciunea va reuși prin mâna lui și va crește în inima lui. El va distruge pe mulți care se credeau în siguranță. El se va ridica împotriva conducătorului conducătorilor, dar fără ajutorul vreunei mâini va fi zdrobit... Ascunde viziunea, căci este pentru zile îndepărtate..."

(Daniel VIII, 17-26.)

În sfârșit, la sfârșitul cărții, Daniel menționează figura celui care, împreună cu "Femeia", va fi principalul adversar al lui Antihrist:

"În acel moment, se va ridica Mihail, marele conducător, cel care stă alături de copiii poporului tău. Va fi o perioadă de necazuri care nu a mai avut loc de când a existat un popor până în acest moment. În acel timp, poporul tău va scăpa, toți cei care se vor găsi scriși în Carte..."

(Daniel XII, 1.) (Cei 144.000 care vor fi "însemnați pe frunte").

În capitolele X (5) și XII (6), în *Cartea lui Daniel* apare misteriosul "**om îmbrăcat în in**", poate o imagine a Paracletului, poate Metatron despre care vorbește Cabala iudaică, care va veni la sfârșitul ciclului pentru a inaugura Domnia Duhului:

"L-am auzit pe omul îmbrăcat în pânză de in stând deasupra apelor râului - "Pentru o vreme și vremuri și jumătate de vreme. Când se va sfârși zdrobirea puterii poporului sfânt, toate aceste lucruri vor lua sfârșit... Du-te, Daniel, aceste cuvinte sunt secrete și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi purificați, albiți și încercați prin foc. Cei neevlavioși vor acționa neevlavios. Nici o persoană neevlavioasă nu va înțelege, dar cei inteligenți vor înțelege. Iar din momentul în care jertfa continuă încetează și urâciunea pustirii este stabilită, vor trece 1.290 de zile. Binecuvântat este cel care așteaptă și ajunge la 1.335 de zile..."

(Daniel XII, 7 la 13.)

Cel mai cunoscut dintre textele escatologice care evocă lupta anticristului este, evident, cel din *Evangelia Sfântului Matei*:

"Căci atunci va fi un necaz mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă acele zile nu s-ar scurta, nici o făptură nu ar fi mântuită; dar de dragul celor aleși, acele zile vor fi scurtate. Așadar, dacă vă spune cineva: "Iată-l pe Mesia" sau "Iată-l", nu-l credeți, pentru că se vor ridica falși mesia și falși profeți și vor face mari minuni și miracole, astfel încât chiar și cei aleși vor fi induși în eroare, dacă este posibil. Acum v-am avertizat. Deci, dacă cineva vă spune: "Acolo este în deșert", nu vă duceți și spuneți: "Acolo este în pivniță"; nu credeți nimic din ceea ce spun. Căci, așa cum fulgerul fulgeră de la răsărit la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului... El va trimite pe îngerii Săi cu un sunet de trâmbiță și ei vor aduna pe aleșii Săi din cele patru colțuri ale pământului, de la un capăt la altul..."

Sfântul Pavel avertizează, de asemenea, împotriva:

"omul neevlavios, cel pierdut, Adversarul, cel care se înalță mai presus de tot ceea ce poartă

numele lui Dumnezeu sau primește închinare, mergând până la a se așeza în persoană în sanctuarul lui Dumnezeu, făcându-se pe sine însuși Dumnezeu..."

(a II-a Epistolă către Tesaloniceni II, 4.)

În Apocalipsa lui Ioan, ascensiunea la putere a lui Antihrist corespunde deschiderii celei de-a șaptea pecetei (VIII): cădelnița de foc aruncată pe pământ, cele șapte trâmbițe ("a treia parte a pământului a ars", 7), muntele aruncat în mare, a treia parte a oamenilor omorâți, căderea Stelei de absint, poluarea mortală a apelor, tulburările cosmice. În capitolul IX, deschiderea gropii abisului, lăcustele (elicoptere, s-ar părea...):

"Cu toate acestea, li s-a precizat că ele vor face rău doar... oamenilor care nu aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunte (4)....". În acele zile, oamenii vor căuta moartea, dar nu o vor găsi; vor dori să moară, dar moartea va fugi de ei (6). Numărul călăreților înarmați era de două miriade de miriade; am auzit că li s-a dat numărul (16)... Cât despre restul oamenilor - cei care nu fuseseră uciși de aceste plăgi - ei nu s-au pocăit de ceea ce făcuseră: au continuat să se închine demonilor și idolilor... (20). "

În capitolul XI al Apocalipsei, apar Ilie și Enoh, care, ca și Empedocle, nu au murit și apoi s-au întors pe Pământ ca "avatari de sacrificiu":

"Voi pune pe cei doi martori ai mei, îmbrăcați în sac, să profetească timp de 1.260 de zile (3). După ce își vor fi terminat complet mărturia, Fiara care se va ridica din abis va face război împotriva lor, îi va învinge și îi va ucide (7). Dar, după trei zile și jumătate, suflarea de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare, provocând o mare frică celor care priveau (11). Și s-au înălțat la cer într-un nor sub ochii dușmanilor lor (12). În același timp, a avut loc un mare cutremur (13). "

După cea de-a șaptea trâmbiță, se deschid următoarele:

"Templul lui Dumnezeu, cel din ceruri, și a apărut în templul său Chivotul Legământului Său". (XI, 19.)

Apoi, cu capitolul XII începe lupta cosmică a Femeii (acolo părtașa Cuvântului, Sophia) cu Balaurul (figura pe care o ia Satana la sfârșitul Timpului):

"Un mare semn a apărut pe cer: o Femeie îmbrăcată în Soare, cu Luna sub picioare și cu o coroană de douăsprezece stele pe cap. Ea este însărcinată și strigă de durere în timp ce se chinuie să nască. Un alt semn a apărut în cer: era un balaur mare, de culoarea focului, cu șapte capete și zece coarne și cu șapte coroane pe cap. Coadă lui a tras o treime din stelele de pe cer și le-a aruncat pe pământ. Apoi balaurul a stat în fața femeii care urma să nască, ca să-i devoreze copilul imediat ce-l va naște. Și ea a născut un fiu, un bărbat, care va conduce toate națiunile cu un toiag de fier..."

(Apocalipsa XII, 1 la 5.)

Putem vedea în această naștere dureroasă săvârșită de Regina Cerului, fie nașterea simbolică a Bisericii Împărăției viitoare, a Trupului mistic al lui Hristos Regele, fie, mai îndrăzneț și care nu ar fi contrazis de nici o *Scriptură*, intersectându-se chiar cu anumite date ezoterice referitoare la "Era a treia", întruparea pe Pământ a unei ființe divine care ar fi pentru cea de-a treia Ipostază a Trinității, pentru Duhul Sfânt ceea ce a fost Iisus pentru Cuvântul creator... În timp ce Hristosul care va domni nu va fi vizibil în timpul Mileniului, această imagine a Paracletului, sau Paracliserul însuși, ar avea deci o formă umană și ar guverna oamenii "cu un toiag de fier"... Acest lucru poate fi încă prezentat doar ca o presupunere și este sigur că această enigmă va fi clarificată pe deplin pentru toată lumea

doar la sfârșitul ciclului...

Oricum ar fi, Femeia:

"a fugit în deșert, unde Dumnezeu i-a oferit un refugiu pentru a fi hrănită timp de 1260 de zile (6)".

Cei trei ani și jumătate de luptă escatologică sunt o temă obsesivă atât la Ioan, cât și la Daniel. Căci în timpul acestei perioade:

"Mihail și îngerii săi se luptau împotriva Dragonului. " (7) ... Marele Dragon a fost doborât, Șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, înșelătorul întregii lumi; el a fost doborât pe pământ și îngerii lui au fost doborâți împreună cu el. (9) ... Atunci, plin de furie împotriva Femeii, Balaurul s-a dus să facă război împotriva celorlalți urmași ai ei, împotriva celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus ... (17). "

Aceasta este urmată de descrierea fiarei care a ieșit din mare (a mulțimilor), care este sinteza celor patru fiare din Daniel, cu cele zece coarne ale sale. Cele șapte capete ale sale corespund celor șapte Biserici și reprezintă deghizările succesive pe care le ia pentru a-i seduce mai bine pe oameni.

"I-a fost dat să facă război cu sfinții și să-i învingă (XIII, 7)".

Apoi se ridică Fiara de pe pământ, care simbolizează oamenii care se fac slujitorii lui Antihrist:

"Ea face ca Pământul și locuitorii lui să se închine primei Fiare (12).... Face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și sclavi, să-și pună un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, astfel încât nimeni nu poate cumpăra sau vinde dacă nu este însemnat cu numele Fiarei sau cu numărul numelui ei (16)."

Discipolii lui Antihrist vor purta așadar un semn (amintiți-vă de Svastica hitleristă...); și așa cum Svastica a fost Svastica divină, tot așa va fi un simbol grafic spiritual care va fi deturnat de la sensul său superior și folosit în mod terorist de către adepții despotului planetar: va fi Anti-Crucea.

"Aici este nevoie de înțelepciune. Cine are pricepere să calculeze numărul fiarei, căci este numărul unui om, iar numărul lui este șase sute șazeci și șase (XIII, 18)".

Părinții și Doctorii Bisericii au căutat nume a căror gematrie să dea 666. Ei au găsit, în greacă, **Τειταν** (Teitan) care înseamnă Uriaș; **Αντιμος** (Antimos), Onoare contrară; **Αρνουμαι** (Arnoumai) Eu Neg; iar în latină **Diclux**: *Dic me esse lucem veram*, Spune că eu sunt adevărata lumină. (Aceasta este de fapt o inversare a formulei de pe crucea Sfântului Benedict: *Crux sancta sit mihi lux, non draco sit mihi dux*: Fie ca Sfânta Cruce să fie lumina mea; fie ca Dragonul să nu fie conducătorul meu).

Tripla repetare a cifrei Șase (Zilele Creației, cele șase direcții ale spațiului) în figura Fiarei exprimă, printre altele, apogeul tuturor posibilităților de manifestare sensibilă, fără posibilitatea de a ajunge la Șapte, adică de a reintegra Centrul divin: Fiara este prizoniera materiei în care se bălăcește. 666 este al 36-lea "triunghi" al numerelor de la 1 la 36, care este el însuși "marele Tetraktys", numărul decanilor zodiacului, și care se află la jumătatea distanței dintre 9, Enneada, și 144. Numărul celor aleși ($4 \times 9 = 36$; $4 \times 36 = 144$). Cu alte cuvinte, adunând toate numerele de la 1 la 36, obținem 666.

Există, de asemenea, două diviziuni revelatoare: cei 144.000 de oameni "însemnați pe frunte" ca slujitori ai lui Dumnezeu în timpul Bisericii din Filadelfia, și numărul 216, un număr

ciclic și cabalistic fundamental (al zecelea din Era Precesională și "Leul lui Iuda", una dintre figurile lui Hristos, printre alte semnificații).

144 000	216	144 000	666
14 40	666	10 80	216
1 440		4 140	
144		144	

Acest lucru poate fi exprimat în felul următor: cei 144.000 "marcați" ca slujitori ai lui Dumnezeu înainte de venirea lui Antihrist sunt aici obiectul luptei escatologice dintre Hristos și Adversarul său. Din această luptă va ieși "rămășița": 144, cei care vor fi aleșii din Ierusalimul ceresc.

Și tocmai în capitolul XIX al Apocalipsei, Mesia triumfă asupra Fiarei:

« Apoi am văzut cerul deschis și a apărut un cal alb. Cel care îl călărește este numit credincios și adevărat: el judecă și luptă cu dreptate. Ochii lui sunt o flacără aprinsă... Numele lui se numește "Cuvântul lui Dumnezeu"... Din gura lui iese o sabie ascutită pentru a lovi națiunile: El este cel care le va conduce cu un toiag de fier..".

"Și am văzut Fiara și regii pământului și oștile lor adunate ca să se lupte cu Cel ce ședea pe cal și cu oștirea Lui. Fiara a fost prinsă și împreună cu ea Falsul Profet, care, prin minunile pe care le făcea înaintea lui, îi sedusese pe cei care primiseră semnul fiarei și pe cei care se închinau statuii lui. Și amândoi au fost aruncați de vii în iazul de foc unde arde pucioasă..." »

(Apocalipsa XIX. 11 la 20.)

Miniatură preluată din Comentariul la Apocalipsa de Beatus de Liebana (Spania, secolul al XII-lea, deținut de Biblioteca Națională din Berlin) Sfântul Ioan Evanghelistul se află la picioarele lui Hristos, care ține o sabie în gură, înconjurat de cele șapte sfeșnice: "Numele lui? Cuvântul lui Dumnezeu... Din gura Lui iese o sabie ascutită". (Apoc., XIX, 13-15.)

Există aproape nenumărate profeții extra-scripturale care îl prezic pe Antihrist. Iată o scurtă selecție, cu câteva detalii foarte revelatoare. Astfel, Sfântul Hippolytus în secolul al doilea:

"Așa cum din ilustrele seminții ale lui Iuda s-a născut Mântuitorul, tot așa din seminția lui Dan va ieși Antihristul..."

(Comentariu la Daniel).

(Fiecare trib al lui Israel corespunde unui semn zodiacal, iar Dan, Scorpionului).

Sfânta Hildegard în secolul al XII-lea, pe care am citat-o deja:

"Fiul pierzării, care va domni pentru o perioadă foarte scurtă de timp, va veni în zilele din urmă. După ce își va fi petrecut o tinerețe libertină printre oameni foarte perversi și într-un deșert unde va fi fost condusă de un demon deghizat în înger de lumină, mama fiului pierzării va concepe și îi va da naștere. Fiul pierzării este această Fiară foarte rea (așa cum îl numește Sfântul Ioan în Apocalipsa sa) care îi va ucide pe cei care refuză să creadă în el, care se va asocia cu regii, prinții, cei mari și cei bogați, care va disprețui umilința și va prețui doar mândria, care în cele din urmă va subjuga întregul univers prin mijloace diabolice. El va apărea pentru a agita aerul, va face să coboare focul din cer, va produce fulgere, tunete și grindină, va dărâma munții, va seca râurile, va smulge verdeața din copaci și păduri și apoi o va reda înapoi la ei. De asemenea, se va arăta ca să îmbolnăvească oameni, să vindece bolnavi, să scoată demoni și, uneori, să învie morții, făcând ca un cadavru să se miște ca și cum ar fi viu. Cu toate acestea, acest tip de înviere nu va dura niciodată mai mult de o oră scurtă, pentru ca gloria lui Dumnezeu să nu aibă de suferit."

« El va cuceri multe popoare spunându-le: "Puteți face tot ce vă place: renunțați la cei tineri; este suficient să mă iubiți pe mine, care sunt Dumnezeul vostru! El le va arăta comori și bogății și le va permite să se delecteze cu tot felul de ospete după bunul lor plac. Îi va obliga să practice circumcizia și alte practici iudaice, spunându-le: "Celui care crede în mine îi vor fi iertate păcatele și va trăi cu mine în veci. El va respinge botezul și Evanghelia și va ridiculiza toate preceptele pe care Biserica le-a dat oamenilor în numele meu. Apoi le va spune adeptilor săi: "Loviți-mă cu sabia și puneți-mi trupul într-un giulgiu neîntinat până în ziua învierii mele. Ei vor crede că i-au dat cu adevărat moartea, iar el se va preface că a înviat, după care va porunci slujitorilor săi să i se închine" ».

"În ceea ce-i privește pe cei care, din dragoste pentru Numele Meu, vor refuza să dea această închinare sacrilegă fiului pierzării, el îi va omori în mijlocul celor mai mari chinuri. Dar Eu îi voi trimite pe cei doi martori ai Mei, Enoh și Ilie, pe care i-am rezervat pentru acel timp. Misiunea lor va fi să lupte împotriva acestui om al răului și să-i readucă pe calea adevărului pe cei pe care el îi va fi sedus; ei vor avea puterea de a face cele mai orbitoare minuni în toate locurile în care fiul pierzării își va fi răspândit doctrinele malefice. Cu toate acestea, voi îngădui ca acest om rău să îi distrugă și le voi da răsplata pentru munca lor în Rai".

"Când fiul pierzării își va fi îndeplinit toate planurile, își va aduna credincioșii și le va spune că vrea să se urce în cer. Chiar în momentul acestei ascensiuni, un fulger îl va lovi și îl va ucide. Muntele pe care se va fi așezat pentru a-și face ascensiunea va fi imediat acoperit de un nor care va răspândi o corupție insuportabilă și cu adevărat infernală, care, la vederea cadavrului său în putrefacție, va deschide ochii unui mare număr de oameni și îi va face să-și mărturisească mizerabila lor eroare. După trista înfrângere a fiului pierzării, mireasa Fiului meu, care este Biserica, va străluci cu o glorie fără egal, iar victimele erorii se vor grăbi să se întoarcă la stână."

Sfânta Brigid (1302-1373). Când s-a născut, un preot a auzit o voce care i-a spus: "Tocmai s-a născut un copil a cărui voce minunată se va auzi în întreaga lume". Posibil să aibă sânge regal suedez, a călătorit în Palestina, a fondat un ordin și o abație în Suedia și a murit la Roma după ce a dictat numeroase profeții.

"După cum copiii lui Dumnezeu vin în lume din părinți credincioși, tot așa Antihristul se va naște dintr-o femeie blestemată, dar care se preface în sfințenie, și dintr-un bărbat blestemat, din care diavolul își va forma lucrarea sa cu îngăduința Mea (...) Să știți deci că înainte de venirea lui

Antihrist, ușa credinței va fi deschisă multor popoare necredincioase...".

Și tot Maria, la La Salette, în 1846, a fost cea care a dat cele mai surprinzătoare detalii:

"Antihristul se va naște dintr-o călugăriță evreică, dintr-o falsă fecioară care va avea comunicare cu vechiul Șarpe, stăpânul impurităților; când se va naște, va vomita blasfemii, va avea dinți; într-un cuvânt, va fi diavolul întrupat; va scoate strigăte înfricoșătoare, va face minuni; se va hrăni numai cu impurități. Va avea frați care, deși nu vor fi demoni întrupați ca el, vor fi copiii răului; la doisprezece ani, se vor face cunoscuți prin victoriile lor curajoase; în curând, fiecare dintre ei se va afla în fruntea unor armate, asistați de legiunile iadului".

"Anotimpurile vor fi schimbate, pământul nu va produce decât fructe rele, stelele își vor pierde mișcările regulate, Luna nu va reflecta decât o lumină slabă și roșatică; apa și focul vor da globului mișcări convulsive și cutremure oribile care vor înghiți munți, orașe,... Roma își va pierde credința și va deveni sediul lui Antihrist. Împreună cu el, demonii aerului vor face mari minuni pe pământ și în aer, iar oamenii vor deveni din ce în ce mai pervertiți. Dumnezeu va avea grijă de slujitorii Săi credincioși și de oamenii de bunăvoință; Evanghelia va fi propovăduită pretutindeni și toate popoarele și națiunile vor cunoaște adevărul !..".

"Enoh și Ilie vor fi umpluți de Duhul lui Dumnezeu; ei vor predica cu puterea lui Dumnezeu, iar oamenii de bunăvoință vor crede în Dumnezeu; multe suflete vor fi mângâiate: ei vor face mari progrese prin virtutea Duhului Sfânt și vor condamna erorile diabolice ale lui Antihrist".

"Vai de locuitorii pământului! Vor fi războaie sângeroase și foamete; ciumă și boli contagioase; vor fi ploi de grindină înspăimântătoare de animale; tunetele vor zgudui orașele; cutremurele vor înghiți țările; se vor auzi voci în aer; oamenii se vor da cu capul de pereți; vor strivi după moarte, iar pe de altă parte moartea va fi chinul lor; sângele va curge din toate părțile. Cine poate învinge dacă Dumnezeu nu scurtează timpul de încercare? Prin sângele, lacrimile și rugăciunile celor drepți, Dumnezeu se va lăsa înduplecat; Enoh și Ilie vor fi condamnați la moarte; Roma păgână va dispărea; focul din cer va cădea și va mistui trei orașe; întregul univers va fi lovit de chinul morții și cei care nu L-au închinat pe Hristos cel adevărat și viu în mijlocul lor... Iată-l pe Bete cu supușii săi, numindu-se pe sine "Mântuitorul" lumii. Se va înălța mândru în aer pentru a ajunge la cer; va fi sufocat de suflul Sfântului Arhanghel Mihail. Va cădea, iar pământul, care de trei zile este în continuă evoluție, își va deschide pieptul plin de foc; el va fi aruncat pentru totdeauna, împreună cu toți cei de teapa lui, în abisul etern al iadului. Atunci, apa și focul vor purifica pământul și vor mistui toate lucrările mândriei oamenilor, și totul se va reînnoi: Dumnezeu va fi slujit și glorificat."

Ca și la sfârșitul *Inelului Niebelungilor*, Ciclul Umanității noastre se încheie astfel într-o apoteoză orbitoare, care pare să recapituleze în bine imensul munte al celor mai imemorabile dorințe de posesiune și vise de putere ale speciei noastre.

6. Mileniul și Era Vărsătorului

La sfârșitul *Evangheliei Sfântului Ioan*, există un pasaj profund emoționant (capitolul XXI), în care Iisus înviaț apare pe malul lacului Tiberiadei discipolilor săi, care nu prea îl recunosc. Ce simbol al începuturilor Împărăției! Apostolii păcătoși nu luaseră aproape nimic (eșecul uman al Pronunciamentului de la sfârșitul Epocii Peștilor), iar Sfântul Ioan (Biserica interioară) a fost cel care l-a recunoscut pe Domnul. El le-a spus atunci:

"Aruncați plasa peste partea dreaptă a bărcii"... Și au aruncat-o, dar nu au putut să o aducă din nou, căci erau foarte mulți pești..". (Ioan XXI, 6.)

Și sunt 153 de pești! (144 + 9).

Marea Duminică a Săptămânii care a început cu potopul lui Noe este pe cale să înceapă, iar Epoca Fierului se apropie de sfârșit. După Vinerea Mare a unor necazuri teribile și a morții aparente a Bisericii, iată că vine Ziua Paștelui: Hristos este în sfârșit recunoscut de oameni, iar Satana supus pentru o mie de ani.

"Am văzut un înger coborând din cer, ținând în mână cheia abisului și un lanț mare. L-a prins pe Dragon, șarpele străvechi care este Diavolul și Satana, și l-a înlănțuit pentru o mie de ani. Apoi l-a aruncat în abis, pe care l-a închis și l-a pecetluit peste el, ca să nu mai înșele națiunile până la trecerea celor o mie de ani..."

(Apocalipsa XX, 1 la 3).

Părinții Bisericii au spus că:

"tăcerea este limbajul veacului viitor".

După vacarmul luciferic al ultimei epoci a tehnocrației triumfătoare, după miracolele demonice ale Antihristului, după luptele titanice ale ultimului mare război planetar și după convulsiile telurice care vor schimba multe locuri de pe glob, va veni într-adevăr o mare tăcere peste lume, în care supraviețuitorii vor veni să-și reîncarce bateriile și în mijlocul căreia, după ce se vor fi debarasat de ultimele "atașamente" pământești și mai ales de orice mândrie care le-ar mai fi rămas, vor auzi în sfârșit vocea lui Dumnezeu, care nu încetase să vorbească în ei, dar pe care nu-l mai auzeau. Atunci va fi ca o plonjare înapoi în Paradisul original, chiar dacă relativ, căci acești oameni ai sfârșitului vremurilor, mai precis ai ultimului timp, oricât de purificați ar fi fost de încercările teribile prin care vor fi trecut, vor fi totuși fiii îndepărtați ai lui Adam și ai Evei... Dar ce comuniune posibilă atunci cu Cuvântul redescoperit!

"Am văzut tronuri și pe ele ședeau cei cărora li se dăduse puterea de a judeca: acestea erau sufletele celor care fuseseră decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, precum și toți cei care nu se închinaseră fiarei sau chipului ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mâini. Cu toții au revenit la viață și au domnit cu Hristos timp de o mie de ani. Ceilalți morți nu s-au întors la viață până la împlinirea celor o mie de ani. Aceasta este prima înviere. Binecuvântat și sfânt este cel care are parte de prima înviere! Moartea a doua nu are nicio putere asupra lor: ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor domni cu El timp de o mie de ani".

(Apocalipsa XX, I la 6).

Ce promisiune! Toți cei care au rămas credincioși până la jertfa supremă prin ispitele și persecuțiile ultimelor necazuri vor învia astfel pe acest pământ și vor avea parte de Domnia lui Hristos înainte de a avea acces de drept la nemurirea cerească, în timp ce ceilalți, după moartea lor pământească, vor trebui să aștepte Judecata Generală pentru a cunoaște fie moartea a doua și definitivă, fie accesul la locuința celor Fericiți. Acești aleși ai Timpului de așteptare a Parusiei, acești bărbați și femei ai Mileniului, sunt în mod simbolic cei 144, "rămășița" marii împărțiri purificatoare de la sfârșitul ciclului.

Iar acești Aleși vor proveni din toate religiile:

"Mai am și alte oi care nu sunt din această turmă; și pe acestea trebuie să le conduc; ele vor asculta de Vocea Mea și va fi o singură turmă, un singur Păstor".

(Ioan X. 16.)

Iată, Unitatea redescoperită a Tradiției Primordiale! Iată, în sfârșit, Piatra rostogolită de la orizont și care, după ce a doborât colosul Umanității mândre și luciferice, devine Muntele, Împărăția Cristică:

"care nu va fi distrus niciodată" (Daniel II).

"Niciodată", într-adevăr: pentru că nu va avea ca sfârșit decât sfârșitul - în afara timpului, în afara Ciclului - Umanității adamice".

În cele din urmă, acest Munte este Biserica lui Hristos, vizibilă în toată plinătatea și perfecțiunea ei. Căci Roma a fost distrusă în bătălia escatologică finală, iar ciclul papilor s-a încheiat cu cel de-al doilea papă din profeția lui Maleahi, Petrus Romanus, ultimul și singurul papă care a luat numele fondatorului Bisericii Romei de la începutul Epocii. Creștinismul, din nou pe deplin "catolic", adică universal, este reînnoit solar, purificat și luminat de izvoarele sale. Esoterismul și Exoterismul sunt reunite, fuzionate în aceeași Cunoaștere directă. Prizonierii peșterii lui Platon, care suntem cu toții, pot în sfârșit să se "întoarcă". Ei au văzut "într-o oglindă, într-un mod întunecat". Dar acum ei văd "față în față" (I Corinteni XIII, 12).

După biruința asupra celor Șase de trei ori repetat, Omenirea subzistentă este în sfârșit vrednică să intre în Mileniul al Șaptelea, în această Duminică a marelui Septenar al sfârșitului Timpului, unde omul va fi luminat de cele Șapte daruri ale Duhului Sfânt în sfârșit revelate... Dar 7 este și Numărul încercărilor purificatoare... Și foarte puțini sunt cei care au ajuns la această Vârstă a Spiritului...

Cum se va realiza domnia socială a lui Hristos? Această domnie pe care o invocăm de fiecare dată când recităm Tatăl Nostru și pe care acel misterios și fervent Hieron de Paray-le-Monial a fost atât de magnific responsabil pentru promovarea ei, și pe care Biserica actuală a pus-o sub obroc, ca să nu spunem mai mult... ? Nu știm; și nici nu știm ce formă va lua efluviul divin al Duhului Sfânt... Poate printr-o manifestare vizibilă, prin Maria, a acestei divine Sophia pe care Biserica Orientală nu a încetat niciodată să o venereze. De altfel, dacă îndrăznim să spunem ceea ce gândim, este fără îndoială această Biserică Răsăriteană, mai mistică în corpul său social și în teologia sa decât Biserica Romei, prea raționalistă și tomistă, care ni se pare că este responsabilă în acest "timp al Duhului" de renașterea adevăratei Biserici, Biserica lui Hristos. Credem că, după ce ni s-a revelat sub forma Mariei, Maica lui Dumnezeu și Maica Bisericii, Zeița Cuvântului, fără a înceta să fie Maria și noua Eva, ni se va revela ca Sophia... În ce fel? Nu putem ști acest lucru, așa cum nu putem ști cum se va instaura Împărăția efectivă și pământească a lui Hristos Regele și revărsarea Duhului Sfânt, Paracletul...

Tocmai din adâncurile *Vechiului Testament* ni se anunță momentul învierii celor aleși în jurul Domnului, prin intermediul, desigur, al unei invocații către Iahve.

"El ne va învia după două zile; în a treia zi, ne va învia și vom trăi din nou înaintea Lui, vom ști cum să urmărim cunoașterea Domnului. Răsăritul Lui este sigur ca zorii zilei; El vine la noi ca ploaia, ca ploaia de primăvară care udă pământul..."

(Osea VI, 2 și 3).

Cele două "Zile" sunt cele două milenii de împrăștiere a lui Israel, la capătul cărora revin viața și învierea, adică mai întâi întoarcerea în Palestina (1948), apoi (poate la începutul secolului XXI) convertirea:

"Vom trăi din nou înaintea Lui"...

Timp de trei mii de ani, Împărăția care va veni a fost anunțată ca fiind Împărăția Dreptății. (Ah! cât de mult au însetat dreptii după ea timp de mii de ani!

"El va face dreptate față de cei mai nenorociți dintre oameni. El va salva fiii celor nevoiași, va zdrobi pe asupritor! În zilele Lui, va înflori dreptatea și va fi pace mare..."

(Psalmul LXXII, de la 1 la 7.)

"Atunci voi schimba buza popoarelor într-o buză curată, pentru ca toți să cheme numele Domnului, pentru ca toți să-L slujească cu un singur efort..." (Țefania III, 9). (Țefania III, 9.)

"Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este nici mâncare, nici băutură, ci dreptate, pace și bucurie în Duhul Sfânt..."

(Romani XIV, 17.)

Părinții Bisericii vorbesc din belșug despre Împărăția care va veni, chiar dacă unii dintre ei nu o pot plasa în timp: Sfântul Irineu, Sfântul Iustin, Tertulian, Hippolytus, Apolinarie din Laodiceea, Lactanțiu, Origen, Sfântul Augustin... Și până în epoca noastră modernă, ceea ce pentru unii avea să devină un "milenarism" abuziv și confuz a căpătat la scriitorii creștini chipuri fie aberante, fie judicioase, ca în cazul lui Eckartshausen. Eckartshausen i-a scris lui Kirchberger în 1795:

"Ne apropiem de momentul în care Hristos va trimite Duhul Său cel Sfânt peste poporul Său, când lupta dintre eroare și adevăr, dintre lumină și întuneric, va fi rezolvată".

Până în zilele noastre, și în afara Bisericii, s-au succedat mărturii de speranță din partea lui Ballanche, Joseph de Maistre, Ernest Hello, Huysmans, Milosz, Léon Bloy și alții. În *Jurnalul* său, Bloy, ca de obicei, a folosit o replică usturătoare pentru a stigmatiza inconștiența și agnosticismul compatrioților săi:

"Când strigi "foc", toată lumea se teme. Cum va fi atunci când oamenii vor striga după Duhul Sfânt?"

Încă din perioada patristică, cu Sfântul Grigorie de Nazianz în special (învățătură care avea să fie reluată de Ioachim de Flora în secolul al X-lea), găsim urme ale așteptării "Erei a treia", ale revărsării directe, în timpul domniei viitoare, a celui de-al treilea ipostas al Trinității divine. Sfântul Ioan îl numește Spiritul Adevărului și Intercesorul:

"Când va veni Intercesorul pe care vi-l voi trimite de la Tatăl, Duhul Adevărului, care purcede de la Tatăl, El este cel care va da mărturie despre mine..." (Ioan XV, 26.)

"Dacă nu m-aș fi dus Eu, nu ar fi venit la voi Intercesorul. Dar dacă Eu plec, vi-L voi trimite. Eu îl voi trimite la voi. Și când va veni, El va stabili vinovăția lumii în ceea ce privește păcatul, dreptatea și condamnarea (...) Când va veni El, El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul...". (Ioan XVI, 7-8 și 13-14.)

Timpul Împărăției este marea Cincizecime a omenirii, care va primi darul intelectului tuturor Scripturilor prin Duhul Sfânt:

"Voi revărsa Duhul Meu peste toată făptura". (Faptele Apostolilor II. 17.)

Într-un anumit sens profund, timpul Tatălui a fost cel al "trupului" de manifestare pământească; timpul Fiului a fost cel al Sufletului. Acum, așa cum la începutul Creației, Duhul Sfânt a planat deasupra Apelor, deasupra Sufletului lumii, tot așa, la sfârșitul ciclului, El va reveni pentru a da Soniei și Psychei umanității purificate plinătatea Pneumei, Suflul divin.

Minunea de la nunta din Cana, prima minune săvârșită de Hristos în viața sa pământească, a fost un anunț al domniei Spiritului, căci apa simbolizează Sufletul, iar vinul Spiritul. Tatăl a fost Creatorul; Cuvântul, Instrumentul Său, Recreatorul. Duhul Sfânt va fi Glorificatorul Creației.

Și dacă va veni, va fi pentru că poporul lui Dumnezeu a luptat și a învins Fiara. Căci 666 + 144 = 810, numărul cuvântului grecesc **Parakletos**, Paraclete, Duhul Sfânt manifestat la sfârșitul timpului ca Înger al lui Dumnezeu.

Nu este oare deja El cel care se manifestă atunci când în capitolele X (5) și XII (6) din Daniel apare misteriosul "om îmbrăcat în in", care este poate o imagine a Paracletului, care este poate Metatron despre care vorbește Cabala evreiască și care va veni la începutul domniei Duhului?

"Trupul lui era ca crisolitul, fața lui ca fulgerul, ochii ca niște lămpi de foc, brațele și picioarele ca arama lustruită și sunetul cuvintelor lui ca sunetul unei mulțimi...".

O regăsim în Geneza XXII, 9-19 și XXI, 8-21; în Exodul XX, 33 și III, 1-15; în Isaia LVIII, 12:

"Unde este Cel ce a pus Duhul Său cel Sfânt în Moise? La dreapta lui Moise El și-a mișcat brațul Său maiestuos. El a despicat apele în fața lor pentru a Se face Nume veșnic... Duhul Domnului i-a condus pe scenă..."

(Isaia LVIII, 11-12.)

Despre El vorbește Sfântul Ioan atunci când spune:

"Și am auzit pe Îngerul apelor...". (Apocalipsa XVI,

În Cabala evreiască, Metatron este echivalentul numeric al lui Shaddai, "Cel Atotputernic". Metatron combină sensurile de Domn, trimis divin, mediator, pol ceresc, "Înger al Feței Divine", "Prinț al lumii" (a nu se confunda cu "Prințul acestei lumi" care este, temporar, Satana...) - Funcția sa escatologică este apropiată de cea a lui Mihail; ca și Sfântul Mihail, Metatron este "conducătorul miliției celeste". Metatron, ca și Shekinah, este deopotrivă Clementă și Justiție; el este Principiul puterii regale, sacerdotale și pontificale.

Metatron, "Îngerul Domnului", are o valoare vindecătoare de 314: Atotputernicul. 144 este valoarea sa ca om și ca Înger. În Apocalipsa (XXI, 17), se spune despre zidul de 144 de coți că este "măsura unui om care este măsura unui Înger".

În Cabala, Metatron, Îngerul lui Yahweh, este și "Copilul": acest "Copil" este cel pe care îl naște "Femeia" în Apocalipsă (XII, 5-6).

"hrănește toate națiunile cu un toiag de fier".

Căci Metatron este și "Spiritul" (Er-Ruâh), "Cel care va învinge" (Apocalipsa II, 7, 11, 17, 26, 29 și III, 5, 6, 12, 21, 22). El este primul călăreț alb înarmat cu arcul (VI, 2), prima dintre cele patru puteri pământești; Hristos, al doilea călăreț alb, vine din Cer (XIX, 11).

După bătălie, a doua funcție escatologică a Îngerului Chipului Divin este de a restabili Tradiția primordială pe Pământ. Sfântul Ioan se aruncă la picioarele lui de două ori (Apocalipsa XIX, 10 și XXII, 9), iar Îngerul îl avertizează împotriva acestui lucru. Ar trebui, așadar, să comparăm natura acestei ființe divine cu Er Ruâh islamic: Spiritul, "cel mai mare dintre îngeri", care simbolizează Unitatea; și cu principiul creator Brahma în hinduism.

În concluzie, Metatron este Îngerul Duhului Sfânt.

"Metatron este manifestarea existențială sau cosmică a Duhului Sfânt", spune Frithjof Schuon. în "Ochiul inimii", pagina 51.

Timpul Duhului va fi marcat de dezvăluirea în plină zi nu numai a tradițiilor care au fost ținute sub tăcere, ci și a unor lucruri și oameni care sunt de asemenea ascunși astăzi. Ferdinand Ossendowsky, în *Bêtes, hommes et Dieux* (1924), capitolul XLIX, relatează o tradiție ciudată despre Agartha, Centrul Spiritual Suprem: Regele Lumii ar fi apărut în 1890 într-o mănăstire budistă din Narabanchi și ar fi profetizat evenimentele sfârșitului Timpului: războaiele din infern în prima jumătate a secolului XX, apoi necazul care precede Ziua Domnului, în timpul căreia va trimite:

"un popor acum necunoscut, care, cu o mână puternică, va smulge buruienile nebuniei și ale viciului și îi va conduce pe cei care rămân fideli spiritului uman în lupta împotriva răului";

apoi victoria celor dreți și perioada de pace corespunzătoare Bisericii din Filadelfia; în sfârșit, marele necaz la sfârșitul căruia (începutul mileniului),

"popoarele din Agartha vor ieși din peșterile lor și vor apărea pe fața pământului".

René Guenon a reamintit în *Le Roi du Monde* că acest tărâm fabulos și totuși real, atestat de Saint-Yves d'Alveydre. Ferdinand Ossendowsky și Catherine Emmerich (Vie d'A.-C. Emmerich, tome II, capitolul VII, Téqui 1950), acest "munte al profeților", după cum spune aceasta din urmă, nu a luat numele de Agartha, care înseamnă "inaccesibil", "inviolabil", decât atunci când omenirea a intrat în Kali Yuga. Și, conform aceluiași proces, Agartha, Centrul Suprem, va deveni din nou accesibil aleșilor mileniului atunci când se va încheia Epoca de Fier. Această "deschidere" trebuie înțeleasă atât la propriu, cât și ca simbol al restabilirii Tradiției Primordiale în această perioadă în afara ciclului, când efectele Căderii au fost suspendate pentru o "mie de ani", iar Cuvântul acum pierdut va fi redescoperit...

Fericiți sunt oamenii care, prin focul încercărilor purificatoare, vor ajunge la acest moment, la această stare, care, dacă nu este cea a Epocii de Aur regăsite, va fi în multe privințe reflectarea ei fidelă. Starea la care vor ajunge aleșii Mileniului (în așteptarea Reintegrării definitive, dar nu încă reintegrați) corespunde destul de mult cu cea la care au ajuns "micile mistere" ale Antichității, al căror scop era de a restabili starea primordială prin intermediul unei scări inițiatice și al unei matrici de iluminare.

Știm că Paul Le Cour a consacrat o lucrare magistrală acestei epoci a Spiritului și a lui Cristos Rege și că, în mod logic, a numit-o Epoca Vărsătorului. În timp ce la sfârșitul secolului XXI, în efluviile amestecate și negative ale Peștilor și Vărsătorului, nu cunoaștem încă decât aspectul anarhic și distructiv al Noii Ere, intrarea în Era propriu-zisă ne va reda din nou Râul Vieții, în acea "libertate a copiilor lui Dumnezeu" de care vorbește Sfântul Pavel și de care ne-am folosit atât de puțin până acum.

Cele două linii ondulate ale semnelor zodiacale al Vărsătorului, care este un semn de Aer, simbolizează valurile din care este făcută materia, atât de puțin "materială". Ele reprezintă Energia care este substanța însăși a lumii sensibile și Viața universală. Iar Ganymede, care poartă căciula frigiană a inițiatului și ale cărui etimologii pe care Paul Le Cour le-a scos la lumină sunt atât de revelatoare, toarnă din amfora sa asemănătoare Graalului Apa Vieții și a Cunoașterii, acel torent de haruri din care vor fi înviați aleșii acestui timp. *Medomai* (Eu conduc, Eu protejiez) Agni (Focul Cunoașterii): tot ceea ce a fost ascuns sau impermeabil pentru intelectele raționaliste ale Umanității anterioare va fi revelat.

Căci să nu uităm că semnul zodiacal al Vărsătorului corespunde unuia dintre cei patru "Cei vii" din viziunea lui Ezechiel, Kerubimul cu chip de om, și Îngerului Sfântului Matei. Iar numele Matei exprimă cunoașterea sintetică și universală, *Mathesis*.

Am subliniat deja semnificația eminamente simbolică a acestei expresii "mileniu", care înseamnă plinătate, și nu o durată de o mie de ani. Căci acest timp va fi limitat de ultima "dezlănțuire" a lui Satana și de Judecata finală adusă de Hristos la a doua Sa venire. Or, deși nenumărate profeții de astăzi aruncă tot mai multă lumină asupra "timpurilor" precedente, aceasta ne rămâne impenetrabilă...

Cât despre ziua și ceasul acela, nimeni nu știe, nici măcar îngerii din ceruri; numai Tatăl știe, numai El știe.

(Matttbu XXIV, 36.)

Sfânta Hildegard repetă apărarea evanghelică:

"În ceea ce privește cunoașterea zilei în care, după căderea lui Antihrist, lumea va trebui să se sfârșească, omul nu trebuie să caute să o cunoască, nu ar putea reuși. Tatăl și-a rezervat secretul pentru el însuși".

Cu toate acestea, Jeanne le Royer, călugăriță a Nașterii, care a profețit Revoluția, l-a auzit pe Hristos spunându-i într-o viziune:

"Nu uitați că nu trebuie să se vorbească despre lume ca despre o mie de ani; mai are doar câteva secole scurte...".

Prin urmare, este probabil ca timpul de așteptare a Parusiei să ocupe doar începutul Erei zodiacale a Vărsătorului.

7. Parusia și Judecata de Apoi

Și aici, în afara Timpului, în această devenire a Mileniului suspendat între două cicluri, se află uriașa Concluzie a întregii *Manvantara* de 650 de secole (și a întregului prim Septenar al Kalpei). Opera este completă. Ciclul Umanității adamice, ca o clepsidră, va fi întors cu susul în jos, iar suma nenumărată de acte libere care l-au alcătuit va fi cântărită pe cântarul celest, între Rigurozitate și Milă, pentru a fi fie respinsă din ființă, fie refolosită în invizibil pentru nașterea unui nou Ciclu. Aceasta este ceea ce reprezintă atât de magnific Trandafirii Apusului și portalurile vestice ale bisericilor și catedralelor noastre medievale, atât din punct de vedere exoteric, cât și esoteric.

Dar mai întâi trebuie să aibă loc bătălia escatologică finală, pentru că:

"atunci când cei o mie de ani vor trece, Satana va fi eliberat din închisoarea sa. El va ieși să seducă națiunile care se află în cele patru colțuri ale pământului, Gog și Magog, și le va aduna pentru bătălie, în număr egal cu nisipul mării. Ei s-au suit în tabăra sfinților, și au luat tabăra sfinților și Cetatea iubită. Dar a căzut foc din cer și i-a mistuit. Diavolul, înșelătorul lor, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde erau și Fiara și Falsul Profet."

(Apocalipsa XX, 7-10).

Această ultimă bătălie a fost deja descrisă din abundență în Ezechiel XXXVIII și XXXIX, unde armatele lui Gog și Magog au invadat lumea. Potrivit unei tradiții ebraice (Rabi Zhimbi), Gog înseamnă Falsul Hristos, iar Magog, Poporul Său. Iată de ce credem, alături de alții, că viziunea lui Ezechiel se aplică și poate mai ales la lupta anticristică ce precede Mileniul.

După bătălia finală, cu răul definitiv învins pe Pământ, va avea loc apoteoza întregului ciclu: a doua venire sau Parusie și Judecata de Apoi.

"Și veți vedea pe Fiul Omului șezând de-a dreapta Celui Atotputernic și venind cu norii cerului..."

(Marcu XIV, 62.)

Parousia este un decalc al unui cuvânt grecesc care înseamnă "Prezență", "Venire", "Sosire", pe care Sfântul Matei îl folosește pentru prima dată în capitolul XXIV al Evangheliei sale pentru a desemna a doua venire. În *L'Ere du Verseau* (Epoca Vărsătorului), Paul Le Cour a alcătuit o antologie destul de completă a textelor pe care se bazează doctrina celei de-a doua veniri, de la pagina 33 la pagina 52 (ediția a V-a). Printre altele, el arată cu forță în ce măsură, în lumea de astăzi, chiar și majoritatea ecleziasticilor par să fi uitat acest termen escatologic fundamental, care nu este punctul de dispariție al unei presupuse "evoluții", ci "catastrofa" providențială și ciclică care va închide acest ciclu al umanității și va deschide un altul, dacă este pe placul lui Dumnezeu.

Vechiul Testament prezice deja învierea și Judecata:

"Mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii la viață veșnică, alții la rușine, la groază veșnică. Cei care au pricepere vor străluci ca strălucirea firmamentului și cei care au condus pe mulți la dreptate ca stelele, în vecii vecilor. Iar tu, Daniel, ține aceste cuvinte în taină și pecetluiește Cartea până la vremea sfârșitului..."

(Daniel XII, 2 la 4).

Iar *Noul Testament* anunță revenirea lui Hristos de peste trei sute de ori! În special Luca XXI, 24, 27, 28; XII, 37, 39; I, 32, 33; XVII, 24; Matei II, 6; XVI. 27, 28; XXIV, 30; XXVI, 64; Marcu XIII, 26; XIV, 62; Ioan XIV, 18, 28.

« Înainte de toate trebuie să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocoritorii lor, care vor trăi după poftele lor și vor spune: "Ce s-a întâmplat cu făgăduința venirii Lui? La urma urmei, de când au murit părinții noștri, nu s-a schimbat nimic din ceea ce a existat de la începutul lumii"... Domnul nu amână împlinirea făgăduinței Sale, așa cum cred unii: El este răbdător cu voi, nevrând ca unii să piară, ci ca toți să vină la pocăință..." ».

(Epistola a doua a Sfântului Petru III, 34 și 9).

S-ar putea ca Hristosul solar al celei de-a doua apariții, Hristosul în glorie al Judecării de Apoi, să corespundă celui de-al zecelea Avatara al lui Vishnu așteptat de hinduși la sfârșitul *Manvantara*. În forme voalate și adesea denaturate, aceeași "Așteptare" apare în majoritatea tradițiilor necreștine.

Judecata de Apoi este recapitularea tuturor acestor apocalipse individuale care sunt morțile noastre, morți care deja, la sfârșitul micilor noastre cicluri pământești, ne scot din "timpul vieții", din timpul nostru biologic... Dar în ce "moment" vom fi (în măsura în care putem folosi pentru aceasta un mod de prezent sau de viitor) definitiv "în afara Timpului", în afara planului "Roții" de manifestare?

"Apocalipsa este un paradox al timpului și al eternității care rezistă raționalizării. Sfârșitul lumii noastre are loc deja în timpul nostru, chiar dacă marchează, de asemenea, sfârșitul acestui timp și, prin urmare, se află dincolo de limitele sale. Aceasta este o antinomie analogă cu cea a lui Kant".

(Nicolas Berdiaeff, *Destination de l'homme* "Je sers" 1953, p. 355.)

Și cum va avea loc "separarea" umanității supraviețuitoare de manifestarea terestră, care va continua să existe? Fără îndoială, în același mod ca și moartea noastră individuală, care ne depășește în mare măsură pe noi, cei vii care suntem încă supuși timpului biologic.

Judecata săvârșită de Hristos, Cuvântul divin redevenit vizibil în slava Sa, este înainte de toate trecerea de la confuzia umană la ordinea divină. De cealaltă parte a acestei granițe din afara timpului și a spațiului, acolo unde începe lumea intermediară dintre aceasta și sfera divină, tot ceea ce s-a dezbrăcat de hainele materiei va fi așezat la locul său de drept. În raport cu această lume a adevărului absolut, propria noastră lume va părea a fi una a dezordinii (dezordinea pe care noi am făcut-o să domnească acolo prin neascultarea noastră). În acest "dincolo", totul va fi restabilit în ierarhia sa ontologică, iar noi vom ajunge în punctul în care întreaga noastră viață pământească - cântărită pe cântare mai subtile decât cele pe care ne bazăm "binele" și "răul" aici jos - ne va fi pregătit să ajungem.

"Așa cum în Adam toți mor, tot așa în Hristos toți vor învia din nou, dar fiecare în locul său: Hristos ca început, iar apoi, la venirea Sa, cei care aparțin lui Hristos".

(I Corinteni, 11, 23.)

"...Se va arăta Dreapta Judecată a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele sale: viața veșnică pentru cei care, perseverând în fapte bune, caută gloria, onoarea și nemurirea; mânia și furia pentru spiritele răzvrătite și pentru cei care, nefiind mișcați de adevăr, sunt docili la nedreptate... Toți cei care au păcătuit fără lege vor pieri și fără lege, iar toți cei care au păcătuit sub o lege vor fi judecați după acea lege"

(Romani II, 5-12).

"Atunci se vor împlini cuvintele Scripturii" (Isaia XXV, 8):

"Moartea a fost înghițită de Biruință. Unde este biruința ta, moarte?"

(I Corinteni XV, 54-55.)

"Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul - și iată-ne ajunși aici - în care cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei ce-l vor auzi vor învia".

(Ioan V, 25).

Căci Hristos, Fiul, a fost desemnat de Tatăl ca Judecător al Zilei de Apoi:

"I-a dat puterea de a exercita judecata, pentru că El este Fiul Omului.... Nu vă mirați, căci vine ceasul în care toți cei ce sunt în morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși; cei ce au făcut binele vor învia la viață, iar cei ce au făcut răul vor învia la osândă..."

(Ioan V, 27-29).

Și totuși, toți au fost chemați (noțiunea jansenistă de predestinare este anticreștină pentru că este antitraditională). Unii au refuzat în mod liber Lumina.

"Oricine face răul urăște Lumina și nu vine la Lumină, ca nu cumva să i se arate faptele lui așa cum sunt..."

(Ioan III, 20.)

Judecata de Apoi este pur și simplu manifestarea în Lumina Celui Veșnic a alegerii noastre libere...

Și, bineînțeles, trebuie să înțelegem că atunci vom fi înviați cu trupurile noastre de Lumină (oricare ar fi fost soarta rămășițelor noastre perisabile), și nu cu unghiile și părul, așa cum tindeau să creadă unii comentatori ai Sfântului Toma de Aquino!

În mijlocul tuturor acestor texte serioase, să ne fie îngăduit să transcriem aici câteva strofe din admirabila *Evă* a lui Charles Péguy, ca un omagiu adus nepuizabilului poet creștin, a cărui centenară aniversare se împlinește (atât de rar...) în momentul în care terminăm de scris această carte.

Femeie, mă auzi: când sufletele morților se întorc să le căutăm în vechile parohii.

După atâtea bătălii și în mijlocul atâtor chinuri

Puținul care va rămâne din trupurile lor nefericite.

Când nu se va mai auzi decât scârțâitul surd al unei lumi care se prăbușește ca o schelă.

Când globul pământesc va fi ca o cazarmă plină de desuetudine și de desfrâu

Când totul va fi praf și cenușă.

Când Frumoasa Adormită se va trezi.

Când pajul și regina și Făt-Frumos vor spune:

E ziua cea mare, o Stăpâne, noi trebuie

[să coborâm,...

O, Doamne, care vei aranja pe un ultim cadastru

Titlurile noastre de origine și de proprietate,

O, Doamne, care vei aranja în acest dezastru comun

Titlurile noastre de regim și de caducitate,...

Te rugăm să ne dezbraci de vechile noastre gunoaie.

Te rugăm să ne îmbraci cu Puritatea Ta;

Te rugăm să ne dezbraci de investițiile noastre.

Te rugăm să ne îmbraci cu Eternitatea Ta!...

O, Tată, Fiule, Duhule, Doamne invulnerabil!

*Să ne primești într-o Locuință definitivă,
Prin uși de cedru și uși de arțar.
Inimile noastre mereu străbătute de umbra Iubirii...*

Noțiunea de Judecată finală se regăsește în aproape toate tradițiile. Iată un extras din profeția Sibilei Erithraeus, al cărei oracol a fost consacrat de liturgia catolică: mărturia ei este alăturată celei a lui David în al treilea verset al Diesires. Se spune că această Sibila a trăit pe vremea lui Romulus și că ar fi profețit despre Cristos și despre sfârșitul timpului. Iată textul oracolului ei, tradus din versiunea latină furnizată de Sfântul Augustin:

"La apropierea Judecății, Pământul va îngheța de frică. Regele va veni din Ceruri pentru a judeca universul. Atunci, cei buni și cei răi îl vor vedea pe Atotputernicul însoțit de sfinții Săi. El va judeca sufletele îmbrăcate în trupurile lor; iar Pământul nu va mai avea nici frumusețe, nici verdeață. Oamenii înspăimântați își vor abandona comorile și bunurile lor cele mai de preț. Focul va pârloli pământul, marea și cerul și va deschide porțile Hades-ului. Cei binecuvântați se vor bucura de o lumină pură și strălucitoare, în timp ce cei vinovați vor cădea pradă flăcărilor veșnice. Cele mai ascunse crime vor fi descoperite și conștiințele vor fi puse la vedere. Soarele își va pierde lumina. Stelele se vor stinge. Luna va fi întunecată. Cerurile vor fi zdruncinate la polii lor; iar cei mai înalți munți vor fi dărâmați și egalizați cu văile. Întreaga mașinărie a universului va fi distrusă, iar focul va mistui apa râurilor și a fântânilor. Pământul se va deschide până în adâncuri. Regii se vor înfățișa cu toții în fața Tribunalului Judecătorului Suveran și cerurile vor vărsa un râu de foc și pucioasă."

În Evul Mediu, atât reprezentările pictate, cât și cele sculptate ale împărțirii între "dreapta" (cei aleși) și "stânga" (cei damnați) lui Hristos în glorie pot fi comparate cu cele două coloane ale Arborelui Sefirotic, unde coloana din dreapta este partea Milostivirii Divine, iar coloana din stânga este cea a Rigorii Divine: În dreapta se află "Pacea profundă", iar în stânga "Dreptatea", care sunt cele două aspecte ale Shekinah-ului, "Prezența reală", această Shekinah care este sinteza Sephirotului. Ele sunt, de asemenea, cele două "căi" finale pe care pitagoreicii le reprezentau prin litera Y, iar latinii prin fața dublă a zeului Janus.

Am văzut mai sus analogia dintre Metatron și Mikael, și aspectul lor dual de Milă și Dreptate. Iată de ce este atât de profund tradițională prezența, în fața lui Hristos în slava Judecătorilor de pe urmă, a Sfântului Mihail cu o pereche de solzi ale căror două plăgi corespund celor două coloane ale Sephirotului.

Mai bine decât orice alt text inspirat, ultimele două capitole ale *Apocalipsei Sfântului Ioan* descriu în mod prodigios această Judecată a ciclului desăvârșit:

"Apoi am văzut un tron mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul fugeau din fața feței Lui și nu mai era loc pentru ei. Am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare în fața Tronului. Cărțile au fost deschise. Încă o altă Carte a fost deschisă: Cartea vieții. Morții au fost judecați după ceea ce era scris în cărți, după faptele lor. Marea a dat morții care erau în mare, iar Moartea și Hadesul au dat morții lor; și au fost judecați fiecare după faptele lui. Apoi Moartea și Hades au fost aruncate în iazul de foc. - Lacul de foc este a doua moarte. Toți cei care nu au fost găsiți scriși în Cartea Vieții au fost aruncați în lacul de foc."

(Apocalipsa XX, 11-15.)

În tradiția hindusă, *Puranas* spune că Avatara primordial al ciclului Adamic este Agni, Focul, și că el trebuie să se întoarcă la sfârșitul ciclului pentru a purifica și reînnoi lumea pământească. Presocraticii și stoicii, ca și Sfântul Ioan în *Apocalipsa* sa, fac și ei din Foc agentul final al Reînnoirii. Aceasta este semnificația celor patru litere INRI: *Ignē Natura Renovatur Integra*, întreaga Natură se reînnoiește prin Foc.

"Tradiția este adevărată: după șase milenii, lumea va fi mistuită de Foc; am învățat asta din Infern..."

(William Blăke, Căsătoria Raiului și a Infernului).

Sfârșitul unui ciclu al Umanității este finalizarea realizării tuturor posibilităților care au fost incluse în el încă de la început. După cum spune René Guenon:

"În realitate, lumea trupească nu este anihilată, ci transmutată și primește imediat o nouă existență, întrucât, dincolo de "punctul de oprire" corespunzător acestui moment unic în care timpul nu mai există, "Roata începe să se învârtă din nou" pentru parcurgerea unui nou Ciclu."

(The Reign of Quantity and the Signs of the Times, p. 160).

Așadar, atât începutul, cât și sfârșitul Ciclului sunt atemporale: noul Ierusalim "coborât din Ceruri" restabilește starea primordială și devine Paradisul terestru al noului Ciclu. Involuția ciclică este trecerea de la Unitate la multiplicitate, de la polul esenței la cel al substanței, iar sosirea la acest ultim pol implică "răsturnarea" finală care, printr-o "transmutare" instantanee, readuce lumea la polul său esențial și primordial. Așadar, din punct de vedere metafizic, sfârșitul ciclului umanității nu este o "ascensiune", ci o "inversare" totală. Mai mult, s-ar putea ca această noțiune escatologică tradițională să poată fi luată nu numai în sensul ei metafizic, ci să corespundă și unei inversări fizice a polilor Pământului. Știm că măsurătorile recente ale orientării magnetice a anumitor roci i-au determinat pe mulți geologi să formuleze ipoteza că o astfel de inversare a avut loc de mai multe ori în trecutul planetei, și chiar în timpul actualului nostru ciclu al umanității, când deplasări parțiale ar fi putut însoți "apocatastazele" sau trecerile cataclismice de la o epocă la alta. Am făcut aluzie la acest lucru în cel de-al șaselea capitol al nostru. Am văzut, de asemenea, că de-a lungul involuției ciclice, Centrul Suprem și apoi, succesiv, centrele spirituale ale planetei, au devenit progresiv "ocultate", până când, la sfârșitul Ciclului, au fost complet ascunse de cea mai mare parte a Umanității. Numai anumite ființe privilegiate au puterea providențială de a "reintegra" acest Centru primordial înainte de sfârșitul Ciclului. Numai atunci, conform Tradiției, întreaga Umanitate (cel puțin acea parte a ei care a meritat "salvarea"), însoțită de mediul terestru care participă la aceeași evoluție ciclică, va putea, de asemenea, să realizeze aceeași Reintegrare în starea sa primordială. Atunci, în conformitate cu o altă trăsătură a Tradiției ezoterice, Timpul se va fi "preschimbat în Spațiu", moartea, legată de inevitabila devenire temporală și ciclică, va înceta să mai funcționeze, iar sufletele reintegrate în acest lăcaș spiritual cu "corpurile lor de lumină" vor fi avut în sfârșit acces la acea nemurire despre care vorbesc toate tradițiile religioase. În acest Paradis aflat în afara timpului terestru și într-un "spațiu" spiritual,

« Toate lucrurile apar într-o simultaneitate perfectă într-un prezent neschimbător, prin puterea "celui de-al treilea ochi" cu care omul și-a recăpătat "simțul eternității" ».

(René Guenon, Le Règne de la quantité et les signes des Temps, p. 161).

Paradisul este "Tărâmul celor vii" din toate tradițiile occidentale, "Locuința nemuririi", ale cărei "ținuturi sfinte" risipite de-a lungul Ciclului au fost "relee" terestre și uneori vizibile, cele șapte *Dwipas* ale celor șapte regi ai Edomului, contopite la sfârșitul Ciclului în Polul primordial redescoperit de întreaga manifestare ciclică: " α " Ciclului Adamic, din nou " α ", se manifestă apoi în afara Timpului, în " α " unui nou Ciclu, un nou "timp" terestru în care toate lucrurile vechi se fac noi, într-o nouă devenire armonioasă, în acord cu cursul armonios al Cosmosului.

"Atunci am văzut un nou Cer și un nou Pământ, căci primul Cer și primul Pământ dispăruseră și nu mai exista nici o mare. Și am văzut Cetatea Sfântă, noul vostru Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, îmbrăcată ca o mireasă împodobită pentru soțul ei... Cel care ședea pe Tron a spus: "Iată, Eu înnoiesc toate lucrurile". Și a adăugat: "Scrieți, căci acestea sunt cuvinte sigure și adevărate". Apoi mi-a spus: "S-a făcut, Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul".

Cuvântul care a deschis Ciclul vine astfel să îl închidă. Judecata este împlinită, iar Sfântul Ioan asistă apoi la coborârea Alfa noului ciclu:

"Unul dintre cei șapte îngeri care țineau cele șapte cupe... a venit și mi-a vorbit". M-a dus în Duhul pe un munte mare și înalt și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu, strălucind de slava Lui... Avea douăsprezece porți... Nu am văzut niciun templu acolo, căci Domnul, Dumnezeul cel Atotputernic, este Templul ei, la fel ca și Mielul... Nimic profanator nu va intra în ea, nici cei care comit urâciuni și minciuni, ci numai cei care sunt scriși în Cartea Vieții Mielului"

(Apocalipsa XXI.)

Isaia ne oferise deja o imagine a noii Epoci de Aur:

"Voi crea ceruri noi și un pământ nou, iar trecutul nu va mai fi amintit și nici nu se va mai întoarce în inimă. Să se bucure și să se veselească pentru totdeauna de ceea ce voi crea, căci voi crea Ierusalimul "Bucurie" și poporul său "Veselie"... Nu va mai fi nici plâns, nici strigăt... Să mori la o sută de ani va fi ca și cum ai muri tânăr... Nu se va mai construi pentru locuința altuia, nici nu se va mai planta pentru consumul altuia... Nu vor mai munci în zadar... ei și urmașii lor vor fi un neam binecuvântat de Yahweh. Chiar înainte de a fi chemați. Eu le voi răspunde; ei vor vorbi încă și vor fi deja auziți. Lupul și mielul se vor hrăni împreună... Nu se va mai face nici un rău și nici o distrugere pe tot muntele Meu sfânt, spune Domnul..."

(Isaia LXV, 17 - 25).

Iar Apocalipsa Sfântului Ioan se încheie cu o viziune, asemănătoare cu cea a Paradisului primordial, a Tronului și a Mielului din care curge Râul apei vieții și a Pomului vieții...

"Tronul lui Dumnezeu și al Mielului va fi în Cetate; slujitorii Lui vor asigura închinarea Lui; ei vor vedea Fața Lui și vor avea Numele Lui pe fruntea lor... Nu va mai fi noapte... pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina și vor domni în vecii vecilor..."

(Apocalipsa XXII.)

Moștenitor al tradiției spirituale a adevăratei alchimii, al cărei scop este reintegrarea în "lăcașul nemuririi", Philalèthe, în *L'entrée ouverte au palais fermé du roi* (Denoël 1971, "Bibliotheca Hermetica"), vorbește și el cu extaz despre acest timp în afara timpului, despre acest loc în afara spațiului,

"când noul Ierusalim va abunda în aur în piețele publice, când porțile vor fi făcute din perle pure și din pietrele cele mai prețioase și când Pomul Vieții, în mijlocul Paradisului, își va da frunzele pentru sănătatea națiunilor? "

"Cine este însetat să vină! Cel care dorește să primească gratuit din Apa Vieții !"

(Apocalipsa XXII, 17.)

Vinerea Mare 1973.

CONCLUZIE

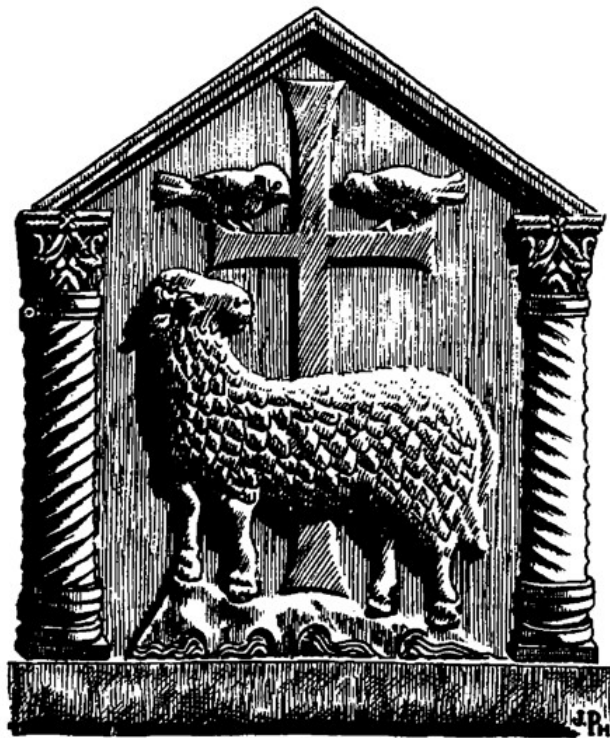
Sfântul Isaac Sirianul a spus:

"Dumnezeu a creat lumea vizibilă prin vorbire și lumea invizibilă prin tăcere."

Această carte este o investigație asupra acestei lumi invizibile, care este cea de-a doua lume, sufletul lumii și locul de odihnă al legilor și ciclurilor. Este timpul ca tăcerea simțurilor noastre să urmeze, pentru ca armonia Sferelor și Cuvântul redescoperit să poată în sfârșit să domnească în această Liniște, Muzica eternă a Dumnezeului viu. Misterul uluitor al Ciclologiei tradiționale constă în contemplarea neobosită a originilor, a manifestării divine reînnoite din veac în veac, apoi a Reîntregirii în cadrul Finalelor finale; aceste Finaluri sunt, de asemenea, Originile: totul emană din această lume a Înțelepciunii divine și totul se întoarce în ea.

"O, abis al bogăției, înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu, eu ... Căci totul este din El, prin El și în El. A Lui să fie gloria în vecii vecilor! Amin."

(Sfântul Pavel, Epistola către Romani, XI, 33-36.)

Mausoleu construit de Galla Placidia la Ravenna: MYSTIC VAGNEAU (secolul al V-lea). Basorelief central al sarcofagului lui Honorius, fratele lui Galla Placidia, fiica împăratului Teodor I și împărat el însuși din 421 până în 423. Decorul luxuriant al mausoleului, alcătuit din mozaicuri și sculpturi, o comoară de simbolistică creștină, se învâрте în jurul temei Mielului, simbol al Cuvântului divin. Aici, în fața Crucii purtând doi porumbei, Mielul tronează pe muntele divin din care curg cele patru râuri ale Paradisului: "Îngerul mi-a arătat râul Vieții, limpede ca cristalul, care curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului". (Apoc. xxii, 1.)

Incredibila densitate a inspirației pauline: Totul vine de la Dumnezeu Cel Unul, Dumnezeu Tatăl. Totul este creat de Dumnezeu Fiul, Cuvântul divin. Totul se odihnește și trăiește în Dumnezeu Spiritul, Înțelepciunea lui Dumnezeu.

Fie ca această Înțelepciune a lui Dumnezeu, divina Sophia, să se învrednicească, așa

nevrednici cum suntem și cum este această lucrare, să inspire cititorilor noștri gândurile și conduita lor la Sfârșitul, deopotrivă întunecat și luminos, al acestui Ciclu al Umanității!

Am vrut să arătăm că o explicație tradițională a lumii și a viitorului ei, bazată pe învățăturile Revelațiilor autentice și, în special, pe Esoterismul creștin, era în armonie cu faptele științelor profane și, mai ales, prelungea și dezvolta credința creștină și catolică, care, timp de secole, fusese izolată, în aspectul ei exoteric, de întrebările metafizice fundamentale... Sfârșitul ciclului nostru este ca un acvariu: la baza lui se acumulează puternic un întreg noroi întunecat, dar mici particule se desprind și se ridică neîncetat la chemarea luminii, participând la acest echilibru intern între Grație și Gravitație, Lumină și Întuneric. Pentru:

"a face lumină implică o jumătate de umbră plictisitoare..."

(Paul Valéry, Le Cimetière marin.)

Această Umbră este necesară economiei inefabile a manifestării divine...

"Oamenii torentului, cei care se abandonează fatalităților naturii, sunt mișcați ca pietricelele rostogolite de mare. Ca și lucrurile inerte, ei au rolul lor atribuit în planul Providenței. Ei execută fără să știe planurile lui Dumnezeu. Prin mișcările lor involuntare, ei aduc evenimentele care îi pun la încercare pe cei aleși. Ei nu fac adevărata istorie, ci doar țesătura pe care o brodează oamenii liberi..."

(Raymond Christoflour, La Drachme perdue, p. 161.)

Timpul nostru de sfârșit este atât tragic, cât și emoționant. O mie de semne de Speranță și Lumină sunt oferite celor care au ales în mod liber "ascensiunea" dureroasă. Timpul Bisericii din Filadelfia și, cu atât mai mult, timpul domniei Duhului Sfânt, îi va vedea pe acești "oameni liberi" împlinind în sfârșit marele vis templier al Unității rasei umane. În urmă cu șase secole și jumătate, a fost nevoie de jertfa acestor "milenari" în fața literei legii pentru ca o sămânță semănată de ei și de atunci topită în Mama Pământ să germineze astăzi și să înflorească mâine pentru asumarea definitivă a lui Adam cel iertat! O, martiri ai tuturor raselor, ai tuturor cauzelor spirituale și ai tuturor religiilor, sângele vostru invizibil devine deja Lumină în marea *Parusie* a vremurilor recapitulate și răscumpărate! Iar sarcina noastră, obscuri lucrători ai ceasului al unsprezecelea, este de a răspunde cu tot sufletul și cu toată puterea noastră Celui care, în Noaptea care se sfârșește și deasupra zorilor însângerate, anunță Zorii.

Cu 127 de ani în urmă, la La Salette, Maria a implorat:

*"Îi chem pe adevărații discipoli ai lui Dumnezeu viu și domnitor în ceruri; îi chem pe adevărații imitatori ai lui Hristos făcut om, singurul și adevăratul Mântuitor al omenirii; îi chem pe copiii mei, pe adevărații mei devotați, pe cei care mi s-au dăruit pentru ca eu să-i conduc la Fiul meu divin, pe cei pe care îi port în brațe, ca să zic așa, pe cei care au trăit prin spiritul meu; În sfârșit, îi chem pe apostolii ultimelor timpuri, pe discipolii credincioși ai lui Isus Cristos care au trăit în disprețul lumii și al lor înșiși, în sărăcie și umilință, în dispreț și tăcere, în rugăciune și mortificare, în castitate și unire cu Dumnezeu, în suferință și necunoscut lumii. Este timpul ca ei să iasă la iveală și să lumineze lumea. Eu sunt cu voi și în voi, cu condiția ca credința voastră să fie Lumina care vă luminează în aceste zile de nenorocire. Fie ca zelul vostru să vă facă să fiți ca **afamés** pentru gloria și onoarea lui Isus Cristos. Luptați, copii ai Luminii, voi, cei puțini care vedeți, căci acesta este timpul timpurilor, Sfârșitul sfârșiturilor!"*

La glasul Lui, acum că apele ultimului Potop se ridică, trebuie să construim Arca.

În Marais de Paris
Paștele din 1973.